GEORGE R. R. MARTIN

KARGALARIN ZİYAFETİ

epsilon®

Kargaların Ziyafeti

Buz ve Ateşin Şarkısı 4

George R. R. Martin

İngilizce aslından çeviren: Sibel Alaş

Epsilon Yayınevi

Kargaların Ziyafeti

Orijinal Adı: A Feast for Crows
Yazarı: George R. R. Martin
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Çeviri: Sibel Alaş
Editör: Yasin Özdemir
Düzelti: Fahrettin Levent
Düzenleme: Ceyda Çakıcı Baş
Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş

Kısım I: 2. Baskı, Kasım 2012
Kısım II: 2. Baskı, Kasım 2012

E-kitap:
2. Sürüm, Şubat 2015
Kısım I ve Kısım II'nin Kasım 2012 tarihli 2. baskıları esas alınıp birleştirilerek hazırlanmıştır.

Yayınevi Sertifika No: 12280

Yayımlayan:
Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi No: 18/4-5 Taksim/İstanbul
Tel: (0 212) 252 38 21 pbx - Faks: (0 212) 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
E-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

Giriş

“Ejderhalar,” dedi Mollander. Yerden aldığı kurumuş elmayı bir elinden diğerine attı.

“Elmayı fırlat,” dedi Sfenks Alleras. Sadağından çıkardığı oku yay kirişine taktı.

“Bir ejderha görmek isterdim.” En gençleri Roone’du; erkeklik çağına daha iki yıl olan tıknaz bir çocuk. “Bunu çok isterdim.”

Ben de Rosey’nin kollarında uyumak isterdim, diye düşündü Pate. Oturduğu sırada huzursuzca kıpırdandı. Kız sabaha onun olabilirdi pekâlâ. *Onu Eski Şehir’den uzaklara götüreceğim, Dar Deniz’in karşısına, Özgür Şehirler’den birine.* Oralarda üstatlar yoktu, onu suçlayacak kimse yoktu.

Pate, Emma’nın yukarıdaki pencereden gelen kahkahasını duyabiliyordu; kadının sesi, eğlendirdiği adamın pes sesine karışıyordu. Emma, Telek ve Maşrapa’daki hizmetçilerin en yaşlısıydı, en az kırk yaşında olmalıydı ama etli butlu haliyle hâlâ güzeldi. Rosey onun kızıydı, on beş yaşındaydı ve yeni çiçek açmıştı. Emma, Rosey’nin bekâretinin bir altın ejderhaya mal olacağını duyurmuştu. Pate, dokuz gümüş geyik ve bir kavanoz dolusu bakır yıldızla metelik biriktirmişti ama bu pek işine yaramayacaktı. Bir yumurtadan gerçek bir ejderha çıkarma şansı, sikke biriktirerek altın bir ejderha yapma şansından fazlaydı.

Rahip Kalfası Armen, “Ejderhalar için geç doğmuşsun delikanlı,” dedi Roone’a. Armen’in boynunda deri bir sırım vardı, sırımın üstüne kalay, teneke, kurşun ve bakır halkalar dizilmişti. Kalfaların çoğu gibi Armen de, çırakların omuzlarının arasında kafa yerine turp büyüdüğüne inanıyordu. “Son ejderha, Kral Üçüncü Aegon’ın saltanatı sırasında zail oldu.”

“*Batıdiyar’daki* son ejderha,” diye ısrar etti Mollander.

“Elmayı fırlat,” dedi Alleras tekrar. Sfenks alımlı bir delikanlıydı. Bütün hizmetçi kızlar ona ziyadesiyle düşkündü. Rosey bile, şarap servisi yaparken ara sıra delikanlının koluna dokunuyordu ve Pate dişlerini sıkıp bunu görmemiş gibi yapmak zorunda kalıyordu.

“Batıdiyar’daki son ejderha, son ejderhaydı,” dedi Armen inatla. “Bu gayet iyi bilinir.”

“Elma,” dedi Alleras. “Niyetin onu yemek değilse.”

“İşte.” Mollander, içe doğru bükülmüş sakat ayağını sürüyerek hafifçe zıpladı, döndü ve kolunu omuz hizasından savurarak elmayı Ballı Şarap’ın üzerinde biriken sislerin içine fırlattı. Eğer ayağı sorunlu olmasaydı, Mollander babası gibi bir şövalye olabilirdi. O kalın kollarda ve geniş omuzlarda bir şövalye olmaya yetecek kuvvet vardı. Elma hızla uzağa uçtu...

...ama ardından ıslık çalan, altın ağaçtan yapılmış ve kızıl tüylerle dengelenmiş bir metre uzunluğundaki ok kadar hızlı değildi. Pate, okun elmayı yakalayışını görmedi ama duydu. Nehrin karşısında yankılanan yumuşak *lop* sesini, su sesi takip etti.

Mollander ıslık çaldı. “Elmanın çekirdeklerini çıkardın. Güzel.”

Rosey kadar güzel değil. Pate, kızın ela gözlerini, yeni tomurcuklanan göğüslerini ve Pate’i her gördüğünde yüzünde beliren gülümsemeyi seviyordu. Yanaklarındaki gamzeleri seviyordu. Kız bazen, ayaklarının altında çimenleri hissetmek için çıplak ayakla servis yapıyordu. Pate bunu da seviyordu. Kızın temiz ve taze kokusunu, kulaklarının arkasında kıvrılan saçlarını seviyordu. Onun ayak parmaklarını bile seviyordu. Rosey bir gece, Pate’in onun ayaklarını ovmasına ve onlarla oynamasına izin vermişti ve Pate kızın kıkırdaması bitmesin diye, her ayak parmağıyla ilgili komik hikâyeler uydurmuştu.

Dar Deniz’in bu tarafında kalmak Pate için daha iyi olurdu belki de. Biriktirdiği sikkelerle bir eşek satın alırdı; o ve Rosey, Batıdiyar’ı dolaşırken eşeği sırayla sürerlerdi. Ebrose, Pate’in bir gümüş halkaya layık olmadığını düşünebilirdi ama Pate bir kemiği yerine yerleştirmeyi ve ateşli bir hastayı sülüklemeyi biliyordu. Sıradan insanlar Pate’in yardımına minnettar olurdu. Pate, saç kesmeyi ve sakal tıraş etmeyi öğrenirse bir berber bile olabilirdi. *Bu bana yeter,* dedi kendi kendine, *Rosey’ye sahip olduğum sürece.* Rosey, Pate’in bütün dünyada istediği tek şeydi.

Her zaman böyle değildi. Pate bir zamanlar bir kalenin üstadı olmayı hayal ediyordu, onun bilgeliğine saygı duyacak ve verdiği hizmete teşekkür etmek için ona beyaz renkli iyi bir at bahşedecek bir lordun hizmetinde bulunmayı. Nasıl da gururlu ve asil bir şekilde at sürecekti Pate, yolda karşılaştığı insanlara yukarıdan gülümseyerek...

Bir gece Telek ve Maşrapa’nın ortak salonunda, korkunç sert elma şarabının ikinci maşrapasından sonra, Pate hep çırak kalmayacağını söyleyip böbürlenmişti. “Çok doğru,” diye seslenmişti Tembel Leo. “Domuz güden eski bir çırak olacaksın.”

Pate, maşrapasının dibindeki tortuyu içti. Telek ve Maşrapa'nın meşale ışığıyla aydınlatılmış terası, ışık denizindeki bir adaydı bu sabah. Nehrin aşağısında, Yüksek Kule'nin uzaktan görünen işaret ateşi, gecenin rutubetinde puslu ve turuncu bir ay misali yüzüyordu fakat ışıklar Pate'in ruhunu aydınlatmaya yetmiyordu.

Simyacı şimdiye kadar gelmiş olmalıydı. Her şey zalim bir şaka mıydı yoksa adama bir şey mi olmuştu? İyi talihin Pate'e gelince kötüye dönmesi ilk olmazdı. Pate bir zamanlar, yaşlı Aliüstat Walgrave'e kuzgunların bakımında yardım etmek üzere seçildiği için kendini şanslı saymıştı; çok geçmeden adamın yemeklerini de götüreceğini, dairesini süpüreceğini ve onu her sabah giydireceğini hiç düşünmemişti. Walgrave'in kuzgunlar hakkında unuttukları, çoğu üstadın bütün bildiklerinden fazlaydı, herkes bunu söylemişti, Pate de en azından bir demir halka umabileceğini farz etmişti velakin Walgrave'in ona bir halka veremeyeceğini öğrenmişti. Yaşlı adamın aliüstat olarak kalmasının tek sebebi nezaketti. Walgrave bir zamanlar büyük bir üstattı ama şimdi, cübbesi kirli iç çamaşırlarını gizliyordu ve yarım yıl önce birkaç genç kalfa, odasının yolunu bulamayan yaşlı adamı Kütüphane'de ağlar halde bulmuştu. Üstat Gormon, Walgrave'in yerine demir maskenin altında oturuyordu; bir keresinde Pate'i hırsızlıkla itham eden Gormon.

Suyun kenarındaki elma ağacında bir bülbül şakımaya başladı. Tatlı bir sesti, Pate'in bütün gün boyunca ilgilendiği kuzgunların nahoş çığlıklarından ve bitmez tükenmez *gak*lamalarından sonra hoş bir soluklanmaydı. Beyaz kuzgunlar Pate'in adını biliyordu ve onu ne zaman görseler, "Pate, Pate, Pate," diye homurdanıyorlardı, Pate sonunda çığlık atmak istiyordu. Büyük beyaz kuşlar, Aliüstat Walgrave'in gururuydu. Adam, öldüğünde bedeninin kuşlar tarafından yenmesini istiyordu ama Pate kuşların da adamı yemeye niyetli olduğundan şüpheleniyordu.

Belki de korkunç sert elma şarabı yüzündendi –Pate buraya içki içmek için gelmemişti fakat Alleras, bakır halkasını kutlamak için art arda şarap ısmarlamıştı ve suçluluk hissi Pate'i susatmıştı– ama bülbül, *demire altın, demire altın, demire altın,* diye şakıyordu sanki. Bu çok tuhaftı, zira Rosey'nin Pate'le tanıştırdığı yabancı da o gece aynı şeyi söylemişti. "Kimsin sen?" diye sormuştu Pate ve adam cevap vermişti, "Bir simyacı. Demiri altına çevirebilirim." Ve sonra sikke adamın elindeydi, mum ışığında pırıldayan yumuşak sarı altın, adamın parmak kemiklerinin arasında dans etmişti. Sikkenin bir yüzünde üç başlı bir ejderha vardı,

diğerinde ölü bir kralın başı. *Demire altın,* diye hatırladı Pate, *daha iyisini yapamazsın. Kızı istiyor musun? Kızı seviyor musun?* Kendine simyacı diyen adama, “Ben hırsız değilim,” demişti Pate. “Ben Hisar’ın çırağıyım.” Simyacı başını eğmiş ve, “Tekrar düşünecek olursan, üç gün sonra ejderhamla birlikte buraya döneceğim,” demişti.

Üç gün geçmişti. Pate, Telek ve Maşrapa’ya dönmüştü, kendisinin ne olduğundan hâlâ emin değildi ama simyacı yerine Mollander’ı, Armen’i ve Sfenks’i bulmuştu, Roone da onların yanındaydı. Delikanlılara katılmamak şüphe uyandırırdı.

Telek ve Maşrapa asla kapanmazdı. Altı yüz yıldır Ballı Şarap’taki adasının üstünde duruyordu ve kapısı bir kez bile ticarete kapanmamıştı. Uzun, ahşap yapı güneye doğru yamulmuştu gerçi, çırakların zaman zaman bir maşrapanın arkasında yamulduğu gibi. Pate, hanın altı yüz yıl daha ayakta duracağını düşünüyordu; nehircilere ve denizcilere, demircilere ve şarkıcılara, rahiplere ve prenseslere, Hisar’ın çıraklarına ve kalfalarına, şarap, bira ve korkunç sert elma şarabı satacağını.

“Eski Şehir, dünya değil,” diye duyurdu Mollander fazlaca gürültülü bir şekilde. Bir şövalyenin oğluydu ve son derece sarhoştu. Babasının Karasu’da öldüğü haberini aldığından beri hemen her gece sarhoş oluyordu. Beş Kralın Savaşı, dövüşten uzakta ve duvarlarının ardında güvende olan Eski Şehir’de bile herkesi yaralamıştı... Aliüstat Benedict’in, beş kralın dövüştüğü bir savaşın asla yaşanmadığını, zira Renly Baratheon’ın, Balon Greyjoy’un taç takmasından önce katledildiğini iddia etmesine rağmen.

“Babam her zaman, dünyanın, bütün lordların kalelerinden büyük olduğunu söylerdi,” diye devam etti Mollander. “Ejderhalar, bir adamın Qarth’ta, Asshai’de ve Yi Ti’de bulacağı şeylerin en küçüğü olmalı. Şu denizcilerin hikâyeleri...”

“...denizciler tarafından anlatılan hikâyeler,” diyerek araya girdi Armen. “*Denizciler,* benim sevgili Mollander’ım. Şimdi iskelelere git; bahse girerim ki yattığı deniz kızlarını ya da bir balığın karnında bir yıl geçirdiğini anlatan denizciler bulacaksın.”

“Bunları yapmadıklarını nereden biliyorsun?” Mollander başka elmalar bulmak için çimlerin arasını yokladı. “Onların bir balığın karnına girmediğine dair yemin etmek için, balığın karnına bizzat girmen gerekir. Bir hikâye anlatan bir denizci; tamam, insan buna gülebilir ama dört ayrı geminin kürekçileri aynı hikâyeyi dört farklı dilde anlatıyorsa...”

“Hikâyeler aynı *değil,*” diye ısrar etti Armen. “Asshai’de ejderhalar, Qarth’ta ejderhalar, Meereen’de ejderhalar, Dothraklı ejderhalar, köleleri azat eden ejderhalar... her hikâye bir öncekinden farklı.”

“Sadece detaylarda.” Mollander sarhoşken iyice inatçı oluyordu ve ayıkken bile dikkafalıydı. “Hepsi *ejderhalardan* ve genç, güzel bir kraliçeden bahsediyor.”

Pate’in umursadığı tek ejderha sarı altından yapılmıştı. Simyacıya ne olduğunu merak etti. *Üçüncü gün. Burada olacağını söylemişti.*

“Ayağının yanında bir elma var,” diye seslendi Alleras, Mollander’a, “benim sadağımda da hâlâ iki ok var.”

“Sadağını becereyim.” Mollander, rüzgârın yere düşürdüğü elmayı avucuna aldı. “Bu solucanlı,” diye sızlandı ama yine de elmayı fırlattı. Ok, elmayı düşmeye başladığı anda yakaladı ve temiz bir şekilde ikiye böldü. Elmanın yarısı küçük bir kulenin çatısına indi, daha alçak bir çatıya yuvarlandı ve Armen’i bir adımla ıskaladı. “Bir solucanı ikiye bölersen iki solucan yapmış olursun,” diye bilgi verdi Kalfa.

“Keşke aynı şey elmalar için de geçerli olsaydı, kimse aç kalmazdı,” dedi Alleras yumuşak gülümsemelerinden biriyle. Sfenks her zaman gülümsüyordu, gizli bir şaka biliyormuş gibi. Bu gülümseme; sivri çenesine, sivri saç çizgisine ve kısa kesilmiş simsiyah gür saçlarına yakışan şeytani bir ifade veriyordu ona.

Alleras bir üstat olacaktı. Sadece bir yıldır Hisar’daydı ama şimdiden üstat zincirinin üç halkasını dövmüştü. Armen’in daha çok halkası vardı ama her birini kazanması birer yılını almıştı, buna rağmen o da bir üstat olacaktı. Roone ve Mollander pembe boyunlu çıraklar olarak kalmışlardı ama Roone çok gençti ve Mollander içki içmeyi kitap okumaya tercih ediyordu.

Bununla birlikte Pate...

Beş yıldır Hisar’daydı, geldiğinde on üç yaşından büyük değildi, buna rağmen boynu, batı topraklarından ilk geldiği günkü kadar pembeydi. İki kez hazır olduğuna inanmıştı. İlk seferinde, cennetle ilgili malumatını sergilemek üzere Aliüstat Vaellyn’in huzuruna çıkmıştı ve bilgisini göstermek yerine, Sirke Vaellyn’in bu ismi nasıl kazandığını öğrenmişti. Tekrar denemek için cesaret toplaması iki yılını almıştı. Bu defa, yumuşak sesi ve şefkatli elleriyle meşhur, nazik ve yaşlı Aliüstat Ebrose’un karşısına çıkmıştı fakat Ebrose’un iç geçirmelerinin, Vaellyn’in dikenleri kadar can yakıcı olduğu anlaşılmıştı.

“Son bir elma,” diye söz verdi Alleras, “sonra sana şu ejderhalarla ilgili şüphelerimi anlatacağım.”

“Benim bilmediğim ne biliyor olabilirsin?” diye homurdandı Mollander. Bir dalda elma gördü, zıpladı, elmayı aldı ve fırlattı. Alleras yayının ipini kulağına kadar çekti, havada uçan hedefini takip etmek için zarafetle döndü. Elma yere düşmeye başladığında Alleras oku saldı.

“Son atışını hep ıskalıyorsun,” dedi Roone.

Elma, zarar görmemiş bir halde nehre düştü.

“Gördün mü?” dedi Roone.

“Bütün hedefleri vurduğun gün, gelişmenin durduğu gündür.” Alleras uzunyayının ipini çıkardı ve silahı deri kılıfına koydu. Yay, Yaz Adaları’nda büyüyen nadide ve masalsı bir ağaç olan altınyürekten yapılmıştı. Pate bir keresinde yayı bükmeyi denemiş ve başarısız olmuştu. Alleras, tek bacağını sıranın üzerine atıp şarap kupasına uzanırken, *Sfenks zayıf görünüyor ama o kollarda kuvvet var,* diye düşündü Pate. Alleras, yumuşak ve ağdalı Dorne aksanıyla, “Ejderhanın üç başı var,” diye duyurdu.

“Bu bir bilmece mi?” diye sordu Roone. “Sfenksler daima bilmecelerle ve hikâyelerle konuşur.”

“Bilmece değil.” Alleras şarabını yudumladı. Diğerleri, Telek ve Maşrapa’yı meşhur eden korkunç sert elma şarabıyla dolu maşrapaları kafalarına dikiyorlardı ama Alleras, annesinin memleketinin tuhaf ve tatlı şaraplarını tercih ediyordu. Bu çeşit şaraplar Eski Şehir’de bile ucuz değildi.

Alleras’a “Sfenks” adını veren Tembel Leo’ydu. Bir sfenks, biraz şu biraz da buydu: Bir insanın yüzü, bir aslanın bedeni, bir şahinin kanatları. Alleras da aynıydı: Babası Dorneluydu, annesi kara derili bir Yaz Adalı. Alleras’ın teni tik ağacı kadar koyuydu ve gözleri, Hisar’ın ana kapısında duran yeşil mermer sfenkslerin gözleri gibi oniksti.

“Kalkanların ve sancakların üstündeki ejderhalar dışında, hiçbir ejderhanın hiçbir zaman üç başı olmadı,” dedi Kalfa Armen sertçe. “Bu bir hanedan armasıydı, hepsi bu. Ayrıca, bütün Targaryenlar öldü.”

“Hepsi değil,” dedi Alleras. “Yalvaran Kral’ın bir kız kardeşi vardı.”

“Onun kafasının bir duvara vurularak parçalandığını sanıyordum,” dedi Roone.

“Hayır,” dedi Alleras. “Kafası Lannister Aslanı’nın cesur adamları tarafından duvara vurulan, Prens Rhaegar’ın küçük oğlu Aegon’dı. Biz

Rhaegar’ın kardeşinden bahsediyoruz, Ejderha Kayası düşmeden evvel orada doğan kız, Daenerys dedikleri.”

“Fırtınadadoğan. Onu şimdi hatırladım.” Mollander, dipte kalan elma şarabını çalkalayarak maşrapasını yukarı kaldırdı. “Daenerys’e!” Şarabı yuttu, boş maşrapayı sertçe masaya vurdu, geğirdi ve elinin tersiyle ağzını sildi. “Rosey nerede? Meşru kraliçemiz bir elma şarabını daha hak ediyor, sizce de öyle değil mi?”

Kalfa Armen telaşlı görünüyordu. “Sesini alçalt aptal. Böyle şeyler hakkında şaka bile yapmamalısın. Kimin dinliyor olabileceğini asla bilemezsin. Örümcek’in her yerde kulakları var.”

“Ah, pantolonuna işeme Armen. Şerefe kadeh kaldırıyordum, isyan başlatmıyordum.”

Bir kıkırdama duyuldu. Pate’in arkasından yumuşak, sinsi bir ses konuştu. “Bir hain olduğunu her zaman biliyordum Kurbağa.” Tembel Leo, eski tahta köprünün ayağında kambur bir şekilde oturuyordu, yeşil ve altın çizgili satenlere bürünmüştü, siyah ipekten dikilmiş yarım pelerinini, yeşim taşından bir gülle omzuna tutturmuştu. Lekelerin rengine bakılırsa, kıyafetine damlattığı şarap koyu kırmızıydı. Delikanlının tek gözünün üstüne, saman sarısı saçlarından bir tutam düşmüştü.

Mollander, Tembol Leo’yu görünce öfkelendi. “Boş versene. Çek git. Burada istenmiyorsun.” Alleras, Mollander’ı sakinleştirmek için tek elini onun omzuna koydu. Armen kaşlarını çattı. “Leo. Lordum. Anladığım kadarıyla üç gün daha Hisar’da...”

“...hapis kalmam gerekiyor.” Tembel Leo omuzlarını silkti. “Perestan dünyanın kırk bin yaşında olduğunu söylüyor, Mollos da beş yüz bin yaşında olduğunu. Üç gün nedir ki, sorarım size?” Terasta bir düzine boş masa olmasına rağmen Leo onların masasına oturdu. “Bana bir kadeh Arbor altını ısmarla Kurbağa, bakarsın babama az önceki kadeh kaldırışından bahsetmem. Damalı Kumarhane’de şansım yaver gitmedi ve son geyiğimi akşam yemeği için harcadım. Kestane ve beyaz mantarla doldurulmuş süt domuzu, erik soslu. Bir erkek yemek yemek zorundadır. Siz delikanlılar ne yediniz?”

“Koyun eti,” diye mırıldandı Mollander. Sesinden, bundan hiç memnun olmadığı anlaşılıyordu. “Haşlanmış bir koyun budunu paylaştık,”

“Doyurucu olduğundan eminim.” Leo, Alleras’a döndü. “Bir lordun oğlu cömert olmalıdır Sfenks. Anladığım kadarıyla bakır halkanı kazanmışsın. İşte buna içerim.”

Alleras gülümsedi. “Ben sadece dostlarıma içki ısmarlarım, ayrıca bir lordun oğlu değilim, bunu sana söylemiştim. Annem bir tüccardı.”

Leo’nun ela renkli gözleri şarap ve fesatlıkla ışıldıyordu. “Annen, Yaz Adaları’ndan gelen bir maymundu. Dornelular, bacaklarının arasında bir delik olan her şeyi düzerler. Amacım seni gücendirmek değil. Bir ceviz kadar kahverengi olabilirsin ama en azından yıkanıyorsun. Bizim benekli domuz çobanımızın aksine.”

Eğer maşrapamla ağzına vurursam dişlerinin yarısını dökebilirim, diye düşündü Pate. Domuz çobanı Benekli Pate, binlerce müstehcen hikâyenin kahramanıydı: Ona saldıran şişman lordları, mağrur şövalyeleri ve gösterişli rahipleri her seferinde yenmeyi başaran iyi kalpli, boş kafalı hantal bir tip. Pate’in aptallığı bir şekilde kaba bir kurnazlığa dönüşürdü; hikâyeler her seferinde, Pate’in büyük bir lordun yüksek masasında oturmasıyla ya da bir şövalyenin kızını yatağa atmasıyla son bulurdu. Ama onlar hikâyeydi. Gerçek dünyada domuz çobanları asla o kadar başarılı olmazdı. Pate bazen, annesinin bu ismi ondan nefret ettiği için verdiğini düşünürdü.

Alleras artık gülümsemiyordu. “Özür dileyeceksin.”

“Öyle mi?” dedi Leo. “Boğazım bu kadar kuruyken nasıl dileyebilirim?”

“Söylediğin her kelimeyle hanedanını utandırıyorsun,” dedi Alleras. “Bizden biri olmakla Hisar’ı utandırıyorsun.”

“Biliyorum. Bana şarap ısmarla da utancımı boğayım.”

“Dilini kökünden koparırım,” dedi Mollander.

“Gerçekten mi? O zaman sana ejderhaları nasıl anlatırım?” Leo tekrar omuz silkti. “Melez doğru söylüyor. Deli Kral’ın kızı sağ ve üç ejderhası var.”

“Üç?” dedi Roone hayretle.

Leo delikanlının elini okşadı. “İkiden çok ve dörtten az. Senin yerinde olsaydım, henüz altın halka için teşebbüste bulunmazdım.”

“Onu rahat bırak,” diye uyardı Mollander.

“Nasıl da kahraman bir Kurbağa. Nasıl istersen. Qarth’ın yüz fersah yakınına gitmiş her gemideki her adam o ejderhalardan bahsediyor. Bazıları onları gördüğünü bile söylüyor. Sihirbaz onlara inanmaya meyilli.”

Armen kınama dolu bir şekilde dudaklarını büzdü. “Marwyn sağlıklı değil. Bunu en başta Aliüstat Perestan’tan duyabilirsin.”

“Aliüstat Ryam da aynı şeyi söylüyor,” dedi Roone.

Leo esnedi. “Deniz ıslak, güneş sıcak ve hayvanat bahçesi çoban köpeğinden nefret ediyor.”

Herkes için alaycı bir lakabı var, diye düşündü Pate, fakat Marwyn’in bir üstattan çok bir çoban köpeği gibi göründüğünü inkâr edemezdi. *Seni ısırmak istiyor sanki.* Sihirbaz diğer üstatlar gibi değildi. İnsanlar onun fahişelerle ve vasıfsız büyücülerle dostluk ettiğini, kıllı Ibbenliler ve zift gibi kara Yaz Adalılar ile onların dilinde konuştuğunu ve rıhtımların aşağısındaki küçük denizci tapınaklarında tuhaf tanrılara kurbanlar verdiğini söylüyordu. Adamlar onu şehrin altındaki fare çukurlarında ve kara genelevlerde oyuncularla, şarkıcılarla, paralı askerlerle hatta dilencilerle takılırken gördüklerinden bahsediyordu. Hatta bazıları, onun bir zamanlar bir adamı yumruklayarak öldürdüğünü fısıldıyordu.

Marwyn, uzak toprakların haritasını çıkarmak, kayıp kitapları aramak, büyücülerle ve gölge bağcılarıyla çalışmak için doğuda sekiz yıl geçirdikten sonra Eski Şehir’e döndüğünde, Sirke Vaellyn ona “Sihirbaz Marwyn” adını takmıştı. Aliüstat Ryam bir keresinde, “Tılsımları ve duaları rahiplere bırak. Zekânı, insanın güvenebileceği gerçekleri öğrenmek için kullan,” demişti Pate’e. Ama Ryam’ın yüzüğü, asası ve maskesi sarı altındı ve üstat zincirinde Valyria çeliğinden bir halka yoktu.

Armen burun kıvırarak Tembel Leo’ya baktı. Bu tavır için kusursuz bir burnu vardı; uzun, ince ve sivri. “Aliüstat Marwyn birçok tuhaf şeye inanıyor,” dedi, “lakin ejderhalara dair, Mollander’ın sahip olduğundan fazla kanıta sahip değil. Sadece daha çok denizci hikâyesi.”

“Yanılıyorsun,” dedi Leo. “Sihirbaz’ın dairesinde bir cam mum yanıyor.”

Meşale ışığıyla aydınlatılmış terasa sessizlik çöktü. Armen iç geçirdi ve omuz silkti. Mollander gülmeye başladı. Sfenks, kocaman siyah gözleriyle Leo’yu inceledi. Roone, aklı karışmış gibi görünüyordu.

Pate cam mumlardan haberdardı ama yanan bir cam mum görmemişti. Cam mumlar, Hisar’ın en kötü saklanan sırıydı. Kıyamet’ten bin yıl önce, Valyria’dan Eski Şehir’e getirildikleri söylenirdi. Pate dört tane mum olduğunu duymuştu; biri yeşil, üçü siyahtı, hepsi uzun ve kıvrımlıydı.

“Bu cam mumlar nedir?” diye sordu Roone.

Kalfa Armen boğazını temizledi. “Bir kalfa, yeminini etmeden bir gece önce mahzende nöbet tutmak zorundadır. Yanına bir fener, meşale ya da lamba almasına izin verilmez... yalnızca obsidiyen bir mum. Eğer mumu yakamazsa, geceyi karanlıkta geçirmek zorundadır. Bazıları dener. Aptal ve

inatçı olanlar, şu sözümona yüksek sırlar eğitimini alanlar. Çoğu parmaklarını keser, zira mumların üstündeki çıkıntılar ustura kadar keskindir. Sonra, kanlı parmaklarıyla, başarısızlıklarını düşünerek şafağın gelmesini beklemek zorunda kalırlar. Daha akıllı adamlar sadece uyur ya da geceyi dua ederek geçirir ama her yıl mumu yakmayı deneyen birkaç kalfa çıkar."

"Evet." Pate de aynı hikâyeleri duymuştu. "Ama ışık saçmayan bir mum ne *işe* yarar?"

"Bir derstir," dedi Armen, "üstat zincirimizi takmadan önce öğrenmemiz gereken son ders. Cam mum, gerçekleri ve irfanı temsil eder; nadir, güzel ve hassas şeyleri. Bize, bir üstadın, nereye giderse gitsin ışık saçmak zorunda olduğunu hatırlatmak için mum şeklinde yapılmıştır ve bilginin tehlikeli olabileceğini hatırlatmak için keskindir. Bilge adamlar, bilgelikleri yüzünden kibir sahibi olabilir ama bir üstat daima mütevazı kalmalıdır. Cam mum bize bunu da hatırlatır. Bir üstat, yeminini edip zincirini taktıktan sonra bile, nöbetinin karanlığını ve mumu yakmak için nasıl hiçbir şey yapamadığını anımsar... zira bazı şeyler vukufla bile imkânsızdır."

Tembel Leo bir kahkaha koyuverdi. "Senin için imkânsızdır demek istiyorsun. Mumun yandığını kendi gözlerimle gürdüm."

"Yanan bir mum gördüğüne şüphem yok," dedi Armen. "İhtimalle siyah bir mum."

"Ben ne gördüğümü biliyorum. Mumun ışığı tuhaf ve parlaktı, balmumu ya da içyağından yapılmış mumların ışığından çok daha parlak. Garip gölgeler yaratıyordu ve alevi hiç titremiyordu, arkamdaki açık kapı cereyan yaptığında bile alev titremedi."

Armen kollarını göğsünde birleştirdi. "Obsidiyen yanmaz."

"Ejderhacamı," dedi Pate. "Sıradan insanlar ona ejderhacamı diyor." Bu ayrıntı önemli görünmüştü nedense.

"Diyorlar," dedi Sfenks Alleras düşünür gibi, "ve dünyada tekrar ejderhalar varsa..."

"Ejderhalar ve daha karanlık şeyler," dedi Leo. "Gri koyunlar gözlerini kapadı ama çoban köpeği gerçeği görüyor. Eski güçler uyandı. Gölgeler hareketlendi. Çok yakında bir mucize ve dehşet çağı başlayacak, tanrılar ve kahramanlar için bir çağ." O tembelce gülümsemesiyle gerindi. "Buna bir kadeh içilir derim."

“Biz yeterince içtik,” dedi Armen. “Gün, istediğimizden daha erken doğacak ve Aliüstat Ebrose idrarın özelliklerinden bahsediyor olacak. Gümüş bir halka dövmeye niyetli olanlar adamın konuşmasını kaçırmasalar iyi olur.”

“Sizleri sidik tatmaktan alıkoymayayım,” dedi Leo. “Şahsen ben Arbor altınının tadını tercih ederim.”

“Eğer seçeneklerim sen ve sidikse, sidik içerim.” Mollander masadan kalktı. “Hadi Roone.”

Sfenks, yay kılıfına uzandı. “Benim için de yatak vakti. Rüyamda ejderhalar ve cam mumlar görmeyi bekliyorum.”

“Hepiniz mi?” Leo omuz silkti. “Pekâlâ, Rosey burada. Belki küçük şekerlememizi uyandırır ve onu bir kadın yaparım.”

Alleras, Pate’in yüzündeki ifadeyi gördü. “Bir kadeh şarap alacak bakırı yoksa, kızı alacak bir altını olamaz.”

“Evet,” dedi Mollander. “Ayrıca, bir kadın yaratmak için bir erkek gerekir. Bizimle gel Pate. Güneş doğduğunda yaşlı Walgrave uyanacak. Tuvalete gitmek için senin yardımına ihtiyaç duyacak.”

Eğer bugün kim olduğumu hatırlarsa. Aliüstat Walgrave, kuzgunları birbirinden ayırt etmekte hiç sorun yaşamıyordu fakat insanlarla o kadar iyi değildi. Bazı günler, Pate’in, Cressen isimli biri olduğunu sanıyordu. “Daha değil,” dedi Pate arkadaşlarına. “Ben biraz daha kalacağım.” Şafak tam olarak sökmemişti. Simyacı hâlâ gelebilirdi ve gelirse Pate orada olmak istiyordu.

“Nasıl istersen,” dedi Armen. Alleras uzun uzun Pate’e baktı, sonra yayını ince omzuna astı ve köprüye doğru ilerleyen arkadaşlarını takip etti. Mollander o kadar sarhoştu ki düşmemek için tek elini Roone’un omzuna koyarak yürümek zorunda kaldı. Hisar, kuzgunlar için fazla uzakta değildi ama delikanlılar kuzgun değildi. Ayrıca Eski Şehir bütün o ara sokakları, çapraz yolları ve kambur caddeleriyle tam bir labirentti. Nehir sisi dört delikanlıyı yutarken, Pate, Armen’in, “Dikkatli olun,” dediğini duydu, “hava nemli, taşlar kaygandır.”

Onlar gittiğinde, Tembel Leo yüzünü ekşiterek Pate’i inceledi. “Ne acı. Sfenks bütün gümüşleriyle birlikte çekip gitti, beni çoban domuzu Benekli Pate’e terk etti.” Gerinerek esnedi. “Tatlı minik Rosey’miz nasıl?”

“Uyuyor,” dedi Pate sertçe.

“Çıplak uyuduğundan eminim.” Leo sırıttı. “Kızın bir ejderha edeceğini düşünüyor musun gerçekten? Bir gün öğrenmek zorundayım sanırım.”

Pate buna cevap vermemesi gerektiğini biliyordu.

Leo'nun cevaba ihtiyacı yoktu. "Ben fahişeyi bozduğumda fiyatı öyle bir yere düşecek ki, domuz çobanları bile onu satın alabilecek. Bana teşekkür etmen gerek."

Seni öldürmem gerek, diye düşündü Pate ama hayatını çöpe atacak kadar sarhoş değildi. Leo silah eğitimi almıştı, eşkıya bıçağında ve hançerde ölümcül olduğu biliniyordu. Ayrıca Pate, bir şekilde Leo'yu öldürürse kendi başını da kaybederdi. Pate'in yalnızca bir ismi varken Leo iki isme sahipti ve ikinci ismi *Tyrell*'di. Eski Şehir'in Şehir Muhafızları Kumandanı Sör Moryn Tyrell, Leo'nun babasıydı. Yüksek Bahçe Lordu ve Güney Muhafızı Mace Tyrell, Leo'nun kuzeniydi. Ve Eski Şehir'in Yaşlı Adam'ı; muhtelif unvanlarının arasında "Hisar'ın Koruyucusu" da olan Yüksek Kuleli Lord Leyton, Tyrell Hanedanı'nın yeminli sancak beyiydi. *Boş ver*, dedi Pate kendi kendine. *Bunları sadece beni yaralamak için söylüyor.*

Doğu tarafında sisler aydınlanıyordu. *Şafak*, diye fark etti Pate. *Şafak geldi ama simyacı gelmedi.* Gülmesi mi yoksa ağlaması mı gerektiğini bilmiyordu. *Her şeyi yerine bırakırsam ve ne yaptığımı kimse bilmezse hâlâ hırsız sayılır mıyım?* Pate'in cevap veremediği bir başka soruydu bu, bir zamanlar Ebrose'un ve Vaellyn'in sorduğu sorular gibi.

Pate sırayı itip ayağa kalktığında, korkunç sert elma şarabı bir anda kafasına hücum etti. Dengesini sağlamak için tek elini masaya koymak zorunda kaldı. "Rosey'yi rahat bırak," dedi veda sözü olarak. "Onu rahat bırak yoksa seni öldürebilirim."

Leo Tyrell, gözüne düşen saçları geri itti. "Domuz çobanlarıyla düello yapmam. Yaylan."

Pate döndü ve terası geçti. Adımları eski köprünün yıpranmış tahtalarında çınladı. Pate karşı tarafa vardığında, doğu seması pembeye dönüyordu. *Dünya büyük*, dedi kendi kendine. *Eğer o eşeği satın alırsam Yedi Krallık'ın sokaklarını ve yan yollarını dolaşabilirim, sıradan insanları sülükler ve saçlardaki bitleri temizlerim. Bir gemide çalışabilirim, kürek çekerim ve o kahrolası ejderhaları bizzat görmek için Yeşim Kapılar'dan geçip Qarth'a gidebilirim. Yaşlı Walgrave'e ve kuzgunlara geri dönmek zorunda değilim.*

Ama bir şekilde, Pate'in ayakları Hisar'a doğru yürüdü.

Doğudaki bulutların arasından güneşin ilk ışıkları süzüldüğünde, limandaki Denizci Septi'nin sabah çanları çalmaya başladı. Bir an sonra ona

Lord Septi katıldı, sonra Ballı Şarap'ın karşı tarafındaki bahçelerden Yedi Mabet ve nihayet, Aegon'ın Kral Toprakları'na çıkışından önce bin yıl boyunca Yüce Üstat'ın makamı olan Yıldızlı Sept. Kadir bir müzik yapıyorlardı. *Ama bir küçük bülbül kadar tatlı değil.*

Pate, çan seslerinin altından şarkıları da duyabiliyordu. Kırmızı rahipler, her sabah ilk ışıklarda, güneşin doğuşunu karşılamak üzere iskelelerin yanındaki mütevazı tapınaklarının dışında toplanıyordu. *Çünkü gece karanlık ve dehşet dolu.* Pate rahiplerin bu sözleri yakarışını yüzlerce kez duymuştu; tanrıları R'hllor'dan, kendilerini karanlıktan esirgemesini istiyorlardı. Yedi tanrı onun için yeterliydi ama Pate, Stannis Baratheon'ın artık gece ateşlerinde ibadet ettiğini duymuştu. Hatta Stannis, sancaklarına erkek geyik yerine R'hllor'un alevli kalbini koymuştu. *Eğer Stannis, Demir Taht'ı kazanırsa, hepimiz kırmızı rahiplerin şarkısının sözlerini öğrenmek zorunda kalacağız,* diye düşündü, gerçi bu pek olası değildi. Tywin Lannister, Karasu'da Stannis'i ve R'hllor'u ezmişti, çok yakında onların işini bitirecek ve taht talibi Baratheon'ın kafasını bir kazığa geçirip Kral Toprakları'nın kapılarının üstüne koyacaktı.

Gece sisi yok olurken, Eski Şehir şafak öncesi karanlıktan bir hayalet misali çıkarak Pate'in etrafında şekillenmeye başladı. Pate, Kral Toprakları'nı hiç görmemişti ama saz ve kerpiçten inşa edilmiş bir şehir olduğunu biliyordu; çamurlu caddeler, saz çatılar ve ahşap barakalardan ibaret dağınık bir arazi. Eski Şehir taştan inşa edilmişti ve şehrin bütün caddeleri, en fakir ara sokağa kadar kaldırım taşlarıyla kaplıydı. Şehrin en güzel olduğu vakit gün doğumuydu. Ballı Şarap'ın batısında, Lonca Binaları kıyıya bir sıra saray gibi dizilmişti. Nehrin yukarısında, suyun her iki yanında Hisar'ın kubbeleri ve kuleleri yükseliyordu; salonlarla ve evlerle dolu taş köprülerle birbirlerine bağlanıyorlardı. Nehrin aşağısında, Yıldızlı Sept'in siyah mermer duvarlarının ve kemerli pencerelerinin altında, mütedeyyinlerin evleri, zengin ve dul bir kadının ayaklarına dolanan çocuklar misali bir araya toplanmıştı.

Ve ileride, Ballı Şarap'ın genişleyerek Fısıltılı Ses'e karıştığı yerde Yüksek Kule yükseliyordu, kulenin işaret ateşleri şafağa karşı ışıldıyordu. Muharebe Adası'nın sarp kayalıklarının tepesinde duran kulenin gölgesi, şehri bir kılıç gibi kesiyordu. Eski Şehir'de doğup büyüyenler, günün hangi vakti olduğunu o gölgenin düştüğü yere bakarak söyleyebilirdi. Bazıları, kulenin tepesinden Sur'un bile göründüğünü iddia ederdi. Belki de Lord

Leyton bu yüzden on yıldan fazla zamandır hiç aşağı inmemiş ve şehrini bulutlardan yönetmeyi tercih etmişti.

Nehir yolundan aşağı doğru yürürken Pate'in yanından bir kasap arabası geçti, arabanın arkasındaki beş domuz yavrusu ıstırapla çığlık atıyordu. Şehirli bir kadın yukarıdaki pencereden bir dışkı kovası boşaltırken, Pate kenara kaçarak arabanın yolundan çekildi ve pislenmekten son anda kurtuldu. *Bir kalenin üstadı olduğumda sürecek bir atım olacak,* diye düşündü. Sonra bir taşa takılıp düştü ve kimi kandırdığını merak etti. Onun bir zinciri, bir lordun yüksek masasında bir yeri ya da büyük, beyaz bir atı olmayacaktı. Onun hayatı kuzgunların gaklamalarını dinleyerek ve Aliüstat Walgrave'in iç çamaşırlarındaki dışkı lekelerini ovalayarak geçecekti.

Bir ses, "İyi sabahlar Pate," dediğinde, Pate tek dizinin üstünde kıyafetine bulaşan çamuru temizlemeye çalışıyordu.

Simyacı, Pate'in tepesinde dikiliyordu.

Pate ayağa kalktı. "Üçüncü gün... Telek ve Maşrapa'da olacağını söylemiştin."

"Arkadaşlarınla birlikteydin. Sohbetinizi bölmek istemedim." Simyacı, başlıklı bir yolcu pelerini giymişti; kahverengi ve alelade. Doğan güneş, adamın omuzlarının arkasındaki çatıların üzerinden bakıyordu, bu yüzden başlığın altındaki yüzü seçmek zordu. "Ne olduğuna karar verdin mi?"

İlle de söyletmek zorunda mı? "Bir hırsızım sanırım."

"Olabileceğini düşünmüştüm."

İşin en zor kısmı, Aliüstat Walgrave'in yatağının altındaki kasayı dışarı çekmek için ellerinin ve dizlerinin üstüne çökmek olmuştu. Kasa çok sağlam yapılmıştı ve kenarları demirdi ama kilidi kırıktı. Üstat Gormon kilidi Pate'in kırdığından şüphelenmişti fakat bu doğru değildi. Kilidi, onu açan anahtarı kaybettikten sonra bizzat Walgrave kırmıştı.

Pate kasanın içinde bir torba gümüş geyik, mavi kurdeleyle bağlanmış bir tutam sarı saç, Walgrave'e benzeyen (bıyıklarına kadar) bir kadın minyatürü ve pullu çelikten yapılmış bir şövalye eldiveni bulmuştu. Walgrave, eldivenin bir prense ait olduğunu iddia ediyordu ama hangi prens olduğunu hatırlamıyordu. Pate eldiveni salladığında yere bir anahtar düşmüştü.

Onu yerden alırsam bir hırsız olacağım, diye düşündüğünü hatırladı Pate. Anahtar eski ve ağırdı, siyah demirden yapılmıştı; sözümona Hisar'daki bütün kapıları açıyordu. Sadece aliüstatların bu çeşit anahtarları vardı. Diğerleri anahtarlarını üzerlerinde taşıyor ya da güvenli bir yerde

saklıyordu ama Walgrave anahtarını saklasaydı bir daha kimse göremezdi. Pate anahtarı kapmış ve gümüşleri de almak için geri dönmeden önce, kapıya giden yolun yarısını yürümüştü. Bir hırsız, az da çalsa çok da çalsa bir hırsızdı. *“Pate,”* diye seslenmişti bir kuzgun Pate’in arkasından, *“Pate, Pate, Pate.”*

“Ejderham sende mi?” diye sordu simyacıya.

“İstediğim şey sendeyse.”

“Onu ver. Görmek istiyorum.” Pate, simyacının onu dolandırmasına izin vermeye niyetli değildi.

“Nehir yolu uygun bir yer değil. Gel.”

Pate’in düşünmeye, seçeneklerini tartmaya vakti yoktu. Simyacı uzaklaşıyordu. Pate ya onu takip edecek ya da hem Rosey’yi hem de ejderhayı sonsuza dek kaybedecekti. Takip etti. Yürürken elini kol yenine soktu. Oraya diktiği gizli cebin içinde güvende olan anahtarı hissetti. Üstatların cübbeleri ceplerle dolu olurdu. Pate bunu çocukluğundan beri biliyordu.

Simyacının uzun adımlarına yetişmek için acele etmek zorundaydı. Bir ara sokakta yürüdüler, bir köşeden döndüler, Hırsız Pazarı’nı ve Paçavracı Sokağı’nı geçtiler. Sonunda, simyacı ilkinden daha dar bir ara sokağa girdi. “Burası yeterince uzak,” dedi Pate. “Etrafta kimse yok. İşi burada yapacağız.”

“Nasıl istersen.”

“Ejderhamı istiyorum.”

“Elbette.” Sikke ortaya çıktı. Simyacı, Rosey’nin onu Pate’le tanıştırdığı gece yaptığı gibi, sikkeyi parmak kemiklerinin arasında dolaş tırdı. Ejderha hareket ederken sabah ışığında pırıldadı ve simyacının parmaklarına altın bir ışıltı verdi.

Pate ejderhayı adamın elinden kaptı. Avucunda altının ılıklığını hissetti. Sikkeyi ağzına götürdü ve ısırdı; adamların böyle yaptığını görmüştü. Doğruyu söylemek gerekirse, altının tadının nasıl olması gerektiğini bilmiyordu ama bir aptal gibi görünmek istemiyordu.

“Anahtar?” diye sordu simyacı nazik bir şekilde.

Bir şey, Pate’in tereddüt etmesine sebep oldu. “İstediğin şey bir kitap mı?” Kilitli mahzenlerdeki bazı Valyria parşömenlerinin, dünyada kalan yegâne nüshalar olduğu söylenirdi.

“Benim ne istediğim seni ilgilendirmez.”

“Hayır.” *İş bitti,* dedi Pate kendine. *Git. Telek ve Maşrapa’ya koş, Rosey’yi bir öpücükle uyandır ve artık sana ait olduğunu söyle.* Buna rağmen oyalandı. “Bana yüzünü göster.”

“Nasıl istersen.” Simyacı başlığını çıkardı.

Bir adamdı sadece, yüzü de sadece bir yüz. Dolgun yanakları ve gölge gibi sakallarıyla genç bir adamın yüzü, alelade. Sağ yanağında belli belirsiz bir yara izi görünüyordu. Kancalı bir burnu ve kulaklarının arkasına kıvrılmış gür siyah saçları vardı. Pate’in tanıdığı bir yüz değildi. “Seni tanımıyorum.”

“Ben de seni.”

“Kimsin?”

“Bir yabancı. Hiç kimse. Gerçekten.”

“Ah.” Pate’in sözleri tükenmişti. Anahtarı dışarı çıkardı ve yabancının eline koydu, kendini sersemlemiş hissediyordu, başı dönüyor gibiydi. *Rosey,* diye hatırlattı kendine. “O halde işimiz bitti.”

Ayaklarının altındaki kaldırım taşları hareket etmeye başladığında Pate ara sokağın yarısını yürümüştü. *Taşlar kaygan ve ıslak,* diye düşündü ama sebep bu değildi. Göğsünde çekiç gibi vuran kalbini hissedebiliyordu. “Neler oluyor?” dedi. Bacakları suya dönüşmüştü. “Anlamıyorum.”

“Ve asla anlamayacaksın,” dedi üzgün bir ses.

Kaldırım taşları Pate’i öpmek için yukarı çıktı. Pate yardım istemek için bağırmaya çalıştı fakat sesi de zayıflıyordu.

Pate’in son düşüncesi Rosey oldu.

Peygamber

Kralın öldüğünü söylemek için geldiklerinde, peygamber, Büyük Wyk'te adam boğuyordu.

Kasvetli, soğuk bir sabahtı. Deniz, gökyüzü kadar kurşuniydi. İlk üç adam, hayatlarını Boğulmuş Tanrı'ya korkusuzca sunmuştu fakat dördüncünün inancı zayıftı, ciğerleri hava için çığlık atarken delikanlı mücadele etmeye başladı. Beline kadar çıkan köpüklü dalgaların içinde duran Aeron, nefes almaya çalışan çıplak delikanlıyı omuzlarından yakaladı ve başını aşağı bastırdı. "Cesur ol," dedi. "Denizden geldik ve denize dönmeliyiz. Ağzını aç ve tanrının nimetini iç. Ölmek ve yeniden doğmak için ciğerlerini su ile doldur. Mücadele etmenin faydası yok."

Kafası dalgaların altında olan çocuk ya Aeron'ı duyamıyordu ya da inancı onu büsbütün terk etmişti. Öyle şiddetli bir şekilde tekme atıp çırpınmaya başladı ki Aeron yardım çağırmak zorunda kaldı. Rahibin dört boğulmuş adamı, biçare delikanlıyı suyun altında tutmak için dalgaların içine yürüdü. Rahip, deniz kadar derin bir sesle, "Bizim için boğulmuş Yüce Tanrı," diye dua etti, "kulun Emmond'ın denizden yeniden doğmasına izin ver, tıpkı senin gibi. Onu tuzla kutsa, taşla kutsa, çelikle kutsa."

Nihayet, iş bitmişti. Delikanlının ağzından hava kabarcıkları çıkmıyordu, kollarındaki ve bacaklarındaki bütün kuvvet tükenmişti. Emmond sığ denizde, solgun, soğuk ve huzurlu bir şekilde yüzüstü yatıyordu.

Buharsaçlı, çakıl taşlarıyla kaplı sahilde bekleyen boğulmuş adamlarına üç atlının katıldığını ancak o zaman fark etti. Sparr'ı tanıyordu; keskin hatlı bir yüzü ve sulu gözleri olan yaşlı adamın titrek sesi, Büyük Wyk'in bu bölümünde kanun demekti. Yaşlı adama, oğlu Steffarion ile bir başka delikanlı eşlik ediyordu; genç adam, eteklerine koyu kırmızı kürk dikilmiş pelerinini, Goodbrotherlar'ın siyah ve altın savaş borusunu temsil eden gösterişli bir broşla omzuna tutturmuştu. Rahip bir bakışta, *Gorold'ın oğullarından biri,* diye karar verdi. Goodbrother'ın karısı, bir düzine kız çocuğun ardından, ilerlemiş yaşında üç oğul doğurmuştu ve oğulları birbirlerinden ayırt etmenin mümkün olmadığı söylenirdi. Aeron Buharsaçlı

denemeye tenezzül etmedi. Bu delikanlı Greydon, Gormond ya da Gran de olsa, rahibin ona ayıracak vakti yoktu.

Aeron sertçe bir emir verdi. Rahibin boğulmuş adamları ölü delikanlıyı kollarından ve bacaklarından tutarak dalgaların sahilde bıraktığı çizginin üstüne taşıdı. Rahip onları takip etti, edep yerlerini örten fok derisi dışında çırılçıplaktı, tüyleri diken diken olmuştu. Üstünden sular damlar bir halde, ıslak kumların ve denizin aşındırdığı çakıl taşlarının üstüne, sahile çıktı. Boğulmuş adamlardan biri ona kaba yünden yapılmış bir cübbe uzattı. Aeron, denizin ve Boğulmuş Tanrı'nın renkleri olan alacalı yeşillere, mavilere ve grilere boyanmış cübbeyi giydi, cübbenin içinde kalan saçlarını dışarı çıkardı. Aeron deniz tarafından uyandırıldığından bu yana, o siyah ve ıslak saçlara hiç bıçak değmemişti. Saçlar rahibin omuzlarına lif lif olmuş bir pelerin gibi dökülüyor ve belinden aşağı sarkıyordu. Aeron saçlarına ve kesilmemiş dağınık sakallarının arasına deniz yosunu şeritleri örmüştü.

Rahibin boğulmuş adamları, dua ederek ölü çocuğun çevresinde bir halka oluşturdu. Rus, ata biner gibi üstüne oturduğu çocuğun göğsünü pompalarken, Norjen delikanlının kollarını hareket ettiriyordu fakat Aeron geldiğinde herkes kenara çekildi. Rahip, Emmond'ın soğuk dudaklarını parmaklarıyla araladı ve ona hayat öpücüğü verdi, tekrar ve tekrar, deniz suyu çocuğun ağzından dışarı fışkırana kadar. Emmond öksürmeye ve tükürmeye başladı, korku dolu gözleri titreyerek açıldı.

Biri daha döndü. Adamlar, bunun Boğulmuş Tanrı'nın inayetinin bir işareti olduğunu söylerdi. Zaman zaman her rahip bir adam kaybederdi; bir zamanlar çok kutsal olduğu düşünülen ve bu sebeple bir krala taç giydirmek üzere seçilen Üç Kez Boğulmuş Tarle bile. Ama Aeron Greyjoy asla. O, Buharsaçlı'ydı, tanrının ıslak koridorlarını görmüş ve bunu anlamak için geri dönmüştü. Ağzından su püskürten delikanlının çıplak sırtına vururken, "Kalk," dedi. "Boğuldun ve bize geri gönderildin. Zaten ölü olan ölemez."

"Lakin doğar." Delikanlı şiddetle öksürdü, ağzından daha çok su çıktı. "Yeniden doğar." Her kelime acıyla satın alınıyordu ama dünyanın düzeni buydu; bir adam yaşamak için savaşmak zorundaydı. "Yeniden doğar." Emmond sallanarak ayağa kalktı. "Daha güçlü. Ve daha zorlu."

"Artık tanrıya aitsin," dedi Aeron, Emmond'a. Diğer boğulmuş adamlar delikanlının etrafında toplandı, kardeşliğe katılışını kutlamak için sırtına vurdular ve alnını öptüler. Biri çocuğa mavi, yeşil ve gri alacalı bir yün cübbe giydirdi. Bir diğeri, deniz sularının kıyıya sürüklediği ağaç dallarından yapılmış bir çomak verdi. "Artık denize aitsin, bu yüzden deniz

seni silahlandırdı," dedi Aeron. "Çomağını, tanrımızın bütün düşmanlarına karşı şiddetle savurman için dua ediyoruz."

Rahip daha sonra, olan biteni eyerlerinin üstünde izleyen üç atlıya döndü. "Boğulmaya mı geldiniz lordlarım?"

Sparr öksürdü. "Ben çocukken boğuldum," dedi, "oğlum da isim gününde."

Aeron aşağılar gibi güldü. Steffarion Sparr doğumundan hemen sonra Boğulmuş Tanrı'ya verilmişti, Aeron bundan şüphe etmiyordu ama bunun nasıl yapıldığını da biliyordu; bebeğin başı, deniz suyuyla dolu bir küvete hafifçe daldırılarak bir parça ıslatılıyordu. Bir zamanlar dalgaların sesinin duyulduğu her yere hükmeden demirdoğumluların ele geçirilmiş olması şaşırtıcı değildi. "O gerçek bir boğulma değil," dedi Aeron, atlılara. "Gerçekten ölmeyen, ölümden dönüp yeniden doğmayı umut edemez. İnancınızı kanıtlamak için değilse, neden geldiniz?"

"Lord Gorold'ın oğlu bazı havadislerle birlikte sizi aramaya geldi." Sparr, kırmızı pelerinli genci gösterdi.

Delikanlı on altı yaşından büyük görünmüyordu. "Evet, peki sen hangisisin?" diye sordu Aeron.

"Gormond. Lordum memnun olacaksa Gormond Goodbrother."

"Memnun etmemiz gereken varlık Boğulmuş Tanrı'dır. Boğuldun mu Gormond Goodbrother?"

"İsim günümde boğuldum Buharsaçlı. Babam beni sizi bulmam ve ona götürmem için gönderdi. Sizi görmesi gerek."

"İşte burada duruyorum. Lord Gorold gelsin ve gözleri bayram etsin." Aeron, az önce deniz suyuyla doldurulmuş deri matarayı Rus'tan aldı, tıpasını çıkardı ve bir yudum içti.

Atının üstünden, "Sizi kaleye götürmem gerek," diye ısrar etti genç Gormond.

Çizmeleri ıslanacak diye atından inmeye korkuyor. "Yapmam gereken tanrı işleri var." Aeron Greyjoy peygamberdi. Değersiz lordların ona bir köleymişçesine emir vermesine katlanamazdı.

"Gorold'a bir kuş geldi," dedi Sparr.

"Bir üstadın kuşu, Pyke'tan," diye onayladı Gormond.

Kara kanatlar, kara haberler. "Kuzgunlar tuzun ve taşın üzerinde uçar. Beni ilgilendiren havadisler varsa şimdi söyleyin."

"Bizim getirdiğimiz havadisler yalnızca senin kulakların için Buharsaçlı," dedi Sparr. "Burada, diğerlerinin önünde konuşacağım

meseleler değil bunlar."

"*Diğerleri* dediğin benim boğulmuş adalarım, tanrının hizmetkârları, tıpkı benim gibi. Ne onlardan gizlim var ne de kutsal denizinin kenarında durduğum tanrımdan."

Atlı adamlar bakıştı. "Söyle ona," dedi Sparr ve kırmızı pelerinli genç cesaretini topladı. "Kral öldü," dedi, o kadar basit bir şekilde. İki küçük kelime. Ama delikanlı o iki kelimeyi dile getirdiğinde, bizzat deniz titredi.

Batıdiyar' da dört kral vardı ama Aeron hangi kralın kastedildiğini sormaya gerek duymadı. Demir Adaları'nı Balon Greyjoy yönetiyordu, başkası değil. *Kral öldü. Bu nasıl olabilir?* Aeron en büyük ağabeyini en fazla bir ay dönümü önce, Taşlı Kıyı'yı yağmalayıp Demir Adaları'na döndüğünde görmüştü. Rahip uzaklardayken Balon'ın gri saçlarının yarısı beyazlamıştı. Omuzlarındaki çökkünlük, dargemilerin yelken açtığı zamankinden daha belirgindi. Fakat neticede, kral hasta görünmüyordu.

Aeron Greyjoy, hayatını iki kudretli sütunun üstüne kurmuştu. O iki küçük kelime, sütunlardan birini devirmişti. *Bana yalnızca Boğulmuş Tanrı kaldı. Tanrı beni deniz kadar güçlü ve yorulmaz kılsın.* "Ağabeyimin nasıl öldüğünü anlatın."

"Majesteleri Pyke'taki köprülerden birini geçerken düştü ve aşağıdaki kayalara çarptı."

Greyjoy kalesi uçurumlu bir arazinin üstünde duruyordu. İç kaleler ve kuleler, denizden yükselen muazzam kaya yığınlarının tepesine inşa edilmişti. Köprüler Pyke'ı bağlıyordu; oymalı taşlardan inşa edilmiş kemerli köprüler ve kendir halatlar ile kalaslardan yapılmış sallantılı geçişler. "Düştüğünde fırtına şiddetli miydi?" diye sordu Aeron.

"Evet," dedi delikanlı, "öyleydi."

"Onu Fırtına Tanrısı devirdi," diye duyurdu rahip. Deniz ve gökyüzü binlerce yıldır savaş halindeydi. Denizden demirdoğumlar ve onları kışın derinliklerinde bile ayakta tutan balıklar gelmişti fakat fırtınalar sadece hüzün ve keder getirmişti. "Ağabeyim Balon bizi tekrar büyük kıldı, bu da Fırtına Tanrısı'nın gazabını uyandırdı. Ağabeyim şimdi Boğulmuş Tanrı'nın ıslak salonlarında yiyip içiyor, onun her arzusunu yerine getirmek için bekleyen deniz kızlarıyla birlikte. Onun başladığı muazzam işi, bu kuru ve kasvetli vadide kalan bizler bitirmeliyiz." Rahip, su matarasının tıpasını geri taktı. "Lord babanla konuşacağım. Çekiçboynuz buradan ne kadar uzakta?"

"Altı fersah. Terkide oturup benimle gelebilirsiniz."

“Tek kişi iki kişiden daha hızlı yol alır. Atını bana ver ve Boğulmuş Tanrı seni kutsasın.”

“Benim atımı al Buharsaçlı,” diye önerdi Steffarion Sparr. “Hayır. Onun bineği daha güçlü. Senin atın evlat.”

Delikanlı bir an tereddüt etti, sonra atından indi ve dizginleri Buharsaçlı’ya uzattı. Aeron, kara ve çıplak ayağını üzengiye geçirip kendini eyerin üstüne attı. Atlardan hoşlanmıyordu –bunlar yeşil topraklardan gelen yaratıklardı ve adamların güçsüzleşmesine sebep oluyorlardı– ama zaruret at sürmesini gerektiriyordu. *Kara kanatlar, kara haberler.* Fırtınanın eli kulağındaydı, Aeron bunu dalgaların içinde duyabiliyordu ve fırtına şerden başka bir şey getirmezdi. Aeron atın başını çevirdi ve boğulmuş adamlarına, “Benimle Çakıltaşı Kalesi’nde, Lord Merlyn’in kulesinin altında buluşun,” dedi.

Yol zorluydu; atın ayaklarının altında sık sık kayboluyormuş gibi görünen dar patika boyunca yokuşlar, ağaçlıklar ve taşlı derbentler vardı. Büyük Wyk, Demir Adaları’nın en büyüğüydü. O kadar genişti ki, adadaki bazı lordlar kutsal denizi görmeyen arazilere sahipti. Gorold Goodbrother da onlardan biriydi. Lordun kalesi, adaların Boğulmuş Tanrı’nın diyarına en uzak yeri olan Sertkaya Tepeleri’ndeydi. Gorold’ın halkı yerin altındaki taşlı karanlıkta, Gorold’ın madenlerinde çalışırdı. Bazıları tuzlu suyu hiç görmeden yaşar ve ölürdü. *Bu çeşit insanların huysuz ve tuhaf olmaları tevekkeli değil.*

Aeron at sürerek yol alırken, düşünceleri kardeşlerine gitti.

Demir Adaları Lordu Quellon Greyjoy’un tohumlarından dokuz erkek evlat doğmuştu. Harlon, Quenton ve Donel, Lord Quellon’ın ilk karısından olmuştu; Taşağaçlar’dan bir kadın. Balon, Euron, Victarion, Urigon ve Aegon, lordun ikinci karısındandı; Tuz Uçurumu’ndan bir Sunderly. Quellon’ın yeşil topraklardan aldığı üçüncü karısı, ona Robin isimli hasta ve aptal bir oğul vermişti; çoktan unutulmuş bir kardeş. Rahip, henüz bebekken ölen Quenton’ı ve Donnel’ı hatırlamıyordu. Gri yüzüyle, hareketsiz bir şekilde, penceresiz bir kule odasında oturan ve diliyle dudakları gri hastalık yüzünden taşa dönüşürken her geçen gün biraz daha zayıflayan fısıltılarla konuşan Harlon’u zar zor anımsıyordu. *Bir gün, dördümüz Boğulmuş Tanrı’nın ıslak salonlarında birlikte yiyip içeceğiz, Urri de bizimle olacak.*

Quellon Greyjoy’un tohumlarından dokuz erkek evlat doğmuştu fakat sadece dördü erkeklik çağına gelecek kadar yaşamıştı. Kadınlar kan ve

acıdan ibaret yataklarda kısa ömürlü çocuklar doğururken; erkeklerin denizden balık tuttuğu, toprağı kazdığı ve öldüğü bu soğuk dünyanın düzeni buydu. Aeron, dört deniz canavarının en küçüğü ve en önemsiziydi, Balon ise en büyüğü ve en cesuru; sadece demirdoğumluların kadim şanlarını geri almak için yaşayan acımasız ve korkusuz oğul. Balon on yaşında, Kör Lord'un tekinsiz kulesine varmak için Kumtaşı Uçurumları'na tırmanmıştı. On üç yaşında, bir dargeminin küreklerini kullanabiliyor ve parmak dansını adadaki her adamdan daha iyi yapabiliyordu. On beş yaşında, Dagmer Yarıkçene'yle Basamaktaşı'na yelken açmış ve bir yaz mevsimini yağma yaparak geçirmişti. İlk kez orada bir adam katletmiş ve ilk iki tuz karısını almıştı. On yedi yaşında kendi gemisinin kaptanı olmuştu. Balon, bir ağabeyin olması gereken her şeydi, bununla birlikte Aeron'a tahkirden başka bir şey göstermemişti. *Zayıf ve günahkârdım, tahkirden başka bir şey hak etmiyordum. Kahraman Balon tarafından hor görülmek, Euron Kargagöz tarafından sevilmekten iyidir.* Yaş ve keder, yıllarla birlikte Balon'ı sertleştirmişti ama onu yaşayan adamların hepsinden daha azimli de yapmıştı. *O bir lordun oğlu olarak doğdu ve bir kral olarak öldü, kıskanç bir tanrı tarafından öldürüldü,* diye düşündü Aeron. *Ve şimdi fırtına geliyor, bu adaların daha önce hiç görmediği türden bir fırtına.*

Rahip, Çekiçboynuz'un hilal ayı tırmalayan dikenli demir siperlerini gördüğünde karanlık çökeli çok zaman olmuştu. Gorold'ın kalesi geniş ve yekpareydi. Yapıyı oluşturan muazzam taşlar, kalenin arkasında yükselen kayalık uçurumdan çıkarılmıştı. Kale duvarlarının altındaki mağaraların ve kadim madenlerin girişleri, dişsiz kara ağızlar gibi açılmıştı. Çekiçboynuz'un demir kapıları gece için kapatılmış ve sürgülenmişti. Aeron, çınlama bir nöbetçiyi uyandırana dek kapıları dövdü.

Rahibi içeri kabul eden delikanlı, ona atını veren Gormond'ın aynısıydı. "Sen hangisisin?" diye sordu Aeron.

"Gran. Babam sizi bekliyor."

Koridor rutubetli ve esintiliydi, gölgelerle doluydu. Gorold'ın kızlarından biri, rahibe bir kupa bira ikram etti. Bir diğeri, ısıdan çok duman çıkaran cansız bir ateşi karıştırdı. Gorold Goodbrother, gri cübbeli zayıf bir adamla konuşuyordu, adamın boynundaki zincir, onun bir Hisar üstadı olduğunu söylüyordu.

Aeron'ı gördüğünde, "Gormond nerede?" diye sordu Gorold.

"Yayan dönüyor. Kadınlarınızı gönderin lordum, üstadınızı da." Aeron üstatları sevmiyordu. Onların kuzgunları Fırtına Tanrısı'nın yaratıklarıydı.

Urri'den beri üstatların şifacılığına da güvenmiyordu. *Hiçbir düzgün adam esaret dolu bir hayatı seçmez ve boynuna takmak için bir kölelik zinciri dövmez.*

"Gysella, Gwin, bizi yalnız bırakın," dedi Goodbrother sertçe. "Sen de Gran. Üstat Murenmure kalacak."

"Gidecek." diye ısrar etti Aeron.

"Burası benim salonum Buharsaçlı. Kimin gidip kimin kalacağını söylemek sana düşmez. Üstat kalıyor."

Adam denizden çok uzakta yaşıyor, dedi Aeron kendine. "Öyleyse ben gideceğim," dedi Goodbrother'a. Arkasını dönüp yürümeye başladığında, çıplak ve kara ayaklarının çatlak tabanlarının altındaki kuru hasırlar hışırdadı. Görünüşe göre Aeron, onca yolu bir hiç uğruna katetmişti.

Üstat boğazını temizleyip, "Deniztaşı Tahtı'nda Euron Kargagöz oturuyor," dediğinde, Aeron neredeyse kapıya varmıştı.

Buharsaçlı döndü. Salon ansızın soğumuştu. *Kargagöz yarım dünya uzakta. Balon onu iki yıl önce gönderdi ve geri dönerse, bunun hayatına mal olacağına dair yemin etti.* "Anlat," dedi sertçe.

"Kralın ölümünden sonra Lord Limanı'na girdi ve Balon'ın en büyük kardeşi olarak kale ile tahtı talep etti," dedi Gorold Goodbrother. "Şimdi bütün adalara kuzgunlar gönderiyor. Kaptanları ve kralları, diz çöktürmek ve kralları olarak kendisine biat ettirmek üzere Pyke'a çağırıyor."

"Hayır." Aeron Buharsaçlı kelimelerini tartmadı. "Deniztaşı Tahtı'nda sadece dindar bir adam oturabilir. Kargagöz kendi kibrinden başka hiçbir şeye ibadet etmez."

"Sen kısa zaman önce Pyke'taydın ve kralı gördün," dedi Goodbrother. "Balon halefiyet hakkında bir şeyler söyledi mi?"

Evet. Pencerelerin dışında rüzgâr ulur ve aşağıda dalgalar huzursuzca kayalara vururken Deniz Kulesi'nde konuşmuşlardı. Balon, Aeron'ın onun son oğlu hakkında söylediklerini duyduğunda kederle başını sallamıştı. "Kurtlar onu zayıf karakterli bir adama dönüştürdü, tam da korktuğum gibi," demişti. "Tanrılara onu öldürmeleri için dua ediyorum, böylece Asha'nın yoluna çıkamaz." Bu Balon'ın körlüğüydü; vahşi ve dikbaşlı kızında kendisini görüyordu ve kızının halefi olabileceğine inanıyordu. Bu konuda yanılıyordu, Aeron ona bunu söylemeye çalışmıştı. "Demirdoğumluları hiçbir zaman bir kadın yönetmeyecek, Asha gibi bir kadın bile," diye ısrar etmişti ama Balon duymak istemediği şeylere karşı sağır olabiliyordu.

Rahip, Gorold Goodbrother’a cevap veremeden önce üstadın ağzı bir kez daha açıldı. “Usulen, Deniztaşı Tahtı, Theon’a ait. Şayet prens öldüyse Asha’ya. Kanun böyle.”

Yeşil toprakların kanunu,” dedi Aeron tiksinti dolu bir sesle. “O kanunların bizim için ne önemi var? Biz demirdoğumluyuz, denizin oğullarıyız, Boğulmuş Tanrı’nın seçilmişleriyiz. Bize ne bir kadın ne de tanrısız bir adam hükmedebilir.”

“Ya Victarion?” diye sordu Gorold Goodbrother. “Demir Donanma onun. Victarion bir talepte bulunacak mı Buharsaçlı?”

“Euron ondan büyük...” diye başladı üstat.

Aeron adamı bir bakışla susturdu. Buharsaçlı’nın bir bakışı, hem küçük balıkçı kasabalarında hem de büyük taş kalelerde, genç kızları bayıltır ve çocukları feryatlar eşliğinde annelerine koştururdu. O bakış, boynu zincirli bir köleyi susturmak için kâfiden öteydi. “Euron daha büyük,” dedi rahip, “lakin Victarion daha dindar.”

“İkisi arasında bir savaş çıkacak mı?” diye sordu üstat.

“Demirdoğumlu, demirdoğumlunun kanını dökmemeli.”

“Bu dindar bir hassasiyet Buharsaçlı,” dedi Goodbrother. “Fakat ağabeyinin paylaştığı bir hassasiyet değil. Euron, Sawane Botley’yi, Deniztaşı Tahtı’nın kanunlara göre Theon’a ait olduğunu söylediği için boğdu.”

“Eğer adam boğulduysa dökülmemiş demektir.”

Üstat ile lord bakıştı. “Pyke’a en kısa zamanda bir haber göndermeliyim,” dedi Gorold Goodbrother. “Buharsaçlı, senin istişareni istiyorum. Göndereceğim haber ne olmalı? Biat mı, yoksa isyan mı?”

Aeron sakalını sıvazladı ve düşündü. *Fırtınayı gördüm, adı Euron Kargagöz.* “Şimdilik sadece sükûnet gönder,” dedi lorda. “Bu meseleyle ilgili dua etmeliyim.”

“İstediğiniz kadar dua edin,” dedi üstat. “Dualar kanunları değiştirmez. Theon meşru veliahttır, ondan sonra da Asha gelir.”

“Sessizlik!” diye kükredi Aeron. “Demirdoğumlular, siz boynu zincirli üstatların yeşil topraklarla ve onların kanunlarıyla ilgili aptalca konuşmalarını uzun zaman dinledi. Yine denizi dinlememizin vaktidir artık. Tanrının sesini dinlememizin vaktidir.” Aeron’ın sesi dumanlı salonda öyle kuvvetli çınladı ki ne Gorold Goodbrother ne de üstat cevap vermeye cesaret edebildi. *Boğulmuş Tanrı benimle birlikte,* diye düşündü Aeron. *Bana yolu gösterdi.*

Goodbrother, ona geceyi kalenin rahatlığında geçirmesini önerdi fakat rahip bu öneriyi reddetti. Nadiren bir kalenin çatısının altında uyurdu ve denizden bu kadar uzakta asla uyumazdı. “Rahatlığı Boğulmuş Tanrı’nın ıslak salonlarında yaşayacağım. Bizler acı çekmek için doğduk, acılarımız bizi güçlü kılar. Tek isteğim, beni Çakıltaşı Kalesi’ne taşıyacak yeni bir at.”

Goodbrother bu isteği memnuniyetle yerine getirdi. Tepelerin arasından denize inen en kısa yolu göstermesi için oğlu Greydon’ı da rahiple birlikte gönderdi. Yola çıktıklarında şafağın sökmesine daha bir saat vardı ama atları güçlü ve sağlam adımlıydı; karanlığa rağmen hızlı yol aldılar. Aeron gözlerini kapadı ve sessizce dua etti, bir süre sonra eyerinde uyuklamaya başladı.

Ses hafifçe geldi; paslı bir menteşenin çığlığı. Rahip, “Urri,” diye mırıldandı ve korkuyla uyandı. *Burada menteşe yok, kapı yok, Urri yok.* Urri on dört yaşındayken, elinin yarısı bir balta tarafından koparılmıştı; delikanlı, savaşa giden babasının ve ağabeylerinin yokluğunda parmak dansı oynamıştı. Lord Quellon’ın üçüncü karısı Pembekız Kalesi’nden bir Piper’dı, büyük ve yumuşak göğüsleri olan maral gözlü bir kızdı. Urri’nin elini Eski Usul’e uygun olarak ateş ve deniz suyuyla tedavi etmek yerine, delikanlıyı yeşil topraklardan gelen üstada teslim etmişti. Üstat, çocuğun kesik parmaklarını yerine dikebileceğine dair yemin etmiş ve bunu yapmıştı. Daha sonra iksirler, yara lapaları ve bitkiler kullanmıştı fakat el çürümüş, Urri ateşlenmişti. Üstat sonunda delikanlının kolunu kestiğinde çok geç kalınmıştı.

Lord Quellon son seferinden hiç dönmemişti; Boğulmuş Tanrı ona denizde bir ölüm bahşetmişti. Geri gelen Lord Balon’dı, kardeşleri Euron ve Victarion’la birlikte. Balon, Urri’nin başına gelenleri duyduğunda, üstadın üç parmağını bir kasap satırıyla kesmiş ve dikmesi için babasının Piper karısına göndermişti. Lapalar ve iksirler, üstada da Urrigon’a sağladığı kadar fayda sağlamıştı. Üstat çılgınlar gibi sayıklayarak ölmüştü ve kısa zaman sonra Lord Quellon’ın üçüncü karısı üstadı takip etmişti, o sırada ebe kadın leydinin rahminden ölü bir kız bebek çıkarıyordu. Aeron memnun olmuştu. Urri’nin elini parçalayan onun baltasıydı; Aeron ve Urri parmak dansını birlikte oynamışlardı, kardeşlerin ve arkadaşların yapacağı gibi.

Urri’nin ölümünü takip eden yılları hatırlamak Aeron’ı hâlâ utandırıyordu. On altı yaşında kendisine erkek diyordu ama gerçekse ayakları olan bir şarap matarasıydı. Şarkı söylüyor, dans ediyor (ama asla

parmak dansı değil), şakalar yapıyor, anlamsızca konuşuyor ve dalga geçiyordu. Gayda çalıyor, hokkabazlık yapıyor ve at sürüyordu. Bütün Wynchler'den, Botleyler'den ve Harlawlar'ın yarısından daha çok içki içebiliyordu. Boğulmuş Tanrı her adama yetenekler verirdi, Aeron'a bile. Her ziyafette kanıtlandığı üzere, hiç kimse Aeron Greyjoy'dan daha uzun ve daha uzağa işeyemezdi. Bir keresinde, bir şömine ateşini sadece aletiyle söndürebileceğine dair bahse girmiş ve yeni dargemisini bir keçi sürüsüne karşı ortaya koymuştu. Aeron bir yıl boyunca keçiyle beslenmiş ve dargemiye *Altın Fırtına* adını vermişti ama Balon, kardeşinin pruvaya ne çeşit bir mahmuz yerleştireceğini duyduğunda onu geminin direğine asmaksa tehdit etmişti.

Neticede *Altın Fırtına*, Balon'ın ilk ayaklanması sırasında Güzel Ada açıklarına gitmişti. Stannis Baratheon, Victarion'ı tuzağa düşürüp Demir Donanma'yı parçaladığında, Aeron'ın gemisi, *Hiddet* isimli muazzam bir savaş kadırgası tarafından ikiye bölünmüştü. Fakat tanrının Aeron'la işi bitmemişti; onu kıyıya sürüklemişti. Birkaç balıkçı Aeron'ı esir almış ve onu zincire vurulu bir halde Lannis Limanı'na götürmüştü. Aeron savaşın geri kalanını Casterly Kayası'nın bağırsaklarında geçirmişti; deniz canavarlarının aslanlardan, yaban domuzlarından ve tavuklardan daha uzağa işeyebildiğini kanıtlayarak.

O adam öldü. Aeron boğulmuş ve denizden tekrar doğmuştu, bizzat tanrının peygamberiydi. Hiçbir ölümlü adam onu korkutamazdı, karanlığın korkutabileceğinden fazla değil... ya da hatıralardan ve ruhların kemiklerinden fazla. *Açılan bir kapının sesinden, paslı bir menteşenin çığlığından fazla. Euron dönmüş.* Sorun değildi. O Buharsaçlı rahipti, tanrının sevgide üstün tuttuğuydu.

Güneş tepeleri aydınlatırken, "İş savaşa varır mı?" diye sordu Greydon Goodbrother. "Kardeşin kardeşe karşı olduğu bir savaş?"

"Eğer Boğulmuş Tanrı öyle meram ederse. Deniztaşı Tahtı'nda tanrısız bir adam oturamaz." *Kargagöz dövüşecek, bu kesin.* Onu hiçbir kadın yenemezdi, Asha bile. Kadınlar, mücadelelerini doğum yatağında vermek üzere yaratılmıştı. Ve Theon, eğer yaşıyorsa, en az o kadar umutsuzdu, sarkmış dudaklardan ve gülümsemelerden ibaret bir delikanlıydı, Kışyarı'nda az da olsa kıymetini kanıtlamıştı fakat Kargagöz sakat bir oğlan çocuğu değildi. Euron'ın gemisinin güvertesi, onu ıslatan kanı daha iyi gizlemesi için kırmızıya boyanmıştı. *Kral, Victarion olmalı, yoksa fırtına hepimizi telef eder.*

Güneş doğduğunda, Greydon rahipten ayrıldı ve Balon'ın ölüm haberini Aşağıçukur'daki, Karga Dikeni Kalesi'ndeki ve Ceset Gölü'ndeki kuzenlerine vermeye gitti. Aeron yola yalnız devam etti, denize yaklaştıkça genişleyen taşlı patikayı takip ederek yüksek tepelerden ve alçak vadilerden geçti. Yoldaki her köyde ve önemsiz lordların avlularında dua etmek için durdu. "Hepimiz denizden doğduk ve denize döneceğiz," dedi onlara. Okyanus kadar derin sesi dalgalar gibi gürledi. "Fırtına Tanrısı bir gazap anında Balon'ı kalesinden aldı ve onu aşağı attı. Balon, Boğulmuş Tanrı'nın ıslak salonlarındaki dalgaların altında yiyip içiyor şimdi." Ellerini havaya kaldırdı. "*Balon öldü! Kral öldü!* Lakin tekrar bir kral gelecek! Çünkü zaten ölü olan ölemez, ama yeniden doğar, daha güçlü ve daha zorlu! *Bir kral doğacak!*"

Rahibi duyan insanlardan bazıları, çapalarını ve kazmalarını bırakıp onu takip etti. Aeron dalgaların sesini duyduğunda, atının arkasında tanrı tarafından dokunulmuş ve boğulmaya heveslenmiş bir düzine adam yürüyordu.

Çakıltaşı'nda binlerce balıkçı yaşıyordu. Balıkçıların kulübeleri, her köşesinde birer taret bulunan kare şekilli bir kulenin etrafında toplanmıştı. Aeron'ın kırk boğulmuş adamı onu orada bekliyordu; fok derisinden çadırların ve ağaç dallarından yapılmış barınakların içinde, gri kumlu sahil boyunca kamp kurmuşlardı. Adamların elleri tuzlu suyla sertleşmiş; ağlarla, iplerle yaralanmış; kürekler, kazmalar ve baltalar yüzünden nasır tutmuştu. Fakat o eller, çomakları demir kadar sert tutuyordu şimdi, zira tanrı, onları denizin altındaki cephanesinden silahlandırmıştı.

Adamlar, dalgaların sahilde bıraktığı ıslak çizginin hemen üstüne rahip için bir barınak inşa etmişti. Aeron, yeni takipçilerini boğduktan sonra memnuniyetle barınağa girdi. *Tanrım,* diye dua etti, *dalgaların gümbürtüsüyle konuş ve bana ne yapmam gerektiğini söyle. Kaptanlar ve krallar senin kelamını bekliyor. Kim Balon yerine kralımız olmalı? Bana leviathanın dilinde şarkı söyle. Dalgaların altındaki Tanrı, söyle bana, kim Pyke'taki fırtınaya karşı koyacak kuvvete sahip?*

Aeron Buharsaçlı, Çekiçboynuz'a yaptığı yolculuk yüzünden bitkindi ama çatısı siyah deniz yosunlarıyla kaplı ahşap barakasının içinde uyuyamadı. Bulutlar yığılıp ayı ve yıldızları örttü. Yoğun karanlık. Aeron'ın ruhuna çöktüğü gibi denizin üzerine de çöktü. *Asha, Balon'ın gözdesiydi, kendi bedeninin çocuğu, fakat bir kadın demirdoğumluları yönetemez. Kral, Victarion olmalı.* Quellon Greyjoy'un tohumlarından dokuz erkek evlat

doğmuştu ve Victarion o evlatların en güçlüsüydü; kuvvetli, korkusuz ve vazifeşinas bir adamdı. *Bizim asıl tehlikemiz de bu işte.* Küçük erkek kardeş ağabeyine itaat borçluydu ve Victarion teamüllere karşı gelecek bir adam değildi. *Euron'ı sevmiyor gerçi. Kadın öldüğünden beri.*

Dışarıda, boğulmuş adamların horultusunun ve rüzgârın ağıtının altında, Aeron dalgaların vuruşunu duyabiliyordu; tanrının onu mücadeleye çağıran çekicini. Barınaktan gece serinliğine çıktı. Solgun, zayıf ve uzundu. Çırılçıplak bir halde ayakta durdu ve siyah tuzlu denizin içine yürüdü. Su buz gibiydi ama tanrının okşamaları Aeron'ı ürkütmedi. Göğsüne bir dalga vurdu, Aeron sendeledi. Bir sonraki dalga başına çarptı. Aeron dudaklarındaki tuzun tadını aldı ve etrafında tanrının varlığını hissetti, kulakları onun şarkısının ihtişamıyla çınladı. *Quellon Greyjoy'un tohumlarından dokuz erkek evlat doğdu ve ben onların sonuncusuydum, bir kız kadar zayıf ve korkaktım. Ama artık değilim. O adam boğuldu ve tanrı beni daha güçlü kıldı.* Soğuk ve tuzlu deniz onu sarmaladı, ona sarıldı, onun zayıf insan etini geçti ve kemiklerine dokundu. *Kemikler,* diye düşündü rahip. *Ruhun kemikleri. Balon'ın kemikleri. Urri'nin kemikleri. Gerçek bizim kemiklerimizde, zira et çürür ve kemik dayanır. Ve Nagga'nın tepesinde, Gri Kral'ın Kalesi'nin kemikleri...*

Aeron Buharsaçlı titreyerek kıyıya geri döndü, denize girdiği andakinden daha bilge bir adamdı. Çünkü aradığı cevabı kemiklerinde bulmuştu ve izlemesi gereken yol apaçık ortadaydı. Gece o kadar soğuktu kı, Aeron barınağına dönerken bedeninden buharlar tütüyordu ama rahibin kalbinde bir ateş yanıyordu, bu kez uyku çabucak geldi ve demir menteşelerin çığlığıyla bölünmedi.

Rahip uyandığında gün parlak ve rüzgârlıydı. Aeron, istiridye çorbası ve ateşin üzerinde pişirilmiş deniz yosunuyla kahvaltı etti. O kahvaltısını bitirir bitirmez, Merlyn yarım düzine muhafızla birlikte kulesinden indi. Buharsaçlı, "Kral öldü," dedi adama.

"Evet. Bir kuş geldi. Ve şimdi bir tane daha." Merlyn kel, toparlak ve etli butlu bir adamdı, kendini yeşil toprakların tarzıyla "Lord" ilan etmiş, kürkler ve kadifeler giymişti. "Kuzgunlardan biri beni Pyke'a çağırıyor, diğeri On Kule'ye. Siz deniz canavarlarının çok kolu var, adamı çekiştirip parçalara bölüyorsunuz. Sen ne dersin rahip? Dargemilerimi nereye göndermeliyim?"

Aeron kaşlarını çattı. "On Kule mi dedin? Seni hangi deniz canavarı oraya çağırdı?" On Kule, Harlaw Lordu'nun makamıydı.

“Prenses Asha. Eve dönmek için yelken açmış. Okuyucu kuzgunlar gönderiyor, bütün dostlarını Harlaw’a çağırıyor. Balon’ın, Deniztaşı Tahtı’nda Asha’nın oturmasını istediğini söylüyor.”

“Deniztaşı Tahtı’nda kimin oturacağına Boğulmuş Tanrı karar verecek,” dedi rahip. “Seni kutsayabilmem için diz çök.” Lord Merlyn dizlerinin üstüne çöktü, Aeron matarasının tıpasını çıkardı ve adamın kel kafasına deniz suyu döktü. “Bizim için boğulmuş olan Yüce Tanrı, kulun Meldred’in denizden tekrar doğmasına izin ver. Onu tuzla kutsa, taşla kutsa, çelikle kutsa.” Tuzlu su Merlyn’in şişman yanaklarından aşağı aktı, sakallarını ve tilki kürkü pelerinini ıslattı. “Zaten ölü olan ölemez,” diye bitirdi rahip, “ama tekrar doğar, daha güçlü ve daha zorlu.” Merlyn ayağa kalktığında, “Tanrı’nın kelamını yaymak için kal ve dinle,” dedi Aeron.

Dalgalar, suyun kenarından üç adım uzaktaki granit kayaya çarptı. Aeron Buharsaçlı, bütün sürüsünün onu rahatça görebilmesi ve sözlerini duyabilmesi için orada duruyordu.

Daha önce yüzlerce kez yaptığı gibi, “Hepimiz denizden doğduk ve denize döneceğiz,” diyerek konuşmaya başladı. “Fırtına Tanrısı bir gazap anında Balon’ı kalesinden aldı ve onu aşağı attı. Balon dalgaların altında yiyip içiyor şimdi.” Ellerini havaya kaldırdı. “*Demir kral öldü.* Lakin yeni bir kral gelecek çünkü zaten ölü olan ölemez, ama yeniden doğar, daha güçlü ve daha zorlu!”

“Bir kral doğacak!” diye bağırdı boğulmuş adamlar.

“Doğacak. Doğmalı. Lakin kim?” Buharsaçlı bir an dinledi ancak sadece dalgalar cevap verdi. “Kralımız kim olmalı?”

Boğulmuş adamlar çomaklarını birbirlerine vurmaya başladı. *“Buharsaçlı!”* diye bağırdılar. *“Kral Buharsaçlı! Kral Aeron! Bize Buharsaçlı’yı ver.”*

Aeron başını iki yana salladı. “Eğer bir baba iki oğula sahip olursa ve birine bir balta, diğerine bir ağ verirse, hangi oğlunu savaşçı yapmak niyetindedir?”

“Balta savaşçı içindir,” diye bağırdı Rus, “ağ denizin balıkçısı için.”

“Evet,” dedi Aeron. “Tanrı beni dalgaların altına çekti ve o zamanlar olduğum değersiz şeyi boğdu. Beni tekrar yukarı çıkardığında, bana görmek için gözler, duymak için kulaklar ve onun kelamını yaymak için ses verdi; onun nebisi olayım ve onun gerçeğini, o gerçeği unutanlara öğreteyim diye. Ben Deniztaşı Tahtı’nda oturmak için yaratılmadım... Euron Kargagöz de

öyle. Zira, 'Benim Deniztaşı Tahtı'mda imansız bir adam oturamaz,' diyen tanrıyı duydum."

Merlyn, kollarını göğsünde birleştirdi. "O halde Asha mı? Victarion mu? Söyle bize rahip!"

"Bunu Boğulmuş Tanrı söyleyecek ama burada değil." Aeron, parmağını Merlyn'in beyaz ve şişman yüzüne doğrulttu. "Bana ya da insanların kanunlarına bakma, sadece denize bak. Sen, bütün kaptanlar ve bütün krallar; yelkenlerinizi açın, küreklerinizi çıkarın ve Eskr Wyk'e gidin lordum. Ne imansızın önünde eğilmek için Pyke'a, ne de entrikacı kadına yoldaşlık etmek için Harlaw'a. Pruvalarınızı Gri Kral'ın Kalesi'nin olduğu Eski Wyk'e doğru çevirin. Sizi Boğulmuş Tanrı'nın adına çağırıyorum. *Hepinizi çağırıyorum!* Salonlarınızı ve kulübelerinizi, kalelerinizi ve kulelerinizi bırakın ve bir kral şûrası düzenlemek üzere Nagga'nın tepesine dönün!"

Merlyn, ağzı açık halde rahibe baktı. "Bir kral şûrası? Gerçek bir kral şûrası..."

"...çok uzun zamandır olmadı!" diye bağırdı Aeron kederle. "Mamafih günlerin şafağında, demirdoğumlular kendi krallarını kendileri seçer ve aralarındaki en kıymetli kişiyi yükseltirlerdi. Eski Usul'e dönmemizin vakti geldi, zira sadece bu şekilde tekrar büyük olabiliriz. Urras Demirayak'ı Yüce Kral yapan ve onun başına ahşap taç takan bir kral şûrasıydı. Sylas Düzburun, Gri Harrag, Yaşlı Deniz Canavarı; hepsini kral şûrası yükseltti. Bizim kral şûramızdan, Kral Balon'ın başladığı işi bitirecek ve bize özgürlüğümüzü geri kazandıracak bir adam çıkmalı. Tekrar söylüyorum, Pyke'a ya da On Kule'ye *değil,* Eski Wyk'e gidin. Nagga'nın tepesini ve Gri Kral'ın Kalesi'nin kemiklerini arayın. Çünkü ay boğulduğunda ve tekrar doğduğunda, o kutsal yerde kendimize kısmetli bir kral çıkaracağız, *imanlı* bir kral!" Kemikli ellerini tekrar havaya kaldırdı. "*Dinleyin!* Dalgaları dinleyin! Tanrıyı dinleyin! Tanrı bizimle konuşuyor ve gerçek kralımızın kral *şûrasından* geleceğini söylüyor!"

Aeron'ın bu sözlerinden sonra bir uğultu yükseldi ve boğulmuş adamlar çomaklarını birbirlerine vurdu. *"Kral şûrası!"* diye bağırdılar. *"Kral şûrası, kral şûrası. Sadece kral şûrasından gelecek kral!"* Adamların çıkardığı gürültü öyle şiddetliydi ki, Pyke'taki Kargagöz ve bulutlu salonundaki hasis Fırtına Tanrısı bağrışmaları duymuş olmalıydı. Buharsaçlı iyi iş çıkardığını biliyordu.

Muhafızların Kumandanı

“Kan portakalları fazla olgunlaşmış,” dedi prens bezgin bir sesle, kumandan onu yürüyen sandalyesinde terasa çıkardığında.

Bundan sonra yine saatlerce konuşmadı.

Portakallar hakkında söylediği şey doğruydu. Birkaç portakal yere düşmüş ve soluk pembe mermerlerde parçalanmıştı. Hotah ne zaman nefes alsa, burnu meyvelerin keskin ve tatlı kokusuyla doluyordu. Ağaçların altında, yürüyen sandalyesinde oturan prens de kokuyu alabiliyordu şüphesiz. Abanoz ve demirden gıcırtılı tekerlekleri ve kaz tüyü minderleri olan sandalyeyi prens için Üstat Caleotte yapmıştı.

Uzunca bir zaman, havuzlarda ve su fıskiyelerinde oyun oynayan çocuklardan ve terasa düşüp parçalanan başka bir portakalın çıkardığı yumuşak *lop*tan başka bir ses duyulmadı. Sonra kumandan, sarayın diğer ucundan gelen belli belirsiz çizme sesleri işitti.

Obara. Kadının adımlarını tanıyordu; uzun, aceleci ve öfkeli. Kadının atı, binicisinin mahmuzları yüzünden kanlı ve terli bir halde kapıların yanındaki ahırda olmalıydı. Obara her zaman aygır sürerdi ve Dorne’daki her ata hâkim olabileceğini söyleyerek böbürlenirdi... her adama da. Kumandan başka ayak sesleri de duyuyordu; Üstat Caleotte’un kadına yetişmek için acele eden hızlı ve yumuşak adımları.

Obara Kum her zaman çok hızlı yürürdü. Prens bir keresinde kendi kızına, *‘Obara asla yakalayamayacağı bir şeyin peşinde koşuyor,’* demişti.

Kadın üç katlı kemerin altında belirdiğinde, Areo Hotah yolu kesmek için uzunbaltasını yan tarafa indirdi. Baltanın başı, dişbudak ağacından yapılmış iki metrelik bir sapın ucundaydı. Obara baltayı geçemedi. Hotah, Norvos aksanıyla kalınlaşmış pes bir homurtuyla, “Leydim, daha fazla ilerlemeyin,” dedi. “Prens rahatsız edilmek istemiyor.”

Kumandan konuştuğunda kadının yüzü kayaydı; sonra sertleşti. “Yolumda duruyorsun Hotah.” Obara, Kum Yılanları’nın en büyüğüydü. Otuzuna yakın, iri kemikli bir kadındı. Birbirine yakın gözleri vardı ve onu doğuran Eski Şehirli fahişenin kahverengi saçlarını almıştı. Kum ipeğinden dikilmiş boz ve altın alacalı pelerininin altındaki binici kıyafeti kahverengi deriden yapılmıştı. Bu esnek ve yıpranmış giysiler, kadına dair en yumuşak

şeylerdi. Obara'nın kalçasında kangal halinde sarılmış bir kamçı, sırtında da çelik ve bakırdan dövülmüş yuvarlak bir kalkan vardı. Mızrağını dışarıda bırakmıştı. Areo Hotah bunun için müteşekkirdi. Obara, hızlı ve kuvvetli olmasına rağmen Areo'nun dengi değildi, Areo bunu biliyordu... fakat kadın bilmiyordu ve Hotah soluk pembe mermerlerin üstünde kadının kanını görmek istemiyordu.

Üstat Caleotte, ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. "Leydi Obara, size söylemeye çalıştım..."

"Prensimiz babamın öldüğünü biliyor mu?" diye sordu Obara, kumandana. Üstadı, bir sineği önemseyeceğinden fazla önemsememişti, bir sinek onun başının etrafında vızıldayacak kadar aptal olmazdı tabii.

"Biliyor," dedi kumandan. "Bir kuş geldi."

Ölüm, Dorne'a kuzgun kanatlarında gelmişti. Küçük harflerle yazılmış ve bir damla kırmızı mumla mühürlenmişti. Caleotte mektubun içinde ne olduğunu sezmiş olmalıydı; çünkü mektubu, prense iletmesi için Hotah'a vermişti. Prens, Hotah'a teşekkür etmiş fakat çok uzun bir süre mührü kırmamıştı. Parşömeni kucağına koymuş ve bütün öğleden sonrayı oyun oynayan çocukları seyrederek geçirmişti. Güneş batana ve akşam havası çocukları içeri sokacak kadar soğuyana dek seyretmişti, sonra suyun üstündeki yıldız ışıklarını izlemişti. Ay yükseldikten sonra Hotah'tan bir mum getirmesini istemiş ve mektubu gece karanlığında, portakal ağaçlarının altında okumuştu.

Obara kamçısına dokundu. "Binlerce insan, Kemik Yolu'na çıkmak ve babamı eve getiren Ellaria'ya yardım etmek için yayan halde kumları geçiyor. Septler tıka basa doldu. Kırmızı rahipler tapınak ateşlerini yaktı. Yastık evlerindeki kadınlar onlara giden her adamla çiftleşiyor ve sikke almayı reddediyor. Güneş Mızrağı'nda, Kırık Kol'da, Yeşilkan boyunca, dağlarda, derin kumlarda, her yerde, *her yerde;* kadınlar saçlarını yoluyor ve erkekler öfkeyle feryat ediyor. Herkes aynı soruyor... Doran ne yapacak? *Doran, katledilmiş kardeşinin intikamını almak için ne yapacak?*" Obara kumandana yaklaştı. "Ve sen, *prens rahatsız edilmek istemiyor,* diyorsun!"

"Rahatsız edilmek istemiyor," dedi Areo Hotah bir kez daha.

Muhafızların kumandanı, koruduğu prensi tanıyordu. Uzun zaman önce Norvos'tan acemi bir delikanlı gelmişti, koyu renkli karmakarışık saçları ve geniş omuzları olan bir çocuktu. Şimdi o saçlar beyazdı ve delikanlının bedeni pek çok mücadelenin yara izlerini taşıyordu... ama kuvveti yerindeydi ve uzunbaltasını keskin tutmuştu, sakallı rahiplerin öğrettiği

gibi. *Kadın beni geçmeyecek,* dedi kendi kendine ve, “Prens oyun oynayan çocukları seyrediyor,” dedi kadına. “Oyun oynayan çocukları seyrederken asla rahatsız edilemez.”

“Hotah,” dedi Obara Kum, “yolumdan çekil, aksi takdirde o uzunbaltayı alırım ve...”

Hotah’ın arkasından, “Kumandan,” diye bir emir geldi. “Bırak geçsin. Onunla konuşacağım.” Prensin sesi çatallıydı.

Areo Hotah uzunbaltasını yukarı kaldırıp kenara çekildi. Obara adama son bir kez bakıp yanından geçti. Üstat acele adımlarla kadının peşinden gitti. Caleotte bir buçuk metreden uzun değildi, bir yumurta kadar keldi, yüzü öyle pürüzsüz ve şişmandı ki adamın yaşını tahmin etmek zordu ama üstat, kumandandan önce buradaydı ve hatta prensin annesine hizmet etmişti. Yaşına ve cüssesine rağmen hâlâ yeterince atik ve son derece zekiydi fakat fazla uysaldı. *Herhangi bir Kum Yılanı’nın dengi değil,* diye düşündü kumandan.

Prens portakal ağaçlarının gölgesinde, gutlu bacakları desteklenmiş halde sandalyesinde oturuyordu, gözlerinin altında torbalar vardı... ama Hotah, prensi uykusuz bırakanın keder mi yoksa gut mu olduğunu söylemezdi. Aşağıdaki su fıskiyelerinde ve havuzlarda, çocuklar hâlâ oyun oynuyordu. Çocukların en küçükleri olsa olsa beş yaşındaydı, en büyükleri dokuz ya da on. Yarısı kızdı, yarısı erkek. Hotah, çocukların sular sıçrattığını ve tiz seslerle birbirlerine bağırdıklarını duyabiliyordu. Obara prensin yürüyen sandalyesinin önünde tek dizinin üstüne çöktüğünde, “Kısa zaman önce sen de şu havuzlardaki çocuklardan biriydin Obara,” dedi prens.

Obara homurdanır gibi güldü. “Yirmi yıl oldu. Ya da yirmi yıla yakın. Üstelik burada uzun kalmamıştım. Ben fahişenin eniğiyim, yoksa unuttunuz mu?” Prens cevap vermeyince kadın tekrar ayağa kalktı ve ellerini kalçalarına koydu. “Babam öldürüldü.”

“Bir dövüşle yargılama sırasında, teke tek bir mücadelede öldü,” dedi Prens Doran. “Kanunlara göre bu cinayet değildir.”

“O sizin *kardeşinizdi.*”

“Öyleydi.”

“Onun ölümüyle ilgili ne yapmayı düşünüyorsunuz?”

Prens, sandalyesini güçlükle döndürerek kadının yüzüne baktı. Doran Martell sadece elli iki yaşında olmasına rağmen çok yaşlı görünüyordu. Keten kıyafetlerinin altındaki bedeni yumuşak ve şekilsizdi, bacaklarına

bakmak zordu. Gut hastalığı prensin eklemlerini grotesk bir şekilde şişirmiş ve kızarmıştı; sol dizi bir elmaydı, sağ dizi bir kavun, ayak parmakları da koyu kırmızı üzümlere dönüşmüştü, o kadar şişkinlerdi ki en küçük bir dokunuşta patlayacakmış gibi görünüyorlardı. Bir çarşafın ağırlığı bile prensi titretebilirdi ama o, ağrıya şikâyet etmeden katlanıyordu. Doran'ın, kızına*, sessizlik bir prensin dostudur,* dediğini duymuştu kumandan. *Kelimeler oklar gibidir Arianne, onları bir kez saldın mı geri çağıramazsın.* "Lord Tywin'e bir mektup yazdım..."

"*Mektup?* Eğer babamın yarısı kadar erkek olsaydınız..."

"Baban değilim."

"Bunu biliyorum." Obara'nın sesi tiksintiyle kalınlaşmıştı.

"Savaşa gitmemi istiyorsun."

"Daha iyi bir yol biliyorum. Sandalyenizden kalkmanıza bile gerek yok. Babamın intikamını *bizzat* almama müsaade edin. Prens Geçidi'nde bir ordunuz var. Lord Yronwood'un da Kemik Yolu'nda bir ordusu var. Ordulardan birini bana, diğerini Nym'e verin. Ben Hudut lordlarını kalelerinden çıkarıp Eski Şehir'e yürürken, Nym de Kral Yolu'na gitsin."

"Peki Eski Şehir'i nasıl elinde tutacaksın?"

"Şehri yağmalamak yeterli olur. Yüksek Kule'nin zenginliği..."

"İstediğin altın mı?"

"Benim istediğim kan."

"Lord Tywin bize Dağ'ın kafasını gönderecek."

"Peki bize Lord Tywin'in kafasını kim gönderecek? Dağ her zaman onun evcil hayvanıydı."

Prens eliyle havuzları gösterdi. "Obara, çocuklara bak. Eğer seni memnun edecekse."

"Etmez. Mızrağımı Lord Tywin'in karnına sokmak bana daha büyük zevk verir. Onun bağırsaklarını dışarı dökeceğim. Bağırsaklarında altın ararken ona 'Castamere Yağmurları'nı söyleteceğim."

"Bak," diye tekrar etti prens. "Emrediyorum."

Yaşı büyük olan çocuklardan birkaçı, pürüzsüz mermere yüzüstü uzanmıştı, güneşin altında esmerleşiyorlardı. Diğerleri ilerideki denizde kürek çekiyordu. Çocuklardan üçü kumdan bir kale inşa ediyordu, kalenin büyük kulesi Eski Saray'ın Mızrak Kulesi'ni andırıyordu. Yirmi ya da daha fazla çocuk, bel derinliğindeki suda gerçekleşen mücadeleyi izlemek için büyük havuzun içinde toplanmıştı; küçük çocuklar, daha iri olanların omuzlarına çıkmış birbirlerini suya itmeye çalışıyorlardı. Bir çift ne zaman

aşağı devrilse, su sesini bir kahkaha fırtınası takip ediyordu. Fındık rengi bir kızın, saman sarısı saçları olan bir oğlanı, ağabeyinin omzundan çekmesini ve baş üstü havuza düşürmesini seyrettiler.

“Bir zamanlar baban da aynı oyunu oynardı, ondan önce benim oynadığım gibi,” dedi prens. “Aramızdan on yaş vardı, yani baban suda oynayacak yaşa geldiğinde ben havuzları bırakmıştım. Ama annemizi ziyarete geldiğimde onu izlerdim. Çocukken bile çok ateşliydi. Bir su yılanı kadar hızlıydı. Onun, kendisinden çok daha iri çocukları devirdiğini defalarca gördüm. Kral Toprakları’na gitmek için buradan ayrıldığı gün, bana bunu hatırlattı. Bunu bir kez daha yapacağına dair yemin etti, aksi takdirde gitmesine asla izin vermezdim.”

“Gitmesine *izin* vermek mi?” Obara güldü. “Onu durdurabilirmişsiniz gibi. Dorne’un Kızıl Yılan’ı istediği yere gitti.”

“Gitti. Seni teselli edecek birkaç sözüm olsun isterdim.”

“Size *teselli* için gelmedim.” Obara’nın sesi tahkir doluydu. “Babam beni almaya geldiği gün, annem gitmemi istemedi. ‘O bir kız,’ dedi, ‘üstelik senden olduğunu sanmıyorum. Bin farklı adamla yattım.’ Babam, mızrağını benim ayağımın dibine attı ve elinin tersiyle annemi tokatladı, annem ağlamaya başladı. ‘Kız ya da erkek, hepimiz mücadelemizi veririz,’ dedi babam, ‘ama tanrılar silahlarımızı seçmemize müsaade ederler.’ Bana önce mızrağı sonra da annemin gözyaşlarını gösterdi ve ben mızrağı seçtim. Babam, ‘Benim kızım olduğunu söylemiştim,’ dedi ve beni aldı. Annem bir yıl içinde içkiden öldü. Ölürken ağladığı söyleniyor.” Obara, sandalyede oturan prense yaklaştı. “O mızrağı kullanmama izin verin, başka bir şey istemiyorum.”

“Bu büyük bir istek Obara. Bunu düşünmeliyim.”

“Halihazırda ziyadesiyle düşündünüz.”

“Haklı olabilirsin. Sana haber göndereceğim, Güneş Mızrağı’na.”

“Haber, savaş olsun.” Obara topuğunun üstünde döndü ve geldiği kadar öfkeli bir şekilde uzaklaştı, dinlenmiş bir at almak ve dörtnala yola koyulmak için ahıra gitti.

Üstat Caleotte kaldı. “Prensim?” dedi ufak tefek yuvarlak adam. “Bacaklarınız ağrıyor mu?”

Prens belli belirsiz gülümsedi. “Güneş sıcak mı?”

“Ağrı için bir şurup getireyim mi?”

“Hayır. Aklımın başımda olması gerek.”

Üstat tereddüt etti. “Prensim, Leydi Obara’nın Güneş Mızrağı’na dönmesine izin vermek... doğru mu? Halkı alevlendirmeye kararlı. İnsanlar kardeşinizi çok severdi.”

“Hepimiz severdik.” Prens, parmaklarını şakaklarına bastırdı. “Hayır. Haklısın. Ben de Güneş Mızrağı’na dönmeliyim.”

Küçük ve yuvarlak adam tereddüt etti. “Bu akıllıca mı?”

“Akıllıca değil ama gerekli. En iyisi Ricasso’ya bir süvari yolla ve Güneş Kulesi’ndeki dairemi açmasını söyle. Kızım Arianne’i, yarın orada olacağıma dair bilgilendir.”

Benim küçük prensesim. Kumandan onu çok özlemişti.

“Görüleceksiniz,” diye uyardı üstat.

Kumandan, üstadın ne demek istediğini anladı. İki yıl önce, Su Bahçeleri’nin huzuruna ve tenhalığına gitmek için Güneş Mızrağı’ndan ayrıldıklarında, Prens Doran’ın gutu bu kadar kötü değildi. Prens o günlerde, bir bastona dayanarak ve her adımda yüzünü buruşturarak da olsa hâlâ ağır ağır yürüyebiliyordu. Düşmanlarının onun ne kadar zayıf düştüğünü bilmesini istemiyordu ve Eski Saray ve onun gölge şehri gözlerle doluydu. *Gözler,* diye düşündü kumandan, *ve prensin çıkamadığı basamaklar. Güneş Kulesi’nin tepesinde oturmak için uçması gerekecek.*

“Görülmeliyim. Biri suların üstüne yağ dökmeli. Dorne, hâlâ bir prense sahip olduğunu hatırlamalı.” Doran hafifçe gülümsedi. “Prens yaşlı ve gutlu olsa da.”

“Şayet Güneş Mızrağı’na dönerseniz Prenses Myrcella’yı huzura kabul etmeniz gerekecek,” dedi Caleotte. “Beyaz şövalyesi de onunla birlikte olacak... ve şövalyenin, kraliçesine mektuplar gönderdiğini *biliyorsunuz.*”

“Sanırım gönderiyor.”

Beyaz şövalye. Kumandan kaşlarını çattı. Sör Arys, Dorne’a kendi prensesiyle ilgilenmek için gelmişti, bir zamanlar Hotah’ın da kendi prensesiyle ilgilenmek için gelmesi gibi. Tuhaf bir şekilde, isimleri bile kulağa aynı geliyordu: Areo ve Arys. Ancak benzerlik orada son buluyordu. Kumandan, Norvos’u ve şehrin sakallı rahiplerini terk etmişti fakat Sör Oakheart hâlâ Demir Taht’a hizmet ediyordu. Hotah, Prens Doran tarafından Güneş Mızrağı’na gönderildiği zamanlarda, kar beyazı pelerininin içindeki adamı görüyor ve üzülüyordu. Bir gün ikisinin dövüşmek zorunda kalacağını hissediyordu; Oakheart o gün ölecekti, kumandanın uzunbaltası adamın hatasını ezecekti. Hotah baltasının

pürüzsüz ahşap gövdesini okşadı ve o günün yaklaşıp yaklaşmadığını merak etti.

“Akşam olmak üzere,” diyordu prens. “Sabahı bekleyeceğiz. Arabam günün ilk ışığında hazır olsun.”

“Emredersiniz.” Caleotte reverans yaptı. Kumandan, üstadın geçmesi için kenara çekildi ve adamın gittikçe hafifleyen ayak seslerini dinledi.

“Kumandan?” Prensin sesi yumuşaktı.

Hotah öne çıktı, tek eli uzunbaltasının gövdesindeydi. Avucuna değen dişbudak ağacı, bir kadının teni kadar yumuşaktı. Hotah yürüyen sandalyeye ulaştığında, mevcudiyetini bildirmek için mızrağının dibini sertçe yere vurdu fakat prensin gözleri sadece çocukları görüyordu. “Erkek kardeşlerin var mıydı kumandan?” diye sordu prens. “Küçükken, Norvos’ta? Ya kız kardeşlerin?”

“Hem kız, hem erkek kardeşler,” dedi Hotah. “İki erkek, üç kız. Ben en küçüktüm.” *En küçük ve istenmeyen. Beslenecek bir boğaz daha, çok yiyen ve çok geçmeden giysilerine sığmayan bir çocuk.* Ailesinin onu sakallı rahiplere satması sebepsiz değildi.

“Ben en büyüktüm,” dedi prens, “gel gör ki sonuncuyum. Mors ve Olyvar beşikte öldükten sonra, bir erkek kardeş umudumu yitirmiştim. Elia geldiğinde ben dokuz yaşındaydım, Tuz Kıyısı’nda yaverdim. Bir kuzgun, annemin bir ay erken doğum yaptığı haberini getirdiğinde, bunun, çocuğun fazla yaşamayacağı anlamına geldiğini bilecek kadar büyüktüm. Hatta Lord Gargalen bana bir kız kardeşim olduğunu söylediğinde, ona bebeğin kısa zaman içinde öleceğini söyledim. Lakin Elia yaşadı, Anne’nin merhametiyle. Ve bir yıl sonra Oberyn geldi, feryat ederek ve tekmeler atarak. Onlar bu havuzlarda oynarken ben yetişkin bir adamdım. Gel gör ki ben burada oturuyorum ve onlar gitti.”

Areo Hotah ne diyeceğini bilmiyordu. O yalnızca muhafızların kumandanıydı. Bu topraklara ve bu toprakların yedi yüzlü tanrısına hâlâ yabancıydı, bunca yıl sonra bile. *Hizmet et. İtaat et. Koru.* Bu yemini on altı yaşında, baltasıyla evlendiği gün etmişti. *Basit bir adam için basit bir yemin,* demişti sakallı rahipler. Hotah, prensleri teselli etmek konusunda eğitilmemişti.

Prensin oturduğu yerin en fazla bir adım uzağına bir başka portakal düştüğünde, Hotah hâlâ söyleyecek birkaç kelime bulmaya çalışıyordu. Doran irkildi, ses bir şekilde onu incitmişti sanki. “Yeter,” diye iç geçirdi,

“bu kadar yeter. Beni yalnız bırak Areo. Bırak da çocukları birkaç saat daha seyredeyim.”

Güneş battığında hava soğudu ve çocuklar akşam yemeği aramak için içeri girdi fakat prens portakal ağaçlarının altında kaldı, durgun havuzlara ve ilerideki denize baktı. Bir hizmetkâr ona bir kâse mor zeytin, yufka, peynir ve humus getirdi. Prens birkaç lokma yedi. Çok sevdiği tatlı, yoğun ve sert şaraptan bir kadeh içti. Boşalan kadehini tekrar doldurdu. Bazen, sabahın koyu karanlık saatlerinde, uyku onu sandalyesinde bulurdu. Kumandan sandalyeyi itti ve prensi ay ışığıyla aydınlanmış bir galeriden, bir sıra oluklu sütunun önünden ve kemerli bir yoldan geçirip, deniz kenarındaki odada bulunan serin çarşaflı büyük yatağa götürdü. Kumandan onu hareket ettirirken Doran inledi ama tanrılar merhametliydi ve prens uyanmadı.

Kumandanın uyku hücresi prensin odasına bitişikti. Hotah dar yatağın üstüne oturdu, duvar oyuğundaki bileği taşını ve yağlı bezi bulup işe koyuldu. Sakallı rahipler onu damgaladıklarında, *uzunbaltanı keskin tut*, demişlerdi. Hotah hep tutmuştu.

Baltayı bilerken Norvos’u düşündü; tepedeki yüksek ve nehrin yanındaki alçak şehri. Üç çanın sesini hâlâ hatırlıyordu; Noom’un onu kemiklerine kadar titreten pes çınlamasını, Narrah’ın gururlu ve güçlü tınısını, tatlı Nyel’in gümüşi kahkahasını. Ağzı kış kekinin zencefil, çam fıstığı ve kiraz parçalarıyla zenginleşmiş tadıyla doldu. Kekin yanında da *nahsa;* içine bal katılan ve demir kupada servis edilen mayalı keçi sütü. Yakası sincap kürküyle kaplı elbisesini giymiş annesini gördü, kadın o elbiseyi yılda yalnızca bir kez, dans eden ayıları görmek için Günahkâr Basamakları’na gittiklerinde giyerdi. Sonra, sakallı rahipler tarafından göğsünün ortasına vurulan damganın çıkardığı yanık kokusunu duydu. Acı öyle amansızdı ki Areo Hotah kalbinin duracağını düşünmüştü ama hiç kıpırdamamıştı. Damganın üstünde bir daha asla kıl çıkmamıştı.

Baltanın her iki kenarı da insanı tıraş edecek kadar keskinleştiğinde, kumandan ahşap ve demirden mütevellit karısını yatağın üstüne bıraktı. Lekeli kıyafetlerini esneyerek çıkarıp yere attı ve saman dolu şiltesine uzandı. Damgayı düşünmek, damganın olduğu yeri kaşındırmıştı; kumandan gözlerini kapamadan önce kaşındı. *Yere düşen portakalları toplamalıydım*, diye düşündü. Meyvelerin tatlı ekşi tadını ve kırmızı yapış yapış sularını düşleyerek uykuya daldı.

Çok geçmeden şafak geldi. Üç at arabasının en küçüğü ahırların dışında hazır bekliyordu; kırmızı ipek perdeli, sedir ağacı araba. Kumandan, Su Bahçeleri'nde görevli olan otuz muhafız içinden, arabaya eşlik etmek üzere yirmi mızrak seçti; diğerleri araziyi ve çocukları korumak üzere burada kalacaktı, çocuklardan bazıları büyük lordların ve zengin tüccarların oğulları ve kızlarıydı.

Prens günün ilk ışıklarında yola çıkmaktan bahsetmişti ama Aroe Hotah adamın oyalanacağını biliyordu. Üstat, Doran Martell'e banyo yaptırıp adamın şişkin eklemlerini ağrı kesici losyonla ıslatılmış ketenlerle sararken, Hotah rütbesine uygun olarak bakır pullu bir mintan kuşandı ve bakırları güneşten korumak için kum ipeğinden dikilmiş geniş bir pelerin giydi. Gün sıcak olacaktı. Kumandan, Norvos'tayken giydiği at kılından dokunmuş ağır pelerini ve demir çivili deri tuniği uzun zaman önce bir köşeye atmıştı; o kıyafetler Dorne'da insanı pişirebilirdi. Tepesinde keskin dikenleri olan yarım miğferini saklamıştı ama şimdi onu, etrafına turuncu bir ipek sararak taktı; aksi halde, metale vuran güneş, kafile saraya varmadan önce kumandanın kafasını zonklatırdı.

Prens hâlâ yola çıkmak için hazır değildi. Gitmeden önce kahvaltı etmeye karar vermişti; jambon parçaları ve acı biberle pişirilmiş bir tabak martı yumurtası ile bir kan portakalı yedi. Daha sonra, bilhassa gözdesi haline gelmiş çocukların pek çoğuna veda etmesi gerekti: Dalt oğlanı, Leydi Blackmont'un yavrusu, Yeşilkan boyunca kumaş ve baharat ticareti yapmış bir adamın yetim kızı. Doran onlarla konuşurken bacaklarının üstüne fevkalade bir Myr battaniyesi örtü; küçük çocukları, şişkin ve sargılı eklemlerinin görüntüsünden sakınmak istiyordu.

Kafile yola çıktığında öğlen olmuştu. Prens, arabasının içindeydi, Üstat Caleotte bir eşek sürüyordu, diğerleri yayandı. Beş mızrakçı arabanın önünde, beşi de arkasında yürüyordu, arabanın her iki yanında beşer adam daha vardı. Areo Hotah, prensin sol yanındaki mutat yerini almıştı, uzunbaltasını omzuna atmış bir halde yürüyordu. Güneş Mızrağı'ndan Su Bahçeleri'ne gelen yol denizin yanından akıyordu; taştan, kumdan ve eğri büğrü bodur ağaçlardan ibaret kızıl kahve araziyi kateden adamların yüzüne, serin ve rahatlatıcı bir rüzgâr esiyordu.

Kafile Güneş Mızrağı'na giden yolun yarısını geçtiğinde ikinci Kum Yılanı ortaya çıktı.

Bir kum tepesinin üstünde ansızın belirdi; altın renkli bir kum atının sırtındaydı, hayvanın yelesi ince ve beyaz ipekler gibiydi. Leydi Nym at

sürerken bile zarif görünüyordu. Leylak rengi pırıltılı bir elbise ve rüzgârın her esişiyle uçuşup onu havalanacakmış gibi gösteren bakır renkli ipek bir pelerin giymişti. Nymeria Kum yirmi beş yaşındaydı ve bir söğüt ağacı gibi inceydi. Uzun bir örgü halinde örülmüş ve kırmızı altın telle bağlanmış düz siyah saçları, babasınınkilere benzeyen koyu renk gözlerinin üzerinde sivri bir saç çizgisi yaratmıştı. Leydi Nym çıkık elmacık kemikleri, dolgun dudakları ve süt beyazı teniyle, ablasının yoksun olduğu bütün güzelliğe sahipti... fakat Obara'nın annesi Eski Şehirli bir fahişeyken, Nym, Volantis'in en soylu kanından doğmuştu. Kızın arkasında bir düzine atlı mızrakçı vardı, adamların yuvarlak kalkanları güneşte parlıyordu. Mızrakçılar kum tepesinden inen kızı takip etti.

Prens, denizden gelen esintinin tadını çıkarmak için arabanın perdelerini açmıştı. Leydi Nym, arabanın hızına ayak uydurmak için altın renkli atını yavaşlattı ve prensin yanında yola koyuldu. "Sizi gördüğüme sevindim amca," diye şakıdı, orada bulunuşu tamamen tesadüfmüş gibi. "Sizinle birlikle Güneş Mızrağı'na at sürebilir miyim?" Kumandan arabanın diğer yanında, Leydi Nym'in karşısındaydı ama kızın söylediği her kelimeyi duyabiliyordu.

"Memnun olurum," diye cevap verdi Prens Doran, fakat adamın sesi kumandanın kulağına pek *memnun* gelmedi. "Gut ve keder, iyi yol arkadaşları değiller." Hotah, yoldaki her çakıl taşının, prensin şişmiş eklemlerine bir çivi soktuğunu ve adamın sözlerinin aslında bunu anlattığını biliyordu.

"Gut için bir şey yapamam," dedi Leydi Nym, "ama babamın kederle işi olmazdı. İntikam onun zevkine daha uygundu. Gregor Clegane, Elia ve çocukları katlettiğini kabul etmiş, bu doğru mu?"

"Suçunu bütün meclisin duyabileceği şekilde haykırmış," diye onayladı prens. "Lord Tywin bize onun kafasını göndereceğine dair söz verdi."

"Ve bir Lannister borcunu mutlaka öder," dedi Leydi Nym. "Lakin bana öyle geliyor ki, Lord Tywin bize olan borcunu bizim sikkemizle ödemeye niyetli. Tatlı Sör Daemon'ımızdan bir kuş geldi. Daemon, babamın dövüş sırasında o canavarı defalarca gıdıkladığına dair yemin ediyor. Eğer öyleyse, Sör Gregor hemen hemen ölü ve Lord Tywin'in bununla hiç ilgisi yok."

Prens yüzünü buruşturdu. Bunun sebebi gutun verdiği acı mıydı yoksa yeğeninin sözleri mi, kumandan söyleyemezdi. "Olabilir."

"Olabilir mi? Bence aynen öyle."

“Obara savaşa gitmemi istiyor.”

Nym güldü. “Evet, Eski Şehir’i ateşe vermek istiyor. Obara o şehirden nefret ediyor, en az küçük kız kardeşimizin hoşlandığı kadar.”

“Ya sen?”

Nym omzunun üzerinden, on iki boy arkadan gelen eşlikçilerine baktı: “Haberi aldığımda Fowler ikizleriyle yataktaydım,” dedi. “Fowlerlar’ın sözünü bilir misiniz? *Bırak Uçayım!* Sizden tek istediğim bu. Bırakın uçayım amca. Kudretli bir orduya ihtiyacım yok, sadece tatlı kız kardeşim yeter.”

“Obara?”

“Tyene. Obara fazla gürültülü. Tyene o kadar tatlı ve nazik ki hiç kimse ondan şüphelenmez. Obara, Eski Şehir’i babamızın cenaze ateşine çevirecek ama ben o kadar muhteris değilim. Bana dört can yeter. Elia’nın çocuklarına karşılık Lord Tywin’in altın ikizleri. Bizzat Elia için yaşlı aslan ve son olarak babam için küçük kral.”

“Çocuk bize bir yanlış yapmadı.”

“Eğer Lord Stannis’e inanacak olursak; o çocuk ihanetten, ensestten ve zinadan doğmuş bir piç.” Leydi Nym’in sesindeki şakacı ton kaybolmuştu. Kumandan kendini kısık gözlerinin arasından kızı izlerken buldu. Kızın ablası Obara, kalçasında bir kamçı asar ve insanların görebileceği her yerde bir mızrak taşırdı. Leydi Nym de daha az ölümcül değildi ama bıçaklarını gizli tutardı. “Babamın cinayetini yalnızca kraliyet kanı temizleyebilir.”

“Oberyn teke tek bir mücadelede öldü, onu hiç ilgilendirmeyen bir dava uğruna dövüşürken. Ben buna cinayet demem.”

“Ne isterseniz deyin. Onlara Dorne’daki en iyi adamı gönderdik ve onlar bize bir kemik torbası gönderiyor.”

“Ondan istediğim her şeyin ötesine geçti. Terasta, ‘Şu çocuk kralı ve çocuğun meclisini tart, onların güçlü ve zayıf noktalarını belirle,’ dedim ona. Portakal yiyorduk. ‘Eğer bulabilirsen dostlar bul. Elia’nın sonuyla ilgili ne öğrenebilirsen öğren. Fakat Lord Tywin’i haddinden fazla kışkırtma.’ Ona söylediğim sözler bunlardı. Oberyn güldü ve, ‘Ben ne zaman herhangi bir adamı... *haddinden fazla* kışkırtım?” dedi. ‘Beni kışkırtmamaları için Lannisterlar’ı uyarsan daha iyi edersin.’ Elia için adalet istiyordu ama bekleyemedi.”

“On yedi yıl bekledi,” dedi Leydi Nym. “Öldürülen siz olsaydınız, daha sizin bedeniniz soğumadan, babam sancaklarını kuzeye götürürdü.

Öldürülen siz olsaydınız, şu anda Hudutlar'ın üstüne yağmur misali mızrak yağıyordu."

"Bundan şüphem yok."

"Söyleyeceğim şeyden de şüpheniz olmasın prensim... kız kardeşlerim ve ben intikamımızı almak için on yedi yıl beklemeyeceğiz." Leydi Nym kısrağını mahmuzladı ve Güneş Mızrağı'na doğru dörtnala uzaklaştı, adamları ateşli bir takiple kızın peşine takıldı.

Prens yastıklara yaslanıp gözlerini kapadı ama Hotah onun uyumadığını biliyordu. *Acı çekiyor.* Bir an Üstat Caleotte'u arabaya çağırmayı düşündü ama Prens Doran üstadı isteseydi bizzat çağırırdı.

Doğuda Güneş Mızrağı'nın kuleleri göründüğünde, ikindi gölgeleri uzun ve koyuydu, güneş ise prensin eklemleri kadar kırmızı ve şişkin. Önce Mızrak Kulesi göründü, kırk beş metrelik ince uzun yapının tepesindeki yaldızlı çelik mızrak, kulenin boyuna bir on metre daha ekliyordu. Sonra, altın ve vitraylı camdan müteşekkil kubbesiyle kudretli Güneş Kulesi ortaya çıktı. En sonunda da, karaya vurmuş ve taşa dönüşmüş canavar misali bir kadırga gibi görünen boz renkli Kum Gemisi.

Güneş Mızrağı ile Su Bahçeleri'nin arasında sadece üç fersahlık bir sahil yolu vardı ama onlar iki ayrı dünyaydı. Su Bahçeleri'nde, çocuklar çırılçıplak bir halde güneşin altında eğlenirdi, çinili avlularda müzik çalardı ve hava limonla kan portakalı kokardı. Güneş Mızrağı'ndaki hava toz, ter ve duman kokardı. Geceler seslerin uğultusuyla canlanırdı. Su Bahçeleri'nin pembe mermerleri yerine, Güneş Mızrağı çamurla sazdan inşa edilmiş ve kahverengiyle griye boyanmıştı. Martell Hanedanı'nın kadim makamı, üç yanı denizle çevrili küçük bir kaya ve kum çıkıntısının en doğu noktasındaydı. Batıda, Güneş Mızrağı'nın muazzam duvarlarının gölgesinde, kil tuğlalardan inşa edilmiş dükkânlar ve penceresiz ağıllar, bir kadırganın gövdesine tutunan midyeler misali kaleye tutunmuştu. Ahırlar, hanlar, şaraphaneler ve yastık evleri, kaleye tutunan yapıların batısında palazlanmış ve kendi duvarlarıyla çevrelenmişlerdi fakat o duvarların altında daha fazla ağıl yükselmişti. *Sakalsız rahiplerin sayledıği gibi, dahası ve dahası ve dahası.* Gölge şehir; Tyrosh, Myr ya da Büyük Norvos'la kıyaslandığında bir kasabadan öte değildi ama Dornelulların sahip olduğu, gerçek bir şehre en yakın şeydi.

Leydi Nym, Güneş Mızrağı'na Doran'ın kafilesinden birkaç saat önce varmıştı, muhafızları onların gelişiyle ilgili uyarmış olmalıydı zira kafile geldiğinde Üçkatlı Kapı açıktı. Şehre gelen konukların; miller boyunca

uzanan dar ara sokakları, gizli avluları ve gürültülü pazarları katetmeden, Yılankavi Duvarlar'ın üçünün birden altından geçip doğrudan Eski Saray'a girmesinin tek yolu, art arda sıralanmış bu kapılardı.

Mızrak Kulesi göründüğünde Prens Doran arabasının perdelerini kapadı. Buna rağmen, araba önlerinden geçerken şehrin insanları prense bağırdı. *Kum Yılanları onları kaynama noktasına getirmiş,* diye düşündü kumandan endişeyle. Yay şeklindeki ilk kapının perişanlığından sonra ikinci kapıdan geçtiler. Rüzgârda katran, tuzlu su ve çürümüş yosun kokusu vardı. Kalabalık her adımda biraz daha yoğunlaşıyordu. Baltasının sapını kiremitlere vurarak, *"Prens Doran için yol açın!"* diye kükredi Areo Hotah. *"Dorne Prensi için yol açın!"*

"Prens öldü!" diye bağırdı kumandanın arkasındaki bir kadın.

"Mızraklara!" diye haykırdı bir adam bir balkondan.

"Doran!" diye seslendi soylu bir ses. "Mızraklara!"

Hotah konuşanları aramaktan vazgeçti; kalabalık çok yoğundu ve insanların dörtte üçü bağırıyordu. *"Mızraklara! Yılan için intikam!"* Kafile üçüncü kapıya vardığında, muhafızlar prensin arabasına yol açmak için insanları kenara itiyordu ve kalabalık onlara bir şeyler fırlatıyordu. Hırpani bir delikanlı, elindeki çürük narla öne fırladı ve mızrakçıları geçti ama Areo Hotah'ı baltasını kullanmaya hazır bir halde önünde gördüğünde, meyveyi fırlatmadan yere bırakıp hızlı adımlarla geri kaçtı. Daha gerideki diğer insanlar limonlarla ve portakallarla saldırıyor, *"Savaş! Savaş! Mızraklara!"* diye bağırıyordu. Muhafızlardan birinin gözüne bir limon çarptı ve kumandanın ayağının dibinde bir portakal parçalandı.

Arabanın içinden hiç yanıt gelmedi. Doran Martell, kalenin kalın duvarları kafileyi yutana dek kendi ipek duvarlarının içinde saklı kaldı ve yivli kapı kafilenin arkasından gürültüyle kapandı. Bağıran insanların sesi yavaş yavaş azaldı. Prenses Arianne, babasını karşılamak üzere maiyetinin yarısıyla birlikte dış avluda bekliyordu: Yaşlı ve kör kâhya Ricasso, kale kumandanı Sör Manfrey Martell, gri cübbesi ve parfümlü sakalıyla genç Üstat Myles, uçuşan renkli ketenliler giymiş kırk Dornelu şövalye. Küçük Myrcella Baratheon, rahibesi ve Kral Muhafızları'ndan Sör Arys'le birlikte bekliyordu; Arys, beyaz mineli zırhının içinde terliyordu.

Prenses Arianne, bağcıkları uyluklarına kadar çıkan yılan derisi sandaletleriyle arabaya yürüdü. Prensesin yeleye benzeyen saçları, kömür karası bukleler halinde beline dökülmüştü, alnında bakır güneşlerden oluşan bir bant vardı. *Hâlâ küçücük bir şey,* diye düşündü kumandan. Kum

Yılanları uzun boyluydu. Arianne ise, boyu en fazla bir buçuk metre olan annesine çekmişti. Bununla birlikte, mor ipek ve sarı atlastan dikilmiş elbisesinin ve mücevherli kuşağının altında bir kadının körpe ve kıvrımlı vücudu vardı. Perdeler açılırken, “Baba,” dedi prenses, “Güneş Mızrağı dönüşünüzle bahtiyar.”

“Evet, sevinci duydum.” Prens yorgun bir şekilde gülümsedi ve şiş eliyle kızının yanağına dokundu. “İyi görünüyorsun. Kumandan, arabadan inmeme yardım et lütfen.”

Hotah, uzunbaltasını sırtındaki kayışa geçirdi ve prensi kollarına aldı, adamın şişkin eklemlerini sarsmamak için nazikçe hareket etti. Buna rağmen, Doran Martell acı dolu bir inlemeyi yutmak zorunda kaldı.

“Aşçılara bu akşam için bir ziyafet hazırlamalarını emrettim,” dedi Arianne, “en sevdiğiniz yemeklerden.”

“Korkarım ki yemeklerin hakkını veremem.” Prens avluya göz gezdirdi. “Tyene’i göremiyorum.”

“Sizinle hususi olarak konuşmak için yalvarıyor. Onu, sizi beklemesi için taht odasına gönderdim.”

Prens iç geçirdi. “Pekâlâ. Kumandan? Bu işi ne kadar çabuk halledersem o kadar çabuk dinlenirim.”

Hotah, prensi, Güneş Kulesi’nin taş basamaklarına taşıdı ve kubbenin altındaki büyük daireye götürdü. Öğleden sonranın son ışıkları, odanın rengârenk camlarla kaplı kalın pencerelerinden içeri giriyor ve yerdeki solgun mermerin üstüne onlarca farklı renkle elmas düşürüyordu. Üçüncü Kum Yılanı, prensi orada bekliyordu.

Kız, yüksek koltukların durduğu platformun altındaki bir minderde bağdaş kurmuş halde oturuyordu ama prens içeri girerken ayağa kalktı. Mavi atlastan dar bir elbise giymişti. Kolları Myr danteliyle kaplı elbise, kızı Bakire kadar masum gösteriyordu. Kızın bir elinde kendi işlediği nakış, diğer elinde bir çift altın iğne vardı. Saçları da altındı, gözleri koyu mavi havuzlar gibiydi... ama bir şekilde, o gözler kumandana kızın babasının gözlerini hatırlattı, halbuki Oberyn’in gözleri gece kadar siyahtı. *Prens Oberyn’in bütün kızları onun yılan gözlerini almış*, diye fark etti Hotah aniden. *Renk önemli değil.*

“Amca,” dedi Tyene. “Sizi bekliyordum.”

“Kumandan, beni yüksek koltuğa götür.”

Platformda, neredeyse ikiz, iki koltuk vardı. Birinin sırtına altın Martell mızrağı kakılmıştı. Diğeri, Rhoynarlar ilk kez Dorne’a geldiğinde

Nymeria’nın gemilerinin direklerinde dalgalanan alevli Rhoyne güneşini taşıyordu. Koltukların arasındaki tek fark buydu. Kumandan, prensi mızrağın altına oturttu ve çekildi.

“Çok mu ağrıyor?” Sesi nezaket dolu olan Leydi Tyene yaz çilekleri kadar tatlı görünüyordu. Annesi bir rahibeydi ve Tyene’in havasında neredeyse uhrevi bir masumiyet vardı. “Ağrınızı hafifletmek için yapabileceğim bir şey var mı?”

“Ne söyleyeceksen söyle ve dinlenmeme izin ver. Yorgunum Tyene.”

“Bunu sizin için yaptım amca.” Tyene işlediği parçayı açtı. Nakış babasını gösteriyordu; Prens Oberyn bir kum atına binmiş ve kırmızı bir zırh kuşanmıştı, gülümsüyordu. “Bitirdiğimde sizin olacak, onu hatırlamanıza yardım etmek için.”

“Babanı unutacak değilim.”

“Bunu bilmek güzel. Birçok insan merak ediyordu.”

“Lord Tywin bize Dağ’ın kafasını söz verdi.”

“Çok nazikmiş... lakin bir celladın kılıcı, cesur Sör Gregor için uygun bir son değil. Onun ölümü için çok uzun zaman dua ettik, onun da aynı şey için dua etmesi sadece adil olur. Babamın kullandığı zehri biliyorum, daha ağır öldüren ya da daha fazla acı veren bir zehir yok. Yakında Dağ’ın çığlıklarını duyabiliriz, buradan, Güneş Mızrağı’ndan bile.”

Prens Doran iç geçirdi. “Obara savaşa gitmemi istiyor. Nym cinayetle mutlu olacak. Ya sen?”

“Savaş,” dedi Tyene, “lakin ablamın savaşı değil. Dorne adamlarının en iyi savaştığı yer kendi evleridir, bu yüzden mızraklarımızı bileyelim ve bekleyelim derim. Lannisterlar ve Tyreller geldiğinde, onları geçitlerde kanatır ve uçuşan kumların altına gömeriz, daha önce yüzlerce kez yaptığımız gibi.”

“Eğer gelirlerse.”

“Ah, ama gelmek zorundalar, yoksa bir kez daha diyarın parçalandığını görürler, biz ejderhalarla evlenmeden önce gördükleri gibi. Bunu babam söyledi. Prenses Myrcella’yı bize gönderdiği için İblis’e teşekkür etmemiz gerektiğini söyledi. Kız çok sevimli, sizce de öyle değil mi? Onunkiler gibi buklelerim olsun isterdim. Myrcella bir kraliçe olmak için doğmuş, tıpkı annesi gibi.” Tyene’in yanaklarında gamzeler açtı. “Düğünü tertip etmekten onur duyarım, taçların yapımıyla ilgilenmekten de. Trystane ve Myrcella çok masumlar. Beyaz altın olabilir diye düşündüm... Myrcella’nın gözlerine uyan zümrütlerle birlikte. Ah, elmaslar ve inciler de işe yarar, çocuklar

evlenip taç taktığı sürece sorun yok. Sonra bütün yapmamız gereken, Myrcella'yı Bu İsimle Anılan İlk Kraliçe ilan etmek ve aslanların gelmesini beklemek. Andallar'ın, Rhoynarlar'ın, İlk İnsanlar'ın Kraliçesi ve Batıdiyar'ın Yedi Krallık'ının kanuni veliahtı Myrcella."

"*Kanuni* veliaht?" diye homurdandı prens.

"Erkek kardeşinden daha büyük," diye açıkladı Tyene, prens bir aptalmış gibi. "Kanunlara göre Demir Taht, Myrcella'ya geçmeli."

"*Dorne* kanunlarına göre."

"İyi Kral Daeron, Prenses Myriah ile evlenip bizi krallığına kattığında, Dorne'da her zaman Dorne kanunlarının geçerli olacağı hususunda anlaşmaya varıldı. Ve talihe bakın ki *Myrcella,* Dorne'da."

"Öyle," dedi prens, sesi gönülsüzdü. "Bunu düşüneyim."

Tyene öfkelendi. "Çok fazla düşünüyorsunuz amca."

"Öyle mi?"

"Babam öyle derdi."

"Oberyn çok az düşünürdü."

"Bazı adamlar, *yapmaktan* korktukları için *düşünürler.*"

"Korku ve tedbir arasında fark vardır."

"Ah, sizi asla *korkmuş* görmemek için dua etmeliyim amca. Nefes almayı unutabilirsiniz." Tyene elini kaldırdı...

Kumandan, uzunbaltasının dibini mermer zemine vurdu. "Leydim, haddinizi aşıyorsunuz. Lütfen platformdan uzaklaşın."

"Amacım zarar vermek değildi kumandan. Amcamı severim, onun babamı sevdiğini de bilirim." Tyene, prensin önünde tek dizinin üstüne çöktü. "İstediğim her şeyi söyledim amca. Eğer sizi gücendirdiysem beni affedin; kalbim paramparça. Hâlâ sevginize sahip miyim?"

"Daima."

"O halde bana hayır duanızı verin ve gideyim."

Doran, elini yeğeninin başına koymadan önce bir an tereddüt etti. "Cesur ol çocuk."

"Ah, nasıl olmam? Ben *onun* kızıyım."

Tyene odadan ayrılır ayrılmaz, üstat yüksek platforma koşturdu. "Prensim, iyi misiniz? Elinize bir bakayım." Adam önce prensin avucunu muayene etti, sonra parmaklarına bakmak için eli nazikçe çevirdi. "Hayır, iyi. Bu iyi. Sıyrık yok..."

Prens elini geri çekti. "Üstat, bana biraz haşhaş sütü getirir misiniz lütfen? Bir yüksük kâfi gelir."

“Haşhaş. Evet, elbette.”

Doran Martell, “Sanırım şimdi,” dedi ve Caleotte aceleyle merdivene doğru gitti.

Dışarıda güneş batmıştı. Kubbenin içindeki ışık akşam mavisiydi ve yerdeki elmaslar ölüyordu. Yüksek koltukta, Martell mızrağının altında oturan prensin yüzü acı dolu ve solgundu. Prens uzun bir sessizliğin ardından Areo Hotah’a döndü. “Kumandan,” dedi, “muhafızların ne kadar sadık?”

“Sadıklar.” Kumandan başka ne söyleyeceğini bilmiyordu.

“Hepsi mi? Yoksa bazıları mı?”

“Onlar iyi adamlar. İyi *Dornelu* adamlar. Ben ne emredersem onu yaparlar.” Kumandan uzunbaltasını yere vurdu. “Size ihanet eden adamın kafasını alırım.”

“Ben kafa istemiyorum. İtaat istiyorum.”

“Sahipsiniz.” Hizmet et. *İtaat et. Koru. Basit bir adam için basit bir yemin.* “Kaç adama ihtiyaç var?”

“Bunu senin kararına bırakacağım. Birkaç iyi adam, bize yirmi adamdan daha faydalı olabilir. Bu işin hiç kan dökülmeden, mümkün olduğu kadar çabuk ve sessiz halledilmesini istiyorum.”

“Kansız, çabuk ve sessiz, evet. Emriniz nedir?”

“Kardeşimin kızlarını bulacaksın, onları nezarete alacaksın ve Mızrak Kulesi’nin tepesindeki hücrelere kapatacaksın.”

“Kum Yılanları’nı mı?” Kumandanın boğazı kurudu. “Sekizini birden mi prensim? Küçük olanlar dahil mi?”

Prens düşündü. “Ellaria’nın kızları bir tehlike yaratamayacak kadar küçükler lakin onları bana karşı kullanmaya çalışacak insanlar var. Onları güvende tutmak en iyisi. Evet, küçük olanlar dahil... ama önce Tyene’i, Nymeria’yı ve Obara’yı ele geçir.”

“Nasıl emrederseniz prensim.” Kumandanın kalbi sıkıntılıydı. *Küçük prensesim bundan hoşlanmayacak.* “Ya Sarella? O yetişkin bir kadın, neredeyse yirmi yaşında.”

“Dorne’a dönmediği takdirde Sarella hakkında yapabileceğim bir şey yok, ablalarının gösterdiğinden fazla sağduyu göstermesi için dua etmek dışında. Onu kendi... oyununa bırak. Diğerlerini topla. Onların güvende ve gözetim altında olduğunu bilene kadar uyumayacağım.”

“Yapılacak.” Kumandan tereddüt etti. “Bu mesele caddelerde duyulduğunda sıradan insanlar uluyacak.”

“Bütün Dorne uluyacak,” dedi Doran yorgun bir sesle. “Lord Tywin’in uluyan insanları Kral Toprakları’ndan duyması için dua ediyorum sadece, Güneş Mızrağı’nda nasıl sadık bir dostu olduğunu anlar böylece.”

Cersei

Rüyasında, herkesten yukarıda Demir Taht'ta oturuyordu.

Aşağıdaki saray mensupları parlak renklere boyanmış farelerdi. Büyük lordlar ve gururlu leydiler onun önünde diz çöktü. Genç ve cesur şövalyeler kılıçlarını onun ayaklarının dibine koydu ve lütfu için yalvardı. Kraliçe onlara yukarıdan gülümsedi, ta ki, İblis hiç yoktan ortaya çıkana ve kahkahalar atarak onu gösterene kadar. Lordlar ve leydiler de kıkırdamaya başladı, gülüşlerini ellerinin arkasına gizliyorlardı. Kraliçe ancak o zaman çırılçıplak olduğunun farkına vardı.

Dehşete düşmüş bir halde, elleriyle kendini örtmeye çalıştı. O utancını saklamak için büzüldükçe, Demir Taht'ın dikenleri ve bıçakları etine battı. Kalçaları demir dişler tarafından ısırılırken, bacaklarından aşağı kırmızı kanlar aktı. Kalkmaya çalıştığında, ayağı eğri büğrü metalin içindeki bir boşluğa girdi. O debelendikçe taht onu daha fazla içine çekti; göğüslerinden ve karnından et parçaları kopardı, kollarını ve bacaklarını doğradı. Sonunda kraliçenin her yanı kaygan, kırmızı ve parlaktı.

Ve bütün bunlar olurken, kraliçenin kardeşi aşağıda gülerek eğlendi.

Cersei omzunda hafif bir dokunuş hissedip aniden uyandığında, kulaklarında hâlâ İblis'in neşesi yankılanıyordu. Yarım kalp atışı zaman boyunca, omzuna dokunan el de kâbusun bir parçası gibi göründü ve Cersei bağırdı ama elin sahibi Senelle'di. Hizmetçi kızın yüzü beyaz ve korku doluydu.

Yalnız değiliz, diye fark etti kraliçe. Yatağının etrafında gölgeler vardı, pelerinlerinin altında pırıltılı örgü zırhlar olan uzun suretler. *Silahlı adamların burada işi yok. Muhafızlarım nerede?* Kraliçenin yatak odası, mütecavizlerden birinin taşıdığı fener dışında karanlıktı. *Korktuğumu belli etmemeliyim.* Cersei, uyurken darmadağın olmuş saçlarını geri itti ve, "Benden ne istiyorsunuz?" dedi. Bir adam fener ışığının içine girdi, Cersei adamın pelerininin beyaz olduğunu gördü. "Jaime?" *Rüyamda bir kardeşimi gördüm ama beni uyandırmaya diğeri geldi.*

"Majesteleri." Ses Jaime'ye ait değildi. "Lord Kumandan gelip sizi almamızı emretti." Şövalyenin saçları bukleliydi, Jaime'nin saçları gibi, fakat bu adamın saçları siyah ve yağlıyken Jaime'nin saçları altındı,

Cersei'ninkiler gibi. Şövalye bir tuvalet odası ve bir arbalet hakkında bir şeyler mırıldanıp Lord Tywin'in adını söylerken, Cersei aklı karışmış halde adama baktı. *Uyanmadım, kâbusum da bitmedi. Birazdan Tyrion yatağın altından çıkacak ve bana gülecek.*

Ama bu saçmalıktı. Cersei'nin cüce kardeşi aşağıda, kara hücrelerdeydi, tam olarak bugün ölmeye mahkûm edilmişti. Cersei ellerine baktı; hepsinin yerinde olduğundan emin olmak için parmaklarını çevirdi. Kolunu okşadı; tüyleri diken dikendi ama teni kesiksizdi. Bacaklarında ya da ayak tabanlarında yarıklar yoktu. *Bir rüya, hepsi bu, bir rüya gördüm. Dün gece çok içtim, bu korkular şarabın yarattığı latifeler sadece. Çocuklarım güvende olacak, Tommen'ın tahtı sağlamda olacak ve benim çarpık, küçük valonqar'ım boyu bir baş kısalmış halde çürüyor olacak.*

Jocelyn Swyft, Cersei'in hemen yanındaydı, ona bir kadeh uzatıyordu. Cersei bir yudum aldı: İçine limon sıkılmış su. Öyle ekşiydi ki Cersei suyu geri tükürdü. Gece rüzgârının sarstığı panjurların tıkırtısını duydu ve etrafı tuhaf bir netlikle gördü. Senelle kadar korkmuş olan Jocelyn yaprak gibi titriyordu. Sör Osmund Karakazan yatağın üzerine eğilmişti. Osmund'ın arkasında, elinde bir fenerle Sör Boros Blount duruyordu. Kapıda, miğferlerinin tepesinde altın yaldızlı aslanlar ışıldayan Lannister muhafızları vardı. Onlar da korkmuş görünüyordu. *Olabilir mi?* diye merak etti kraliçe. *Bu doğru olabilir mi?*

Cersei kalktı, çıplaklığını gizlemek için Senelle'in giydirdiği sabahlığa sarındı, kuşağı kendi bağladı, parmakları katı ve beceriksizdi. "Lord babamın etrafında gece gündüz muhafızlar vardır," dedi. Dili kalınlaşmış gibiydi. Cersei limonlu sudan bir yudum daha aldı ve nefesini tazelemek için suyu ağzında çalkaladı. Sör Boros'un taşıdığı fenerin içine bir güve girdi; Cersei güvenin vızıltısını duyuyor ve cama vuran kanatlarının gölgesini görüyordu.

"Muhafızlar nöbet yerlerindeydi Majesteleri," dedi Osmund Karakazan. "Ocağın arkasında gizli bir kapı bulduk. Lord Kumandan kapının nereye gittiğini anlamak için aşağı indi."

"Jaime?" Korku, Cersei'yi ele geçirdi, bir fırtına kadar ani. "Jaime *kralın* yanında olmalıydı..."

"Delikanlı zarar görmedi. Sör Jaime kralın yanına bir düzine adam gönderdi. Majesteleri huzur içinde uyuyor."

Umarım benimkinden daha güzel bir rüya görür ve daha hoş bir şekilde uyanır. "Kralın yanında kim var?"

“O şeref Sör Loras’a ait, eğer memnun olacaksanız.”

Cersei memnun olmadı. Tyreller sadece, ejderha kralları tarafından mevkilerinin çok üzerine çıkarılmış kâhyalardı. Kibirlerini yalnızca ihtirasları geçebilirdi. Sör Loras bir genç kızın rüyası kadar güzel olabilirdi ama giydiği beyaz pelerinin altında kemiklerine kadar Tyrell’di. Cersei’nin bildiği kadarıyla bu gecenin menfurluğu Yüksek Bahçe’de ekilmiş ve büyütülmüştü.

Fakat Cersei bu şüphesini dile getirmeye cesaret edemezdi. “Bana giyinmem için zaman verin. Sör Osmund, beni El Kulesi’ne siz götürün. Sör Boros, gardiyanları ayaklandırın ve cücenin hâlâ hücrede olduğundan emin olun.” Cersei onun adını söylemeyecekti. *Babama el kaldırmaya asla cesaret edemez,* dedi kendine ama emin olmak zorundaydı.

“Majesteleri nasıl emrederse.” Blount feneri Sör Osmund’a verdi. Cersei adamın sırtını görmekten mutsuz değildi. *Babam ona beyazları asla geri vermemeliydi.* Adam bir korkak olduğunu kanıtlamıştı.

Maegor Hisarı’ndan ayrıldıklarında gökyüzü derin bir kobalt mavisine devrilmişti ama yıldızlar hâlâ ışıldıyordu. *Biri hariç hepsi,* diye düşündü Cersei. *Batının parlak yıldızı düştü, geceler daha karanlık olacak artık.* Kuru hendeğin üzerindeki açılır kapanır köprüde duraksadı, aşağıdaki kazıklara baktı. *Bana böyle bir konuda yalan söylemeye cesaret edemezler.* “Onu kim buldu?”

“Muhafızlarından biri,” dedi Sör Osmund. “Lum. Tuvalete gitme ihtiyacı duymuş ve lordumuzu orada bulmuş.”

Hayır, olamaz. Bir aslan bu şekilde ölemez. Kraliçe tuhaf bir şekilde sakindi. Küçük bir kızken ilk dişini kaybettiği zamanı hatırladı. Canı yanmamıştı ama ağzındaki boşluk o kadar tuhaftı ki Cersei diliyle oraya dokunmadan duramamıştı. *Şimdi dünyada, eskiden babamın durduğu yerde bir boşluk var ve boşluklar doldurulmak ister.*

Eğer Tywin Lannister gerçekten öldüyse kimse güvende değildi... bilhassa Cersei’nin tahttaki oğlu. Aslanlar öldüğünde daha önemsiz hayvanlar içeri girerdi: Çakallar, akbabalar ve vahşi köpekler. Onu kenara itmeye çalışacaklardı, her zaman yaptıkları gibi. Cersei hızlı hareket etmek zorundaydı, Robert öldüğünde yaptığı gibi. Bu, Stannis Baratheon’ın işi olabilirdi, bir maşa kullanmıştı belki. Bu cinayetin, şehre yapılacak yeni bir saldırının prelüdü olması mümkündü. Cersei öyle olmasını umdu. *Bırak gelsin. Onu tıpkı babamın ezdiği gibi ezeceğim ve bu sefer ölecek.* Stannis, Cersei’yi korkutmuyordu, Mace Tyrell de öyle. Onu kimse korkutmuyordu.

O Kaya’nın kızıydı, bir aslandı. *Artık kimse beni tekrar evlendirmekten bahsetmeyecek.* Casterly Kayası ve Lannister Hanedanı’nın bütün gücü onundu şimdi. Artık kimse onu görmezden gelmeyecekti. Tommen’ın bir vekile ihtiyacı kalmadığında bile, Casterly Kayası Leydisi arazide bir güç olarak kalacaktı.

Doğan güneş, kule tepelerini canlı bir kırmızıya boyamıştı fakat duvarların altı hâlâ karanlıktı. Dış kale o kadar sessizdi ki, Cersei kalenin tüm insanlarının öldüğüne inanabilirdi. *Ölmüş olmalılar.* Yalnız ölmek Tywin Lannister’a göre değildi. *Öyle bir adam, cehennemdeki ihtiyaçlarıyla ilgilenecek bir maiyet hak eder.*

El Kulesi’nin kapısına, kırmızı pelerinler giyen ve aslan tepelikli miğferler takan dört mızrakçı yerleştirilmişti. “Benim iznim olmadan kimse girmeyecek ya da çıkmayacak,” dedi Cersei. Emir vermek kolay gelmişti. *Babamın sesinde de çelik vardı.*

Kulenin içinde, meşalelerden çıkan duman gözlerini rahatsız etti ama Cersei gözyaşı dökmedi, babası da dökmezdi. *Onun sahip olduğu tek gerçek oğul benim.* Basamakları tırmanırken topukları taşa sürtünüyordu ve Cersei, Sör Osmund’ın fenerinin içinde çılgınca çırpınan güveyi duyabiliyordu. *Öl,* diye düşündü kraliçe, rahatsız olmuştu, *alevin içine uç ve öl.*

Basamakların tepesinde iki kırmızı pelerinli daha vardı. Cersei geçerken, Kızıl Lester mırıldanarak başsağlığı diledi. Kraliçe hızlı ve kısa nefesler alıp veriyordu, kalbinin göğsünde çırpındığını hissedebiliyordu. *Basamaklar,* dedi kendi kendine, *bu lanetli kalenin çok fazla basamağı var.* Kaleyi yerle bir etmeyi düşünüyordu.

Salon, fısıltılarla konuşan aptallarla doluydu; sanki Lord Tywin uyuyordu ve onlar da lordu uyandırmaktan korkuyordu. Muhafızlar ve hizmetkârlar, Cersei önlerinden geçerken telaşla geri çekildiler, ağızları açılıp kapanıyordu. Cersei onların pembe diş etlerini ve sallanan dillerini gördü fakat söyledikleri kelimeler fenerdeki güvenin vızıltısından daha anlamlı değildi. *Burada ne yapıyorlar? Nasıl haberleri oldu?* Teamüle göre ilk önce Cersei’nin çağrılması gerekiyordu. O Vekil Kraliçe’ydi, insanlar bunu unutmuş muydu?

El’in yatak odasının önünde, beyaz zırhı ve pelerini içinde Sör Meryn Trant duruyordu. Miğferinin göz siperi açıktı ve gözlerinin altındaki torbalar onu uyukluyormuş gibi gösteriyordu. “Bu insanları gönderin,” dedi Cersei, şövalyeye. “Babam tuvalet odasında mı?”

“Onu tekrar yatağına taşıdılar leydim.” Sör Meryn, Cersei’nin içeri girmesi için kapıyı açtı.

Panjurlardan sızan sabah ışığı, yatak odasının zeminindeki hasırların üstüne altın çubuklar boyuyordu. Cersei’nin amcası Kevan, yatağın kenarına diz çökmüştü; dua etmeye çalışıyordu fakat kelimeleri ağzından çıkaramıyordu. Muhafızlar şöminenin yanında toplanmıştı. Sör Osmund’ın bahsettiği gizli kapı küllerin arkasındaydı, açıktı, bir ocaktan daha büyük değildi. Bir adam o kapıdan geçmek için emeklemek zorunda kalırdı. *Ama Tyrion yarım bir adam.* Bu düşünce Cersei’yi öfkelendirdi. *Hayır, cüce bir kara hücrede kilitli.* Bu onun marifeti olamazdı. *Stannis,* dedi Cersei kendi kendine*, bu işin arkasında Stannis var. Şehirde hâlâ yandaşları var. O ya da Tyrellller.*

Kızıl Kale’nin içindeki gizli geçitlerden eskiden beri bahsedilirdi. Zalim Maegor’ın, geçitlerin varlığını bir sır olarak tutmak için kaleyi inşa eden adamları öldürdüğü söylenirdi. *Daha kaç yatak odasının gizli kapıları var?* Cersei’nin gözünde, Tommen’ın yatak odasındaki bir duvar halısının arkasından, elinde bir bıçakla çıkan cücenin görüntüsü canlandı. *Tommen iyi korunuyor,* dedi kendine. Ama Lord Tywin de iyi korunuyordu.

Cersei bir an için ölü adamı tanımadı. Evet, saçları babasının saçlarına benziyordu ama bu kesinlikle başka bir adamdı, daha ufak tefek ve çok daha yaşlı bir adam. Geceliği boğazına kadar yukarı çekilmişti, belinden aşağısı çıplaktı. Adamın göbek deliğiyle erkeklik organının arasındaki kasığa saplanan ok o kadar derine gömülmüştü ki sadece denge tüyleri görünüyordu. Adamın cinsel organının etrafındaki kıllar kuru kanla sertleşmişti. Göbek deliğinde daha fazla kan pıhtılaşıyordu.

Adamdan gelen kokuyu alınca Cersei burnunu buruşturdu. “Oku çıkarın,” diye emretti. “Bu adam Kral Eli!” *Ve benim babam. Benim lord babam. Çığlık atıp saçlarımı mı yolmalıyım?* Freyler kıymetli Robb’unu katlettiğinde, Catelyn Stark’ın kendi yüzünü tırmaladığı ve yanaklarından kanlı şeritler kopardığı söyleniyordu. *Bunu ister miydin baba?* diye sormak istedi Cersei. *Yoksa güçlü olmamı mı arzu ederdin? Sen kendi baban için ağlamış mıydın?* Büyükbabası, Cersei sadece bir yaşındayken ölmüştü ama Cersei hikâyeyi biliyordu. Lord Tytos aşırı şişmanlamıştı ve bir gün metresinin yanına gitmek için basamakları tırmanırken kalbi patlamıştı. Bu hadise vuku bulduğunda, Deli Kral’a El olarak hizmet veren Lord Tywin, Kral Toprakları’ndaydı. Cersei ve Jaime küçükken babaları sık sık Kral Toprakları’nda olurdu. Lord Tywin babasının ölüm haberini aldığında

ağladıysa bile, gözyaşlarını kimsenin göremeyeceği bir yerde yapmıştı bunu.

Kraliçe, avuçlarına gömülen tırnaklarını hissedebiliyordu. “Onu nasıl bu halde bırakırsınız? Babam üç kralın El’iydi, Yedi Krallık’ta yürümüş en büyük adamdı. Çanlar onun için çalmalı, Robert için çaldıkları gibi. Babam yıkanmalı ve itibarına uygun bir şekilde giydirilmeli; kakım kürkü, altın kumaş ve kırmızı ipekler içinde olmalı. *Pycelle nerede?* Pycelle nerede?” Muhafızlara döndü. “Puckens, Yüce Üstat Pycelle’i getir. Lord Tywin’i görmeli.”

“Gördü Majesteleri,” dedi Puckens. “Geldi, gördü ve sessiz rahibeleri çağırmak için gitti.”

Beni en son çağırmışlar. Bunu fark etmek Cersei’yi konuşamayacak kadar çok öfkelendirdi. *Pycelle, yumuşak ve buruşuk ellerini pisletmektense mesaj göndermek için koşmuş. İşe yaramaz bir adam.* “Üstat Ballabar’ı bulun,” diye emretti Cersei. “Üstat Frenken’i bulun. Herhangi birini.” Puckens ve Kısakulak emre itaat etmek için koştular. “Kardeşim nerede?”

“Tünelde. Bir merdiven bacası var, taşa demir basamaklar yerleştirilmiş. Sör Jaime bacanın ne kadar derine indiğini görmek için gitti.”

Onun sadece bir eli var, diye bağırmak istedi Cersei. *Sizden biri gitmeliydi. Jaime’nin merdivenlerle işi yok. Babamı öldüren adam, Aşağıda Jaime’yi bekliyor olabilir.* Cersei’nin ikizi her zaman fazla aceleci biri olmuştu ve görünüşe göre bir el kaybetmek ona tedbirli olmayı öğretmemişti. Puckens ve Kısakulak, aralarında gri saçlı bir adamla birlikte geri döndüğünde, Cersei muhafızlara aşağı inmelerini ve Jaime’yi getirmelerini emretmek üzereydi. “Majesteleri,” dedi Kısakulak, “bu adam bir üstat oluğunu iddia ediyor.”

Adam reverans yaptı. “Size nasıl hizmet edebilirim Majesteleri?”

Adamın yüzü tanıdık geliyordu fakat Cersei onun kim olduğunu çıkaramıyordu. *Yaşlı ama Pycelle kadar yaşlı değil. Bu adamda hâlâ biraz kuvvet var.* Adam uzun boyluydu ama hafifçe kamburdu, koyu mavi gözlerinin etrafında kırışıklar vardı. *Boynu çıplak.* “Üstat zinciri takmıyorsunuz.”

“Zincirim benden alındı. Benim adım Qyburn, Majesteleri. Kardeşinizin elini tedavi ettim.”

“Bilek kökünü demek istiyorsun.” Cersei adamı hatırladı. Jaime’yle birlikte Harrenhal’dan gelmişti.

“Sör Jaime’nin elini kurtaramadım, bu doğru. Ancak sanatım onun kolunu ve ihtimalle hayatını kurtardı. Hisar zincirimi aldı lakin bilgimi alamadı.”

“Yeterli olabilirsin,” diye karar verdi Cersei. “Başarısız olursan bir zincirden fazlasını kaybedersin, yemin ederim. Oku babamın karnından çıkar ve onu sessiz rahibeler için hazırla.”

“Kraliçem nasıl emrederse.” Qyburn yatağın yanına gitti, duraksadı, geriye baktı. “Kızı ne yapayım Majesteleri?”

“Kız?” Cersei ikinci cesedi gözden kaçırmıştı. Yatağa gitti, kanlı örtülerden oluşan yığını kenara çekti ve kız oradaydı; çıplak, soğuk ve pembe... yüzü dışında. Kızın yüzü, kendi düğün ziyafetinde öldürülen Joffrey’nin yüzü kadar siyahtı. Birbirine bağlı altın ellerden oluşan bir zincir kızın boğaz etine gömülmüştü, öyle sıkı bir şekilde bükülmüştü ki deriyi yırtmıştı. Cersei öfkeli bir kedi gibi tısladı. “Onun burada ne işi var?”

“Onu orada bulduk Majesteleri,” dedi Kısakulak. “İblis’in fahişesi.” Bu söyledikleri, kızın orada oluş sebebini açıklıyormuş gibi.

Lord babamın fahişelerle işi yoktu, diye düşündü Cersei. *Annem öldükten sonra babam asla bir kadına dokunmadı.* Muhafıza soğuk bir bakış attı. “Olamaz... Lord Tywin, babası öldüğünde Casterly Kayası’na döndü ve orada... bu çeşit bir kadın buldu, kadın onun leydi annesinin mücevherlerini takmış ve kıyafetlerinden birini giymişti. Lord Tywin kadına kıyafetleri ve diğer her şeyi çıkarttırdı. Onu, karşılaştığı her adama bir hırsız ve bir fahişe olduğunu itiraf ermesi için on beş gün boyunca Lannis Limanı’nın caddelerinde çırılçıplak bir halde dolaştırdı. Lord Tywin Lannister fahişelere böyle davranırdı. “O asla... bu kadın başka bir amaç için buradaydı...”

“Belki de lordumuz onu, hanımıyla ilgili sorguluyordu,” dedi Qyburn. “Sansa Stark’ın, kralın öldürüldüğü gece ortadan kaybolduğunu duydum.”

“Aynen öyle.” Cersei bu fikre hevesle tutundu. “Onu sorguluyordu elbette. Buna şüphe yok.” Harabeye dönmüş burnunun altındaki dudaklarını bükerek bir maymun gibi gülümseyen ve kötü kötü bakan Tyrion’ı görebiliyordu. *Onu çırılçıplak ve bacakları iyice açılmış bir halde sorgulamaktan daha iyi bir sorgulama yolu var mı?* diye fısıldadı cüce. *Onu ben de böyle sorgulamaktan hoşlanıyorum.*

Kraliçe başını çevirdi. *Ona bakamayacağım.* Bir anda, ölü kadınla aynı odada olmak bile fazla gelmişti. Qyburn’ü iterek geçti ve koridora çıktı.

Sör Osmund, kardeşleri Osney ve Osfryd'e katılmıştı. "El'in yatak odasında ölü bir kadın var," dedi Cersei üç Karakazan'a. "Onun orada olduğunu kimse bilmeyecek."

"Evet leydim." Sör Osney'nin yanağında, Tyrion'ın bir başka fahişesinin bıraktığı belli belirsiz tırnak izleri vardı. "Peki onu ne yapalım?"

"Köpeklerinize yedirin. Yatak arkadaşınız olarak tutun. Umurumda değil. *O asla burada değildi.* Burada olduğunu söylemeye cesaret eden adamın dilini keserim. Beni anladınız mı?"

Osney ve Osfryd bakıştı. "Evet Majesteleri."

Cersei, Karakazanlar'ın peşinden tekrar odaya girdi ve adamlar yataktaki kızı Lord Tywin'in kanlı battaniyelerine sararken onları izledi. *Shae, adı Shae'di.* Kızla en son, cücenin dövüşle yargılanmasından önceki gece konuşmuştu; o gülümseyen Dorne yılanı, İblis'in şampiyonu olmayı önerdikten sonra. Shae, Tyrion'ın verdiği bazı mücevherleri ve Cersei'nin vermiş olabileceği belli sözleri sormuştu; şehirde bir malikâne ve onunla evlenecek bir şövalye. Kraliçe, fahişenin, Sansa Stark'ın nereye gittiğini söylemeden hiçbir şey almayacağını açıkça belirtmişti. "Onun hizmetçisiydin. Planlarıyla ilgili hiçbir şey bilmediğine inanmamı mı bekliyorsun?" demişti. Shae gözyaşları içinde gitmişti.

Sör Osfryd, battaniyelere sarılmış cesedi omzuna attı. "O zinciri istiyorum," dedi Cersei. "Altını çizmemeye özen göster." Osfryd başıyla onayladı ve kapıya doğru ilerlemeye başladı. "Hayır. Avludan geçemezsin." Cersei başıyla gizli geçidi gösterdi. "Zindanlara inen bir merdiven bacası var. Şu taraftan."

Sör Osfryd şöminenin önünde tek dizinin üstüne çökerken, ışık içeriyi aydınlattı ve kraliçe sesleri duydu. Jaime, yaşlı bir kadın gibi öne eğilmiş halde ortaya çıktı; çizmeleri, Lord Tywin'in son ateşinden kalan kurumları havalandırdı. "Yolumdan çekilin," dedi Jaime, Karakazanlar'a.

Cersei, Jaime'ye doğru koştu. "Onları buldun mu? Katilleri buldun mu? Kaç kişilerdi?" Birden fazlası vardı şüphesiz. Tek başına bir adam Lord Tywin'i öldüremezdi.

Jaime'nin yüzünde yorgun bir ifade vardı. "Baca, bir düzine tünelin birleştiği bir odaya iniyor. Tünellerin girişleri demir kapılarla kapalı, zincirli ve kilitli. Anahtarları bulmam gerek." Odaya bakındı. "Bunu yapan her kimse hâlâ duvarların içinde saklanıyor olabilir. Orada karanlık bir labirent var."

Cersei, duvarların arasında devasa bir fare misali dolaşan Tyrion'ı hayal etti. *Hayır. Saçmalıyorsun. Cüce hücrede.* "Duvarları yık. Gerekiyorsa bu kuleyi yerle bir et. Onların bulunmasını istiyorum. Bunu kimler yaptıysa. Onların öldürülmesini istiyorum."

Jaime, Cersei'ye sarıldı, sağlam elini onun beline koydu. Adam kül kokuyordu ama saçları sabah ışığıyla altın gibi parlıyordu. Cersei onun yüzünü kendi yüzüne çekmek ve öpmek istedi. *Daha sonra*, dedi kendine, *daha sonra teselli bulmak için bana gelecek.* "Biz onun vârisleriyiz Jaime," diye fısıldadı. "Onun başladığı işi bitirmek bizim görevimiz. El olarak babamın yerini almalısın. Bunu sen de biliyorsun. Tommen'ın sana ihtiyacı olacak..."

Jaime, Cersei'den uzaklaştı ve kolunu kaldırdı, bilek kökünü kardeşinin yüzüne dayadı. "Elsiz bir El? Kötü bir şaka kardeşim. Benden hükmetmemi isteme."

Sör Kevan, Jaime'nin sert itirazını duydu. Shae'in battaniyeye sarılı cesediyle küllerin içinde debelenen Karakazanlar ve Qyburn de öyle. Muhafızlar Puckens, Hoke ve Kısakulak bile duydu. *Akşam karanlığı çökmeden bütün kale duyacak.* Cersei yanaklarının yandığını hissedebiliyordu. "Hükmetmek mi? Ben hükmetmekle ilgili bir şey söylemedim. Oğlum reşit olana kadar ben hükmedeceğim."

"Kime daha fazla acıdığımı bilmiyorum," dedi Jaime. "Tommen'a mı, yoksa Yedi Krallık'a mı."

Cersei, Jaime'yi tokatladı. Jaime'nin kolu darbeyi yakalamak için yukarı kalktı, bir kedi kadar hızlı... fakat bu kedi, bir sağ el yerine bir sakatın bilek köküne sahipti. Cersei'nin parmakları Jaime'nin yüzünde kırmızı izler bıraktı.

Tokadın sesi Sör Kevan'ı ayağa kaldırdı. "Babanız burada *ölü* yatıyor. Tartışmanızı dışarıda yapacak kadar edepli olun."

Jaime özür diler bir tavırla başını eğdi. "Bizi bağışla amca. Kardeşim kederden hasta. Kendini kaybetti."

Cersei bu sözler yüzünden Jaime'yi tekrar tokatlamak istedi. *Onun El olabileceğini düşündüğüm için çıldırmış olmalıyım.* Bu makamı lağvetmeyi tercih ederdi. Bir El, ona ne zaman kederden başka bir şey getirmişti? Jon Arryn, onun yatağına Robert Baratheon'ı sokmuştu ve ölmeden önce Jaime ile onun hakkında araştırma yapmaya başlamıştı. Arryn'in bıraktığı yerden Eddard Stark devam etmişti ve adamın meseleye dahli, Cersei'yi Robert'tan bir an önce kurtulmak zorunda bırakmıştı; Cersei, Robert'ın baş belası

kardeşlerinin hakkından gelemeden önce. Tyrion, Myrcella'yı Dornelulara satmıştı, Cersei'nin oğullarından birini rehine haline getirmiş ve diğerini öldürmüştü. Ve Lord Tywin, Kral Toprakları'na döndüğünde...

Bir sonraki El haddini bilecek, diye söz verdi Cersei kendi kendine. Yeni El, Sör Kevan olmalıydı. O yorulmaz, ihtiyatlı ve itaatkâr bir adamdı. Cersei tıpkı babası gibi ona güvenebilirdi. *El, başla tartışmaz.* Cersei'nin yönetecek bir diyarı vardı fakat o diyarı yönetmek için yeni adamlara ihtiyacı olacaktı. Pycelle titrek bir dalkavuktu. Jaime, kılıç eliyle birlikte cesaretini de kaybetmişti. Mace Tyrell, Redwyne ve Rowan güvenilmez adamlardı. Cersei'nin bildiği kadarıyla bu işte onların papağı olabilirdi. Lord Tyrell, Tywin Lannister sağ olduğu sürece Yedi Krallık'ta hükmedemeyeceğinin farkındaydı.

O adama karşı temkinli olmalıyım. Şehir, Tyrell'in adamlarıyla doluydu ve Tyrell, oğullarından birini Kral Muhafızları'na yerleştirmeyi başarmıştı. Lord Tywin'in, Tommen'ı Margaery Tyrell'le nişanlanmaya razı olması Cersei'yi hâlâ öfkelendiriyordu. *Kız, Tommen'dan iki kat yaşlı ve iki kez dul.* Mace Tyrell, kızının bakire olduğunu iddia ediyordu ama Cersei şüpheliydi. Joffrey, kızla yatağa giremeden önce öldürülmüştü fakat kız ilk önce Renly ile evlenmişti... *Bir adam baharatlı şarabın tadını tercih edebilir lakin önüne bir kupa bira koyulduğunda onu da kana kana içer.* Cersei, Lord Varys'e, öğrenebileceği her şeyi öğrenmesini emretmeliydi.

Bu düşünce onu olduğu yerde durdurdu. Varys'i unutmuştu. *Burada olmalıydı. O her zaman buradadır.* Kızıl Kale'de ne vakit önemli bir şey olsa, hadım hiç yoktan ortaya çıkardı. *Jaime burada, Kevan amca burada, Pycelle geldi ve gitti ama Varys yok.* Cersei'nin omurgasına soğuk bir parmak dokundu. *Varys bu işin bir parçasıydı. Babamın onun kafasını alacağından korkmuş olmalı, bu yüzden ilk önce o saldırdı.* Lord Tywin, sahte gülüşlü muhbir başına karşı asla sevgi beslememişti. Ve Kızıl Kale'nin bütün sırlarını bilen bir adam varsa, o kesinlikle muhbir başıydı. *Lord Stannis'le birliği yapmış olmalı. Neticede Robert'ın konseyinde birlikte hizmet verdiler...*

Cersei yatak odasının kapısına, Sör Meryn Trant'a doğru yürüdü. "Trant, bana Lord Varys'i getir. Gerekirse çığlık atar ve kıvranır bir halde fakat zarar görmemiş bir şekilde."

"Emredersiniz Majesteleri."

Fakat bir Kral Muhafızı gider gitmez bir diğeri geri döndü. Basamakları aceleyle tırmanan Sör Boros Blount nefes nefeseydi ve yüzü kızarmıştı.

“Gitmiş,” dedi kraliçeyi gördüğünde. Tek dizinin üstüne çöktü. “İblis... hücresi açık Majesteleri... hiçbir yerde ona dair bir iz yok...”

Rüya gerçekti. “Emirler verdim,” dedi Cersei. “Gece gündüz gözetim altında tutulması gerekiyordu...”

Blount’un göğsü inip kalkıyordu. “Gardiyanlardan biri de kayıp. Adı Rugen’di. Diğer adamları uyur halde bulduk.”

Cersei’nin yapabildiği tek şey çığlık atmamaktı. “Umarım onları uyandırmamışsınızdır Sör Boros. Bırakın uyusunlar.”

“Uyusunlar mı?” Şövalye yukarı baktı, kafası karışmıştı. “Tamam Majesteleri. Ne kadar zaman...”

“Sonsuza kadar. Sonsuza kadar uyuduklarından emin olun sör. Nöbet sırasında uyuyan muhafızlara tahammül etmeyeceğim.” *Duvarların içinde. Babamı öldürdü, annemi ve Joff’u öldürdüğü gibi.* Cüce onun için de gelecekti, kraliçe bunu biliyordu; tıpkı yaşlı kadının o çadırın loşluğunda söz verdiği gibi. *Kadının yüzüne güldüm ama onun güçleri vardı. Bir damla kanda geleceğimi gördüm. Felaketimi.* Cersei’nin bacakları su gibi zayıftı. Sör Boros onu kolundan tutmaya çalıştı ama kraliçe adamın dokunuşundan uzaklaştı. Boros da Tyrion’ın yaratıklarından biri olabilirdi. “Benden uzak dur,” dedi Cersei. *“Uzak dur!”* Bir kanepeye doğru yürüdü.

“Majesteleri?” dedi Blount. “Bir bardak su getireyim mi?”

Benim kana ihtiyacım var, suya değil. Tyrion’ın kanına, valonqar’ın kanına. Meşaleler etrafında dönüyordu, Cersei gözlerini kapadı ve cücenin ona sırıttığını gördü. *Hayır,* diye düşündü, *hayır, senden neredeyse kurtulmuştum.* Ama cücenin parmakları Cersei’nin boğazının etrafında kapandı ve Cersei o parmakların kasılmaya başladığını hissetti.

Brienne

“On üç yaşında bir bakireyi arıyorum,” dedi köy kuyusunun yanındaki gri saçlı kadına. “Soylu ve çok güzel bir kız, mavi gözleri ve kızıl saçları var. Kırk yaşlarında şişman bir şövalyeyle ya da bir soytarıyla yolculuk ediyor olabilir. Onu gördün mü?”

Parmaklarıyla alnını ovuşturarak, “Hatırladığım kadarıyla hayır sör,” dedi kadın. “Ama gözümü açık tutarım, bunu yaparım.”

Onu demirci de görmemişti. Köy septindeki rahip, domuzlarını gezdiren çoban, bahçesinden soğan toplayan kız da... Tarth Bakiresi’nin, Rosby’nin kerpiç kulübeleri arasında bulduğu basit insanların hiçbiri onu görmemişti. Fakat Brienne sebat etti. *Gölgeli Vadi’ye giden en kısa yol bu,* dedi kendine. *Eğer Sansa bu yoldan geçtiyse biri onu görmüş olmalı.* Kale kapılarında aynı soruyu iki mızrakçıya sordu. Adamların arması, kakım üstünde üç kırmızı zikzak gösteriyordu; Rosby Hanedanı’nın arması. “Eğer kız bugünlerde yoldaysa, uzun süre bakire kalamaz,” dedi daha yaşlı olan mızrakçı. Daha genç olan, kızın bacaklarının arasında da kızıl tüyler olup olmadığını sordu.

Burada yardım bulamayacağım. Brienne, tekrar atına bindiği sırada, köyün diğer ucunda benekli bir atın sırtında oturan sıska bir çocuk gördü. *Bununla konuşmadım*, diye düşündü ama çocuk septin arkasında kayboldu. Brienne çocuğun peşinden gitme zahmetine girmedi. *Büyük ihtimalle diğerlerinden fazla bir şey bilmiyor.* Rosby, yol üstündeki geniş bir yerdi sadece. Sansa’nın burada oyalanması için bir sebep yoktu. Brienne yola dönerek kuzeydoğuya doğru ilerledi, elma bahçelerinden ve arpa tarlalarından geçti, kısa zaman sonra köyü ve kalenin kuyusunu arkada bıraktı. Aradığı avı Gölgeli Vadi’de bulacaktı. *Eğer Sansa bu yoldan geçtiyse.*

“Kızı bulacağım ve onu güvende tutacağım,” diye söz vermişti Brienne, Sör Jaime’ye. “Leydi annesinin hatırına. Ve senin hatırına.” Soylu kelimelerdi fakat kelimeler kolaydı, fiiller ise zor. Brienne şehirde fazlasıyla oyalanmış ve çok az şey öğrenmişti. *Daha önce yola koyulmalıydım... ama nereye doğru?* Sansa Stark, Kral Joffrey’nin öldüğü gece kaybolmuştu. Onu

o zamandan bu yana gören ya da nereye gittiğiyle ilgili bir fikri olan varsa bile kimse konuşmuyordu. *En azından bana.*

Brienne kızın şehirden ayrıldığına inanıyordu. Sansa hâlâ Kral Toprakları'nda olsaydı altın pelerinliler onu ortaya çıkarırdı. Kız başka bir yere gitmek zorundaydı... ama başka bir yer, büyük bir yerdi. *Yeni çiçek açmış, yalnız, korkmuş ve müthiş bir tehlikenin içinde bir bakire olsaydım ne yapardım?* diye sordu Brienne kendine. *Nereye giderdim?* Cevap onun için kolaydı. Tarth'a geri dönerdi, babasına. Fakat Sansa'nın babası, onun gözlerinin önünde kafası kesilerek öldürülmüştü. Leydi annesi de İkizler'de katledilmişti. Ve Kışyarı, Starklar'ın muazzam hisarı yağmalanıp yakılmıştı, insanları kılıçtan geçirilmişti. *Sansa'nın gidecek bir evi, babası, annesi, kardeşleri yok.* Kız bir sonraki kasabada ya da Asshai'ye giden bir gemide olabilirdi; bir seçenek en az diğeri kadar mümkün görünüyordu.

Sansa Stark evine gitmek istemiş olsa bile, oraya nasıl giderdi? Kral Yolu güvenli değildi, bunu bir çocuk bile bilirdi. Boğaz'ın karşısındaki Moat Cailin demirdoğumluların elindeydi ve İkizler'de, Sansa'nın ağabeyini ve leydi annesini öldüren Freyler vardı. Kız, sikkesi olsa deniz yolunu kullanabilirdi fakat Kral Toprakları'ndaki liman hâlâ harabe halindeydi. Nehir yıkık rıhtımlardan ve batık kadırgalardan ibaret bir karmaşaydı. Brienne iskeleler boyunca soruşturmuştu ama kimse Kral Joffrey'nin öldüğü gece limandan ayrılan bir gemi hatırlamıyordu. Bir adam, koya demir atan birkaç ticaret gemisinin küçük teknelerle yük boşalttığını söylemişti ama gemilerin çoğu, kıyıyı yukarı doğru takip ederek limanı her zamankinden daha hareketli olan Gölgeli Vadi'ye gidiyordu.

Brienne'in kısrağı güzeldi ve iyi bir tempo tutturmuştu. Yolda tahmin ettiğinden fazla yolcu vardı. Yalvaran kardeşler, boğazlarına taktıkları sırımlardan sarkan küreler yüzünden ağır ağır ve sallanarak yürüyordu. Genç bir rahip, bir lorda ait olabilecek kadar iyi bir binek atının üstünde dörtnala koşarak Brienne'i geçti. Sonra Brienne bir grup sessiz rahibeyle karşılaştı, onları sorguladığında kadınlar başlarını iki yana salladılar. Öküz arabalarından oluşan bir kafile, tahıl ve yün çuvallarıyla güneye gidiyordu. Brienne daha sonra, domuzlarını güden bir domuz çobanının ve atlı muhafızlar tarafından korunan bir arabada yolculuk eden yaşlı bir kadının yanından geçti. İnsanların hepsine; on üç yaşında, mavi gözlü, kızıl saçlı, soylu bir kız görüp görmediklerini sordu. Hiçbiri görmemişti. Brienne, önündeki yolla ilgili sorular da sordu. "Burayla Gölgeli Vadi arası yeterince

güvenli,” dedi bir adam, “ama Gölgeli Vadi’den sonra haydutlar ve ormanlarda ıskartalar var.”

Sadece çamlar ve muhafız ağaçları hâlâ yeşildi. Geniş yapraklı ağaçlar, kızıl ve altın rengi pelerinler giymiş ya da kahverengi ve çıplak dallarıyla gökyüzünü tırmalamak için soyunmuşlardı. Rüzgârın her esişi, tekerlek izleriyle dolu yoldan ölü yaprak bulutları havalandırıyordu. Yapraklar, Jaime Lannister’ın Brienne’e bağışladığı doru kısrağın toynaklarının altında hışırdıyordu. *Rüzgârın içinde bir yaprak bulmak, Batiyar’da kaybolmuş bir kızı bulmak kadar kolay.* Brienne, Jaime Lannister’ın ona bu görevi zalimane bir şaka olarak mı verdiğini merak etti. Belki de Sansa Stark ölmüştü, Kral Joffrey’nin ölümünde oynadığı rol yüzünden kafası kesilmişti ve kız isimsiz bir mezara gömülmüştü. Kızın cinayeti, Tarth’tan gelen iri ve aptal bir fahişeyi kızı bulmak üzere göndermekten daha iyi bir şekilde örtbas edilebilir miydi?

Jaime bunu yapmaz. Samimiydi. Bana kılıcı verdi, ona Yeminkâr adını taktı. Aslında bir şey değişmezdi. Brienne, Leydi Catelyn’e, kızlarını ona geri götüreceğine dair söz verişti ve hiçbir söz, bir ölüye verilmiş söz kadar kutsal değildi. Jaime, küçük olan kızın çoktan öldüğünü iddia etmişti; Lannisterlar’ın, Roose Bolton’ın piçiyle evlenmek üzere kuzeye gönderdiği Arya sahteydi. Sadece Sansa kalmıştı. Brienne onu bulmak zorundaydı.

Akşama doğru, bir derenin kenarında bir kamp ateşi gördü. İki adam ateşin yanına oturmuş alabalık kızartıyordu, silahlarını ve zırhlarını bir ağacın altına yığmışlardı. Adamlardan biri yaşlıydı, biri biraz daha gençti fakat genç olmaktan çok uzaktı. Daha genç olan, Brienne’i karşılamak için ayağa kalktı. Adamın büyük göbeği, maral derisinden yapılmış lekeli yeleğinin bağcıklarını zorluyordu. Yanaklarını ve çenesini, eski altın renginde kabarık ve dağınık sakallar örtüyordu. “Üç kişiye yetecek kadar alabalığımız var sör,” diye seslendi adam.

Brienne ilk kez bir erkekle karıştırılmıyordu. Büyük miğferini çıkardı, saçlarını serbest bıraktı. Saçları sarıydı, kirli saman rengiydi ve en az saman kadar kırılgandı. Uzun ve ince saçlar Brienne’in omuzlarına döküldü. “Teşekkür ederim sör.”

Vasıfsız şövalye gözlerini kısarak dikkatle Brienne’e baktı, Brienne adamın uzağı göremediğini fark etti. “Bir leydi, öyle mi? Silahlı ve zırhlı. Illy, tanrılar merhamet edin, cüssesine bir bak.”

“Ben de bir şövalye olduğunu sandım,” dedi yaşlı adam balıkları çevirirken.

Brienne bir erkek olsaydı onun için iri denirdi ama bir kadın için devasaydı. Ömrü boyunca duyduğu kelime ucubeydi. Omuzları genişti, kalçaları daha da geniş. Bacakları uzundu, kolları kalın. Göğsünde memeden çok kas vardı. Elleri büyüktü, ayakları kocaman. Üstelik çirkindi Brienne, ata benzeyen benekli bir yüzü ve ağzına büyük geliyormuş gibi görünen dişleri vardı. Bunların hiçbirinin ona hatırlatılmasına gerek yoktu. "Sörler," dedi Brienne, "yolda on üç yaşında bir kız gördünüz mü? Mavi gözlü, kızıl saçlı bir kız. Kırk yaşlarında şişman ve kırmızı suratlı bir adamla yolculuk ediyor olabilir."

Uzağı göremeyen vasıfsız şövalye başını kaşıdı. "Böyle bir kız hatırlamıyorum. Kızıl, nasıl bir saçtır?"

"Kahverengine dönük kırmızı," dedi yaşlı olan adam. "Hayır, onu görmedik."

"Onu görmedik leydim," dedi daha genç olan. "Gelin, atınızdan inin, balıklar neredeyse pişti. Aç mısınız?"

Brienne aslında açtı ama aynı zamanda temkinliydi. Vasıfsız şövalyelerin kötü bir şöhreti vardı. "Bir vasıfsız şövalye ve bir hırsız şövalye, aynı kılıcın iki kenarıdır," denirdi. *Bu ikisi çok tehlikeli görünmüyor.* "İsimlerinizi öğrenebilir miyim sörler?"

"Ben, şarkıcıların bahsettiği Sör Creighton Longbough olma onuruna sahibim," dedi büyük göbekli adam. "Karasu'daki kahramanlıklarımı duymuşsunuzdur belki. Arkadaşım, Sör Meteliksiz Illifer'dır."

Creighton Longbough hakkında bir şarkı varsa bile, Brienne o şarkıyı duymamıştı. Adamların isimleri, tıpkı armaları gibi, ona bir şey ifade etmiyordu. Sör Creighton'ın yeşil kalkanında kahverengi bir şerit ve bir savaş baltası tarafından açılmış derin bir yarık vardı. Sör Illifer, düz çizgilerle sekiz üçgene bölünmüş altın ve kakım bir kalkana sahipti ama boyanmış altın ve boyanmış kakım, adamın sahip olduğu tek altın ve tek kakım türüymüş gibi görünüyordu. Adam en az altmış yaşındaydı, kaba yünden yapılmış yamalı pelerininin başlığının altındaki yüzü zayıf ve dardı. Paslı bir örgü zırh giymişti. Brienne her iki adamdan da bir baş uzundu, üstelik atı ve zırhı onlarınkinden daha iyiydi. *Eğer bunlar gibilerden korkarsam, uzunkılıcımı bir çift örgü ikiyle değiştirmem gerekir.*

"Size teşekkür ederim iyi sörler," dedi Brienne. "Balığınızı memnuniyetle paylaşırım." Atından inip hayvanın eyerini çıkardı. Kısrağı suladı ve otlaması için serbest bıraktı. Silahlarını, kalkanını ve eyer heybelerini bir karaağacın altına yığdı. O sırada alabalıklar çıtır çıtır

kızarmıştı. Sör Creighton, Brienne’e bir balık getirdi, Brienne yemek için yere oturup bağdaş kurdu.

Kendi balığını parmaklarıyla ayırırken, “Gölgeli Vadi’ye doğru gidiyoruz leydim,” dedi Longbough. “Bizimle birlikte yolculuk ederseniz iyi yapmış olursunuz. Yollar çok tehlikeli.”

Brienne, yolların tehlikeleri hakanda adamın bilmek istediğinden çok daha fazlasını anlatabilirdi. “Teşekkür ederim sör lakin korumanıza ihtiyacım yok.”

“Israr ediyorum. Gerçek bir şövalye, kendisinden daha hassas olan cinsiyeti korumalıdır.”

Brienne, kılıcının kabzasına dokundu. “Bu beni korur sör.”

“Bir kılıç, ancak onu savuran adam kadar iyidir.”

“Onu yeterince iyi savuruyorum.”

“Eminim öyledir. Bir leydiyle tartışmak saygısızlık olur. Sizi sağ salim Gölgeli Vadi’ye götüreceğiz. Üç kişi, tek kişiden daha güvenli yol alır.”

Nehirova’dan ayrılırken üç kişiydik ama Jaime elini kaybetti, Sör Cleos da hayatını. “Atlarınız benimkine ayak uyduramaz.” Sör Creighton’ın kahverengi iğdişi, çapaklı gözleri olan çökük sırtlı bir yaratıktı ve Sör Illifer’ın sıska atı açlıktan kırılacakmış gibi görünüyordu.

“Küheylanım Karasu’da bana gayet iyi hizmet verdi,” diye ısrar etti Sör Creighton. “Orada büyük bir katliam gerçekleştirdim ve bir düzine fidye kazandım. Sör Herbert Bolling’i tanır mıydınız leydim? Onunla asla tanışamazsınız artık. Onu durduğu yerde katlettim. Kılıçlar çarpıştığında Sör Creighton Longbough asla arkalarda olmaz.”

Adamın arkadaşı kuru bir kahkaha koyuverdi. “Creigh, kes şunu. Onun gibilerin bizim gibilere ihtiyacı yoktur.”

“Benim gibiler?” Brienne, adamın ne demek istediğinden emin olamadı.

Sör Illifer kemikli parmağıyla Brienne’in kalkanını gösterdi. Boyası çatlamış ve dökülmüş olmasına rağmen, kalkanın taşıdığı arma açıkça ortadaydı: Sol üst köşeden sağ alt köşeye bir çizgiyle bölünmüş, yarısı altın ve yarısı gümüş zemin üstünde siyah bir yarasa. “Bir yalancının kalkanını taşıyorsun ve buna hakkın yok. Büyükbabamın büyükbabası, son Lothston’ın öldürülmesine yardım etti. O zamandan beri kimse, onu taşıyanların amelleri kadar kara olan yarasayı taşımaya cesaret edemedi.”

Kalkan, Sör Jaime’nin Harrenhal silahhanesinden aldığı kalkandı. Brienne bunu, kısrak ve daha pek çok şeyle birlikte ahırda bulmuştu; eyer ve dizgin, örgü zırh ve göz siperli büyük miğfer, altın ve gümüş keseleri,

keselerin her ikisinden de daha değerli bir parşömen. “Kendi kalkanımı kaybettim,” diye açıkladı Brienne.

“Bir bakirenin ihtiyacı olan tek kalkan, gerçek bir şövalyedir,” dedi Sör Creighton.

Sör Illifer onu önemsemedi. “Çıplak ayaklı bir adam çizme arar, üşüyen bir adam da pelerin. Lakin kim üstüne utanç giyinir? O yarasayı, Deyyus lakaplı Lord Lucas ve onun oğlu Manfryd taşıdı, Kara Kardeşlik’in üyesiydi. İnsan niye böyle bir arma taşır diye soruyorum kendime; kendi günahı hâlâ pis ve... *taze* olmadığı sürece.” Hançerini kınından çıkardı, hançer çirkin ve ucuz bir demir parçasıydı. “Gerçek renklerini saklayan korkunç iri ve korkunç güçlü bir kadın. Creigh, Renly’nin soylu boğazını kesen Tarth Bakiresi’yle tanış.”

“Bu bir yalan.” Renly Baratheon, Brienne için sadece bir kral değildi. Brienne, reşit oluşunu kutlamak üzere bir lord olarak çıktığı resmi yolculuk sırasında Tarth’a gelen Renly’yi, ilk gördüğü andan itibaren sevmişti. Brienne’in babası, Renly’yi bir ziyafetle karşılamış ve kızının ziyafete iştirakini emretmişti. Bu emir olmasaydı, Brienne yaralı bir hayvan gibi odasında saklanırdı. O sıralar Sansa’dan daha büyük değildi ve sinsi gülümsemelerden, kılıçlardan korktuğundan fazla korkuyordu. *Gülü öğrenecekler,* demişti Lord Selwyn’e, *bana gülecekler.* Fakat Akşamyıldızı insaf etmemişti.

Ve Renly Baratheon, Brienne güzel ve münasip bir leydiymiş gibi ona nezaket göstermişti. Hatta onunla dans etmişti. Brienne onun kollarında kendini zarif hissetmişti, ayakları suyun üstünde kayar gibi hareket etmişti. Daha sonra diğerleri Brienne’le dans etmek için yalvarmıştı; bunun tek sebebi Renly’nin sergilediği örnekti. O günden sonra, Brienne’in tek isteği Lord Renly’ye yakın olmak, ona hizmet etmek ve onu korumak olmuştu. Ama neticede onu yarı yolda bırakmıştı. *Renly benim kollarımda öldü ama onu ben öldürmedim,* diye düşündü, *fakat bu vasıfsız şövalyeler bunu asla anlamaz.* “Ben Kral Renly için canımı verir ve mutlu bir şekilde ölürdüm,” dedi. “Ben ona zarar vermedim. Kılıcım üstüne yemin ederim.”

“Bir şövalye, kılıcı üstüne yemin eder,” dedi Sör Creighton.

“Yedi üstüne yemin et,” diye ısrar etti Sör Meteliksiz Illifer.

“O halde Yedi üstüne. Ben Kral Renly’ye zarar vermedim. Anne üstüne yemin ederim. Eğer yalan söylüyorsam onun merhametine asla mazhar olmayayım. Baba üstüne yemin ederim ve ondan beni adilce yargılamasını isterim. Bakire ve Yaşlı Hatun üstüne, Demirci ve Savaşçı üstüne yemin

ederim. Ve Yabancı üstüne yemin ederim, eğer yalan söylüyorsam canımı şimdi alsın."

"Bir kız için iyi yemin ediyor," dedi Sör Creighton.

"Evet." Sör Meteliksiz Illifer omuz silkti. "Pekâlâ, eğer yalan söylüyorsa tanrılar onu hizaya getirir." Hançerini tekrar kınına soktu. "İlk nöbet senin."

Vasıfsız şövalyeler uyurken, Brienne ateşin çıtırtılarını dinleyerek huzursuzca küçük kampın etrafında dolaştı. *Fırsatım varken gitmeliyim.* Bu adamları tanımıyordu ama gönlü onları savunmasız bırakıp gitmeye de razı olmuyordu. Gecenin karanlığında bile yolda atlılar vardı ve ormandan, baykuşlarla tilkilere ait olamayabilecek sesler geliyordu. Brienne yürüdü ve kınındaki kılıcını gevşek tuttu.

Neticede nöbet kolaydı. Zor olan *sonrasıydı;* Sör Illifer uyanıp nöbeti devralacağını söylediği zaman. Brienne yere bir battaniye serdi ve battaniyenin üstünde kıvrılıp gözlerini kapadı. Kemiklerine kadar yorgun olmasına rağmen, *uyumayacağım*, dedi kendi kendine. Etrafta erkekler varken hiçbir zaman rahat uyuyamamıştı. Lord Renly'nin kamplarında bile, tecavüz riski her zaman vardı. Brienne bu dersi önce Yüksek Bahçe'nin duvarlarının altında, sonra da Jaime'yle birlikte Cesur Oyuncular'ın eline düştüğünde öğrenmişti.

Toprağın soğukluğu battaniyeyi geçip Brienne'in kemiklerine işledi. Çok geçmeden, Brienne bütün kaslarının gerilip kasıldığını hissetti. Sansa Stark'ın da üşüyüp üşümediğini merak etti. Leydi Catelyn, Sansa'nın nazik bir ruha sahip olduğunu, limonlu kekleri, ipek elbiseleri ve kahramanlık şarkılarını sevdiğini söylemişti ama Sansa, babasının kafasının kesildiğini görmüş ve daha sonra onun katillerinden biriyle evlendirilmişti. Anlatılan hikâyelerin yarısı bile doğruysa, cüce, Lannisterlar'ın en zalimiydi. *Eğer Sansa, Kral Joffrey'yi gerçekten zehirlediyse, onu bunu yapmaya hiç şüphesiz iblis zorlamıştır.* Sansa o sarayda yalnız ve dostsuzdu. Brienne, Kral Toprakları'nda, Sansa'nın hizmetçilerinden birini bulmuştu. Brella isimli kadın, Sansa ile cüce arasında çok az sıcaklık olduğunu söylemişti. Belki de Sansa, Joffrey'nin cinayeti kadar İblis'ten de kaçıyordu.

Brienne'in gördüğü bütün rüyalar, şafak onu uyandırdığında gitmişti. Yerin soğukluğu yüzünden bacakları kaskatıydı ama kimse onu taciz etmemişti ve eşyalarına dokunulmamıştı. Vasıfsız şövalyeler ayaklanmıştı. Sör Illifer kahvaltı için bir sincap kesiyordu, Sör Creighton bir ağacın dibine uzun uzun işiyordu. *Vasıfsız şövalyeler,* diye düşündü Brienne. *Yaşlı,*

değersiz, şişman ve yarı körler ama düzgün adamlar. Dünyada hâlâ düzgün adamların olduğunu bilmek Brienne'i neşelendirdi.

Kızarmış sincap, meşe palamudu lapası ve turşu yiyerek kahvaltı ettiler. Sör Creighton, Karasu'da gösterdiği olağanüstü başarıyı anlatarak Brienne'i eğlendirdi; orada Brienne'in hiç duymadığı bir düzine korkutucu şövalyeyi katletmişti. "Ah, eşine az rastlanır bir mücadeleydi leydim," dedi adam, "eşine az rastlanır ve kanlı bir arbede." Mücadelede Sör Illifer'ın da asilce dövüştüğünü söyledi. Illifer az konuştu.

Yola devam etme vakti geldiğinde, iki şövalye Brienne'in iki yanına geçti, önemli bir leydiyi koruyan muhafızlar gibi... gerçi bu leydi, koruyucularının cüce gibi görünmesine sebep oluyordu, onlardan daha iyi silahlı ve zırhlıydı. "Nöbetiniz sırasında yoldan kimse geçti mi?" diye sordu Brienne.

"On üç yaşında kızıl saçlı bir kız gibi mi?" dedi Sör Meteliksiz Illifer. "Hayır leydim. Kimse geçmedi."

"Benim nöbetim sırasında birkaç kişi geçti," dedi Sör Creighton. "Alaca bir at süren bir çiftlik işçisi, ondan bir saat sonra da çomaklar ve tırpanlar taşıyan bir düzine yayan adam. Ateşimizi gördüler ve atlarımıza bakmak için uzunca bir süre durdular ama onlara çeliğimi gösterdim ve yollarına gitmelerini söyledim. Görünüşlerine bakılırsa zorlu ve gözü kara adamlardı fakat Sör Creighton Longbough ile dalga geçecek kadar cesur değillerdi."

Hayır, diye düşündü Brienne, *o kadar cesur değillerdi.* Gülümsemesini saklamak için başını çevirdi. Şükürler olsun ki Sör Creighton, Kızıl Tavuk'un Şövalyesi ile olan destansı mücadelesini anlatmakla meşguldü ve Brienne'in neşesini hikâyeye yordu. Yolda dostlara sahip olmak kendini iyi hissettiriyordu, bu ikisi gibi dostlara sahip olmak bile.

Brienne, kahverengi çıplak ağaçların arasından süzülen şakımayı duyduğunda öğle olmuştu. "Bu ses ne?" diye sordu Sör Creighton.

"Duayla yükselmiş sesler." Brienne bu ilahiyi biliyordu. *Korunmak için Savaşçı'ya, yollarını aydınlatması için Yaşlı Hatun'a yakarıyorlar.*

Sör Meteliksiz Illifer çentikli bıçağını çıkardı ve adamların gelişini beklemek için atının dizginlerini çekti. "Yaklaşıyorlar."

İlahi, kutsal bir gök gürültüsü gibi ormanı doldurdu. Ve aniden, sesin kaynağı yolun ilerisinde ortaya çıktı. Yün cübbeler giyen ve dağınık sakalları olan bir grup yalvaran kardeş kafilenin başındaydı; kimi çıplak ayaklıydı, kimi de sandaletli. Onların arkasında; altmış kadar hırpani adamdan, kadından, çocuktan, benekli bir domuzdan ve pek çok koyundan

oluşan bir kalabalık yürüyordu. Adamların baltaları, ahşap sopaları ve çomakları vardı. İnsanların arasında, gri ahşaptan yapılmış ve içine kafataslarıyla kırık kemik parçaları yığılmış bir araba yürüyordu. Yalvaran kardeşler vasıfsız şövalyeleri gördüklerinde durdular ve ilahi kesildi. “İyi şövalyeler,” dedi kardeşlerden biri, “Anne sizi seviyor.”

“Sizi de kardeşim,” dedi Sör Illifer. “Kimsiniz?”

“Fukara Dostlar,” dedi baltalı, iri bir adam. Sonbahar ormanının soğukluğuna rağmen üstüne bir şey giymemişti, göğsüne yedi köşeli bir yıldız kazınmıştı. İlk İnsanlar’ın krallığını mahvetmek üzere ilk kez Dar Deniz’i geçtiklerinde, Andal savaşçıları da etlerine bu çeşit yıldızlar kazımışlardı.

“Şehre gidiyoruz,” dedi arabanın koşum kayışını çeken uzun boylu bir kadın, “bu kutsal kemikleri Kutsanmış Baelor’a götürmek ve kraldan yardım ile koruma istemek için.”

“Bize katılın dostlar,” diye ısrar etti eski püskü bir rahip cübbesi giyen ufak tefek bir adam, adamın boynundaki sırımda bir kristal sallanıyordu. “Batıdiyar’ın her kılıca ihtiyacı var.”

“Biz Gölgeli Vadi’ye gidiyoruz,” diye açıkladı Sör Creighton, “ama sizi güven içinde Kral Toprakları’na götürebiliriz.”

Meteliksiz olduğu kadar işini bilir görünen Sör Illifer, “Eşliğimiz için bize ödeyecek sikkeniz varsa,” diye ekledi.

“Serçelerin sikkeye ihtiyacı yoktur,” dedi rahip.

Sör Creighton’ın kafası karıştı. “Serçeler?”

“Serçe, kuşların en mütevazı ve en sıradan olanıdır; bizim, insanların en mütevazısı ve en sıradanı olduğumuz gibi.” Rahibin zayıf, sert bir yüzü ve ağarmış kahverengi sakalları vardı. Saçları geriye doğru taranmış ve başının arkasında bir düğüm halinde bağlanmıştı. Çıplak ve siyah ayakları, ağaç kökleri gibi eğri büğrü ve sertti. “Bunlar, inançları yüzünden öldürülen kutsal adamların kemikleri. Ölüme kadar Yedi’ye hizmet ettiler. Bazıları açlıktan kırıldı, bazıları işkence gördü. Septler yağmalandı. Bakireler ve anneler, tanrısız adamlar ve şeytana tapanlar tarafından tecavüze uğradı. Sessiz rahibeler bile taciz edildi. Yukarıdaki Anne’miz ıstırapla ağlıyor. Bütün kutsalmış şövalyelerin, dünyevi lordlarını bırakıp Kutsal İnanç’ı savunma vakti geldi. Yedi’yi seviyorsanız bizimle şehre gelin.”

“Onları yeterince seviyorum,” dedi Illifer, “lakin karnımı doyurmalıyım.”

“Anne’nin bütün çocukları da öyle.”

“Biz Gölgeli Vadi’ye gidiyoruz,” dedi Sör Illifer ifadesiz bir sesle.

Yalvaran kardeşlerden biri tükürdü ve bir kadın inledi. “Siz sahte şövalyelersiniz,” dedi göğsüne yıldız kazınmış olan adam. Diğerleri çomaklarını salladı.

Çıplak ayaklı rahip, adamları bir kelimeyle sakinleştirdi. “Yargılamayın, zira yargı Baba’ya aittir. Onlar da fukara adamlar, dünya üstünde kaybolmuşlar.”

Brienne kısrağını öne sürdü. “Benim kardeşim de kayıp. On üç yaşında, kızıl saçlı, güzel bir kız.”

“Anne’nin bütün çocukları güzeldir. Bakire o zavallı kızı kollasın... seni de.” Rahip, arabanın koşum kayışlarından birini omzuna aldı ve çekmeye başladı. Yalvaran kardeşler bir kez daha ilahi söylemeye başladı. Kafile, ağır ağır ilerleyerek Rosby’ye giden yolu takip ederken, Brienne ve vasıfsız şövalyeler atlarının sırtında, öylece durdular. Yalvaran kardeşlerin sesleri giderek hafifledi ve sonunda duyulmaz oldu.

Sör Creighton, poposunun bir yanağını eyerden kaldırıp kaşıdı. “Ne çeşit bir adam kutsal bir rahibi öldürür?”

Brienne ne çeşit adamların bunu yapacağını biliyordu. *Bakire Havuzu yakınlarında,* diye hatırladı, *Cesur Dostlar bir rahibi bir ağacın dalına asmış ve adamın cesedini ok talimi yapmak için kullanmıştı.* Rahibin kemiklerinin diğerleriyle birlikte o arabada olup olmadığını merak etti.

“Bir adamın bir sessiz rahibeye tecavüz etmesi için aptal olması gerekir,” diyordu Sör Creighton. “Hatta onlardan birine el uzatması için... sessiz rahibelerin Yabancı’nın karıları olduğu söylenir, cinsel organları buz gibi soğuk ve ıslakmış.” Brienne’e baktı. “Ah... özür dilerim.”

Brienne kısrağını Gölgeli Vadi’ye doğru mahmuzladı. Bir an sonra onu Sör Illifer takip etti ve Sör Creighton en arkada yola koyuldu.

Üç saat sonra, Gölgeli Vadi’ye gitmeye çalışan başka bir gruba rastladılar; vasıfsız bir şövalyenin eşlik ettiği bir tacir ve onun hizmetkârları. Tacir, benekli bir gri kısrak sürüyordu, hizmetkârlar sırayla adamın arabasını çekiyordu. Adamların dördü koşum kayışlarındayken, ikisi tekerleklerin yanında yürüyordu ama atların sesini duyduklarında durdular ve ellerindeki demir uçlu dişbudak kazıklarla arabanın etrafında durum aldılar. Tacir bir arbalet çıkardı, vasıfsız şövalye de bir bıçak. “Eğer şüpheci davranıyorsam beni bağışlayın,” dedi tüccar, “ama bunlar sıkıntılı zamanlar ve benim Sör Shadrich’ten başka korumam yok. Kimsiniz?”

“Ben meşhur Sör Creighton Longbough’um,” dedi Sör Creighton hakarete uğramış gibi, “Karasu’daki mücadeleden yeni döndüm. Bu da benim dostum Sör Meteliksiz Illifer.”

“Size zarar vermek niyetinde değiliz,” dedi Brienne.

Tüccar, kuşkulu gözlerle ona baktı. “Evinizde, güvende olmalıydınız leydim. Neden böylesine gayritabii bir kıyafet giyiyorsunuz?”

“Kiz kardeşimi arıyorum,” dedi Brienne; kral katili olmakla suçlanan Sansa’nın adını anmaya cesaret edememişti. “Soylu ve güzel bir kız, mavi gözleri ve kızıl saçları var. Onu kırk yaşlarında şişman bir şövalyenin ya da sarhoş bir soytarının yanında görmüş olabilirsiniz.”

“Yollar, sarhoş soytarılarla ve zorla alıkoyulan bakirelerle dolu. Şişman şövalyelere gelince, böylesine büyük bir kıtlık varken, bir adamın göbeğini yuvarlak tutması zor... ama görünüşe göre sizin Sör Creighton açlık çekmemiş.”

“Benim kemiklerim iri,” dedi Sör Creighton. “Bir süre birlikte at sürelim mi? Sör Shadrich’in yiğitliğinden şüphe etmiyorum lakin kendisi pek ufak tefek görünüyor, üstelik üç bıçak tek bıçaktan iyidir.”

Dört bıçak, diye düşündü Brienne ama dilini tuttu.

Tacir korumasına baktı. “Ne diyorsunuz sör?”

“Ah, bu üçünün korkulacak bir tarafı yok.” Kestane rengi, uzun bacaklı bir at süren Sör Shadrich, zayıf ve tilki suratlı bir adamdı, sivri bir burnu ve bir tutam turuncu saçı vardı. Bir altmıştan uzun olmamasına rağmen, kendisinden çok emin ve ukala bir tavırla konuşuyordu. “Biri yaşlı, öteki şişman, iri olan da bir kadın. Bırakan gelsinler.”

“Dediğin gibi olsun.” Tüccar, arbeletini indirdi.

Kaldıkları yerden yola devam ettiklerinde, parayla tutulmuş şövalye geride kaldı ve tuzlanmış bir domuza bakar gibi tepeden tırnağa Brienne’e baktı. “Güçlü kuvvetli ve sağlıklı bir fahişesin derim.”

Sör Jaime’nin alayları Brienne’i bıçak gibi kesiyordu ama bu küçük adamın sözleri ona hiç dokunmadı. “Bazılarıyla kıyaslanınca bir devim.”

Adam güldü. “Büyük olması gereken yerlerim yeterince büyük, fahişe.”

“Tacir sana Shadrich dedi.”

“Karanlık Vadi’den Sör Shadrich. Bazıları bana Deli Fare der.” Shadrich, armasını göstermek için kalkanını çevirdi; mavi zemindeki kahverengi dalgalı şeritlerin üstünde kırmızı gözlü, büyük, beyaz bir fare. “Kahverengi, gezdiğim toprakları simgeliyor. Mavi de geçtiğim nehirleri. Fare, benim.”

“Peki deli misin?”

“Ah, epey. Sizin sıradan fareleriniz kandan ve mücadeleden kaçar. Deli fare onları arar.”

“Onları nadiren buluyormuş gibi geldi bana.”

“Yeterince buluyorum. Doğru, ben bir turnuva şövalyesi değilim. Cesaretimi muharebe meydanı için saklarım kadın.”

Kadının, fahişeden biraz daha iyi olduğunu düşündü Brienne. “Öyleyse senin ve iyi Sör Creighton’ın epey ortak noktası var.”

Sör Shadrich güldü. “Ah, bundan şüpheliyim ama sen ve ben bir macerayı paylaşabiliriz. Kayıp bir kardeş, öyle mi? Mavi gözlü ve kızıl saçlı.” Tekrar güldü. “Ormandaki tek avcı sen değilsin. Ben de Sansa Stark’ı arıyorum.”

Brienne, şaşkınlığını gizlemek için yüzünü bir maske kadar ifadesiz tuttu. “Sansa Stark kim ve onu neden arıyorsun?”

“Aşk için, başka ne için olacak?”

Brienne alnını kırıştırdı. “Aşk mı?”

“Evet, altın aşkı. Şu iyi Sör Creighton’ın aksine, ben Karasu’ da gerçekten savaştım lakin kaybeden taraftaydım. Fidyem beni mahvetti. Varys’in kim olduğunu bildiğine inanıyorum. Hadım, şu senin hiç duymadığın kız için koca bir torba altın vadetti. Ben açgözlü bir adam değilim. Eğer iri bir fahişe, o yaramaz çocuğu yakalamama yardım edecekse, Örümcek’in sikkelerini onunla paylaşırım.”

“Şu tacirin hizmetinde olduğunu sanıyordum.”

“Sadece Gölgeli Vadi’ye kadar. Hibald, korkak olduğu kadar cimri. Ve kendisi *çok* korkak. Ne diyorsun fahişe?”

“Ben Sansa Stark diye birini tanımıyorum,” diye ısrar etti Brienne. “Ben kız kardeşimi arıyorum. Soylu bir kız...”

“...mavi gözleri ve kızıl saçları var, evet. Tanrılar aşkına, kardeşinle birlikse yolculuk eden o şövalye kim? Yoksa ona soytarı adını mı verdin?” Sör Shadrich bir cevap almak için beklemedi, bu iyiydi çünkü Brienne’in verecek cevabı yoktu. “Kral Joffrey’nin öldüğü gece, Kral Toprakları’ndan malum bir soytarı kayboldu, çatlak damarlarla dolu bir burnu olan tıknaz bir adam, bir zamanlar Gölgeli Vadi’de yaşayan Sör Kırmızı Dontos. Umarım senin kardeşin ve *onun* sarhoş soytarısı, Stark kızıyla ve Sör Dontos’la karıştırılmaz. Bu büyük talihsizlik olur.” Vasıfsız şövalye, süvari atını mahmuzladı ve grubun önüne doğru ilerledi.

Jaime Lannister bile, Brienne'in kendisini bu kadar aptal hissetmesine sebep olmamıştı. *Ormandaki tek avcı sen değilsin.* Brella denen kadın, Joffrey'nin Sör Dontos'u nasıl rütbelerinden ettiğini ve Leydi Sansa'nın adamın hayatını kurtarmak için Joffrey'ye nasıl yalvardığını Brienne'e anlatmıştı. Brienne bu hikâyeyi duyduğunda, *Dontos kızın kaçmasına yardım etmiş,* diye karar vermişti. *Sör Dontos'u bulursam Sansa'yı da bulurum.* Aynı şeyi düşünen başka insanların da olacağını tahmin etmeliydi. O insanlardan bazıları Sör Shadrich'ten bile ahlaksız olabilirdi. Brienne sadece, Sör Dontos'un Sansa'yı iyi sakladığını umabilirdi. *Ama eğer öyleyse, kızı nasıl bulacağım.*

Brienne kamburlaştı ve kaşlarını çatarak yola devam etti.

Kafile bir hana rast geldiğinde akşam olmak üzereydi. Han; bir nehir kavşağının yanında, eski bir taş köprünün üzerinde duran, uzun, ahşap bir yapıydı. Sör Creighton hanın adının Eski Taş Köprü olduğunu söyledi. Hancı onun arkadaşıydı. "Fena aşçı değildir ve odalarda fazla bit yoktur," diye garanti verdi. "Kim geceyi sıcak bir yatakta geçirmek ister?"

"Biz istemeyiz, arkadaşın odaları bedavaya vermeyecekse," dedi Sör Meteliksiz Illifer. "Sikkemiz yok."

"Ben üçümüz için de ödeyebilirim." Brienne'in sikke sıkıntısı yoktu; Jaime o meseleyle ilgilenmişti. Eyer heybesinde, gümüş geyiklerle ve bakır yıldızlarla dolu bir torba buldu. Daha küçük bir torbada altın ejderhalar ve bir parşömen vardı. Kralın bütün sadık kullarına, Majesteleri Kral'ın işiyle ilgilenen Tarthlı Brienne'e yardım etmelerini emreden parşömen; Andallar'ın, Rhoynarlar'ın, İlk İnsanlar'ın Kralı, Bu İsimle Anılan İlk Kral ve Yedi Krallık Lordu Tommen'ın çocuksu yazısıyla imzalanmıştı.

Hibald da durmaktan yanaydı, adamlarına arabayı ahırın yakınına bırakmalarını emretti. Hanın pencerelerindeki elmas şekilli camlardan sıcak ve sarı ışıklar süzülüyordu. Brienne, kısrağının kokusunu alan bir aygırın kişnediğini duydu. Bir çocuk ahırdan çıkıp, "Bırakın ben yapayım sör," dediğinde, Brienne eyeri gevşetiyordu.

"Ben *sör* değilim," dedi çocuğa, "ama atı alabilirsin. Tımarladığından, karnının doyurulduğundan ve sulandığından emin ol."

Çocuk kızardı. "Affedin leydim. Düşündüm ki..."

"Sık yapılan bir hata." Brienne dizginleri çocuğa verdi ve diğerlerini takip ederek hana girdi, tek omzunda eyer heybeleri ve bir kolunun altında uyku şiltesi vardı.

Ortak salonun zemini talaşla kaplıydı. Havada bira, duman ve et kokusu vardı. Ateşin üzerindeki et parçası çıtırdıyordu, şu anda başında kimse yoktu. Altı yerli adam, bir masanın etrafında oturmuş sohbet ediyordu ama yabancılar içeri girdiğinde sustular. Brienne onların bakışlarını hissedebiliyordu. Örgü zırhına, pelerinine ve yeleğine rağmen kendini çıplak hissetti. Bir adam, "Şuna bak," dediğinde, Brienne onun Sör Shadrich'ten bahsetmediğini biliyordu.

Her elinde üçer kupa taşıyan ve attığı her adımda yere bira döken hancı ortaya çıktı.

"Odan var mı iyi adam?" diye sordu tacir.

"Olabilir," dedi hancı, "sikkesi olanlar için."

Sör Creighton Longbough gücenmiş görünüyordu. "Naggle, eski bir dostu böyle mi karşılıyorsun? Benim, Longbough."

"Sensin gerçekten. Bana yedi geyik borcun var. Bana biraz gümüş göster ben de sana bir yatak göstereyim." Hancı, daha fazla bira dökerek kupaları teker teker masaya koydu.

"Bir odanın ücretini kendim için ödeyeceğim, ikinciyi de iki arkadaşım için." Brienne, Sör Creighton'ı ve Sör Illifer'ı gösterdi.

"Ben de bir oda alacağım," dedi tacir, "kendim ve Sör Shadrich için. Hizmetkârlarım ahırda yatabilir, eğer memnun olursanız."

Hancı konuklara şöyle bir baktı. "Memnun olmam ama buna izin verebilirim. Yemek yiyecek misiniz? Ateşin üzerinde lezzetli bir keçi var."

"Ne kadar lezzetli olduğuna ben karar vereceğim," diye duyurdu Hibald. "Adamlarım ekmek ve etten damlayan yağ ile yetinebilir."

Böylece yemek yediler. Brienne; basamaktan tırmanan hancıyı takip ettikten, adamın eline birkaç sikke sıkıştırdıktan ve eşyalarını hancının gösterdiği ikinci odaya sakladıktan sonra keçinin tadına baktı. Sör Creighton ve Sör Illifer için de keçi ısmarladı, çünkü adamlar onunla alabalıklarını paylaşmıştı. Vasıfsız şövalyeler ve rahip, yemeğin yanında bira içtiler fakat Brienne bir kupa keçi sütü içmeyi tercih etti. Sansa'yı bulmasına yardım edecek bir şeyler duymak umuduyla sofra sohbetlerini dinledi.

Yerli adamlardan biri, Hibald'a, "Siz Kral Toprakları'ndan geliyorsunuz," dedi. "Kral Katili'nin sakatlandığı doğru mu?"

"Doğru," dedi Hibald. "Kılıç elini kaybetti."

"Evet," dedi Sör Creighton. "Duyduğuma göre, eli bir ulu kurt tarafından koparılmış. Kuzeyden gelen canavarlardan biriymiş. Kuzeyden

asla iyi bir şey gelmez. Kuzeylilerin tanrıları bile tuhaf."

"Bir kurt değildi," derken duydu Brienne kendini. "Sör Jaime'nin elini Qohorlu bir paralı asker kesti."

"Kullanmadığın elinle dövüşmek kolay bir iş değil," dedi Deli Fare.

"Hah," dedi Sör Creighton Longbough. "Aslına bakarsanız, ben her iki elimle de iyi dövüşürüm."

"Ah, bundan şüphem yok." Sör Shadrich kadehini saygıyla kaldırdı.

Brienne, Jaime Lannister'la ormanda yaptığı dövüşü hatırladı. Bütün yapabildiği, adamın kılıcını kendinden uzakta tutmak olmuştu. *Jaime, zindanda geçirdiği günler yüzünden zayıftı ve elleri zincirliydi. Gücü yerindeyken ve onu engelleyecek zincirler yokken, Yedi Krallık'taki hiçbir şövalye Jaime'nin karşısında duramaz.* Jaime birçok şeytani şey yapmıştı ama adam *dövüşebiliyordu!* Onu sakat bırakmak korkunç bir zalimlikti. Bir aslanı katletmek başka bir şeydi, pençesini kesip onu eksik ve şaşkın bırakmak başka.

Ortak salon bir anda, bir an daha katlanılamayacak kadar gürültülü hale geldi. Brienne mırıldanarak iyi geceler diledi ve yatmaya gitti. Odasındaki tavan alçaktı; elinde bir mumla içeri giren Brienne, çömelerek yürümek ya da başını eğmek zorundaydı. Odadaki tek mobilya, altı kişinin uyuyabileceği kadar geniş bir yataktı ve pervazda içyağından yapılmış bir mumun dibi vardı. Brienne pervazdaki mumu elindeki ince mumla yaktı, kapıyı sürgüledi ve kılıç kemerini yatak direklerinden birine astı. Brienne'in, kahverengi deriyle kaplanmış ahşap kılıç kını sade bir şeydi, kılıcı daha da sadeydi. Brienne bu silahı, Cesur Dostlar'ın çaldığı bıçağın yerine Kral Toprakları'ndan almıştı. *Renly'nin kılıcı.* Onu kaybettiğini bilmek hâlâ canını yakıyordu.

Ama uyku şiltesinin içine gizlenmiş bir uzunkılıç daha vardı. Brienne yatağa oturdu ve kılıcı dışarı çıkardı. Altın, mum ışığında sapsarı ışıldadı ve yakutlar kıpkırmızı yandı. Yeminkâr'ın süslü kınından çıkardığında Brienne'in nefesi kesildi. Çeliğin içinde siyah ve kırmızı hareler dalgalanıyordu. *Büyüyle dövülmüş Valyria çeliği.* Kahramanlara göre bir kılıçtı. Brienne küçükken, sütannesi onun kulaklarını kahramanlık öyküleriyle doldurmuştu; Mornelu Sör Galladon'ın, Soytarı Florian'ın, Ejderha Şövalyesi Prens Aemon'ın ve diğer şövalyelerin büyük başarılarını anlatmıştı. O adamların her birinin meşhur kılıçları vardı ve bizzat Brienne olmasa da Yeminkâr kesinlikle o gruba aitti. "Ned Stark'ın kızını Ned Stark'ın kendi çeliğiyle savunacaksın," demişti Jaime.

Brienne, yatakla duvar arasında diz çöktü, kılıcı tuttu ve altın feneriyle insanlara hayatın yolunu gösteren Yaşlı Hatun'a sessiz bir dua okudu. *Benim rehberim ol,* dedi, *yolumu aydınlat, bana Sansa'ya giden patikayı göster.* Brienne, Renly'yi yüzüstü bırakmıştı, Leydi Catelyn'i yüzüstü bırakmıştı. Jaime'yi yüzüstü bırakmamalıydı. *Bana kılıcını teslim etti. Bana onurunu teslim etti.*

Sonra, becerebildiğince yatağa uzandı; yatağın eni genişti ama boyu yeterince uzun değildi, Brienne enlemesine yattı. Aşağıdan gelen kadeh şıngırtılarını ve basamakları tırmanan sesleri duyabiliyordu. Longbough'un bahsettiği bitler ortaya çıktı. Kaşınmak, Brienne'in uyanık kalmasına yardımcı oldu.

Hibald'ın merdiveni tırmandığını duydu, bir süre sonra da şövalyeleri. "...adını asla öğrenemedim," diyordu Sör Creighton, "ama kalkanında kan kırmızısı bir tavuk vardı ve kılıcından kan pıhtıları damlıyordu..." Adamın sesi uzaklaştı ve yukarıda bir yerde bir kapı açılıp kapandı.

Mum tükenerek söndü. Eski Taş Köprü'nün üzerine karanlık çöktü. Han öyle durgunlaştı ki, Brienne nehrin mırıltılarını duydu. Ancak o zaman kalktı ve eşyalarını topladı. Kapıyı yavaşça açtı, etrafı dinledi ve çıplak ayaklarıyla basamakları inmeye başladı. Dışarıda çizmelerini giydi ve kısrağını eyerlemek için aceleyle ahıra gitti. Atına binerken, Sör Creighton'dan ve Sör Illifer'dan sessizce özür diledi. Brienne yanından geçerken Hibald'ın hizmetkârlarından biri uyandı ama onu durdurmak için hareketlenmedi. Kısrağın toynakları, eski taş köprünün üstünde çınladı. Sonra ağaçlar Brienne'in etrafını sardı, hayaletlerle ve anılarla dolu, zift gibi kara ağaçlar. *Sizin için geliyorum Leydi Sansa,* diye düşündü Brienne karanlığın içinde at sürerken. *Korkmayın. Sizi bulana dek uyumayacağım.*

Samwell

Sam, fareyi gördüğünde Ötekiler hakkında bir kitap okuyordu.

Kızarmış, hassaslaşmış gözlerini ovuştuturken, *bu kadar çok ovuşturmamalıyım,* diyordu kendine her seferinde. Toz, gözlerini kaşındırıp sulandırıyordu ve burada her yer tozluydu. Sam ne zaman bir sayfa çevirse hava toz zerreleriyle doluyordu ve altında ne olduğuna bakmak için bir kitap yığınının yerini değiştirdiğinde tozlar gri bulutlar halinde havaya yükseliyordu.

Sam en son ne zaman uyuduğunu bilmiyordu ama kalın sicimle bağlanmış kopuk sayfaları bulup okumaya başladığında yaktığı dolgun mumdan geriye en fazla üç santim kalmıştı. Sam korkunç derecede yorgundu ama durmak zordu. *Bir kitap daha,* diyordu kendine, *sonra duracağım. Bir yaprak daha, sadece bir tane daha. Bir sayfa daha, sonra yukarı çıkıp dinleneceğim ve bir şeyler yiyeceğim.* Fakat her seferinde, o sayfadan sonra başka bir sayfa oluyordu ve ondan sonra bir sayfa daha. Ve yığının altında başka bir kitap bekliyordu. *Şu kitabın neyle ilgili olduğuna şöyle bir bakacağım,* diyordu Sam ve daha nasıl olduğunu anlamadan yarısını okumuş oluyordu. Pyp ve Grenn'le birlikte içtiği bezelyeli etli çorbadan beri bir şey yememişti. *Tamam, peynir ve ekmek yedim ama sadece birkaç lokmaydı*, diye düşündü. İşte o zaman boş tabağa baktı ve ekmek kırıntılarını yiyen fareyi gördü.

Siyah gözlü ve gri tüylü fare, Sam'in serçe parmağı kadardı. Sam onu öldürmek zorunda olduğunu biliyordu. Fareler ekmek ve peyniri tercih ederdi ama kâğıt da yerlerdi. Sam, raflarda ve kitap yığınlarının arasında bir sürü fare pisliği bulmuştu, bazı kitapların deri kapaklarında da kemirilme emareleri görünüyordu.

Ama küçücük bir şey. Üstelik aç. Sam böyle bir yaratığa birkaç ekmek kırıntısını çok görebilir miydi? *Ama kitapları yiyor.*

Sandalyede oturarak geçen saatlerin ardından sırtı kaskatı kesilmiş ve bacakları uyuşmuştu. Sam bir fareyi yakalayabilecek kadar hızlı olmadığını biliyordu ama onu ezebilirdi belki. Dirseğinin yanında, *Kara Sentor'un Vakayinamesi*'nin deri ciltli bir nüshası duruyordu; Orbert Caswell'in Gece Nöbetçileri Lord Kumandanı olarak hizmet verdiği dokuz yılın, Rahip

Jorguen tarafından tutulmuş son derece ayrıntılı kaydı. Caswell döneminin her günü için, “Lord Orbert uyandı ve bağırsaklarını boşalttı,” diye başlayan bir sayfa vardı, “Lord Orbert uykusunda ölmüş bir halde bulundu,” diyen son sayfa dışında.

Hiçbir fare, Rahip Jorquen’in dengi olamaz. Sam, çok yavaş bir şekilde, sol eliyle kitabı tuttu. Kitap kalın ve ağırdı; Sam kaldırmaya çalıştığında, kitap tombul parmaklarının arasından kaydı ve gürültüyle tekrar masaya düştü. Fare, yarım kalp atışı sürede ortadan kayboldu. Sam rahatladı. Zavallı hayvanı ezmek ona kâbuslar verebilirdi. “Ama kitapları yememelisin,” dedi yüksek sesle. Buraya bir dahaki gelişinde daha fazla peynir getirmeliydi belki de.

Mumun küçücük kaldığını görünce şaşırdı. Bezelyeli etli çorbayı bugün mü içmişti yoksa dün mü? *Dün. Dün olmalı.* Bunu fark edince esnedi. Jon ona ne olduğunu merak edecekti fakat Üstat Aemon’ın Sam’i anlayacağına şüphe yoktu. Üstat, gözlerini kaybetmeden önce, kitapları en az Samwell Tarly’nin sevdiği kadar seviyordu. Her sayfa başka bir dünyaya açılan bir delikmişçesine, insanın zaman zaman kitapların içine nasıl düşebileceğini biliyordu.

Sam ayağa kalktı, baldırlarındaki iğneleri hissedince yüzünü buruşturdu. Oturduğu sert sandalye, Sam bir kitabın üzerine eğildikçe bacaklarının arkasına gömülmüştü. *Bir dahaki sefere minder getirmeyi unutmamalıyım.* Hatta burada, ait oldukları kitaplardan kopmuş sayfalarla dolu dört sandığın arkasında bulduğu hücrede uyuyabilse daha iyi olurdu fakat Üstat Aemon’ı o kadar uzun zaman yalnız bırakmak istemiyordu. Yaşlı adam son günlerde kuvvetli değildi ve yardıma ihtiyaç duyuyordu, bilhassa kuzgunlarla. Aemon’ın yanında Clydas vardı elbette ama Sam daha gençti ve kuşlarla daha iyiydi.

Sam, sol kolunun altında bir kitap yığını ve parşömenler, sağ elinde bir mumla birlikte, kasa kardeşlerin solucan yolu dediği tünellerde ilerledi. Solgun bir ışık huzmesi, yeryüzüne çıkan dik basamakları aydınlatıyordu, Sam günün doğduğunu böyle anladı. Elindeki mumu bir duvar nişine bıraktı ve tırmanmaya başladı. Beşinci basamağa geldiğinde nefes nefeseydi. Onuncuda durdu ve kitapları diğer kolunun altına aldı.

Beyaz kurşun rengindeki gökyüzünün altına çıktı. Gözlerini kısıp yukarı bakarak, *kar seması,* diye düşündü. Bu ihtimal onu huzursuz etti. İlk İnsanlar’ın Yumruğu’nda, karın ve yaratıkların birlikte geldiği o geceyi hatırladı. *Bu kadar korkak olma,* diye düşündü. *Dört bir yanında Yeminli*

Kardeşler'in var, Stannis Baratheon ve onun bütün şövalyeleri de burada. Kara Kale'nin iç kaleleri ve kuleleri Sam'in etrafında yükseliyordu, Sur'un buzlu enginliğinin yanında küçücük görünüyorlardı. Buzun üstünde, elli metre yüksekte küçük bir ordu emekliyordu; yeni zikzak merdiven, eski merdivenin kalıntılarıyla buluşmak üzere yukarı tırmanıyordu. Adamların testereleri ve çekiçleri buzda yankılanıyordu. Jon, inşaatçıları gece gündüz çalıştırıyordu. Sam, akşam yemeğinde, bazı inşaatçıların bu durumdan şikâyet ettiğini duymuştu; adamlar, Lord Mormont'un onları bunun yarısı kadar bile zorlamadığını söylüyordu. Büyük merdiven olmadan, zincirli bocurgat haricinde Sur'un tepesine ulaşmanın bir yolu yoktu ve Samwell Tarly, basamaklardan ne kadar nefret ediyor olursa olsun, bocurgat kafesinden daha fazla nefret ediyordu. Kafese ne zaman girse, zincirin kopmak üzere olduğundan emin bir halde gözlerini kapatıyordu. Demir kafesin buza her sürtünüşünde, Sam'in kalbi bir an için duruyordu.

Ağır ağır yükselen kafesi izlerken, *iki yüz yıl önce burada ejderhalar vardı,* diye düşündü Sam. Onlar Sur'un tepesine uçuverirdi. Kraliçe Alysanne, Sur'a ejderhasının sırtında gelmişti ve Kral Jhaerys kendi ejderhasının sırtında kraliçeyi takip etmişti. Gümüşkanat arkasında bir yumurta bırakmış olabilir miydi? Yoksa Stannis, Ejderha Kayası'nda bir yumurta mı bulmuştu? *Bir yumurtası varsa bile Stannis onu diriltebilir?* Kutsanmış Baelor yumurtalarının kırılması için dua etmişti ve diğer Targaryenlar kendi yumurtalarını büyücülükle kırmayı denemişti. Bütün bunların neticesinde, ellerine sadece maskaralık ve trajedi geçmişti.

"Samwell," dedi kederli bir ses. "Seni almaya geliyordum. Bana seni Lord Kumandan'a götürmem söylendi."

Sam'in burnuna bir kar tanesi kondu. "Jon beni mi görmek istiyor?"

"Bunu bilemem," dedi Efkârlı Edd. "Gördüğüm şeylerin yarısını asla görmek istemedim ve görmek istediğim şeylerin yarısını asla göremedim. Bence konunun istemekle alakası yok. Yine de gitsen iyi olur. Lord Kar, Craster'ın karısıyla olan işini bitirir bitirmez seninle konuşmak istiyor."

"Şebboy."

"Evet o. Eğer sütannem onun gibi görünseydi hâlâ meme emiyor olurdum. Benimkinin sakalları vardı."

Grenn'le birlikte bir köşeden dönüp ortaya çıkan Pyp, "Keçilerin çoğunun vardır," diye seslendi. Delikanlıların ellerinde uzunyaylar, sırtlarında ok dolu sadaklar vardı. "Nerelerdeydin Katil? Dün akşam yemekte seni özledik. Bütün bir kızarmış öküz hiç yenmeden geri gitti."

“Bana Katil deme.” Sam, öküzle ilgili şakayı duymazdan geldi. Her zamanki Pyp’ti işte. “Okuyordum. Bir fare vardı...”

“Grenn’e farelerden bahsetme. Farelerden korkuyor.”

“Korkmuyorum,” dedi Grenn öfkeyle.

“Bir fare yemekten korkardın.”

“Ben senden daha fazla fare yerdim.”

Efkârlı Edd iç geçirdi. “Ben delikanlıyken, sadece özel ziyafetlerde fare yerdik. En küçük bendim, bu yüzden bana her seferinde kuyruk kalırdı. Kuyrukta hiç et olmaz.”

“Uzunyayın nerede Sam?” diye sordu Grenn. Sör Alliser eskiden ona *Yaban Öküzü* derdi ve Grenn her geçen gün bu isme biraz daha yakışır hale geliyordu. Sur’a ilk geldiğinde iri fakat yavaştı, boynu ve beli kalındı, kırmızı suratlı sakar bir çocuktu. Boynu Pyp’in şakalarıyla hâlâ kızarıyordu ama kılıç ve kalkanla yapılan uzun talimler Grenn’in karnını düzleştirmiş, kollarını sertleştirmiş ve göğsünü genişletmişti. Grenn bir yaban öküzü kadar *kuvvetli* ve kıllıydı. “Ulmer seni atış alanında bekliyordu.”

“Ulmer,” dedi Sam mahcup bir halde. Jon Kar’ın Lord Kumandan olarak yaptığı ilk şey, kâhyalar ve aşçılar dahil olmak üzere bütün garnizon için günlük ok talimi koymak olmuştu. “Nöbet, kılıca çok fazla ve yaya çok az ehemmiyet veriyor,” demişti, “yüz kardeşten biri yerine, on kardeşten birinin şövalye olduğu günlerden kalan bir alışkanlık.” Sam bu karardaki mantığı görebiliyordu ama uzunyay taliminden, basamak tırmanmak kadar nefret ediyordu. Eldivenlerini taktığında hiçbir şey vuramıyordu ama çıkardığında da parmakları su topluyordu. O yaylar tehlikeliydi. Saten, başparmak tırnağının yarısını bir yay ipi yüzünden kaybetmişti. “Unuttum.”

“Yabanıl prensesinin kalbini kırdın Katil,” dedi Pyp. Val son zamanlarda, Kral Kulesi’ndeki odasının penceresinden talim yapanları izlemeyi alışkanlık haline getirmişti. “Gözleri seni arıyordu.”

“Aramıyordu! Böyle söyleme!” Sam, Val’le sadece iki kez konuşmuştu; Üstat Aemon bebekleri muayene etmek için kızı çağırdığında. Prenses o kadar güzeldi ki, Sam onun yanında kekelemiş ve kızarmıştı.

“Neden aramasın?” diye sordu Pyp. “Senin çocuklarını doğurmak istiyor. Belki de sana Gönülçelen Sam demeliyiz.”

Sam kızardı. Kral Stannis’in Val için planları olduğunu biliyordu. Val, Stannis’in kuzeylilerle özgür insanlar arasında tesis etmek istediği barışın mührüydü. “Bugün okçuluk için vaktim yok. Gidip Jon’u görmeliyim.”

“Jon? Jon? Jon isimli birini tanıyor muyuz Grenn?”

“Lord Kumandan demek istiyor.”

“*Ahhhh.* Büyük Lord Kar. Elbette. Onu neden görmek istiyorsun? O kulaklarını bile oynatamıyor.” Pyp, kendisinin bunu yapabildiğini göstermek için kulaklarını oynattı. Soğuktan kızarmış büyük kulakları vardı. “O şimdi gerçekten *Lord* Kar, bizim gibiler için ziyadesiyle asil.”

“Jon’un sorumlulukları var,” dedi Sam arkadaşını savunarak. “Sur onun, Sur’la gelen her şey de öyle.”

“Bir adamın arkadaşlarına karşı da sorumlulukları vardır. Biz olmasaydık, lord kumandanımız Janos Slynt olabilirdi. Lord Janos, Kar’ı bir katırın sırtında çırılçıplak bir halde keşfe gönderirdi. ‘Craster Kalesi’ne koş,’ derdi, ‘bana Yaşlı Ayı’nın pelerinini ve çizmelerini getir.’ Biz Jon’u bundan kurtardık ama şimdi onun, ateşin yanında bir kadeh sıcak şarap içemeyecek kadar çok *sorumluluğu* var, öyle mi?”

Grenn onayladı. “Sorumlulukları onu avludan uzak tutmuyor. Çoğu zaman avluda birileriyle dövüşüyor.”

Bu doğruydu, Sam kabul etmek zorundaydı. Bir keresinde, Jon tavsiye almak için Üstat Aemon’a geldiğinde, Sam ona kılıç taliminde neden o kadar çok vakit geçirdiğini sormuştu. “Yaşlı Ayı Lord Kumandan’ken bu kadar çok talim yapmazdı,” diye belirtmişti. Jon cevap olarak, Uzunpençe’yi Sam’in eline bastırmıştı. Kılıcın hafifliğini ve dengesini hissetmesine izin vermişti. Duman karası metaldeki harelerin ışıldaması için bıçağı çevirmesini söylemişti. “Valyria çeliği,” demişti, “büyüyle dövülmüş, ustura keskinliğinde ve neredeyse yok edilemez. Bir kılıç adamı, kılıcı kadar iyi olmalıdır Sam. Uzunpençe, Valyria çeliğinden ama ben değilim. Yarımel beni, senin bir sineği ezdiğin kadar kolay bir şekilde öldürebilirdi.”

Sam kılıcı geri vermişti. “Ben bir sineği ezmeye çalıştığımda sinek her zaman kaçıyor. Bütün yaptığım kolumu tokatlamak. Acıtıyor.”

Jon gülmüştü. “Dediğin gibi olsun. Qhorin beni, senin bir kâse yulaf lapasını yediğin kadar kolay bir şekilde öldürebilirdi.” Sam yulaf lapasını severdi, bilhassa balla tatlandırıldığında.

“Bunun için vaktim yok.” Sam arkadaşlarından ayrıldı ve kitaplarını göğsüne bastırarak silahhaneye doğru yürüdü. *Ben diyar halkını koruyan kalkanım,* diye hatırladı. Diyar halkı, diyarın; Grenn, Pyp ve Efkârlı Edd gibi adamlar tarafından korunduğunu bilse ne derdi?

Lord Kumandan Kulesi yanmıştı ve Stannis Baratheon, Kral Kulesi’ni kendi ikameti için almıştı. Bu yüzden Jon Kar, Donal Noye’un silahhanenin arkasındaki mütevazı dairesine yerleşmişti. Sam oraya vardığında Şebboy

ayrılıyordu. Kızın üstünde, Sam'in ona Craster Kalesi'nden kaçarlarken verdiği eski pelerin vardı. Sam, koşar adımlarla yanından geçen Şebboy'u kolundan yakaladı, bunu yaparken yere iki kitap düşürdü. "Şebboy."

"Sam." Kızın sesi tedirgindi. Şebboy siyah saçlı ince bir kızdı, bir karacanınkilere benzeyen kahverengi gözleri vardı. Sam'in eski pelerininin katları kızı yutmuştu, pelerinin başlığı kızın yüzünün yarısını saklıyordu ama Şebboy yine de titriyordu. Yüzü solgun ve korkulu görünüyordu.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Sam. "Bebekler nasıl?"

Şebboy, Sam'in elinden kurtuldu. "Bebekler iyi Sam."

"O ikisinin arasında uyuyabilmen mucize," dedi Sam nazikçe. "Dün gece ağlamasını duyduğum hangisiydi? Hiç susmayacağını sandım."

"Dalla'nın oğluydu. Meme emmek istediğinde ağlıyor. Benimki... benimki neredeyse hiç ağlamıyor. Bazen mırıldanıyor ama..." Kızın gözleri yaşlarla doldu. "Gitmek zorundayım. Bebekleri emzirmek için geç kaldım. Gitmezsem göğüslerimden süt sızacak." Aceleyle avlunun karşısına koşturdu, Sam'i kafası karışık bir halde arkada bıraktı.

Sam, düşürdüğü kitapları yerden almak için dizlerinin üstüne çöktü. Colloquo Votar'ın yazdığı *Yeşim İcmali'*nin üstündeki pisliği temizlerken, *bu kadar çok kitap getirmemeliydim,* dedi kendi kendine. Üstat Aemon'ın bulunmasını emrettiği kalın cilt, doğudan hikâyeler ve efsaneler anlatıyordu. Kitap zarar görmemiş gibi duruyordu. Üstat Thomas tarafından yazılan, *Ejderha Akrabaları, Sürgünlükten İlahlığa Targaryen Hanedanı'nın Bir Tarihi Olmak, Ejderhaların Hayatı ve Ölümünün Önemi ile,* o kadar şanslı değildi. Kitap yere düşerken açılmıştı ve Kara Dehşet Balerion'ın renkli mürekkeple çizilmiş güzel bir resminin yer aldığı sayfa dahil olmak üzere birkaç sayfası çamurlanmıştı. Sam, kitabın sayfalarını düzeltip temizlerken, sakar bir sersem olduğu için kendine küfretti. Şebboy'un varlığı onu her zaman heyecanlandırıyor ve... bazı yerlerini kabartıyordu. Gece Nöbetçileri'nin yeminli bir kardeşi, Şebboy'un Sam'e hissettirdiği şeyleri hissetmemeliydi, bilhassa kızın göğüslerden bahsederken hissettirdiklerini.

"Lord Kar bekliyor." Silahhanenin kapısında, siyah pelerinler giymiş ve demir miğferler takmış iki muhafız duruyordu, mızraklarına dayanmışlardı. Konuşan, Kıllı Hal'di. Mully, Sam'in ayağa kalkmasına yardım etti. Sam teşekkür ederek aceleyle adamları geçti. Örs ve körüklerle dolu dökümhanede ilerlerken kitap yığınına umutsuzca tutundu. Dökümhanedeki tezgâhta, yarısı tamamlanmış bir örgü zırh vardı. Hayalet, örsün altına

uzanmıştı, çiğnediği öküz kemiğinin iliğine ulaşmaya çalışıyordu. Sam geçerken, beyaz ulu kurt yukarı baktı ama hiç ses çıkarmadı.

Jon'un çalışma odası, mızrak ve kalkan raflarının arkasındaydı. Sam içeri girdiğinde Jon bir parşömen okuyordu. Lord Kumandan Mormont'un kuzgunu Jon'un omzundaydı, o da parşömeni okuyormuş gibi aşağı bakıyordu ama Sam'i fark ettiğinde kanatlarını açtı ve, *"Mısır, mısır!"* diye bağırarak ona doğru uçtu.

Sam kitapların yerini değiştirdi, elini kapının yanındaki çuvala sokup bir avuç dolusu mısır aldı. Kuzgun, Sam'in bileğine kondu ve avucundan bir mısır tanesi aldı, öyle sert gagalamıştı ki Sam acıyla bağırıp elini geri çekti. Kuzgun tekrar havalandı, her yana sarı ve kırmızı mısır taneleri saçıldı.

"Kapıyı kapat Sam." Jon'un yanağında hâlâ belli belirsiz yara izleri vardı; bir zamanlar bir kartal Jon'un gözünü oymaya çalışmıştı. "Şu sefil kuş, derini yırttı mı?"

Sam kitapları yere bıraktı ve eldivenini çıkardı. "Yırttı." Bayılacak gibi hissetti. *"Kanıyorum."*

"Nöbet için hepimiz kan döktük. Daha kalın eldivenler tak." Jon, ayağını kullanarak Sam'e doğru bir sandalye itti. "Otur ve şuna bir bak." Parşömeni Sam'e uzattı.

"Bu ne?" diye sordu Sam. Kuzgun, hasır halıların arasındaki mısır tanelerini avlamaya başladı.

"Kâğıttan bir kalkan."

Sam, parşömeni okurken avucundaki kanı emdi. Üstat Aemon'ın el yazısını bir görüşte tanıdı. Sam'in harfleri küçük ve sarihti ama yaşlı adam mürekkebin nereye aktığını göremiyordu ve zaman zaman kâğıtta nahoş lekeler bırakıyordu. "Kral Tommen'a bir mektup?"

"Kışyarı'nda, Tommen ahşap bir kılıçla kardeşim Bran'a karşı dövüşmüştü. Dolgulu tuniği o kadar kalındı ki çocuk doldurulmuş ördek gibi görünüyordu. Bran onu yere devirmişti." Jon pencereye gitti. "Gel gör ki Bran öldü ve pembe suratlı tıknaz Tommen, altın renkli buklelerinin üstüne yuvalanmış bir taçla Demir Taht'ta oturuyor."

Bran ölmedi, demek istedi Sam. *Soğukel'le birlikte Sur'un ötesinde.* Kelimeler boğazına takıldı. *Söyletmeyeceğime dair yemin ettim.* "Mektubu imzalamamışsın."

"Yaşlı Ayı, Demir Taht'tan yüzlerce kez yardım dilendi. Ona Janos Slynt'i gönderdiler. Hiçbir mektup Lannisterlar'ın bizi daha çok sevmesini

sağlayamaz. Hele ki Stannis'e yardım ettiğimizi duyarlarsa."

"Sadece Sur'un müdafaasına yardım ediyoruz. Stannis'in isyanına değil." Sam mektubu hızlıca tekrar okudu. "Mektupta yazan şey bu."

"Aradaki fark Lord Tywin'in gözünden kaçabilir." Jon mektubu geri aldı. "Bize neden şimdi yardım etsin? Daha önce hiç etmedi."

"Pekâlâ," dedi Sam, "Lord Tywin, Kral Tommen oyuncaklarıyla oynarken Stannis'in diyarı savunmak üzere Sur'a geldiğinin söylenmesini istemez. Bu, Lannister Hanedanı'na tahkir getirir."

"Ben Lannister Hanedanı'na ölüm ve yıkım götürmek istiyorum, tahkir değil." Jon mektubu yukarı kaldırdı. *"Gece Nöbetçileri, diyarın savaşlarında yer almaz,"* diye okudu. *"Bizim yeminimiz diyara verilmiştir ve diyar şu anda büyük bir vahamet içindedir. Stannis Baratheon, Sur'un ötesindeki düşmanlarımıza karşı verdiğimiz mücadelede bize yardım ediyor, bununla birlikte bizler onun adamları değiliz..."*

"Evet," dedi Sam oturduğu yerde kıpırdanarak, "*değiliz.* Öyle miyiz?"

"Stannis'e yiyecek, barınak ve Gece Kalesi'ni bahşettim. İlaveten, özgür insanlardan bazılarını Lütuf'a yerleştirme izni verdim. Hepsi bu."

"Lord Tywin bunun çok fazla olduğunu söyleyecek."

"Stannis yetersiz olduğunu söylüyor. Bir krala ne kadar çok verirsen o daha fazlasını ister. Her iki yanında da dipsiz uçurumlar olan buz bir köprüde yürüyoruz. Bir kralı memnun etmek yeterince zor. İki kralı memnun etmek neredeyse imkânsız."

"Evet ama... eğer Lannisterlar galip gelirse ve Lord Tywin, Stannis'e yardım ederek krala ihanet ettiğimize karar verirse, bu Gece Nöbetçileri'nin sonu olabilir. Tywin'in arkasında Yüksek Bahçe'nin bütün kuvveti var. Üstelik Lord Tywin, Karasu'da Lord Stannis'i yenilgiye uğrattı." Kan görmek onu bayıltabilirdi ama Sam savaşların nasıl kazanıldığını biliyordu. Bunu kendi babasından öğrenmişti.

"Karasu bir mücadeleydi. Robb bütün mücadelelerini kazandı ve buna rağmen başını kaybetti. Stannis kuzeyi ayaklandırabilirse..."

Kendini ikna etmeye çalışıyor, diye fark etti Sam, *ama edemiyor.* Kuzgunlar bir kara kanat fırtınası halinde Kara Kale'den uçmuş ve kuzeyin lordlarını Stannis Baratheon'a bağlanmaya ve kuvvetlerini onun kuvvetine katmaya çağırmıştı. Sam, kuşların çoğunu bizzat göndermişti. Şimdiye kadar yalnızca Karhold'a gönderdikleri kuş geri dönmüştü. Bunun dışında, sessizlik sağır ediciydi.

Stannis Baratheon, kuzeyli adamları bir şekilde kendi tarafına çekse bile, Casterly Kayası'nın, Yüksek Bahçe'nin ve İkizler'in müşterek gücüne denk olmayı nasıl umabilirdi? Sam bunu anlamıyordu ama öte yandan, kuzey olmadan Stannis'in davası kesinlikle ölüme mahkûmdu. *Lord Tywin bizi hain olarak bellerse biz de ölüme mahkûmuz.* "Lannisterlar'ın kendi kuzeyli adamları var. Lord Bolton ve onun piçi."

"Stannis de Karstarklar'a sahip. Eğer Beyaz Liman'ı kazanabilirse..."

"Eğer," diye vurguladı Sam. "Eğer kazanamazsa... Kâğıttan bir kalkan bile hiç olmayan kalkandan iyidir lordum."

Jon mektubu hışırdattı. "Sanırım öyle." İç geçirdi, sonra bir tüy kalem aldı ve mektubun altına bir imza karaladı. "Mühür mumunu getir." Sam, siyah mühür mumu çubuğunu mum alevinde eritti ve parşömene damlattı, sonra da Lord Kumandan mührünü sertçe bastıran Jon'u izledi. "Giderken bunu Üstat Aemon'a götür," diye emretti Jon, "ve ona, Kral Toprakları'na bir kuş göndermesini söyle."

"Söyleyeceğim." Sam tereddüt etti. "Lordum, sormamda sakınca yoksa... Şebboy'u buradan ayrılırken gördüm. Ağlamak üzereydi."

"Val onu yine Mance adına yalvarması için göndermiş."

"Ah." Val, Sur'un Ötesindeki Kral'ın kraliçe olarak aldığı kadının kız kardeşiydi. Stannis ve askerleri, kıza *yabanıl prensesi* diyordu. Kızın ablası Dalla, tek bıçak darbesi almadığı halde mücadele sırasında ölmüştü; Mance Rayder'ın oğlunu doğururken can vermişti. Eğer Sam'in duyduğu fısıltılar doğruysa, Rayder da kısa zaman sonra Dalla'nın peşinden mezara gidecekti. "Ona ne dedin?"

"Stannis'le konuşacağımı söyledim ama sözlerimin kralı etkileyeceğinden şüpheliyim. Bir kralın ilk görevi diyarı korumaktır ve Mance diyara saldırdı. Majesteleri bunu unutmaz. Babam eskiden, Stannis Baratheon'ın sadece bir adam olduğunu söylerdi. Kimse bağışlayıcı bir adam olduğunu söylemedi." Jon, kaşlarını çatarak duraksadı. "Mance'in başını bizzat almayı tercih ederdim. O bir zamanlar Gece Nöbetçileri'nin adamıydı. Kanunlara göre, hayatı bize ait."

"Pyp, Leydi Melisandre'nin Mance'i alevlere vereceğini söylüyor, bir büyü yapmak için."

"Pyp dilini tutmayı öğrenmeli. Aynı şeyi başkalarından da duydum. Bir ejderhayı uyandırmak için bir kralın kanı. Melisandre'nin uyuyan bir ejderhayı nerede bulacağını kimse bilmiyor. Mance'in kanı benimkinden

daha soylu değil. O hiç taç takmadı ve bir tahtta oturmadı. Bir eşkıya, daha fazlası değil. Bir eşkıyanın kanında kuvvet yoktur.”

Yerdeki kuzgun yukarı baktı. *“Kan,”* diye bağırdı.

Jon kuşu önemsemedi. “Şebboy’u gönderiyorum.”

“Ah.” Sam başını yukarı aşağı salladı. “Pekâlâ, bu... bu iyi lordum.” Şebboy için en iyisi sıcak ve güvenli bir yere gitmekti. Sur’dan ve savaştan iyice uzak bir yere.

“Onu ve oğlunu. Oğlanın süt kardeşi için yeni bir sütanne bulmamız gerek.”

“Bulana kadar keçi sütü işe yarar. Bebekler için inek sütünden daha iyidir.” Sam bunu bir yerde okumuştu. Sandalyesinde kıpırdandı. “Lordum, vakayinameleri karıştırırken bir başka çocuk kumandana rastladım. Fetih’ten dört yüz yıl önce. Osric Stark kumandan seçildiğinde on yaşındaymış ama altmış yıl boyunca hizmet etmiş. Bu dördüncü lordum. Lord Kumandan seçilmiş en genç kişi olmaya yakın bile değilsin. Şu ana kadar beşincisin.”

“Kuzey Kralları’nın oğulları, kardeşleri ya da piçleri olan, benden daha genç dört kişi. Bana işe yarar bir şeyler anlat Sam. Düşmanımızla ilgili bir şeyler anlat.”

“Ötekiler.” Sam dudaklarını yaladı. “Vakayinamelerde onlardan bahsediliyor ama düşündüğüm kadar fazla değil. Bulduğum ve göz attıklarımdan bahsediyorum. Bulamadıklarım var, biliyorum. Eski kitaplardan bazıları parçalanıyor. Çevirmeye çalıştığım sayfalar ufalanıyor. Ve en eski kitaplar... ya ufalanıp yok olmuşlar ya da henüz bakmadığım bir yere saklanmışlar... belki de o kitaplar yok ve hiç olmadılar. Elimizdeki en eski tarihler, Andallar’ın Batıdiyar’a gelişinden sonra yazılmış. İlk İnsanlar, sadece kayalara kazınmış hiyeroglifler bırakmış. Dolayısıyla; Kahramanlar Çağı, Alacakaranlık Çağı ve Uzun Gece hakkında bildiğimizi düşündüğümüz her şey, bazı rahiplerin o vakitlerden binlerce yıl sonra tuttuğu kayıtlardan geliyor. Hisar’da bütün bunları sorgulayan aliüstatlar var. Bu eski tarih kitapları, yüzlerce yıl hüküm sürmüş krallarla ve henüz şövalyeler *bile yokken* binlerce yıl at sürmüş şövalyelerle dolu. Hikâyeleri biliyorsun; Mimar Brandon, Symon Yıldızgöz, Gece Kralı... senin, Gece Nöbetçileri’nin dokuz yüz doksan sekizinci Lord Kumandan’ı olduğunu söylüyoruz ama bulduğum en eski liste altı yüz yetmiş dört kumandan gösteriyor. Listenin hangi vakitte yazıldığına bakarsak...”

Jon, “Uzun zaman önce yazılmış,” diyerek Sam’in sözünü kesti. “Ya Ötekiler?”

“Ejderhacamından bahsedildiğini gördüm. Kahramanlar Çağı’nda, ormanın çocukları Gece Nöbetçileri’ne her yıl obsidiyen hançerler verirmiş. Ötekiler hava soğuduğunda geliyor, hikâyelerin çoğu bu hususta hemfikir. Ya da Ötekiler geldiğinde hava soğuyor. Bazen kar fırtınaları sırasında ortaya çakıyorlar ve gökyüzü açıldığında eriyerek yok oluyorlar. Işıktan ve güneşten saklanıyorlar ve geceleri görünüyorlar yahut onlar göründüğünde gece çöküyor. Bazı hikâyeler, onların hayvan cesetleri sürdüğünü söylüyor. Ayılar, ulu kurtlar, mamutlar, atlar; hayvan ölü olduğu sürece ne sürdüklerinin önemi yok. Minik Paul’ü öldüren Öteki, ölü bir at sürüyordu, yani hikâyelerin bu kısmının gerçek olduğu ortada. Bazı kayıtlar devasa buz örümceklerden de bahsediyor. Onların ne olduğunu bilmiyorum. Ötekiler’e karşı verilen bir mücadelede ölenler yakılmalı; aksi takdirde ölüler, Ötekiler’in köleleri olarak yeniden canlanıyor.”

“Bütün bunları biliyoruz. Soru şu; onlarla nasıl savaşacağız?”

“Hikâyelere inanacak olursak, Ötekiler’in zırhı sıradan bıçaklara karşı dayanıklı,” dedi Sam, “ve kendi kılıçları, her çeşit çeliği parçalayacak kadar soğuk. Bununla birlikte, ateşten korkuyorlar ve obsidiyene karşı savunmasızlar.” Tekinsiz Orman’da yüzleştiği Öteki’yi hatırladı. Sam onu Jon’un yaptığı ejderhacamı hançerle bıçaklandığında, Öteki eriyip yok olmuştu. “Ötekiler’i ejderhaçeliği ile katleden son kahramandan bahseden bir Uzun Gece kaydı buldum. İddiaya göre Ötekiler, ejderhaçeliğinin karşısında duramıyor.”

“Ejderhaçeliği?” Jon kaşlarını çattı. “Valyria çeliği mi?”

“Benim de ilk düşüncem buydu.”

“Yani Yedi Krallık’ın lordlarını, Valyria kılıçlarını bize vermeye ikna edersem hepsi kurtulacak mı? Bu zor olmaz.” Jon güldü ama kahkahasında neşeden eser yoktu. “Ötekiler’in kim olduğunu öğrendin mi? Nereden geldiklerini, ne istediklerini?”

“Henüz değil lordum ama yanlış kitapları okuyor olabilirim. Henüz bakmadığım yüzlerce kitap var. Bana daha fazla vakit ver ve bulunacak ne varsa bulayım.”

“Daha fazla vakit yok. “Jon’un sesi üzgündü. “Eşyalarını toplaman gerek Sam. Şebboy’la gidiyorsun.”

“Gitmek?” Sam bir an için anlamadı. “Gidiyor muyum? Doğugözcüsü’ne mi lordum? Ya da... ben nereye...”

“Eski Şehir’e.”

“Eski Şehir?” Sam’in sesi cırlama gibi çıkmıştı. Boynuz Tepe, Eski Şehir’e yakındı. Ev. Bu düşünce Sam’in başını döndürdü. *Babam.*

“Aemon da gidiyor.”

“Aemon? *Üstat* Aemon? Ama... üstat yüz iki yaşında lordum, gidemez... onu ve beni mi gönderiyorsun? Kuzgunlarla kim ilgilenecek? Hastalanır ya da yaralanırlarsa kim...”

“Claydas. Yıllardır Aemon’ın yanında.”

“Claydas sadece bir kâhya, üstelik gözleri kötüleşiyor. Bir *üstada* ihtiyacın var. Üstat Aemon çok narin. Bir deniz yolculuğu...” Sam, Arbor’ı ve *Arbor Kraliçesi* isimli gemiyi düşündü, neredeyse dilini yutup boğuluyordu. “Üstat yaşlı bir adam ve...”

“Hayatı tehlikede olacak. Bunun farkındayım Sam. Fakat buradaki tehlike daha büyük. Stannis, Aemon’ın kim olduğunu biliyor. Şayet kırmızı kadın, büyüleri için kral kanı isterse...”

“Ah.” Sam’in yüzü sarardı.

“Dareon, Doğugözcüsü’nde sana katılacak. Onun şarkıları sayesinde güneyde birkaç adam kazanacağımızı umuyorum. *Karakuş* sizi Braavos’a götürecek. Oradan Eski Şehir’e geçişinizi kendiniz ayarlayacaksınız. Eğer hâlâ Şebboy’un bebeğinin, senin piçin olduğunu iddia etmek niyetindeysen, kızı ve bebeği Boynuz Tepe’ye gönder. Değilsen, Aemon kızı hizmetçi olarak Hisar’a yerleştirecek.”

“Benim pi-piçim.” Sam bunu söylemişti, evet ama... *Onca su. Boğulabilirim. Gemiler her zaman batar ve sonbahar fırtınalı bir mevsimdir.* Bununla birlikte, Şebboy onunla olurdu ve bebek güven içinde büyürdü. “Evet... annem ve kız kardeşlerim, Şebboy’a ve bebeğe yardım ederler.” *Bir mektup gönderebilirim, Boynuz Tepe’ye bizzat gitmem gerekmez. Dareon, Şebboy’u benim yerime Eski Şehir’e götürebilir.* “Emrettiğin gibi her öğleden sonra Ulmer’la ok talimi yapıyorum... tamam, mahzende olduğum zamanlar dışında... ama sen Ötekiler hakkında araştırma yapmamı söyledin. Uzunyay omuzlarımı ağrıtıyor ve parmaklarımın su toplamasına sebep oluyor.” Jon’a patlayan su kesesini gösterdi. “Yine de yapıyorum. Artık hedefleri daha sık vuruyorum ama yine de, bugüne kadar yay büken okçuların en kötüsüyüm. Ulmer’ın hikâyelerini seviyorum. Biri o hikâyeleri yazmalı ve kitap haline getirmeli.”

“Sen yaz. Hisar’da parşömen ve mürekkep var, uzunyaylar da var. Senden talimlere devam etmeni bekliyorum. Sam, Gece Nöbetçileri’nde ok

fırlatabilen yüzlerce adam var fakat okuma yazma bilen sadece bir avuç adam var. Senin, benim yeni üstadım olman gerek.”

Kelime, Sam’i irkiltti. *Hayır, baba lütfen, bundan tekrar bahsetmeyeceğim, Yedi üzerine yemin ederim. Beni buradan çıkar, lütfen beni buradan çıkar.* “Lordum, benim işim burada, kitaplar...”

“...sen bize geri döndüğünde hâlâ burada olacaklar.”

Sam, elini boğazına koydu. Boğazını sıkan zinciri neredeyse hissedebiliyordu. “Lordum, Hisar... orada insana ceset kestiriyorlar.” *Boğazına bir zincir taktırıyorlar. Eğer istediğin şey zincirse benimle gel.* Sam, üç gün ve üç gece boyunca, elleri ve ayakları bir duvara zincirlenmiş halde ağlayarak uyumuştu. Boynundaki zincir o kadar sıkıydı ki derisini yırtmıştı ve Sam uyurken ne zaman yanlış tarafa dönse nefessiz kalmıştı. “Zincir takamam.”

“Takabilirsin. Takacaksın. Üstat Aemon yaşlı ve kör. Gücü tükeniyor. O öldüğünde yerini kim alacak? Gölge Kule’deki Üstat Mullin bir âlimden çok, bir savaşçı. Doğugözcüsü’nün Üstat Harmune’u ayık olduğundan çok sarhoş.”

“Eğer Hisar’dan daha çok üstat istersen...”

“İsteyeceğim. Herkese ihtiyacımız olacak. Lakin Aemon Targaryen’ın yerini doldurmak kolay değil.” Jon şaşkın görünüyordu. “Bunun seni mutlu edeceğinden emindim. Hisar’da o kadar çok kitap var ki kimse hepsini birden okumayı umamaz. Orada iyi olacaksın Sam, olacağını biliyorum.”

“Hayır. Kitapları okuyabilirim ama... bir ü-üstat, bir şifacı olmak zorundadır ve kan beni bayıltıyor.” Sam, Jon’un görmesi için titrek elini kaldırdı. “Ben Korkak Sam’im, Katil Sam değil.”

“Korkak mı? Neden korkuyorsun? Yaşlı adamların azarlamalarından mı? Sam, sen Yumruk’u kuşatan yaratıkları gördün; bir dalga halinde gelen kara elli ve parlak mavi gözlü yaşayan ölüleri. Sen bir Öteki öldürdün.”

“E-e-e-ejderhacamı öldürdü, ben değil.”

“Sessiz ol. Beni Lord Kumandan yapmak için yalan söyledin ve komplo kurdun. Bana *itaat* edeceksin. Hisar’a gidecek ve bir zincir döveceksin. Eğer ceset kesmen gerekiyorsa öyle olsun. En azından, Eski Şehir’deki cesetler buna itiraz etmeyecek.”

Anlamıyor. “Lordum,” dedi Sam, “ba-ba-ba-babam, Lord Randyll... o... bir üstadın hayatı *kölelikle* geçer.” Anlamsızca konuştuğunu biliyordu. “Tarly Hanedanı’nın hiçbir oğlu hiçbir zaman zincir takmamıştır. Boynuz Tepe’nin erkekleri önemsiz lordların önünde eğilmez ve onlara

yaltaklanmaz.” *Eğer istediğin şey zincirse benimle gel.* “Jon, babama itaatsizlik edemem.”

Sam, *Jon,* demişti ama Jon gitmişti. Şimdi karşısında duran adam Lord Kar’dı, gri gözleri buz kadar sertti. “Senin baban yok,” dedi Lord Kar. “Sadece kardeşlerin var. Sadece biz varız. Hayatın Gece Nöbetçileri’ne ait. Şimdi git ve iç çamaşırlarını bir torbaya doldur, Eski Şehir’e götürmek istediğin bütün eşyalarınla birlikte. Bugünden itibaren kendine ödlek demeyeceksin. Geçen yıl içinde, pek çok adamın bütün hayatı boyunca yüzleşmediği şeylerle yüzleştin. Hisar’la da yüzleşebilirsin ama orayla Gece Nöbetçileri’nin Yeminli Kardeşi olarak yüzleşeceksin. Sana cesur olmanı emredemem ama korkularını saklamanı *emredebilirim.* Sen yeminin sözlerini söyledin Sam. Hatırlıyor musun?”

Ben karanlıktaki kılıcım. Ama Sam, kılıçta sefildi ve karanlıktan korkuyordu. “Ben... ben deneyeceğim.”

“Denemeyeceksin. İtaat edeceksin.”

“İtaat.” Mormont’un kuzgunu büyük siyah kanatlarını çırptı.

“Lordum nasıl emrederse. Üstat Aemon biliyor mu?”

“Bu, benim olduğu kadar onun da fikriydi.” Jon, Sam için kapıyı açtı. “Veda yok. Bundan ne kadar az insanın haberi olursa o kadar iyi. Şafaktan bir saat önce, hayvan mezarlığında.”

Sam, silahhaneden ayrılışını hatırlamıyordu. Kendini çamurun ve kar parçalarının içinde tökezleyerek Üstat Aemon’ın dairesine giderken buldu. *Saklanabilirim,* dedi kendine. *Mahzende, kitapların arasında saklanabilirim. Aşağıda fareyle birlikte yaşarım ve geceleri yiyecek çalmak için gizlice yukarı çıkarım.* Bunlar çılgın düşüncelerdi, Sam biliyordu, umutsuzluk dolu olduğu kadar abesti. Sam’i arayacakları ilk yer mahzenlerdi. Onu arayacakları son yer Sur’un ötesiydi ama bu daha da çılgın bir fikirdi. *Yabanıllar beni yakalar ve yavaş yavaş öldürür. Beni canlı canlı yakarlar, kırmızı kadının Mance Rayder’ı yakmaya niyetlendiği gibi.*

Sam, Üstat Aemon’ı kuşlukta buldu ve ona Jon’un mektubunu verdi. Büyük ve yeşil bir kelime seliyle korkularını anlattı. “Jon anlamıyor.” Sam kendini kusacak gibi hissediyordu. “Eğer bir zincir takarsam, lord ba-ba-ba-babam... o, o, o...”

“Bir hizmetkâr hayatı seçtiğimde benim babam da aynı itirazlarda bulundu,” dedi yaşlı adam. “Beni Hisar’a gönderen babamın *babasıydı.* Kral Dareon’ın dört oğlu vardı ve o oğullardan üçünün kendi oğulları oldu. Beni Hisar’a gönderdiği gün, Majesteleri’nin lord babama, *çok fazla*

ejderha çok az ejderha kadar tehlikelidir, dediğini duydum.” Aemon, ince boynundan gevşek bir şekilde sarkan çok metalli zincire dokundu. “Zincir ağır, Sam. Lakin büyükbabam haklıydı. Lord Kar da haklı.”

“Kar,” diye mırıldandı bir kuzgun. *“Kar,”* diye tekrar etti bir başkası. Sonra hepsi katıldı. *“Kar, kar, kar, kar, kar.”* Onlara bu kelimeyi Sam öğretmişti. Sam burada yardım bulamayacağını anladı. Üstat Aemon da onun kadar çaresizdi. *Denizde ölecek,* diye düşündü Sam ümitsizce. *Böyle bir yolculuktan sağ çıkamayacak kadar yaşlı. Şebboy’un küçük oğlu da ölebilir; Dalla’nın oğlu kadar gürbüz ve güçlü değil. Jon hepimizi öldürmeye mi niyetli?*

Ertesi sabah, Sam kendini Boynuz Tepe’den gelirken sürdüğü kısrağı eyerlerken ve doğu yolunun kenarındaki hayvan mezarlığına doğru yürütürken buldu. Kısrağın eyer heybeleri peynir, sosis, haşlanmış yumurta ve Üçparmak Hobb’un Sam’e isim gününde verdiği tuzlu domuz buduyla doluydu. “Sen yemek pişirme sanatını *takdir eden* bir adamsın Katil,” demişti aşçı. “Bize senin gibi daha fazla adam lazım.” Domuz budu işe yarayacaktı, buna şüphe yoktu. Doğugözcüsü’ne kadar uzun, soğuk bir yol vardı ve Sur’un gölgesinde kasabalar ya da hanlar yoktu.

Şafaktan bir saat öncesi karanlık ve durgundu. Kara Kale tuhaf bir şekilde sessiz görünüyordu. Hayvan mezarlığında, Kara Jack Bulwer ve bir düzine tecrübeli korucunun yanı sıra, bir çift iki tekerlekli araba Sam’i bekliyordu. Kedge Akgöz, sağlam gözüyle Sam’i gördüğünde yüksek sesle küfretti. “Ona aldırma Katil,” dedi Kara Jack. “Bir bahis kaybetti; seni, çığlıklar atar halde bir yatağın altından çıkarıp sürüklemek zorunda kalacağımızı söylemişti.”

Üstat Aemon at süremeyecek kadar güçsüzdü, bu yüzden onun için bir araba hazırlanmıştı; arabanın yatağına kürkler yığılmıştı, üstüne yağmurdan ve kardan korunmak için deri bir tente bağlanmıştı. Şebboy ve bebeği, üstatla birlikte yolculuk edecekti. İkinci araba, giysilerin ve eşyaların yanı sıra, Aemon’ın Hisar’da bulunmadığını düşündüğü nadide kitaplarla dolu bir sandık taşıyacaktı. Sam, gecenin yarısını kitapları arayarak geçirmişti ama ancak dörtte birini bulabilmişti. *İsabet oldu, yoksa bir arabaya daha ihtiyaç duyardık.*

Üstat, kendisinden üç kat büyük bir ayı derisine sarınmış halde ortaya çıktı. Clydas, üstadı arabaya doğru yürütürken sert bir rüzgâr esti ve yaşlı adam tökezledi. Sam adamın yanına koşup onu tuttu. *Bunun gibi bir rüzgâr daha onu Sur’a savurabilir.* “Koluma tutunun üstat. Az kaldı.”

Rüzgâr, pelerininin başlığını geri çekerken kör adam başıyla onayladı. “Eski Şehir her zaman sıcaktır. Ballı Şarap’taki adada, genç bir çırakken gittiğim bir han var. Orada tekrar oturmak ve elma şarabı içmek hoş olacak.”

Üstadı arabanın içine soktuklarında, Şebboy kucağında bebeğiyle ortaya çıktı. Kızın gözleri ağlamaktan kızarmıştı. Aynı anda Jon da Efkârlı Edd’le birlikte geldi. “Lord Kar,” diye seslendi Üstat Aemon, “Odana senin için bir kitap bıraktım. *Yeşim İcmali.* Doğuya giderek Yeşim Denizi’nin bütün topraklarını ziyaret etmiş Volantisli bir maceraperest olan Colloquo Votar tarafından yazılmış. Kitapta ilgini çekeceğini düşündüğüm bir paragraf var. Clydas’a senin için işaretlemesini söyledim.”

“Mutlaka okuyacağım,” dedi Jon Kar.

Üstat Aemon’ın burnundan ince ve beyaz bir çizgi halinde sümük aktı. Yaşlı adam eldivenin tersiyle burnunu sildi. “Bilgi silahtır Jon. Mücadeleye gitmeden önce kendini adamakıllı silahlandır.”

“Yapacağım.” Hafif bir kar yağışı başladı; iri ve yumuşak kar taneleri gökyüzünden tembelce yere süzülüyordu. Jon, Kara Jack Bulwer’a döndü. “Mümkün olduğunca hızlı gidin fakat aptalca riskler almayın. Yanınızda yaşlı bir adam ve bir bebek var. Onları sıcak ve tok tutun.”

“Siz de aynı şeyi yapın lordum,” dedi Şebboy. “Siz de diğerleri için aynı şeyi yapın. Dediğiniz gibi başka bir sütanne bulun. Bulacağınıza dair söz verdiniz. Bebek... Dalla’nın oğlu... küçük prens... ona iyi bir kadın bulun ki bebek büyüdüğünde iri ve güçlü olsun.”

“Sana söz veriyorum,” dedi Jon ciddi bir şekilde.

“Ona isim vermeyin. İki yaşını geçene kadar bunu yapmayın. Bebeklere, henüz sütten kesilmemişken isim vermek kötü şans getirir. Kargalarınız bunu bilmiyor olabilir ama doğrudur.”

“Nasıl emredersen leydim.”

Şebboy’un yüzü öfkeyle kasıldı. “Bana öyle demeyin. Ben bir anneyim, bir leydi değilim. Ben Craster’ın karısı, Craster’ın kızı ve bir *anneyim.*”

Şebboy arabanın içine tırmanıp bacaklarını küflü pöstekilerle örterken, Efkârlı Edd bebeği tuttu. O sırada doğu seması siyahtan çok griydi. Solak Lew yola çıkmak için sabırsızlanıyordu. Edd, bebeği yukarı uzattı ve Şebboy göğsüne aldı. *Bu, Kara Kale’yi son görüşüm olabilir,* diye düşündü Sam kısrağına binerken. Bir zamanlar Kara Kale’den nefret ediyor olsa da, şimdi buradan ayrılmak içini parçalıyordu.

“Hadi yapalım şunu,” diye emretti Bulwer. Bir kamçı şakladı ve gökyüzünden karlar süzülürken arabalar çamurlu yolda ağır ağır ilerlemeye başladı. Sam; Clydas, Efkârlı Edd ve Jon Kar’ın yanında oyalandı. “Pekâlâ,” dedi, “elveda.”

“Sana da Sam,” dedi Efkârlı Edd. “Gemin batmayacak. Gemiler, sadece içlerinde ben olduğumda batarlar.”

Jon arabaları izliyordu. “Şebboy’u ilk gördüğümde,” dedi, “sırtını Craster Kalesi’nin duvarına yapıştırmıştı. O şişkin karınlı, siyah saçlı, sıska kız, Hayalet’in korkusuyla köşeye sinmişti. Hayalet onun tavşanlarının arasına dalmıştı. Ben de Şebboy’un, kurdun onu parçalayacağından ve bebeği yiyeceğinden korktuğunu düşünmüştüm... ama kızın korktuğu şey kurt değildi, değil mi?”

Hayır, diye düşündü Sam. *Asıl tehlike Craster’dı, kızın kendi babası.*

“Şebboy sandığından daha cesur.”

“Sen de öylesin Sam. Yolculuğun hızlı ve güvenli olsun. Şebboy’a, Aemon’a ve bebeğe iyi bak.” Jon’un dudaklarında tuhaf ve hüzünlü bir gülümseme belirdi. “Başlığını da yukarı çek. Saçlarında karlar eriyor.”

Arya

Uzakta, şafak çizgisinin üzerinde yanan belli belirsiz ışık, deniz sisinin içinde pırıldıyordu.

"Bir yıldıza benziyor," dedi Arya.

"Evin yıldızı," dedi Denyo.

Denyo'nun babası bağırarak emirler verdi. Denizciler geminin üç uzun direğine tırmandılar, halatlar boyunca ilerlediler ve mor yelkenleri boğarak onların yüzeylerini küçülttüler. Aşağıda, kürekçiler, iki muazzam kürek sırasına bütün güçleriyle asıldılar. *Titan'ın Kızı* isimli kadırga sancağa yatıp dönmeye başlarken güverteler gıcırdayarak sarsıldı.

Evin yıldızı. Arya, bir kâse meyve taşıyan genç bir kız şeklindeki altın yaldızlı gemibaşı heykeline tutunarak güvertede durdu. Yarım kalp atışlık bir zaman için, ileride görünen yerin onun evi olduğuna inandı.

Ama bu *aptalcaydı.* Onun evi gitmişti, annesi ve babası ölmüştü, Sur'daki Jon Kar dışında bütün kardeşleri katledilmişti. Arya'nın gitmek istediği yer Sur'du. Bu kadarını kaptana da *söylemişti* ama demir sikke bile adamı ikna edememişti. Arya, varmak için yola düştüğü yerleri asla bulamıyordu. Yoren onu Kışyarı'na götüreceğine dair söz vermişti ama Arya kendini Harrenhal'da bulmuştu, Yoren de mezarda. Nehirova'ya gitmek için Harrenhal'dan kaçtığında; Lem, Anguy ve Yediler'in Tom'u onu esir alıp tepe mağarasına sürüklemişti. Arya sonra Tazı tarafından kaçırılmış ve İkizler'e götürülmüştü. Tazı'yı nehrin yanında ölüme terk etmiş ve Kıyıdaki Doğugözcüsü'ne gitmenin bir yolunu bulmak umuduyla Tuzçukuru'na gitmişti, ancak...

Braavos o kadar da kötü olmayabilir. Syrio, Braavosluydu, Jaqen da orada olabilirdi. Arya'ya demir sikkeyi Jaqen vermişti. Jaqen, Syrio gibi gerçek bir dost değildi ama dostların Arya'ya ne hayrı dokunmuştu ki? *İğne'ye sahip olduğum sürece dosta ihtiyacım yok.* Başparmağının ucuyla kılıcın pürüzsüz kabza topuzunu okşadı, dilek dileyecekti...

Dürüst olmak gerekirse Arya ne dileyeceğini bilmiyordu, şu uzaktaki ışığın altında onu nelerin beklediğini bilmediği gibi. Kaptan onu gemiye almıştı ama onunla konuşmak için hiç vakti yoktu. Mürettebatın bir kısmı ondan uzak durmuştu ama diğerleri ona hediyeler vermişti; gümüş bir çatal,

parmaksız eldivenler, deri yamalı yün bir şapka. Bir adam ona denizci düğümü atmayı öğretmişti. Bir diğeri minik kadehlerde ateş şarabı ikram etmişti. Dostane olanlar, parmaklarıyla göğüs kafeslerine vurmuş ve Arya tekrar edene kadar defalarca isimlerini söylemişlerdi ama hiçbiri onun adını sormayı düşünmemişti. Ona Tuzlu diyorlardı; gemiye Üç Dişli Mızrak'ın ağzının yakınlarındaki Tuzçukuru'nda bindiği için. Arya'ya göre bu, herhangi bir isim kadar iyiydi.

Gece yıldızlarının sonuncusu kayboldu... geminin tam önündeki iki yıldız dışında. "Artık *iki* yıldız var."

"İki göz," dedi Denyo. "Titan bizi görüyor."

Braavos'un Titan'ı. Kışyarı'nda, Yaşlı Dadı onlara Titan'la ilgili hikâyeler anlatırdı. Titan dağlar kadar büyük bir devdi. Braavos ne zaman tehlikeye düşse, Titan gözlerindeki ateşi uyandırırdı, düşmanları ezmek için denizin içine yürüdüğünde, heykelin taştan kolları ve bacakları gümbürderdi. "Braavoslular onu, küçük ve soylu kızların pembe etiyle besler," diye bitirirdi Yaşlı Dadı. Sansa aptalca ciyaklardı. Fakat Üstat Luwin, Titan'ın yalnızca bir heykel olduğunu söylerdi ve Yaşlı Dadı'nın anlatıları yalnızca hikâyelerdi.

Kışyarı yandı ve düştü, diye hatırlattı Arya kendine. Yaşlı Dadı ve Üstat Luwin ölmüştü, büyük ihtimalle Sansa da öyle. Onları düşünmenin bir faydası yoktu. *Bütün insanlar ölmeli.* Jaqen H'ghar'ın demir sikkeyi verirken öğrettiği sözlerin anlamı buydu. Tuzçukuru'ndan ayrıldıklarından bu yana, Arya başka Braavos kelimeleri de öğrenmişti; *lütfen, teşekkür ederim, deniz, yıldız* ve *ateş şarabı*'nın karşılıkları. Ama Arya bu kelimeleri, *bütün insanların ölmesi gerektiğini* bilerek öğrenmişti. Kız'ın mürettebatının çoğu, Eski Şehir'de, Kral Toprakları'nda ve Bakire Havuzu'nda geçirdikleri gecelerde az buçuk Ortak Dil öğrenmişti fakat yalnızca kaptan ve oğulları bu dili Arya'yla konuşacak kadar iyi biliyordu. Denyo, kaptanın oğullarının en küçüğüydü, babasının kamarasıyla ilgilenen ve en büyük ağabeyine hesap işlerinde yardım eden on iki yaşında, tıknaz, neşeli bir çocuktu.

"Umarım şu sizin Titan aç değildir," dedi Arya çocuğa.

"Aç mı?" dedi Denyo kafası karışmış bir halde.

"Sorun değil." Titan *gerçekten* küçük kızların pembe etlerini yiyor olsa bile, Arya'nın ondan korkmasına gerek yoktu. Arya cılız bir şeydi, bir dev için uygun bir yemek olmazdı, üstelik neredeyse on bir yaşındaydı, yetişkin

bir kadın sayılırdı. *Ve Tuzlu, soylu da değil.* “Titan, Braavos’un tanrısı mı?” diye sordu. “Yoksa Yedi’ye mi inanıyorsunuz?”

“Braavos’ta bütün tanrılar saygı görür.” Kaptanın oğlu şehrinden bahsetmeyi, babasının gemisinden bahsetmeyi sevdiği kadar seviyordu. “Burada sizin Yedi’nizin bir septi var, Denizin Ötesindeki Sept, ama orada yalnızca Batıdiyarlı denizciler ibadet eder.”

Onlar benim Yedi’m değil. Onlar annemin tanrılarıydı ve İkizlerde Freyler’in onu katletmesine izin verdiler. Arya, Braavos’ta, kalbinde büvet ağacı olan bir tanrı korusu bulup bulamayacağını merak etti. Denyo bunu bilebilirdi ama Arya soramazdı. Tuzlu, Tuzçukurluydu ve Tuzçukurlu bir kız kuzeyin eski tanrılarıyla ilgili ne bilirdi? *Eski tanrılar öldü,* dedi kendine, *annem, babam, Robb, Bran, Rickon, hepsi öldü.* Babasının uzun zaman önce, *soğuk rüzgârlar estiğinde yalnız kurt ölür ama sürü yaşamaya devam eder,* dediğini hatırladı. *Tamamen yanlış anlamış.* Arya, yalnız kurt, hâlâ yaşıyordu ama kurt sürüsü yakalanmış, katledilmiş ve yüzülmüştü.

“Ay Ozanları bizi buraya, Valyria ejderhalarının bulamayacağı bu sığınağa getirdi,” dedi Denyo. “Onlarınki en büyük tapınaktır. Biz Suların Babası’na da itibar ederiz ama onun evi, o ne zaman yeni bir eş alsa baştan inşa edilir. Diğer tanrılar şehrin ortasındaki adada, birlikte ikamet ederler. Orası... Çok Yüzlü Tanrı’yı bulacağın yerdir.”

Titan’ın gözleri şimdi birbirinden daha uzak ve daha parlak görünüyordu. Arya, Çok Yüzlü Tanrı’yı tanımıyordu ama dualara cevap veriyorsa Arya’nın aradığı tanrı o olabilirdi. *Sör Gregor,* diye düşündü, *Dunsen, Tatlı Raff, Sör Ilyn, Sör Meryn, Kraliçe Cersei. Artık sadece altı kişi kaldı*. Joffrey ölmüştü. Tazı, Polliver’i katletmişti. Vadeci’yi ve o sivilceli aptal yaveri bizzat Arya bıçaklamıştı. *Beni yakalamasaydı onu öldürmezdim.* Aldığı yara yüzünden ateşi çıkan ve alev alev yanan Tazı, Arya onu Üç Dişli Mızrak’ın kıyısında bıraktığında ölmek üzereydi. *Ona merhamet lütfunu vermeli ve kalbine bir bıçak saplamalıydım.*

“Tuzlu, bak!” Denyo, kolundan yakaladığı Arya’yı döndürdü. “Görüyor musun? İşte orada.” Eliyle gösterdi.

Sisler dağıldı, pruvanın önündeki gri perde açıldı. Titan’ın Kızı, dalgalanan mor kanatlarıyla gri yeşil suları yardı. Arya gökyüzündeki deniz kuşlarının çığlıklarını duyabiliyordu. Orada, Denyo’nun gösterdiği yerde, denizin içinden birdenbire bir sıra taşlı tepe çıktı, tepelerin dik yamaçları asker çamlarla ve kara ladinlerle kaplıydı. İleride deniz açıldı ve açık

suların üzerinde ateşli gözleri ve rüzgârda savrulan uzun yeşil saçlarıyla Titan yükseldi.

Titan'ın açık bacaklarının arası boştu, ayakları iki dağın üstüne basıyordu, omuzları sivri zirvelerin üzerinde yükseliyordu. Bacakları masif taştan, üstünde durduğu deniz dağları gibi siyah granitten oyulmuştu ama kalçalarına yeşilimsi bronzdan dökülmüş zırhlı bir etek sarılmıştı. Göğüs kalkanı ve sorguçlu yarım miğferinin içindeki başı da bronzdu. Rüzgârla savrulan saçları, yeşile boyanmış kendir iplerinden yapılmıştı ve gözlerindeki mağaralarda büyük ateşler yanıyordu. Tek eli, sol yanındaki tepenin zirvesinde dinleniyordu, bronz parmakları bir kaya çıkıntısının etrafında bükülmüştü. Kırık bir kılıcın kabzasını kavrayan diğer eli gökyüzüne uzanmıştı.

Denizin hâlâ epey açıklarındayken, *Kral Toprakları'ndaki Kral Baelor heykelinden sadece biraz daha büyük,* dedi Arya kendine. Bununla birlikte, kadırga dev dalgaların dövdüğü bayır çizgisine yaklaştıkça Titan büyüdü. Arya, Denyo'nun babasının pes bir sesle emirler bağırdığını duyabiliyordu ve halatlardaki adamlar yelkenleri topluyordu. *Titan'ın bacaklarının arasından kürek çekerek geçeceğiz.* Arya, heykelin bronzdan yapılmış muazzam göğüs kalkanındaki okçu deliklerini görebiliyordu, Titan'ın kollarındaki ve omuzlarındaki lekeler de deniz kuşlarının yuvalarıydı. Arya başını yukarı kaldırdı. *Kutsanmış Baelor bunun dizlerine bile yetişemez. Titan, Kışyarı'nın duvarlarının üzerinden tek adımla geçebilir.*

Sonra Titan, kudretli bir kükreme koyuverdi.

Ses de heykel kadar devasaydı; kaptanın sesini ve çamla kaplı yamaçlara vuran dalgaların gürültüsünü bile boğacak kadar şiddetli bir feryat ve gümbürtü. Binlerce deniz kuşu aynı anda havalandı ve Arya, Denyo'nun güldüğünü görene dek kaskatı kaldı. "Silahhane'yi bizim gelişimize karşı uyarıyor, hepsi bu," diye bağırdı Denyo. "Korkmana gerek yok."

"Zaten korkmadım," diye geri bağırdı Arya. "Sadece fazla gürültülüydü."

Titan'ın Kızı rüzgârın ve dalgaların elindeydi artık, hızlıca kanala doğru sürükleniyordu. Geminin iki sıra küreği, suyu düzenli bir şekilde dövüyordu. Titan'ın gölgesi geminin üzerine düşerken kürekler denizi kamçılayıp beyaz köpükler yaratıyordu. Bir an için, geminin, Titan'ın bacaklarının arasındaki kayalara çarpacağı kesinmiş gibi göründü. Pruvada Denyo'nun yanında duran Arya, yüzüne dokunan su zerrelerindeki tuz

tadını alabiliyordu. Titan'ın kafasını görebilmek için dümdüz yukarı bakması gerekiyordu. "Braavoslular onu küçük ve soylu kazların pembe etiyle besler," diyen Yaşlı Dadı'yı duydu ama Arya küçük bir kız değildi ve aptal bir *heykelden* korkmayacaktı.

Yine de, heykelin bacaklarının arasından geçerlerken tek elini İğne'nin kabzasında tuttu. O muazzam taş uylukların içine daha fazla okçu deliği oyulmuştu. Arya, geminin ana direğine yerleştirilmiş gözcü sepetinin, Titan'ın taş bacakların arasından geçişini izlemek için başını kaldırdığında, heykelin zırhlı eteğinin altına gizlenmiş katil deliklerini ve demir parmaklıkların ardından onlara bakan solgun yüzleri gördü.

Ve sonra geçmişlerdi.

Gölge kalktı, çam ağaçlarıyla kaplı yamaçlar küçüldü, rüzgâr hafifledi ve gemidekiler kendilerini büyük bir deniz kulağının içinde hareket ederken buldu. İleride bir başka deniz kalesi yükseliyordu; suyun içinden dikenli bir yumruk misali çıkan bir kaya yumrusu. Kalenin taş siperleri akreplerle, ateş toplarıyla ve mancınıklarla doluydu. "Braavos'un Silahhanesi," dedi Denyo kaleyi bizzat inşa etmiş gibi gururlanarak. "Orada bir günde bir savaş kadırgası inşa edebilirler." Arya, rıhtımlara bağlanmış ve kızakların üstüne tünemiş bir düzine kadırga görebiliyordu. Taşlı kıyı boyunca dizilmiş sayısız ahşap sundurmadan diğer gemilerin boyalı pruvaları çıkıyordu, bir barınaktaki tazılara benziyorlardı; ince, acımasız ve aç, onları çağıracak bir avcı borusu bekliyorlardı. Arya saymaya çalıştı ama çok fazla gemi ve kıyı çizgisinin kıvrıldığı yerde daha fazla iskele, rıhtım ve sundurma vardı.

Titan'ın Kızı'nı karşılamak üzere iki kadırga geldi. Suyun üstünde kız böceği gibi kayıyorlardı, açık renk kürekleri bir görünüp bir kayboluyordu. Arya, kaptanın bağırdığını ve gelen gemilerin kaptanlarının cevap verdiğini duydu ama kelimeleri anlamadı. Büyük bir boru öttü. Kadırgalar *Kız*'ın iki yanına geçti. O kadar yakınlardı ki, Arya gemilerin mor gövdelerinin içinden gelen boğuk davul seslerini duydu, *güm güm güm güm güm güm güm,* hayat dolu kalplerin vuruşu gibi.

Sonra kadırgalar arkada kaldı, Silahhane de öyle. Önde, renkli camdan yapıImış bir çarşaf gibi dalgalanan bezelye yeşili engin sular uzanıyordu. Suyun ıslak kalbinden şehir sınırları yükseliyordu; gri, altın ve kırmızı renkli kubbelerden, kulelerden ve köprülerden oluşan bir yelpaze. *Denizin içindeki Braavos'un yüz adası.*

Üstat Luwin, ona ve kardeşlerine Braavos hakkında ders vermişti ama Arya adamın söylediklerinin çoğunu unutmuştu. Braavos dümdüz bir

şehirdi, üç tepenin üstüne kurulmuş Kral Toprakları'na benzemiyordu, bunu bu kadar uzaktan bile görebiliyordu. Bir şey daha eksikti ama eksiğin ne olduğunu fark etmek Arya'nın birkaç dakikasını aldı. *Şehrin duvarları yok.* Ama bunu Denyo'ya söylediğinde çocuk güldü. "Bizim duvarlarımız ahşaptan yapılmış ve mora boyanmıştır," dedi. "*Kadırgalarımız* bizim duvarlarımızdır. Başka duvara ihtiyacımız yok."

Güverte çatırdadı. Arya arkasına döndüğünde Denyo'nun babasını gördü, mor yünden yapılmış uzun kaptan cübbesini giyen adam, Arya ve Denyo'nun tepesine dikilmişti. Tacir Kaptan Ternesio Terys'in sakalı yoktu ve kare şekilli rüzgâr yanığı yüzünü çerçeveleyen gri saçları kısa kesilmişti. Arya yolculuk boyunca, kaptanın sık sık mürettebatıyla şakalaştığını görmüştü ama kaptan kaşlarını çattığında, adamlar ondan bir fırtınadan kaçarmışçasına uzaklaşıyordu. Kaptan şimdi de kaşlarını çatıyordu. "Yolculuğumuz sona erdi," dedi Arya'ya. "Biz Chequy Limanı'na gideceğiz; Deniz Lordları'nın gümrük memurları ambarlarımızı incelemek için gemiye çıkacak. En az yarım gün bu işle uğraşırlar, hep böyle yaparlar, fakat sen onların keyfini beklemek zorunda değilsin. Eşyalarını topla. Suya bir tekne indireceğim ve Yorko seni karaya çıkaracak."

Kara. Arya dudağını ısırdı. Buraya gelmek için Dar Deniz'i aşmıştı ama eğer kaptan sorsaydı, Arya ona *Titan'ın Kızı*'nda kalmak istediğini söylerdi. Tuzlu, kürek çekmek için fazla ufak tefekti, Arya bunu biliyordu ama ipleri birbirine bağlamayı, yelkenleri küçültmeyi ve büyük tuzlu denizlerde yol bulmayı öğrenebilirdi. Bir keresinde, Denyo onu gözcü sepetine çıkarmıştı ve Arya, aşağıdaki güverte küçücük görünüyor olmasına rağmen hiç korkmamıştı. *Hesap yapıp kamaraları da temizleyebilirim.*

Fakat kadırganın ikinci bir çocuğa ihtiyacı yoktu. Üstelik, kaptanın ondan kurtulmaya ne kadar hevesli olduğunu anlamak için adamın yüzüne bakmak yeterliydi. Arya başıyla onayladı. "Kara," dedi, ama kara sadece yabancılar anlamına geliyordu.

"Valar dohaeris." Kaptan, iki parmağıyla alnına dokundu. "Ternesio Terys'i ve sana verdiği hizmeti unutmamanı rica ediyorum."

"Unutmayacağım," dedi Arya zayıf bir sesle. Rüzgâr, pelerinini çekiştirdi, bir hayalet kadar ısrarcıydı. Arya'nın gitme vakti gelmişti.

Eşyalarını topla, demişti kaptan ama Arya'nın çok az eşyası vardı. Sadece üstündeki kıyafetler, küçük sikke kesesi, mürettebatın verdiği hediyeler, sağ kalçasında bir hançer ve solunda İğne.

Tekne Arya'dan önce hazırdı ve Yorko küreklerdeydi. O da kaptanın oğluydu ama Denyo'dan daha büyük ve daha az dost canlısıydı. Yorko'ya katılmak için aşağı inerken, *Denyo'ya veda etmedim,* diye düşündü Arya. Çocuğu bir daha görüp göremeyeceğini merak etti. *Veda etmeliydim.*

Şehir, Yorko'nun her kürek darbesiyle büyürken, *Titan'ın Kızı* teknenin arkasında küçüldü. Arya'nın sağ tarafında bir liman görünüyordu. İskeleler ve rıhtımlar; Ibben'den gelen şişman gövdeli balina gemileriyle, Yaz Adaları'ndan gelen kuğu gemilerle ve bir kızın sayamayacağı kadar fazla kadırgayla doluydu. Sol tarafta, daha uzakta, bir başka liman vardı. Karanın denize gömüldüğü noktanın ötesinde, yarı batık binaların tepeleri suyun üzerine çıkıyordu. Arya daha önce bu kadar çok binayı bir arada görmemişti. Kral Toprakları'nda Kızıl Kale, Yüce Baelor Septi ve Ejderha Çukuru vardı ama Braavos en az onlar kadar büyük ya da onlardan daha büyük yirmi tapınağa, kuleye ve saraya sahipmiş gibi görünüyordu. *Yine bir fare olacağım,* diye düşündü Arya kederle, *kaçmadan önce Harrenhal'da olduğum gibi.*

Şehir, Titan'ın durduğu yerden büyük bir ada gibi görünüyordu ama Yorko kürek çekerek şehre yaklaştıkça, Arya birbirine yakın birçok küçük ada olduğunu fark etti. Adalar, sayısız kanalın üzerine kurulmuş kemerli taş köprülerle birbirlerine bağlanıyordu. Arya, limanın arkasında gri taş evlerle dolu caddeler gördü, evler öyle yakın inşa edilmişti ki birbirlerine yaslanıyorlardı. Binaların görüntüsü Arya için tuhaftı; sivri uçlu şapkalara benzeyen dik ve taş çatılarıyla, dört ve beş katlı, uzun ve çok ince yapılar. Arya sazla kaplanmış bir çatı görmedi ve Batıdiyar'daki ahşap evlerden sadece birkaç tane vardı. *Hiç ağaç yok,* diye fark etti. *Braavos tamamen taştan yapılmış, yeşil denizde gri bir şehir.*

Yorko, tekneyi iskelelerin kuzeyine çevirdi ve büyük bir kanalın yatağına girdi; geniş ve yeşil su yolu doğrudan şehrin kalbine akıyordu. Yüzlerce çeşit balık, yengeç ve ahtapot figürüyle süslenmiş taş bir köprünün kemerlerinin altından geçtiler. İleride bir başka köprü belirdi, bu seferkine dantele benzeyen sarmaşık yaprakları oyulmuştu. Ve ileride üçüncü bir köprü vardı; binlerce boyalı gözle aşağı bakıyor ve tekneyi izliyordu. Daha küçük kanalların ağızları yanlara açılıyordu ve o kanallardan, onlardan da küçük olan başka kanallar ayrılıyordu. Bazı evler su yollarının *üstüne* inşa edilmişti, kanallar bir çeşit tünele dönüşmüştü. Boyalı başları ve yukarıda duran kuyruklarıyla su yılanı şeklinde biçimlendirilmiş ince tekneler kanallara girip çıkıyordu. Arya, bu teknelerin

kürek çekilerek değil; gri, kahverengi ve yosun yeşili cübbeler giymiş adamlar tarafından kazıklarla itilerek hareket ettirildiğini gördü. Her iki yanlarında duran yirmişer kazıkçı tarafından itilen, kasalarla ve varillerle dolu, düz tabanlı büyük mavnalar; kadife perdeleri, pirinç heykelleri ve renkli camdan yapılmış fenerleri olan gösterişli yüzen evler de gördü. Epey uzakta, hem kanalların hem de evlerin üzerinde, gri taştan inşa edilmiş bir çeşit yol yükseliyordu; yol, güneye yürüyerek sisin içine giren üç katlı büyük kemerler tarafından destekleniyordu. Eliyle göstererek, "Bu ne?" diye sordu Arya. "Tatlı su nehri," dedi Yorko. "Ana karadan temiz su getiriyor, çamurlu düzlüklerin ve tuzlu sığlıkların karşısından. Çeşmeler için iyi ve tatlı su."

Arya arkasına baktı, liman ve deniz kulağı kaybolmuştu. İleride, kanalın her iki kıyısı boyunca bir sıra büyük heykel yükseliyordu; deniz kuşlarının pislikleriyle lekelenmiş uzun etekli bronz elbiseler giyen, vakur, taş adamlar. Bazıları kitaplar, bazıları hançerler, bazıları da çekiçler tutuyordu. Biri, yukarı kaldırdığı eliyle altın bir yıldız kavramıştı. Bir diğeri taş bir matarayı baş aşağı etmişti, kanalın içine sonsuz bir su akıntısı gönderiyordu. "Onlar tanrı mı?" diye sordu Arya.

"Deniz Lordları," dedi Yorko. "Tanrıların Adası daha ileride. Gördün mü? Altı köprü aşağıda, sağ kıyıda. O, Ay Ozanları'nın Tapınağı."

Arya'nın deniz kulağından gördüğü binalardan biriydi; kar beyazı mermerden inşa edilmiş muazzam yapının üstü, ayın her safhasını gösteren süt camı bir kubbeyle örtülmüştü. Kapıların yanında bir çift mermer kız duruyordu, Deniz Lordları kadar uzun olan kızlar, hilal şeklindeki kapı pervazını destekliyordu.

Ay Ozanları'nın Tapınağı'nın ilerisinde bir tapınak daha vardı, kırmızı taştan inşa edilmiş mabet, herhangi bir kale kadar sağlamdı. Mabedin kare şekilli büyük kulesinin tepesinde, altı metre genişliğinde bir demir maltızın içinde, ateş yanıyordu. Mabedin kapısının iki yanında daha küçük ateşler vardı. "Kırmızı rahipler ateşi sever," dedi Yorko. "Işık Tanrısı onların ilahıdır, kırmızı R'hllor."

Biliyorum. Arya, eski zırh parçalarının içindeki Myrli Thoros'u hatırladı. Thoros'un giydiği kıyafetlerin rengi öyle solmuştu ki, adam kırmızıdan çok pembe bir rahip gibi görünüyordu. Ama Thoros'un öpücüğü Lord Beric'i ölümden döndürmüştü. Arya, Braavoslu rahiplerin aynı şeyi yapıp yapamayacağını merak ederek, kırmızı tanrının evinin geçip gidişini izledi.

Sonra yosunlarla kaplı büyük bir tuğla bina geldi. Eğer Yorko, “Bu Kutsal Sığınak. Burada dünyanın unuttuğu küçük tanrıları onurlandırırız,” demeseydi, Arya bu binayı bir ambar zannedebilirdi. “Oraya Labirent dendiğini de duyacaksın.” Labirent’in yosun kaplı duvarlarının arasında küçük bir kanal akıyordu, Yorko tekneyi orada sağa çevirdi. Bir tünelin içinden geçtiler ve tekrar ışığa çıktılar. Teknenin her iki yanında daha fazla mabet belirdi.

“Bu kadar çok tanrı olduğunu hiç bilmiyordum,” dedi Arya.

Yorko homurdandı. Bir dönemeci döndüler ve bir başka köprünün altından geçtiler. Sol tarafta taşlı bir tepe belirdi, tepenin zirvesinde gri taştan inşa edilmiş penceresiz bir tapınak vardı. Tapınağın kapısında başlayan basamaklar, üstü kapalı bir iskeleye iniyordu.

Yorko kürekleri ters çevirdi, tekne hafifçe taş kazıklara çarptı. Yorko tekneyi sabit tutmak için kazıklardaki demir halkalardan birini yakaladı. “Seni burada bırakıyorum.”

İskele gölgeliydi, basamaklar dik. Tapınağın siyah kiremitli çatısı, kanalların kenarına dizilmiş evlerin çatıları gibi sivriydi. Arya dudağını ısırdı. *Syrio, Braavos’tan gelmişti. Bu tapmağı ziyaret etmiş olabilir.* Bir halka yakaladı ve kendini iskelenin üstüne çekti.

“Adımı biliyorsun,” dedi Yorko tekneden.

“Yorko Terys.”

“Valar dohaeris.” Yorko tekneyi kürekle itti ve tekrar derin sulara doğru gitti. Arya onu köprünün gölgesinde kaybolana kadar izledi, küreklerin fışırtısı kaybolduğunda kendi kalbinin vuruşunu duydu. Aniden başka bir yerdeydi... belki Gendry’yle birlikte Harrenhal’da ya da Tazı’yla Üç Dişli Mızrak’ın kenarındaki ormanda. *Tuzlu, aptal bir çocuk,* dedi kendine. *Ben bir kurdum ve korkmayacağım.* Şans için İğne’nin kabzasını okşadı ve gölgelerin içine daldı. Kimse onun korktuğunu söyleyemesin diye, basamakları ikişer ikişer çıktı.

Yukarıda, üç buçuk metre yüksekliğinde oymalı ahşap kapılar buldu. Sol taraftaki kapı kemik kadar beyaz büvet ağacından yapılmıştı, sağdaki parlak abanozdan. Kapıların ortasında bir ay yüzü oyması vardı; büvet tarafta abanoz ve abanoz tarafta büvet. Ayın görüntüsü, Arya’ya Kışyarı’nın tanrı korusundaki yürek ağacını hatırlattı. *Kapılar beni izliyor,* diye düşündü. Eldivenli elleriyle iki kapıyı da aynı anda itti ama kapılar kımıldamadı. *Kilitli ve sürgülü.* “Bırak da içeri gireyim seni aptal,” dedi Arya. “Ben Dar Deniz’i geçtim.” Elini yumruk haline getirip kapıya vurdu.

“Gelmemi Jaqen söyledi. Demir sikke bende.” Sikkeyi keseden çıkardı ve yukarı kaldırdı. “Gördün mü? *Valar morghulis.*”

Kapılar cevap vermedi; açılmak dışında.

Sessizce içeri doğru açıldı, hareket ettiren eller olmaksızın. Arya öne doğru bir adım attı, sonra bir adım daha. Kapılar Arya’nın arkasından kapandı ve kız bir an için kör oldu. İğne elindeydi ama onu çektiğini hatırlamıyordu.

Duvarlar boyunca birkaç mum yanıyordu ama ışık öyle azdı ki Arya kendi ayaklarını göremiyordu. Biri fısıldıyordu, Arya’nın kelimeleri seçemeyeceği kadar hafifçe. Bir başkası ağlıyordu. Arya yumuşak adım sesleri duydu, taşa sürtünen deri, açılıp kapanan bir kapı. *Su, su sesi de duyuyorum.*

Gözleri yavaş yavaş karanlığa alıştı. Tapınak, dışarıdan göründüğünden çok daha büyüktü. Batıdiyar’ın septleri yedi köşeliydi; yedi tanrı için yedi mihrap vardı ama burada yediden fazla tanrı mevcuttu. Tanrıların heykelleri duvarlar boyunca dizilmişti; heybetli ve tehditkâr. Heykellerin ayaklarının etrafında kırmızı mumlar titriyordu; uzak yıldızlar kadar loş. En yakındaki heykel, üç buçuk metre boyunda mermer bir kadındı. Gözlerinden akan gerçek yaşlar, kollarında taşıdığı kâseyi dolduruyordu. Onun arkasında aslan başlı bir adam vardı, abanozdan oyulmuş bir tahtta oturuyordu. Kapıların diğer tarafında, bronz ve demirden yapılmış devasa bir at, iki büyük bacağının üstünde şaha kalkmıştı. Arya daha ilerideki büyük taş suratı, kılıçlı solgun bebeği, bir yaban öküzü boyutlarındaki kabarık tüylü kara keçiyi ve bir asaya dayanmış başlıklı adamı görebiliyordu. Diğerleri yalnızca belli belirsiz şekillerdi, karanlığın içinde zar zor seçiliyorlardı. Tanrıların arasına gölgelerle koyulaşmış nişler gizlenmişti, bazılarında mumlar yanıyordu.

Arya, elinde kılıcıyla, bir gölge kadar sessiz hareket ederek uzun taş banklardan oluşan sıraların arasında yürüdü. Ayakları zeminin taştan yapıldığını söylüyordu, Yüce Baelor Septi’nin zemini gibi cilalı mermer değildi, daha sert bir şeydi. Arya fısıldaşan kadınların yanından geçti. Hava sıcak ve ağırdı, öyle ağırdı ki Arya esnedi. Mumların kokusunu alabiliyordu. Koku tanıdık değildi, Arya tuhaf bir tütsü olduğunu düşündü ama tapınağın derinliklerine girdikçe kokular kara çam iğnelerine ve sıcak havuzlara benzemeye başladı. *Güzel kokular,* dedi Arya kendine ve biraz daha cesur olduğunu hissetti. İğneyi kınına geri koyacak kadar cesur.

Tapınağın merkezinde, sesini duyduğu suyu buldu; üç metre genişliğinde, kırmızı mumlarla aydınlatılmış, mürekkep kadar siyah bir havuz. Havuzun kenarında gümüşi cübbe giymiş genç bir adam oturuyordu, ağlıyordu. Arya, havuza elini sokan ve suyun üstünde kızıl dalgalar yaratan adamı izledi. Adam, elini suyun dışına çıkardığında parmaklarını teker teker emdi. Susamış olmalı. Havuzun kenarında taş kadehler vardı. Arya kadehlerden birini doldurdu ve içmesi için adama uzattı. Genç adam uzunca bir süre Arya'nın yüzüne baktı. *"Valar morghulis,"* dedi.

Arya, *"Valar dohaeris,"* diye cevapladı.

Genç adam kana kana içti ve kadehi yumuşak bir cup sesiyle havuza attı. Sonra sallanarak ayağa kalktı, karnını tutuyordu. Arya bir an için adamın düşeceğini düşündü. Sonra, adamın kemerinin altındaki koyu lekeyi fark etti, Arya izlerken leke yayılıyordu. Kız, "Bıçaklanmışsın," dedi ama adam onu önemsemedi, sendeleyerek duvara doğru yürüdü ve bir nişin içine girip taş bir yatağa uzandı. Arya etrafa batağında başka nişler de gördü. Bazılarında yaşlı insanlar uyuyordu.

Hayır, diye fısıldadı kafasının içindeki yarı hatırlanan ses. *Onlar ölü ya da ölmek üzereler. Gözlerinle bak.*

Bir el, Arya'nın koluna dokundu.

Arya irkilerek döndü ama ona dokunan sadece küçük bir kızdı: Sağ yarısı siyah ve sol yarısı beyaz başlıklı bir cübbenin içinde kaybolmuş gibi görünen, solgun, küçük bir kız. Başlığın altında zayıf ve kemikli bir yüz vardı, yanakları çöküktü ve koyu renk gözleri fincan tabakları kadar büyüklü. "Beni tutma," diye uyardı Arya, küçük kızı. "Beni tutan son çocuğu öldürdüm."

Kız, Arya'nın anlamadığı bazı sözler söyledi.

Arya başını iki yana salladı. "Ortak Dil'i bilmiyor musun?"

Kızın arkasından bir ses konuştu. "Ben biliyorum."

Arya, insanların onu böyle şaşırtıp durmasından hoşnut değildi. Başlıklı adam uzun boyluydu, kızın giydiği siyah beyaz cübbenin daha büyük olanına sarınmıştı. Arya'nın başlığın altında bütün görebildiği, adamın gözlerinden yansıyan kırmızı mum ışığıydı. "Burası neresi?" diye sordu.

"Huzur dolu bir yer," dedi adam, sesi nazikti. "Burada güvendesin. Burası Siyahın ve Beyazın Evi çocuğum. Lakin sen, Çok Yüzlü Tanrı'nın lütfunu aramak için çok gençsin."

"Güneyli tanrıya mı benziyor, yedi yüzlü olana?"

“Yedi? Hayır. Onun yüzleri sayılamayacak kadar çoktur küçüğüm, gökyüzündeki yıldızlar kadar çoktur. Braavos’ta, insanlar diledikleri gibi ibadet ederler... fakat her yolun sonunda Çok Yüzlü Tanrı bekler. Bir gün senin için orada olacak, korkma. Onun dinini kabul etmek için acele etmene gerek yok.”

“Ben sadece Jaqen H’ghar’ı bulmaya geldim.”

“Bu ismi bilmiyorum.”

Arya hayal kırıklığına uğramıştı. “Lorathlıydı. Saçlarının yarısı beyaz, yarısı kırmızıydı. Bana sırlar öğreteceğini söyledi ve bunu verdi.” Demir sikke Arya’nın yumruğunun içindeydi. Parmaklarını açtığında demir sikke terli avucuna yapıştı.

Rahip sikkeyi inceledi ama ona dokunmak için hareketlenmedi. Büyük gözlü küçük kız da sikkeye bakıyordu. Sonunda başlıklı adam, “Bana adını söyle çocuk,” dedi.

“Tuzlu. Üç Dişli Mızrak’ın yanındaki Tuzçukuru’ndan geliyorum.”

Arya, yüzünü göremiyor olmasına rağmen adamın gülümsediği hissetti. “Hayır,” dedi adam. “Bana adını söyle.”

Arya bu kez, “Güvercin,” dedi.

“Gerçek adını söyle çocuk.”

“Annem bana Nan adını verdi ama bana Gelincik derler...”

“Adın.”

Arya yutkundu. “Arry. Benim adım Arry.”

“Yaklaştın. Ve şimdi gerçek?”

Korku, kılıçtan derin keser, dedi Arya kendine. “Arya.” İlk seferde, kelimeyi fısıldadı. İkinci seferde adamın yüzüne fırlattı. “Ben, Stark Hanedanı’ndan Arya’yım.”

“Öylesin,” dedi adam, “lakin Siyahın ve Beyazın Evi’nde Stark Hanedanı’ndan Arya için yer yok.”

“Lütfen,” dedi Arya. “Gidecek bir yerim yok.”

“Ölümden korkar mısın?” dudağını ısırdı. “Hayır.”

“Görelim.” Rahip, başlığını çıkardı. Başlığın altında bir yüz yoktu; yanaklarında hâlâ küçük et parçaları olan sararmış bir kafatası vardı, boş göz çukurunda beyaz bir solucan kımıldanıyordu. “Öp beni çocuğum,” dedi adam, ölüm hışırtısı kadar kuru ve kısık bir sesle.

Beni korkutacağını mı düşünüyor? Arya, adamın burnunun bulunması gereken yeri öptü ve gözündeki mezar solucanını yemek için aldı ama solucan Arya’nın ellerinde bir gölge gibi eridi.

Sarı kafatası da eriyordu ve Arya'nın o güne kadar gördüğü yaşlı adamların en naziği ona gülümsüyordu. "Daha önce kimse solucanımı yemeye çalışmamıştı," dedi adam. "Aç mısın çocuk?"

Evet, diye düşündü Arya, *ama yemek için değil.*

Cersei

Kızıl Kale'nin siperlerini ve duvarlarını kan rengine dönüştüren soğuk bir yağmur yağıyordu. Kraliçe, kralın elini tuttu ve onu çamurlu avlunun karşısına, arabanın ve refakatçilerin beklediği yere götürdü. "Jaime dayım at sürebileceğimi ve sıradan insanlara metelik atabileceğimi söylemişti," diye itiraz etti çocuk.

"Üşütmek mi istiyorsun?" Cersei bu riski göze alamazdı; Tommen hiçbir zaman Joffrey kadar sıhhatli olmamıştı. "Büyükbaban münasip bir kral gibi görünmeni isterdi. Yüce Sept'e sırılsıklam ve çamurlanmış bir halde gitmeyeceğiz." *Yine yas kıyafetlerimi giyiyor olmam yeterince kötü.* Siyah, Cersei'nin üstünde hiçbir zaman iyi durmamıştı; kraliçenin teni beyazdı ve siyah renk onu yarı ceset gibi gösteriyordu. Cersei banyo yapmak ve saçını toplamak için şafaktan bir saat önce uyanmıştı ve bu çabasının yağmurla mahvolmasına izin vermeyecekti.

Arabanın içinde, Tommen minderlere yaslandı ve yağmuru izledi. "Tanrılar büyükbabam için ağlıyor. Leydi Jocelyn, yağmur damlalarının tanrıların gözyaşları olduğunu söylüyor."

"Jocelyn Swyft bir aptal. Tanrılar ağlayabiliyor olsalardı, ağabeyin için ağlarlardı. Yağmur yağmurdur. Daha fazla ıslanmadan perdeyi kapat. Pelerinin samur kürkünden yapıldı, ıslanmasını mı istiyorsun?"

Tommen ona söyleneni yaptı. Çocuğun uysallığı Cersei'yi rahatsız ediyordu. Bir kral güçlü olmak zorundaydı. *Joffrey münakaşa ederdi. Onun gözünü korkutmak hiçbir zaman kolay değildi.* "Öyle kambur durma," dedi Cersei, Tommen'a. "Bir kral gibi otur. Omuzlarını geri at ve tacını düzelt. Tacının, bütün lordlarının önünde kafandan düşmesini mi istiyorsun?"

"Hayır anne." Çocuk dikleşti ve tacını düzeltmek için yukarı uzandı. Joff'un tacı Tommen için fazla büyüktü. Tommen her zaman tombulluğa meyilli olmuştu ama şimdi yüzü daha zayıf görünüyordu. *İyi besleniyor mu?* Cersei bunu kâhyaya sormayı unutmamalıydı. Tommen'ın hasta olmasına izin veremezdi; Myrcella, Dorneluların elindeyken olmazdı. *Zamanla Joff'un tacını takacak kadar büyüyecek.* O vakte kadar daha küçük bir taç gerekebilirdi, çocuğun kafasını yutacakmış gibi görünmeyen bir taç. Cersei altın ustalarıyla konuşacaktı.

Araba ağır ağır Yüksek Aegon Tepesi'nden aşağı indi. Arabanın önünde iki Kral Muhafızı at sürüyordu, beyaz atların sırtındaki beyaz şövalyelerin omuzlarından ıslak beyaz pelerinler sarkıyordu. Arkadan, kırmızı ve altın renkli pelerinlerin içinde elli Lannister muhafızı geliyordu.

Tommen, perdelerin arasından boş caddelere baktı. "Daha çok insan olacağını düşünmüştüm. Babam öldüğünde bütün insanlar geçişimizi izlemek için dışarı çıkmıştı."

"Yağmur yüzünden içeri girmek zorunda kaldılar." Kral Toprakları, Lord Tywin'i asla sevmemişti. *Gerçi o hiçbir zaman sevgi istememişti.* Cersei bir keresinde, Lord Tywin'in Jaime'ye, "Sevgiyle karnını doyuramazsın, sevgiyle bir at alamaz ya da soğuk bir gecede salonunu ısıtamazsın," dediğini duymuştu, Jaime o vakitler Tommen'dan daha büyük değildi.

Yüce Baelor Septi'nde, Visenya Tepesi'nin zirvesindeki o mermer ihtişamın içinde yas tutan bir avuç insanın sayısı, Sör Addam Marbrand tarafından meydanın karşısına dizilen altın pelerinlilerin sayısından azdı. Sör Meryn Trant'ın yardımıyla arabadan inerken, *daha sonra daha fazla insan gelecek,* diye düşündü kraliçe. Sabah ayinine yalnızca soylular ve onların maiyetleri kabul edilecekti, öğleden sonra sıradan insanlar için bir ayin daha yapılacaktı ve akşam duası herkese açık olacaktı. Cersei'nin akşam duası için tekrar gelmesi gerekecekti, böylece şehir halkı onu yas tutarken görebilecekti. *Ayaktakımına bir gösteri sunulmalı.* Bu tam bir angaryaydı. Cersei'nin doldurması gereken makamlar, kazanması gereken bir savaş ve yönetmesi gereken bir diyar vardı. Babası bunu anlardı.

Yüce Rahip onları basamakların tepesinde karşıladı. Bir tutam gri sakalı olan yaşlı ve kambur bir adamdı, nakışlarla süslenmiş cübbesinin ağırlığıyla öyle öne eğilmişti ki, gözleri kraliçenin göğüsleriyle aynı hizadaydı... ama kesik kristalden ve örgü altından yapılmış gösterişli tacı, adamın boyuna en az kırk beş santim ekliyordu.

Bu tacı ona Lord Tywin vermişti; ayaktakımı bir önceki Yüce Rahip'i öldürdüğünde kaybolan tacın yerine. O şişko aptalı arabasından indirmiş ve parçalamışlardı. Myrcella'nın Dorne'a gitmek için denize açıldığı gündü. *Eski rahip koca bir oburdu ve itaatkârdı. Bu adam...* Cersei aniden, yeni Yüce Rahip'in Tyrion tarafından seçildiğini hatırladı. Huzursuzluk verici bir düşünceydi.

Yaşlı adamın lekeli eli, altın işiyle ve küçük kristallerle kaplanmış kol yeninden çıkarken bir tavuk ayağı gibi göründü. Cersei ıslak mermerin

üstünde diz çöktü ve adamın parmaklarını öptü, Tommen'a da aynı şeyi yapmasını söyledi. *Benim hakkımda ne biliyor? Cüce ona neler anlattı?* Yüce Rahip, kral ve kraliçeyi septe sokarken gülümsedi. Ama bu, dile getirilmeyen malumatlarla dolu tehditkâr bir gülümseme miydi yoksa yaşlı bir adamın buruşuk dudaklarının anlamsız seğirmesi mi? Kraliçe emin olamazdı.

Vitraylı camdan yapılmış renkli kürelerin altında yürüyerek Fener Salonu'ndan geçtiler. Kraliçe, Tommen'ın elini tutuyordu. Trant ve Karakazan onların iki yanındaydı, adamların ıslak pelerininden damlayan sular yerde birikiyordu. Yüce Rahip ağır ağır yürüyordu, adamın yaslandığı büvet asanın tepesinde kristal bir küre vardı. En Mütedeyyinler'in yedisi adama eşlik ediyordu, gümüş dokumalarının içinde pırıldıyorlardı. Tommen, samur kürkü pelerinin altına altın dokuma giymişti. Kraliçe siyah kadifeden dikilmiş, kürk astarlı eski bir elbise tercih etmişti. Yeni bir elbise diktirmek için vakit olmamıştı ve Joffrey için giydiği elbiseyi giyemezdi, Robert'ı gömerken giydiğini de.

En azından Tyrion için yas kıyafetleri giymem beklenmeyecek. Onun için altın dokuma ve kırmızı ipek giyeceğim, saçlarıma da yakutlar takacağım. Cersei, ona cücenin başını getiren adamı lordluğa yükselteceğini ilan etmişti, soyu ve konumu ne kadar düşük ya da vasat olursa olsun. Kuzgunlar, Cersei'nin sözünü Yedi Krallık'ın dört bir yanına taşıyordu ve haber çok yakında Dar Deniz'i geçip Dokuz Özgür Şehir'e ve onların ötesindeki topraklara da ulaşacaktı. *Bırak da İblis dünyanın öteki ucuna kaçsın, benden kaçamayacak.*

Kraliyet alayı iç kapılardan geçip Yüce Sept'in mağaramsı kalbine girdi ve kubbenin altında buluşan yedi geniş koridordan birinde yürüdü. Sağdaki ve soldaki soylular, kral ve kraliçe önlerinden geçerken dizlerinin üstüne çöktüler. Lord Tywin'in sancak beylerinin çoğu oradaydı, onlarca mücadelede lordla yan yana savaşmış şövalyeler de öyle. Bunu gören Cersei'nin özgüveni yerine geldi. *Dostsuz değilim.*

Lord Tywin Lannister'ın bedeni; Yüce Sept'in camdan, altından ve kristalden müteşekkil yüksek kubbesinin altında, mermerden yapılmış basamaklı bir cenaze teskeresinde yatıyordu. Jaime teskerenin başında nöbet tutuyordu: Sağlam eli, altından yapılmış bir büyükkılıcın kabzasının etrafında kıvrılmıştı, kılıcın ucu yerdeydi. Jaime'nin giydiği başlıklı pelerin yeni yağmış kar kadar beyazdı ve zırhlı yeleğinin pullarının arasında minik inciler vardı. *Lord Tywin onun Lannister altını ve kırmızı giymesini isterdi,*

diye düşündü Cersei. *Jaime'yi beyazlar içinde görmek babamı her zaman kızdırırdı.* Jaime tekrar sakal da bırakıyordu. Şövalyenin çenesini ve yanaklarını kaplayan fırça gibi kıllar, yüzüne sert ve hoyrat bir ifade veriyordu. *En azından, babamızın kemikleri Kaya'nın altına defnedilene kadar bekleyebilirdi.*

Kral, kraliçeyle birlikte üç kısa adım atarak basamaktan çıktı ve Lord Tywin'in bedeninin yanında diz çöktü. Gözleri yaşlarla doldu. Öne doğru eğilerek, "Sessizce ağla," dedi Cersei. "Sen bir kralsın, ciyaklayan bir çocuk değil. Lordların seni izliyor." Çocuk elinin tersiyle gözyaşlarını sildi. Cersei'nin zümrüt yeşili gözlerini almıştı. O gözler, Jaime'nin Tommen'ın yaşındayken sahip olduğu gözler kadar iri ve parlaktı. Jaime güzel bir çocuktu... ama aynı zamanda acımasızdı, Joffrey kadar acımasız, gerçek bir aslan yavrusu. Kraliçe, kolunu Tommen'a doladı ve çocuğun altın buklelerini öptü. *Ona yönetmeyi ve kendini düşmanlarından korumayı öğretmem gerekecek.* Düşmanlardan bazıları o anda bile oradaydı, dost rolü oynuyorlardı.

Sessiz rahibeler, Lord Tywin'i bir savaşa gidecekmiş gibi giydirmişti. Lordun üstünde en iyi zırhı vardı; ağır çelik, koyu kırmızıyla minelenmişti. Eldivenleri, baldır zırhı ve göğüs kalkanı altın kakmalıydı. Rondelaları altın güneşler şeklindeydi. Omuzlarına, altından yapılmış dişi aslanlar çökmüştü. Başının yanında duran büyük miğferin tepesini yeleli bir aslan süslüyordu. Göğsünün üstündeki uzunkılıç, altın yaldızlı ve yakut kakmalı bir kının içindeydi. Lordun, altın yaldızlı zırh eldivenlerinin içindeki elleri, kılıcın kabzasını kavramıştı. *Yüzü ölümde bile asil görünüyor,* diye düşündü Cersei, ama ağzı... Lord Tywin'in ağzının kenarları hafifçe yukarı doğru kıvrılmış ve ona belli belirsiz bir şaşkınlık ifadesi vermişti. Bu olmamalıydı. Cersei, Pycelle'i suçladı; adam, sessiz rahibelere, Lord Tywin'in asla gülümsemediğini söylemeliydi. *O adam bir göğüs kalkanındaki meme uçları kadar beyhude.* O yarım gülümseme, Lord Tywin'i bir şekilde daha az ürkütücü gösteriyordu. O ve lordun gözlerinin kapalı olduğu gerçeği. Lord Tywin'in soluk yeşil, ışıltılı ve altın benekli gözleri her zaman rahatsız edici olmuştu. O gözler senin içini görebilirdi, senin derinlerde ne kadar zayıf, değersiz ve çirkin olduğunu görebilirdi. *Lord Tywin sana baktığında, bilirdin.*

Cersei'nin aklına, saraya ilk geldiğinde, Kral Aerys'in düzenlediği ziyafete dair davetsiz bir anı geldi. Cersei o zamanlar yaz çimenleri kadar yeşil bir kızdı. Yaşlı Merryweather şaraptan alınan verginin arttırılmasıyla

ilgili gevezelik ederken, Lord Rykker, “Eğer altına ihtiyacımız varsa, Majesteleri Kralımız, Lord Tywin’in lazımlığına oturmalı,” demişti. Lord Tywin şarap kadehinin üstünden Rykker’a batarken, Aerys ve dalkavukları yüksek sesle gülmüştü. Eğlence bittikten uzun bir zaman sonra o bakış hâlâ lordun gözlerindeydi. Rykker başka tarafa bakmıştı, sonra dönmüştü, Lord Tywin’in gözleriyle karşılaşmıştı, bakışları görmezden gelmişti, bir kupa bira içmişti ve kıpkırmızı bir yüzle, bir çift kararlı göze yenilmiş halde çekip gitmişti.

Lord Tywin’in gözleri sonsuza kadar kapandı, diye düşündü Cersei. *Şimdi benim bakışımdan çekinecekler, benim çatık kaşlarımdan korkacaklar. Ben de bir aslanım.*

Dışarıdaki gökyüzü o kadar gri iken septin içi karanlıktı. Yağmur durmuş olsaydı, güneş kubbedeki kristallerin içinden geçer ve cesedi gökkuşaklarıyla kaplardı. Casterly Kayası Lordu gökkuşaklarını hak etmişti. O büyük bir adamdı. *Fakat ben daha büyük olmalıyım. Bundan bin yıl sonra, üstatlar bu zamanlar hakkında yazdıklarında, sen sadece Kraliçe Cersei’nin babası olarak hatırlanmalısın.*

“Anne.” Tommen, Cersei’nin kolunu çekiştirdi. “Bu kadar kötü kokan ne?”

Lord babam. “Ölüm.” Kokuyu Cersei de alıyordu; çürümenin belli belirsiz fısıltısı, yüzünü buruşturmak istemesine sebep oluyordu. Gümüş cübbeler giyen yedi rahip, cenaze teskeresinin yanında duruyordu; Yukarıdaki Baba’ya, Lord Tywin’i adilce yargılaması için yalvarıyordu. Rahiplerin işi bittiğinde, yetmiş yedi rahibe Anne’nin mihrabının önünde toplandı ve merhamet için ilahiler söylemeye başladı. Tommen artık huzursuzca kıpırdanıyordu, kraliçenin bacakları da sızlamaya başlamıştı. Cersei, Jaime’ye baktı. Cersei’nin ikizi taştan oyulmuşçasına kıpırtısız duruyordu ve kardeşinin gözlerine bakmıyordu.

Sıralarda, Cersei ve Jaime’nin amcası Sör Kevan omuzları düşmüş bir halde diz çökmüştü, oğlu yanındaydı. *Lancel babamdan daha kötü görünüyor.* Lancel sadece on yedi yaşındaydı ama yetmişini geçmiş gibi görünüyordu; yüzü griydi, yanakları boştu, gözleri çökmüştü, saçları tebeşir gibi beyaz ve kırılgandı. *Tywin Lannister ölmüşken Lancel nasıl yaşayanların arasında olabilir? Tanrılar akıllarını mı kaçırdı?*

Lord Gyles her zamankinden fazla öksürüyordu ve burnuna kırmızı ipek bir mendil tutuyordu. *Kokuyu o da alıyor.* Yüce Üstat Pycelle gözlerini kapamıştı. *Eğer uyuyakaldıysa, yemin ederim ki onu kırbaçlatırım.* Tyrelller

cenaze teskeresinin sağ tarafında diz çökmüştü: Yüksek Bahçe Lordu, lordun gudubet annesi ve sıkıcı karısı, oğlu Garlan ve kızı Margaery. *Kraliçe Margaery,* diye hatırlattı Cersei kendine; Joff'un dulu ve Tommen'ın müstakbel karısı. Margaery, ağabeyi Çiçek Şövalyesi'ne çok benziyordu. Kraliçe, iki kardeşin başka ortak noktaları olup olmadığını merak etti. *Minik gülümüzün yanında gece gündüz birçok leydi var.* Leydilerin hemen hemen on ikisi şimdi kızla birlikteydi. Cersei merakla onların yüzlerini inceledi. *En korkak olan kim, en iffetsiz olan hangisi, hangisi sevgiye aç? Kim en gevşek dile sahip?* Cersei bunları öğrenmeliydi.

İlahiler nihayet bitince Cersei rahatladı. Babasının cesedinden gelen koku keskinleşmiş gibiydi. Yas tutanların çoğu, hiçbir sorun yokmuş gibi davranacak kadar edep sahibiydi ama Cersei, Leydi Margaery'nin iki kuzeninin küçük Tyrell burunlarını buruşturduğunu gördü. Tommen'la birlikte tekrar koridorda yürürken, birinin, "Tuvalet," diye mırıldandığını ve kıkırdadığını duyar gibi oldu ama kimin konuştuğunu görmek için arkasına döndüğünde, ağırbaşlı yüzlerden ibaret bir deniz, boş gözlerle ona baktı. *Babam hayattayken, kimse onun hakkında şaka yapmaya cesaret edemezdi. Babam onların bağırsaklarını bir bakışıyla suya çevirirdi.*

Tekrar Fener Salonu'na geldiklerinde, kral ve kraliçenin etrafı yas tutanlar tarafından sarıldı. Kraliçenin başına sinek sürüsü misali toplanan insanlar onu beyhude taziyelerle boğmaya hevesliydi. Redwyne ikizleri kraliçenin ellerini öptü, ikizlerin babası da yanaklarını. Alev Kehanetçisi Hallyne, Lord Tywin'in kemiklerinin batıya gittiği gün, şehrin üzerindeki gökyüzünde alevli bir el yanacağına dair söz verdi. Lord Gyles, öksürüklerin arasında, Lord Tywin'in heykelini yapması için usta bir taş oymacısı tuttuğunu söyledi; heykel, Aslan Kapısı'nda ebedi nöbete duracaktı. Sör Lambert Turnberry, sağ gözünün üstündeki yamayla ortaya çıktı ve cücenin başını Cersei'ye getirene kadar o yamayı çıkarmayacağına dair yemin etti.

Kraliçe, Turnberry denen soytarının pençelerinden kurtulur kurtulmaz, Stokeworth'ten Leydi Falyse'e ve leydinin kocası Sör Batman Byrch'e yakalandı. "Leydi annem taziyelerini gönderdi Majesteleri," dedi Falyse. "Lollys karnındaki bebek yüzünden yatağa düştü ve annem onunla kalması gerektiğini düşündü. Onu affetmeniz için yalvarıyor ve sizden bir şey rica ediyor... annem merhum babanıza hayrandı, onu bütün adamların üstünde tutardı. Kardeşimin bir oğlu olursa, annem çocuğa Tywin adını vermek istiyor, eğer... eğer sizi memnun edecekse."

Cersei, dehşete düşmüş bir halde kıza baktı. "Senin yarım akıllı kardeşin Kral Toprakları'nın yarısı tarafından tecavüze uğradı ve Tanda doğacak piçi benim lord babamın adıyla onurlandırmayı düşünüyor? Hiç sanmıyorum."

Falyse tokat yemiş gibi geri çekildi ama kocası sadece bıyıklarını sıvazladı. "Bu kadarını Leydi Tanda'ya söylemiştim. Piç için daha... daha uygun bir isim bulacağız, söz veriyorum."

"Öyle yapın." Cersei onları omzuyla iterek kendine yol açtı ve uzaklaştı. Tommen'ın, Margaery'yle kızın büyükannesinin pençelerine düştüğünü gördü. Diken Kraliçesi öyle kısaydı ki Cersei bir an için onu başka bir çocuk zannetti. Cersei oğlunu güllerin elinden kurtaramadan, kalabalık onu amcasıyla yüz yüze getirdi. Kraliçe daha sonra gerçekleşecek olan toplantılarını hatırlattığında, Sör Kevan yorgun bir şekilde başıyla onayladı ve ayrılmak için izin istedi. Fakat Lancel kaldı, tek ayağı mezarda olan bir adamın gerçek resmiydi. *Ama aşağı mı iniyor yoksa yukarı mı çıkıyor?*

Cersei gülümsemek için kendini zorladı. "Lancel, seni çok daha güçlü gördüğüm için mutluyum. Üstat Ballabar bize epey vahim haberler getirdi, hayatın için korktuk. Lakin ben senin şimdiye kadar Darry'ye gideceğini düşünmüştüm, lordluk unvanını almak için." Tywin Lannister, Karasu Savaşı'ndan sonra Lancel'ı lord yapmıştı, asıl amacı kardeşi Kevan'ı hoşnut etmekti.

"Henüz değil. Kalemde haydutlar var." Lancel'ın sesi, dudağının üstündeki bıyık kadar inceydi. Saçları beyazlamıştı ama tüy gibi bıyıkları saman sarısı kalmıştı. Cersei, delikanlı onun içindeyken sık sık o bıyıklara bakardı. *Dudağının üstündeki bir kir lekesi gibi görünüyor.* Eskiden Lancel'ı, bıyıklarını küçük bir bıçakla keseceğini söyleyerek tehdit ederdi. "Babam, nehir topraklarının güçlü bir ele ihtiyacı olduğunu söylüyor."

Ne yazık ki nehir toprakları senin elini alıyor, demek istedi Cersei. Bunu yapmak yerine gülümsedi. "Ayrıca evleneceksin."

Genç şövalyenin mahvolmuş suratında hüzünlü bir ifade belirdi. "Bir Frey kızı, benim seçimim değil. Kız bakire bile değil, Darry kanından bir dul. Babam, bu evliliğin köylüler konusunda faydalı olacağını söylüyor ama bütün köylüler öldü." Lancel, kraliçenin eline uzandı. "Bu zalimlik Cersei. Biliyorsun ki benim asıl sevdiğim..."

"...Lannister Hanedanı," diyerek cümleyi Cersei bitirdi. "Bundan kimse şüphe edemez Lancel. Karın sana güçlü oğullar versin." *Ama düğünü*

karının lord büyükbabasının düzenletmesine izin vermesen iyi olur. "Darry'de çok önemli işler yapacağını biliyorum."

Lancel başıyla onayladı, bedbahtlığı açıkça ortadaydı. "Babam ölüm döşeğinden kalkamayacağımı düşündüğünde, başımda dua etmesi için Yüce Rahip'i getirdi. Rahip iyi bir adam." Lancel'ın gözleri ıslak ve parlaktı; yaşlı bir adamın yüzünde bir çocuğun gözleri. "Anne'nin beni kutsal bir amaç için esirgediğini ve bu sayede günahlarımı telafi edebileceğimi söylüyor."

Cersei, delikanlının, onun günahlarını nasıl telafi edeceğini merak etti. *Lancel'ı şövalye ilan etmek hataydı, onunla yatmaksa daha büyük bir hata.* Lancel zayıf bir adamdı ve Cersei onun bu yeni keşfedilmiş dindarlığından hiç hoşlanmamıştı. Lancel, Jaime olmaya çalışırken çok daha eğlenceliydi. *Bu mızmız aptal, Yüce Rahip'e neler anlattı? Ve karanlıkta yan yana uzanırlarken o küçük Frey kızına neler anlatacak?* Eğer Cersei'yle yattığını itiraf ederse... pekâlâ, Cersei bunu geçiştirebilirdi. Erkekler her zaman kadınlar hakkında yalan söylerdi; Cersei bu itirafı, onun güzelliğiyle sarhoş olmuş tüysüz bir çocuğun palavrasına indirgeyebilirdi. *Lakin Robert ve şarap hakkında şarkı söylerse...* "Telafinin en iyi yolu dua etmektir. Sessizce dua etmek." Lancel'ı bu konuyu düşünmesi için yalnız bıraktı ve Tyrell ordusuyla yüzleşmek için hazırlandı.

Margaery ona bir kardeş gibi sarıldı. Kraliçe bu hareketi küstahça buldu ama burası kızı azarlamak için uygun bir yer değildi. Leydi Aleri ve kuzenler, kraliçenin parmaklarını öpmekle yetindiler. Hamile olan Leydi Graceford, bebeğin adını, erkekse Tywin kızsa Lanna koymak için kraliçenin iznini istedi. Cersei neredeyse, *bir tane daha mı?* diye bağıracaktı. *Diyar Tywinler içinde boğulacak.* Mümkün olduğunca nazik davranarak ve memnun olmuş rolü yaparak kadına izin verdi.

Cersei'yi gerçekten memnun eden kişi Leydi Merryweather'dı. O şehvetli Myr aksanıyla, "Majesteleri," dedi kadın, "Dar Deniz'in karşısındaki dostlarıma haber gönderdim. İblis o çirkin yüzünü Özgür Şehirler'de gösterecek olursa, onu hemen yakalamalarını istedim."

"Suyun karşısında çok dostunuz var mı?"

"Myr'de çok var. Lys'te ve Tyrosh'da da. Güç sahibi adamlar."

Cersei buna kolayca inanabilirdi. Myrli kadın son derece güzeldi; uzun bacaklı ve dolgun göğüslüydü, buğday renkli pürüzsüz bir teni, koyu renk iri gözleri ve her zaman yataktan yeni çıkmış gibi görünen gür, siyah saçları vardı. *Hatta günah kokuyor, egzotik bir lotus çiçeği gibi.* "Lord

Merryweather’ın ve benim tek arzumuz, Majesteleri’ne ve küçük krala hizmet etmektir,” dedi kadın tatlı bir sesle ve Leydi Graceford kadar gebe bir bakışla.

Bu kadın hırslı, lord kocası gururlu ama yoksul. “Tekrar konuşmalıyız leydim. Taena, değil mi? Çok naziksiniz. İyi dostlar olacağımızdan eminim.”

Sonra Yüksek Bahçe Lordu geldi.

Mace Tyrell, Cersei’den en fazla on yaş büyüktü ama Cersei onu babasının yaşında görüyordu, kendi akranı gibi değil. Adam, Lord Tywin kadar uzun olmamakla birlikte, geniş göğsü ve daha geniş midesiyle ondan daha iriydi. Saçları kestane rengiydi ama sakalında beyaz ve gri çizgiler vardı. Yüzü çoğu zaman kırmızıydı. Cersei’nin her iki yanağını da öptükten sonra, “Lord Tywin büyük bir adamdı, *olağanüstü* bir adam,” dedi ağır ağır. “Bir daha onun gibi birini göremeyeceğiz korkarım.”

Onun gibi birine bakıyorsun seni aptal, diye düşündü Cersei. *Önünde duran kişi onun kızı.* Ama Tommen’ı tahtta tutabilmek için Tyrell’e ve Yüksek Bahçe’nin kuvvetine muhtaçtı, bu yüzden sadece, “Onu çok özleyeceğiz,” dedi.

Tyrell, elini Cersei’nin omzuna koydu. “Yaşayan hiçbir adam Lord Tywin’in zırhını kuşanmaya uygun değil, bu aşikâr. Lakin diyar yaşıyor ve yönetilmesi gerek. Eğer bu karanlık zamanlarda hizmet etmek için yapabileceğim en küçük bir şey varsa, Majesteleri’nin söylemesi yeterli.”

Eğer Kral Eli olmak istiyorsanız lordum, bunu açıkça söyleyecek cesarete sahip olun. Kraliçe gülümsedi. *Bırak bu gülümseyişten ne anlam çıkarırsa çıkarsın.* “Lorduma Menzil’de ihtiyaç vardır şüphesiz?”

Adam, Cersei’nin kusursuz ipucunu görmeyi reddederek, “Oğlum Willas ehil bir delikanlıdır,” diye karşılık verdi. “Bacağı çarpık olabilir ama zekâsı yerindedir. Üstelik Garlan kısa zaman sonra Parlaksu Kalesi’ni alacak. Bana başka bir yerde ihtiyaç duyulduğu takdirde, Menzil oğullarımın arasında iyi ellerde olacak. Diyarın yönetimi her şeyden önce gelmelidir, Lord Tywin sık sık bunu söylerdi. Ve Majesteleri’ne bu konuyla ilgili iyi havadisler vereceğim için mutluyum. Amcam Garth hazine başı olarak hizmet etmeye razı oldu, lord babanınızın istediği gibi. Bir gemiye binmek üzere Eski Şehir’e gidiyor. Oğulları kendisine eşlik edecek. Lord Tywin onlar için de mevkiler bulmaktan bahsetmişti. Belki Şehir Muhafızları’nda.”

Gülümsemesi öyle sert dondu ki, kraliçe dişlerinin kırılacağından korktu. *Kocaman Garth küçük konseyde ve iki piçi altın pelerinlilerin içinde... Tyreller, diyarı gümüş bir tepsinin içinde onlara sunacağımı mı düşünüyor?* Bu kendini beğenmişlik Cersei'nin nefesini kesti.

"Garth, Lord Vekilharç olarak bana gayet iyi hizmet etti, benden önce de babama," diye devam ediyordu Tyrell. "Serçeparmak'ın burnu altın kokusunu alıyor ama Garth..."

Cersei, "Lordum," diyerek adamın sözünü kesti, "korkarım bir yanlış anlaşılma var. Lord Gyles Rosby'den yeni hazine başımız olarak hizmet vermesini istedim ve kendisi teklifimi kabul ederek beni onurlandırdı."

Mace şaşkınlıkla Cersei'ye baktı. "Rosby? Şu... *öksüren* adam? Ama... bu konuda anlaşma sağlanmıştı Majesteleri. Garth, Eski Şehir'e doğru yola çıktı."

"En iyisi Lord Hightower'a bir kuzgun gönderin ve amcanızın o gemiye binmesini engellemesini isteyin. Garth'ın bir hiç uğruna sonbahar deniziyle yüzleşmesini istemeyiz." Cersei zarifçe gülümsedi.

Tyrell'in kalın boynu kızardı. "Bu... lord babanız bana garanti verdi..." Adamın ağzından anlaşılmaz kelimeler çıkmaya başladı.

Sonra annesi geldi ve oğlunun koluna girdi. "Görünüşe göre, Lord Tywin planlarını vekil kraliçemizle paylaşmamış. Sebebini *tahmin edemiyorum.* Lakin durum ortada, Majesteleri'ni rahatsız etmenin gereği yok. Kraliçemiz haklı; Garth bir gemiye binmeden önce Lord Leyton'a mektup yazmalısın. Denizin onu hasta edeceğini ve osurma problemini daha beter edeceğini biliyorsun." Leydi Olenna, Cersei'ye dişsiz bir gülümseme bahşetti. "Konsey odanız Lord Gyles'la daha güzel kokar ama o öksürüğün dikkat dağıtıcı olacağını söyleyebilirim. Yaşlı ve sevgili Garth amcayı hepimiz çok severiz lakin adam gaz hasıl ediyor, bu inkâr edilemez. Kötü kokulardan nefret ederim." Kadının buruşuk yüzü daha da buruştu. "Doğrusunu isterseniz, septte burnuma nahoş bir koku geldi. Belki siz de fark etmişsinizdir?"

"Hayır," dedi Cersei soğuk bir şekilde. "Bir esans mıydı?"

"Daha çok ufunet gibiydi."

"Belki de sonbahar güllerinizi özlediniz. Sizi çok uzun zaman alıkoyduk." Cersei, Leydi Olenna'nın maiyetinden ne kadar çabuk kurtulursa o kadar iyiydi. Lord Tyrell annesini güven içinde eve götürmeleri için çok sayıda şövalye gönderirdi ve şehirde daha az Tyrell kılıcı olursa kraliçe daha huzurlu uyurdu.

“İtiraf ediyorum ki Yüksek Bahçe’nin hoş kokularını özledim,” dedi yaşlı leydi. “Lakin tatlı Margaery’min sizin kıymetli Tommen’ınızla evlendiğini görmeden buradan ayrılamam.”

“O günü ben de sabırsızlıksa bekliyorum,” diyerek lafa karıştı Tyrell. “Aslında Lord Tywin ve ben bir tarih belirlemek üzereydik. Belki siz ve ben bu konuya devam edebiliriz Majesteleri.”

“Yakında.”

“Yakında işe yarar,” dedi Leydi Olenna burnunu çekerek. “Şimdi benimle gel Mace, bırak da Majesteleri... yas tutmaya devam etsin.”

Diken Kraliçesi, Sağ ve Sol olarak hitap etmeksen hoşlandığı iki metrelik muhafızlarının arasında yalpalayarak uzaklaşırken, *senin öldüğünü göreceğim yaşlı kadın,* diye yemin etti Cersei. *Ne kadar tatlı bir ceset olacağını göreceğiz.* Yaşlı kadın lord oğlundan iki kat zekiydi, bu çok açıktı.

Kraliçe, oğlunu Margaery ile kuzenlerinden kurtardı ve kapıya doğru yürüdü. Dışarıda, yağmur nihayet durmuştu. Sonbahar havası tatlı ve taze kokuyordu. Tommen tacını çıkardı. “Onu başına geri koy,” diye emretti Cersei.

Tommen, “Boynumu ağrıtıyor,” dedi ama söyleneni yaptı. “Yakında evlenecek miyim? Margaery, evlenir evlenmez Yüksek Bahçe’ye gidebileceğimizi söyledi.”

“Yüksek Bahçe’ye gitmiyorsun ama kaleye dönerken at sürebilirsin.” Cersei bir baş işaretiyle Sör Meryn Trant’ı çağırdı. “Majesteleri’nin atını getirin ve Lord Gyles’tan arabamı paylaşarak beni onurlandırmasını rica edin.” İşler Cersei’nin tahmin ettiğinden daha hızlı ilerliyordu; heba edecek vakit yoktu.

At sürmek fikri Tommen’ı mutlu etmişti ve Lord Gyles kraliçenin davetinden elbette onur duymuştu... fakat Cersei hazine başı olmasını istediğinde adam öyle şiddetli öksürmeye başladı ki Cersei onun hemen ve oracıkta öleceğinden korktu. Ama Anne merhametliydi; neticede Lord Gyles teklifi kabul edecek kadar düzeldi ve hatta değiştirmek istediği adamların isimlerini öksürmeye başladı; Serçeparmak tarafından atanmış gümrük memurları, yün simsarları ve hatta anahtar koruyucularından biri.

“İstediğiniz ineği seçebilirsiniz, önemli olan sütün akmaya devam etmesi. Ve soru sorulursa, konseye dün katıldınız.”

“Dün...” Bir öksürük krizi adamı iki büklüm etti. “Dün. Elbette.” Lord Gyles, tükürüğündeki kanı saklamak istercesine kırmızı bir mendile

öksürdü. Cersei bunu görmemiş gibi yaptı.

Öldüğünde başka birini bulurum. Belki de Serçeparmak'ı geri çağırırdı. Lysa Arryn ölmüştü, Petyr Baelish uzun süre Vadi'nin Lord Savunucusu olarak kalamazdı. Pycelle'in söyledikleri doğruysa, Vadi lordları şimdiden hareketlenmeye başlamıştı. *O sefil çocuk elinden alındığında, Lord Petyr sürünerek geri dönecek.*

"Majesteleri?" Lord Gyles öksürdü ve ağzını sildi. "Kral Eli..." Tekrar öksürdü. "...kim olacak..." yeni bir öksürük dalgası adamı sarstı. "...sorabilir miyim?"

"Amcam," dedi Cersei kayıtsızca.

Cersei, önünde Kızıl Kale'nin kapılarının yükseldiğini görünce rahatladı. Tommen'ı yaverlerinin sorumluluğuna bıraktı ve dinlenmek üzere kendi dairesine çekildi.

Cersei ayakkabılarını henüz çıkarmıştı ki Jocelyn ürkekçe odaya girdi, Qyburn'ün dışarıda olduğunu ve huzura kabul edilmek istediğini söyledi. "Onu içeri gönder," diye emretti kraliçe. *Hükümdarlar asla dinlenemiyor.*

Qyburn yaşlıydı ama saçlarında hâlâ kardan çok kül vardı ve ağzının etrafındaki gülme çizgileri onu küçük bir kızın en sevdiği büyükbabası gibi gösteriyordu. *Daha ziyade hırpani bir büyükbaba gibi.* Cübbesinin yakası yıpranmıştı, kol yeni yırtılmış ve kötü bir şekilde tekrar dikilmişti. "Görünüşüm için Majesteleri'nden af dilemeliyim," dedi adam. "Zindanlardaydım, emrettiğiniz üzere İblis'in firarıyla ilgili tahkikat yapıyordum."

"Peki ne keşfettin?"

"Lord Varys ile kardeşinizin ortadan kaybolduğu gece, üçüncü bir adam daha yok olmuş."

"Evet, gardiyan."

"Adamın adı Rugen'miş. Kara hücrelerden sorumlu bir ast gardiyan. Ast gardiyanların başı onu tıknaz, tıraşsız, pes sesli bir adam olarak tarif ediyor. Eski kral Aerys'ten beri görevdeymiş ve istediği gibi gelip gidiyormuş. Kara hücreler son yıllarda pek dolu değil. Görünüşe göre diğer zindancılar ondan korkuyormuş ama kimse onun hakkında fazla bir şey bilmiyor. Arkadaşı ya da akrabası yokmuş. Ne içki içiyormuş ne de genelevlere takılıyormuş. Adamın uyku hücresi nemli ve kasvetliydi. Üzerinde uyuduğu samanlar küflenmişti. Lazımlığı taşmıştı."

"Bütün bunları biliyorum." Jaime, Rugen'in hücresini incelemişti ve Sör Addam'ın altın pelerinlileri tekrar incelemişti.

“Evet Majesteleri,” dedi Qyburn, “fakat o pis kokulu lazımlığın altında, küçük bir boşluğun üstünü kapatan gevşek bir taş olduğunu da biliyor musunuz? Bir adamın, bulunmasını istemediği değerli şeylerini saklayabileceği gibi bir yer?”

“Değerli şeyler?” Bu yeniydi. “Sikke mi demek istiyorsun?” Cersei en başından beri, Tyrion’ın gardiyanı satın aldığından şüpheleniyordu.

“Kuşkusuz öyle. Bulduğumda çukur boştu elbette. Rugen kaçarken, haksızca edinilmiş hazinesini de götürmüştür mutlaka. Fakat meşalemle çukurun üstüne çömeldiğimde pırıldayan bir şey gördüm ve o şeyi çıkarana kadar toprağı kazdım.” Qyburn avucunu açtı. “Bir altın sikke.”

Altındı, evet. Fakat Cersei sikkeyi eline aldığı anda yanlış olduğunu anladı. *Çok küçük,* diye düşündü, *çok ince.* Sikke eskiydi ve aşınmıştı. Bir yüzünde bir kralın profili ve öteki yüzünde bir el izi vardı. “Bu ejderha değil.”

“Değil,” diye onayladı Qyburn. “Bu sikke Fetih’ten önce basılmış Majesteleri. Sikkenin üstündeki kral, On İkinci Garth. El de Gardener Hanedanı’nın arması.”

Yüksek Bahçe’nin Gardener Hanedanı. Cersei elini kapatıp sikkeyi sıktı. *Bu ne çeşit bir ihanet?* Mace Tyrell, Tyrion’ın yargıçlarından biriydi ve yüksek sesle onun ölümünü istemişti. *Bu bir hile miydi? Tyrell bütün o zaman boyunca İblis’le birlikte hareket etmiş ve Lord Tywin’in ölümünü planlamış olabilir mi?* Tywin Lannister mezardayken, Lord Tyrell, Kral Eli olmak için aşikâr bir seçenekti ama buna rağmen... “Bundan kimseye bahsetmeyeceksin.”

“Majesteleri ketumiyetime güvenebilir. Bir paralı asker grubuyla birlikte at süren her adam dilini tutmayı öğrenir, aksi takdirde dilini uzun zaman ağzında tutamaz.”

“Benimle birlikte olanlarla da öyle.” Kraliçe, sikkeyi kaldırdı. Bu konuyu daha sonra düşünecekti. “Diğer mesele ne oldu?”

“Sör Gregor.” Qyburn omuzlarını silkti. “Emrettiğiniz gibi onu muayene ettim. Yılan’ın mızrağındaki zehir, mantikor zehriydi. Hayatım üzerine bahse girerim.”

“Pycelle öyle olmadığını söylüyor. Lord babama, mantikor zehrinin kalbe ulaştığı anda öldürdüğünü söylemişti.”

“Öldürür. Lakin bu zehir, Dağ’ın ölüm süresini uzatmak amacıyla bir şekilde koyultulmuş.”

“Koyultulmuş? Nasıl koyultulmuş? Başka bir maddeyle mi?”

“Majestelerinin söylediği gibi olabilir fakat çoğu durumda, bir zehrin içine yabancı bir madde katmak zehrin etkisini azaltır. Sebep... doğal olmayabilir diyebiliriz. Bence bir efsun.”

Bu da Pycelle kadar aptal mı? “Yani bana, Dağ’ın bir kara büyü yüzünden can çekiştiğini mi söylüyorsun?”

Qyburn kraliçenin sesindeki alayı duymazdan geldi. “Zehir yüzünden ölüyor ama ağır ağır ve muazzam bir ıstırap içinde. Onun acısını azaltma çabalarım Pycelle’inkiler kadar faydasız oldu. Korkarım ki Sör Gregor haşhaş sütüne ziyadesiyle alıştı. Yaveri, Dağ’ın kör edici baş ağrıları çektiğini ve haşhaş sütünü, normal adamların bira içtiği gibi içtiğini söylüyor. Neticede, Dağ’ın damarları baştan ayağa siyaha döndü, idrarı irinle bulanıklaştı ve zehir, adamın böğründe benim yumruğum kadar büyük bir delik açtı. Doğruyu söylemek gerekirse, Dağ’ın hâlâ hayatta olması bir mucize.”

“Cüssesi,” dedi Cersei kaşlarını çatarak. “Gregor çok iri bir adam. Aynı zamanda çok aptal bir adam. Görünüşe göre ne zaman ölmesi gerektiğini bilemeyecek kadar aptal.” Kadehi kaldırdı, Senelle tekrar doldurdu. “Çığlıkları Tommen’ı korkutuyor. Bir gece beni bile uyandırdı. Bana sorarsan Ilyn Payne’i çağırma vaktimiz geldi de geçti bile.”

“Majesteleri,” dedi Qyburn. “Sör Gregor’u zindanlara taşıyabilirim. Oradayken çığlıkları sizi rahatsız etmez, ben de onunla daha rahat ilgilenebilirim.”

“Onunla ilgilenmek mi?” Cersei güldü. “Bırak da onunla Sör Ilyn ilgilensin.”

“Eğer arzunuz buysa Majesteleri,” dedi Qyburn, “ama bu zehir... bu zehirle ilgili daha çok şey bilmek faydalı olabilir, olmaz mı? Bir şövalyeyi öldürmek için bir şövalye gönder, bir okçuyu öldürmek için bir okçu, sıradan insanlar böyle söyler. Kara sanatlarla mücadele etmek için...” Cümlesini bitirmedi ama kraliçeye gülümsedi.

Pycelle değil, bu kadarı gayet açık. Kraliçe merakla adamı tarttı. “Hisar zincirini neden aldı?”

“Özlerinde, aliüstatların tümü korkaktır. Marwyn onlara gri koyunlar der. Ben en az Ebrose kadar mahir bir şifacıydım ama ondan daha iyi olmaya hevesliydim. Hisar’ın adamları, dört yüz yıl boyunca, yaşamın tabiatını anlamak için ölülerin bedenlerini açtılar. Ben ölümün tabiatını anlamak istiyordum, bu yüzden canlıların bedenlerini açtım. Bu suç için gri

koyunlar tarafından ayıplandım ve sürgün edildim... ama ben, yaşamın ve ölümün tabiatını Eski Şehir'deki her adamdan daha iyi anlarım."

"Anlar mısın?" Bu Cersei'nin ilgisini çekmişti. "Pekâlâ. Dağ senindir. Onunla ne istiyorsan yap ama çalışmalarını kara hücrelerde sürdür. Öldüğünde adamın başını bana getir. Babam onu Dorne'a söz verdi. Prens Doran, Dağ'ı bizzat öldürmeyi tercih ederdi ama bu hayatta hepimizi hayal kırıklıkları yaşamak zorundayız."

"Çok iyi Majesteleri." Qyburn boğazını temizledi. "Lakin Pycelle kadar iyi tedarikli değilim. Bazı araç gereçler almalıyım..."

"Lord Gyles'a, sana ihtiyaçlarını karşılayacak miktarda altın vermesini söyleyeceğim. Kendine yeni giysiler de al. Bit Çukuru'ndan çıkıp gelmiş gibi görünüyorsun." Cersei, ona ne kadar güvenebileceğini merak ederek adamın gözlerini inceledi. "Bu duvarların ötesine... çalışmaların... hakkında tek laf giderse başının dertte olacağını söylememe gerek var mı?"

"Hayır Majesteleri." Qyburn güven verici bir şekilde gülümsedi. "Sırlarınız benimle güvende."

Adam gittiğinde Cersei kendine bir kadeh sert şarap doldurdu ve içkisini pencerenin yanında, avluda uzayan gölgeleri izleyerek ve sikkeyi düşünerek içti. *Menzilden gelen altın.* Lord Tywin'i öldürmek için rüşvet almadıysa, bir ast gardiyanın neden Menzil'den gelmiş sikkesi olurdu?

Cersei ne kadar uğraşırsa uğraşsın, o aptal yarım gülümsemeyi ve cesetten gelen ufuneti hatırlamadan Lord Tywin'in yüzünü aklına getiremiyordu. Bu işin arkasında da Tyrion'ın olup olmadığını merak etti. *Tıpkı Tyrion gibi küçük ve zalim bir gülümsemeydi.* Pycelle, Tyrion'ın maşası olabilir miydi? *Tyrion yaşlı adamı kara hücrelere göndermişti ve o hücrelerin sorumluluğu Rugen'deydi*, diye hatırladı. Bütün ipler, Cersei'nin hiç hoşlanmadığı bir şekilde düğümleniyordu. *Yeni Yüce Rahip de Tyrion'ın köpeği ve babamın zavallı bedeni geceden sabaha kadar onun himayesindeydi.*

Tam güneş batarken Sör Kevan geldi; yüzü kadar kasvetli, kömür rengi yün bir takım giymişti. Sör Kevan, bütün Lannisterlar gibi beyaz tenli ve sarışındı ama elli beş yaşında saçlarının neredeyse tamamını kaybetmişti. Kimse onun için alımlı diyemezdi. Kalın beliyle, düşük omuzlarıyla, kısa tıraş edilmiş saru sakallarının gizleyemediği kare şekilli sivri çenesiyle, Cersei'ye yaşlı bir çoban köpeğini anımsatıyordu... ama sadık ve yaşlı bir çoban köpeği tam olarak Cersei'nin ihtiyaç duyduğu şeydi.

Pancar, ekmek, az pişmiş sığır eti ve bir sürahi Dorne kırmızısından oluşan basit bir akşam yemeği yediler. Sör Kevan çok az konuştu ve şarap kadehine hemen hemen hiç dokunmadı. *Çok fazla düşünüyor,* diye karar verdi Cersei. *Kederini unutması için çalışması gerek.*

Sofra kaldırıldıktan ve hizmetkârlar çekildikten sonra Cersei bunu Kevan'a söyledi. "Babamın sana ne kadar güvendiğini biliyorum amca. Şimdi aynı şeyi ben yapmalıyım."

"Bir El'e ihtiyacın var," dedi Sör Kevan, "ve Jaime seni reddetti."

Açıksözlü. Pekâlâ. "Jaime... Babamın ölümü yüzünden öyle şaşkındım ki ne söylediğimi bilmiyordum. Jaime yiğittir ama bir parça aptaldır, dürüst olalım. Tommen'ın daha tecrübeli bir adama ihtiyacı var. Daha yaşlı bir adama."

"Mace Tyrell daha yaşlı."

Cersei'nin burun delikleri genişledi. "Asla." Kraliçe, alnına düşen saçları geri itti. "Tyrelller hadlerini aştılar."

"Mace Tyrell'i El'in yaparsan aptallık etmiş olursun," diye kabul etti Sör Kevan, "ama onu bir düşmana dönüştürmek daha büyük aptallık olur. Fener Salonu'nda ne olduğunu duydum. Mace, bu çeşit meseleleri herkesin önünde konuşmaması gerektiğini bilmeliydi. Buna rağmen, onu sarayın yarısının önünde utandırarak akılsızlık ettin."

"Konseyde bir Tyrell'e daha katlanmaktan iyidir." Amcasının tekdiri Cersei'yi rahatsız etmişti. "Rosby kifayetli bir hazine başı olacak. Adamın oymalı ve ipek perdeli arabasını gördün; o kadar zengin bir adam altın bulmakta zorlanmaz. El meselesine gelince... babamın başladığı işi bitirmek için, onun bütün düşüncelerini paylaşan kardeşinden daha uygun biri var mıdır?"

"Her adam güvenebileceği birine ihtiyaç duyar. Tywin bana sahipti, bir zamanlar da annene."

"Babam onu çok sevdi." Cersei, babasının yatağındaki ölü fahişeyi düşünmek istemiyordu. "Artık birlikte olduklarını biliyorum."

"Öyle olması için dua ediyorum." Sör Kevan, cevap vermeden önce uzun bir süre kraliçenin yüzünü inceledi. "Benden çok fazla şey istiyorsun Cersei."

"Babamın istediğinden fazlasını değil."

"Yorgunum." Sör Kevan şarap kadehine uzandı ve bir yudum aldı. "İki yıldır görmediğim bir karım, ardından yas tutacağım ölü bir oğlum, evlenecek ve lord olacak bir başka oğlum var. Darry Kalesi tekrar güçlü

kılınmalı, yanık araziler en baştan sürülmeli ve ekilmeli. Lancel'ın benim yardımıma ihtiyacı var."

"Tommen'ın olduğu gibi." Cersei, Kevan'ı tatlı sözlerle kandırmak zorunda kalacağını hiç düşünmemişti. *Babama asla naz yapmazdı.* "Diyarın sana ihtiyacı var."

"Diyar. Evet. Ve Lannister Hanedanı." Kevan tekrar şarabını yudumladı. "Pekâlâ. Burada kalacağım ve Majesteleri'ne hizmet edeceğim..."

Cersei, "Çok güzel," diyerek konuşmaya başladı ama Sör Kevan sesini yükseltti ve onu susturdu.

"...beni hem El, hem de vekil ilan edip Casterly Kayası'na dönmen şartıyla."

Bir an için, Cersei amcasına bakmaktan başka bir şey yapamadı. "Vekil *benim,*" diye hatırlattı.

"Öyleydin. Tywin senin bu rolü devam ettirmeni istemiyordu. Seni Kaya'ya geri göndermek ve yeniden evlendirmekle ilgili planlarını bana anlattı."

Cersei öfkesinin kabardığını hissediyordu. "Bunlardan bahsetti, evet. Ve ben ona yeniden evlenmek istemediğimi söyledim."

Sör Kevan etkilenmemişti. "Kararın tekrar evlenmemekse seni buna zorlamam. Lakin diğer meseleye gelince... sen artık Casterly Kayası Leydisi'sin. Senin yerin orası."

Bu ne cüret? diye bağırmak istedi Cersei. Bunun yerine, "Ben aynı zamanda Vekil Kraliçe'yim. Benim yerim oğlumun yanı," dedi.

"Baban böyle düşünmüyordu."

"Babam öldü."

"Beni kedere ve bütün diyarı hüzne boğarak. Gözlerini aç ve etrafına bak Cersei. Krallık harabeye döndü. Tywin işleri yoluna koyabilirdi ama..."

"İşleri *ben* yoluna koyacağım!" Cersei ses tonunu yumuşattı. "Senin yardımınla amca. Eğer bana da babama ettiğin gibi sadakatle hizmet edersen..."

"Sen baban değilsin. Ve Tywin'in meşru vârisi olarak kabul ettiği kişi her daim Jaime'ydi."

"*Jaime...* Jaime yemin etti. Jaime asla düşünmüyor, o her şeye ve herkese gülüyor. O aklına ne gelirse söylüyor. Jaime yakışıklı bir aptal."

"Ve buna rağmen, Kral Eli makamı için ilk tercihin oydu. Bu durumda sen nesin Cersei?"

"Sana söyledim; keder yüzünden hastaydım, düşünmedim..."

“Düşünmedin,” diyerek onayladı Sör Kevan. “İşte bu yüzden Casterly Kayası’na dönmeli ve kralı, düşünenlerle birlikte bırakmalısın.”

“Kral benim oğlum!”

“Evet,” dedi Sör Kevan, “ve Joffrey’de gördüklerimden anlıyorum ki, yetersiz bir hükümdar olduğun kadar yetersiz bir annesin.”

Cersei, şarap kadehinin muhtevasını amcasının yüzüne boşalttı.

Sör Kevan son derece vakur bir asaletle ayağa kalktı. “Majesteleri.” Yanağından süzülen şarap, kısa tıraş edilmiş sakallarından damladı. “Müsaadenizle, çekilebilir miyim?”

“Sen hangi hakla *bana* şartlar sunmaya kalkışıyorsun? Babamın hane şövalyelerinden daha öte değilsin.”

“Benim arazilerim yok, bu doğru. Fakat belli gelirlerim ve bir kenara koyduğum sikke sandıklarım var. Babam vefat ettiğinde hiçbir çocuğunu unutmadı ve Tywin iyi hizmetin karşılığını vermeyi bilirdi. İki yüz şövalye besliyorum ve gerekirse bu sayıyı iki katına çıkarabilirim. Sancağımı takip edecek hürsüvariler var, paralı askerler tutacak altına da sahibim. Beni hafife almazsanız akıllılık edersiniz Majesteleri... beni düşmanınız yapmazsanız daha da akıllıca davranmış olursunuz.”

“Beni *tehdit* mi ediyorsun?”

“Size tavsiye veriyorum. Vekilliği bana teslim etmeyecekseniz, beni Casterly Kayası’nın kale kumandanı yapın ve Mathis Rowan’ı ya da Randyll Tarly’yi Kral Eli ilan edin.”

İkisi de Tyrell sancak beyleri. Bu öneri Cersei’yi sözsüz bıraktı. *Amcam satın mı alındı?* diye merak etti. *Lannister Hanedanı’na ihanet etmek için Tyrell altını mı aldı?*

“Mathis Rowan mantıklı, sağduyulu ve sevilen bir adam,” diye devam etti Sör Kevan kayıtsızca. “Randyll Tarly diyardaki en iyi savaşçı. Barış zamanı için kötü bir El, lakin Tywin Lannister ölüyken bu savaşı bitirmek için Tarly’den daha uygun bir adam yok. Eğer onun sancak beylerinden birini El olarak seçersen Lord Tyrell gücenmez. Hem Tarly hem de Rowan ehil ve... sadık adamlar. İkisinden birini El ilan edersen Tyrell senindir. Kendini güçlendirmiş ve Yüksek Bahçe’yi zayıflatmış olursun, buna rağmen Mace büyük ihtimalle sana teşekkür eder.” Omuzlarını silkti. “Benim tavsiyem bu, ister al ister alma. İstersen Ay Oğlan’ı El ilan edebilirsin, umurumda değil. Benim ağabeyim öldü kadın. Onu eve götüreceğim.”

Hain, diye düşündü Cersei. *Dönek.* Mace Tyrell'in Sör Kevan'a ne kadar ödediğini merak etti. "Sana en çok ihtiyacı olduğu sırada kralını terk ediyorsun," dedi amcasına. "Tommen'ı terk ediyorsun."

"Tommen'ın annesi var." Sör Kevan'ın yeşil gözleri Cersei'nin gözleriyle buluştu. Çenesinin altında son bir damla şarap titredi, sonunda düştü. Bir an duraksadıktan sonra, yumuşak bir sesle, "Evet," diye ekledi Sör Kevan, "sanırım babası da."

Jaime

Baştan aşağı beyazlar içinde olan Sör Jaime Lannister, babasının cenaze teskeresinin yanında duruyordu. Beş parmağı, altın bir kılıcın kabzasının etrafında kıvrılmıştı.

Akşam karanlığı çökerken, Yüce Baelor Septi'nin içi loş ve ürkütücüydü. Günün son ışığı yüksek pencerelerden içeri giriyor ve Yedi'nin devasa heykellerini kırmızı bir kasvete boyuyordu. Derin gölgeler septin çapraz sahınlarında toplanır ve mermer zeminde sessizce sürünürken, tanrıların mihraplarında kokulu mumlar titreşiyordu. Son yas tutanlar septten ayrılırken akşam dualarının yankıları azaldı.

Diğerleri gittiğinde Balon Swann ve Loras Tyrell kaldı. "Kimse yedi gün ve yedi gece boyunca nöbet tutamaz," dedi Sör Balon. "En son ne zaman uyudunuz lordum?"

"Lord babam sağken," dedi Jaime.

"Bu gece sizin yerinize nöbet tutmama izin verin," diye önerdi Sör Loras.

"O senin baban değildi." *Onu sen öldürmedin. Ben öldürdüm. Onu öldüren arbalet okunu Tyrion salmış olabilir ama Tyrion'ı salan bendim.* "Beni yalnız bırakın."

"Lordum nasıl emrederse," dedi Swann. Sör Loras tartışmayı devam ettirecekmiş gibi görünüyordu ama Sör Balon delikanlıyı kolundan tuttu ve uzaklaştırdı. Jaime onların gittikçe hafifleyen ayak seslerini dinledi. Sonra mumların, kristallerin ve ölümün mide bulandırıcı tatlı kokusunun içinde, tekrar babasıyla yalnız kaldı. Zırhının ağırlığı yüzünden sırtı sancıyordu ve bacakları uyuşmuştu. Duruşunu biraz değiştirdi ve altın kılıcın etrafındaki parmaklarını kastı. Kılıcı savuramıyordu ama tutabiliyordu. Kayıp eli zonkluyordu. Bu neredeyse komikti. Kaybettiği elinde, ona kalan bedeninde olduğundan daha fazla his vardı.

Elim bir kılıca aç. Birini öldürmem gerek. Başlangıç olarak Varys'i ama önce altında saklandığı kayayı bulmalıyım. "Hadıma onu bir gemiye götürmesini emrettim, senin yatak odana değil," dedi cesede. "Kan... Tyrion'ın ellerinde olduğu kadar onun ellerinde." *Kan, benim ellerimde*

olduğu kadar onun ellerinde, demek istemişti ama kelimeler boğazında sıkışmıştı. *Varys ne yaptıysa, benim yüzümden yaptı*.

Jaime o gece hadımın odasında beklemişti; sonunda küçük kardeşinin ölmesine müsaade etmemeye karar verdiğinde. Beklerken tek eliyle hançerini bilemişti, taşa sürtünen çeliğin sesinde tuhaf bir huzur bu lmuştu. Ayak seslerini duyduğunda kapının yanında durmuştu. Varys, pudra ve lavanta kokusuyla içeri girmişti. Jaime adamın arkasına geçmiş, dizlerinin arkasını tekmelemiş ve göğsüne çökmüştü. Hançerini hadımın yumuşak ve beyaz çenesinin altına dayamış, adamın başını yukarı çekmişti. "Ah Lord Varys," demişti nezaketle, "seninle burada karşılaşmak ne hoş."

"Sör Jaime?" demişti hadım nefes nefese. "Beni korkuttunuz."

"Amacım buydu." Jaime hançeri büktüğünde, bıçaktan kan damlaları süzülmüştü. "Kardeşimi, kafası Sör Ilyn tarafından kesilmeden önce hücresinden çıkarmama yardım edebileceğini düşünüyordum. Çirkin bir kafa, seni temin ederim, lakin kardeşimin sadece bir kafası var."

"Evet... pekâlâ... eğer... hançeri çekerseniz... evet, nazikçe, lordum nasıl memnun olacaksa, nazikçe, ah, yaralandım..." Hadım boğazına dokunmuş ve parmaklarındaki kanı görünce hayretle bakakalmıştı. "Kendi kanımı görmekten oldum olası tiksinmişimdir."

"Birazdan tiksinecek daha çok şeyin olacak, eğer bana yardım etmezsen."

Varys oturur duruma gelmek için çırpınmıştı. "Kardeşiniz... eğer İblis esrarlı bir şekilde hücresinden kaybolursa, so-sorular sorulur. Ha-hayatım için endişe ederim."

"Hayatın bana ait. Bildiğin sırlar benim umurumda değil. Tyrion ölürse sen de fazla yaşamazsın, sana söz veriyorum."

"Ah." Hadım, parmaklarındaki kanı emmişti. "Korkunç bir şey istiyorsunuz... sevgili kralımızı katleden İblis'i serbest bırakmak. Yoksa onun masum olduğuna mı inanıyorsunuz?"

"Masum ya da suçlu," demişti Jaime aptal gibi, "bir Lannister borcunu mutlaka öder." Kelimeler kolay gelmişti.

Jaime o zamandan beri uyumamıştı. Kardeşini görebiliyordu şimdi; meşale ışığı yüzünü aydınlatırken burun kökünün altından sırıtan cüceyi. Cüce, melanetle kalınlaşmış bir sesle, "Seni zavallı aptal kör sakat ahmak," diye hırlamıştı. "Cersei yalancı fahişenin teki. Lancel'la, Osmund Karakazan'la ve ihtimal Ay Oğlan'la yatıyordu. Ve ben, olduğumu söyledikleri canavarın ta kendisiyim. Evet, senin o habis oğlunu öldürdüm."

Babamızı öldürmeye niyetli olduğunu hiç söylemedi. Söyleseydi onu durdururdum. O zaman ben akraba katili olurdum, o değil.

Jaime, Varys'in nerede saklandığını merak etti. Muhbir başı akıllılık etmiş ve dairesine dönmemişti, Kızıl Kale'de yapılan aramada da ortaya çıkmamıştı. Hadım, tuhaf sorulara cevap vermek için kalmaktansa, Tyrion'la birlikte gemiye binmiş olabilirdi. Eğer öyleyse, o ikisi şu anda açık denizdeydi, bir kadırganın kamarasında bir matara Arbor altınını paylaşıyorlardı.

Eğer kardeşim, Varys'i de öldürüp adamın cesedini kalenin altında çürümeye bırakmadıysa. Orada, Varys'in kemikleri bulunmadan önce yıllar geçebilirdi. Jaime aşağıya bir düzine muhafız indirmişti; meşaleler, ipler ve fenerlerle. Saatler boyunca dönemeçli koridorları, dar boşlukları, saklı kapıları, gizli basamakları ve mutlak karanlığa inen merdiven bacalarını kolaçan etmişlerdi. Jaime'nin kendisini böyle büsbütün sakat hissettiği zamanlar azdı. Bir adam, iki eli olduğu zaman birçok şeyi çantada keklik görüyordu. Mesela merdivenleri. Jaime için emeklemek bile kolay değildi; emeklemek için iki diz ve iki *el* gerekiyordu. Jaime diğer adamlar gibi, basamakları tırmanırken meşale de taşıyamıyordu.

Ve hepsi bir hiç uğrunaydı. Sadece karanlık, toz ve fareler bulmuşlardı. *Ve aşağıda pusuya yatmış ejderhalar.* Jaime, demir ejderhanın ağzındaki kömürlerin kasvetli, turuncu ışıltısını hatırladı. Maltız, bir düzine tünelin birleştiği bir merdiven bacasının dibindeki bir odayı ısıtıyordu. Jaime zeminde, Targaryen Hanedanı'nın üç başlı ejderhasının siyah ve kırmızı taşlardan yapılmış mozaiğini bulmuştu. *Seni tanıyorum Kral Katili,* der gibiydi canavar. *Ben her zaman buradaydım, senin bana gelmeni bekliyordum.* Ve Jaime o sesi tanıyor gibiydi; bir zamanlar Ejderha Kayası Prensi Rhaegar'a ait olan demir tonlar.

Jaime'nin, Kızıl Kale'nin avlusunda Rhaegar'la vedalaştığı gün hava rüzgârlıydı. Prens gece siyahı zırhını kuşanmıştı, göğüs kalkanında yakutlardan yapılmış üç başlı ejderha vardı. "Majesteleri," diye yalvarmıştı Jaime, "bu defa kralı korumak için Darry'nin ya da Sör Barristan'ın kalmasına izin verin. Onların pelerinleri de benimki kadar beyaz."

Prens Rhaegar başını iki yana sallamıştı. "Benim soylu babam, senin babandan, kuzenimiz Robert'tan korktuğundan fazla korkuyor. Lord Tywin'in ona zarar verememesi için seni yanında tutmak istiyor. Böyle bir zamanda, ondan bu kol değneğini almaya cesaret edemem."

Jaime'nin öfkesi boğazına yürümüştü. "Ben bir kol değneği değilim. Ben Kral Muhafızları'nın şövalyesiyim."

"O halde kralı koru," diye çıkışmıştı Sör Jon Darry. "O pelerini giydiğinde, itaat edeceğine dair söz verdin."

Rhaegar, elini Jaime'nin koluna koymuştu. "Şu mücadele bittiğinde konseyi toplamak niyetindeyim. Değişiklikler yapılacak. Bunu uzun zaman önce yapmak istiyordum ama... neyse, yürünmemiş yollardan bahsetmenin bir faydası yok. Döndüğümde konuşacağız."

Bunlar, Rhaegar Targaryen'ın Jaime'ye söylediği son sözlerdi. Kapıların dışında bir ordu toplanmıştı, bir diğeri de Üç Dişli Mızrak'a inmişti. Ejderha Kayası Prensi atına binmiş, siyah miğferini takmış ve felaketine doğru gitmişti.

Bildiğinden daha haklıydı. Mücadele bittiğinde değişiklikler yapıldı. "Aerys, beni yakınında tutarsa ona hiçbir zarar gelmeyeceğini düşünüyordu," dedi Jaime cesede. "Bu gülünç değil mi?" Lord Tywin de aynı şekilde düşünüyordu sanki; gülümsemesi eskisinden genişti. *Ölü olmaktan keyif alıyormuş gibi görünüyor.*

Tuhaftı ama Jaime keder hissetmiyordu. *Gözyaşlarım nerede? Öfkem nerede?* Jaime Lannister hiçbir zaman öfkeden yoksun olmamıştı. "Baba," dedi cesede, "bana, gözyaşlarının bir erkeğin zayıflığına işaret ettiğini söyleyen sendin, yani senin için ağlamamı bekleyemezsin."

O sabah, cenaze teskeresinin önünden geçmek için bin lord ve leydi gelmişti, öğleden sonra da binlerce sıradan insan. İnsanlar ağır kıyafetler giymiş ve vakur ifadeler takınmıştı ama Jaime pek çoğunun, bu büyük adamın devrildiğini görmekten içten içe keyif aldığını biliyordu. Batıda bile, Lord Tywin sevilen bir adam olmaktan çok saygı duyulan biri olmuştu ve Kral Toprakları İşgal'i hâlâ hatırlıyordu.

Bütün yas tutanların içinde en perişan görünen kişi Yüce Üstat Pycelle'di. İkinci ayinden sonra, gizlice cesedi incelerken, "Altı krala hizmet ettim," demişti Jaime'ye, "ama burada tanıdığım en büyük adam yatıyor. Asla taç takmadı ama Lord Tywin bir kralın olması gereken her şeydi."

Pycelle, sakalı olmadan sadece yaşlı değil çelimsiz de görünüyordu. Bir parçanı, seni sen yapan parçayı kaybetmenin ne demek olduğunu bilen Jaime, *onu tıraş etmek Tyrion'ın yapabileceği en zalimce şeydi,* diye düşündü. Eskiden Pycelle'in sakalı fevkaladeydi; kar gibi beyaz ve kuzu yünü gibi yumuşaktı, üstadın yanaklarıyla çenesini kaplayan ve neredeyse

kemerine kadar sarkan görkemli bir uzantıydı. Yüce Üstat, vaaz verirken sakalını sıvazlamayı alışkanlık haline getirmişti. Sakalı ona bilge bir hava veriyor ve her türlü nahoş şeyi gizliyordu: Yaşlı adamın çenesinin altındaki sarkık deriyi, sürekli sızlanan küçük ağzını, eksik dişlerini, siğillerini, kırışıklıklarını ve sayısız yaşlılık lekesini. Pycelle kaybettiği sakalı tekrar uzatmaya çalışıyordu ama başarılı değildi. Adamın kırışık yanaklarında biten püskülvari tüyler öyle inceydi ki Jaime bunların altındaki lekeli pembe deriyi görebiliyordu.

“Sör Jaime, şu hayatta korkunç şeyler gördüm,” demişti yaşlı adam. “Savaşlar, mücadeleler, son derece menfur cinayetler... Şehrin yarısı ve Hisar’ın dörtte üçü vebaya kurban gittiğinde, ben Eski Şehir’de çocuktum. Lord Hightower limandaki bütün gemileri yaktı, kapıları kapattı ve kaçmaya çalışan herkesin öldürülmesini emretti; erkek, kadın ya da yeni doğmuş bebek. Veba salgını bittiğinde lordu öldürdüler. Tam da limanı yeniden açtığı gün atından aşağı çektiler ve boğazını kestiler, genç oğlunu da katlettiler. Bugün bile, cahil Eski Şehir onun adını duyduğunda tükürür ama Quenton Hightower yapılması gereken şeyi yapmıştı. Babanız da öyle bir adamdı. Yapılması gereken şeyi yapan bir adam.”

“Kendinden bu kadar memnun görünmesinin sebebi bu mu?”

Cesetten yükselen buhar Pycelle’in gözlerini yaşartmıştı. “Deri... deri kururken kaslar gerilir ve dudakları yukarı çeker. Bu bir gülümseme değil, sadece... *kuruma,* hepsi bu. “Yaşlı adam gözlerini kırpıştırıp gözyaşlarını geri göndermişti. “Beni bağışlayın. Çok yorgunum.” Pycelle, asasına dayanıp ağır adımlarla septten ayrılmıştı. *Bu da ölüyor,* diye fark etmişti Jaime. *Cersei’nin ona işe yaramaz demesi boşuna değil.*

Gerçi Jaime’nin tatlı kardeşi, sarayın yarısının işe yaramaz ya da hain olduğunu düşünüyordu; Pycelle, Kral Muhafızları, Tyrelller, bizzat Jaime... hatta, cellat olarak hizmet veren sessiz şövalye Sör Ilyn Payne. Adam, Kral Adaleti sıfatıyla zindanlardan sorumluydu, bir dili olmadığı için zindanların idaresini büyük ölçüde emrindeki adamlara bırakmıştı ama buna rağmen, Cersei, Tyrion’ın firarı için Payne’i suçlamıştı. Az kalsın, *benim marifetimdi, onun değil,* diyecekti Jaime. Bunu yapmak yerine, Rennifer Derinsu isimli yaşlı ve kambur ast gardiyandan alabileceği bütün cevapları alacağına dair söz vermişti.

Jaime tarafından sorgulandığında, “Bunun ne çeşit bir isim olduğunu merak ettiğinizi görüyorum,” demişti adam. “Eski bir isim, bu doğru. Böbürlenmek istemem ama damarlarımda asil bir kan var. Köklerim bir

prensese dayanıyor. Hikâyeyi, ben delikanlıyken babam anlatmıştı.” Lekeli kafasına ve çenesindeki beyaz kıllara bakılırsa, Derinsu uzun yıllardır delikanlı değildi. “O prenses, Bakire Zindanı’nın en güzel hazinesiymiş. Lord Oakenfist, başka biriyle evli olmasına rağmen, kalbini prensese kaptırmış. Prenses, lorddan olma oğluna, piçlere verilen ‘Su’ ismini vermiş. Oğlan büyümüş ve kudretli bir şövalye olmuş. Şövalyenin kendi oğlu da şövalye olmuş ve şövalye, insanlar oğlunun gayrimeşru doğmadığını bilsin diye ‘Su’ adının önüne ‘Derin’i koymuş. Yani, benim içimde bir parça ejderha var.”

“Evet, az kalsın seni Fatih Aegon’la karıştırıyordum,” demişti Jaime. “Su,” Karasu Koyu civarlarında sıkça rastlanan bir piç adıydı; Derinsular’ın kökleri bir prensese değil, büyük ihtimalle önemsiz bir hane şövalyesine dayanıyordu. “Gel gör ki senin kökenlerinden daha ivedi endişelerim var.”

Derinsu başını eğmişti. “Kayıp tutsak.”

“Ve kayıp gardiyan.”

“Rugen,” diyerek tamamlamıştı yaşlı adam. “Ast gardiyanlardan biri. Üçüncü kademeden sorumluydu, kara hücrelerden.”

“Bana onu anlat,” demek zorunda kalmıştı Jaime. *Lanet olası bir fars oyunu.* Derinsu bilmiyor olsa da, Jaime, Rugen’in kim olduğunu gayet iyi biliyordu.

“Bakımsız, tıraşsız, pes sesli bir adamdı. Ondan hiç hoşlanmazdım, itiraf ediyorum. On iki yıl önce ilk geldiğimde Rugen buradaydı. Kral Aerys’ten beri görevdeymiş. Zindanlara çok nadir uğradığını söylemem gerek. Raporlarımda bu husustan bahsettim lordum. Emin olun bahsettim. Asil kan taşıyan bir adam olarak size yemin ederim.”

Şu asil kandan bir kez daha bahsedersen birazını dökebilirim, diye düşünmüştü Jaime. “O raporları kim gördü?”

“Belli raporlar hazine başına gitti, diğerleri de muhbir başına. Baş gardiyan ve Kral Adaleti bütün raporları gördü. Zindanlarda hep böyle olmuştur.” Derinsu burnunu kaşımıştı. “Rugen, gerektiği zamanlarda burada oluyordu lordum. Bunu söylemek gerek. Kara hücreler az kullanılır. Sizin küçük kardeşinizden önce bir süre için Yüce Üstat Pycelle buradaydı, ondan önce de vatan haini Stark. Üç kişi daha vardı, sıradan adamlar, ama Lord Stark onları Gece Nöbetçileri’ne verdi. O üçünü serbest bırakmanın iyi olmadığını düşündüm ama evraklar usule uygun düzenlenmişti. Bir raporda bundan da bahsettim, emin olabilirsiniz.”

“Uyuyakalan gardiyanlardan bahset.”

“Gardiyanlar?” Derinsu burnunu çekmişti. “Onlar gardiyan değildi. Sadece zindancıydılar. Kraliyet yirmi zindancı için maaş ödüyor lordum, lakin benim burada olduğum süre içinde hiçbir zaman on ikiden fazla zindancımız olmadı. Ayrıca, altı ast gardiyanımızın olması gerek, her kademede iki adam, fakat sadece üç kişi var.”

“Sen ve diğer iki adam?”

Derinsu tekrar burnunu çekmişti. “Ben ast gardiyanların *şefiyim* lordum. Ast gardiyanların üstündeyim. Sayıları tutmakla yükümlüyüm. Eğer lordum defterlerime göz gezdirmek isterse, bütün rakamların doğru olduğunu görür.” Derinsu, önünde açık duran deri kaplı büyük deftere başvurmuştu. “Şu anda, kardeşinize ek olarak ilk kademede dört ve ikinci kademede bir tutsağımız var.” Adam yüzünü buruşturmuştu. “Kardeşiniz kaçtı tabii. Doğru. Onu defterden çıkarayım.” Bir kalem almış ve ucunu açmaya başlamıştı.

Altı tutsak, diye düşünmüştü Jaime yüzünü ekşiterek, *biz yirmi zindancı, altı ast gardiyan, bir baş gardiyan ve bir Kral Adaleti için maaş öderken.* “Şu iki zindancıyı sorgulamak istiyorum.”

Rennifer Derinsu kalemini açmayı bırakmış ve kuşkuyla Jaime’ye bakmıştı. “Onları sorgulamak mı lordum?”

“Beni duydun.”

“Duydum lordum, elbette duydum ama... lordum kimi isterse sorgular, bu doğru, sorgulayamayacağını söylemek benim haddim değil. Fakat sör, cüretimi bağışlayın, adamların cevap vereceğini sanmıyorum. Onlar öldü lordum.”

“*Öldü?* Kimin emriyle?”

“Sanırım bizzat sizin... belki de kralın? Sormadım. Kral Muhafızları’nı sorgulamak bana düşmez.”

Jaime’nin yarasına tuz basılmıştı; Cersei, kendi kahrolası işini yaptırmak için Jaime’nin adamlarını kullanmıştı, onları ve kıymetli Karakazanlar’ı.

Jaime daha sonra, kan ve ölüm kokan bir zindanda, “Sizi kafasız aptallar,” diye hırlamıştı Boros Blount ve Osmund Karakazan’a. “Ne yaptığınızı sanıyordunuz?”

“Bize söylenen şeyden fazlasını değil lordum.” Sör Boros, Jaime’den daha kısaydı ama daha ağırdı. “Majesteleri’nin emriydi. Kız kardeşinizin.”

Sör Osmund başparmağını kemerine geçirmişti. “Onların sonsuza kadar uyumasını istedi. Kardeşlerim ve ben bu isteği yerine getirdik.”

Getirdiniz. Cesetlerden biri, bir masaya yüzüstü devrilmişti ama adamın kafasının altında şarap değil kan gölü vardı. İkinci zindancı, kaburgalarının arasına bir kılıç girmeden önce, oturduğu sıradan kalkmayı ve hançerini çekmeyi başarmıştı. Onun sonu daha uzun ve daha pis olmuştu. *Varys'e bu firarda kimsenin zarar görmemesini söylemiştim,* diye düşünmüştü Jaime. *Ama bunu kardeşlerime söylemeliydim.* "Yanlış yapmışsınız sör."

Sör Osmund omuz silkmişti. "Kimse onları özlemeyecek. Bahse girerim ki cinayette onların da rolü vardı, kaybolan zindancının yanı sıra."

Adama*, hayır,* diyebilirdi Jaime. *Varys, onları uyutmak için şaraplarına ilaç kattı*. "Eğer öğleyse, ağızlarından gerçeği alabilirdik..." *Lancel'la, Osmund Karakazan'la ve ihtimal Ay Oğlan'la yatıyordu...* "Kuşkucu bir tabiatım olsaydı, o iki zindancının asla sorgulanmamasını sağlamak için acele ettiğinizi düşünebilirdim. Onları bu işteki rolünüzü örtbas etmek için mi susturdunuz?"

"Bizim rolümüz mü?" Karakazan boğulur gibi olmuştu. "Bizim bütün yaptığımız, kraliçenin emrini yerine getirmekti. Yeminli Kardeş'iniz olarak söylüyorum."

Jaime, hayalet parmakları seğirirken, "Osney ile Osfryd'i buraya getirin ve yaptığınız pisliği temizleyin," demişti. "Ve bundan sonra, kardeşim birini öldürmenizi emrettiğinde önce bana gelin. Bunun dışında, gözüme görünmeyin sör."

Baelor Septi'nin loşluğunda, kelimeler Jaime'nin kafasında yankılanıyordu. Yukarıdaki pencerelerin tümü kararmıştı ve Jaime uzaktaki yıldızların belli belirsiz pırıltısını görebiliyordu. Güneş tamamen batmıştı. Kokulu mumlara rağmen ölümün ufuneti güçleniyordu. Koku, Jaime Lannister'a, Altın Diş'in altındaki geçidi hatırlattı; savaşın ilk gününde olağanüstü bir zafer kazandığı yeri. Mücadeleden sonraki sabah, kargalar hem galiplerin hem de mağlupların etini didiklemişti, bir zamanlar Üç Dişli Mızrak'ta Rhaegar Targaryen'ı didikledikleri gibi. *Bir karga bir kralın etiyle beslenebiliyorken, bir tacın değeri ne kadar olabilir ki?*

Jaime'nin şüphelerine göre, şimdi bile, yedi kulenin ve Baelor Septi'nin muazzam kubbesinin çevresinde dolaşan kargalar vardı; onlar içeri girmenin bir yolunu ararken siyah kanatları gece havasını dövüyordu. *Yedi Krallık'taki her karga sana saygılarını sunmalı baba. Onları gayet iyi doyurdun, Castamere'den Karasu'ya kadar.* Bu fikir Lord Tywin'i memnun etmişti; lordun gülümsemesi biraz daha genişlemişti. *Lanet olsun, zifaf gecesindeki bir damat gibi gülümsüyor.*

Babasının gülümsemesi öyle tuhaftı ki Jaime yüksek sesle güldü.

Ses; çapraz sahınlarda, mahzen mezarlarda ve dua odalarında yankılandı, sanki duvarların içine defnedilmiş ölüler de gülüyordu. *Neden olmasın? Katledilmesine yardım ettiğim babam için nöbet tutuyor olmam ve kaçmasına yardım ettiğim kardeşimi bulmaları için adamlar göndermem bir fars oyunundan daha saçma...* Jaime, Sör Addam Marbrand'e İpek Caddesi'ni araştırmasını emretmişti. "Her yatağın altına bak, kardeşimin genelevlere ne kadar düşkün olduğunu bilirsin." Altın pelerinliler, fahişelerin eteklerinin altını, yataklarının altından daha ilginç bulurdu. Jaime bu beyhude arayıştan kaç piç çocuk doğacağını merak etti.

İstemeden Tarthlı Brienne'i düşündü. *Aptal, inatçı, çirkin fahişe.* Kızın nerede olduğunu merak etti. *Baba, ona kuvvet ver.* Bu neredeyse bir duaydı... ama Jaime tanrıya mı yalvarıyordu? Septin karşı tarafında, altın yaldızlı heykeli mum ışığıyla pırıldayan Yukarıdaki Baba'ya mı yoksa önünde yatan cesede mi dua ediyordu? *Ne fark eder? İkisi de hiç dinlemedi.* Kılıç tutacak yaşa geldiğinden bu yana, Jaime'nin tanrısı Savaşçı'ydı. Diğer adamlar baba, oğul, koca olabilirdi ama kılıcı saçları kadar altın olan Jaime Lannister asla. O, savaşçıydı ve hayatı boyunca olacağı tek şey buydu.

Cersei'ye gerçeği söylemeli ve küçük kardeşimizi hücresinden çıkaran kişinin ben olduğumu itiraf etmeliyim. Gerçek, Tyrion'la çok işe yaramıştı neticede. *Senin habis oğlunu öldürdüm ve şimdi babanı öldürtmeye gidiyorum.* Jaime, karanlığın içinde gülen İblis'i duyabiliyordu. Bakmak için kafasını çevirdi ama duyduğu, kendi kahkahasının yankısıydı. Gözlerini kapadı ve aynı anda açtı. *Uyumamalıyım.* Uyursa rüya görürdü. Ah, Tyrion nasıl da kıs kıs gülüyordu... *yalancı fahişe... Lancel'la ve Osmund Karakazan'la yatıyor...*

Gece yarısı, yüzlerce rahip ibadet etmek için sıra halinde içeri girerken, Baba Kapısı'nın menteşeleri gıcırdadı. Bazı rahipler gümüş dokuma cübbeler giymiş ve En Mütedeyyinler'i işaret eden kristal taçlar takmışlardı. Daha mütevazı kardeşler kristallerini boyunlarındaki sırımlara asmış ve beyaz cübbelerinin bellerine yedi bükümlü kemerler sarmışlardı, bükümlerin her biri farklı renkteydi. Manastırdan çıkan beyaz rahibeler Anne Kapısı'ndan içeri girdi; yan yana yürüyen yedi rahibe yumuşak sesle ilahi söylüyordu. Sessiz rahibeler tek sıra halinde Yabancı Basamakları'ndan indi. Ölümün hizmetkârları griler giyinmişti, başları kapalı ve yüzleri peçeliydi; sadece gözleri görünüyordu. Kahverengi, hardal sarısı, gri, hatta boyanmamış kaba yünden cübbeler giyen ve bellerine

kendir sicimler takan bir grup kardeş de boy gösterdi. Bazılarının boynunda Demirci'nin demir çekici vardı, bazıları da yalvarma kâseleri taşıyordu.

Mütedeyyinler'in hiçbiri Jaime'yi önemsemedi. Tanrının yedi suretini onurlandırmak için yedi mihrabın her birinde dua ederek septi dolaştılar. Her tanrıya bir dua okudular, hepsine bir ilahi söylediler. Sesleri tatlı ve vakur bir tonla yükseldi. Jaime dinlemek için gözlerini kapadı ama sallanmaya başlayınca hemen açtı. *Düşündüğümden daha yorgunum.*

Jaime'nin son nöbetinden bu yana yıllar geçmişti. *Üstelik o zamanlar daha gençtim, on beş yaşında bir delikanlıydım.* O vakit zırh girmemişti; sadece düz, beyaz bir tunik. Geceyi geçirdiği sept, Yüce Sept'in yedi çapraz sahınından hiçbirinin üçte biri kadar bile büyük değildi. Jaime, kılıcını Savaşçı'nın dizlerine koymuş, zırhını heykelin ayaklarının dibine bırakmış ve mihrabın önündeki taş zeminde diz çökmüştü. Şafak söktüğünde dizleri yaralı ve kanlıydı. "Bütün şövalyeler kanamak zorundadır Jaime," demişti Sör Arthur Dayne onu gördüğünde. "Kan, sadakatimizin mührüdür." Şafakta Jaime'nin omzuna dokunmuştu; solgun kılıç öyle keskindi ki, o hafif dokunuş bile Jaime'nin tuniğini kesip geçmişti, Jaime tekrar kanamıştı. Kanadığını hiç hissetmemişti. Bir çocuk diz çökmüştü, bir şövalye ayağa kalkmıştı. *Genç Aslan, Kral Katili değil.*

Ama bu çok uzun zaman önceydi ve o çocuk ölmüştü.

Jaime ayinin ne zaman bittiğini söyleyemezdi. Belki de ayakta uyumuştu. Mütedeyyinler sıra halinde dışarı çıkarken, Yüce Sept bir kez daha sessizliğe gömüldü. Mumlar, karanlıkta yanan bir yıldız duvarıydı ama hava ölüm kokuyordu. Jaime, altın kılıcını tutuş şeklini değiştirdi. Belki de Sör Loras'ın nöbeti devralmasına izin vermeliydi. *Cersei bundan nefret ederdi.* Çiçek Şövalyesi hâlâ yarı çocuktu, kibirli ve küstahtı, fakat çocuğun içinde büyük olmak ve Beyaz Kitap'a yakışır başarılar kazanmak vardı.

Bu nöbet bittiğinde Beyaz Kitap bekliyor olacaktı, Jaime'nin sayfası sessiz bir tekdirle açılacaktı. *O kitabı yalanlarla doldurmaktansa kahrolası parçalara ayırırım.* Ama yalan söylemeyecekse, Jaime gerçeklerden başka ne yazabilirdi?

Önünde bir kadın duruyordu.

Onun ne kadar ıslanmış olduğunu gördüğünde, *yine yağmur yağıyor,* diye düşündü Jaime. Sular kadının pelerininden süzülüyor ve ayaklarının dibinde birikiyordu. *Buraya nasıl geldi? İçeri girdiğini duymadım.* Kadın bir meyhane hizmetçisi gibi giyinmişti; etekleri aşınmış ağır yün pelerini, kötü bir şekilde alacalı kahverengilere boyanmıştı. Bir başlık kadının

yüzünü gizliyordu ama Jaime yeşil gözlerinde dans eden mum ışıklarını görebiliyordu ve hareket ettiğinde onu tamdı.

“Cersei.” Jaime ağır ağır konuştu; bir rüyadan uyanan ve hâlâ nerede olduğunu merak eden bir adam gibi. “Vakit ne?”

“Kurt vakti.” Cersei başlığını çıkardı ve yüzünü buruşturdu. “Belki de boğulmuş kurt vakti!” En tatlı haliyle gülümsedi. “Sana ilk kez bu halde geldiğim zamanı hatırlıyor musun? Sansar Sokağı’nda, kasvetli bir handı. Babamın muhafızlarını geçebilmek için hizmetkâr kılığına girmiştim.”

“Hatırlıyorum. Bofa Sokağı’ydı.” *Benden bir şey istiyor.* “Bu saatte neden buradasın? Benden ne istiyorsun?” Jaime’nin son kelimesi sept boyunca yankılandı ve bir fısıltıya dönüşerek kayboldu. Jaime bir an için, Cersei’nin tek isteğinin, Jaime’nin kollarındaki huzur olduğunu ummaya cesaret etti.

“Sessiz konuş.” Cersei’nin sesi tuhaftı... nefes nefese, neredeyse korkmuş. “Jaime, Kevan amca beni geri çevirdi. El olmayacak. O... ikimizi biliyor. Bu kadarını söyledi.”

“Geri mi çevirdi?” Bu Jaime’yi şaşırtmıştı. “Nasıl bilebilir? Stannis’in mektubunu okudu ama hiç kanıt...”

“Tyrion biliyordu,” diye hatırlattı Cersei. “O habis cücenin kime, neler anlattığını kim söyleyebilir? Kevan amca en küçük sorunumuz. Yüce Rahip... şişman rahip öldüğünde Tyrion bu adamı taçlandırdı. O da biliyor olabilir.” Jaime’ye yaklaştı. “Tommen’ın El’i *olmalısın.* Mace Tyrell’e güvenmiyorum. Ya babamın cinayetinde parmağı varsa? Belki Tyrion’la birlikte komplo kurmuştur. Belki de İblis, Yüksek Bahçe’ye gidiyordur...”

“Gitmiyor.”

“Benim El’im ol,” diye yalvardı Cersei. “Yedi Krallık’a birlikte hükmedelim, bir kral ve kraliçe gibi.”

“Sen Robert’ın kraliçesiydin. Lakin benim kraliçem olmuyorsun.”

“Cesaret edebilseydim olurdum. Ama oğlumuz...”

“Tommen benim oğlum değil, Joffrey de değildi.” Jaime’nin sesi sertti. “Sen onları Robert’ın oğulları yaptın.”

Cersei geri çekildi. “Beni her zaman seveceğine dair yemin ettin. Beni yalvartmak, beni sevmek demek değil.”

Jaime, Cersei’nin üstündeki korku kokusunu, cesedin iğrenç ufunetinin arasından bile duyabiliyordu. Kadını kollarının arasına almak ve öpmek istedi, yüzünü onun altın buklelerine gömmek ve onu hiç kimsenin incitmeyeceğine dair söz vermek... *burada olmaz,* diye düşündü, *burada,*

tanrıların ve babamın önünde olmaz. “Hayır,” dedi. “Yapamam. Yapmayacağım.”

“Sana *ihtiyacım* var. Diğer yarıma ihtiyacım var.” Jaime, yüksekteki pencerelere vuran yağmurun pıtırtısını duyabiliyordu. “Sen bensin, ben de senim. Benimle olmana ihtiyacım var. İçimde olmana ihtiyacım var. Lütfen Jaime. *Lütfen.*”

Jaime, Lord Tywin’in teskereden hiddetle kalkmadığından emin olmak için baktı ama babası kıpırtısız ve soğuk bir halde çürüyerek yatıyordu. “Ben muharebe meydanı için yaratıldım, bir konsey odası için değil.” *Ve şimdi bunun için bile yetersiz olmam mümkün.*

Cersei, eski püskü kol yeniyle gözyaşlarını sildi. “Pekâlâ. Şayet istediğin muharebe meydanıysa, sana bunu vereceğim.” Başlığını öfkeyle yukarı çekti. “Gelmekle aptallık ettim. Seni daima sevmekle aptallık ettim.” Adımları sessizliğin içinde gürültüyle yankılandı ve mermer zeminde ıslak izler bıraktı.

Şafak, Jaime’yi neredeyse gafil avladı. Kubbedeki camlar aydınlanmaya başlarken; duvarlarda, yerde ve sütunlarda pırıldayan gökkuşakları Lord Tywin’in cesedini renkli ışıkların sisiyle yıkadı. Kral Eli gözle görülür şekilde çürüyordu. Yüzü yeşilimsi bir renk almıştı, gözleri iyice çökmüş ve iki siyah çukura dönüşmüştü, yanaklarında derin çatlaklar açılmıştı. Altın ve kırmızı renkli olağanüstü zırhının eklem yerlerinden kötü kokulu beyaz bir sıvı sızıyor ve lordun bedeninin altında birikiyordu.

Çürümeyi ilk görenler, şafak ibadeti için septe dönen rahipler oldu. İlahilerini söylediler, dualarını ettiler ve yüzlerini buruşturdular. En Mütedeyyinler’den biri bayılacak gibi oldu ve septten çıkarılmak zorunda kaldı. Kısa zaman sonra, bir çırak sürüsü buhurdanlar sallayarak geldi; tütsüler havayı öyle yoğunlaştırdı ki cenaze teskeresi dumanların içinde kaybolmuş gibi göründü. Gökkuşakları parfüm kokulu sisin içinde yok oldu fakat Jaime’nin öğürmek istemesine sebep olan şekerli çürüme kokusu inatla havada kaldı.

Septin kapıları açıldığında, içeri ilk girenlerin arasında Tyrelller vardı; mevkilerine uygun olan buydu. Margaery sarı güllerden oluşan büyük bir buket getirmişti. Gülleri Lord Tywin’in cenaze teskeresinin ayak tarafına bıraktı ama birini kendine sakladı, yerine otururken gülü burnuna tuttu. *Yani kız, güzel olduğu kadar akıllı. Tommen’ın çok daha kötü bir kraliçesi olabilirdi.* Diğerlerinin olmuştu. Margaery’nin leydileri kızın misalini takip etti.

Cersei, Tommen'la birlikte içeri girmek için, diğerleri yerlerine oturana kadar bekledi. Sör Osmund Karakazan, beyaz mineli zırhının ve beyaz yün pelerininin içinde kralla kraliçenin yanında yürüyordu.

"...Lancel'la, Osmund Karakazan'la ve ihtimal Ay Oğlan'la yatıyordu..."

Jaime hamamda Karakazan'ı çıplak görmüştü. Adamın göğsündeki siyah kılları ve bacaklarının arasındaki sert çalılığı görmüştü. O göğsün, kardeşinin göğsüne dayandığını hayal etti; o kılların, Cersei'nin göğüslerinin pürüzsüz derisine sürtündüğünü. *Cersei bunu yapmaz. İblis yalan söyledi.* Örgü altın ve siyah tel düğümlendi, terli. Karakazan'ın dar popo yanakları, adamın kendini her ileri itişinde perçinlendi. Jaime, kardeşinin inlemelerini duyabiliyordu. *Hayır. Yalan.*

Kırmızı gözlü ve solgun Cersei, babasının yanında diz çökmek için basamakları çıktı, Tommen'ı da diz çökmeye zorladı. Tommen cesedi görünce irkildi ama geri çekilemeden önce annesi onun bileğini yakaladı. *"Dua et,"* diye fısıldadı. Tommen denedi. Fakat kral yalnızca sekiz yaşındaydı ve Lord Tywin dehşet vericiydi. Çocuk, umutsuzca bir nefes aldıktan sonra hıçkırarak ağlamaya başladı. *"Kes şunu!"* dedi Cersei. Tommen başını çevirdi, iki büklüm oldu ve kusmaya başladı. Tacı başından düşerek mermer zeminde yuvarlandı. Kraliçe tiksintiyle geri çekildi ve kral bir anda, sekiz yaşındaki bacaklarının izin verdiği kadar hızlıca kapıya doğru koşmaya başladı.

Karakazan kralı takip etmek için dönerken, "Sör Osmund, nöbeti devralın," dedi Jaime sertçe. Altın kılıcı adama uzattı ve kralın peşinden gitti. Onu Fener Salonu'nda, iki düzine şaşkın rahibenin bakışlarının altında yakaladı. "Özür dilerim," diye ağladı Tommen. "Yarın sabah daha iyisini yapacağım. Annem, bir kralın yol gösterici olması gerektiğini söylüyor ama koku midemi bulandırdı."

Bu işe yaramayacak. Çok fazla meraklı kulak ve izleyen göz var. "Dışarı çıksak iyi olur Majesteleri." Jaime çocuğu dışarı çıkardı; hava, Kral Toprakları'nın daha önce görmediği kadar taze ve temizdi. Meydanın çevresine, atları ve arabaları korumak üzere kırk altın pelerinli yerleştirilmişti. Jaime kralı herkesten iyice uzağa götürdü ve mermer basamaklara oturttu. "Korkmadım," diye ısrar etti çocuk. "Koku midemi bulandırdı. Sizinkini bulandırmadı mı? O kokuya nasıl dayanabiliyorsunuz dayı, sör?"

Vargo Hoat kolye olarak boynuma taktığında, çürüyen elimi kokladım. "Bir adam mecbur kaldığında pek çok şeye dayanabilir," dedi Jaime oğluna. *Kavrulan bir adamı kokladım, Kral Aerys onu kendi zırhının içinde pişiriyordu.* "Dünya dehşetle dolu Tommen. Onlarla savaşabilirsin, onlara gülebilirsin ya da görmeden bakarsın... kendi içine saklanırsın."

Tommen düşündü. "Ben... eskiden, bazen kendi içime saklanırdım," diye itiraf etti, "Joffy..."

"Joffrey." Cersei, Tommen'la Jaime'nin tepesinde duruyordu. Rüzgâr, kadının eteklerini bacaklarına yapıştırıyordu. "Ağabeyinin adı *Joffrey*'ydi. O beni asla böyle utandırmazdı."

"Utandırmak istemedim. Korkmadım anne. Sadece, lord baban öyle kötü kokuyordu ki..."

"Bana daha güzel koktuğunu mu sanıyorsun? Benim de burnum var." Cersei çocuğu kulağından yakaladı ve ayağa kaldırdı. "Lord Tyrell'in de bir burnu var. Onun kutsal septte kustuğunu gördün mü? Leydi Margaery'nin bebek gibi zırladığını gördün mü?"

Jaime ayağa kalktı. "Cersei yeter."

Cersei'nin burun delikleri genişledi. "Sör? Neden buradasınız? Hatırladığım kadarıyla, nöbet bitene kadar babamın başında bekleyeceğinize dair yemin etmiştiniz."

"*Bitti*. Gidip ona bak."

"Hayır. Yedi gün ve yedi gece dediniz. Lord Kumandan yediye kadar saymayı hatırlıyordur şüphesiz. Parmaklarınızın sayısını alın ve sonra iki ekleyin."

Diğer insanlar dışarı çıkıp meydana doğru akmaya başlamıştı, septtekl mide bulandırıcı kokudan kaçıyorlardı. "Cersei, sesini alçak tut," diye uyardı Jaime. "Lord Tyrell geliyor."

Uyarı etkili oldu. Kraliçe, Tommen'ı yanına çekti. Mace Tyrell onların önünde reverans yaptı. "Umarım Majesteleri kötü değildir?"

"Kral keder yüzünden perişan oldu," dedi Cersei.

"Hepimiz gibi. Eğer yapabileceğim bir şey varsa..."

Yukarıda bir karga çığlık attı. Kral Baelor'un heykeline tünemişti, adamın basına pisliyordu. "Tommen için yapabileceğiniz çok şey var lordum," dedi Jaime. "Belki de akşam ayininden sonra, Majesteleri Kraliçe'yle yemek yiyerek onu onurlandırırsınız?"

Cersei, Jaime'ye dondurucu bir bakış attı ama bu sefer dilini tutacak kadar aklıselim davrandı.

“Yemek?” Tyrell şaşkın görünüyordu. “Sanırım... elbette, onur duyarız. Leydi karım ve ben.”

Kraliçe zorla gülümsedi ve hoş sesler çıkardı. Fakat Tyrell gittikten ve Tommen, Sör Addam Marbrand’le gönderildikten sonra Cersei öfkeyle Jaime’ye döndü. “Sarhoş musun yoksa rüyada mısın sör? Söyle lütfen, neden bu haris adamla ve onun aptal karısıyla yemek yiyorum?” Cersei’nin altın saçları rüzgârla dalgalandı. “Onu El ilan *etmeyeceğim*, eğer amacın...”

“Tyrell’e ihtiyacın var,” diyerek araya girdi Jaime, “ama *burada* değil. Ondan, Tommen için Fırtına Burnu’nu almasını iste. Adamın gururunu okşa ve ona arazide ihtiyacın olduğunu söyle, babamın yerine. Mace kendini kudretli bir savaşçı olarak görüyor. Ya sana Fırtına Burnu’nu verir ya da işi eline yüzüne bulaştırıp aptal gibi görünür. İki durumda da sen kazanırsın.”

“Fırtına Burnu?” Cersei düşünceli görünüyordu. “Evet ama... Lord Tyrell, Tommen’la Margaery’nin evlendiğini görmeden Kral Toprakları’ndan ayrılmayacağını açıkça söyledi.” Jaime iç geçirdi. “Öyleyse bırak evlensinler. Tommen evlilik şartlarını yerine getirecek yaşa gelmeden yıllar geçecek. Ve gelene kadar, bu evlilik her zaman iptal edilebilir. Tyrell’e istediği düğünü ver ve onu savaş oyunu oynamaya gönder.”

Cersei’nin yüzünden temkinli bir gülümseme geçti. “Kuşatmaların bile tehlikeleri vardır,” diye mırıldandı kraliçe. “Yüksek Bahçe Lordu’muz böyle bir macerada hayatını dahi kaybedebilir.”

“Bu risk mevcut,” diye kabul etti Jaime. “Bilhassa, lord bu sefer sabırsız davranır ve kapılara saldırmayı tercih ederse.”

Cersei, Jaime’nin yüzüne uzun uzun baktı. “Biliyor musun,” dedi, “bir an için tam da babamız gibi konuştun.”

Brienne

Gölgeli Vadi’nin kapıları kapatılmış ve sürgülenmişti. Kasabanın duvarları şafak öncesi karanlıkta solgunca pırıldıyordu. Siperlerde, hayalet devriyeler misali sisler hareket ediyordu. Kapıların dışına bir düzine at ve öküz arabası dizilmişti, güneşin doğmasını bekliyorlardı. Brienne turpların arkasında yerini aldı. Baldırları ağrıyordu; atından inip bacaklarını esnetince kendini iyi hissetti. Çok geçmeden, ormanın içinden bir başka at arabası gümbürdeyerek geldi. Gökyüzü aydınlanmaya başladığında, araba sırası çeyrek mil boyunca uzanıyordu.

Çiftçiler meraklı bakışlar atıyordu ama kimse onunla konuşmuyordu. *Benim onlarla konuşmam gerek,* dedi Brienne kendi kendine ama yabancılarla konuşmak onun için her zaman zor olmuştu. Küçük bir kızken bile utangaçtı. Aşağılanmakla geçen uzun yıllar onu daha da utangaç yapmıştı. *Sansa’yı sormalıyım. Yoksa onu nasıl bulurum?* Boğazını temizledi. “Sahibe,” dedi turp arabasındaki kadına, “belki de yolda kız kardeşimi görmüşsünüzdür. On üç yaşında bir bakire, mavi gözlü, kızıl saçlı, güzel yüzlü. Sarhoş bir şövalyeyle birlikte yolculuk ediyor olabilir.”

Kadın kafasını iki yana salladı ama kadının kocası, “Öyleyse, bahse girerim ki bir bakire değil,” dedi. “Bu zavallı kızın bir adı var mı?”

Brienne’in kafası boştu. *Onun için bir isim uydurmalıydım.* Herhangi bir isim olurdu ama Brienne’in aklına hiçbir şey gelmiyordu.

“Adı yok mu? Pekâlâ, yollar isimsiz kızlarla dolu.”

“Mezarlıklar daha da dolu,” dedi adamın karısı.

Şafak sökerken siperlerde muhafızlar belirdi. Çiftçiler arabalarına tırmanıp dizginlerini silktiler. Brienne de atına bindi ve arkasına baktı. Gölgeli Vadi’ye girmek için bekleyen sıranın büyük bölümü, satılık meyve ve sebzeleri olan çiftçilerden oluşuyordu. Brienne’in on iki araba arkasında, bir çift varlıklı kasabalı, iki soylu binek atının sırtında oturuyordu. Brienne daha ileride, alaca bir atın üstünde cılız bir delikanlı gördü. İki şövalyeden ya da Deli Fare Sör Shadrich’ten iz yoktu.

Muhafızlar, at arabalarını neredeyse hiç bakmadan içeri alıyordu fakat Brienne kapıya vardığında adamlar tereddüt etti. “Sen, dur!” diye bağırdı

kumandan. Örgü zırhlar giyen iki muhafız, mızraklarını çapraz hale getirerek Brienne'in yolunu kesti. "Burada bulunma amacın nedir?"

"Gölgeli Vadi Lordu'nu veya lordun üstadını arıyorum."

Kumandanın gözleri Brienne'in kalkanına takıldı. "Lothston'ın siyah yarasası. Bu kötü namlı bir arma."

"Benim değil. Kalkanı yeniden boyatmaya niyetliyim."

"Öyle mi?" Kumandan kirli sakallı çenesini sıvazladı. "Aslında kız kardeşim bu işi yapıyor. Onu boyalı kapıları olan evde bulabilirsin, Yedi Kılıç'ın karşısında." Muhafızlara bir el işareti yaptı. "Bırakın geçsin. Kızmış."

Kapı bir pazar meydanına açıldı. Brienne'den önce içeri giren seyyar satıcılar turplarını, sarı soğanlarını ve arpalarını boşaltıyorlardı. Diğerleri silahlar ve zırhlar satıyordu; Brienne'in satıcıların yanından geçerken duyduğu fiyatlara bakılırsa çok da ucuza satıyorlardı. *Her mücadeleden sonra leş yiyici kargalarla birlikte yağmacılar da gelir.* Brienne, hâlâ kahverengiye dönmüş kanla kaplı olan örgü zırhların, ezik miğferlerin, çentikli uzunkılıçların önünden geçti. Satın alınabilecek kıyafetler de vardı: Deri çizmeler, kürk pelerinler, şaibeli yırtıkları olan lekeli cübbeler. Brienne armaların çoğunu tanıyordu. Zırh eldivenli yumruk, geyik, beyaz güneş, çift bıçaklı balta; bunların hepsi kuzeyli armalardı. Fakat burada, Tarly askerleri ve fırtına topraklarından gelen sayısız adam da zail olmuştu. Brienne kırmızı ve yeşil elmalar, Leygood'un üç yıldırımını taşıyan bir kalkan, Ambrose'un karıncalarıyla süslenmiş koşum takımları gördü. Birçok rozetin, broşun ve takımın üstünde bizzat Lord Tarly'ye ait olan yürüyen avcı vardı. *Dost ya da düşman, kargalar umursamaz.*

Çam ve ıhlamur ağacından yapılmış kalkanlar birkaç meteliğe satılıyordu ama Brienne tezgâhları geçti. Jaime'nin verdiği ağır meşe kalkanı kullanmaya devam edecekti; Harrenhal'dan Kral Toprakları'na giderken bizzat Jaime'nin taşıdığı kalkan. Çam bir kalkanın belli avantajları vardı; daha hafifti, dolayısıyla taşıması daha kolaydı ve yumuşak ahşap, bir düşmanın baltasını ya da kılıcını daha kolay kapana kıstırırdı. Fakat meşe daha fazla koruma sağlardı; ağırlığını taşıyacak kadar güçlüysen.

Gölgeli Vadi, limanın etrafına kurulmuştu. Kasabanın kuzeyinde kireçtaşı uçurumlar yükseliyordu. Güneydeki kayalık burun, suya demir atmış gemileri Dar Deniz'den gelen fırtınalardan koruyordu. Limana yukarıdan bakan kalenin yuvarlak kuleleri kasabanın her tarafından görünüyordu. Parke taşlı kalabalık caddelerde yürümek, at sürmekten daha

kolaydı; Brienne kısrağını bir ahıra bıraktı, kalkanını sırtına astı, uyku şiltesini kolunun altına sıkıştırdı ve yola yayan devam etti.

Kumandanın kız kardeşini bulmak zor olmadı. Yedi Kılıç, kasabadaki en büyük handı, dört katlı bina komşularına tepeden bakıyordu ve hanın karşısındaki evin çift kanatlı kapısı olağanüstü bir şekilde boyanmıştı. Kapılar, bir sonbahar ormanının içinde bir kale gösteriyordu, ağaçlar kızıl ve altın tonlarına bürünmüştü. Kadim meşelerin gövdelerine sarmaşıklar tutunmuştu ve pelitler bile müşfik bir itina ile yapılmıştı. Brienne daha dikkatlice baktığında, ağaç yapraklarının arasında yaratıklar gördü: Sinsi bir kızıl tilki, bir dalın üstünde iki serçe ve yaprakların arkasında bir yaban domuzunun gölgesi.

Kapıyı çaldığında cevap veren kadına, “Kapınız çok güzel,” dedi. “Bu hangi kale?”

“Bütün kaleler,” dedi kumandanın kardeşi. “Benim bildiğim tek kale, limanın yanındaki Boz Kale. Diğerini kafamda canlandırdım; bir kalenin nasıl görünmesi gerektiğini hayal ettim. Bir ejderha, griffon ya da tekboynuz da görmedim.” Kız şen tavırlıydı ama Brienne’in kalkanını gördüğünde yüzü karardı. “Yaşlı annem, Harrenhal’dan aysız gecelerde büyük yarasalar havalandığını söylerdi; kötü çocukları Deli Danelle’e götürürlermiş, kadın onları tencerelere atıp pişirirmiş. Bazen onların panjurları tırmaladığını duyardım.” Kız düşünceli bir halde dişlerini sıktı. “Yarasanın yerine ne gelecek?”

Tarth’ın arması, dört parçaya bölünmüş ve iki parçası pembeye, iki parçası maviye boyanmış zemin üstünde sarı güneş ve hilaldi. Fakat insanlar onun bir katil olduğuna inandığı sürece Brienne o armayı taşımaya cesaret edemezdi. “Kapınız, bana bir zamanlar babamın silahhanesinde gördüğüm eski bir kalkanı hatırlattı.” Brienne hatırlayabildiği kadarıyla armayı tarif etti.

Kadın başıyla onayladı. “Hemen boyayabilirim ama kuruması gerek. Eğer memnun olacaksanız, Yedi Kılıç’ta bir oda tutun. Yarın sabah kalkanı size getiririm.”

Brienne geceyi Gölgeli Vadi’de geçirmeyi düşünmemişti ama böylesi daha iyi olabilirdi. Kale lordunun kasabada olup olmadığını ya da onu görmeyi kabul edip etmeyeceğini bilmiyordu. Ressama teşekkür etti ve parke taşlarını geçerek hana gitti. Hanın kapısının üzerinde, demir bir çivinin altında yedi ahşap kılıç sallanıyordu. Kılıçların beyaz boyası çatlamıştı, soyuluyordu ama Brienne onların anlamını biliyordu. Kılıçlar,

Darklyn'in, Kral Muhafızları'nın beyaz pelerinlerini giymiş yedi oğlunu temsil ediyordu. Diyardaki hiçbir hanedandan bu kadar çok Kral Muhafızı çıkmamıştı. *Onlar hanedanlarının şanıydı. Ve şimdi bir hanın tabelası olmuşlar.* Brienne ortak salona girdi ve hancıdan bir oda ile banyo teknesi istedi.

Hancı adam onu ikinci kata yerleştirdi. Yüzünde ciğer rengi bir doğum lekesi olan bir kadın, ahşap bir banyo teknesi getirdi, sonra da kova kova su taşıdı. Banyo teknesine girerken, "Gölgeli Vadi'de hiç Darklyn kaldı mı?" diye sordu Brienne.

"Darkelar var, ben onlardan biriyim. Kocam, evlendiğimizde kara[1] olduğumu ve sonra daha da karardığımı söylüyor." Kadın güldü. "Gölgeli Vadi'de bir Darke'a, bir Darkwood'a ya da Dargood'a çarpmadan yürüyemezsin ama Darklynler'in hepsi gitti. Lord Denys onların sonuncusuydu, tatlı ve genç aptal. Darklynler, Andallar gelmeden önce Gölgeli Vadi'nin krallarıydı, bunu biliyor muydunuz? Bakınca asla anlayamazsınız ama bende kraliyet kanı var. Görebiliyor musunuz? İnsanlar bana, 'Majesteleri, bir kupa bira daha doldur,' demeli. 'Majesteleri, lazımlıkların boşaltılması gerek. Biraz da odun getir Majesteleri, ateş sönmek üzere.'" Kadın tekrar güldü ve kovadaki suyun son damlalarını tekneye boşalttı. "İşte bu kadar. Su yeterince sıcak mı?"

"İşe yarar." Su hafif ılıktı.

"Daha fazla su getirirdim ama taşar. Sizin cüssenizde bir kız bütün tekneyi doldurur."

Sadece bunun gibi dar bir tekneyi. Harrenhal'daki banyo tekneleri genişti ve taştan yapılmıştı. Sudan yükselen buharlar banyoyu sisle doldurmuştu ve Jaime isim günündeki kadar çıplak bir halde sislerin içinden yürüyüp gelmişti; yarı ceset, yarı tanrı gibi görünüyordu. Brienne kızararak, *benimle birlikte tekneye girdi,* diye hatırladı. Sodalı sabun parçasını aldı ve Renly'nin yüzünü anımsamaya çalışarak kollarının altını ovaladı.

Su soğuduğunda, Brienne arzu ettiği kadar temizdi. Üstünden çıkarmış olduğu kıyafetleri giydi, kılıç kemerini sıkıca kalçasına bağladı ama zırhını ve miğferini odada bıraktı; Boz Kale'deki insanlara tehditkâr görünmek istemiyordu. Yürümek iyi geldi. Kale kapılarındaki muhafızların giydiği deri ceketlerin göğsünde, iki beyaz çapraz çizginin üstüne yerleştirilmiş iki savaş çekici vardı. "Lordunuzla konuşmak istiyorum," dedi Brienne.

Adamlardan biri güldü. "O halde yüksek sesle bağırsan iyi olur."

“Lord Rykker, Randyll Tarly ile Bakire Havuzu’na gitti,” dedi diğer adam. “Sör Rufus Leek’i kale kumandanı olarak bıraktı, Leydi Rykker’ı ve çocukları koruması için.”

Adamlar, Brienne’i Leek’e götürdü. Sör Rufus kısa boylu, tıknaz, yaşlı bir adamdı, sol bacağı kesikti. “Ayağa kalkamadığım için beni bağışlayın,” dedi. Brienne, mektubu adama uzattı ama Leek okuyamıyordu, bu yüzden Brienne’i üstada gönderdi; üstat, çilli kafası ve kızıl bıyıkları olan kel bir adamdı.

Üstat, Hollard adını duyduğunda öfkeyle kaşlarını çattı. “Bu şarkıyı kaç kez söylemeliyim?” Brienne’in yüzü onu ele vermiş olmalıydı. “Dontos’u arayan ilk kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun? Aslında yirmi birincisin. Kralın cinayetinden hemen sonra, altın pelerinliler Lord Tywin’in salahiyet belgesiyle birlikte geldi. Peki senin neyin var?”

Brienne, Tommen’ın mührünü ve çocuksu imzasını taşıyan mektubu adama gösterdi. Üstat *hmmmm*ladı, *hrrrrr*ladı, mührü inceledi ve sonunda mektubu geri verdi. “Usule uygun görünüyor.” Bir tabureye oturdu, Brienne’e de bir tabure gösterdi. “Sör Dontos’u hiç tanımadım. Gölgeli Vadi’den ayrıldığında bir çocuktu. Hollard vaktiyle soylu bir hanedandı, bu doğru. Armalarını bilir misin? Enine altı eşit parçaya bölünmüş kırmızı ve pembe zeminin üst tarafındaki mavi bandın üstünde üç taç. Darklynler, Kahramanlar Çağı’nda önemsiz krallardı ve içlerinden üçü Hollard kızlarıyla evlendi. Bir zaman sonra Darklynler’in küçük diyarı daha büyük krallıklar tarafından yutuldu, lakin Darklynler ayakta kaldı ve Hollardlar onlara hizmet etti... evet, isyanda bile. Bu hikâyeyi biliyor musun?”

“Biraz.” Brienne’in kendi üstadı, Gölgeli Vadi İsyanı’nın Kral Aerys’i çılgına çevirdiğini söylemişti.

“Gölgeli Vadi’deki insanlar Lord Denys’i hâlâ sever, lordun onlara getirdiği kedere rağmen. Lordun Myrli karısı Leydi Serala’yı suçlarlar. Ona, Dantel Yılan, derler. Keşke Lord Darklyn bir Staunton veya Stokeworth’le evlenseydi... işte, sıradan insanların nasıl konuştuğunu bilirsin. Dantel Yılan kocasının kulağını Myr zehriyle doldurdu, Lord Denys bu yüzden kralına karşı ayaklanıp onu esir aldı, böyle derler. O esnada, lordun silah ustası Sör Symon Hollard, Kral Muhafızları’ndan Sör Gwayne Gaunt’u katletti. Kral Eli kudretli bir orduyla birlikte Gölgeli Vadi’nin dışında otururken, Aerys yarım yıl boyunca bu duvarların arasında tutuldu. Lord Tywin, istediği anda kasabaya saldıracak kuvvete sahipti ama Lord Denys, Lord Tywin’e, saldırının ilk işaretinde kralı öldüreceği haberini göndermişti.”

Brienne hikâyenin devamını hatırladı. “Kral kurtarıldı,” dedi. “Cesur Barristan onu dışarı çıkardı.”

“Çıkardı,” dedi üstat. “Lord Denys, tutsağını kaybedince kapıları açtı ve Lord Tywin’in kasabayı almasına izin vermektense isyanı sonlandırdı. Diz çöktü ve merhamet için yalvardı; kardeşleri, amcaları, kuzenleri, yani bütün soylu Darklynler gibi. Dantel Yılan canlı canlı yakıldı ama önce, lordu köleye çevirdiği söylenilen dili ve göğüsleri kesildi, zavallı kadın. Gölgeli Vadi’nin yarısı hâlâ Aerys’in ona çok nazik davrandığını söyler.”

“Ya Hollardlar?”

“Mallarından ve medeni haklarından yoksun bırakılıp yok edildiler,” dedi üstat. “Bu olay vuku bulduğunda ben Hisar’da zincirimi dövüyordum ama duruşmaların ve cezaların kayıtlarını okudum. Sör Kâhya Jon Hollard, Lord Denys’in kız kardeşiyle evliydi ve karısıyla birlikte öldü, yarı Darklyn olan oğulları da öyle. Robin Hollard yaverdi; kral esir alındığında, Robin onun etrafında dans edip sakalını çekmişti, işkence sehpasında öldü. Sör Symon Hollard, kralın firarı esnasında Sör Barristan tarafından öldürüldü. Hollardlar’ın arazilerine el kondu, kaleleri yerle bir edildi, köyleri ateşe verildi. Darklynler’le birlikte Hollard Hanedanı da yok edildi.”

“Dontos dışında.”

“Doğru. Genç Dontos, Sör Symon’ın ikizi Sör Steffon Hollard’ın oğluydu. Steffon, olaylardan birkaç yıl önce ölmüştü ve isyanda hiç rolü yoktu. Aerys buna rağmen Dontos’un kafasını alacaktı ama Sör Barristan bağışlanmasını istedi. Kral, kendisini kurtaran adamı geri çeviremedi ve Dontos yaver olarak Kral Toprakları’na götürüldü. Bildiğim kadarıyla bir daha asla Gölgeli Vadi’ye dönmedi, neden dönsündü ki? Burada ne arazisi, ne kalesi, ne de akrabası vardı. Eğer Dontos ve şu kuzeyli kız bizim tatlı kralımızı öldürdülerse, bana öyle geliyor ki kendileriyle adalet arasına olabildiğince fazla mesafe koymak isteyeceklerdir. Onları Eski Şehir’de ya da Dar Deniz’in karşısında ara. Onları Dorne’da ya da Sur’da ara. *Başka bir yere bak.*” Üstat ayağa kalktı. “Kuzgunlarım beni çağırıyor. Sana iyi günler dilersem beni affedersin umarım.”

Hana geri dönen yol, Boz Kale’ye giden yoldan daha uzun göründü, belki de Brienne ruh hali yüzünden böyle hissetmişti. Sansa Stark’ı Gölgeli Vadi’de bulamayacaktı, bu yeterince açıktı. Eğer Sör Dontos, Sansa’yı, üstadın düşündüğü gibi Eski Şehir’e ya da Dar Deniz’in karşısına götürdüyse Brienne’in arayışı epey umutsuzdu. *Eski Şehir’de Sansa için ne*

var? diye sordu kendine. *Üstat onu tanımıyor, Hollard'ı tanıdığından fazla değil. Sansa yabancıların yanına gitmez.*

Brienne, Kral Toprakları'nda Sansa'nın eski hizmetçilerinden birini bulmuştu, kadın bir genelevde çamaşırcılık yapıyordu. "Leydi Sansa'dan önce Lord Renly'ye hizmet ettim ve ikisi de vatan haini oldu," diye sızlanmıştı Brella isimli kadın. "Şimdi hiçbir lord beni istemez, fahişelerin çamaşırlarını yıkamak zorundayım." Ama Brienne, Sansa'yı sorduğunda, "Size de Lord Tywin'e söylediğim şeyi söyleyeceğim," demişti Brella. "Septe gider ve münasip bir leydi gibi mumlar yakardı lakin hemen hemen her gece tanrı korusuna kaçardı. Kuzeye gitti, gitti. Onun tanrıları kuzeyde."

Ama kuzey çok büyüktü ve Brienne, Sansa'nın, babasının hangi sancak beyine güvenmeye meyledeceğini bilmiyordu. *Yoksa kendi kanını aramayı mı tercih eder?* Kızın bütün kardeşleri katledilmişti ama Sur'da, Gece Nöbetçileri'ne hizmet eden bir amcası ve bir piç ağabeyi vardı. Dayısı Edmure Tully, İkizler'de esirdi ama annesinin amcası Sör Brynden, Nehirova'yı tutuyordu. Leydi Catelyn'in kız kardeşi de Vadi'ye hükmediyordu. *Kan, kanı çağırır.* Sansa akrabalarından birine koşmuş olabilirdi. Ama hangisine?

Sur çok uzaktı, bunun yanı sıra soğuk ve kasvetli bir yerdi. Sansa, Nehirova'ya varmak için, savaşın mahvettiği nehir topraklarını ve Lannisterlar'ın kuşatma hatlarını geçmek zorunda kalırdı. Kartal Yuvası'na gitmek daha kolaydı ve Leydi Lysa ablasının kızına hiç şüphesiz kucak açardı.

İleride yol kıvrıldı. Brienne bir şekilde yanlış yöne sapmıştı. Kendini bir çıkmaz sokakta, çamurlu bir avluda buldu. Taştan inşa edilmiş alçak bir kuyunun etrafında üç domuz dolaşıyordu. Domuzlardan biri Brienne'i görünce bağırdı ve kuyudan su çeken yaşlı bir kadın şüpheyle Brienne'e baktı. "Ne istiyorsun?"

"Yedi Kılıç'ı arıyordum."

"Geldiğin yoldan dön. Septin yanından sola sap."

"Teşekkür ederim." Brienne kendi ayak izlerini takip etmek için geri döndü. Başını öne eğmiş yürürken, köşeyi aceleyle dönen biriyle çarpıştı. Yabancı, çarpışmanın etkisiyle kıçüstü çamura düştü. "Özür dilerim," diye mırıldandı Brienne. Çarptığı kişi sadece bir çocuktu; düz ve uzun saçlı, tek gözünün altında arpacık olan cılız bir delikanlı. "Yaralandın mı?" Brienne, yerden kalmasına yardım etmek için elini uzattı ama çocuk topuklarının ve dirseklerinin üstünde sürünerek geri çekildi. Uzun bir örgü zırh giymişti ve

sırtındaki kının içinde bir uzunkılıç vardı ama çocuk on ya da on iki yaşından büyük olamazdı. “Seni tanıyor muyum?” diye sordu Brienne. Yüzü tanıdık geliyordu ama Brienne onu nereden tanıdığını çıkaramıyordu.

“Hayır. Tanımıyorsunuz. Siz hiç...” Çocuk ayağa kalktı. “Be-beni bağışlayın leydim. Bakmıyordum. Yani bakıyordum, ama aşağı. Aşağı bakıyordum. Ayaklarıma.” Telaşlı bir halde arkasını döndü ve koşarak uzaklaştı.

Çocuktaki bir şeyler şüphe uyandırmıştı ama Brienne, Gölgeli Vadi’nin sokaklarında çocuğu kovalamayacaktı. *Bu sabah, kapıların dışında, onu orada gördüm,* diye hatırladı. *Alaca bir at sürüyordu.* Çocuğu başka bir yerde daha görmüştü sanki ama nerede?

Brienne, Yedi Kılıç’ı tekrar bulduğunda hanın ortak salonu kalabalıktı. Ateşin yanında dört rahibe oturuyordu, cübbeleri yol yüzünden lekeli ve tozluydu. Diğer yerlerdeki sıraları yöre halkı doldurmuştu, sıcak yengeç yahnisiyle dolu kâselere ekmek parçaları banıyorlardı. Yemeğin kokusu midesini guruldattı ama Brienne boş bir yer göremedi. Sonra, arkasından gelen bir ses, “Leydim, gelin, benim yerimi alın,” dedi. Adam sıradan kalkana kadar, Brienne onun bir cüce olduğunu fark etmedi. Küçük adamın boyu bir buçuk metre bile değildi. Burnu damarlı ve yuvarlaktı. Dişleri ekşi yaprak yüzünden kırmızıydı. Adam, kutsal kardeşlerin kahverengi yün cübbelerinden birini giymişti, kalın boynundan Demirci’nin çekici sarkıyordu.

“Yeriniz sizde kalsın,” dedi Brienne. “Ben de sizin kadar ayakta durabilirim.”

“Evet. Ama benim başım tavana çarpacak kadar yüksek değil.” Cücenin aksanı kabaydı fakat konuşması nazikti. Brienne, adamın kafasının üst kısmındaki yuvarlak kelliği görebiliyordu. Kutsal kardeşlerin çoğu başlarını bu şekilde tıraş ederdi. Bir zamanlar Rahibe Roelle, kutsal kardeşlerin, Baba’dan saklayacak bir şeyleri olmadığını göstermek için başlarını böyle tıraş ettiğini söylemişti. “Baba saçların altını göremiyor mu?” diye sormuştu Brienne. *Nasıl da aptalca bir soru.* Brienne geç anlayan bir çocuktu; Rahibe Roelle sık sık bunu söylerdi. Brienne şimdi de kendini bir aptal gibi hissediyordu, küçük adamın yerine oturdu, bir el işareti yaparak güveç istedi ve cüceye teşekkür etmek için döndü. “Gölgeli Vadi’deki bir kutsal eve mi hizmet ediyorsunuz kardeşim?”

Elindeki ekmek parçasını kemirerek, “Bakire Havuzu’na yakındı lakin kurtlar evimizi yaktı leydim,” diye cevap verdi adam. “Elimizden

geldiğince tamir ettik, sonra bazı paralı askerler geldi. Kimin adamları olduklarını bilmiyorum ama domuzlarımızı aldılar ve kardeşlerimi öldürdüler. Ben bir ağaç kovuğuna saklandım ama ötekiler fazla iriydi. Onları gömmek çok vaktimi aldı ama Demirci bana kuvvet verdi. O iş bittiğinde, yaşlı bir kardeşin toprağa gömdüğü sikkeleri aldım ve tek başıma yola düştüm."

"Kral Toprakları'na giden başka kardeşlerle de karşılaştım."

"Evet, yollarda yüzlercesi var. Sadece kardeşler değil. Rahipler ve halktan insanlar da var. Hepsi serçe. Ben de bir serçe olabilirim. Demirci beni yeterince küçük yaratmış." Adam kıkırdadı. "Peki sizin hüzünlü hikâyeniz nedir leydim?"

"Kardeşimi arıyorum. Soylu bir kız, sadece on üç yaşında, mavi gözlü ve kızıl saçlı bir bakire. Onu bir adamla birlikte yolculuk ederken görmüş olabilirsiniz. Bir şövalyeyle, belki de bir soytarıyla. Onu bulmama yardım eden adama altın vereceğim."

"Altın?" Kardeş, kırmızı dişleriyle Brienne'e gülümsedi. "Şu yengeç yahnisinden bir kâse benim için yeterli ödül olurdu lakin size yardım edemem. Pek çok soytarıyla karşılaştım ama güzel bakireler o kadar çok değildi." Başını yana eğdi ve bir an düşündü. "Şimdi düşününce, Bakire Havuzu'nda bir soytarı vardı. Kirli paçavralar giymişti ama kirin altından soytarı kıyafetlerinin alacalı renkleri görünüyordu."

Dontos Hollard soytarı kıyafeti mi giymişti? Kimse Brienne'e adamın soytarı kıyafeti giydiğini söylememişti... ama giymediğini de söylememişlerdi. Fakat adam neden paçavraların içinde olsundu? Kral Toprakları'ndan kaçtıktan sonra onun ve Sansa'nın başına bir talihsizlik mi gelmişti? Yollar bu kadar tehlikeliyken bu gayet mümkündü. *Bahsettiği adam Dontos bile olmayabilir.* "Şu soytarının kırmızı ve damarlı bir burnu mu vardı?"

"Bu konuda yemin edemem. İtiraf ediyorum ki adama pek dikkat etmedim. Kardeşlerimi gömdükten sonra, beni Kral Toprakları'na götürecek bir gemi bulmak umuduyla Bakire Havuzu'na gittim. Soytarıyı ilk kez rıhtımlarda gördüm. Bir şeylerden gizleniyormuş gibi bir hali vardı ve Lord Tarly'nin askerlerinden uzak durmaya çalışıyordu. Daha sonra onunla tekrar karşılaştım, Kokuşmuş Ördek'te."

"Kokuşmuş Ördek?" dedi Brienne şüpheyle.

"Berbat bir yer," diye itiraf etti cüce. "Lord Tarly'nin adamları Bakire Havuzu'ndaki limanda devriye geziyor ama Kokuşmuş Ördek her zaman

denizcilerle dolu. Ve denizciler gemilerine kaçak adam alırlar, yeter ki istedikleri fiyat olsun. Şu soytarı, Dar Deniz'in karşısına geçmek için üç kişilik yer arıyordu. Onu sık sık orada, kadırgaların kürekçileriyle konuşurken gördüm. Ara sıra komik şarkılar söylüyordu."

"*Üç* kişilik yer? İki değil?"

"Üç, leydim. Buna dair Yedi üstüne yemin edebilirim." *Üç,* diye düşündü Brienne, *Sansa, Sör Dontos... peki üçüncü kim? iblis mi?* "Şu soytarı, bir gemi buldu mu?"

"Bilemem," dedi cüce, "ama bir gece, Lord Tarly'nin askerleri onu aramak için Ördek'e geldi. Birkaç gün sonra, başka bir adamın, *bir soytarıyı soytarı ettim,* diye böbürlendiğini duydum. Adam sarhoştu ve herkese bira ısmarlıyordu."

"Soytarıyı soytarı ettim," dedi Brienne. "Bununla ne kastediyordu?"

"Bilemem. Ama adamın adı Cevval Dick'ti, işte bunu hatırlıyorum." Cüce ellerini iki yana açtı. "Korkarım size verebileceklerim bunlardan ibaret, küçük bir adamın dualarının yanı sıra."

Brienne sözüne sadık kaldı ve adama bir kâse yengeç yahnisi ısmarladı... bir kadeh şarap ve bir parça sıcak ekmekle birlikte. Adam Brienne'in yanında yemeğini yerken, Brienne onun söylediklerini düşündü. *İblis, Sansa ve Dontos'a katılmış olabilir mi?* Eğer Sansa'nın ortadan kayboluşunun arkasında Dontos değil de Tyrion Lannister varsa, Dar Deniz'in karşısına kaçmak istemeleri akla yakın olurdu.

Küçük adam yengeç yahnisini bitirdiğinde, Brienne'in kâsesinde kalanı da bitirdi. "Daha çok yemelisiniz," dedi Brienne'e. "Sizin kadar iri bir kadın, gücünü yüksek tutmalı. Bakire Havuzu çok uzakta değil ama yol bugünlerde çok tehlikeli."

Biliyorum. Sör Cleos'un öldüğü ve Brienne ile Sör Jaime'nin Kanlı Oyuncular tarafından esir alındığı yol, o yoldu. *Jaime beni öldürmeye çalıştı,* diye hatırladı Brienne, *ama güçsüz ve zayıftı, bileklerinde de zincirler vardı.* Buna rağmen başarmasına ramak kalmıştı. Fakat Zollo, Jaime'nin elini kesmeden önceydi bu. Eğer Sör Jaime, Brienne'in kendi ağırlığınca safir ettiğini söylemeseydi, Zollo, Rorge ve Shagwell, Brienne'e elli kez tecavüz ederlerdi.

"Leydim? Üzgün görünüyorsunuz. Kardeşinizi mi düşünüyorsunuz?" Cüce, Brienne'in eline hafifçe vurdu. "Yaşlı Hatun kardeşinize giden yolu aydınlatacak, sakın korkmayın. Bakire onu güvende tutacak."

"Haklı olmanız için dua ediyorum."

“Haklıyım.” Cüce reverans yaptı. “Lakin artık yola koyulmalıyım. Kral Toprakları’na kadar uzun bir yolum var.”

“Bir atınız var mı? Bir katırınız?”

“İki katırım var.” Küçük adam güldü. “İşte buradalar, uyluklarımın altında. Beni nereye istersem götürüyorlar.” Tekrar reverans yaptı ve her adımda sallanarak kapıya doğru yürüdü.

Adam gittikten sonra Brienne masada kaldı, bir kadeh şarapla oyalandı. Sık sık şarap içmezdi ama arada bir midesini yatıştırmak için yudumlardı. *Peki nereye gitmek istiyorum?* diye sordu kendine. *Kokuşmuş Ördek diye anılan bir yerde Cevval Dick isimli birini aramak için Bakire Havuzu’na mı?*

Brienne, Bakire Havuzu’nu son gördüğünde, kasaba bir ıssızlıktan ibaretti. Kasabanın lordu kalesine kapanmıştı, kasabalılar ölmüş ya da kaçmıştı. Brienne yanmış evleri, boş caddeleri ve kırık kapıları hatırladı. Vahşi köpekler Brienne ve diğerlerinin atlarının peşinde dolaşmıştı. Kasabaya adını veren havuzun içinde yüzen şişmiş cesetler, devasa su zambakları gibi görünüyordu. *Jaime, “Havuzdaki Altı Bakire”yi söylemişti ve ona sessiz olması için yalvardığımda bana gülmüştü.* Şimdi Randyll Tarly de Bakire Havuzu’ndaydı; Brienne’in kasabadan uzak durması için bir sebep daha. Martı Kasabası’na ya da Beyaz Liman’a giden bir gemiye binmek daha iyi olurdu. *Aslında ikisini de yapabilirim. Önce Kokuşmuş Ördek’e gidip Cevval Dick’le konuşurum, sonra da Bakire Havuzu’nda beni uzak kuzeye götürecek bir gemi bulurum.*

Ortak salon boşalmaya başlamıştı. Brienne bir ekmek parçasını ikiye böldü, diğer masalardaki konuşmaları dinledi. İnsanların çoğu Lord Tywin Lannister’ın ölümünden bahsediyordu. “Öz oğlu tarafından öldürülmüş,” diyordu yerli bir adam, görünüşüne bakılırsa bir ayakkabı tamircisiydi. “Şu habis cüce yapmış.”

“Ve kralımız bir çocuk,” dedi dört rahibenin en yaşlısı. “O reşit olana kadar diyarı kim yönetecek?”

“Lord Tywin’in kardeşi,” dedi bir muhafız. “Lord Tyrell ya da Kral Katili de yönetebilir.”

“O olmaz,” diye duyurdu hancı. “O yemin bozan olmaz.” Ateşe tükürdü. Brienne elindeki ekmeği bıraktı ve pantolonundaki kırıntıları temizledi. Yeterince duymuştu.

O gece rüyasında yine Renly’nin çadırında olduğunu gördü. Bütün mumlar sönüyordu ve hava çok soğuktu. Yeşil karanlığın içinde bir şey

hareket ediyordu, tiksindirici ve korkunç bir şey hızla krala doğru gidiyordu. Brienne kralı korumak istedi ama kolları ve bacakları kaskatıydı, elini kaldırmaya bile hali yoktu. Gölge kılıç, yeşil çelikten yapılmış boyun zırhını kestiğinde ve kan boşalmaya başladığında, Brienne, ölen kralın Renly değil Jaime Lannister olduğunu gördü; Jaime'yi yarı yolda bırakmıştı.

Kumandanın kardeşi onu ortak salonda buldu. Brienne, içine üç çiğ yumurta katılmış ballı süt içiyordu. Kadın yeni boyanmış kalkanı gösterdiğinde, "Çok güzel yapmışsın," dedi Brienne. Kadının yaptığı şey münasip bir armadan çok bir resimdi. Brienne'i uzun yıllar öncesine, babasının silahhanesinin serin karanlığına götürdü. Brienne, yeşil ağaç yapraklarının üstündeki ve kayan yıldızın patikasındaki çatlak boyanın üstünde parmak uçlarını gezdirişini hatırladı.

Kumandanın kardeşine, anlaştıkları fiyatın yarı kat fazlasını ödedi. Hanın aşçısından sert ekmek, peynir ve un aldıktan sonra kalkanını sırtına astı ve handan ayrıldı. Kasabayı kuzey kapısından terk etti. Kurtlar'ın Gölgeli Vadi'ye saldırmasıyla başlayan mücadelenin en yoğun yaşandığı arazilerin ve çiftliklerin arasında ağır ağır yol aldı.

Lord Randyll Tarly, Kral Joffrey'nin ordusunu komuta etmişti. Ordu batılılardan, fırtına topraklarından gelen adamlardan ve Menzil şövalyelerinden oluşuyordu. Lordun burada ölen kendi adamları, Gölgeli Vadi'nin basamaklarının altındaki kahraman lahitlerinde yatmak üzere duvarların içine taşınmıştı. Sayıları çok daha fazla olan kuzeyli ölüler, deniz kenarındaki umumi mezarlığa gömülmüştü. Zafer sahipleri, kuzeylilerin istirahatgâhlarını işaretleyen taş yığınlarının üstüne, kabaca yontulmuş ahşap bir levha dikmişti. BURADA KURTLAR YATIYOR. Brienne durdu ve onlar için sessiz bir dua okudu. Catelyn Stark, leydinin oğlu Robb ve onlarla birlikte ölen bütün adamlar için de.

Leydi Catelyn'in, güvende olmaları için Kışyarı'nda bıraktığı iki küçük oğlunun öldüğünü öğrendiği geceyi hatırladı. Brienne bir şeylerin korkunç şekilde ters gittiğini anlamıştı. Leydi Catelyn'e, oğullarıyla ilgili bir haber alıp almadığını sormuştu. "Benim Robb'dan başka oğlum yok," diye cevaplamıştı kadın. Karnına bir bıçak saplanmış gibi konuşmuştu. Brienne, teselli etmek için masanın karşısına uzanmıştı ama parmakları parmaklarına değmeden, leydinin geri çekileceğinden korkup duraklamıştı. Leydi Catelyn, avuçlarındaki hançer izlerini göstermek için ellerini açmıştı. Sonra kızlarını anlatmaya başlamıştı. "Sansa küçük bir leydiydi," demişti, "daima

çok zarifti ve insanları memnun etmeye hevesliydi. Şövalyelerin kahramanlık hikâyelerini severdi. Benden çok daha güzel bir kadın olacak, bunu görmek çok kolay. Saçlarını sık sık kendim tarardım. Kızıl saçları var, gür ve yumuşak... saçlarındaki kırmızılık meşalelerin ışığında bakır gibi pırıldar."

Arya'dan da bahsetmişti, küçük kızından. Arya kayıptı, büyük ihtimalle ölmüştü. Ama Sansa... Leydi Catelyn'in huzursuz gölgesine, *onu bulacağım leydim,* diye yemin etti Brienne. *Aramaktan asla vazgeçmeyeceğim. Gerekirse hayatımdan, onurumdan, düşlerimden vazgeçeceğim ama onu bulacağım.*

Muharebe meydanının ötesinde yol sahil kenarından ilerliyordu, kireçtaşından alçak tepelerle gri yeşil denizin arasından akıyordu. Brienne yoldaki tek yolcu değildi. Kıyı şeridinde fersahlar boyunca balıkçı köyleri vardı ve balıkçılar balıklarını pazara götürmek için bu yolu kullanırdı. Brienne bir balıkçı kadın ve kızlarının yanından geçti. Anne ve kızlar, omuzlarındaki boş sepetlerle evlerine dönüyorlardı. Yüzünü görene kadar, zırhının içindeki Brienne'i bir şövalye sandılar. Kızlar fısıldaşarak Brienne'e baktı. "Yolda on üç yaşında bir kız gördünüz mü?" diye sordu Brienne. "Mavi gözlü, kızıl saçlı, soylu bir bakire." Sör Shadrich onu uyarmıştı ama Brienne denemeye devam etmek zorundaydı. "Bir soytarıyla birlikte yolculuk ediyor olabilir." Fakat kızlar sadece başlarını iki yana salladılar ve ağızlarını elleriyle örtüp kıkırdadılar.

Gittiği ilk köyde, çıplak ayaklı çocuklar Brienne'in atıyla birlikte koştular. Balıkçı kızların kıkırdamalarına içerleyen Brienne miğferini takmıştı, bu yüzden çocuklar onun bir erkek olduğunu sandılar. İçlerinden biri Brienne'e istiridye satmaya çalıştı, biri yengeç, diğeri de kız kardeşini.

Brienne, ikinci çocuktan üç yengeç aldı. Köyden ayrıldığında yağmur yağmaya başladı, rüzgâr da çıkmıştı. Denize bakarak, *fırtına geliyor,* diye düşündü. Miğferine vuran yağmur damlaları yüzünden kulakları çınlıyordu ama denizdeki bir teknede olmaktan iyiydi bu.

Kuzeye doğru bir saat gittikten sonra, devrik taşlardan oluşan ve küçük bir kalenin yıkıntılarını belli eden taş yığınlarında, yol ikiye ayrıldı. Sağdaki yol, sahil şeridini takip ediyordu; bataklıklardan ve çam ormanlarından ibaret kasvetli bir yer olan Kırıkpençe Burnu'na doğru uzanıyordu. Soldaki yol ise tepelerin, tarlaların ve ormanların içinden geçerek Bakire Havuzu'na gidiyordu. Yağmur iyice şiddetlenmişti. Brienne atından indi ve yıkıntıların arasına sığınmak için kısrağını yol kenarına yürüttü. Kale duvarlarının

rotası; böğürtlen çalılarının, yabani otların ve karaağaçların arasında hâlâ ayırt edilir durumdaydı ama duvarları oluşturan taşlar, bir çocuğun küp şekilli oyuncakları misali etrafa saçılmıştı. Bununla birlikle, ana kalenin bir kısmı hâlâ ayaktaydı. Kalenin üçüz kuleleri, yıkık duvarlar gibi gri granitten yapılmıştı ama mazgallı siperler sarı kumtaşından inşa edilmişti. Yağmurun içinden kulelere bakarken, *üç taç,* diye fark etti Brienne. *Üç altın taç.* Bu bir Hollard kalesiydi. Belki de Sör Dontos burada doğmuştu.

Brienne, kısrağını taş yığınlarının arasından yürüterek kalenin ana girişine doğru ilerledi. Kapıdan geriye sadece paslı menteşeler kalmıştı ama çatı hâlâ yerindeydi ve içerisi kuruydu. Brienne atını bir duvar apliğine bağladı, miğferini çıkardı ve saçlarını salladı. Yaklaşan bir atın sesini duyduğunda ateş yakmak için kuru dallar arıyordu. İçgüdüsel olarak gölgelerin içine, yoldan görülemeyeceği bir yere çekildi. Bu yol, onun ve Sör Jaime'nin esir alındığı yoldu. Brienne aynı şeyi tekrar yaşamaya niyetli değildi.

Binici ufak tefek bir adamdı. Onu ilk gördüğünde, *Deli Fare,* diye düşündü Brienne. *Nasıl olmuşsa beni takip etmiş.* Elini kılıcının kabzasına götürdü ve Sör Shadrich'in, onu sadece kadın olduğu için kolay bir lokma sanıp sanmayacağını merak etti. Bir zamanlar Lord Grandison'ın kale kumandanı bu hatayı yapmıştı. Kumandanın adı Humfrey Wagstaff'tı; altmış beş yaşında gururlu ve yaşlı bir adamdı, kemerli bir burnu ve lekeli bir kafası vardı. Nişanlandıkları gün, Brienne'i uyarmış ve ondan münasip bir kadın gibi davranmasını beklediğini söylemişti. "Leydi karımın erkek zırhı içinde hoplayıp zıplamasına müsaade etmem. Bu konuda bana itaat etmelisin, aksi takdirde seni cezalandırmak zorunda kalırım."

Brienne on altı yaşındaydı ve kılıçlara yabancı değildi ama avludaki maharetine rağmen hâlâ utangaçtı. Nasıl olduysa, Sör Humfrey'ye, sadece onu yenebilecek bir adam tarafından cezalandırılmayı kabul edeceğini söyleyecek cesareti bulmuştu. Yaşlı şövalye öfkeden morarmıştı ama kadınına haddini bildirmek için zırh kuşanmayı razı olmuştu. Köreltilmiş turnuva silahlarıyla dövüşmüşlerdi, yani Brienne'in gürzünün dikenleri yoktu. Brienne, Sör Humfrey'nin köprücük kemiğini ve iki kaburgasını kırmıştı, nişan bozulmuştu. Yaşlı şövalye, Brienne'in üçüncü ve son müstakbel kocasıydı. Babası bir daha ısrar etmemişti.

Eğer peşinde dolaşan kışi Sör Shadrich ise, Brienne dövüşmek zorunda kalacaktı. Adamla ortak olmaya ya da onun Sansa'nın peşinden gitmesine izin vermeye niyeti yoktu. *Silah kullanmaktaki maharetinden kaynaklanan*

bir kibri var, diye düşündü, *ama ufak tefek bir adam. Benim menzilim daha geniş ve büyük ihtimalle ondan daha güçlüyüm.*

Bütün şövalyeler kadar güçlüydü ve Brienne'in eski silah ustası, onun o cüssedeki bir kadının hak etmeyeceği kadar hızlı olduğunu söylerdi. Tanrılar ona takat de vermişti, Sör Goodwin bunun büyük bir armağan olduğunu düşünürdü. Kılıç ve kalkanla dövüşmek yorucu bir işti ve zafer genellikle en dayanıklı olana giderdi. Sör Goodwin, Brienne'e ihtiyatlı dövüşmeyi öğretmişti. Brienne gücünü muhafaza ederken, düşmanlarının öfkeli ataklarla kendi güçlerini tüketmesine izin vermeliydi. "Erkekler seni her zaman hafife alacak," derdi şövalye, "ve gururları yüzünden seni çabucak yenmeye çalışacaklar, bir kadın tarafından fena halde sınandıklarının söylenmesini istemeyecekler." Brienne bu sözlerin doğruluğunu gerçek dünyaya adım atar atmaz öğrenmişti. Bakire Havuzu'nun yakınındaki ormanda, Jaime Lannister bile ona aynı şekilde saldırmıştı. Eğer tanrılar merhametliyse, Deli Fare de aynı hatayı yapardı. *Tecrübeli bir şövalye olabilir,* diye düşündü Brienne, *ama o Jaime Lannister değil.* Kılıcını kınından çıkardı.

Fakat yolun çatallaştığı yerde duraksayan, Sör Shadrich'in kızıl süvari atı değil, sırtında cılız bir oğlan taşıyan alacalı bir binek atıydı. Brienne hayvanı gördüğünde şaşkınlıkla geri çekildi. *Sadece bir çocuk,* diye düşündü, sonra çocuğun başlığının altındaki suratı gördü. *Bu Gölgeli Vadi'deki çocuk, bana çarpan.*

Çocuk yıkık kaleye hiç bakmadı; önce sağdaki sonra da soldaki yola göz attı. Bir anlık tereddüdün ardından atını tepelere doğru çevirdi ve ağır ağır ilerledi. Brienne, yağmurun içinde kaybolan çocuğu izledi ve aniden aynı çocuğu Rosby'de de gördüğünü hatırladı. *Beni takip ediyor,* diye fark etti, *ama bu iki kişinin oynayabileceği bir oyun.* Kısrağını çözdü, tekrar eyerine tırmandı ve çocuğun peşinden gitti.

Çocuk at sürerken yere bakıyordu, suyla dolan tekerlek izlerini seyrediyordu. Yağmur, Brienne'in yaklaşma sesini yumuşattı, hiç şüphesiz çocuğun kafasındaki başlığın da yardımı vardı; Brienne binek atının yanına gelip uzunkılıcının düz tarafıyla hayvanın sağrısına vurana kadar çocuk bir kez olsun arkasına bakmadı.

At şahlandı ve cılız çocuk havalandı, pelerini bir çift kanat gibi çırpındı. Çocuk çamurun içine düştü, pisliğe bulanmış ve dişlerinin arasına ölü otlar girmiş halde doğrulduğunda, tepesinde Brienne'i buldu. Aynı çocuk olduğuna hiç şüphe yoktu. Brienne arpacığı fark etti. "Kimsin?" diye sordu.

Çocuğun ağzı ses çıkarmadan hareket etti. Gözleri yumurta kadar büyüktü. Sadece, “Po,” demeyi başarabildi. “Po.” Çocuk titrerken örgü zırhı şıngırdadı. “Po. Po.”

“Lütfen?” dedi Brienne. “*Lütfen* mi diyorsun?” Kılıcının ucunu çocuğun boğazına dayadı. “Lütfen bana kim olduğunu ve beni neden takip ettiğini söyle.”

“Po-po.” Çocuk, parmağını ağzına soktu ve bir topak çamur çıkarıp tükürdü. “Po-po-*Pod.* Benim adım. Po-po-*Podrick.* Payne.

Brienne kılıcını indirdi. Çocuğa acımıştı. Akşamgüneşi’ndeki bir günü hatırladı; elinde bir gül olan genç şövalyeyi. *Gülü bana vermek için getirmişti.* Ya da rahibe öyle olduğunu söylemişti. Brienne’in yapması gereken tek şey, genç şövalyeyi babasının kalesine buyur etmekti. Delikanlı on sekiz yaşındaydı, uzun kızıl saçları omuzlarına dökülüyordu. Brienne on iki yaşındaydı, beden kısmı lal taşlarıyla pırıldayan yeni bir elbisenin içine sıkışmıştı. Şövalyeyle aynı boydaydı ama ne delikanlının gözlerine bakabilmiş ne de rahibenin öğrettiği basit sözleri söyleyebilmişti. *Sör Ronnet, babamın kalesine hoş geldiniz. Sonunda yüzünüzü görmek güzel.*

“Beni neden takip ediyorsun?” diye sordu çocuğa. “Beni gözetlemen mi emredildi? Varys’e veya kraliçeye mi aitsin?”

“Hayır. İkisi de değil. Kimse değil.”

Brienne çocuğun on yaşında olduğunu düşündü ama çocukların yaşlarını tahmin etmekte berbattı. Her seferinde gerçek yaşlarından daha küçük olduklarını zannederdi. Belki de bunun sebebi, kendisinin her daim yaşına göre iri olmasıydı. *Korkunç iri,* derdi Rahibe Roelle eskiden, *ve erkeksi.* “Bu yol yalnız bir çocuk için çok tehlikeli.”

“Bir *yaver* için değil. Ben onun yaveriyim. El’in yaveri.”

“Lord Tywin’in?” Brienne kılıcını kınına soktu.

“Hayır. O El’in değil. Ondan önceki. Oğlu. Mücadelede onunla birlikte dövüştüm. *‘Yarımadam! Yarımadam!’* diye bağırdım.”

İblis’in yaveri. Brienne, İblis’in bir yaveri olduğunu bile bilmiyordu. Tyrion Lannister şövalye değildi. Birkaç hizmetkârı, bir uşağı ve bir kadeh taşıyıcısı olması beklenebilirdi. Ama bir *yaver?* “Beni neden takip ediyorsun?” diye sordu. “Ne istiyorsun?”

“Onu bulmak.” Çocuk ayağa kalktı. “Onun leydisini. Siz onu arıyorsunuz. Brella söyledi. O, onun karısı. Brella değil, Leydi Sansa. Düşündüm ki, siz leydiyi bulursanız...” Çocuğun yüzü ıstırapla çarpıldı.

Yüzünden yağmur süzülürken, “Ben onun yaveriyim,” diye tekrar etti çocuk, “ama o beni *terk etti*.”

Sansa

Eskiden, Sansa küçük bir kızken, gezgin bir şarkıcı yarım yıl boyunca Kışyarı'nda kalmıştı. Beyaz saçları ve rüzgâr yanığı yanakları olan yaşlı bir adamdı. Şövalyeler, maceralar ve güzel leydiler hakkında şarkılar söylerdi. Şarkıcı onlardan ayrıldığında Sansa acı acı ağlamış ve babasına adamı göndermemesi için yalvarmıştı. "Adam bildiği bütün şarkıları üçer kez çaldı," demişti Lord Eddard nazikçe. "Onu zorla burada tutamam. Lakin ağlamana gerek yok. Söz veriyorum, başka şarkıcılar da gelecek."

Ama gelmemişlerdi, bir yıl ya da daha uzun bir zaman. Sansa, septte Yedi'ye ve yürek ağacında eski tanrılara dua etmiş, onlardan yaşlı adamı geri getirmelerini istemişti, genç ve yakışıklı başka bir şarkıcı göndermeleri daha da iyi olurdu. Fakat tanrılar hiç cevap vermemişti ve Kışyarı'nın salonları sessiz kalmıştı.

Ama Sansa o zamanlar küçük ve aptal bir çocuktu. Şimdiyse on üç yaşında çiçek açmış bir genç kızdı. Bütün geceleri şarkılarla doluydu ve gündüzleri sessizlik için dua ediyordu.

Eğer Kartal Yuvası diğer kaleler gibi inşa edilmiş olsaydı, ölü adamın şarkılarını sadece fareler ve gardiyanlar duyardı. Zindan duvarları, hem şarkıları hem de çığlıkları boğacak kadar kalın olurdu. Fakat gökyüzü hücrelerinin duvarları havadan ibaretti; ölü adamın çaldığı her akor, Devin Mızrağı'nın taşlı omuzlarında yankılanmak üzere özgürce uçuyordu. Ve adamın seçtiği şarkılar... adam Ejderhaların Dansı, güzel Jonquil ile soytarısı, Eski Taş'ın Jenny'si ve Prens Ejderhakanat hakkında şarkılar söylüyordu. İhanetler, en beter cinayetler, asılmış adamlar ve kanlı intikamlar hakkında şarkılar söylüyordu. Hüzün ve keder hakkında şarkılar söylüyordu.

Sansa, kalenin içinde nereye giderse gitsin müzikten kaçamıyordu. Müzik, dönemeçli kale merdivenlerinde dolaşıyor, Sansa'yı banyoda çırılçıplak halde buluyor, akşamları onunla birlikte yemek yiyor ve gizlice yatak odasına giriyordu, panjurlar sımsıkı kapalı olduğunda bile. Müzik, karıştığı soğuk havayla birlikte Sansa'yı üşütüyordu. Kartal Yuvası'nda, Leydi Lysa'nın düştüğü günden beri kar yağmıyordu ama bütün geceler acı soğuktu.

Şarkıcının sesi güçlü ve tatlıydı. Sansa, onun daha önce hiç olmadığı kadar iyi şarkı söylediğini düşünüyordu. Adamın sesi bir şekilde zenginleşmişti. Acıyla, korkuyla ve özlemle dolmuştu. Tanrıların onun gibi habis bir adama bu kadar güzel bir ses vermiş olması anlamsızdı. *Eğer Petyr, Sör Lothor'u göndermeseydi, bu adam Parmaklar'da bana tecavüz edecekti*, diye düşündü Sansa. *Ve Lysa teyzem beni öldürmeye çalışırken, o benim çığlıklarımı boğmak için çaldı.*

Bütün bunlar, şarkılara katlanmayı kolaylaştırmıyordu. "Lütfen," diye yalvardı Sansa, Lord Petyr'a, "onu susturamaz mısınız?"

"Adama bir söz verdim tatlım." Harrenhal Lordu, Üç Dişli Mızrak'ın Azam Lordu, Kartal Yuvası'nın ve Arryn Vadisi'nin Lord Savunucu'su Petyr Baelish, gözlerini yazdığı mektuptan kaldırıp yukarı baktı. Leydi Lysa'nın öldüğü günden bu yana yüz mektup yazmıştı. Sansa kuşluğa gelip giden kuzgunları görmüştü. "Adamın şarkılarına katlanmayı, hıçkırıklarına katlanmaya tercih ederim."

Şarkı söylemesi daha iyi, evet ama... "Bütün gece çalmak zorunda mı lordum? Lord Robert uyuyamıyor. Sürekli ağlıyor."

"Annesi için ağlıyor. Elimizden bir şey gelmez, kadın öldü." Petyr omuzlarını silkti. "Fazla uzun sürmeyecek. Lord Nestor yarın sabah yukarı çıkıyor."

Sansa, Petyr ve Leydi Lysa'nın düğününden sonra Lord Nestor'la bir kez karşılaşmıştı. Royce, Ay Kapıları Muhafızı'ydı; dağın dibinde duran ve Kartal Yuvası'na çıkan basamakları koruyan büyük kale. Düğün kafilesi, tırmanışa başlamadan önce bir geceliğine lordun konuğu olmuştu. Lord Nestor, Sansa'ya iki kez bakmamıştı bile ama adamın yukarı geliyor olması fikri Sansa'yı dehşete düşürüyordu. Royce aynı zamanda Vadi'nin Baş Vekilharcı'ydı, Jon Arryn'in ve Leydi Lysa'nın güvenilir adamıydı. "Lord Nestor'ın Marillion'ı görmesine izin vermeyeceksiniz, değil mi?"

Sansa'nın korkusu yüzünden okunuyor olmalıydı, zira Petyr kalemini masaya bıraktı. "Bilakis, gömesi için ısrar edeceğim." Sansa'yı bir el işaretiyle yanındaki sandalyeye çağırdı. "Marillion ve ben bir anlaşmaya vardık. Mord çok ikna edici olabiliyor. Üstelik şarkıcımız bizi hayal kırıklığına uğratır ve duymak istemediğimiz bir şarkı söylerse, seninle benim yapmamız gereken tek şey adamın yalan söylediğini söylemek. Sence Lord Nestor kime inanır?"

"Bize mi?" Sansa bundan emin olabilmeyi isterdi.

"Elbette. Bizim yalanımız ona kâr sağlar."

Çalışma odası sıcaktı, ateş neşeyle çıtırdıyordu ama Sansa buna rağmen titriyordu. “Evet ama... ya Lord Nestor...”

“...kârdan çok onura değer veriyorsa?” Petyr kollarını Sansa’ya doladı. “Ya gerçeği bulmak ve leydisinin cinayeti için adalet istiyorsa?” Gülümsedi. “Lord Nestor’ı tanıyorum tatlım. Onun benim kızıma zarar vermesine müsaade eder miyim sence?”

Ben senin kızın değilim, diye düşündü Sansa. *Ben Sansa Stark’ım, Lord Eddard ile Leydi Catelyn’in kızıyım, Kışyarı’nın kanıyım.* Ama bunları söylemedi. Eğer Petyr Baelish yetişmeseydi, soğuk ve mavi gökyüzünde fırıl fırıl dönen ve yüz seksen metre aşağıdaki taşlı ölüme düşen Lysa Arryn değil *Sansa* olurdu. *Petyr çok cesur.* Sansa onun kadar cesur olmayı dilerdi. Yatağına geri dönmek, battaniyesinin altına saklanmak ve uyumak istiyordu. Lysa Arryn’in ölümünden bu yana hiçbir geceyi deliksiz uyuyarak geçirmemişti. “Lord Nestor’a rahatsız olduğumu söyleyemez misiniz?”

“Lysa’nın ölümüyle ilgili senin açıklamanı da duymak isteyecektir.”

“Lordum. Eğer... eğer Marillion gerçekte neler olduğunu söylerse...”

“Yalan söylerse, demek istiyorsun.”

“Yalan? Evet... yalan söylerse, eğer benim hikâyeme karşılık onu hikâyesi olursa ve Lord Nestor gözlerimin içine bakıp benim ne kadar korktuğumu görürse...”

“Bir parça korku hiç abes olmaz Alayne. Korkutucu bir şey gördün. Nestor mütehassis olur.” Petyr, Sansa’nın gözlerini ilk kez görüyormuşçasına inceledi. “Annenin gözlerini almışsın. Dürüst ve masum gözler. Güneşin aydınlattığı bir deniz gibi mavi. Biraz daha büyüdüğünde, o gözlerde pek çok adam boğulacak.”

Sansa ne cevap vereceğini bilmiyordu.

“Yapman gereken tek şey, Lord Robert’a anlattığın hikâyenin aynısını Lord Nestor’a anlatmak,” diye devam etti Petyr.

Robert sadece küçük ve hasta bir çocuk, diye düşündü Sansa, *Lord Nestor yetişkin bir adam, katı ve şüpheci. Robert güçsüzdü ve gerçeklerden bile korunması gerekiyordu.* “Bazı yalanlar sevgidir,” demişti Petyr. Sansa’ya bunu hatırlattı. “Lord Robert’a yalan söylediğimizde, bunu onu korumak için yapmıştık,” dedi Sansa.

“Ve bu yalan da *bizi* koruyacak. Aksi takdirde sen ve ben, Kartal Yuvası’nı Lysa’nın kullandığı kapıdan terk etmek zorunda kalırız.” Petyr tekrar kalemini aldı. “Lord Nestor’a yalanlar ve Arbor altını ikram

edeceğiz. Adam hepsini yutacak ve daha fazlasını isteyecek, sana söz veriyorum.”

Bana da yalanlar ikram ediyor, diye fark etti Sansa. Ama bunlar rahatlatan yalanlardı ve Sansa iyi niyetle söylendiklerini düşünüyordu. *Bir yalan, eğer iyi niyetle söylendiyse o kadar da kötü değildir.* Ama keşke bunlara inanabilseydi...

Leydi Lysa’nın düşmeden önce söylediği şeyler Sansa’yı hâlâ huzursuz ediyordu. “Deli saçmaları,” diyordu Petyr. “Karım deliydi, bunu bizzat gördün.” Sansa görmüştü gerçekten. *Bütün yaptığım kardan bir kale inşa etmekti ve teyzem beni Ay Kapısı’ndan aşağı atmaya niyetlendi. Petyr beni kurtardı. Annemi çok seviyordu ve...*

Ve Sansa’yı? Sansa bundan nasıl şüphe edebilirdi? Petyr onun hayatını kurtarmıştı.

O Alayne’i kurtardı, kızını, diye fısıldadı Sansa’nın içindeki bir ses. Ama Alayne de Sansa’ydı... ve bazen Lord Savunucu’nun da iki ayrı adam olduğunu düşünüyordu. O Petyr’dı; Sansa’nın sıcak, komik ve nazik koruyucusu... ama aynı zamanda Serçeparmak’tı; Sansa’nın Kral Toprakları’nda tanıdığı lord, sinsice gülümseyen ve Kraliçe Cersei’nin kulağına bir şeyler fısıldarken sakalını sıvazlayan adam. Ve Serçeparmak, Sansa’nın dostu değildi. Joff onu dövdüğünde, Sansa’yı Serçeparmak değil İblis korumuştu. Ayaktakımı ona tecavüz etmeye kalkıştığında, Sansa’yı Serçeparmak değil Tazı güvenliğe taşımıştı. Lannisterlar onu zorla Tyrion’la evlendirdiğinde, Sansa’yı Serçeparmak değil Sör Yiğit Garlan teselli etmişti. Serçeparmak, Sansa için serçe parmağını bile kımıldatmamıştı.

Beni kaçırmak dışında. Benim için bunu yaptı. Bana yardım edenin Sör Dontos olduğunu sanıyordum; benim zavallı, yaşlı, sarhoş Florian’ım. Lakin bana yardım eden en başından beri Petyr’dı. Serçeparmak, onun takmak zorunda olduğu bir maskeydi. Fakat Sansa adamın nerede bittiğini ve maskenin nerede başladığını ayırt etmekte zorlanıyordu. Serçeparmak ve Lord Petyr birbirlerine çok benziyorlardı. Sansa her ikisinden de kaçabilirdi belki ama gidecek yeri yoktu. Kışyarı yanmış ve terk edilmişti. Bran ve Rickon ölü ve soğuktu. Robb, İkizler’de ihanete uğramış ve katledilmişti, Leydi Catelyn de öyle. Tyrion, Joffrey’yi öldürmek suçuyla idam edilmişti. Sansa’nın onu güvende tutacağını umduğu teyze, bunu yapmak yerine onu öldürmeye çalışmıştı. Edmure dayısı Freyler’in elinde tutsaktı ve annesinin

amcası Karabalık, Nehirova'da kuşatma altındaydı. *Buradan başka bir yerim yok*, diye düşündü Sansa kederle, *ve Petyr'dan başka dostum da yok.*

Ölü adam o gece, "Kara Bülbülü Astıkları Gün"ü, "Anne'nin Gözyaşları"nı ve "Castamere Yağmurları"nı söyledi. Sonra bir süre sustu ama tam Sansa uykuya dalacakken tekrar çalmaya başladı. "Altı Serçe"yi, "Düşen Yapraklar"ı ve "Alysanne"i söyledi. *Ne kadar hüzünlü şarkılar*, diye düşündü Sansa. Gözlerini kapadığında, gökyüzü hücresinde, soğuk ve karanlık semadan uzak bir köşeye sinmiş ve göğsüne yasladığı ahşap arpla birlikte bir kürkün altına büzülmüş şarkıcıyı görebiliyordu. *Ona acımamalıyım*, dedi kendi kendine. *O kibirli ve zalim bir adam, çok yakında da ölmüş olacak.* Sansa şarkıcıyı kurtaramazdı. Üstelik neden kurtarmak istesindi? Marillion ona tecavüz etmeyi denemişti ve Petyr, Sansa'nın hayatını bir değil iki kez kurtarmıştı. *Bazen yalan söylemek zorundasın.* Sansa'yı Kral Toprakları'nda hayatta tutan tek şey yalandı. Eğer Sansa, Joffrey'ye yalan söylememiş olsaydı, Kral Muhafızları onu kanlı kanlı döverdi.

Şarkıcı, "Alysanne"i söyledikten sonra, Sansa'nın bir saat uyumasına yetecek kadar sustu. Fakat şafağın ilk ışıkları panjurlardan içeri girdiğinde, Sansa "Sisli Bir Sabahta"nın yumuşak melodisini duydu. Aslında bu bir kadın şarkısıydı; korkunç bir mücadeleden sonraki şafakta, ölülerin arasında tek oğlunu arayan bir anne tarafından söylenmiş bir ağıttı. *Bir anne, ölü oğlu için ağıt yakıyor*, diye düşündü Sansa, *ama Marillion parmakları için yas tutuyor, gözleri için.* Şarkının sözleri oklar gibi havalandı ve karanlığın içinde Sansa'ya saplandı.

Ah, oğlumu gördünüz mü iyi şövalye?
Saçları kızıl kahve.
Söz vermişti, dönecekti bana.
Evimiz Yolcu Kasabası'nda.

Sansa, şarkının geri kalanını duymamak için kulaklarını ördek tüyü yastıkla kapattı ama bu bir işe yaramadı. Gün doğmuştu, Sansa uyanmıştı ve Lord Nestor dağın yukarısına geliyordu.

Baş Vekilharç ve kafilesi Kartal Yuvası'na akşama doğru vardı. Aşağıdaki vadi altın ve kırmızıydı. Rüzgâr esiyordu. Lord Nestor, on iki şövalye ve yirmi silahlı askerin yanı sıra, oğlu Sör Albar'ı da getirmişti.

Çok fazla yabancı. Sansa, dost mu yoksa düşman mı olduklarını merak ederek endişeyle yabancıların yüzüne baktı.

Petyr konuklarını siyah kadife bir takımın içinde karşıladı; ceketinin gri kol yenleri, yün tozluklarıyla uyumluydu ve gri yeşil gözlerine aşikâr bir karanlık katıyordu. Üstat Colemon, Petyr'ın yanında duruyordu; adamın ince ve uzun boynundan, çeşitli metallerden oluşan üstat zinciri sarkıyordu. İki adamın daha uzun olanı üstattı ama dikkat çeken kişi Lord Savunucu'ydu. Görünüşe göre, gülümsemelerini bugün için bir kenara bırakmıştı. Royce eşlikçilerini tanıtırken, Petyr resmi bir tavırla dinledi ve sonra, "Hoş geldiniz lordlarım," dedi. "Hiç şüphesiz Üstat Colemon'u tanıyorsunuz. Lord Nestor, kızım Alayne'i hatırlıyor musunuz?"

"Elbette." Lord Nestor Royce'un boğa gibi bir boynu, varil gibi bir göğsü ve kısa tıraş edilmiş gri sakalları vardı, sert ifadeli kel bir adamdı. Başını en fazla bir santim indirerek Sansa'yı selamladı.

Sansa dizlerini bükerek reverans yaptı, yanlış bir şey söylemek korkusuyla konuşamıyordu. Petyr onu yukarı çekti. "Tatlım, iyi bir kız ol ve Lord Robert'ı konuklarını kabul etmek üzere Yüksek Salon'a getir."

"Tamam baba." Sansa'nın sesi tiz ve gergin çıkmıştı. Basamakları aceleyle tırmanıp Ay Kalesi'ne gitmek için galeriyi geçerken, *bir yalancının sesi,* diye düşündü Sansa. *Suçlu bir ses.*

Sansa yatak odasına girdiğinde Gretchel ve Maddy, Robert Arryn'i pantolonunun içine sokmaya çalışıyordu. Kartal Yuvası Lordu yine ağlamıştı; gözleri kırmızıydı, kirpikleri çapaklıydı, burnu akıyordu ve dudağı kanıyordu, Robert kendi dudağını ısırmıştı. Tek burun deliğinin altında bir sümük izi parlıyordu. *Lord Nestor onu bu halde görmemeli,* diye düşündü Sansa. "Gretchel, bana su çanağını getir." Çocuğun elini tuttu ve onu yatağa götürdü. "Benim Tatlıbülbül'üm dün gece güzel uyudu mu?"

"Hayır." Çocuk burnunu çekti. "Hiç uyumadım Alayne. O *yine şarkı söylüyordu* ve *kapım* kilitliydi. Beni dışarı çıkarmaları için bağırdım ama kimse gelmedi. Biri beni odama kilitlemiş."

"Çok kötü bir şey yapmışlar." Sansa, suyun içine yumuşak bir bez batırdı ve çocuğun yüzünü temizlemeye başladı... nazikçe, ah çok nazikçe. Robert sert bir şekilde ovulursa titremeye başlayabilirdi. Çocuk çok narindi ve yaşına göre korkunç derecede minikti. Robert sekiz yaşındaydı ama Sansa ondan çok daha iri beş yaşında çocuklar görmüştü.

Robert'ın dudakları titredi. "Gelip seninle uyuyacaktım."

Biliyorum. Tatlıbülbül, annesinin yanına kıvrılıp uyumaya alışmıştı, annesi Lord Petyr'la evlenene kadar. Leydi Lysa'nın ölümünden sonra, Robert başka yataklar aramak için Kartal Yuvası'nda dolaşmaya başlamıştı. En çok sevdiği yatak Sansa'nın yatağıydı... Sansa bu yüzden Sör Lothor Brune'a çocuğun kapısını kilitlemesini söylemişti. Robert sadece uyusa Sansa sorun etmezdi ama çocuk onun göğüslerini emmeye çalışıyor ve titreme krizine tutulduğu zamanlarda yatağı ıslatıyordu.

"Lord Nestor Royce seni görmek için Kapılar'dan buraya çıktı." Sansa çocuğun burnunu sildi.

"Ben onu görmek istemiyorum," dedi Robert. "Ben bir hikâye istiyorum. Kanatlı Şövalye'nin hikâyesini."

"Sonra," dedi Sansa. "Önce Lord Nestor'ı görmelisin."

"Lord Nestor'ın beni var," dedi çocuk kıvranarak. Robert benli adamlardan korkuyordu. "Annem onun korkunç biri olduğunu söylerdi."

"Benim zavallı Tatlıbülbül'üm." Sansa çocuğun saçlarını düzeltti. "Anneni özlediğini biliyorum. Lord Petyr da özlüyor. Lord Petyr, Lysa'yı senin sevdiğin kadar severdi." Bu bir yalandı ama iyi niyetliydi. Petyr'ın bütün hayatı boyunca sevdiği tek kadın, Sansa'nın cinayete kurban gitmiş olan annesiydi. Petyr bu kadarını, onu Ay Kapısı'ndan aşağı itmeden hemen önce Leydi Lysa'ya itiraf etmişti. *Lysa deli ve tehlikeliydi. Kendi kocasını öldürdü, Petyr gelmeseydi beni de öldürecekti.*

Ama Robert'ın bunları bilmesine gerek yoktu. O sadece, annesini seven hasta ve küçük bir çocuktu. "İşte oldu," dedi Sansa, "şimdi lord gibi görünüyorsun. Maddy, Robert'ın pelerinini getir." Çocuğun gökyüzü mavisi pelerini kuzu yününden yapılmıştı, yumuşak ve sıcaktı; kemik rengi tuniği belirginleştiriyordu. Sansa, pelerini, hilal şeklindeki gümüş bir broşla Robert'ın omzuna tutturdu ve çocuğun elini tuttu. Robert bir sefer olsun uysalca Sansa'yla gitti.

Yüksek Salon, Leydi Lysa'nın ölümünden beri kapalıydı, oraya tekrar girmek Sansa'yı ürpertti. Büyük, gösterişli ve güzel bir salondu ama Sansa burayı sevmiyordu. En iyi zamanlarda bile solgun, soğuk bir yerdi. İnce uzun sütunlar parmak kemikleri gibi görünüyordu ve beyaz mermerdeki mavi damarlar, yaşlı bir kadının bacaklarındaki damarları hatırlıyordu. Duvara elli gümüş aplik dizilmiş olmasına rağmen bir düzineden az meşale yanıyordu, gölgeler zeminde dans ediyor ve köşelerde toplanıyordu. Ayak sesleri mermerde yankılanıyordu ve Sansa, Ay Kapısı'nda tıkırdayan

rüzgârı duyabiliyordu. *Kapıya bakmamalıyım,* dedi kendi kendine, *yoksa Robert kadar kötü titremeye başlarım.*

Maddy'nin yardımıyla, Robert'ı büvet ağacından yapılmış ve üstüne minderler yığılmış tahta oturttu. Lordun konukları kabul edeceğini duyurdu. Gökyüzü mavisi pelerinler giyen iki muhafız, salonun alt ucundaki kapıları açtı. Petyr konukları içeri soktu ve kemik beyazı sütunların arasında akan uzun, mavi halıda yürüttü.

Çocuk, Lord Nestor'ı ciyaklamalı bir nezaketle karşıladı ve adamın beninden hiç bahsetmedi. Baş Vekilharç, Leydi Lysa'yı sorduğunda, Robert'ın elleri hafifçe titremeye başladı. "Marillion anneme zarar verdi. Onu Ay Kapısı'ndan aşağı attı."

"Bu olaya siz şahit oldunuz mu lordum?" diye sordu Sör Marwyn Belmore; uzun bacaklı, zayıf, kızıl kafalı bir şövalyeydi, Petyr onun yerine Sör Lothor Brune'u getirene kadar Lysa'nın muhafızlarının kumandanıydı.

"Alayne gördü," dedi çocuk. "Ve lord üvey babam."

Lord Nestor, Sansa'ya baktı. Sör Albar, Sör Marwyn, Üstat Colemon, hepsi ona bakıyordu. *O benim teyzemdi ama beni öldürmek istedi,* diye düşündü Sansa. *Beni Ay Kapısı'na sürükledi ve dışarı itmeye çalıştı. Ben öpücük istememiştim, ben kardan kale yapıyordum.* Titrememek için kendine sarıldı.

"Kızımı bağışlayın lordlarım," dedi Petyr Baelish yumuşak bir sesle. "Hâlâ o günle ilgili kâbuslar görüyor. O hadiseden bahsetmekte zorlanması normal." Sansa'nın arkasına geçti ve kollarını nazikçe onun omuzlarına koydu. "Bunun senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum Alayne, lakin dostlarımızın gerçeği duyması gerek."

"Evet." Sansa'nın boğazı öyle kuru ve dardı ki konuşmak acı veriyordu. "Gördüm... Marillion onu..." Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. *Bu iyi, gözyaşı iyi.* "...ittiğinde Leydi Lysa'yla birlikteydim." Ve kendi ağzından çıkan kelimeleri zar zor duyarak hikâyeyi tekrar anlattı.

Sansa hikâyenin yarısına geldiğinde Robert ağlamaya başladı. Çocuğun altındaki minderler tehlikeli bir şekilde yer değiştirdi. "O benim *annemi* öldürdü. Onun uçmasını istiyorum!" Çocuğun ellerindeki titreme artı, kolları da titriyordu. Başı büküldü ve dişleri takırdamaya başladı. *"UÇ!"* diye ciyakladı çocuk. *"Uç, uç."* Kolları ve bacakları çılgınca sallanıyordu. Robert tahttan kayarken, Sör Lothor Brune yüksek platforma doğru gitti ve çocuğu tam zamanında yakaladı. "Üstat Colemon bir adım arkadaydı ama onun yapabileceği bir şey yoktu.

Diğerleri kadar huzursuz olan Sansa sadece durdu ve titreme krizinin kendi seyrinde devam edişini izledi. Robert Sör Lothor'un yüzünü tekmeledi. Brune küfretti ama çocuk seğirir, çırpınır ve altını ıslatırken onu tutmaya devam etti. Konuklar tek kelime etmedi; en azından Lord Nestor, bu krizlere daha önce de şahit olmuştu. Uzun dakikalar sonra Robert'ın kasılmaları yatışmaya başladı, tamamen bitmesi daha da uzun sürdü. Sonunda küçük lord öyle halsizdi ki ayağa kalkamadı. "En iyisi, lordumuzu yatağa götürün ve sülükleyin," dedi Lord Petyr. Brune, çocuğu kollarına alarak kaldırdı ve salondan çıkardı. Asık yüzlü Üstat Colemon onları takip etti.

Onların ayak sesleri kaybolduğunda, Kartal Yuvası'nın Yüksek Salonu sessizliğe gömüldü. Sansa dışarıda inleyen ve Ay Kapısı'nı tırmalayan rüzgârı duyabiliyordu. Çok üşümüştü ve çok yorgundu. *Hikâyeyi tekrar mı anlatmalıyım?* diye merak etti.

Ama gayet iyi anlatmış olmalıydı. Lord Nestor boğazını temizledi. "Şarkıcıyı en başından beri sevmedim," diye homurdandı. "Leydi Lysa'ya onu göndermesi için ısrar ettim. Defalarca söyledim."

"Ona her zaman iyi tavsiyeler verdiniz lordum," dedi Petyr.

"Tavsiyelerimi hiç umursamadı," diye şikâyet etti Royce. "Beni kerhen dinledi ve hiç umursamadı."

"Leydim bu dünya için fazla güven doluydu." Petyr öyle müşfik bir şekilde konuşuyordu ki, Sansa onun karısını sevdiğine inanabilirdi. "Lysa insanların içindeki kötülüğü göremezdi, sadece iyiliği görürdü. Marillion tatlı şarkılar söylerdi ve Lysa bu yüzden onun tabiatını yanlış tahlil etti."

"Şarkıcı bize domuzlar derdi," dedi Sör Albar Royce; lafını sakınmayan geniş omuzlu bir şövalyeydi. Sakallarını tıraş etmişti ama yanaklarında, gösterişsiz yüzünü çerçeveleyen siyah favoriler bırakmıştı. Sör Albar, babasının genç haliydi. "Dağın etrafını eşeleyip yiyecek arayan ve bir şahinin artıklarını yiyen iki domuz hakkında şarkı yapmıştı. Bizi kastediyordu ama bunu söylediğimde bana güldü. "Ah Sör, bu şarkı bazı domuzlar hakkında," dedi.

"Benimle de alay etti," dedi Sör Marwyn Belmore. "Bana Sör Ding-Dong adını taktı. Dilini keseceğime dair yemin ettiğimde, Leydi Lysa'ya koştu ve kadının eteklerinin altına saklandı."

"Sık sık yaptığı gibi," dedi Lord Nestor. "O adam bir korkaktı ama Leydi Lysa'nın gösterdiği lütuf, onu küstah yaptı. Leydi onu bir lord gibi giydirdi, ona altın yüzükler ve ay taşından yapılmış bir kemer verdi."

“Lord Jon’un gözde şahinini bile verdi.” Şövalyenin takımında, Waxley’nin altı mumu vardı. “Lordumuz o kuşu çok severdi. Kral Robert’ın hediyesiydi.”

Petyr Baelish iç geçirdi. “Bu yakışıksızdı,” diye onayladı, “ve ben buna bir son verdim. Lysa onu göndermeyi kabul etti. O gün şarkıcıyla buluşmasının sebebi buydu. Karımın yanında olmalıydım ama bunlar hiç aklıma gelmedi... eğer ısrar etmeseydim... onu ben öldürdüm.”

Hayır, diye düşündü Sansa, *bunları söylememelisin, onlara söylememelisin, söylememelisin.* Ama Albar Royce başını salladı. “Hayır lordum, kendinizi suçlamamalısınız,” dedi.

“Bu şarkıcının marifetiydi,” diye onayladı babası. “Onu getirin Lord Petyr. Bu hüzünlü hikâyeye bir son yazmamıza izin verin.”

Petyr Baelish kendini toparladı ve, “Nasıl isterseniz lordum,” dedi. Muhafızlara dönüp bir emir verdi ve şarkıcı zindandan getirildi. Gardiyan Mord da şarkıcıyla birlikte geldi; küçük siyah gözleri ve yaralı bir yüzü olan aksak bir adamdı. Tek kulağı ve yanağının bir kısmı bir mücadelede kopmuştu ama vücudundaki yüz yirmi kiloluk beyaz et yığını yerinde duruyordu. Adamın kıyafetleri dar ve pis kokuluydu.

Marillion, gardiyanla kıyaslandığında neredeyse latif görünüyordu. Biri onu yıkamış, gökyüzü mavisi bir pantolon ve kabarık kolları olan bol bir tunik giydirmişti. Tuniğin beline, Leydi Lysa’nın hediyesi olan gümüşi bir kuşak sarılmıştı. Beyaz ipek eldivenler şarkıcının ellerini örtüyordu ve beyaz ipekten bir göz bandı, lordların gözlerini şarkıcının gözlerinin görüntüsünden esirgiyordu.

Mord, elindeki kamçıyla şarkıcının arkasında durdu. Gardiyanın kaburgalarını dürttüğü adam tek dizinin üstüne çöktü. “İyi lordlar, affınız için yalvarıyorum.”

Lord Nestor kaşlarını çattı. “Suçunu itiraf mı ediyorsun?”

“Eğer gözlerim olsaydı ağlardım. Şarkıcının sesi geceleri güçlü ve emindi ama şimdi çatallı ve fısıltılıydı. “Leydiyi çok sevdim. Onu başka bir adamın kollarında görmeye, başka bir adamın yatağına girdiğini bilmeye dayanamadım. Tatlı leydime zarar vermek istemedim, yemin ederim. Ben tutkumu itiraf ederken kimse bizi rahatsız etmesin diye kapıyı sürgüledim ama Leydi Lysa soğuktu... Lerd Petyr’ın çotuğunu taşıdığını söylediğinde... bir çılgınlığa kapıldım...”

Sansa, şarkıcı konuşurken adamın ellerine baktı. Şişman Maddy, şarkıcının üç parmağının Mord tarafından kesildiğini söylemişti; iki serçe

parmağı ve bir yüzük parmağı. Şarkıcının küçük parmakları diğerlerindan daha katı görünüyordu ama eldivenler varken emin olmak zordu. *Saçma bir hikâye de olabilir, sonuçta Maddy nereden bilecek?*

“Lerd Petyr, arpımı muhafaza etmeme izin verecek kadar nazik davrandı,” dedi kör şarkıcı. “Arpımı ve... şarkılarımı söyleyebilmem için dilimi. Leydi Lysa şarkılarımı çok severdi...”

“Şu yaratığı götürün yoksa onu kendi ellerimle öldüreceğim,” diye kükredi Lord Nestor. “Ona bakınca midem bulanıyor.”

“Mord, onu gökyüzü hücresine geri götür,” dedi Petyr.

“Tamam lordum.” Mord, Marillion’ı sertçe yakasından tuttu. “Konuşmak yok.” Gardiyan konuştuğunda, Sansa adamın bir dişinin altın olduğunu görüp şaşırdı. Gardiyan, şarkıcıyı yarı sürükleyip yarı iterek kapıya doğru götürürken konuklar onları izledi.

Mord ve şarkıcı gittiğinde, “Adam ölmeli,” dedi Sör Marwyn Belmore. “Ay Kapısı’ndan çıkıp Leydi Lysa’nın peşinden gitmeli.”

“Dili olmadan,” diye ekledi Sör Albar Royce. “O yalancı, alaycı dili olmadan.”

“Ona fazla nazik davrandım, biliyorum,” dedi Petyr Baelish özür diler bir tonla. “Doğruyu söylemek gerekirse ona acıdım. Aşk uğruna öldürdü.”

“Aşk ya da nefret için,” dedi Belmore, “ölmeli.”

“Çok yakında,” dedi Lord Nestor kabaca. “Kimse gökyüzü hücrelerinde uzun süre dayanmaz. Mavi onu çağıracak.”

“Çağırabilir,” dedi Petyr Baelish, “ama Marillion’ın bu çağrıya cevap verip vermeyeceğini sadece o bilebilir.” Bir el işareti yaptı ve muhafızlar salonun diğer ucundaki kapıları açtı. “Sörler, tırmanışın ardından çok yorgun olmalısınız. Geceyi geçirmeniz için odalar hazırlandı. Alçak Salon’da sizi yiyecek ve şarap bekliyor. Oswell, konuklarımıza yolu göster ve bütün ihtiyaçlarının giderildiğinden emin ol.” Nestor Royce’a döndü. “Lordum, bir kadeh şarap için çalışma odasında bana katılır mısınız? Alayne, tatlım, gel ve bize şarap doldur.”

Çalışma odasında küçük bir ateş yanıyordu, bir sürahi şarap lordları bekliyordu. *Arbor altını.* Petyr, kütükleri demir bir ocak süngüsüyle dürterken Sansa, Lord Nestor’ın kadehini doldurdu.

Lord Nestor ateşin yanına oturdu. “Bu iş henüz bitmedi,” dedi Petyr’a, Sansa orada yokmuş gibi. “Kuzenim, şarkıcıyı bizzat sorgulamak istiyor.”

“Bronz Yohn bana güvenmiyor.” Petyr, bir kütüğü kenara itti.

“Bütün gücüyle gelmeye niyetli. Symond Templeton ona katılacak, buna şüphe yok. Korkarım Leydi Waynwood da öyle.”

“Lord Belmore, Genç Lord Hunter, Horton Redfort da ona katılacak. Güçlü Sam Taş’ı, Tollettler’i, Shettler’i, Coldwaterlar’ı ve Corbrayler’in bazılarını da getirecekler.”

“İyi bilgilendirilmişsiniz. Hangi Corbrayler? Lord Lyonel değil mi?”

“Hayır, kardeşi. Sör Lyn bir sebeple benden hoşlanmıyor.”

“Lyn Corbray tehlikeli bir adamdır,” dedi Lord Nestor. “Ne yapmayı planlıyorsunuz?”

“Eğer gelirlerse, onları misafir etmekten başka ne yapabilirim?” Petyr ateşi bir kez daha karıştırdı ve ocak sürgüsünü yere bıraktı.

“Kuzenim sizi Lord Savunucu’luktan azletmek istiyor.”

“Eğer öyleyse onu durduramam. Garnizonum yirmi adamdan oluşuyor. Lord Royce ve dostları yirmi bin adam toplayabilir.” Petyr, pencerenin altında duran meşe sandığa gitti. Dizlerinin üstüne çökerek, “Bronz Yohn ne yapacaksa yapacak,” dedi. Açtığı sandığın içinden çıkardığı parşömeni Lord Nestor’a götürdü. “Lordum. Bu belge, leydi karımın size beslediği sevginin nişanıdır.”

Sansa, Royce’un parşömeni açışını izledi. “Bu... bu beklenmedik bir şey lordum.” Sansa, adamın gözlerindeki yaşları görünce şaşırdı.

“Beklenmedik lakin hak edilmedik değil. Leydim size bütün sancak beylerinden fazla kıymet verirdi. Bana sizin onun kayası olduğunuzu söylerdi.”

“Kayası?” Lord Nestor kızardı. “Böyle mi söylerdi?”

“Sık sık. Ve bu,” –Petyr parşömeni gösterdi– “bunun kanıtı.”

“Bu... bunu bilmek güzel. Jon Arryn hizmetime değer verirdi, biliyorum ama Leydi Lysa... Ona talip olmak için geldiğimde beni aşağılamıştı, ben de düşünmüştüm ki...” Lord Nestor alnını buruşturdu. “Parşömende Arryn mührü var fakat imza...”

“Lysa, bu belge onun imzasına sunulamadan önce öldü, ben de Lord Savunucu olarak imzaladım. Lysa’nın arzusunun bu olduğunu biliyordum.”

“Anlıyorum.” Lord Nestor parşömeni dürdü. “Siz... vazifeşinassınız lordum. Evet. Ve cesaretlisiniz. Bazıları bu imtiyazı yakışıksız bulacak ve sizi suçlayacak. Muhafız’ın makamı hiçbir zaman miras yoluyla el değiştirmedi. Arrynler hâlâ Şahin Tacı’nı taktıkları ve Vadi Kralları olarak hükmettikleri zamanlarda Kapılar’ı yükselttiler. Kartal Yuvası onların

yazlık makamıydı, kar düşmeye başladığında saray aşağı inerdi. Bazıları, Kapılar'ın Kartal Yuvası kadar soylu olduğunu söyler."

"Vadi'de üç yüz yıldır kral yok," diye hatırlattı Petyr.

"Ejderhalar geldi," dedi Lord Nestor. "Lakin bundan sonra bile, Kapılar bir Arryn kalesi olarak kaldı. Babası hayattayken, Kapıların Muhafızı bizzat Lord Arryn'di. Yukarı çıktıktan sonra bu onuru kardeşi Ronnel'a bağışladı, daha sonra da kuzeni Denys'e."

"Lord Robert'ın kardeşi yok, sadece uzak kuzenleri var."

"Doğru." Lord Nestor parşömeni sıkı sıkı tuttu. "Bunu umut etmediğimi söylemeyeceğim. Lord Jon, El olarak diyarı yönetirken ben onun adına Vadi'yi yönettim. Benden istediği her şeyi yaptım ve kendim için hiçbir şey istemedim. Lakin tanrıların inayetiyle bunu kazandım!"

"Kazandınız," dedi Petyr, "ve Lord Robert, sizin her zaman orada olduğunuzu bilerek daha rahat uyuyacak, sahibi olduğu dağın eteğinde sadık bir dostu olduğunu bilerek." Kadehini kaldırdı. "Öyleyse... şerefe kadeh kaldıralım lordum. Royce Hanedanı'na, Ay Kapıları Muhafızları'na... şimdi ve daima."

"Şimdi ve daima, evet!" Gümüş kadehler tokuştu.

Sonra, çok daha sonra, Arbor altını sürahisi kuruduktan sonra, Lord Nestor şövalyelerden oluşan eşlikçilerine katılmak üzere ayrıldı. Sansa ayakta uyuyordu, tek isteği yatağına uzanmaktı ama Petyr onu bileğinden yakaladı. "Yalanlarla ve Arbor altınıyla ne mucizeler yaratıldığını görüyor musun?"

Sansa neden ağlamak istiyordu? Nestor Royce'un onların yanında olması iyi bir şeydi. "Hepsi yalan mıydı?"

"*Hepsi* değil. Lysa, Lord Nestor'a sık sık kaya derdi ama bunu bir iltifat olarak söylediğini sanmıyorum. Lordun oğluna da budala derdi. Lord Nestor'ın Kapıları bağımsız olarak tutmak ve gerçek bir lord olmak istediğini biliyordu, lakin Lysa başka erkek evlatların hayalini kuruyordu ve kaleyi Robert'ın küçük kardeşine vermeyi düşünüyordu." Petyr ayağa kalktı. "Burada ne olduğunu anlıyor musun Alayne?"

Sansa bir an tereddüt etti. "Desteğinden emin olmak için Ay Kapıları'nı Lord Nestor'a verdiniz."

"Verdim," diye onayladı Petyr, "fakat bizim kayamız bir Royce, yani aşırı gururlu ve alıngan. Ona fiyatını sorsaydım, bunu onuruna edilmiş bir hakaret sayar ve öfkeli bir kurbağa gibi şişerdi. Fakat bu yolla... adam büsbütün aptal değil ama benim ona verdiğim yalanlar gerçeklerden daha

tatlı. Nestor, Lysa için diğer sancak beylerinden daha değerli olduğuna inanmak istiyor. Neticede, bahsettiğimiz diğer sancak beylerinden biri Bronz Yohn. Ve Nestor, Royce Hanedanı'nın alt dallarından birine mensup olduğunun farkında. Oğulları için daha fazlasını istiyor. Onurlu adamlar, kendileri için yapmayı asla düşünmeyecekleri şeyleri çocukları için yaparlar."

Sansa başıyla onayladı. "İmza... parşömeni Lord Robert'a imzalatıp mühürletebilirdiniz ama bunun yerine..."

"...Lord Savunucu olarak kendim imzaladım. Neden?"

"Böylece... görevden alınır ya da... öldürülürseniz..."

"...Lord Nestor'ın Kapılar'a dair talebi sorgulanır. Royce bunu gözden kaçırmaz, bana inan. Bu ayrıntıyı görmen ne kadar zeki olduğunu kanıtlıyor. Lakin öz kızımdan daha azını beklemezdim."

"Teşekkür ederim." Sansa, Petyr'ın planım çözdüğü için anlamsız bir gurur duyuyordu ama kafası da karışmıştı. "Gerçi, kızınız değilim. Gerçekte değilim. Demek istediğim, Alayne rolü oynuyorum ama *biliyorsunuz* ki..."

Serçeparmak, parmağını Sansa'nın dudağına koydu. "Ne bildiğimi biliyorum, sen de biliyorsun. En iyisi, bazı şeylerin hiç söylenmemesidir tatlım."

"Yalnız olduğumuzda bile?"

"*Bilhassa* yalnız olduğumuzda. Aksi takdirde, bir hizmetçinin haber vermeden içeri girdiği ya da bir muhafızın duymaması gereken şeyler duyduğu bir gün gelir. O küçük ve güzel ellerine daha fazla kan bulaşmasını ister misin hayatım?"

Sansa'nın gözlerinin önünde Marillion'ın suratı yüzüyordu, onun arkasında Sör Dontos vardı, arbalet okları hâlâ adamın göğsündeydi. "Hayır," dedi Sansa. "Lütfen."

"Bir oyun oynamadığımızı söylemek istiyorum kızım ama oynuyoruz. Taht oyunu."

Ben oynamak istemedim. Bu oyun çok tehlikeliydi. *Tek hata ve ben ölüyüm.* "Oswell... lordum. Kral Toprakları'ndan kaçtığım gece kürekleri Oswell çekti. Kim olduğumu biliyor olmalı."

"Bir koyun pisliğinin yarısı kadar zeki olsaydı bundan endişe edebilirdik. Sör Lothor da biliyor. Lakin Oswell uzun zamandır benim hizmetimde, Brune da doğuştan sıkı ağızlıdır. Karakazan benim için Brune'u gözlüyor, Brune da Karakazan'ı. Bir zamanlar Lord Eddard'a, *kimseye güvenme*, demiştim ama beni dinlememişti. Sen Alayne'sin ve *her*

zaman böyle olmalısın." Petyr iki parmağını Sansa'nın göğsüne koydu. "Burada bile. Kalbinde. Bunu yapabilir misin? Kalbinde benim kızım olabilir misin?"

"Ben..." Sansa az kalsın, *bilmiyorum lordum,* diyecekti ama Petyr'ın duymak istediği şey bu değildi. *Yalanlar ve Arbor altını,* diye düşündü Sansa. "Ben Alayne'im baba. Başka kim olabilirim?"

Lord Serçeparmak, Sansa'nın yanağını öptü. "Benim zekâm ve Catelyn'in güzelliğiyle bütün dünya senin olacak tatlım. Şimdi yatağına git."

Gretchel, Sansa'nın şöminesinde bir ateş yaktı ve kuş tüyü yatağını kabartı. Sansa soyunup battaniyelerin altına girdi. *Bu gece şarkı söylemesin,* diye dua etti, *Lord Nestor ve diğerleri kaledeyken söylemez. Cesaret edemez.* Gözlerini kapattı.

Gecenin bir saati uyandı, küçük Robert yatağa tırmanıyordu. *Lothor'a onu tekrar kilitlemesini söylemeyi unuttum,* diye fark etti Sansa. Yapacak bir şey yoktu, kollarını çocuğa doladı. "Tatlıbülbül? Kalabilirsin ama kıpırdamak yok. Sadece gözlerini kapat ve uyu küçüğüm."

"Tamam." Robert biraz daha sokuldu ve başını Sansa'nın göğüslerinin arasına koydu. "Alayne? Benim annem sen misin artık?"

"Sanırım öyleyim," dedi Sansa. Eğer iyi bir amaç için söyleniyorsa, yalanlar zararsızdı.

Deniz Canavarının Kızı

Salon, sarhoş Harlawlar'ın gürültüsüyle doluydu, hepsi uzak kuzenlerdi. Her lord, adamlarının oturduğu sıraların arkasına kendi sancağını asmıştı. Galeriden aşağı bakarak, *çok az,* diye düşündü Asha Greyjoy, *gerçekten çok az.*

Bu kadarını, *Kara Rüzgâr* karaya yaklaşırken Bakir Qarl da söylemişti. Asha'nın amcasının kalesinin altına bağlanmış dargemileri saymış ve çenesini sıkmıştı. "Gelmemişler," demişti, "ya da çok azı gelmiş." Qarl haksız değildi ama Asha mürettebatının duyabileceği bir yerde onu onaylayamazdı. Adamlarının sadakatinden şüphe etmiyordu fakat demirdoğumlular bile açıkça kaybedilmiş bir dava için can vermek istemezdi.

Benim dostlarım bu kadar az mı? Asha, sancakların arasında Botley'nin gümüş balığını, Stonetree'nin taş ağacını, Volmark'ın siyah leviathanını ve Myre'ın yağlı ilmiğini gördü. Diğerleri Harlaw tırpanlarıydı. Boremund, kendi tırpanını mavi bir zemine yerleştirmişti, Hotho'nunki siper mazgallarından oluşan bir çerçevenin içindeydi. Şövalye, sancağını dörde bölmüş ve tırpanların yanına annesinin hanedanının süslü tavus kuşunu koymuştu. Gümüşsaçlı Sigfryd'in sancağında bile, çapraz şekilde ikiye bölünmüş zeminde zıt renkli tırpanlar vardı. Gece siyahı bir zeminde, şafak günlerinde dalgalandığı gibi dalgalanan gümüş tırpan, sadece *Lord Harlaw* tarafından sergileniyordu: Rodrik, nam-ı diğer Okuyucu, On Kule Lordu, Harlaw Lordu, Harlaw'un Harlaw'u... Asha'nın en sevdiği dayısı.

Lord Rodrik'in yüksek koltuğu boştu. Saf gümüşten dövülen ve bir devin bile savurmakta zorlanacağı kadar büyük olan iki tırpan, çapraz halde koltuğun üzerinde duruyordu ama tırpanların altındaki minderler boştu. Asha buna şaşırmadı. Ziyafet biteli epey olmuştu. Ahşap masalarda sadece kemikler ve yağlı tabaklar kalmıştı. Diğer adamlar içiyordu ve Lord Rodrik kavgacı sarhoşların dostluğundan hiçbir zaman hoşlanmamıştı.

Asha, Üç Dişli'ye döndü; kadın korkunç yaşlıydı ve On İki Dişli olarak anıldığı zamanlardan beri Lord Rodrik'in kâhyasıydı. "Dayım kitaplarıyla birlikte mi?"

“Evet. Başka nerede olacak?” Üç Dişli o kadar yaşlıydı ki, bir zamanlar bir rahip, onun Yaşlı Hatun’u emzirmiş olabileceğini söylemişti. İnanç’ın adalarda hâlâ hoş görüldüğü vakitlerdi. Lord Rodrik, On Kule’de rahipler tutmuştu ama ruhunun değil kitaplarının hatırına. “Kitaplarıyla ve Botley ile birlikte. Botley de onunlaydı.”

Botley’nin sancağı salonda asılıydı; soluk yeşil zemin üstünde bir gümüş balığı sürüsü. Ama Asha, Botley’nin *Hızlı Yüzgeç*’ini diğer dargemilerin arasında görmemişti. “Yaşlı Sawane Botley’nin, amcam Kargagöz tarafından boğulduğunu duymuştum.”

“Bu, Lord *Tristifer* Botley.”

Tris. Asha, Sawane’in büyük oğlu Harren’a neler olduğunu merak etti. *Yakında öğreneceğim şüphesiz. Bu çok tuhaf olacak.* Asha, Tris Botley’yi... o meseleden beri... görmemişti. Hayır, bunu düşünmeyecekti. “Leydi annem nerede?”

“Yatakta,” dedi Üç Dişli, “Dul Kulesi’nde.”

Elbette, başka nerede olacaktı ki? Dul Kulesi, Asha’nın teyzesi dul kaldıktan sonra bu ismi almıştı. Leydi Gwynesse, Balon Greyjoy’un ilk ayaklanması sırasında Güzel Ada’da ölen kocasının yasını tutmak için On Kule’ye gelmişti. “Sadece kederim geçene kadar kalacağım,” demişti kardeşine, “bununla birlikte, yasalara göre On Kule benim olmalı, zira ben senin yedi yaş büyüğünüm.” O zamandan bu yana uzun yıllar geçmişti ama dul kadın yas tutarak ve arada bir kalenin onun olması gerektiğini mırıldanarak orada kalmıştı. *Ve şimdi Lord Rodrik, çatısının altına yarı deli bir kız kardeş daha aldı,* diye düşündü Asha. *Kitaplarda teselli araması şaşırtıcı değil.*

Narin ve hastalıklı Leydi Alannys’in, çok sert ve çok güçlü görünen kocası Lord Balon’dan uzun yaşadığına inanmak o anda bile zordu. Asha yelken açıp savaşa gittiğinde, bunu buruk bir yürekle yapmıştı, o dönmeden annesinin ölebileceğinden korkmuştu. Annesinin değil de babasının can vereceğini bir kez bile düşünmemişti. *Boğulmuş tanrı hepimize zalim şakalar yapıyor ama insanlar hâlâ daha zalim.* Ani bir fırtına ve kusurlu bir halat Lord Balon’ı ölüme göndermişti. Ya da insanlar böyle söylüyordu.

Asha annesini en son, Derinorman Kalesi’ne saldırmak üzere kuzeye giderken, temiz su ikmali yapmak için Kule’de durduğunda görmüştü. Alannys Harlaw hiçbir zaman şarkıcıların övdüğü türden bir güzelliğe sahip olmamıştı ama kızı onun sert yüzünü ve gülen gözlerini sevmişti. Ama o son ziyarette, Asha annesini bir pencere sekisinde, bir kürk yığınının altında

denizi seyreder halde bulmuştu. Kadının yanağını öperken, *bu benim annem mi yoksa bir hayalet mi?* diye düşünmüştü.

Annesinin teni parşömen inceliğindeydi, uzun saçları beyazdı. Başını tutuş şeklinde hâlâ bir parça gurur vardı ama gözleri solgun ve bulutluydu. Theon'ı sorduğunda dudakları titremişti. "Benim küçük oğlumu getirdin mi?" diye sormuştu. Theon, bir tutsak olarak Kışyarı'na götürüldüğünde on yaşındaydı ve Leydi Alannys'e kalırsa daima on yaşında olacaktı. "Theon gelemedi," demek zorunda kalmıştı Asha. "Babam onu Taşlı Kıyı'yı yağmalaması için gönderdi." Leydi Alannys'in buna söyleyecek bir sözü yoktu. Sadece, başını ağır ağır sallamıştı ama kızının sözlerinin onu nasıl derin kestiği aşikârdı.

Ve şimdi ona Theon'ın öldüğünü söylemek ve kalbine bir hançer daha saplamak zorundayım. Halihazırda, kadının kalbine gömülü iki bıçak vardı. Bıçakların üstünde Rodrik ile Maron yazıyordu ve gece olduğunda o bıçaklar zalimce burkmuyordu. *Onu yarın sabah göreceğim,* dedi Asha kendi kendine. Uzun ve yorucu bir yolculuk geçirmişti, annesiyle şimdi yüzleşemezdi.

"Lord Rodrik'le konuşmalıyım," dedi Üç Dişli'ye. "Kara Rüzgâr'ı boşaltmayı bitirdiklerinde mürettebatımla ilgilen. Tutsaklar getirecekler. Onlara ılık yatak ve sıcak yemek verilmesini istiyorum."

"Mutfakta soğuk et ve Eski Şehir'den gelmiş koca bir kavanoz hardal var." Hardal düşüncesi yaşlı kadını gülümsetti, diş etinden uzun ve kahverengi bir diş fırladı.

"Bu yetmez. Zorlu bir yolculuk geçirdik. Midelerine sıcak bir şeyler girsin istiyorum." Asha, başparmağını çivili kemerine geçirdi. "Leydi Glover ve çocukların, oduna ve ısıya ihtiyacı olacak. Onları bir kuleye koy, zindana değil. Bebek hasta."

"Bebekler genelde hastadır. Çoğu ölür ve annelerle babalar üzülür. Şu kurtları nereye koyacağımı lorduma sormalıyım."

Asha, baş ve işaret parmağıyla yaşlı kadının burnunu yakaladı. "Ne diyorsam onu yapacaksın. Ve eğer o bebek ölürse, senden daha üzgün hiç kimse olmayacak." Üç Dişli tiz bir çığlık attı ve itaat edeceğine dair söz verdi. Asha kadını serbest bırakıp dayısını bulmaya gitti.

Bu koridorlarda tekrar yürümek güzeldi. Pyke'tan çok On Kule, Asha'ya ev hissi vermişti. Asha burayı ilk gördüğünde, *tek kale değil, bir araya toplanmış on kale*, diye düşünmüştü. Basamaklarda, duvarlardaki yürüme yollarında ve üstü kapalı köprülerde nefes nefese koşturduğu, Uzun

Taş Rıhtım'da balık tuttuğu ve dayısının kitaplarının arasında kaybolduğu günleri ve geceleri hatırladı. Kaleyi, Asha'nın büyükbabasının büyükbabası yükseltmişti, adalardaki en yeni kale buydu. Lord Theomore üç oğlunu beşikte kaybetmiş ve suçu su dolu mahzenlere, nemli taşlara ve kadim Harlaw Kalesi'nin cerahatli güherçilesine atmıştı. On Kule daha havadardı, daha rahattı, konumu daha iyiydi... fakat Lord Theomore değişken bir adamdı, bütün karıları buna şahitlik edebilirdi. Lordun, birbirlerinden on kule kadar farklı altı karısı olmuştu.

Kitap Kulesi kulelerin en şişman olanıydı, oktagon şekilliydi ve büyük kesmetaş bloklarından inşa edilmişti. Merdiven, kalın duvarların içine gömülmüştü. Asha basamakları hızlıca tırmanarak beşinci kata, dayısının okuma odasına çıktı. Lord Rodrik'in kitap okumadığı bir oda yoktu gerçi. Lord nadiren elinde bir kitap olmadan görülürdü; tuvalet odasında, *Deniz Şarkısı*'nın güvertesinde, hatta duruşma yönetirken bile elinde bir kitap olurdu. Asha onu yüksek koltuğunda, gümüş tırpanların altında kitap okurken defalarca görmüştü. Lord, önüne konulan her davayı dinler, kararını bildirir... ve muhafızların kumandanı bir sonraki dilekçe sahibini getirmek üzere gittiğinde biraz daha okurdu.

Asha, dayısını, bir pencerenin yanında duran masanın üstüne eğilmiş halde buldu. Adamın dört bir yanı, Kıyamet'ten önce Valyria'dan gelmiş olabilecek parşömenlerle ve demir kopçalı, deri ciltli kalın kitaplarla çevrilmişti. Lordun oturduğu yerin iki yanındaki süslü demir şamdanların içinde, bir adamın kolu kadar kalın ve uzun mumlar yanıyordu. Lord Rodrik ne şişmandı ne de zayıf, ne uzundu ne de kısa, ne çirkindi ne de yakışıklı. Saçları kahverengiydi, gözleri de öyle, fakat çok sevdiği kısa ve bakımlı sakalı grileşmişti. Neticede Lord Rodrik sıradan bir adamdı, onu diğerlerinden ayırt eden tek özelliği yazılı sözlere olan aşkıydı, pek çok demirdoğumlu bu aşkı kadınsı ve makus bulurdu.

"Dayı." Asha kapıyı kapadı. "Hangi kitap o kadar önemliydi de konuklarını ev sahipsiz bıraktın?"

"Aliüstat Marwyn'in *Kayıp Kitaplar Kitabı*." Lord, gözlerini sayfadan kaldırıp Asha'yı inceledi. "Hotho bana Eski Şehir'den bir nüsha getirdi. Benimle evlendirmek istediği bir kızı var." Uzun tırnağıyla kitaba hafifçe vurdu. "Şunu görüyor musun? Marwyn, Valyria'ya Kıyamet gelmeden önce Aenar Targaryen'ın bakire kızı tarafından yazılmış olan *İşaretler ve Alametler*'in üç sayfasını bulduğunu iddia ediyor. Lanny burada olduğunu biliyor mu?"

“Henüz değil.” *Lanny,* Lord Rodrik’in, Asha’nın annesi için kullandığı kısa isimdi; onu sadece Okuyucu bu isimle anardı. “Bırak dinlensin.” Asha, bir kitap yığınını bir taburenin üstüne aldı ve sandalyeye oturdu. “Üç Dişli iki dişini daha kaybetmiş gibi görünüyor. Artık onu Tek Dişli diye mi çağırıyorsunuz?”

“Onu hemen hemen hiç çağırmıyorum. O kadın beni korkutuyor. Vakit ne?” Lord Rodrik pencereden dışarı, ay ışığıyla aydınlanmış denize baktı. “Karanlık, bu kadar çabuk? Fark etmemişim. Geç geldin. Birkaç gün önce gelmeni bekliyorduk.”

“Rüzgâr bize karşıydı ve beni endişelendiren tutsaklarım vardı. Robett Glover’ın karısı ve çocukları. En küçüğü hâlâ süt emiyor ve yolculuk sırasında Leydi Glover’ın sütü kesildi. *Kara Rüzgâr*’ı Taşlı Kıyı’da sahile çevirmekten ve adamlarımı bir sütanne bulmaları için göndermekten başka seçeneğim yoktu. Sütanne yerine bir keçi buldular. Kız doğru düzgün gelişmiyor. Köyde bir sütanne var mı? Derinorman, planlarım için önemli.”

“Planlarını değiştirmelisin. Çok geç geldin.”

“Geç ve aç.” Asha uzun bacaklarını masanın altına uzattı ve en yakındaki kitabın sayfalarını çevirdi. Bir rahibin, Zalim Maegor’ın Fukara Dostlar’a karşı yaptığı savaş hakkındaki söylevi. “Ah. Ve susuz. Bir kupa bira iyi gider dayı.”

Lord Rodrik dudaklarını büzüştürdü. “Kütüphanemde yiyecek ve içeceğe izin vermediğimi biliyorsun. Kitaplar...”

“...zarar görebilir.” Asha güldü.

Lord kaşlarını çattı. “Beni kışkırtmaktan hoşlanıyorsun.”

“Ah, o kadar gücenmiş görünme. Kışkırtmadığım bir adam olmadı henüz, bunu gayet iyi biliyor olman gerek. Ama benim hakkımda yeterince konuştuk. Sen iyi misin?”

Lord omuz silkti. “Yeterince iyiyim. Gözlerim zayıflıyor. Daha rahat okuyabilmek için Myr’den bir mercek istedim.”

“Peki teyzem nasıl?”

Lord Rodrik iç geçirdi. “Hâlâ benden yedi yaş büyük ve On Kule’nin onun olması gerektiğinden emin. Gwynesse unutkanlaşıyor ama bunu unutmuyor. Ölü kocası için ilk günkü gibi yas tutuyor ama adamın adını her zaman hatırlayamıyor.”

“Onun adını biliyor muydu emin değilim.” Asha, rahibin kitabını bir *güm* sesiyle kapattı. “Babam öldürüldü mü?”

“Annen öyle olduğuna inanıyor.”

Babamı bizzat öldürmekten memnuniyet duyacağı vakitler vardı, diye düşündü Asha. "Ya dayım neye inanıyor?"

"Balon, ayaklarının altındaki ip köprü koptuğunda ölüme düştü. Fırtına çıkmıştı ve rüzgâr estikçe köprü sallanıp bükülüyordu." Rodrik omuzlarını silkti. "Ya da bize böyle söylendi. Annene Üstat Wendamyr'den bir kuş geldi."

Asha kamasını kınından çıkardı ve tırnaklarının içindeki pisliği temizlemeye başladı. "Kargagöz üç yıldır uzakta ve tam da babamın öldüğü gün geri dönüyor."

"Bir gün sonra, diye duyduk. Balon öldüğünde *Sükûnet* hâlâ karadan uzaktaymış. Yine de, Euron'ın... nasıl desek, tam vaktinde, döndüğünü kabul ediyorum."

"Ben böyle söylemezdim." Asha, kamasının ucunu masaya sapladı. "*Gemilerim nerede?* Aşağıda demir atmış kırk dargemi saydım, Kargagöz'ü babamın tahtından indirmeye yetmez."

"Resmi çağrı yaptım. Senin adına, sana ve annene olan sevgim hatırına. Harlaw Hanedanı toplandı. Stonetree ve Volmark da öyle. Bazı Myrelar..."

"Hepsi Harlaw Adası'ndan... yedi adadan sadece biri. Salonda tek başına bir Botley sancağı gördüm, Pyke'tan. Peki Tuz Uçurumu'ndan, Orkmont Adası'ndan, Wykler'den gelen gemiler nerede?"

"Baelor Blacktyde benimle fikir alışverişi yapmak için Blacktyde'dan geldi ve görüşmemiz biter bitmez tekrar yelken açtı." Lord Rodrik *Kayıp Kitaplar Kitabı*'nı kapattı. "Şimdiye kadar Eski Wyk'e çıkmıştır."

"Eski Wyk?" dedi Asha. Dayısının, herkesin Kargagöz'e biat etmek üzere Pyke'a gittiğini söyleyeceğinden korkmuştu. "Neden Eski Wyk?"

"Duyduğunu sanmıştım. Aeron Buharsaçlı bir kral şûrası düzenliyor."

Asha başını geriye atıp güldü. "Boğulmuş Tanrı, Aeron amcamın poposuna dikenli balık sokmuş olmalı. *Kral şûrası mı?* Bu bir şaka mı yoksa amcam ciddi mi?"

"Buharsaçlı boğulduğundan beri hiç şaka yapmadı. Üstelik diğer rahipler çağrıya cevap verdi. Kör Beron Blacktyde, Üç Kez Boğulmuş Tarle... hatta Yaşlı Boz Martı bile Harlaw'un dört bir yanında kral şûrasıyla ilgili vaaz vermek için üstünde yaşadığı kayadan ayrıldı. Şu anda biz konuşurken, kaptanlar Eski Wyk'te toplanıyor."

Asha hayrete düşmüştü. "Kargagöz bu kutsal maskaralığa katılmaya ve sonucuna riayet etmeye razı oldu mu?"

“Kargagöz sırlarını bana açmıyor. Beni ona biat etmem için Pyke’a çağırdığından beri Euron’dan haber almadım.”

Bir kral şûrası. Bu yeni bir şey... daha doğrusu çok eski bir şey. “Ve Victarion amcam? Buharsaçlı’nın bu fikri hakkında o ne diyor?”

“Victarion’a babanın ölüm haberi gönderildi. Kral şûrasının haberi de gönderilmiştir şüphesiz. Bundan ötesini bilemem.”

Savaş olacağına kral şûrası olsun. “Sanırım Buharsaçlı’nın kokuşmuş ayaklarını öpeceğim ve parmaklarının arasındaki yosunları temizleyeceğim.” Asha, kamasını saplandığı yerden kurtardı ve tekrar kınına soktu. “Lanet olası bir *kral şûrası!*”

“Eski Wyk’te,” diye onayladı Lord Rodrik. “Lakin kanlı[2] olmaması için dua ediyorum. Haereg’in yazdığı *Demirdoğumluların Tarihi*’ni karıştırdım. Tuz kralları ile kaya krallarının buluştuğu son kral şûrasında, Orkwood Hanedanı’ndan Urron baltacılarını kralların arasına salmış ve Nagga’nın kaburgaları kanla kırmızıya boyanmış. O karanlık günden sonra Greyjoy Hanedanı bin yıl boyunca seçilmeden hükmetmiş, ta ki Andallar gelene kadar.”

“Bana Haereg’in kitabını ödünç vermelisin dayı.” Asha, Eski Wyk’e varmadan önce kral şûrası hakkında öğrenebileceği her şeyi öğrenmeliydi.

“Burada okuyabilirsin. Kitap çok eski ve narin.” Lord, kaşlarını çatarak Asha’yı inceledi. “Bir zamanlar Aliüstat Rigney, tarihin bir tekerlek olduğunu yazmıştı; çünkü insan tabiatı esas olarak değişmezdir, geçmişte olan tekrar olacaktır. Ne zaman Kargagöz’ü düşünsem bunu hatırlarım. Euron Greyjoy, benim şu yaşlı kulaklarımda tuhaf bir şekilde Urron Greyjoy gibi tınlıyor. Ben Eski Wyk’e gitmeyeceğim. Sen de gitmemelisin.”

Asha gülümsedi. “Ve çok uzun zamandır ilk kez düzenlenen kral şûrasını kaçırmalıyım. Son kral şûrası ne zamandı dayı?”

“Haereg’e inanacak olursak dört bin yıl önce. Üstat Denestan’ın *Sorular*’daki görüşlerini kabul edersek, bunun yarısı. Eski Wyk’e gitmek hiçbir amaca hizmet etmez. Şu krallık rüyası, bizim kanımızdaki bir delilik. Bunu, ilk kez ayaklandığında babana da söylemiştim ve bu söylediğim, şimdi o zaman olduğundan daha gerçek. Bizim arazilere ihtiyacımız var, taçlara değil. Stannis Baratheon ve Tywin Lannister, Demir Taht için çekişiyorken, biz arazilerimizi büyütmek için az bulunur bir fırsata sahibiz. Stannis’i ya da Tywin’i seçelim, seçtiğimiz adamı donanmalarımızla zafere

taşıyalım ve müteşekkir bir kraldan ihtiyaç duyduğumuz toprakları talep edelim."

"Bunu düşüneceğim, Deniztaşı Tahtı'na oturduğumda."

Lord Rodrik iç geçirdi. "Bunu duymak istemezsin ama seçilmeyeceksin Asha. Demirdoğumlular bir kadın tarafından hiç yönetilmedi. Gwynesse benden yedi yaş *büyük* ama babamız öldüğünde On Kule bana geçti. Durum senin için de aynı olacak. Sen Balon'ın kızısın, oğlu değil. Üstelik üç amcan var."

"Bir de dayım var."

"Önemli olan deniz canavarı amcaların. Ben önemsizim."

"Benim için önemlisin. On Kule'nin lordu dayıma sahip olduğum sürece Harlaw'a sahibim." Harlaw, Demir Adaları'nın en büyüğü değildi ama en zengin ve en kalabalık olanıydı, üstelik Lord Rodrik'in kuvveti küçümsenemezdi. Harlaw'un, Harlaw'da hiç rakibi yoktu. Volmarklar ve Stonetreeler adalarda geniş arazilere sahipti, meşhur kaptanlarıyla ve acımasız savaşçılarıyla övünürlerdi fakat en acımasız olanlar bile tırpanın önünde diz çökerdi. Bir vakitler acı düşmanlar olan Kenningler ve Myrelar, uzun zaman önce yenilmiş ve biat etmişlerdi.

"Kuzenlerim bana bağlılık yemini verdiler. Savaşta onların kılıçlarını ve yelkenlerini ben komuta ederim lakin kral şûrasında..." Lord Rodrik başını iki yana salladı. "Nagga'nın kemiklerinin altında bütün kaptanlar eşittir. Bazıları senin ismini haykıracak, bundan şüphem yok. Ama yetmez. Sesler Victarion ya da Kargagöz için yükseldiğinde, şu anda benim salonumda içki içen adamlardan bazıları o seslere katılacak. Tekrar söylüyorum, gemini bu fırtınanın içine yüzdürme. Senin davanda umut yok."

"Hiçbir dava, mücadeleye kadar umutsuz değildir. Ben en haklı iddia sahibiyim. Ben Balon'ın bedenen veliahtıyım."

"Sen hâlâ inatçı bir çocuksun. Zavallı anneni düşün. Lanny'ye kalan tek şey sensin. Seni burada tutmak için, gerekirse *Kara Rüzgâr*'ı ateşe veririm."

"Ne yani? Beni Eski Wyk'e kadar yüzdürecek misin?"

"Başında tutamayacağın bir taç uğruna uzun ve soğuk bir yüzüş gerçekleştirmiş olursun. Babanın mantıktan çok cesareti vardı. Birçok krallığın içinde küçük bir krallık olduğumuz zamanlarda, Eski Usul adalara iyi hizmet etti fakat Aegen'ın Fethi buna son verdi. Balon, önünde apaçık duran şeyi görmeyi reddetti. Eski Usul, Kara Harren ve oğullarıyla birlikle öldü."

“Bunu biliyorum.” Asha babasını severdi ama kendini kandırmazdı. Balon bazı konularda kördü. *Cesur bir adamdı ama kötü bir lorddu.* “Demir Taht’ın köleleri olarak yaşamamız ve ölmemiz gerektiği anlamına mı geliyor bu? Eğer sancakta kayalar ve iskelede fırtına varsa, akıllı bir kaptan dümenini üçüncü bir rotaya kırar.”

“Bana şu üçüncü rotayı göster.”

“Göstereceğim... kraliçe şûramda. Dayı, katılmamayı nasıl düşünebilirsin? Bu... canlı tarih olacak.”

“Ben tarihimin ölü olmasını tercih ederim. Ölü tarih mürekkeple yazılır, canlı tarih kanla.”

“Yaşlı ve korkak bir adam olarak yatağında ölmek mi istiyorsun?”

“Başka ne isteyebilirim? Lakin kitaplarımı bitirmeden değil.” Lord Rodrik pencereye gitti. “Leydi anneni sormadın.”

Korkuyordum. “Nasıl?”

“Daha güçlü. Hepimizden uzun yaşayabilir. Eğer bu saçmalıktan vazgeçmezsen, senden uzun yaşayacağı kesin. Buraya ilk geldiği zamankinden fazla yiyor ve genelde gece boyunca uyuyor.”

“Güzel.” Leydi Alannys, Pyke’taki son yıllarında hiç uyuyamıyordu. Geceleri, elinde bir mumla koridorlarda dolaşarak oğullarını arıyordu. *“Maron?”* diye bağırıyordu tiz bir sesle. *“Rodrik, neredesin? Theon, bebeğim, anneye gel.”* Asha, Leydi Alannys’in Deniz Kulesi’ne giden ahşap köprüyü çıplak ayakla geçtiği gecelerin sabahında, kadının topuklarından kıymık çıkaran üstadı defalarca izlemişti. “Onu yarın sabah göreceğim.”

“Theon’ı soracak.”

Kışyarı Prensi. “Ona ne söyledin?”

“Çok az şey. Söylenecek bir şey yoktu.” Lord duraksadı. “Theon’ın öldüğünden emin misin?”

“Hiçbir şeyden emin değilim.”

“Bir beden buldunuz mu?”

“Birçok bedenin parçalarını bulduk. Kurtlar bizden önce oradaydı... dört ayaklı olanlar, ama iki ayaklı krallarına çok az saygı göstermişlerdi. Katledilenlerin kemiklerini ilikleri için parçalamışlardı. İtiraf ediyorum, orada neler olduğunu bilmek zor. Kuzeyli adamlar kendi aralarında çarpışmış gibi görünüyor.”

“Kargalar, ölü bir adamın eti için kavga eder ve gözleri için birbirlerini öldürürler.” Lord Rodrik denize baktı, dalgaların üstünde oyun oynayan ay

ışığını seyretti. “Bir kralımız vardı, sonra beş oldu. Şimdi bütün gördüğüm, Batıdiyar’ın cesedi için kavga eden kargalar.” Panjurları kapattı. “Eski Wyk’e gitme Asha. Annenle kal. Korkarım ki onunla geçireceğimiz vakit azaldı.”

Asha oturduğu yerde kıpırdandı. “Annem beni cesur olmam için büyüttü. Eğer gitmezsem, hayatımın geri kalanını, gitseydim ne olurdu diye merak ederek geçiririm.”

“Eğer gidersen, hayatının geri kalanı, bir şey merak edemeyeceğin kadar kısa olabilir.”

“Günlerimi, Deniztaşı Tahtı’nın aslında benim olduğunu söyleyerek geçirmekten iyidir. Ben Gwynesse değilim.”

Asha’nın sözleri lordu irkiltti. “Asha, benim iki oğlum Güzel Ada’daki yengeçlere yem oldu. Burada kal ve seni On Kule’nin vârisi ilan edeyim. Bununla yetin.”

“On Kule?” *Keşke yapabilseydim.* “Kuzenlerin bundan hoşlanmaz. Şövalye, yaşlı Sigfryd, Kambur Hotho...”

“Onların kendi toprakları ve makamları var.”

Doğru. Çürüyen Harlaw Kalesi, Gümüşsaçlı lakaplı yaşlı Sigfryd Harlaw’a aitti. Batı kıyısındaki bir uçurumun üstünde yükselen Işıltılı Kule, Kambur Hotho Harlaw’un makamıydı. Sör Harras Harlaw, nam-ı diğer Şövalye’nin sarayı Boz Bahçe’deydi. Mavi Boremund, Yaşlıkadın Tepesi’nin zirvesinde hüküm sürüyordu. Fakat bu adamların hepsi Lord Rodrik’e bağlıydı. “Boremund’ın üç oğlu var, Sigfryd Gümüşsaçlı’nın erkek torunları var ve Hotho’nun ihtirasları var,” dedi Asha. “Her biri senin yerine geçmek istiyor, Sigfryd bile. O adam sonsuza kadar yaşamaya niyetli.”

“Şövalye, benden sonra Harlaw Lordu olacak,” dedi Lord Rodrik, “lakin adayı Boz Bahçe’den de yönetebilir. Ona kale için bağlılık yemini ver ve Sör Harras seni korusun.”

“Ben kendimi koruyabilirim. Dayı, ben bir deniz canavarıyım. *Greyjoy* Hanedanı’ndan Asha’yım.” Asha ayağa kalktı. “Ben babamın tahtını istiyorum, seninkini değil. Şu senin tırpanların çok tehlikeli görünüyor. Biri düşüp kafamı kesebilir. Hayır, ben Deniztaşı Tahtı’nda oturacağım.”

“O halde sen de çürük et için çığlık atan bir kargasın.” Rodrik tekrar masanın arkasına oturdu. “Git. Aliüstat Marwyn’in araştırmasına geri dönmek istiyorum.”

“Başka bir sayfa daha bulursan bana haber ver.” Dayısı, Asha’nın dayısıydı, asla değişmeyecekti. *Ama ne derse desin Eski Wyk’e gelecek.*

Kara Rüzgâr’ın mürettebatı salonda yemek yiyor olmalıydı. Asha, Eski Wyk’teki toplantıyı ve toplantının onlar için ne anlama geldiğini anlatmak üzere adamlarına katılması gerektiğini biliyordu. Kendi adamları sağlam bir şekilde onun arkasında duracaktı fakat Asha’nın diğerlerine de ihtiyacı vardı; Harlaw kuzenlerine, Volmarklar’a ve Stonetreeler’e. *Onları kazanmak zorundayım.* Derinorman Kalesi’nde elde ettiği zafer ona bu konuda yardım edecekti; adamları zaferle ilgili böbürlenmeye başlar başlamaz. Asha onların bunu yapacağını biliyordu; *Kara Rüzgâr*’ın mürettebatı, kadın kaptanlarının başarılarıyla gurur duyuyordu. Adamların yarısı Asha’yı kızlarıymış gibi seviyordu, diğer yarısı da onun bacaklarını açmak istiyordu ama her biri uğruna canını verirdi. *Ben de onlar için,* diye düşündü Asha. Basamakların sonundaki kapıyı omzuyla itip ay ışığıyla aydınlanmış avluya çıktı.

“Asha?” Kuyunun arkasından bir gölge çıktı.

Asha hemen kamasına uzandı... sonra ay ışığı, kuyunun arkasından çıkan karanlık sureti, fok derisi pelerin giyen bir adama dönüştürdü. *Bir başka hayalet.* “Tris. Seni salonda bulacağımı düşünmüştüm.”

“Seni görmek istedim.”

“Hangi bölümümü merak ettin?” Asha sırıttı. “Pekâlâ, işte buradayım, büyüdüm. İstediğin kadar bak.”

“Bir kadın.” Adam yaklaştı. “Güzel bir kadın.”

Tristifer Botley, Asha’nın onu son gördüğü zamandan bu yana kilo almıştı ama dağınık saçları hâlâ aynıydı. Gözleri bir fok balığınınkiler kadar büyük ve dürüst bakışlıydı. *Gerçekten tatlı gözler.* Zavallı Tristifer’la ilgili sorun buydu; Tris, Demir Adaları için fazla tatlıydı. *Yüzü güzelleşmiş,* diye düşündü Asha. Tris, çocukken sivilcelerle sorun yaşıyordu, Asha da aynı dertten mustaripti, belki de onları bir araya getiren şey buydu.

“Babanı duyunca üzüldüm,” dedi Asha.

“Ben senin baban için yas tutuyorum.”

Az kalsın, *neden?* diye soracaktı Asha. Tristifer’ı, Baelor Blacktyde’ın vesayetine girmesi için Pyke’tan gönderen Balon’dı. “Artık Lord Botley olduğun doğru mu?”

“En azından ismen. Harren, Derinorman Kalesi’nde öldü. Bataklık şeytanlarından biri onu zehirli bir okla vurdu. Lakin ben hiçbir şeyin lorduyum. Babam, Kargagöz’ün Deniztaşı Tahtı üstündeki iddiasını

reddettiğinde boğularak öldürüldü. Kargagöz, babamın arazilerinin yarısını Demir Yuva'ya verdi, buna rağmen amcalarım ona biat etti. Euron'ın önünde ilk diz çöken ve ona kral diyen ilk kişi Lord Wynch'ti."

Wynch Hanedanı, Pyke'ta güçlüydü ama Asha hayal kırıklığını belli etmedi. "Wynch hiçbir zaman senin babanın cesaretine sahip olmadı."

"Amcan onu satın aldı," dedi Tris. "*Sükûnet,* hazine dolu ambarlarla geri döndü. Gümüşler ve inciler, zümrütler ve yakutlar, yumurta büyüklüğünde safirler, hiçbir adamın kaldıramayacağı kadar ağır sikke çuvalları... Kargagöz her yerde dostlar satın alıyor. Amcam Germund şimdi kendine Lord Botley diyor ve senin amcanın adamı olarak Lord Limanı'nı yönetiyor."

"Meşru Lord Botley sensin," dedi Asha. "Deniztaşı Tahtı'na oturduğumda, babanın arazileri iade edilecek."

"Eğer istersen. Benim için bir önemi yok. Ay ışığında çok güzel görünüyorsun Asha. Şimdi yetişkin bir kadınsın ama ben senin sıska ve sivilceli bir kız olduğun zamanları hatırlıyorum."

Neden sürekli sivilcelerimden bahsetmek zorundalar? "Ben de hatırlıyorum." *Ama senin hatırladığın kadar sevgiyle değil.* Asha'nın annesi, hayatta kalan tek oğlu Ned Stark tarafından tutsak alındığında Pyke'a beş çocuk getirmişti. Himayeye alınan bu çocukların içinde Asha'nın yaşına en yakın olan Tris'ti. Asha'nın öptüğü ilk oğlan o değildi ama yeleğinin bağcıklarını çözen ve yeni tomurcuklanmış göğüslerini elleyen ilk kişi oydu.

Yeterince cesur olsaydı daha fazlasını ellemesine izin verirdim. Asha'nın çiçeği ilk kez savaş sırasında açmış ve onun arzularını uyandırmıştı ama Asha bundan önce de meraklıydı. *Tris oradaydı, benimle aynı yaştaydı, hevesliydi, hepsi buydu... bu ve ay kanı.* Buna rağmen, Asha yaşadığı şeye ciyk demişti, ta ki Tris, Asha'nın doğuracağı çocuklardan bahsetmeye başlayana kadar, en az bir düzine oğlan, ah, birkaç da kız. "Ben bir düzine oğul istemiyorum," demişti Asha dehşetle. "Ben *maceralar* istiyorum." Kısa zaman sonra Üstat Qalen onları oyun oynarken yakalamıştı ve genç Tristifer Botley, Blacktyde'a gönderilmişti.

"Sana mektuplar yazdım," dedi Tris, "ama Üstat Joresan onları göndermedi. Bir keresinde, Lord Limanı'na giden bir ticaret gemisinin kürekçisine bir geyik verdim; mektubumu senin ellerine ulaştıracağına dair söz vermişti."

"Kürekçi seni yolmuş ve mektubu denize atmış."

“Bundan korkmuştum. Senin mektuplarını da bana vermediler.”

Hiç yazmadım. İşin gerçeği, Tris gönderildiğinde Asha rahatlamıştı; o zamana kadar çocuğun beceriksizliği onu sıkmaya başlamıştı. Fakat Tristifer’ın duymak isteyeceği bir şey değildi bu. “Aeron Buharsaçlı kral şûrası düzenliyor. Gelip benim lehime konuşacak mısın?”

“Seninle her yere gelirim ama... Lord Blacktyde kral şûrasının tehlikeli bir saçmalık olduğunu söylüyor. Kargagöz’ün onların üstüne çökeceğini ve hepsini öldüreceğini düşünüyor, bir zamanlar Urron’un yaptığı gibi.”

Bunu yapacak kadar deli. “Kargagöz kuvvetten yoksun.”

“Onun kuvvetini bilmiyorsun. Pyke’ta adam topluyor. Orkmont Adası’nın Orkwood’u ona yirmi dargemi getirdi. Solak Lucas Codd onlarla birlikte. Ve Harren Hoare, Kızıl Kürekçi, Piç Kemmett Turna, Hürdoğmuş Rodrik, Karadişli Torwold...”

“Önemsiz adamlar.” Asha onları tanıyordu, her birini. “Tuz karılarının oğulları, kölelerin torunları. Coddlar... onların sözlerini bilir misin?”

“Bütün İnsanlar Bizi Hor Görse de,” dedi Tris. “Ama seni ağlarıyla yakalarlarsa ejderha lordları gibi öldürürler. Daha kötüsü de var. Kargagöz doğudan canavarlar ve... *büyücüler* getirdi.”

“Amcam ucubeleri ve soytarıları her zaman sevmiştir,” dedi Asha. “Babam bu yüzden onunla kavga ederdi. Bırak da büyücüler kendi tanrılarına yalvarsınlar. Buharsaçlı da bizim tanrımıza yalvaracak ve onları boğacak. Kral şûrasında sesine sahip olacak mıyım Tris?”

“Bütünüme sahip olacaksın. Ben sonsuza kadar senin erkeğinim. Asha, seninle evlenmek istiyorum. Leydi annen izin verdi.”

Asha iniltisini bastırdı. *Önce bana sormalıydın... ama alacağın cevaptan pek hoşlanmayabilirdin.*

“Ben artık ikinci oğul değilim,” diye devam etti Tris. “Senin de söylediğin gibi meşru Lerd Botley’yim. Ve sen...”

“Benim ne olduğum Eski Wyk’te belirlenecek. Tris, birbirini elleyen ve nerede ne heyecanlar olduğunu görmeye çalışan küçük çocuklar değiliz artık. Benimle evlenmek istediğini sanıyorsun ama istemiyorsun.”

“İstiyorum. Asha, Nagga’nın kemiklerinin üstüne yemin ederim ki tek hayalim sensin, asla başka bir kadına dokunmadım.”

“Git bir kadına dokun ya da iki ya da on. Ben sayamayacağım kadar çok adama dokundum. Kimine dudaklarımla, kimine baltamla.” Asha bekâretini on altı yaşında kaybetmişti; Lys’ten gelen bir ticaret kadırgasında çalışan sarı saçlı, güzel bir denizciyle yatmıştı. Delikanlı, Ortak Dil’den sadece altı

kelime biliyordu ama “düzüşmek” o kelimelerden biriydi ve Asha’nın duymayı umduğu kelime buydu. Asha daha sonra, ona ay çayı demlemeyi ve karnını düz tutmayı öğreten bir orman cadısı bulacak kadar akıllıca davranmıştı.

Botley, Asha’nın ne dediğini tam olarak anlamamış gibi gözlerini kırpıştırdı. “Sen... bekleyeceğini düşünmüştüm. Neden...” Ağzını ovuşturdu. “Asha, buna *zorlandın mı?*”

“Öyle zorlandım ki adamın tuniğini parçaladım. Benimle evlenmek istemezsin, sözüme güven. Sen tatlı bir çocuksun, hep öyleydin, ama ben tatlı bir kız değilim. Eğer evlenirsek, kısa bir zaman sonra benden nefret edersin.”

“Asla. Asha, senin için *acı çektim.*”

Asha yeterince dinlemişti. Hasta bir anne, katledilmiş bir baba, başa çıkılması gereken amcaların üstüne, bir de kara sevdalı bir köpek yavrusuna ihtiyacı yoktu. “Bir genelev bul Tris. Çektiğin acıyı giderirler.”

“Ben asla...” Tristifer başını iki yana salladı. “Sen ve ben birlikte olmak için yaratılmışız Asha. Benim karım ve oğullarımın annesi olacağını her zaman biliyordum.” Asha’nın kolunu yakaladı.

Asha’nın kaması göz açıp kapayıncaya kadar Tris’in boğazındaydı. “Elini çek, yoksa yoksa bir oğul sahibi olacak kadar uzun yaşamazsın. Hemen.” Tris elini çektiğinde Asha bıçağını indirdi. “Bir kadın istiyorsun. Pekâlâ. Bu gece yatağına bir kadın sokacağım. Eğer sana zevk verecekse, onun ben olduğumu hayal et ama bana tekrar dokunmaya yeltenme. Ben senin kraliçenim, karın değil. Bunu unutma.” Asha, kamasını kınına soktu ve Tris’i olduğu yerde bıraktı. Delikanlının boğazından büyük bir damla kan süzülüyordu; ayın solgun ışığında siyahtı.

Cersei

Kraliçenin elbisesinin bağcıklarını bağlarken, “Ah, Yedi’ye dua ediyorum, kralın düğününde yağmur yağmasın,” dedi Jocelyn Swyft.

“Kimse yağmur istemiyor,” dedi Cersei. O kendi adına dolu ve buz istiyordu, uluyan rüzgârlar ve Kızıl Kale’nin taşlarını titreten gök gürültüleri istiyordu. “Daha sıkı,” dedi Jocelyn’e. “Daha *sıkı* bağla seni aptal.”

Cersei’yi öfkelendiren şey düğündü ama yavaş akıllı Swyft kızı daha güvenli bir hedefti. Tommen’ın Demir Taht’taki yeri, Cersei’nin Yüksek Bahçe’yi gücendirmeyi göze alabileceği kadar sağlam değildi; Ejderha Kayası, Stannis Baratheon’ın elinde olduğu sürece değildi, Nehirova direnmeye devam ettiği sürece değildi, demiradamlar denizlerde kurtlar misali dolaştığı sürece değildi. Yani Jocelyn, Cersei’nin Margaery Tyrell’e ve kızın buruşuk büyükannesine sunmayı tercih edeceği yemeği yemek zorundaydı.

Kraliçe, mutfağa haber gönderdi ve kahvaltı için iki haşlanmış yumurta, bir somun ekmek ve bir çanak bal istedi. Fakat ilk yumurtayı kırıp da yumurtanın içinde yarı gelişmiş kanlı bir civciv bulduğunda midesi bulandı. “Şunları götür ve bana baharatlı sıcak şarap getir,” dedi Senelle’e. Havanın soğuğu kemiklerine işliyordu ve Cersei’nin önünde uzun, tatsız bir gün vardı.

Jaime’nin beyazlar içinde ve hâlâ tıraş olmamış halde gelip, Tommen’ın zehirlenmemesi için her önlemi aldığını söylemesi de Cersei’nin ruh halini düzeltmedi. “Mutfakta, her yemeğin hazırlanışını seyreden adamlar olacak,” dedi Jaime. “Sör Addam’ın altın pelerinlileri, yolda yemeklere bir şey katılmadığından emin olmak için yiyecekleri masalara servis eden hizmetkârlara eşlik edecek. Tommen ağzına bir lokma koymadan önce Sör Boros her yemeği tadacak. Olur da bütün bunlar işe yaramazsa; Üstat Ballabar, en yaygın yirmi zehrin panzehri ve müshiliyle birlikte salonun arkasında oturuyor olacak. Tommen güvende olacak, sana söz veriyorum.”

“Güvende.” Kelime, Cersei’nin dilinde acı bir tat bıraktı. Jaime anlamıyordu. Kimse anlamıyordu. Yaşlı cadının o çadırda savurduğu tehditleri sadece Melara duymuştu ve Melara uzun zaman önce ölmüştü.

“Tyrion iki kez aynı şekilde öldürmez. Bunu yapmayacak kadar zeki. Şu anda bile yerin altında olabilir. Söylediğimiz her sözü dinliyor ve Tommen’ın boğazını kesmek için planlar yapıyor olabilir.”

“Farz edelim ki yerin altında,” dedi Jaime. “Ne plan yaparsa yapsın, hâlâ küçük ve bodur bir adam olacak. Tommen’ın etrafı Batıdiyar’ın en iyi şövalyeleri tarafından sarılacak. Kral Muhafızları onu koruyacak.”

Cersei kardeşinin koluna baktı; Jaime’nin giydiği beyaz ipek tuniğin kol yeni, bilek kökünün üstüne iğnelenmişti. “Şu senin muhteşem şövalyelerinin Joffrey’yi ne kadar iyi koruduğunu hatırlıyorum. Bütün gece Tommen’la kalmanı istiyorum, anlaşıldı mı?”

“Kapısının dışına bir muhafız dikeceğim.”

Cersei, Jaime’nin kolunu yakaladı. “Bir nöbetçi değil. Sen. Ve Tommen’ın yatak odasının *içinde*.”

“Tyrion şömineden çıkar diye mi? Çıkmayacak.”

“Sen öyle diyorsun. Şu duvarların içindeki bütün gizli tünelleri bulduğunu söyleyebilir misin?” İşin aslını ikisi de biliyordu. “Tommen’ı Margaery’yle yalnız bırakamam, yarım kalp atışı zaman için bile.”

“Yalnız olmayacaklar. Kızın kuzenleri onlarla birlikte olacak.”

“Nasıl istersen. Kral adına emrediyorum.” Cersei, Tommen ve karısının aynı yatağı paylaşmasını hiç istemiyordu ama Tyrelller ısrar etmişti. “Karı ve koca birlikte uyumalı,” demişti Diken Kraliçesi, “uyumaktan başka bir şey yapmasalar da. Majesteleri’nin yatağı iki kişi için yeterince büyük.” Leydi Alerie kayınvalidesini tekrar etmişti. “Bırakın da çocuklar geceleri birbirlerini ısıtsınlar. Bu onları yakınlaştırır. Margaery battaniyelerini sık sık kuzenleriyle paylaşır. Mumlar söndüğünde şarkılar söyler, oyunlar oynar ve birbirlerine sırlar fısıldarlar.”

“Ne kadar hoş,” demişti Cersei. “Bunu yapaya devam etsinler elbette. Bakire Zindanı’nda.”

Leydi Olenna, Leydi Alerie’ye, “Majesteleri Kraliçe en iyisini bilir şüphesiz,” demişti. “Neticede oğlanın annesi o, *bundan* hepimiz eminiz. Düğün gecesiyle ilgili bir anlaşmaya varacağımızdan şüphem yok. Bir adam, düğün gecesinde karısından ayrı uyumamalı. Gelinle damadın ayrı uyuması, evliliğe kötü şans getirir.”

Bir gün sana “kötü şans”ın anlamını öğreteceğim, diye yemin etmişti kraliçe. “Margaery sadece o gece için Tommen’ın yatağını paylaşabilir,” demek zorunda kalmıştı. “Daha uzun değil.”

Diken Kraliçesi, “Majesteleri çok lütufkâr,” diye karşılık vermişti ve herkes gülümsemişti.

Cersei’nin parmakları Jaime’nin kolunu morluklar bırakacak kadar sert sıkıyordu. “O odanın içinde gözlere ihtiyacım var.”

“Ne görmek için?” dedi Jaime. “Birlikte olmaları gibi bir tehlike yok. Tommen çok küçük.”

“Ossifer Plumm da çok ölüydü ama bu durum bir çocuk peydahlamasına engel olmadı, değil mi?”

Jaime kafası karışmış gibi görünüyordu. “Ossifer Plumm kimdi? Lord Philip’in babası mıydı... kimdi?”

En az Robert kadar cahil. Onun bütün zekâsı kılıç elindeydi. “Plumm’ı unut, sadece sana söylediklerimi hatırla. Güneş doğana kadar Tommen’ın yanında kalacağına dair yemin et.”

Cersei’nin korkuları yersizmiş gibi rahat bir tonla, “Nasıl emredersen,” dedi Jaime. “Hâlâ El Kulesi’ni yakmaya niyetli misin?”

“Ziyafetten sonra.” Cersei, kutlama gününün sadece bu kısmından keyif alabileceğini düşünüyordu. “Lord babamız o kulede öldürüldü. Bakmaya dayanmıyorum. Eğer tanrılar merhametliyse, ateş ve duman, molozların arasından birkaç fare çıkarır.”

Jaime gözlerini devirdi. “Tyrion demek istiyorsun.”

“O, Lord Varys ve gardiyan.”

“Kulede saklanıyor olsalardı onları bulurduk. Kazmaları ve çekiçleri olan küçük bir ordu her yeri araştırdı. Duvarları yıktık, yerleri parçaladık ve ortaya elli gizli geçit çıkardık.”

“Ve biliyorsun ki elli gizli geçit daha olabilir.” Bazı geçitler o kadar dardı ki, Jaime onları araştırabilmek için yaver çömezlerine ve seyis yamaklarına ihtiyaç duymuştu. Kara hücrelere giden bir tünel ve dibi yokmuş gibi görünen bir taş kuyu bulmuşlardı. Kafatasları, sararmış kemikler ve ilk Kral Viserys’in saltanatından kalan dört çuval gümüş sikkeyle dolu bir oda bulmuşlardı. Binlerce fare de bulmuşlardı... ama ne Tyrion ne de Varys onların arasındaydı. Sonunda, Jaime araştırmaya son vermek için ısrar etmişti. Çocuklardan biri dar bir tünelde sıkışmış ve ayağından çekilerek dışarı çıkarılırken çığlıklar atmıştı. Başka bir çocuk, bir merdiven bacasından aşağı düşüp bacaklarını kırmıştı. Ve iki muhafız, yan tünellerden birini araştırırken kaybolmuştu. Diğer muhafızlar, taşın içinden kaybolan adamların sesinin geldiğine dair yemin etmişti ama Jaime’nin adamları duvarı yıkıldığında, diğer tarafta sadece moloz ve toprakla

karşılaşmıştı. “İblis küçük ve kurnaz. Hâlâ duvarların içinde olabilir. Eğer öyleyse, duman onu dışarı çıkarır.”

“Tyrion hâlâ kalede saklanıyorsa bile El Kulesi’nde saklanmıyor. Kuleyi iskelete çevirdik.”

“Keşke bu berbat kalenin geri kalanına da aynı şeyi yapabilseydik,” dedi Cersei. “Savaştan sonra, nehrin ötesinde yeni bir saray inşa ettireceğim.” Bunu iki gece evvel rüyasında görmüştü; ağaçlarla ve bahçelerle çevrili, Kral Topraklarımın pis kokusundan ve gürültüsünden uzak, beyaz, olağanüstü bir kale. “Bu şehir bir lağım çukuru. Yarım sikke için meclisi Lannis Limanı’na taşır ve diyarı Casterly Kayası’ndan yönetirdim.”

“Bu El Kulesi’ni yakmaktan bile daha büyük bir saçmalık olur. Tommen, Demir Taht’ta oturduğu sürece diyar onu gerçek kral olarak görür. Çocuğu Kaya’nın altına saklarsan, onu diğer taht taliplerinden birine dönüştürürsün, Stannis’ten farkı kalmaz.”

“Bunun farkındayım,” dedi kraliçe sertçe. “Meclisi Lannis Limanı’na taşımak *istediğimi* söyledim, taşıyacağımı değil. Sen her zaman bu kadar yavaş mıydın yoksa bir elini kaybetmek seni aptal mı yaptı?”

Jaime, Cersei’nin sözlerini duymazdan geldi. “Eğer alevler kulenin ötesine sıçrarsa, niyetin olsa da olmasa da kaleyi yakarsın. Çılgınateş çok tehlikelidir.”

“Lord Hallyne, alev kehanetçilerinin yangını kontrol altında tutabileceğine dair güvence verdi.” Simyacılar Loncası on beş gündür taze çılgınateş mayalıyordu. “Bırak da alevleri bütün Kral Toprakları görsün. Düşmanlarımıza bir ders olur.”

“İşte şimdi Aerys gibi konuştun.”

Cersei’nin burun delikleri genişledi. “Diline dikkat et sör.”

“Ben de seni seviyorum tatlı kardeşim.”

Jaime gittikten sonra, *bu sefil yaratığı nasıl sevebildim?* diye merak etti Cersei. *O senin ikizindi, gölgendi, diğer yarındı,* diye fısıldadı başka bir ses. *Belki bir zamanlar,* diye düşündü Cersei. *Artık değil. O benim için bir yabancı şimdi.*

Joffrey’nin muhteşem nikâhıyla kıyaslandığında, Tommen’ın düğünü küçük ve mütevazı bir hadiseydi. Başta kraliçe olmak üzere, kimse israfa kaçan bir tören daha istememişti. Başta Tyrelller olmak üzere, kimse öyle bir törenin masrafını ödemek de istememişti. Böylece genç kral, Kızıl

Kale’nin kraliyet septinde, aynı kadının kralın ağabeyiyle evlendiğine şahit olmuş bin yerine yüzden az konuğun önünde, Margaery Tyrell’le evlendi.

Gelin alımlı, neşeli ve güzeldi; damat hâlâ bebek yüzlü ve tombul. Tommen, evlilik yeminini tiz ve çocuksu bir sesle ezberden okudu, Mace Tyrell’in iki kez dul kızına aşk ve bağlılık sözü verdi. Margaery, Joffrey ile evlenirken giydiği elbiseyi giymişti; ince fildişi ipek. Myr danteli ve küçük incilerden oluşan gösterişli bir kıyafet. Cersei hâlâ siyahlar içindeydi; katledilmiş ilk oğlunun yasını tuttuğunu gösteriyordu. Joff’un dulu gülmekten, içmekten, dans etmekten ve merhum kocasının bütün hatırasını bir kenara atmaktan memnun olabilirdi ama Cersei oğlunu o kadar kolay unutmayacaktı.

Bu yanlış, diye düşündü. *Çok erken. Bir yıl, iki yıl, bu yeterli bir zaman olurdu. Yüksek Bahçe bir nişanla yetinmeliydi.* Cersei döndü ve karısıyla annesinin arasında duran Mace Tyrell’e baktı. *Beni bu düğün maskaralığına mecbur ettiniz lordum ve bunu çabuk unutmayacağım.*

Sıra pelerinleri değiştirmeye geldiğinde, gelin zarifçe dizlerinin üstüne çöktü. Tommen, Robert’ın kendi düğününde Cersei’ye giydirdiği, altın dokuma kumaştan dikilmiş ve sırtına oniks boncuklarla Baratheon geyiği işlenmiş ağır pelerini Margaery’ye giydirdi. Cersei, Joffrey’nin kullandığı kırmızısı ipek pelerini kullanmak istemişti. Tyrellller’e, “Bu, lord babamın leydi annemle evlenirken kullandığı pelerindi,” diye açıklamıştı ama Diken Kraliçesi buna da ayak diremişti. “O eski şey mi?” demişti yaşlı cadı. “Bana biraz pejmürde görünüyor... ve nasıl desem... şanssız? Üstelik bir *geyik,* Kral Robert’ın meşru oğlu için daha münasip olmaz mı? Benim zamanımda, bir gelin kocasının renklerini kuşanırdı, leydi annesininkileri değil.”

Stannis ve onun iğrenç mektubu sağ olsun, halihazırda Tommen’ın soyu hakkında çok fazla dedikodu vardı. Cersei, Margaery’nin Lannister kırmızı giymesi için ısrar ederek alevleri körüklemeye cesaret edememişti, bu yüzden mümkün olduğunca nazik bir şekilde teslim olmuştu. Fakat tören sırasında, bütün o altın ve oniks görüntüsü Cersei’yi pişmanlıkla doldurdu. *Tyrellller’e ne kadar çok şey verirsek, bizden o kadar fazlasını istiyorlar.*

Bütün yeminler edildiğinde, kral ve yeni kraliçe tebrikleri kabul etmek üzere septin dışına çıktı. Cersei’ye merhum kocasını anımsatan budala bir şövalye olan Lyle Crakehall, “Artık Batıdiyar’ın iki kraliçesi var. Ve genç olan, yaşlı olan kadar güzel,” diye haykırdı. Cersei adamı tokatlayabilirdi. Gyles Rosby, Cersei’nin elini öpmeye niyetlendi ama sadece parmaklarına

öksürmeyi başarabildi. Lord Redwyne, Cersei'nin tek yanağını öptü, Mace Tyrell de iki yanağını birden. Yüce Üstat Pycelle, Cersei'ye, bir oğul kaybetmekten ziyade bir kız kazandığını söyledi. Cersei en azından Leydi Tanda'nın ağlamaklı kucaklamalarından kurtulmuştu; Stokeworth kadınlarının hiçbiri düğüne gelmemişti ve kraliçe bunun için müteşekkirdi.

Kevan Lannister septten çıkan konukların arasındaydı. Kraliçe, "Anlıyorum ki bizi başka bir düğün için terk etmek niyetindesin," dedi adama.

"Serttaş, Darry Kalesi'ni ıskartalardan temizledi," diye karşılık verdi Kevan. "Lancel'ın müstakbel karısı bizi orada bekliyor."

"Leydi karın nikâh töreni için sana katılacak mı?"

"Nehir toprakları hâlâ çok tehlikeli. Vargo Hoat'un pislikleri hâlâ arazide. Beric Dondarrion da Freyler'i asıyor. Sandor Clegane'in ona katıldığı doğru mu?"

Bunu nereden biliyor? "Bazıları öyle diyor. Haberler çelişkili." Kuzgun dün gece, Üç Dişli Mızrak'ın ağzına yakın bir adanın üstünde bulunan bir septten gelmişti. Septin yakınındaki Tuzçukuru Kasabası, bir haydut çetesi tarafından vahşice yağmalanmıştı. Yağmadan sağ kurtulan insanlardan bazıları, haydutların arasında, tazı başı şeklinde bir miğfer takan canavar gibi bir adam olduğunu iddia etmişti. İddialara göre bu canavar, onlarca adam öldürmüş ve on iki yaşında bir kıza tecavüz etmişti. "Lancel, nehir topraklarında yeniden kral huzuru tesis etmek için hem Clegane'in hem de Lord Beric'in peşine düşecektir şüphesiz."

Sör Kevan bir an için Cersei'nin gözlerinin içine baktı. "Sandor Clegane'in hakkından gelecek adam benim oğlum değil."

En azından bu konuda hemfikiriz. "Ama babası olabilir."

Sör Kevan'ın ağzı gerildi. "Eğer Kaya'da hizmetime ihtiyaç duyulmuyorsa..."

Hizmetine burada ihtiyaç duyuluyordu. Cersei, kuzeni Damion Lannister'ı Kaya'nın kale kumandanı ilan etmişti. Bir diğer kuzen olan Sör Daven Lannister'ı da Batı Muhafızı olarak atamıştı. *Küstahlığın bir bedeli var amca.* "Bize Sandor'un kafasını getirirsen Majesteleri'nin çok minnettar olur. Joff o adamdan hoşlanıyordu ama Tommen ondan her zaman korkmuştu... görünüşe göre, haklıydı."

"Bir köpek vahşileştiğinde, suç sahibindedir," dedi Sör Kevan. Sonra dönüp uzaklaştı.

Jaime, Cersei'yi, ziyafetin hazırlandığı Küçük Salon'a götürdü. Yan yana yürürlerken, "Bütün bunlar için seni suçluyorum," diye fısıldadı kraliçe. "*Bırak evlensinler,* dedin. Margaery'nin Joffrey için yas tutuyor olması gerekirdi, onun kardeşiyle evlenmesi değil. Keder yüzünden en az benim kadar perişan olmalıydı. Onun bir bakire olduğuna inanmıyorum. Renly'nin bir aleti vardı değil mi? O Robert'ın kardeşiydi, Robert'ın *kesinlikle* bir aleti vardı. Eğer şu iğrenç yaşlı cadı, oğlumun Margaery'yle yatmasına izin vereceğimi sanıyorsa..."

"Çok yakında Leydi Olenna'dan kurtulacaksın," dedi Jaime sessizce. "Yarın sabah Yüksek Bahçe'ye dönüyor."

"Öyle diyor." Cersei Tyrelller'in hiçbir sözüne güvenmiyordu.

"Gidiyor," diye ısrar etti Jaime. "Mace, Tyrell kuvvetinin yarısını Fırtına Burnu'na götürüyor. Diğer yarısı da, Parlaksu üzerindeki iddiasını ispatlamak için Menzil'e dönen Sör Garlan'la gidiyor. Birkaç gün daha, sonra Kral Toprakları'nda Margaery'den, onun leydilerinden ve birkaç muhafızdan başka gül kalmayacak."

"Ve Sör Loras. Yoksa *Yeminli Kardeş*'ini unuttun mu?"

"Sör Loras, Kral Muhafızları'nın şövalyesi."

"Sör Loras öyle Tyrell ki gül suyu işiyor. Ona asla beyaz pelerin verilmemeliydi."

"Benim tercihim de o olmazdı ama kimse bana danışma zahmetinde bulunmadı. Loras başarılı olacak sanırım. Bir adam o pelerini giydiğinde, pelerin onu değiştirir."

"*Seni* değiştirdiği kesin, üstelik iyiye doğru değil."

"Ben de seni seviyorum tatlı kardeşim." Jaime, Cersei için kapıyı açtı ve kardeşini yüksek masaya, kralın yanındaki koltuğa götürdü. Margaery, Tommen'ın diğer yanındaki şeref koltuğunda oturacaktı. Kız, küçük kralın kolunda içeri girdiğinde durdu ve Cersei'ye sarılıp onun yanaklarını öptü. "Majesteleri," dedi cilalı pirinç kadar parlak bir sesle, "artık ikinci bir annem varmış gibi hissediyorum. Yakın olmamız ve tatlı oğlunuza beslediğimiz sevgiyle birleşmemiz için dua ediyorum."

"Ben iki oğlumu da severdim."

"Joffrey benim de dualarımda," dedi Margaery. "İyi tanıma şansına erişememiş olsam da, onu yürekten sevdim."

Yalancı, diye düşündü kraliçe. *Onu bir an için bile sevseydin, onun kardeşiyle evlenmek için böylesine münasebetsiz bir telaş içinde olamazdın.*

Senin tek istediğin Joffrey'nin tacıydı. Cersei, utangaç gelini hemen oracıkta, yüksek platformda, sarayın yarısının önünde tokatlayabilirdi.

Tören gibi, düğün ziyafeti de mütevazıydı. Bütün hazırlıkları Leydi Alerie yapmıştı; Cersei, Joffrey'nin düğününde olanlardan sonra bu korkutucu işle tekrar yüzleşmeye cesaret edememişti. Sadece yedi çeşit yemek servis edildi. Yağtoparı ve Ay Oğlan yemeklerin arasında konukları eğlendirdi ve misafirler yemek yerken müzisyenler şarkılar çaldı. Gaydalar, kemanlar, bir ut, bir flüt ve bir yüksek arp vardı. Ziyafetteki tek şarkıcı Leydi Margaery'nin gözdelerinden biriydi; gösterişli, heyecanlı, kıyafetlerinde mavinin her tonu olan ve kendisine Mavi Ozan diyen genç bir adam. Mavi Ozan birkaç aşk şarkısı söyleyip çekildi. "Ne büyük hayal kırıklığı," diye şikâyet etti Leydi Olenna. "Castamere Yağmurları'nı duymayı umut ediyordum."

Cersei yaşlı kadına ne zaman baksa, gözlerinin önüne Kurbağa Maggy'nin buruşuk, korkunç ve bilge yüzü geliyordu. *Bütün yaşlı kadınlar birbirine benziyor,* demeye çalıştı kendine, *hepsi bu.* Aslında kambur büyücü, Diken Kraliçesi'ne hiç benzemiyordu ama her nasılsa, Leydi Olenna'nın o çirkin ve küçük gülümsemesi Cersei'yi tekrar Maggy'nin çadırına götürmeye yetiyordu. Cersei, tuhaf doğu baharatlarını anımsatan kokuyu ve onun parmaklarından kan emen Maggy'nin diş etlerinin yumuşaklığını hatırlıyordu. Islak, kırmızı ve parlak dudaklarıyla, *kraliçe olacaksın,* demişti yaşlı kadın. *Sonra daha genç ve daha güzel bir kraliçe gelecek, seni devirecek ve değer verdiğin her elinden alacak.*

Cersei, Tommen'ın arkasına, Margaery'nin babasıyla oturup güldüğü yere baktı. *Yeterince güzel,* diye kabul etmek zorunda kaldı, *ama bu güzelliğin çoğu gençliğinden geliyor. Belli bir yaşta köylü kızlar bile güzeldir; hâlâ taze, masum ve bozulmamış oldukları zamanlarda. Üstelik çoğu, Margaery gibi kahverengi saçlara ve gözlere sahiptir. Sadece bir aptal onun benden daha güzel olduğunu iddia edebilir.* Fakat dünya aptallarla doluydu. Tommen'ın sarayı da öyle.

Mace Tyrell şerefe kadeh kaldırmak için ayağa kalktığında Cersei'nin ruh hali düzelmedi. Adam, altın kadehini iyice yukarı kaldırdı, küçük kızına gülümsedi ve gürleyen bir sesle, *"Kral ve kraliçeye!"* dedi. Diğer koyunlar onunla birlikte *meeeeeeeee*ledi. Kupalarını birbirine vurarak, *"Kral ve kraliçeye!"* diye bağırdılar. "Kral ve kraliçeye!' Cersei'nin onlarla birlikte içmekten başka şansı yoktu. Konukların tek yüzü olsun isterdi, böylece şarabını onların gözlerinin içine fırlatır ve onlara gerçek kraliçenin o

olduğunu hatırlatırdı. Tyrell dalkavuklarından, Cersei'yi hatırlıyormuş gibi görünen tek kişi Paxter Redwyne'dı, adam hafifçe sallanarak ayağa kalktı ve kadehini kaldırdı, *"İki kraliçemize birden!"* diye cıvıldadı. *"Genç kraliçemize ve yaşlı kraliçemize!"*

Cersei birçok kadeh şarap içti ve altın tabaktaki yemeğinden sadece birkaç lokma aldı. Jaime daha da az yedi, yüksek platformdaki yerine çok ender oturdu. Cersei, salonda gezinen ve arkalarında kimsenin saklanmadığından emin olmak için sağlam eliyle duvar halılarını çekiştiren kardeşini izlerken, *o da benim kadar endişeli,* diye düşündü. Binanın çevresine Lannister mızrakçıları yerleştirilmişti, Cersei biliyordu. Bir kapıyı Sör Osmund Karakazan, diğerini de Meryn Trant koruyordu. Balon Swann, kralın koltuğunun arkasında duruyordu, kraliçenin koltuğunun arkasında Loras Tyrell vardı. Beyaz şövalyelerin taşıdığı kılıçlar dışında, salona kılıç sokulmasına izin verilmemişti.

Oğlum güvende, dedi Cersei kendi kendine. *Ona hiçbir zarar gelemez, burada değil, şimdi değil.* Fakat ne zaman Tommen'a baksa, kendi boğazını parçalayan Joffrey'yi görüyordu. Ve Tommen öksürmeye başladığında kraliçenin kalbi bir an için durdu. Cersei oğluna ulaşmak için acele ederken bir hizmetçi kızı yere devirdi.

Margaery Tyrell gülümseyerek, "Yanlış yere giden bir yudum şarap sadece," dedi. Tommen'ın elini kendi elinin içine alıp çocuğun parmaklarını öptü. "Benim küçük aşkım, daha minik yudumlar almalısın. Bak, leydi anneni ölümüne korkuttun."

"Özür dilerim anne," dedi Tommen utanmış bir halde.

Cersei bu kadarına dayanamazdı. Gözlerinde biriken yaşları hissettiğinde, *beni ağlarken görmelerine müsaade edemem,* diye düşündü. Sör Meryn Trant'ı geçti ve arka koridora çıktı. Bir mumun altında yalnız kaldığında küçük bir hıçkırığa izin verdi, sonra bir başkasına. *Bir kadın ağlayabilir ama bir kraliçe ağlayamaz.*

"Majesteleri?" dedi Cersei'nin arkasından gelen bir ses. "Rahatsız ediyor muyum?"

Doğu aksanıyla tatlanmış bir kadın sesiydi. Cersei bir an, Kurbağa Maggy'nin mezardan seslendiğini düşünüp korktu. Ama konuşan Merryweather'ın karısıydı; Lord Orton'ın sürgündeyken evlendiği ve Uzunmasa'ya getirdiği kara gözlü güzellik. Cersei kendini, "Küçük Salon çok havasız," derken duydu. "Duman gözlerimi sulandırdı."

“Benim gözlerimi de Majesteleri.” Leydi Merryweather kraliçe kadar uzundu ama kraliçe sarışınken o esmerdi, kuzgun saçlı ve buğday tenliydi, Cersei’den on yaş gençti. Kraliçeye ipek ve dantelden yapılmış soluk mavi bir mendil uzattı. “Benim de bir oğlum var. Onun evlendiği gün gözlerimden nehirler akacağını biliyorum.”

Cersei yanaklarını kuruladı, gözyaşlarının görülmesine izin verdiği için öfkeliydi. Sert bir sesle, “Teşekkürler,” dedi.

“Majesteleri, ben...” Myrli kadın sesini alçalttı. “Bilmeniz gereken bir şey var. Hizmetçiniz satın alındı. Yaptığınız her şeyi Leydi Margaery’ye anlatıyor.”

“Senelle mi?” Kraliçenin midesi ani bir öfkeyle burkuldu. Onun güvenebileceği kimse yok muydu? “Bundan emin misiniz?”

“Onu takip ettirin. Margaery onunla asla doğrudan temas kurmuyor. Margaery’nin kuzenleri onun kuzgunlarıdır. Mesajları onlar getiriyor. Bazen Elinor, bazen Alla, bazen de Megga. Her biri Margaery’ye bir kardeş kadar yakın. Septte buluşup dua ediyormuş gibi yapıyorlar. Yarın sabah septin galerisine bir adam yerleştirin. Adamınız, Senelle’in, Bakire’nin mihrabının altında Megga’yla fısıldaştığını görecek.”

“Eğer bu doğruysa, neden bana söylüyorsunuz? Siz Margaery’nin eşlikçilerinden birisiniz. Neden ona ihanet ediyorsunuz?” Cersei şüphe duymayı babasının dizlerinde öğrenmişti; bu bir tuzak olabilirdi, aslanla gülün arasına nifak tohumu ekmek için söylenmiş bir yalan olabilirdi.

Kadın siyah saçlarını sallayarak, “Uzunmasa, Yüksek Bahçe’ye yemin vermiş olabilir,” dedi, “lakin ben Myrliyim, benim sadakatim kocama ve oğlumadır. Onlar için en iyisini isterim.”

“Anlıyorum.” Koridorun darlığında, Cersei diğer kadının parfümünün kokusunu alabiliyordu; yosun, toprak ve vahşi çiçeklerin konuştuğu misk kokulu bir esans. Ve parfümün altından ihtiras kokusu geliyordu. *Tyrion’ın duruşmasında şahitlik etti*, diye hatırladı Cersei. *Tyrion’ın Joff’un kadehine zehir koyduğunu gördü ve bunu söylemekten korkmadı*. “Bunu araştıracağım,” diye söz verdi. “Eğer söylediğiniz doğruysa, ödüllendirileceksiniz.” *Ve eğer bana yalan söylediysen dilini alacağım, kocanın arazilerini ve altınlarını da.*

“Majesteleri çok nazik ve güzel.” Leydi Merryweather gülümsedi. Dişleri beyazdı, dudakları dolgun ve kara.

Kraliçe Küçük Salon’a döndüğünde, Jaime’nin huzursuzca volta attığını gördü. “Yanlış yere giden bir yudum şaraptı sadece. Ama beni de

telaşlandırdı."

"Midem öyle bir düğümlendi ki yemek yiyemem," diye homurdandı Cersei. "Şarabın tadı safra gibi. Bu düğün bir hataydı."

"Bu düğün gerekliydi. Çocuk güvende."

"Aptal. Taç takan hiç kimse asla güvende değildir." Cersei salona baktı. Mace Tyrell, şövalyelerinin arasında gülüyordu. Lord Redwyne ve Lord Rowan gizli gizli konuşuyordu. Sör Kevan salonun arka tarafında düşünceli bir halde oturmuş şarap içiyordu. Lancel bir rahibe bir şeyler fısıldıyordu. Senelle aşağıdaki masa boyunca hareket ediyor ve gelinin kuzenlerinin kadehlerini kan kırmızısı şarapla dolduruyordu. *Güvenebileceğim kimse yok,* diye düşündü Cersei öfkeyle*, Jaime bile. Hepsini göndermem ve kralın etrafını kendi insanlarımla sarmam gerek.*

Tatlılar, cevizler ve peynir servis edilip boş tabaklar kaldırıldıktan sonra, Margaery ve Tommen dans etmeye başladılar, salonda dönüp dururken epey tuhaf görünüyorlardı. Tyrell kızı, küçük kocasından en az kırk beş santim uzundu ve Tommen en hafif tabiriyle beceriksiz bir dansçıydı, Joffrey'nin doğal zarafetinden yoksundu. Bununla birlikte, büyük bir azimle elinden gelenin en iyisini yapıyordu ve kendini düşürdüğü komik durumun farkında değilmiş gibi görünüyordu. Ve Bakire Margaery kralla işini bitirir bitirmez kızın kuzenleri geldi; art arda, Majesteleri'nin onlarla da dans etmesi için ısrar ederek. Onları seyrederken, *dans bittiğinde Tommen bir soytarı gibi tökezleyip sallanacak,* diye düşündü Cersei. *Sarayın yarısı onun arkasından gülecek.*

Alla, Elinor ve Megga sırayla Tommen'la dans ederken, Margaery önce babasıyla, sonra da ağabeyi Loras'la dans etti. Çiçek Şövalyesi beyaz ipekler içindeydi, beline altın güllerden oluşan bir kemer takmıştı ve pelerininin yakasını yeşim taşından oyulmuş bir gülle tutturmuştu. Cersei onları izlerken, *ikiz olabilirlerdi,* diye düşündü. Sör Loras kız kardeşinden bir yaş büyüktü ikisi de aynı kahverengi gözlere, tembel bukleler halinde omuzlarına dökülen aynı kahverengi gür saçlara ve aynı pürüzsüz cilde sahipti. *Birkaç iltihaplı sivilce onlara bir parça tevazu öğretirdi.* Loras daha uzundu, yüzünde kahverengi ayva tüyleri vardı ve Margaery bir kadın şekline sahipti ama bunun dışında, Jaime'yle Cersei'den fazla aynı görünüyorlardı. Cersei bundan da rahatsız oldu.

Kendi ikizi Cersei'nin düşüncelerini böldü. "Majesteleri beyaz şövalyesini bir dansla onurlandırır mı?"

Cersei, Jaime'ye dondurucu bir bakış attı. "Ve beni şu bilek kökünle yoklamana müsaade mi edeyim? Hayır. Lakin şarap kadehimi doldurmana izin verebilirim. Bu işi şarabı dökmeden yapabileceğini düşünüyorsan tabii."

"Benim gibi bir kötürüm mü? Pek mümkün değil." Jaime uzaklaştı ve salonu bir kez daha dolaştı. Kraliçe kendi kadehini kendi doldurmak zorunda kaldı.

Cersei, Mace Tyrell'i de reddetti, sonra da Lancel'ı. Diğerleri ipucunu gördü ve başka kimse kraliçeye yaklaşmadı. *Sıkı dostlarımız ve sadık lordlarımız.* Cersei batılı adamlara, yani babasının yeminli kılıçlarına ve sancak beylerine bile güvenemezdi. Öz amcası onun düşmanlarıyla komplo kuruyor olabilirdi...

Margaery, kuzeni Alla'yla dans ediyordu, Megga da Sör Uzun Tallad'la. Diğer kuzen Elinor, genç ve yakışıklı Akıntıtaşı Piçi Aurane Su ile şarap içiyordu. Kraliçe, gri yeşil gözleri ve platin rengi uzun saçları olan ince delikanlıya ilk kez dikkat etmiyordu. Onu ilk gördüğünde, bir an için Rhaegar Targaryen'ın mezardan döndüğünü düşünmüştü. *Saçları yüzünden,* dedi kendi kendine. *Rhaegar'ın yarısı kadar bile alımlı değil. Yüzü çok dar ve çenesinde yarık var.* Bununla birlikte, Velaryonlar eski Valyria soyundan geliyordu ve bazıları eski ejderha krallarının gümüşi saçlarına sahipti.

Tommen elma turtası yemek için yerine döndü. Dayısının sandalyesi boştu. En sonunda kraliçe, Jaime'yi bir köşede Mace Tyrell'in oğlu Garlan'la konuşurken buldu. *Konuşacak neleri var ki?* Menzil, Sör Garlan'a *yiğit* diyebilirdi ama Cersei ona, Margaery'ye ya da Loras'a güvendiğinden fazla güvenmiyordu. Qyburn'ün, gardiyanın lazımlığının altında bulduğu altın sikkeyi unutmamıştı. *Yüksek Bahçe'den altın bir el. Ve Margaery beni izletiyor.* Senelle kraliçenin kadehini doldurmak için geldiğinde, Cersei kadının boğazını sıkmak için duyduğu arzuyu bastırmak zorunda kaldı. *Bana gülümsemeye kalkma seni hain sürtük. Seninle işim bitmeden önce bana merhamet için yalvaracaksın.*

Cersei, Jaime'nin, "Sanırım Majesteleri bir gece için yeterince şarap içti," dediğini duydu.

Hayır, diye düşündü. *Dünyanın bütün şarapları bile bu düğünü atlatmama yetmez.* Ayağa kalktı, çok hızlı kalkmıştı, neredeyse düşüyordu. Jaime onu kolundan yakalayıp dengesini sağladı. Cersei, Jaime'den kurtuldu ve ellerini birbirine vurdu. Müzik sustu, sesler duruldu. "Lordlar ve leydiler," diye seslendi Cersei. "Lütfen benimle dışarı gelin. Yüksek

Bahçe ile Casterly Kayası'nın birliğini ve Yedi Krallık'ın yeni barış ve bereket çağını kutlamak için bir mum yakalım."

El Kulesi ıssız ve karanlıktı. Bir zamanlar meşe kapıların ve panjurlu pencerelerin olduğu yerlerde, açık ağızlara benzeyen boşluklar vardı. Kule, hasarlı ve narin olmasına rağmen dış avlunun üzerinde yükseliyordu. Küçük Salon'dan sıra halinde çıkan konuklar, kulenin gölgesinin altından geçiyordu. Cersei yukarı baktığında, dolunayı ısıran mazgallı siperleri gördü ve geçen üç asır içinde kaç kralın kaç El'inin bu kuleyi ev olarak kullandığını merak etti.

Kulenin yüz metre gerisinde, başının dönmesini durdurmak için derin bir nefes aldı. "Lord Hallyne! Başlayabilirsiniz."

Alev kehanetçisi Hallyne, *"Hımmmmmmm,"* dedi ve elindeki meşaleyi salladı. duvarlardaki okçular yaylarını gerdiler ve kulenin pencere boşluklarından içeri bir düzine alevli ok gönderdiler.

Kule, bir *vınnnn* sesiyle alevlerle sarıldı. Kulenin içi bir anda kırmızı, sarı ve turuncu ışıklarla canlandı... Ve yeşil. Meşum, koyu bir yeşil. Safranın, yeşimin ve alev kehanetçilerinin sidiğinin rengi. Simyacılar ona "madde" adını vermişti ama sıradan insanlar *çılgınateş* diyordu. El Kulesi'nin içine elli kavanoz yerleştirilmişti; kütükler, fıçılar, zift varilleri ve Tyrion Lannister isimli bir cüceye ait dünya malının büyük bölümüyle birlikte.

Kraliçe o yeşil alevlerin ısısını hissedebiliyordu. Alev kehanetçileri sadece üç şeyin maddeden daha sıcak yandığını söylemişti: Ejderha alevi, dünyanın altındaki ateşler ve yaz güneşi. Dış duvarları uzun ve yeşil diller misali yalayan ilk alevler pencerelerde belirdiğinde, bazı leydiler nefessiz kaldı. Diğerleri tezahürat yaptı ve kadeh kaldırdı.

Çok güzel, diye düşündü Cersei, *kollarıma verdikleri Joff kadar güzel.* Joffrey süt emmek için Cersei'nin meme ucunu ağzına almıştı ve daha sonra hiçbir adam, Cersei'ye kendini o an hissettiği kadar iyi hissettirmemişti.

Tommen kocaman açılmış gözleriyle alevleri izliyordu, korkmuş olduğu kadar büyülenmiş haldeydi, sonra Margaery eğildi ve çocuğun kulağına onu güldüren bir şeyler fısıldadı. Bazı şövalyeler, kulenin ne kadar zamanda çökeceğine dair bahse girmeye başladı. Lord Hallyne kendi kendine mırıldanarak ve topuklarının üstünde sallanarak bekledi.

Cersei, yıllar boyunca tanıdığı bütün Kral Elleri'ni düşündü: Owen Merryweather, Jon Connington, Qarlton Chelsted, Jon Arryn, Eddard Stark,

Cersei'nin kardeşi Tyrion. Ve babası, Lord Tywin Lannister, bilhassa o. *Şimdi hepsi yanıyor,* dedi kendine, bu düşünceden zevk alarak. *Öldüler ve yanıyorlar. Her biri. Bütün entrikaları, komploları ve ihanetleriyle birlikte. Bu benim günüm. Bu benim kalem ve benim krallığım.*

El Kulesi ani bir feryat koyuverdi, öyle şiddetli bir sesti ki bütün konuşmalar bir anda kesildi. Taşlar çatlayıp ayrıldı ve siperlerin üst kısmı tepeyi titreten bir gümbürtüyle yere devrildi, havaya toz ve duman bulutu yükseldi. Kırık taşların içine temiz hava girerken yangın hızla yukarı tırmandı. Yeşil alevler gökyüzüne sıçrayıp dönmeye başladı. Tommen korkuyla geri çekilince Margaery çocuğun elini tuttu, "Bak, alevler dans ediyor," dedi. "Tıpkı bizim ettiğimiz gibi aşkım."

"Ediyorlar." Tommen sesi hayret doluydu. "Anne bak, dans ediyorlar."

"Görüyorum. Lord Hallyne, yangın ne kadar sürecek?"

"Bütün gece Majesteleri."

"Hakkınızı teslim edeyim, güzel bir mum oldu." Leydi Olenna, bastonuna yaslanmış halde Sağ ve Sol'un arasında duruyordu. "Güven içinde uyumamıza yetecek kadar parlak. Yaşlı kemikler yoruldu ve bu gençler bir gece için yeterince heyecan yaşadı. Kral ve kraliçeyi yatağa sokma vakti geldi."

"Evet." Cersei bir el işaretiyle Jaime'yi çağırdı. "Lord Kumandan, Majesteleri'ni ve onun küçük kraliçesini yastıklarına götürün lütfen."

"Emredersiniz. Ya sizi?"

"Gerek yok." Cersei kendini uyuyamayacak kadar zinde hissediyordu. Çılgınateş onu temizliyordu, bütün öfkesini ve korkusunu alıp götürüyordu, içini azimle dolduruyordu. "Alevler çok güzel. Bir süre izlemek istiyorum."

Jaime tereddüt etti. "Yalnız kalmamalısınız."

"Yalnız olmayacağım. Sör Osmund benimle kalıp güvende olmamı sağlayabilir. Sizin Yeminli Kardeş'iniz."

"Eğer Majesteleri memnun olacaksa," dedi Karakazan.

"Olacak." Cersei adamın koluna girdi. Yan yana, alevlerin öfkesini izlediler.

Lekeli Şövalye

Gece, sonbahar için bile zamansızca soğuktu. Sokak aralarında esen sert ve ıslak rüzgâr günün tozunu kaldırıyordu. *Kuzey rüzgârı, ürperti dolu.* Sör Arys Oakheart, başlığını yukarı çekip yüzünü örttü. Tanınması iyi olmazdı. On beş gün önce, bir tacir, gölge şehirde acımasızca katledilmişti, Dorne'a meyve almak için gelen ama hurma yerine ölüm bulan zararsız bir adamdı. Adamın tek suçu Kral Toprakları'ndan olmaktı.

Ayaktakımı benim içimde daha amansız bir düşman bulur. Arys bir saldırıyı neredeyse hoş karşılayacaktı. Eli, keten kıyafetinin katlarının arasında yarı gizlenmiş halde asılı duran uzunkılıcının kabzasına dokunmak için aşağı kaydı. Giysisinin dış kısmında turkuaz şeritler ve sıra sıra altın güneşler vardı. Dorne esvapları rahattı ama Arys'in babası oğlunu bunların içinde görecek kadar yaşamış olsaydı dehşete düşerdi. O bir Menzil adamıydı ve Dornelular onun kadim düşmanlarıydı, Eski Meşe'deki duvar halıları buna şahitti. Arys onları tekrar görmek için sadece gözlerini kapatmalıydı. Cömert Lord Edgerran ihtişam içinde oturuyordu, ayaklarının dibine yüzlerce Dorne adamının başı yığılmıştı. Prens Geçidi'ndeki Üç Yaprak, Dorne mızraklarıyla delinmişti ve Alester son nefesiyle savaş borusunu üflüyordu. Yeşil Meşe Sör Olyvar beyazlar içindeydi, Genç Ejderha'nın yanında can veriyordu. Dorne, hiçbir Oakheart için uygun bir yer değildi.

Şövalye, Prens Oberyn ölmeden önce bile, gölge şehrin sokaklarında yürümek için Güneş Mızrağı'ndan ayrıldığında huzursuz oluyordu. Gittiği her yerde üzerine dikilen gözleri hissedebiliyordu; ona üstü kapalı bir düşmanlıkla bakan küçük ve siyah Dorne gözleri. Çarşı esnafı onu dolandırmak için elinden gelenin en iyisini yapıyordu. Arys bazen, meyhanecilerin onun içkilerinin içine tükürüp tükürmediğini merak ediyordu. Bir keresinde, bir grup perişan çocuk ona taş fırlatmıştı, Arys kılıcını çekmiş ve çocukları kovalamıştı. Kızıl Yılan'ın ölümü, Dorneluları daha beter alevlendirmişti. Fakat Kum Yılanları, Prens Doran tarafından bir kuleye kapatıldıktan sonra caddeler bir parça sakinleşmişti. Yine de, beyaz pelerini gölge şehirde açıkça girmek saldırıya davetiye çıkarmak olurdu. Arys yanında üç beyaz pelerin getirmişti. İkisi yündü; biri hafif ve diğeri

ağır. Üçüncüsü ince, beyaz ipektendi. Omuzlarından beyaz bir pelerin sarkmıyorken, Arys kendisini çıplak hissediyordu.

Çıplak olmak ölü olmaktan iyidir, dedi kendine. *Ben pelerinim yokken bile bir Kral Muhafızı'yım. Buna saygı göstermeli. Anlamasını sağlamalıyım.* Arys kendini bu duruma düşürmemeliydi ama şarkıcı, aşkın her adamı aptala çevireceğini söylemişti.

Günün sıcağında, tozlu caddelerde sadece sinekler vızıldarken, Güneş Mızrağı'nın gölge şehri terk edilmiş görünürdü ama akşam karanlığı çöker çökmez aynı caddeler canlanırdı. Sör Arys pencerelerin altından geçerken, panjur çubuklarının arasından süzülen müziğin belli belirsiz sesini duydu. Bir yerlerde, parmak davulları mızrak dansının hızlı ritmini vuruyor ve geceye nabız katıyordu. Yılankavi Duvarlar'ın ikincisinin altında, üç ara sokağın birleştiği yerde, bir yastık kızı bir balkondan seslendi. Sadece mücevher ve yağ giyilmişti. Arys kıza baktı, omuzlarını kamburlaştırdı ve rüzgârın dişlerinin içine doğru yürüdü. *Biz erkekler zayıf yaratıklarız. Bedenlerimiz, en soylu olanımıza bile ihanet ediyor.* Onu utandıran şehvetlerini ehlileştirmek için bayılma noktasına kadar oruç tutan Kral Kutsanmış Baelor'u düşündü. Arys de aynı şeyi mi yapmalıydı?

Kemerli bir kapının girişinde duran kısa boylu bir adam, bir maltızın üstünde yılan parçaları kızartıyordu, çıtır çıtır olan etleri ahşap maşayla çeviriyordu. Sosların keskin kokusu şövalyenin gözlerini yaşarttı. En iyi yılan sosunun içinde, hardal tohumu ve ejderha biberinin yanı sıra bir damla zehir olduğunu duymuştu. Myrcella, Dorne yemeklerini, Dorne prensini benimsediği kadar çabuk benimsemişti, Sör onu mutlu etmek için ara sıra bir iki çeşit yemek deniyordu. Yiyecekler şövalyenin ağzını kavuruyor ve kana kana şarap içmek istemesine sebep oluyordu. Üstelik yemek dışarı çıkarken, içeri girerken yaktığından fazla yakıyordu. Fakat Arys'in küçük prensesi o yemekleri seviyordu.

Prensesi odasında, Prens Trystane'in karşısında, bir oyun masasının üzerine eğilmiş halde bırakmıştı. Myrcella süslü oyun taşlarını, yeşim, akik ve laciverttaşı karelerin üstünde hareket ettiriyordu, dolgun dudakları hafifçe aralanmıştı, yeşil gözleri dikkatle kısılmıştı. Oyuna *cyvasse* deniyordu. Bir ticaret kadırgasıyla, Volantis'ten Kalaslı Kasaba'ya gelmişti ve öksüzler sayesinde Yeşilkan boyunca yayılmıştı. Dornelu saray mensupları oyun için deli oluyordu.

Sör Arys oyunu delirtici buluyordu. On farklı taş vardı, her biri kendi özelliklerine ve güçlerine sahipti. Oyun tahtası, oyuncuların ev köşelerini

nasıl düzenlediklerine bağlı olarak oyundan oyuna değişiyordu. Prens Trystane oyunu çabucak kavramıştı ve Myrcella da onunla birlikte oynayabilmek için öğrenmişti. Prenses daha on bir yaşını doldurmamıştı, nişanlısı on üç yaşındaydı ama buna rağmen, Myrcella son zamanlarda sık sık kazanıyordu. Trystane bunu önemsiyormuş gibi görünmüyordu. İki çocuk bundan daha farklı görünemezdi; prens, simsiyah düz saçlarıyla buğday tenliydi; prenses, altın rengi bukleleriyle süt gibi beyazdı. Açık ve koyu, Kraliçe Cersei ve Kral Robert gibi. Arys, Myrcella'nın Dornelu çocukta, Cersei'nin fırtına lordunda bulduğundan fazla mutluluk bulması için dua ediyordu.

Myrcella kalenin içinde güvendeydi ama onu bırakmak şövalyeyi yine de huzursuz ediyordu. Myrcella'nın Güneş Kulesi'ndeki odasına geçiş veren sadece iki kapı vardı ve Sör her iki kapıya da adamlar yerleştirmişti; onlarla birlikte Kral Toprakları'ndan gelen, mücadelede mücerrep, amansız ve kemiklerine kadar sadık Lannister muhafızları. Myrcella'nın yanında hizmetçileri ve Rahibe Eglantine de vardı. Prens Trystane'e kendi yeminli kalkanı eşlik ediyordu; Yeşilkan'dan Sör Gascoyne. *Onu kimse rahatsız etmeyecek,* dedi Arys kendi kendine, *ve on beş gün içinde uzakta, güvende olacağız.*

Prens Doran bu kadarı için söz vermişti. Arys, Dorne prensinin ne kadar yaşlı ve sağlıksız göründüğüne şaşırmış olsa da, prensin sözünden şüphe etmemişti. Martell, Arys'i çalışma odasına kabul ettiğinde, "Sizi şimdiye kadar göremediğim ve Prenses Myrcella'yla tanışamadığım için üzgünüm," demişti, "lakin kızım Arianne'in sizi iyi ağırladığında inanıyorum."

"Ağırladı prensim," diye cevap vermişti Arys, yüzünün kızarıp ona ihanet etmemesi için dua etmişti.

"Bizimki amansız ve yoksul bir topraktır ama kendine has güzellikleri de vardır. Dorne'da, Güneş Mızrağı'ndan başka bir yer görmemiş olmanız bana keder veriyor lakin korkarım ki şu duvarların ötesinde ikiniz de güvende olmazsınız. Biz Dornelular hiddetli insanlarız, çabuk öfkelenir ve geç unuturuz. Size, savaş isteyenlerin yalnızca Kum Yılanları olduğuna dair güvence verebilseydim mutlu olurdum ama size yalan söylemeyeceğim sör. Caddelerde bana seslenen ve mızraklarımı çağırmamı isteyen insanları duydunuz. Maalesef lordlarımın yarısı onlarla aynı fikirde."

Şövalye, "Ya siz lordum?" diye sormaya cesaret etmişti.

"Yalnızca çılgın adamlar kazanamayacakları savaşlara girerler, bunu çok uzun zaman önce annemden öğrendim." Eğer sorunun pervasızlığı

Prens Doran'ı gücendirdiyse bile adam hislerini iyi saklamıştı. "Lakin bu barış çok narin... prensesiniz kadar narin."

"Yalnızca bir canavar küçük bir kıza zarar verebilir."

"Kardeşim Elia'nın da küçük bir kızı vardı. Adı Rhaenys'ti. O da bir prensesti." Prens iç geçirmişti. "Prenses Myrcella'ya bir bıçak saplayabilecek adamlar ona karşı kin beslemiyorlar. Sör Amory Lorch'un Rhaenys'i öldürdüğünde beslediğinden fazla değil, bıçağı gerçekten o sapladıysa tabii. O adamların tek amacı benim elimi zorlamak. Zira Myrcella benim korumam altındayken öldürülürse, inkârlarıma kimse inanmaz."

"Ben hayattayken kimse Myrcella'ya zarar veremez."

Belli belirsiz bir gülümsemeyle, "Asilce bir yemin," demişti Doran Martell, "ama siz yalnızca bir adamsınız sör. Dikbaşlı yeğenlerimi zindana kapatmak, suları sakinleştirmeye yardım eder diye düşünmüştüm ama bütün yaptığım, karaböcekleri halıların altına süpürmek oldu. Her gece fısıldadıklarını ve bıçaklarını bilediklerini duyuyorum."

O anda, *korkuyor,* diye fark etmişti Sör Arys. *Bak, elleri titriyor. Dorne Prensi dehşet içinde.* Kelimeler onu yarı yolda bırakmıştı.

"Özür dilerim sör," demişti Prens Doran. "Güçsüz ve hastayım. Ve bazı zamanlar... Güneş Mızrağı gürültüsüyle, pisliğiyle ve kokularıyla beni yoruyor. Vazifem izin verir vermez Su Bahçeleri'ne dönmek niyetindeyim. Dönerken Prenses Myrcella'yı da götüreceğim." Şövalye itiraz edemeden önce prens elini kaldırmıştı, parmak eklemleri şiş ve kırmızıydı. "Siz de geleceksiniz. Myrcella'nın rahibesi, hizmetçileri ve muhafızları da. Güneş Mızrağı'nın duvarları sağlam, fakat o duvarların altında gölge şehir var. Kalenin içinde bile her gün yüzlerce insan dolaşıyor. Bahçeler benim sığınağım. Prens Maron, Su Bahçeleri'ni, Targaryen karısına bir armağan olarak inşa ettirdi, Dorne'un Demir Taht'la yaptığı evliliği imlemek için. Sonbahar orada hoş bir mevsimdir... sıcak günler, serin geceler, denizin tuzlu esintisi, fıskiyeler ve havuzlar. Ve başka çocuklar da var, asil doğumlu oğlanlar ve kızlar. Myrcella kendi yaşında arkadaşlara sahip olacak. Yalnız kalmayacak."

"Nasıl isterseniz." Prensin sözleri Arys'in kafasında çınlıyordu. *Myrcella orada güvende olacak.* Fakat Doran Martell, neden Arys'in Kral Toprakları'na bu taşınmayla ilgili mektup yazmaması için ısrar etmişti? *Eğer yerini kimse bilmezse, Myrcella daha güvende olur.* Sör Arys buna

katılmıştı ama başka ne seçeneği vardı ki? O Kral Muhafızları'nın şövalyesiydi, buna rağmen tıpkı prensin söylediği gibi yalnızca bir adamdı.

Dar sokak, ay ışığıyla aydınlanmış bir avluya açıldı. *Mumcunun dükkânını geç,* diye yazmıştı kız*, bir bahçe kapısı ve kısa bir dış merdiven var.* Arys kapıdan geçti ve işaretsiz bir kapıya çıkan eski basamakları tırmandı. *Kapıyı çalmalı mıyım?* Çalmak yerine, kapıyı iterek açtı ve kendini alçak tavanlı, geniş, loş bir odanın içinde buldu. Oda, kalın toprak duvarlara oyulmuş nişlerde titreyen kokulu mumlarla aydınlatılmıştı. Arys sandaletlerinin altındaki desenli Myr halılarını, duvardaki gobleni ve yatağı gördü. "Leydim?" diye seslendi. "Neredesiniz?"

"Buradayım." Kız, kapının arkasındaki gölgelerin içinden çıktı.

Sol koluna süslü bir yılan dolanmıştı, kız hareket ettikçe yılanın bakır ve altın pulları ışıldıyordu. Kız başka bir şey giymemişti.

Arys ona *hayır* diyecekti, *sadece gitmek zorunda olduğumu söylemek için geldim,* ama mum ışığında pırıldayan kızı gördüğünde konuşma kabiliyetini yitirdi. Boğazı Dorne kumu kadar kuruydu. Arys sessizce durdu, kızın vücudunun görkemini yudumladı; boğazındaki çukuru, büyük uçları olan dolgun ve yuvarlak göğüslerini, belindeki ve kalçalarındaki cazibedar kıvrımları. Ve sonra, ne ara olduysa, kıza sarılıyordu ve kız onun kıyafetlerini çıkarıyordu. Kız, Arys'in iç gömleğine ulaştı, gömleği omuzlarından tuttu ve ipek kumaşı yırttı ama Arys'in umurunda değildi. Parmaklarının altında kızın teni vardı; yumuşak ve Dorne güneşinde pişmiş kadar sıcak. Arys başını kaldırdı ve kızın dudaklarını buldu. Kızın ağzı açıldı ve göğüsleri şövalyenin ellerini doldurdu. Arys başparmaklarıyla okşadığı göğüs uçlarının sertleştiğini hissetti. Kızın saçları siyah ve gürdü, orkide kokuyordu. Arys yoğun ve topraksı kokuyla öyle sertleşmişti ki neredeyse canı yanıyordu.

"Bana dokunun sör," diye fısıldadı kız. Arys'in eli, kızın karnından aşağı kaydı ve siyah tüylerin altındaki tatlı, ıslak yeri buldu. Arys tek parmağını içeri sokarken, "Evet, orası," diye mırıldandı kız. Hafifçe inledi, şövalyeyi yatağa sürükledi ve aşağı itti. "Daha çok, ahh daha çok, evet, güzel, şövalyem, şövalyem, benim tatlı beyaz şövalyem, evet siz, siz, sizi istiyorum." Kızın elleri Arys'e yol gösterdi ve onu daha derine çekmek için sırtına kaydı. "Daha derine," diye fısıldadı kız. "Evet." Şövalyeye doladığı bacakları çelik gibi sertti. Arys içine girerken, kızın tırnakları şövalyenin sırtını tırmaladı. Arys, kız çığlık atıp kasılana kadar tekrar ve tekrar girdi, tohumlarını kızın içine akıtırken parmaklarıyla göğüs uçlarını sıktı. *Şimdi*

mutlu bir şekilde ölebilirim, diye düşündü ve en azından bir düzine kalp atışı boyunca huzurluydu.

Ölmedi.

Arzusu deniz kadar derin ve engindi ama dalgalar geri çekildiğinde utanç ve suçluluk kayaları her zamanki kadar keskin bir biçimde ortaya çıktı. Dalgalar örtebilirdi ama onlar suyun altında baki kalırdı, sert, siyah ve ince. *Ben ne yapıyorum?* diye sordu Arys kendine. *Ben Kral Muhafızları'nın şövalyesiyim.* Kızın üstünden yana yuvarlandı ve yatağa uzanıp tavana baktı. Tavanda, bir duvardan diğer duvara kadar uzanan derin bir çatlak vardı. Arys bunu daha önce fark etmemişti, duvar halısının üstündeki resmi de öyle; Nymeria ve bin gemisini tasvir eden bir sahne. *Sadece onu görüyorum. Pencereden bir ejderha bakabilirdi ve ben kızın göğüslerinden, yüzünden ve gülümsemesinden başka bir şey görmezdim.*

"Şarap var," diye mırıldandı kız. Başını Arys'in boynuna dayadı, elini onu göğsüne koydu. "Susadınız mı?"

"Hayır." Arys yana yuvarlanarak doğruldu ve yatağın kenarına oturdu. Oda sıcaktı ama o titriyordu.

"Kanıyorsunuz," dedi kız. "Çok sert tırmalamışım." Arys'in sırtına dokundu. Şövalye, kızın parmakları alevmişçesine irkilip uzaklaştı. "Yapmayın," dedi. Ayağa kalktı. "Bitti."

"Merhemim var. Sıyrıklar için."

Ama utancım için bir merhemin yok. "Sıyrıklar önemli değil. Beni bağışlayın leydim, gitmek zorundayım..."

"Bu kadar çabuk?"

Kızın boğuk bir sesi, fısıldamak için yaratılmış geniş bir ağzı ve öpüşmek için yaratılmış dolgun dudakları vardı. Büyük ve tembel bukleler halinde kıvrılan siyah ve gür saçları çıplak omuzlarına dökülmüş ve dolgun göğüslerinin üstüne düşmüştü. Bacaklarının arasındaki tüyler bile yumuşak ve kıvırcıktı. "Bu gece benimle kalın sör. Size öğretecek çok şeyim var."

"Sizden halihazırda çok fazla şey öğrendim."

"Dersler için yeterince istekli görünüyordunuz sör. Başka bir yatağa gitmediğinizden emin misiniz? Başka bir kadına? Bana onun kim olduğunu söyleyin. Sizin için onunla dövüşürüm, çıplak göğüslerimle, bıçak bıçağa." Kız gülümsedi. "Bir Kum Yılanı değilse tabii. Eğer öyleyse, sizi paylaşabiliriz. Kuzenlerimi çok severim."

"Başka bir kadınım olmadığını biliyorsunuz. Sadece... vazife."

Kız, dirseğinin üstünde doğrulup şövalyeye baktı, siyah iri gözleri mum ışığında parlıyordu. “O değersiz sürtük mü? Onu tanıyorum. Bacaklarının arası toz gibi kurudur ve öpüşleri sizi kanatır. Bırakın da vazife bir kez olsun yalnız uyusun, bu gece benimle kalın.”

“Benim yerim sarayda.”

Kız iç geçirdi. “Diğer prensesinizle. Beni kıskandıracaksınız. Onu benden daha çok sevdiğinizi düşünüyorum. O kız sizin için çok genç. Sizin bir kadına ihtiyacınız var, küçük bir kıza değil. Lakin sizi heyecanlandıran şey buysa, masum rolü oynayabilirim.”

“Böyle şeyler söylememelisiniz.” *Unutma, bu kız Dornelu.* Menzil’de, Dornelu adamları bu kadar asabi ve Dornelu kadınları bu kadar vahşi ve şehvetli yapan şeyin yemekler olduğu söylenirdi. *Ateşli biberler ve tuhaf baharatlar kanını ısıtıyor, elinden bir gelmiyor.* “Ben Myrcella’yı kızım gibi severim.” Arys’in ne bir karısı ne de bir kızı olacaktı. Bunların yerine beyaz bir pelerini vardı. “Su Bahçeleri’ne gideceğiz.”

“Eninde sonunda,” diye onayladı kız, “fakat babam söz konusu olduğunda, her şey alması gerekenden dört kat fazla vakit alır. Eğer babam yarın gitmeye niyetli olduğunu söylerse, on beş gün sonra yola çıkacağı kesindir. Bahçeler’de yalnız olacaksınız, bana inanın. Ayrıca, hayatının geri kalanını benim kollarımda geçirmek istediğini söyleyen genç ve cesur yiğit nerede?”

“Bunu söylediğimde sarhoştum.”

“Üç kadeh sulu şarap içmiştiniz.”

“Sizinle sarhoştum. On yıl olmuştu... beyazları giydiğimden beri dokunduğum ilk kadın sizsiniz. Aşkın ne olduğu nu hiç bilmiyordum ama şimdi... korkuyorum.”

“Benim beyaz şövalyemi ne korkutabilir ki?”

“Onurum için korkuyorum,” dedi Arys, “ve sizin onurunuz için.”

“Ben kendi onurumla kendim ilgilenebilirim.” Kız, parmağını göğsüne koydu ve meme ucunun etrafında gezdirdi. “Gerekirse kendi zevkimle de. Ben yetişkin bir kadınım.”

Öyleydi, buna şüphe yoktu. Onu kuş tüyü yatağın üzerinde, o edepsiz gülümsemesiyle, kendi göğüsleriyle oynarken görmek... göğüs uçları bu kadar büyük ve duyarlı olan başka bir kadın var mıydı? Arys o göğüslere, avuçlama isteği duymadan bakamıyordu. Onları sert, ıslak ve parlak olana kadar emmek istiyordu...

Bakışlarını başka yere çevirdi. İç çamaşırları halının üstüne yayılmıştı. Şövalye, çamaşırlarını toplamak için eğildi.

"Elleriniz titriyor," dedi kız. "Beni okşamayı tercih ediyorlar sanırım. Kıyafetlerinizi giymek için bu kadar acele etmek zorunda mısınız sör? Sizi bu halinizle tercih ederim. En gerçek halimiz, yatakta ve çıplak olduğumuz halimizdir. Bir erkek ve bir kadın, iki âşık, tek beden, iki kişinin olabileceği kadar yakın. Kıyafetlerimiz bizi farklı insanlar haline getiriyor. İpekler ve mücevherler yerine, et ve kan olmayı tercih ederim. Ve siz... siz beyaz pelerininizden ibaret değilsiniz."

"Öyleyim," dedi Sör Arys. "Ben beyaz pelerinimden ibaretim. Ve bu ilişki bitmeli, benim iyiliğim için olduğu kadar sizin iyiliğiniz için de. Eğer ilişkimiz ortaya çıkarsa..."

"İnsanlar çok şanslı olduğunuzu düşünür."

"İnsanlar bir yemin bozan olduğumu düşünür. Ya biri babanıza gider de onurunuzu nasıl lekelediğimi anlatırsa?"

"Babam birçok şeydir ama aptal olduğunu söyleyen kimse çıkmadı. İnayet Piçi, ikimiz de on dört yaşındayken bekâretimi aldı. Babam bunu öğrendiğinde ne yaptı biliyor musunuz?" Kız, yatak örtüsünün ucunu avucunun içine aldı ve çıplaklığını örtmek için çenesinin altına çekti. "Hiçbir şey. Babam hiçbir şey yapmakta ziyadesiyle iyidir. Buna *düşünmek* adını verir. Bana doğruyu söyleyin sör, sizi endişelendiren benim onurum mu yoksa sizinki mi?"

"İkisi de." Kızın suçlaması acıtmıştı. "İşte bu yüzden ilişkimiz bitmeli."

"Bunu daha önce de söylemiştiniz."

Söyledim ve ciddiydim. Lakin âcizim, aksi takdirde şimdi burada olmazdım. Arys bunu ona söyleyemezdi; o âcizliği küçümseyen bir kadındı, şövalye bunu hissediyordu. *Onun içinde babasından çok amcası var.* Arys döndü ve çizgili ipekten dikilmiş iç gömleğini bir sandalyenin üstünde buldu. Kız, gömleği Arys'in omuzlarından aşağı çekerken kumaşı göbeğine kadar yırtmıştı. "Bu mahvolmuş," diye sızlandı şövalye. "Şimdi bunu nasıl giyeceğim?"

"Tersinden," dedi kız. "Üstüne kıyafetlerinizi geçirdiğinizde kimse yırtığı görmez. Belki de küçük prensesiniz onu sizin için diker. Ya da Su Bahçeleri'ne yeni bir iç gömleği mi göndereyim?"

"Bana hediye göndermeyin." Bu sadece dikkat çekerdi. Arys, gömleği silkeledi ve ters bir şekilde başından geçirdi. Tenine değen ipek serindi ama

sırtına, kızın tırmaladığı yere yapıştı. En azından saraya gidene kadar işe yarayacaktı. “Tek isteğim bu işe bir son vermek, bu... bu...”

“Bu yiğitçe mi sör? Beni incittiniz. Söylediğiniz bütün aşk sözlerinin yalan olduğunu düşünmeye başladım.”

Sana asla yalan söyleyemem. Sör Arys kendini tokat yemiş gibi hissediyordu. “Ettiğim yeminleri aşktan başka ne için bozmuş olabilirim? Sizinleyken... düşünemiyorum, siz hayalini kurduğum her şeysiniz ama...”

“Kelimeler rüzgârdır. Beni seviyorsanız, beni terk etmeyin.”

“Bir *yemin* ettim...”

“...evlenmemek ve baba olmamak için. Pekâlâ, ay çayımı içtim ve sizinle evlenemeyeceğimi biliyorum.” Kız gülümsedi. “Lakin sizi metresliğe ikna edilebilirim.”

“Şimdi benimle alay ediyorsunuz.”

“Belki biraz. Bir kadını seven ilk Kral Muhafızı olduğunuzu mu düşünüyorsunuz?”

“Yemin etmeyi, o yemini tutmaktan daha kolay bulan adamlar her zaman var olmuştur,” diye kabul etti Arys. Sör Boros Blount, İpek Caddesi’nin yabancısı değildi ve Sör Preston Greenfield malum bir tuhafiyecinin evini ziyaret ederdi, bu ziyaretler sırasında tuhafiyeci uzaklarda olurdu. Ama bu kusurlardan bahsederek Yeminli Kardeşler’ini utandırmayacaktı. Bunun yerine, “Sör Terrence Toyne kralın metresiyle birlikte yatakta yakalandı,” dedi. “Bunun aşk olduğuna dair yemin etti ama bu aşk hem onun hem de kadının canına mal oldu. Terrence’in hanedanına yıkım ve dünyaya gelmiş en soylu şövalyeye ölüm getirdi.”

“Evet. Peki üç karılı ve on altı çocuklu Şehvetli Lucamore ne olacak? O şarkı beni her zaman güldürür.”

“Gerçek o kadar komik değil. O yaşarken asla Şehvetli Lucamore diye anılmadı. Onun adı Sör Kuvvetli Lucamore’du ve bütün hayatı koca bir yalandı. Hilekârlığı ortaya çıktığında kendi Yeminli Kardeşler’i tarafından hadım edildi ve Yaşlı Kral tarafından Sur’a gönderildi. O on altı çocuğun boynu bükük kaldı. Lucamore gerçek bir şövalye değildi, Terrence Toyne da öyle.”

“Ya Ejderha Şövalyesi?” Kız, yatak örtüsünü kenara attı ve bacaklarını yere sarkıttı. “Dünyaya gelmiş en soylu şövalye dediniz ama o kraliçesini yatağa götürdü ve onu hamile bıraktı.”

“Buna inanma,” dedi Arys kırgın bir sesle. “Prens Aemon’ın Kraliçe Nymeria ile olan ihanet hikâyesi sadece hikâye. Piçinin iyiliği için meşru

oğlunu bir kenara atmak isteyen ağabeyinin uydurduğu bir yalan. Aegon yok yere Değersiz diye anılmıyordu." Kılıç kemerini buldu ve beline taktı. İpek Dorne gömleğinin üstünde tuhaf görünseler de, uzunkılıcın ve hançerin tanıdık ağırlığı Arys'e kim ve ne olduğunu hatırlatıyordu. "Değersiz Sör Arys olarak anılmayacağım," dedi şövalye. "Pelerinimi lekelemeyeceğim."

"Evet," dedi kız, "o güzel beyaz pelerin. Unutuyorsunuz, benim büyük amcam da aynı pelerini giydi. Amcam ben küçükken öldü ama onu hâlâ hatırlıyorum. Bir kule kadar uzundu ve beni gülmekten nefessiz bırakana kadar gıdıklardı."

"Prens Lewyn'le tanışma şerefine nail olamadım," dedi Sör Arys, "fakat herkes onun büyük bir şövalye olduğunu söyler."

"Metresi olan büyük bir şövalye. Metresi şimdi yaşlı bir kadın ama gençliğinde nadide bir güzelliğe sahipmiş."

Prens Lewyn? Sör Arys bu hikâyeyi duymamıştı. Çok şaşırdı. Terrence Toyne'un ihaneti ve Şehvetli Lucamore'un hilekârlığı Beyaz Kitap'a kaydedilmişti ama Prens Lewyn'in sayfasında bir kadına dair hiç ipucu yoktu.

"Amcam her zaman, bir adamın değerini belirleyen şeyin elindeki kılıç olduğunu söylerdi, bacaklarının arasındaki değil," diye devam etti kız, "yani lekeli pelerinler hakkındaki dini konuşmalarınızı kendinize saklayın. Sizin onurunuzu lekeleyen şey bizim aşkımız değil. Bunu yapan, hizmet ettiğiniz canavarlar ve kardeşlerim dediğiniz vahşiler."

Bu sözler Arys'in kemiklerine kadar saplandı. "Robert canavar değildi."

"Demir Taht'a çocukların cesedine basarak tırmandı," dedi kız, "fakat bir Joffrey değildi, hakkını teslim edeyim."

Joffrey. Yakışıklı bir delikanlıydı, yaşına göre uzun ve güçlüydü ama onun için söylenebilecek iyi şeyler bu kadardı. O delikanlının emriyle zavallı Stark kızına vurduğu zamanları hatırlamak Sör Arys'i hâlâ utandırıyordu. Tyrion, Myrcella ile Dorne'a gitmek üzere onu seçtiğinde, Arys teşekkür etmek için Savaşçı'ya mum yakmıştı. "Joffrey öldü, İblis tarafından zehirlendi." Arys, cücenin böyle bir habasete muktedir olduğunu hiç bilmiyordu. "Şimdi kral, Tommen ve ağabeyine hiç benzemiyor."

"Ablasına da benzemiyor."

Bu doğruydu. Tommen, her zaman elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışan iyi kalpli küçük bir adamdı ama Sör Arys onu son gördüğünde, çocuk iskelede ağlıyordu. Myrcella tek damla gözyaşı dökmemişti, halbuki

ocağını ve evini bırakan, bir ittifakı bekâretiyle mühürlemek üzere denize açılan oydu. İşin aslı, Prenses Myrcella kardeşinden daha cesurdu, daha zeki ve daha özgüvenliydi. Onun zekâsı daha tez, görgüsü daha perdahlıydı. Onu hiçbir şey korkutmazdı, Joffrey bile. *Aslında güçlü olanlar, kadınlar.* Arys sadece Myrcella'yı değil; kızın annesini, kendi annesini, Diken Kraliçesi'ni ve Kızıl Yılan'ın güzel ve ölümcül Kum Yılanları'nı düşünüyordu. En çok da Prenses Arianne Martell'i. "Haksız olduğunuzu söylemeyeceğim," dedi, sesi pürüzlüydü.

"Söylemeyecek misiniz? *Söyleyemezsiniz!* Myrcella hükmetmek için daha uygun..."

"Erkek evlat, kız evlattan önce gelir."

"*Neden?* Buna hangi tanrı karar verdi? Ben babamın veliahtıyım. Haklarımı erkek kardeşlerime mi bırakmalıyım?"

"Sözlerimi çarpıtıyorsunuz. Ben bunu söylemedim. Dorne farklı. Yedi Krallık'ta asla egemen bir kraliçe olmadı."

"İlk Viserys, onun yerine kızı Rhaenyra'nın geçmesini istiyordu, bunu inkâr mı edeceksiniz? Fakat kral ölüm döşeğinde yatarken, Kral Muhafızları Lord Kumandanı böyle olmamasına karar verdi."

Sör Criston Cole. Kralyaratan Criston, erkek kardeşle kız kardeşi birbirine düşürmüş ve Kral Muhafızları'nı kendi içinde bölmüştü. Ozanlar tarafından Ejderhaların Dansı olarak anılan korkunç bir savaşa sebep olmuştu. Bazıları, kumandanın ihtiraslarıyla hareket ettiğini iddia etmişti; zira Prens Aegon, inatçı kız kardeşinden daha kolay etki altına alınabilen biriydi. Diğerleri, şövalyeye daha soylu gerekçeler atfetmiş ve onun kadim Andal teamüllerini savunduğunu söylemişti. Bazıları da, Sör Criston'ın beyazları giymeden önce Prenses Rhaenyra'ya âşık olduğunu ve onu reddeden kadından intikam almak istediğini fısıldamıştı. "Kralyaratan vahim bir zarara sebep oldu," dedi Sör Arys, "ve bunun bedelini vahim bir şekilde ödedi, ama..."

"...ama belki de Yedi, bir başka beyaz şövalyenin yaptığı yanlışı düzeltmeniz için sizi buraya gönderdi. Babam, Su Bahçeleri'ne dönerken Myrcella'yı da onunla birlikte götürmeyi planlıyor, bunu biliyorsunuz?"

"Onu, ona zarar verecek insanlardan korunmak için."

"Hayır. Onu, ona *taç giydirmek* isteyen insanlardan uzak tutmak için. Prens Oberyn yaşasaydı, tacı Myrcella'nın başına bizzat takacaktı, lakin benim babam bu cesaretten yoksun." Kız ayağa kalktı. "Myrcella'yı kendi

kızınızmış gibi sevdiğinizi söylüyorsunuz. Kızınızın haklarından mahrum bırakılmasını ve bir zindana kapatılmasını ister miydiniz?”

“Su Bahçeleri zindan değil,” diye itiraz etti. Arys zayıf bir şekilde.

“Bir zindanın su fıskiyeleri ve incir ağaçları olmaz, böyle mi düşünüyorsunuz? Lakin kız oraya bir kez girdiğinde bir daha çıkamayacak. Siz de öyle. Hotah bunun olmasını sağlayacak. Onu benim tanıdığım kadar tanımıyorsunuz. Kışkırtıldığında korkunç biri olur.”

Sör Arys kaşlarını çattı. Norvoslu iri kumandan, o yaralı yüzüyle Arys’i fazlasıyla huzursuz ediyordu. *Büyükbaltasıyla birlikte uyuduğu söyleniyor.* “Benden ne yapmamı istiyorsunuz?”

“Yapmak için yemin ettiğiniz şeyden fazlasını değil. Myrcella’yı hayatınızla koruyun. Onu... ve haklarını savunun. Onun başına bir taç takın.”

“Bir *yemin* ettim!”

“Joffrey’ye, Tommen’a değil.”

“Evet ama Tommen iyi kalpli bir çocuk. Joffrey’den daha iyi bir kral olacak.”

“Ama Myrcella’dan daha iyi olmayacak. Çocuğu Myrcella da seviyor. Ona bir zarar gelmesine izin vermeyeceğini biliyorum. Teamüle göre Fırtına Burnu çocuğun, zira Lord Renly öldü ve arkasında bir vâris bırakmadı, Lord Stannis de haklarından mahrum edildi. Zaman içinde, annesinin vasıtasıyla Casterly Kayası da Tommen’a geçecek. Tommen diyardaki en büyük lord olacak... lakin teamüle göre Demir Taht’ta Myrcella oturmalı.”

“Kanun... bilmiyorum.”

“Ben biliyorum.” Kız ayağa kalktığında, saçının siyah bukleleri beline düştü. “Kral Muhafızları’nı ve onların ettiği yemini Ejderha Aegon yarattı, lakin bir kralın yaptığını başka bir kral geri alabilir ya da değiştirebilir. Eskiden Kral Muhafızları ömürleri boyunca hizmet ederlerdi, fakat Joffrey, köpeğinin bir pelerine sahip olabilmesi için Sör Barristan’ı azletti. Myrcella sizin mutlu olmanızı ister, bana da düşkün. Eğer istersek, evlenmemize izin verir.” Arianne kollarını şövalyeye doladı ve yüzünü de adamın göğsüne dayadı. Kızın kafasının üstü dahi, Arys’in çenesinin altına geliyordu. “Eğer istediğiniz buysa hem bana, hem de beyaz pelerine sahip olabilirsiniz.”

Beni paramparça ediyor. “İstediğimi biliyorsunuz ama...”

O boğuk sesiyle, “Ben Dorne prensesiyim,” dedi Arianne, “ve beni yalvartmanız hiç münasip değil.”

Sör Arys, kızın saçlarındaki parfüm kokusu alıyor ve kendi göğsüne yaslanmış göğüste atan kalbin vuruşlarını hissediyordu. Kıza sarıldığında, onun titrediğini fark etti. “Arianne? Prensesim? Ne oldu aşkım?”

“Söylemek zorunda mıyım sör? Korkuyorum. Bana aşkım diyorsunuz ama size umutsuzca ihtiyacım olduğu zamanda beni reddediyorsunuz. Güvende olmamı sağlayacak bir şövalye istemem çok mu yanlış?”

Prensesin sesi daha önce hiç bu kadar kırılgan çıkmamıştı. “Hayır,” dedi Arys, “lakin babanızın muhafızları sizi güvende tutuyor, neden...”

“Benim korktuğum, babamın muhafızları.” Prensesin sesi bir an için Myrcella’nın sesinden daha genç çıkmıştı. “Benim tatlı kuzenlerim, babamın muhafızları tarafından zincire vuruldu.”

“Zincire vurulmadılar. Her türlü rahatlığa sahip olduklarını duydum.”

Arianne acı acı güldü. “Onları gördünüz mü? Babam onları görmeme izin vermiyor, bunu biliyor muydunuz?”

“Onlar ihanetten bahsediyordu, savaşı teşvik ediyorlardı...”

“Loreza altı yaşında, Dorea da sekiz. Hangi savaşı teşvik edebilirler? Buna rağmen, babam onları ablalarıyla birlikte hapsetti. Onu gördünüz. Korku, güçlü adamlara bile normalde yapmayacakları şeyler yaptırır ve benim babam asla güçlü bir adam olmadı. Arys, kalbim, benim için beslediğinizi söylediğiniz aşk hatırına beni dinleyin. Ben asla kuzenlerim kadar korkusuz olmadım, zira ben daha zayıf bir tohumla yaratıldım, ama Tyene’le ben aynı yaştayız ve küçüklüğümüzden beri kardeş kadar yakınız. Onunla aramızda hiç sır yok. Eğer o hapsedildiyse ben de edilebilirim. Aynı sebepten... Myrcella meselesi yüzünden.”

“Babanız bunu asla yapmaz.”

“Siz babamı tanımıyorsunuz. Bu dünyaya kız olarak geldiğim ilk günden beri onu hayal kırıklığına uğratıyorum. Beni defalarca dişsiz ve beyaz sakallı adamlarla evlendirmeye çalıştı, her biri bir öncekinden daha aşağılıktı. Onlarla evlenmemi emretmedi ama sadece teklifler bile onun beni ne kadar az önemsediğinin kanıtıydı.”

“Öyle de olsa, siz onun veliahtısınız.”

“Öyle miyim?”

“Kendisi Su Bahçeleri’ne taşındığında, sizi Güneş Mızrağı’nı yönetmeniz için bıraktı, bırakmadı mı?”

“*Yönetmek* için? Hayır. Kuzeni Sör Manfrey’i kale kumandanı olarak bıraktı. Yaşlı ve kör Ricasso’yu da kethüda olarak. Hazine için vergi toplamak üzere kâhyalarını, muhasebe için Alyse Ladybright’ı, gölge şehrin

asayişi için şeriflerini, yargılamalar için yüksek hâkimlerini ve bizzat prensin alakasını gerektirmeyen mektuplarla ilgilenmesi için Üstat Myles'ı bıraktı. Hepsinin üzerine Kızıl Yılan'ı koydu. Benim vazifem ziyafetler düzenlemek ve güzide konukları eğlendirmekti. Oberyn on beş günde iki kez Su Bahçeleri'ni ziyaret ederdi. Ben yılda iki kez çağrılırdım. Ben babamın istediği veliaht değilim, o bunu açıkça belli etti. Kanunlarımız elini kolunu bağlıyor ama babam, onun arkasından gelecek kişinin erkek kardeşim olmasını tercih ediyor, bunu biliyorum."

"Erkek kardeşiniz?" Sör Arys elini prensesin çenesinin altına koydu ve kızın başını yukarı kaldırdı. "Trystane'i kastediyor olamazsınız, o daha çocuk."

"Trys değil. Quentyn." Kızın kıpırtısız gözleri bir günah kadar kara ve cüretkârdı. "Gerçeği on dört yaşımdan beri biliyorum, babama iyi geceler öpücüğü vermek için onun çalışma odasına gittiğim ve onu orada bulamadığım günden beri. Annem onu çağırtmış, daha sonra öğrendim. Babam çalışma odasında yanan bir mum bırakmıştı. Söndürmek için içeri girdiğimde, mumun yanında tamamlanmamış bir mektup buldum, Demir Ormanı'ndaki kardeşim Quentyn'e yazılmıştı. Babam, Quentyn'e, üstadın ve silah ustasının ondan istediği her şeyi yerine getirmesi gerektiğini yazmıştı, *'Çünkü bir gün benim oturduğum yerde sen oturacaksın ve bütün Dorne'a hükmedeceksin. Bir hükümdar, zihnen ve bedenen kuvvetli olmak zorundadır.'*" Arianne'in yumuşak yanağına bir damla gözyaşı süzüldü. "Bunlar babamın sözleriydi, onun eliyle yazılmıştı. Hafızama kazındı. O gece ve ondan sonraki pek çok gece ağlayarak uyudum."

Sör Arys henüz Quentyn Martell'le tanışmamıştı. Prens, küçük yaşından beri Lord Yronwood'un himayesindeydi. Lorda önce yaver çömezi sonra da yaver olarak hizmet etmişti. Hatta şövalyeliğini, Kızıl Yılan'ın elleri yerine Lord Yronwood'un ellerinden almıştı. *Eğer baba olsaydım, ben de benim arkamdan oğlumun gelmesini isterdim,* diye düşündü Arys. Ama prensesin sesindeki acıyı duyuyordu ve ne düşündüğünü söylerse kızı kaybedeceğini biliyordu. "Belki de yanlış anladınız," dedi. "Henüz çocuktunuz. Belki de babanız bütün bunları, kardeşinizi daha gayretli olmaya teşvik etmek için yazmıştı."

"Böyle mi düşünüyorsunuz? Öyleyse söyleyin, Quentyn şimdi nerede?"

"Prens, Lord Yronwood'un ordusuyla birlikte Kemik Yolu'nda," dedi ihtiyatlı bir şekilde. Dorne'a ilk geldiğinde, Güneş Mızrağı'nın yaşlı kale

kumandanından duyduğu şey buydu. İpek sakallı üstat da aynı şeyi söylemişti.

Arianne itiraz etti. “Babam buna inanmamızı istiyor ama bunun aksini söyleyen dostlarım var. Kardeşim, sıradan bir tüccar kılığına girerek gizlice Dar Deniz’i geçti. Neden?”

“Nasıl bilebilirim? Yüzlerce sebep olabilir.”

“Ya da bir tek sebep. Altın Mürettebat’ın Myr’le olan anlaşmasını bozduğundan haberdar mısınız?”

“Paralı askerler anlaşmalarını her zaman bozar.”

“Altın Mürettebat bozmaz. Acıçelik zamanından bu yana, *sözümüz altın kadar kıymetlidir,* diyerek böbürlenirler. Myr; Lys ve Tyrosh’la savaşın eşiğinde. Onlara iyi maaşlar ve iyi ganimetler vadeden bir anlaşmayı neden bozsunlar?”

“Belki de Lys daha iyi bir maaş önerdi. Ya da Tyrosh.”

“Hayır,” dedi Arianne. “Diğer özgür birliklerden herhangi biri söz konusu olsaydı buna inanırdım. Pek çoğu, yarım sikke için taraf değiştirir. Altın Mürettebat farklıdır. Acıçelik’in hayaliyle bir araya gelmiş sürgünlerden ve onların oğullarından oluşan bir kardeşliktir. Onlar, altın istedikleri kadar evlerini de istiyorlar. Bunu tıpkı benim gibi Lord Yronwood da biliyor. Lordun ataları, Karaateş İsyanları’nın üçünde Acıçelik’le birlikte at sürdü.” Arianne, Sör Arys’in elini tuttu ve parmaklarını onun parmaklarına geçirdi. “Hayalet Tepesi’nden Toland Hanedanı’nın armasını gördünüz mü hiç?”

Arys bir an düşünmek zorunda kaldı. “Kendi kuyruğunu yiyen bir ejderha?”

“Ejderha zamanı temsil eder. Başlangıcı ve sonu yoktur, bu yüzden her şey tekrar vuku bulur. Anders Yronwood, yeniden doğmuş Criston Cole’dur. Lord, kardeşimin kulağına, babamın ardından *onun* hükmetmesi gerektiğini ve erkeklerin kadınların önünde diz çökmesinin yanlış olduğunu fısıldıyor... inatçı ve iffetsiz Arianne’in hükmetmeye bilhassa uygun olmadığını.” Prenses cüretkâr bir tavırla saçlarını salladı. “Yani sizin iki prensesiniz ortak bir davayı paylaşıyor sör... her ikisini de sevdiğini iddia eden ama onlar uğruna dövüşmeyi göze alamayan bir şövalyeyi de paylaşıyorlar.”

“Dövüşeceğim.” Sör Arys tek dizinin üstüne çöktü. “Myrcella daha *büyük* ve taç için daha *uygun.* Onun haklarını Kral Muhafızı savunmayacaksa kim savunacak? Kılıcım, hayatım, onurum, her şeyim ona

ait... ve size. Kalbimin neşesi, yemin ederim ki ben kılıcımı kaldırmaya muktedir olduğum sürece, hiç kimse sizin doğum hakkınızı çalamayacak. Size aidim. Benden ne istiyorsunuz?”

“Her şeyi.” Arianne, şövalyenin dudaklarını öpmek için diz çöktü. “*Her şeyi.* Aşkım. Gerçek aşkım. Benim tatlı aşkım. Sonsuza kadar. Ama önce...”

“İsteyin ve sizin olsun.”

“...Myrcella.”

Brienne

Arazinin karşısındaki eski taş duvar ufalanıyordu ama görüntüsü Brienne'in tüylerini diken diken etti.

Okçuların gizlendiği ve zavallı Sör Cleos Frey'i katlettiği yer burasıydı, diye düşündü Brienne... ama yarım mil sonra, ilk gördüğüne çok benzeyen başka bir duvarın önünden geçti ve emin olamadı. Tekerlek izleriyle dolu yol kıvrıldı. Kahverengi çıplak ağaçlar, Brienne'in hatırladığı yeşil ağaçlardan farklı göründü. Brienne, Sör Jaime'nin, Cleos'un kılıcını kınından çekip aldığı yeri geçmiş miydi? Brienne'in Jaime'yle dövüştüğü orman neredeydi? Cesur Dostlar'ı üstlerine çekene dek birbirlerine kılıç savurup su sıçrattıkları dere neredeydi?

"Leydim? Sör?" Podrick, Brienne'e nasıl hitap edeceğinden asla emin olamıyordu. "Ne arıyorsunuz?"

Hayaletler. "Bir zamanlar önünden geçtiğim bir duvarı. Önemli değil." *O zamanlar Sör Jaime'nin iki eli vardı. Bütün o alaycı sözleri ve gülümsemeleriyle ondan nasıl da nefret ediyordum.* "Sessiz ol Podrick. Ormanda hâlâ haydutlar olabilir."

Çocuk kahverengi çıplak ağaçlara, ıslak yapraklara ve ilerideki çamurlu yola baktı. "Bir uzunkılıcım var. Dövüşebilirim."

Yeterince iyi dövüşemezsin. Brienne, çocuğun cesaretinden değil eğitiminden şüphe ediyordu. Podrick bir yaver olabilirdi, en azından ismen, fakat yaverliğini yaptığı adamın ona bir faydası dokunmamıştı.

Gölgeli Vadi'den buraya gelen yol boyunca, Brienne çocuğun hikâyesini kısa bölümler halinde öğrenmişti. Podrick, Payne Hanedanı'nın alt dallarından birine mensuptu, ailenin küçük oğullarından birinin kasıklarından filizlenmiş fakir bir sürgündü. Podrick'in babası, bütün hayatını daha zengin kuzenlerinin yaverliğini yaparak geçirmişti ve Greyjoy İsyanı'na gidip orada ölmeden önce evlendiği bir bakkal kızının karnına Podrick'i bırakmıştı. Annesi, Podrick'i o kuzenlerden birine terk etmiş ve karnına bir bebek daha koyan gezgin bir şarkıcıyla kaçmıştı. Podrick annesini hiç hatırlamıyordu. Çocuğun tanıdığı, bir babaya en yakın kişi Sör Cedric Payne'di. Fakat çocuğun kekeleyerek anlattığı hikâyelere bakılırsa, Cedric denen adam Podrick'e bir oğuldan çok bir hizmetkâr gibi

davranmıştı. Casterly Kayası sancaklarını çağırdığında, Cedric atıyla ilgilenmesi ve zırhını temizlemesi için çocuğu da yanında götürmüştü, sonra da Lord Tywin'in ordusunda dövüşürken nehir topraklarında ölmüştü.

Evinden uzak, yalnız ve meteliksiz çocuk, Sör Göbekli Lorimer isimli vasıfsız bir şövalyeye yamanmıştı. Şişman şövalye, Lord Lefford'ın birliğine bağlıydı ve yük arabalarını korumakla görevliydi. Sör Lorimer, "Besin maddelerini koruyan çocuklar her zaman en iyi yemeği yerler," demekten hoşlanan bir adamdı, ta ki, Lord Tywin'in şahsi stokundan çalınmış bir tuzlu domuz buduyla yakalanana kadar. Tywin, diğer hırsızlara bir ders olsun diye şövalyeyi asmıştı. Podrick domuz budunu şövalyeyle paylaşmıştı, ipi de paylaşabilirdi ama soyadı onu kurtarmıştı. Sör Kevan Lannister, Podrick'in sorumluluğunu almış ve onu bir süre sonra yeğeni Tyrion'ın yaverliğini yapmak üzere nehir topraklarına göndermişti.

Sör Cedric çocuğa atların nasıl tımar edildiğini ve nalların taşlarının nasıl temizlendiği, Sör Lorimer ise nasıl hırsızlık yapıldığını öğretmişti ama hiçbiri ona kılıç eğitimi vermemişti. İblis en azından, Kral Toprakları'na gittiklerinde çocuğu Kızıl Kale'nin silah ustasına göndermişti. Fakat Sör Aron Santagar ekmek isyanı sırasında öldürülmüştü ve bu Podrick'in eğitiminin sonu olmuştu.

Brienne, Podrick'in yeteneğini ölçmek için ağaç dallarından iki ahşap kılıç yontmuştu. Çocuğun ellerinin, dili kadar yavaş olmadığını öğrenmek onu memnun etmişti. Podrick korkusuz ve dikkatliydi ama aynı zamanda zayıf ve güçsüzdü, kötü beslenmişti. Eğer bu çocuk iddia ettiği gibi Karasu Savaşı'ndan sağ çıktıysa, bunun tek sebebi kimsenin onu öldürmeye değer bulmamış olmasıydı. "Kendine yaver diyebilirsin," demişti Brienne çocuğa, "ama ben senin yarı yaşında olan ve seni kanlı kanlı dövebilecek yaver çömezleri gördüm. Benimle kalırsan, hemen hemen her gece, ellerinde su kesecikleri ve kollarında morluklarla yatağa gidersin, öyle tutulmuş ve ağrılı olursun ki neredeyse hiç uyuyamazsın. Bunu istemezsin."

"İsterim," diye ısrar etmişti çocuk. "Bunu isterim. Morlukları ve su keseciklerini. Yani istemem ama isterim. Sör. Leydim."

Çocuk şu ana kadar sözüne sadık kalmıştı, Brienne de kendi sözüne sadık kalmıştı. Podrick şikâyet etmiyordu. Kılıç elinde ne zaman yeni bir su keseciği oluşsa, su toplayan yeri gururla Brienne'e gösteriyordu. Atlara da iyi bakıyordu. *Hâlâ bir yaver değil,* diye hatırlattı Brienne kendine, *ama ben de bir şövalye değilim, bana kaç kere "sör" derse desin.* Brienne onu kendi yoluna gönderebilirdi ama çocuğun gidecek bir yeri yoktu. Ayrıca

Podrick, Sansa Stark'ın nereye gittiğini bilmediğini söylemiş olmasına rağmen, fark ettiğinden daha fazla şey biliyor olabilirdi. Tesadüfen duyulmuş yarı hatırlanan birkaç söz, Brienne'in arayışının anahtarı olabilirdi.

"Sör? Leydim?" Podrick eliyle gösterdi. "İleride bir araba var."

Brienne gördü: Yüksek kenarlı, iki tekerlekli bir öküz arabası. Koşum kayışlarında bir kadın ve bir erkek vardı. Arabayı, yoldaki tekerlek izlerini takip ederek Bakire Havuzu'na doğru çekiyorlardı. *Görünüşlerine bakılırsa çiftçiler.* "Şimdi yavaş," dedi Brienne, Podrick'e. "Bizi haydut zannedebilirler. Söylemen gerekenden fazlasını söyleme ve nazik ol."

"Olurum sör. Nazik olurum. Leydim." Çocuk, bir haydut zannedilme fikrinden hoşlanmış gibi görünüyordu.

Brienne ve Podrick atlarını tırıs koşturarak ilerlerken, çiftçiler temkinli gözlerle onları izlediler, fakat Brienne amaçlarının zarar vermek olmadığını açıkça anlattığında, Brienne'in yanlarında at sürmesine izin verdiler. Yabani otlarla kaplı tarlalardan, yumuşak çamur göllerinden ve kararmış ağaçların arasından geçerek yol alırlarken, "Eskiden bir öküzümüz vardı," dedi yaşlı adam. Arabayı çekerken harcadığı güç yüzünden yüzü kızarmıştı. "Kızımızı da aldılar ve ona istedikleri her şeyi yaptılar. Gölgeli Vadi'deki savaş bittiğinde kızımız geri döndü. Öküz dönmedi. Sanırım onu kurtlar yedi."

Kadının ekleyecek bir şeyi yoktu. Adamdan en az yirmi yaş küçüktü, hiç konuşmadı ve Brienne'e iki başlı bir danaya bakarmış gibi bakmaktan başka bir şey yapmadı. Tarth Bakiresi bu çeşit gözleri daha önce de görmüştü. Leydi Stark ona nazik davranmışa ama kadınların çoğu, erkekler kadar zalimdi. Brienne hangisinin daha incitici olduğunu söyleyemezdi; iğneli dilleri olan güzel genç kızlar mı yoksa aşağılamalarını bir nezaket maskesinin arkasına saklayan soğuk bakışlı leydiler mi? "Son gördüğümde, Bakire Havuzu harabe halindeydi," dedi. "Kapılar kırıktı ve kasabanın yarısı yanmıştı."

"Bir kısmını yeniden inşa ettiler. Şu Tarly sert bir adam ama Mooton'dan daha cesur bir lord. Ormanlarda hâlâ haydutlar var fakat eskisi kadar kalabalık değiller. Tarly en beter haydutları yakaladı ve o büyükkılıcıyla onların boyunu kısalttı." Yaşlı adam kafasını çevirip tükürdü. "Yolda hiç haydut görmediniz mi?"

"Hiç." *Bu sefer değil.* Gölgeli Vadi'den uzaklaştıkça yol daha ıssız bir hale gelmişti. Yoldaki hanlar ya yağmalanıp terk edilmiş ya da silahlı kamplara dönüştürülmüştü. Brienne ve Pod, yürümekten ayakları şişmiş

kırk kadar takipçiyle birlikte güneye doğru giden sakallı, iri bir rahip ve onları görünce ormana girip kaybolan birkaç yolcudan başka insan görmemişlerdi. Dün, Lord Randyll'in devriye birliklerinden birine rastlamışlardı. Uzunyaylar ve mızraklar taşıyan atlılar çevrelerini sarmıştı ve adamların kumandanı Brienne'i sorgulamıştı ama neticede yola devam etmelerine izin vermişti. “Dikkatli ol kadın,” demişti kumandan. “Karşılaşacağın bir sonraki adamlar benim delikanlılarım kadar dürüst olmayabilir. Tazı yüz haydutla birlikte Üç Dişli Çatal'ı geçti. Karşılaştıkları her fahişeye tecavüz ettikleri ve kızların göğüslerini kesip yadigâr olarak aldıkları söyleniyor.”

Brienne bu uyarıyı çiftçi adama ve karısına iletmek zorunda olduğunu hissetti. O anlatırken, adam başıyla onayladı. Brienne sözlerini bitirdiğinde adam tekrar tükürdü. “Köpekler, kurtlar ve aslanlar,” dedi. “Hepsini Ötekiler alsın. O haydutlar Bakire Havuzu'na yaklaşmaya cesaret edemezler. Yönetim Lord Tarly'de olduğu sürece bunu yapamazlar.”

Brienne, Lord Tarly'yi, Renly'nin ordusunda geçirdiği günlerden tanıyordu. Kalbinde adamı sevmek için bir sebep bulamıyordu ama ona olan borcunu da unutamıyordu. *Tanrılar merhametliyse, lord orada olduğumu öğrenmeden Bakire Havuzunu geçeriz.* “Savaş bittiğinde, kasaba Lord Mooton'a iade edilecek,” dedi çiftçiye. “Mooton kral tarafından affedildi.”

“Affedildi?” Yaşlı adam güldü. “Ne için? Kalesinin içinde o kahrolası poposunun üstünde oturduğu için mi? Nehirova'ya dövüşmeleri için adamlar gönderdi ama asla bizzat gitmedi. Kasabası önce aslanlar, sonra kurtlar, sonra da paralı askerler tarafından yağmalandı ama lord güven içinde duvarlarının arkasında kaldı. Kardeşi asla böyle saklanmazdı. Sör Myles, şu Robert tarafından öldürülene dek demir kadar sertti.”

Daha fazla hayalet, diye düşündü Brienne. “Kardeşimi arıyorum, on üç yaşında güzel bir bakire. Onu görmüşsünüzdür belki?”

“Hiç bakire görmedim, ne güzelini ne de çirkinini.”

Kimse görmedi. Ama Brienne sormaya devam etmek zorundaydı.

“Mooton'ın kızı bir bakire,” diye devam etti adam. “En azından düğüne kadar. Bu yumurtalar onun düğünü için. Kızın ve Tarly'nin oğlunun düğünü. Aşçıların pasta yapması için yumurta lazım.”

“Lazım.” *Lord Tarly'nin oğlu. Genç Dickon evleniyor.* Brienne çocuğun kaç yaşında olduğunu hatırlamaya çalıştı, sekiz ya da on yaşında olması gerektiğini düşündü. Brienne, yedi yaşındayken, kendisinden üç yaş büyük

bir çocukla nişanlandırılmıştı; Lord Caron'ın küçük oğlu, dudağının üstünde bir et beni olan utangaç bir oğlan. Brienne ve çocuk sadece bir kez, nişan töreninde karşılaşmışlardı. Çocuk iki yıl sonra ölmüştü. Annesini, babasını ve kız kardeşini alan aynı soğuk algınlığı yüzünden can vermişti. Çocuk yaşasaydı, Brienne'in çiçek açtığı yıl evleneceklerdi ve Brienne'in hayatı bambaşka gelişecekti. Şimdi burada, bir erkek zırhının içinde, elinde bir kılıçla, ölü bir kadının kızını arıyor olmayacaktı. Kuvvetle ihtimal Gece Şarkısı'nda olacaktı, bir çocuğunu kundaklayacak ve bir diğerini emzirecekti. Bu Brienne için yeni bir düşünce değildi. Bunu düşünmek onu her seferinde bir parça hüzünlendiriyor ama bir parça da rahatlatıyordu.

Kararmış ağaçların arasından çıkıp Bakire Havuzu'nu ve ilerideki koyun derin sularını gördüklerinde, güneş bir bulut yığınının arkasında yarı gizlenmiş haldeydi. Kasabanın kapıları yeniden inşa edilip güçlendirilmişti, pembe taşlardan örülmüş duvarların üstünde bir kez daha arbaletçiler yürüyordu. Kapı kulübesinin üzerinde Kral Tommen'ın kraliyet sancağı yüzüyordu; ikiye bölünmüş altın ve kırmızı zeminde, bir siyah geyik ve bir altın aslan. Diğer sancaklarda Tarly'nin avcısı görünüyordu. Mooton Hanedanı'nın kırmızı somon balığının dalgalandığı tek yer, kendi tepesinin üstünde duran ve aileye ait olan kaleydi.

Brienne ve yanındakiler, yivli kapıda bir düzine teberli muhafızla karşılaştılar. Adamların rozetleri, onların Lord Tarly'nin ordusunun askerleri olduğunu söylüyordu ama aslında hiçbiri Tarly'nin kendi adamı değildi. Brienne iki sentor, bir yıldırım, bir mavi arı ve bir yeşil ok gördü ama Boynuz Tepe'nin yürüyen avcısına rastlamadı. Muhafızların çavuşunun göğsünde, kuyruğunun parlak rengi solmuş bir tavus kuşu vardı. Çiftçiler arabayı durdurduğunda, çavuş bir ıslık çaldı. "Bu da ne şimdi? Yumurta mı?" Adam yumurtalardan birini havaya attı, yakaladı ve sırıttı. "Onları alacağız."

Yaşlı adam ciyaklar gibi konuştu. "Yumurtalar Lord Mooton için. Düğün pastası ve diğer şeyler için."

"Tavukların daha çok yumurtlasın. Yarım yıldır tek yumurta yemedim. İşte, yumurtaların karşılığını almadığını söyleme." Çavuş, yaşlı adamın ayaklarının dibine bir avuç metelik attı.

Çiftçinin karısı konuştu. "Bu yeterli değil," dedi. "Yeterliye yakın bile değil."

"Bence yeterli," dedi çavuş. "Hem yumurtalar, hem de senin için. Onu buraya getirin çocuklar. Yaşlı adam için fazla genç." Muhafızlardan ikisi,

teberlerini duvara yasladılar ve kadını zorla çekip arabadan uzaklaştırdılar. Çiftçi, griye dönmüş yüzüyle onları izledi ama kıpırdamaya cesaret edemedi.

Brienne kısrağını öne yürüttü. “Kadını bırakın.”

Brienne’in sesi muhafızları duraksattı, çiftçinin karısı o esnada adamların elinden kurtuldu. “Bu seni ilgilendirmez,” dedi bir adam. “Diline dikkat et fahişe.”

Brienne, adamın söylediğini yapmak yerine kılıcını çekti.

“Şuna da bakın,” dedi çavuş. “Çıplak çelik. Bir haydut kokusu alıyorum sanki. Lord Tarly’nin haydutlara ne yaptığını biliyor musun?” Arabadan aldığı yumurta hâlâ elindeydi. Eli kapandı ve parmaklarının arasından yumurtanın sarısı aktı.

“Lord Randyll’in haydutlara ne yaptığını biliyorum,” dedi Brienne. “Tecavüzcülere ne yaptığını da biliyorum.”

Bu ismin adamları korkutacağını ummuştu ama çavuş sadece parmaklarındaki yumurtayı silkeledi ve adamlarına yayılmaları için işaret verdi. Brienne kendini çelik uçlarla sarılmış halde buldu. “Ne diyordun fahişe? Lord Tarly tecavüzcüleri...”

“...hadım eder,” diye bitirdi pes bir ses. Ya da Sur’a gönderir. Bazen ikisini birden yapar. Hırsızların da parmaklarını keser.” Kapı kulübesinden genç ve mahmur bir adam çıktı, bir kılıç kemeri takmıştı. Çelik zırhının üstüne giydiği pelerin bir zamanlar beyazdı, çimen lekelerinin ve kurumuş kanın altında hâlâ beyaz olan birkaç yer vardı. Genç adamın göğsünde hanedanının arması görünüyordu: Öldürülmüş, bağlanmış ve bir kazığa asılmış kahverengi bir geyik.

O. Adamın sesi Brienne’in midesine atılmış bir yumruktu ve yüzü bağırsaklarına sokulmuş bir bıçak. “Sör Hyle,” dedi Brienne.

“Geçmesine izin verseniz iyi olur çocuklar,” dedi Sör Hyle Hunt. “Karşınızda Brienne Güzellik duruyor, Kral Renly’yi ve onun Gökkuşağı Muhafızları’nın yarısını katleden Tarth Bakiresi. Çirkin olduğu kadar zalimdir ve ondan daha çirkin kimse yoktur... senin dışında Sidik Kovası. Ama senin baban bir yaban öküzünün kıç tarafıydı, yani senin iyi bir mazeretin var. *Onun* babası Tarth’ın Akşamyıldızı’dır.”

Muhafızlar güldü ama teberler ayrıldı. “Onu yakalamamız gerekmez mi sör?” diye sordu çavuş. “Renly’yi öldürdüğü için?”

“Neden? Renly bir asiydi. Hepimiz öyleydik ama şimdi Tommen’ın sadık delikanlılarıyız.” Şövalye elini salladı ve çiftçilere kapıdan

geçmelerini söyledi. “Lordumuzun kâhyası bu yumurtaları gördüğüne memnun olacak. Onu pazar yerinde bulabilirsiniz.”

Yaşlı adam alnını ovuşturdu. “Teşekkür ederim lordum. Siz gerçek bir şövalyesiniz, bu çok açık. Gel kadın.” Koşum kayışlarını tekrar omuzlarına aldılar ve kapıdan geçtiler.

Brienne onların peşinden gitti, Podrick hemen arkasındaydı. Alnını kırıştırarak, *gerçek bir şövalye,* diye düşündü Brienne. Kasabaya girdiğinde dizginlerini çekti. Sol tarafında, çamurlu ve dar bir ara sokağa bakan bir ahırın yıkıntıları vardı. Ahırın karşısındaki genelevin balkonunda, yarı soyunuk üç fahişe duruyordu, fısıldaşıyorlardı. Kızlardan biri, bir zamanlar Brienne’in yanına gelen ve pantolonunun altında kadınlık organı mı, erkeklik organı mı olduğunu soran kamp takipçisine benziyordu.

Sör Hyle, Podrick’in bineği için, “Bu at bugüne kadar gördüğüm en çirkin hayvan olabilir,” dedi. “Onu senin sürmediğine şaşırdım leydim. Yardımım için bana teşekkür etmeyi düşünüyor musun?”

Brienne kısrağından aşağı atladı. Sör Hyle’dan bir baş uzundu. “Sana bir gün bir meydan dövüşünde teşekkür edeceğim sör.”

“Kırmızı Ronnet’e teşekkür ettiğin gibi mi?” Hunt güldü. Sıradan bir yüzü vardı ama kahkahası dolgun ve toktu. *Dürüst bir yüz,* diye düşünmüştü Brienne bir zamanlar, sonra işin aslını öğrenmişti. Kahverengi saçlar, ela gözler, sol kulağın yanında küçük bir yara izi. Hunt’ın çenesinde bir yarık vardı, burnu eğriydi ama adam sıkça ve güzel gülüyordu.

“Kapıyı gözlüyor olman gerekmez mi?”

Hunt alaycı bir ifadeyle yüzünü buruşturdu. “Kuzenim Alyn haydutları avlamaya gitti. Hiç şüphesiz Tazı’nın başıyla geri dönecek ve şişinip gururlanacak. Bense bu kapıyı beklemekle cezalandırıldım, senin sayende. Umarım mutlusundur güzelliğim. Aradığın ne?”

“Bir ahır.”

“Doğu kapısının yanında. Buradaki yandı.”

Bunu görebiliyorum. “Şu adamlara söylediğin şeyler... öldüğünde Kral Renly’nin yanındaydım ama onu öldüren şey bir çeşit büyüydü sör. Kılıcım üstüne yemin ederim.” Brienne elini kılıcının kabzasına koydu; Hunt ona yalancı derse dövüşmeye hazırdı.

“Evet, Gökkuşağı Muhafızları’nı dilimleyen de Çiçek Şövalyesi’ydi. İyi bir günde, Sör Emmon’ı yenmeye muktedir olabilirdin. O tedbirsiz bir dövüşçüydü ve çabuk yorulurdu. Ama Royce? Hayır. Sör Robar senden iki kat daha iyi bir kılıç adamıydı... gerçi sen bir kılıç adamı *değilsin,* öyle

değil mi? *Kılıç kadını,* diye bir kelime var mı? Bakire'yi Bakire Havuzu'na getiren hangi maceradır merak ediyorum?"

Az kalsın, *kardeşimi arıyorum, on üç yaşında bir kız,* diyecekti Brienne. Fakat Sör Hyle, Brienne'in kız kardeşi olmadığını biliyordu. "Aradığım bir adam var, Kokuşmuş Ördek denen bir yerde."

"Brienne Güzellik'in erkeklerle işi yok zannediyordum." Şövalyenin gülümsemesinde zalim bir keyfiyet vardı. "Kokuşmuş Ördek. Uygun bir isim... en azından kokuşmuş kısmı. Limanda. Önce lordu görmek için benimle geleceksin."

Brienne ondan korkmuyordu ama Sör Hyle, Randyll Tarly'nin kumandanlarından biriydi. Bir ıslık çalsa yüz adam koşarak onu savunmaya gelirdi. "Tutuklanacak mıyım?"

"Ne, Renly için mi? O kimdi? O zamandan beri krallar değiştirdik, bazılarımız iki kere. Kimse umursamıyor, kimse hatırlamıyor." Hunt hafifçe Brienne'in koluna dokundu. "Bu taraftan lütfen."

Brienne geri çekildi, "Bana dokunmazsan müteşekkir olurum."

"Sonunda bir teşekkür," dedi şövalye, alaycı bir gülümsemeyle.

Brienne, Bakire Havuzu'nu son gördüğünde, kasaba boş caddelerden ve yanmış evlerden ibaret kasvetli bir yerdi. Şimdi caddeler domuzlarla ve çocuklarla doluydu. Yanmış binaların çoğu yıkılmıştı. Eskiden binaların olduğu arsaların bazılarına sebzeler ekilmişti, diğerlerinin yerlerini de tüccarların ve şövalyelerin çadırları almıştı. Brienne yeni evler inşa edildiğini gördü. Eski ahşap hanın yandığı yerde taştan bir han yükseliyordu. Kasaba septinin üstünde damtaşından yapılmış yeni bir çatı vardı. Serin sonbahar havası testere ve çekiç sesleriyle çınlıyordu. Erkekler caddeler boyunca keresteler taşıyordu. Taş ocağı işçileri çamurlu yollarda arabalarını sürüyordu. Çoğunun göğsünde yürüyen avcı vardı. "Askerler kasabayı baştan inşa ediyor," dedi Brienne şaşkınlıkla.

"Zar oynamayı, içmeyi ve düzüşmeyi tercih ederler bundan eminim, lakin Lord Randyll işsiz güçsüz adamların çalıştırılmasından yana."

Brienne kaleye götürülmeyi bekliyordu ama Hunt kalabalık limana doğru yürüdü. Ticaret gemilerinin Bakire Havuzu'na döndüğünü görmek Brienne'i sevindirdi. İskelede, yirmi kadar balıkçı teknesinin yanı sıra bir kadırga, bir mahon ve iki direkli büyük bir göke vardı. *Eğer Kokuşmuş Ördek'ten bir şey çıkmazsa bir gemiye bineceğim,* diye karar verdi. Martı Kasabası, kısa bir deniz yolculuğu uzaktaydı. Brienne oradan kolayca Kartal Yuvası'na gidebilirdi.

Lord Tarly'yi balık pazarında adalet dağıtırken buldular.

Suyun kenarına yüksek bir platform kurulmuştu. Lord, suç işlemekle itham edilen adamlara yukarıdan bakıyordu. Lordun sol tarafında geniş bir darağacı ve yirmi adama yetecek kadar ip vardı. Darağacında dört ceset sallanıyordu. Cesetlerden biri taze görünüyordu ama diğer üçünün bir süredir orada olduğu belliydi. Bir karga, ölü adamlardan birinin çürümüş kalıntılarından et koparıyordu. Birinin asılacağı umuduyla bir araya toplanan kasaba halkı, diğer kargaları korkutup kaçırmıştı.

Lord Randyll, platformu Lord Mooton'la paylaşıyordu; beyaz bir takım ve kırmızı tozluklar giymiş, kakım kürkü pelerinini somon balığı şeklinde altın bir broşla omzuna tutturmuş, solgun, yumuşak, etli bir adam. Tarly örgü zırh ve kaynatılmış deri giymişti, gri çelikten yapılmış bir göğüs kalkanı takmıştı. Adamın sol omzunun üzerinden, bir büyükkılıcın kabzası çıkıyordu. *Yürekfelaketi* isimli bu kılıç, lordun hanedanının gururuydu.

Brienne ve Hunt yaklaştığında, eski püskü bir pelerin ve deri yelek giymiş bir delikanlının konuşması dinleniyordu. Brienne, çocuğun, "Ben hiç kimseyi incitmedim lordum," dediğini duydu. "Ben sadece rahiplerin kaçarken geride bıraktığı şeyleri aldım. Bunun için parmaklarımı kesmeniz gerekiyorsa, kesin."

"Hırsızın bir parmağını kesmek âdettendir," dedi Lord Tarly sert bir sesle, "lakin bir septten çalan adam, tanrılardan çalmış demektir." Muhafızların kumandanına döndü. "Yedi parmak. Başparmaklarını bırakın."

"*Yedi* mi?" Hırsız sarardı. Muhafızlar tarafından kıskıvrak yakalandığında zayıf bir şekilde karşı koymaya çalıştı, sanki çoktan sakat bırakılmıştı.

Bir sonraki adam, kullandığı una testere tozu katmakla suçlanan bir fırıncıydı. Lord Randyll ona elli gümüş geyik ödeme cezası verdi. Fırıncı o kadar çok gümüşü olmadığına dair yemin edince, lord, adamın eksik olan her gümüş için bir kamçı yiyebileceğini söyledi. Fırıncının ardından gri yüzlü zayıf bir fahişe geldi, dört Tarly askerine frengi bulaştırmakla suçlanıyordu. Tarly, "Mahrem yerlerini çamaşır sodasıyla yıkayın ve onu bir zindana atın," diye emretti. Fahişe hıçkırıklar içinde sürüklenerek götürülürken, Lord Tarly kalabalığın içinde, Podrick ile Sör Hyle'ın arasında duran Brienne'i fark etti. Adamın kaşları çatıldı ama gözleri Brienne'i tanıdığına dair tek şey ifşa etmedi.

Daha sonra, limandaki mahondan bir denizci geldi. Ondan davacı olan adam, Lord Mooton'ın garnizonundan bir okçuydu, adamın eli sargılıydı ve

göğsünde bir somon balığı vardı. “Eğer lordumu memnun edecekse, bu piç bir hançerle elimi kesti. Zar oyununda hile yaptığımı söyledi.”

Lord Tarly, bakışlarını Brienne’den çekip önünde duran adamı inceledi. “Yapıyor muydun?”

“Hayır lordum. Ben asla hile yapmam.”

“Hırsızlık için bir parmak alırım. Ama bana yalan söyle ve seni asayım. Şu zarları görebilir miyim?”

“Zarlar?” Okçu, Mooton’a baktı ama adam balıkçı teknelerini seyrediyordu. Okçu yutkundu. “Ben... o zarlar bana şans getiriyordu, bu doğru ama ben...”

Tarly yeterince duymuştu. “Küçük parmağını kesin. Hangi eli olacağına kendisi karar verebilir. Diğerinin avucuna bir çivi çakın.” Ayağa kalktı. “İşimiz bitti. Geri kalanları tekrar zindana götürün, onlarla yarın sabah ilgileneceğim.” Sör Hyle’ı çağırmak için döndü. Brienne şövalyeyi takip etti. Kendini tekrar sekiz yaşındaymış gibi hissediyordu.

“Leydim. Bu... onuru... neye borçluyuz?”

“Ben birini aramak için gönderildim, adı...” Brienne duraksadı.

“Adını bilmediğiniz birini nasıl bulacaksınız? Lord Renly’yi öldürdünüz mü?”

“Hayır.”

Tarly kelimeyi tarttı. *Beni yargılıyor, diğerini yargıladığı gibi.* “Öldürmediniz,” dedi sonunda, “sadece ölmesine izin verdiniz.”

Renly, Brienne’in kollarında ölmüştü. Brienne genç kralın kanıyla ıslanmıştı. Geri çekildi. “Büyüydü. Ben asla...”

“Siz *asla?*” Adanın sesi kamçı gibiydi. “Evet. Siz asla bir zırh kuşanmamalıydınız. Babanızın kalesinden asla ayrılmamalıydınız. Bu bir savaş, hasat şenliği değil. Bütün tanrıların huzurunda, sizi bir gemiye bindirip Tarth’a geri göndermeliyim.”

“Bunu yaparsanız krala cevap verirsiniz.” Brienne sesinin korkusuz çıkmasını istemişti ama tiz bir sesle küçük bir kız gibi konuşmuştu. “Podrick, heybemde bir parşömen var. Onu lordumuza götür.”

Tarly mektubu aldı, kaşlarını çatarak okudu. Okurken dudaksan hareket etti. “Kral işi. Ne çeşit bir iş?”

Bana yalan söyle ve seni asayım. “Sa-sansa Stark.”

“Stark kızı burada olsaydı bilirdim. Bahse girerim ki babasının sancak beylerinden birine sığınmak umuduyla kuzeye döndü. Doğru adamı seçse iyi eder.”

“Kuzey yerine Vadi’ye gitmiş olabilir,” deyiverdi Brienne, “teyzesine.”

Lord Randyll, Brienne’e aşağılayıcı bir bakış attı. “Leydi Lysa öldü. Bir şarkıcı onu dağdan aşağı attı. Kartal Yuvası şimdi Serçaparmak’ın elinde... uzun zaman için değil gerçi. Vadi Lordları, tek yeteneği bakır saymak olan evcil bir maymunun önünde diz çökecek türden adamlar değil.” Mektubu Brienne’e geri verdi. “İstediğiniz yere gidin ve ne arzu ediyorsanız onu yapın... lakin tecavüze uğradığınızda adalet aramak için bana gelmeyin. Bunu aptallığınızla kazanmış olacaksınız.” Sör Hyle’a baktı. “Ve siz sör, kapıda olmalısınız. Kapının komutasını size verdim, öyle değil mi?”

“Verdiniz lordum,” dedi Hyle Hunt, “fakat düşündüm ki...”

“Fazla düşünüyorsunuz.” Lord Tarly uzaklaştı.

Lysa Tully öldü. Brienne, elindeki kıymetli parşömenle darağacının altında durdu. Kalabalık dağıldı ve kargalar ziyafetlerine kaldıkları yerden devam etmek üzere geri döndü. *Bir şarkıcı onu dağdan attı.* Kargalar Leydi Catelyn’in kardeşinin cesedini de yemiş miydi?

“Kokuşmuş Ördek’ten bahsetmiştin leydim,” dedi Sör Hyle. “Yerini göstermemi istersen...”

“Kapına dön.”

Şövalyenin yüzünden öfkeli bir ifade geçti. “Eğer arzun buysa.”

“Bu.”

“Zaman geçirmek için oynadığımız bir oyundu sadece. Amacımız zarar vermek değildi.” Şövalye duraksadı. “Ben öldü, biliyorsun. Karasu’da katledildi. Farrow ve Leylek Will de öyle. Mark Mullendore, kolunun yarısına mal olan bir yara aldı.”

Güzel, demek istedi Brienne. *Güzel, bunu hak etmişti.* Ama örgü zırhının içinde, omzunda maymunuyla, çadırının dışında oturan Mullendore’u hatırladı, birbirlerine komik suratlar yapıyorlardı. Catelyn Stark o gece Acı Köprü’de onlar için ne demişti? *Yaz şövalyeleri.* Şimdi sonbahardı ve yaz şövalyeleri yapraklar gibi dökülüyordu.

Brienne, Hyle Hunt’a sırtını döndü. “Podrick, gel.”

Çocuk, atları yürüterek Brienne’in arkasından gitti. “Orayı bulacak mıyız? Kokuşmuş Ördek’i?”

“Ben bulacağım. Sen doğu kapısındaki ahıra gidiyorsun. Seyis yamağına, geceyi geçirebileceğimiz bir han olup olmadığını sor.”

“Sorarım sör. Leydim.” Podrick yürürken yere bakıyordu, ara sıra taşları tekmeliyordu. “Nerede olduğunu biliyor musunuz? Ördek’in. Yani Kokuşmuş Ördek’in?”

“Hayır.”

“Bize göstereceğini söyledi. Şu şövalye. Sör Kyle.”

“Hyle.”

“Hyle. O size ne yaptı sör? Yani leydim.”

Oğlan kekeme olabilir ama aptal değil. “Kral Renly sancaklarını çağırdığında, Yüksek Bahçe’de bazı adamlar benimle bir oyun oynadı. Sör Hyle onlardan biriydi. Zalim, incitici ve namert bir oyundu.” Brienne durdu. “Doğu kapısı şu tarafta. Beni orada bekle.”

“Nasıl isterseniz leydim. Sör.”

Kokuşmuş Ördek’in bir tabelası yoktu. Bir hayvan leşi toplayıcısının ağılının altındaki ahşap basamakları bulmak Brienne’in bir saatini aldı. Mahzen loştu ve tavan alçaktı, Brienne içeri girerken başını bir kirişe çarptı. Görünürde hiç ördek yoktu. Etrafa birkaç tabure saçılmıştı ve toprak duvara bir sıra dayanmıştı. Masalar, kurtçuk delikleriyle dolu eski şarap fıçılarıydı. Vadedilen koku her şeye sinmişti. Brienne’in burnu, kokunun çoğunlukla şarap, rutubet ve küf olduğunu söylüyordu ama içinde biraz tuvalet ve hayvan mezarlığı da vardı.

Mahzendeki yegâne içiciler, bir köşede oturan Tyroshlu denizcilerdi, yeşil ve mor sakallarının arasından birbirlerine homurdanıyorlardı. Brienne’e şöyle bir baktılar ve içlerinden biri diğerlerinin gülmesine sebep olan bir şey söyledi. Mülk sahibi, iki varilin üstüne yerleştirilmiş bir kalasın arkasında duruyordu. Yuvarlak, solgun ve kelleşmeye başlamış bir kadındı, lekeli bir önlüğün altında sallanan kocaman ve yumuşak göğüsleri vardı. Kadın, tanrılar onu çiğ hamurdan yaratmış gibi görünüyordu.

Brienne burada su içmeye cesaret edemezdi. Bir kadeh şarap istedi ve, “Cevval Dick isimli bir adamı arıyorum,” dedi.

“Dick Crabb. Hemen hemen her gece gelir.” Kadın, Brienne’in zırhına ve kılıcına baktı. “Eğer onu keseceksen bunu başka bir yerde yap. Lord Tarly’yle sorun yaşamak istemiyoruz.”

“Onunla konuşmak istiyorum. Ona neden zarar vereyim?”

Kadın omuz silkti.

“Adam içeri girdiğinde başınla gösterirsen müteşekkir olurum.”

“Ne kadar müteşekkir?”

Brienne, kadınla arasında duran kalasın üstüne bir bakır yıldız koydu ve gölgelerin içinde, basamakları iyi gören bir yer buldu.

Şarabı denedi. Ağızda yağlı bir tat bırakıyordu ve içinde bir saç teli yüzüyordu. Brienne saç telini çıkarırken, *Sansa’yı bulmaya dair umutlarım*

kadar zayıf, diye düşündü. Sör Dontos'un peşine düşmek semeresiz olmuştu. Leydi Lysa'nın ölümüyle, Vadi muhtemel bir sığınak olmaktan çıkmıştı. *Neredesiniz Leydi Sansa? Kışyarı'na, evinize mi gittiniz yoksa Podrick'in düşündüğü gibi kocanızla mı birliktesiniz?* Brienne, Sansa'yı Dar Deniz'in karşısında kovalamak istemiyordu. Orada lisan bile ona yabancı olacaktı. *Kendimi anlatmak için homurdanıp el kol işaretleri yaparken şimdikinden bile ucube görünürüm. Bana gülerler, tıpkı Yüksek Bahçe'de güldükleri gibi.* Brienne orada olanları hatırlarken, yanaklarına bir kırmızılık yürüdü.

Renly tacını taktığında, Tarth Bakiresi ona katılmak için Menzil'den Yüksek Bahçe'ye kadar at sürmüştü. Brienne'i bizzat kral karşılamış ve onu memnuniyetle hizmetine almıştı. Kralın lordları ve şövalyeleri o kadar memnun olmamıştı. Brienne sıcak bir karşılama beklemiyordu. Soğukluğa, alaylara ve düşmanlığa karşı hazırlıklıydı. Bunlarla daha önce de karşılaşmıştı. Onu kafası karışık ve savunmasız halde bırakan şey aşağılanmak değil, bazı adamların gösterdiği nezaketti. Tarth Bakiresi daha önce üç kez nişanlanmıştı ama Yüksek Bahçe'ye gelene kadar kimse ona kur yapmamıştı.

Kur yapan ilk kişi Kıllı Büyük Ben'di, Renly'nin kampında Brienne'den daha uzun olan birkaç adamdan biri. Ben, Brienne'in zırhını temizlemesi için yaverini göndermiş ve ona gümüş bir içki kupası hediye etmişti. Sör Edmund Ambrose, Brienne'e çiçekler getirerek ve birlikle at sürmeyi teklif ederek Ben'in bir adım önüne geçmişti. Sör Hyle Hunt iki adamı da geride bırakmıştı. Brienne'e, yüzlerce şövalyelik hikâyesiyle ve fevkalade resimlerle dolu bir kitap vermişti. Brienne'in atları için elmalar ve havuçlar, miğferi için de mavi bir tüy getirmişti. Ona kamp dedikoduları anlatmıştı, Brienne'i güldürecek şeyleri seçerek zekice konuşmuştu. Hatta bir gün Brienne'le birlikte talim yapmıştı ki bu, diğer her şeyden daha değerliydi.

Brienne, diğer adamların ona nazik davranmaya başlamasının sebebinin Sör Hyle olduğunu düşünmüştü. Nazikten de öte. Adamlar, masada onun yanında oturak için mücadele etmişti, kimi şarap kadehini doldurmayı kimi de onun için sakatat bulmayı önermişti. Sör Richard Farrow, Brienne'in çadırının kapısında oturmuş ve uduyla aşk şarkıları çalmıştı. Sör Hugh Beesbury "Tarth'ın bakireleri kadar tatlı" bir çanak bal getirmişti. Sör Mark Mullendore, Yaz Adaları'ndan gelen siyah beyaz bir yaratık olan

maymununun tuhaflıklarıyla Brienne'i güldürmüştü. Leylek Will isimli vasıfsız bir şövalye, omzundaki düğümleri ovmayı teklif etmişti.

Brienne adamı reddetmişti. Hepsini reddetmişti. Bir gece, Sör Owen Inchfield, Brienne'i kolundan yakalayıp öptüğünde, Brienne adamı bir yemek ateşinin içine popo üstü devirmişti. Daha sonra bir aynada kendine bakmıştı. Yüzü her zaman olduğu kadar geniş ve çilliydi, dişleri öne çıkıktı, dudakları büyüktü, çenesi kalındı, çok çirkindi. Brienne'in tek isteği bir şövalye olmak ve Kral Renly'ye hizmet etmekti ama şimdi...

Üstelik kamptaki tek kadın Brienne değildi. Kamp takipçileri bile ondan daha güzeldi ve Lord Tyrell, Kral Renly'yi her gece kalede ağırlıyordu, soylu bakireler ve güzel leydiler flütün, borunun ve arpın müziğiyle dans ediyordu. Yabancı bir şövalye ona ne zaman iltifat etse, *bana neden nazik davranıyorsunuz?* diye çığlık atmak istiyordu Brienne. *Ne istiyorsunuz?*

Bu muammayı, Brienne'i çadırına çağırtmak için iki silahlı asker gönderdiği gün Randyll Tarly çözmüştü. Lordun genç oğlu Dickon, bir yandan atlarını eyerlerken bir yandan gülen dört şövalyenin konuşmalarını duymuş ve adamların söylediklerini babasına anlatmıştı.

Adamlar bir bahse girmişti.

Lord, Brienne'e, bu oyunu üç genç şövalyenin başlattığını söylemişti: Ambrose, Kıllı Ben ve Hyle Hunt. Bunlar lordun kendi şövalyeleriydi fakat bahsin dedikodusu kampa yayıldıkça diğer adamlar da oyuna katılmıştı. Yarışmaya girmek isteyen her adam, bir altın ejderha ödemek zorundaydı. Toplanan altınlar, Brienne'in bekâretini kim alırsa ona gidecekti.

"Eğlencelerine bir son verdim," demişti Tarly. "Bu... yarışmacıların... bazıları diğerlerinden daha az onur sahibi. Bahis her gün biraz daha büyüyordu ve adamlardan birinin ödülü zorla almaya karar vermesi an meseleydi."

"Onlar şövalye," demişti Brienne sersemlemiş bir halde, "kutsanmış şövalyeler."

"Ve onurlu adamlar. Suç sizde."

İtham, Brienne'i irkiltmişti. "Ben asla... lordum, ben onları cesaretlendirecek hiçbir şey yapmadım."

"Burada oluşunuz onları cesaretlendirdi. Eğer bir kadın bir kamp takipçisi gibi davranırsa, bir kamp takipçisi gibi muamele görmeye itiraz edemez. Bir savaş ordusu, bir bakire için uygun yer değildir. Eğer iffetinize ve hanedanınızın onuruna en ufak saygınız varsa, o zırhı çıkarır, evinize döner ve size bir koca bulması için babanıza yalvarırsınız."

“Ben dövüşmek için geldim,” diye ısrar etmişti Brienne. “Bir şövalye olmak için.”

“Tanrılar, dövüşmek için erkekleri ve çocuk doğurmak için kadınları yarattılar,” demişti Randyll Tarly. “Bir kadının savaşı doğum yatağındadır.”

Biri mahzenin basamaklarından aşağı iniyordu. Keskin yüz hatları ve kahverengi kirli saçları olan hırpani ve cılız bir adam Ördek’e girerken, Brienne şarabını kenara bıraktı. Adam, Tyroshlu denizcilere kısa bir bakış attı, Brienne’e daha uzun baktı ve kalasa gitti. “Şarap,” dedi, “içine at sidiği katma, teşekkürler.”

Kadın, Brienne’e baktı ve başını salladı.

“Şarabını ben ısmarlayacağım,” diye seslendi Brienne, “bir kelime karşılığında.”

Adam temkinli gözlerle Brienne’e baktı. “Bir kelime? Ben bir sürü kelime biliyorum.” Brienne’in karşısındaki tabureye oturdu. “Leydim hangi kelimeyi duymak istediğini söylesin ve Cevval Dick konuşsun.”

“Bir soytarıyı soytarı ettiğini duydum.”

Hırpani adam şarabını yudumladı, düşünüyor gibiydi. “Yapmış olabilirim. Yapmamış da olabilirim.” Adamın giydiği soluk renkli yırtık takımın göğsünden bir lordun arması sökülmüştü. “Bilmek isteyen kim?”

“Kral Robert.” Brienne, adamla arasındaki varilin üstüne bir gümüş geyik koydu. Sikkenin bir yüzünde Robert’ın kafası, diğer yüzünde bir geyik vardı.

“Öyle mi?” Adam gülümseyerek sikkeyi aldı, döndürdü. “Bir kralı dans ederken görmek isterim, *hey-nana, hey-nana, hey-nana, hey.* Şu senin soytarıyı görmüş olabilirim.”

“Yanında bir kız var mıydı?”

Adam bir çırpıda, “İki kız,” dedi.

“*İki* kız?” *Diğeri Arya olabilir mi?*

“Pekâlâ,” dedi adam, “tatlı küçükleri hiç görmedim ama soytarı üç kişilik geçiş istiyordu.”

“Nereye geçiş?”

“Hatırladığım kadarıyla denizin öteki tarafına.”

“Adamın nasıl göründüğünü hatırlıyor musun?”

“Bir soytarı gibi,” dedi adam. Dönen sikkeyi yavaşlamaya başladığında masanın üstünden aldı ve ortadan kaldırdı. “Korkmuş bir soytarı gibi.”

“Neden korkmuştu?”

Adam omuz silkti. “Söylemedi ama Cevval Dick korkunun kokusunu tanır. Hemen hemen her gece buraya geldi, denizcilere içki ısmarlardı, şakalar yaptı, küçük şarkılar söyledi. Ancak bir gece, göğüslerinde şu avcı arması olan adamlar geldi, senin soytarı süt beyazı kesildi ve adamlar gidene kadar hiç ses çıkarmadı.” Cevval Dick taburesini Brienne’e yaklaştırdı. “Tarly limana adamlar yerleştirdi, gelip giden bütün gemileri gözlüyorlar. Eğer bir adam geyik istiyorsa ormana, gemi istiyorsa limana gider. Senin soytarı cesaret edemedi, ben de ona biraz yardım önerdim.”

“Ne tür bir yardım?”

“Bir gümüş geyikten fazlasına mal olan türden bir yardım.”

“Anlatırsan bir tane daha alırsın.”

“Önce görelim,” dedi adam. Brienne varilin üstüne bir geyik daha koydu. Adam gülümsedi, sikkeyi döndürdü, avucunun içine aldı. “Bir adam gemilere gidemiyorsa, gemilerin ona gelmesi gerekir. Ona, böyle bir yer bildiğimi söyledim. Gizli bir yer gibi.”

Brienne’in kolları ürperdi. “Bir kaçakçı körfezi. Soytarıyı kaçakçılara gönderdin.”

“Onu ve iki kızı.” Adam kıkırdadı. “Yalnız... Pekâlâ, onları gönderdiğim yerde bir süredir hiç gemi yok. Otuz yıldır diyebiliriz.” Burnunu kaşıdı. “Bu soytarının senin için ne önemi var?”

“O kızlar benim kardeşlerim.”

“Öyle mi? Zavallı, küçük şeyler. Bir zamanlar benim de bir kız kardeşim vardı. Tokmak gibi dizleri olan cılız bir kızdı ama sonra göğüsleri çıktı ve bacaklarının arasına bir şövalyenin oğlu girdi. Onu son gördüğümde, hayatını yatarak kazanmak üzere Kral Toprakları’na gidiyordu.”

“Onları nereye gönderdin?”

Adam tekrar omuz silkti. “İşte bunu hatırlamıyorum.”

“Nereye?” Brienne masaya bir gümüş geyik daha koydu. Adam işaret papağıyla sikkeyi Brienne’e fırlattı. “Hiçbir geyiğin asla bulamayacağı bir yere... ama bir ejderha bulabilir.”

Gümüş ondan gerçeği alamayacak, diye düşündü Brienne. *Altın alabilir, belki de alamaz. Çelik daha kesin olurdu.* Brienne hançerine dokundu, sonra onun yerine kesesine uzandı. Bir altın ejderha buldu ve sikkeyi varilin üstüne koydu. “Nereye?”

Hırpani adam sikkeyi aldı ve ısırdı. “Tatlı. Bana Kırıkpençe Burnu’nu hatırlattı. Buranın kuzeyinde, tepelerle ve bataklıklarla dolu vahşi bir

arazidir, gel gör ki ben orada doğdum ve büyüdüm. Benim adım Dick Crabb ama bana Cevval Dick derler.”

Brienne kendi adını söylemedi. “Kırıkpençe Burnu’nda nereye?”

“Fısıltılar. Clarence Crabb’i duymuşsundur.”

“Hayır.”

Bu cevap adamı şaşırtmış gibiydi. “Sör Clarence Crabb dedim. Bende onun kanı var. İki buçuk metre boyundaydı, o kadar kuvvetliydi ki bir çam ağacını tek eliyle kökünden söküp yarım mil uzağa fırlatabilirdi. Hiçbir at onun ağırlığını taşıyamazdı, bu yüzden Clarence bir yaban öküzü sürerdi.”

“Onun şu kaçakçı körfeziyle ne ilgisi var?”

“Karısı bir orman cadısıydı. Sör Clarence ne zaman bir adam öldürse, adamın başını eve götürürdü ve karısı o başın dudaklarını öpüp onu hayata geri döndürürdü. Onlar lordlardı, büyücülerdi, meşhur şövalyeler ve korsanlardı. Biri de Gölgeli Vadi Kralı’ydı. Yaşlı Crabb’e iyi tavsiyeler verdi. Sadece baştan ibaret oldukları için yüksek sesle konuşamazlardı ama aynı zamanda asla susmazlardı. Yalnızca bir baştan ibaret olduğunda, günü geçirmek için yapabileceğin tek şey konuşmak. Böylece, Crabb’in küçük kalesi Fısıltılar adını aldı. Adı hâlâ aynı lakin binlerce yıldır harabe halinde. Issız bir yer, Fısıltılar.” Adam, sikkeyi parmaklarının arasında ustaca hareket ettirdi. “Tek başına bir ejderha kendini yalnız hisseder. Ama on tanesi...”

“On ejderha bir servet eder. Beni aptal mı sandın?”

“Hayır ama seni bir soytarıya götürebilirim.” Sikke bir yöne doğru hareket etti, sonra da diğer yöne. “Seni Fısıltılar’a götürebilirim leydim.”

Brienne, adamın parmaklarının sikkeyle oynayış şeklinden hiç hoşlanmamıştı. Bununla birlikte... “Kardeşimi bulursak altı ejderha. Sadece soytarıyı bulursak iki. Eğer hiçbir şey bulamazsak hiçbir şey.”

Crabb omuz silkti. “Altı iyidir. Altı işe yarar.”

Fazla çabuk. Dick altın sikkeyi cebine koyamadan Brienne adamın bileğini yakaladı. “Bana yanlış yapma. Kolay lokma olmadığımı öğrenmek zorunda kalırsın.”

Brienne serbest bıraktığında, Crabb bileğini ovuşturdu. “Lanet olsun,” diye homurdandı. “Elimi acıttın.”

“Bunun için üzgünüm. Kardeşim on üç yaşında. Onu bulmak zorundayım.”

“Bir şövalye onun bacaklarının arasına girmeden önce. Evet, seni anlıyorum. Kardeşin kurtuldu sayılır. Artık Cevval Dick’le birliktesin.

Günün ilk ışıklarında doğu kapısına gel. Şimdi gidip bir işi halletmem gerek.”

Samwell

Deniz, Samwell Tarly'yi kloroz yapmıştı.

Bunun tek sebebi Sam'in boğulma korkusu değildi. Bir kısmı kesinlikle korkuydu ama aynı zamanda geminin devinimiydi, Sam'in ayaklarının altında sallanan güvertelerdi. Kıyıdaki Doğugözcüsü'nden yelken açtıkları gün, Sam, Dareon'a. "Midem çok kolay bulanır," diye itiraf etti. Şarkıcı, Sam'in sırtını vurdu, "Miden çok büyük katil," dedi, "bu çok fazla bulantı demek."

Sam her şeyden çok Şebboy'un hatırı için cesur görünmeye çalıştı. Kız daha önce deniz görmemişti. Craster Kalesi'nden kaçtıktan sonra, karların içinde güç bela ilerlerken birçok göle rastlamışlardı ve Şebboy için o göller bile hayret verici şeyler olmuştu. *Karakuş* kıyıdan ayrılırken kız titremeye başladı ve yanaklarından kocaman, tuzlu gözyaşları süzüldü. Sam onun, "Tanrılar merhamet edin," diye fısıldadığını duydu. Önce Doğugözcüsü gözden kayboldu, mesafe artıkça Sur küçüldü ve sonunda görünmez oldu. O sırada rüzgâr çıktı. Yelkenler, sık yıkanan bir siyah pelerinin soluk gri rengindeydi ve Şebboy'un yüzü bembeyazdı. "Bu iyi bir gemi," dedi Sam, Şebboy'a. "Korkmana gerek yok." Ama Şebboy yalnızca Sam'in yüzüne baktı, bebeğine daha sıkı sarıldı ve aşağı kaçtı.

Sam küpeşteye sımsıkı tutundu ve küreklerin suya girip çıkışını seyretti. Küreklerin birlikte hareket edişini izlemek güzeldi ve suya bakmaktan daha iyiydi. Suya bakmak, Sam'in boğulmayı düşünmesine sebep oluyordu. Sam küçükken, babası onu Boynuz Tepe'nin altındaki bir gölcüğün içine atarak ona yüzmeyi öğretmeye çalışmıştı. Sam'in ağzı, burnu ve ciğerleri suyla dolmuştu. Sam, Sör Hyle tarafından çıkarıldıktan sonra saatler boyunca öksürmüş ve hırıltıyla nefes almıştı. Bu hadiseden sonra, belinden yukarı çıkan derinlikteki sulara girmeye cesaret edememişti.

Fok Körfezi, Sam'in belinden *çok daha* derindi ve babasının kalesinin altındaki küçük dalyan kadar munis değildi. Körfezin suları gri yeşil ve dalgalıydı. *Karakuş*'un takip ettiği ağaçlıklı kıyı şeridi, kayalardan ve anaforlardan ibaret bir keşmekeşti. Sam, kollarını ve bacaklarını çırparak bir şekilde o kadar uzağa gitmeyi başarsa bile, dalgalar onu kayalara çarpar ve başını küçük parçalara ayırırdı.

Körfeze bakan Sam'i görünce, "Deniz kızlarını mı arıyorsun Katil?" diye sordu Dareon. Doğugözcüsü'nden gelen sarı saçlı, ela gözlü şarkıcı, bir kara kardeşten çok karanlık bir prens gibi görünüyordu.

"Hayır." Sam ne aradığını ya da bu gemide ne işi olduğunu bilmiyordu. *Bir zincir dövmek, bir üstat olmak ve Nöbete daha iyi hizmet vermek için Hisar'a gidiyorum,* dedi kendine, ama bu düşünce ona usanç verdi. Sam, boynuna ağır ve soğuk bir zincir takmış bir üstat olmak istemiyordu. Kardeşlerini, sahip olduğu yegâne dostları bırakmak istemiyordu. Ve onu, ölmesi için Sur'a gönderen babayla yüzleşmeyi katiyen istemiyordu.

Diğerleri için durum farklıydı. Bu yolculuk onlar için mutlu sonla bitecekti. Şebboy, Tekinsiz Orman'da tanıştığı dehşetle kendisinin arasına Batıdiyar'ın enginliğini koyacak ve Boynuz Tepe'de güven içinde yaşayacaktı. Sam'in babasının kalesinde hizmetçi olarak çalışacak, ısınacak ve iyi beslenecekti. Craster'ın karısıyken hayalini bile kuramadığı o büyük dünyanın küçük bir parçası olacaktı. Oğlunun büyüyüp güçlendiğini, bir avcı, bir seyis ya da bir demirci olduğunu görecekti. Eğer çocuk silahlarla ilgili bir kabiliyet gösterirse, bir şövalye onu yaver bile yapabilirdi.

Üstat Aemon da daha iyi bir yere gidiyordu. Onun, kalan günlerini, Eski Şehir'in sıcak esintileriyle yıkanarak, üstat dostlarıyla sohbet ederek, bilgeliğini kalfalarla ve çıraklarla paylaşarak geçireceğini düşünmek güzeldi. Üstat Aemon bu istirahati yüzlerce kez hak etmişti.

Dareon bile daha mutlu olacaktı. Her zaman, onu Sur'a gönderen tecavüzden masum olduğunu iddia ederdi. Bir lordun meclisine ait olduğunu ve o lordun akşam yemeklerinde şarkılar çalması gerektiğini söylerdi. Şimdi böyle bir şansı vardı. Jon, Dareon'ı, kaybolan ve öldüğü farz edilen Yoren isimli bir adamın yerine toplayıcı yapmıştı. Dareon'ın görevi, Gece Nöbetçileri'nin kahramanlıklarıyla ilgili şarkılar söyleyerek Yedi Krallık'ı dolaşmak ve zaman zaman yeni acemilerle birlikte Sur'a dönmekti.

Bu deniz yolculuğu uzun ve zorlu olacaktı, bunu kimse inkâr edemezdi ama en azından diğerlerini mutlu bir son bekliyordu. Sam'in tesellisi buydu. *Onlar için gidiyorum,* dedi kendi kendine, *Gece Nöbetçileri ve mutlu son için.* Ama o daha uzun baktıkça, deniz daha derin ve daha soğuk görünüyordu.

Fakat suya *bakmamak* daha da kötüydü; Sam bunu, kıç kasarasının altında bulunan ve yolcular tarafından paylaşılan dar kamarada fark etti. Bebeğini emziren Şebboy'la konuşarak, aklını midesindeki bulantıdan

uzaklaştırmaya çalıştı. “Bu gemi bizi Braavos’a kadar götürecek,” dedi. “Orada, bizi Eski Şehir’e taşıyacak başka bir gemi bulacağız. Küçükken Braavos’la ilgili bir kitap okumuştum. Bütün şehir bir deniz kulağının içinde, yüzlerce adanın üstüne kurulmuş. Bir de titan var, yüzlerce metre uzunluğunda taş bir adam. Braavoslular at yerine teknelere biniyor. Şehrin oyuncuları, bildik aptal farslar uydurmak yerine yazılı hikâyeler oynuyor. Yemekler de çok güzel, bilhassa balıklar. Her çeşit midye, yılan balığı ve istiridye var, dalyandan taze taze çıkarılıyorlar. İki gemi arasında birkaç gün boşluğumuz olmalı. Eğer olursa, gidip bir oyun izler ve biraz istiridye yeriz.”

Sam bu fikrin Şebboy’u heyecanlandıracağını düşünmüştü. Daha fazla yanılamazdı. Kız, alnına düşen kirli saçlarının arasından, ifadesiz ve mat gözlerle Sam’e baktı. “Eğer isterseniz lordum,” dedi.

“Sen ne istiyorsun?” diye sordu Sam.

“Hiçbir şey.” Şebboy, Sam’e arkasını döndü ve oğlunu bir göğsünden diğerine aldı.

Geminin hareketi, Sam’in yola çıkmadan önce yediği yumurtaları, jambonları ve kızarmış ekmekleri kışkırttı. Sam birdenbire, kamarada bir an daha kalamayacağını hissetti. Ayağa kalktı ve kahvaltısını denize dökmek için merdiveni tırmandı. Midesi öyle çok bulanıyordu ki, Sam rüzgârın hangi yönden estiğini ölçmek için durmadı, neticede yanlış küpeşteden kustu ve üstünü başını pisletti. Yine de, çıkardıktan sonra kendini çok daha iyi hissetti... ama uzun zaman için değil.

Gemi, *Karakuş*’tu. Nöbet’in kadırgalarının en büyüğü. Cotter Turna, Kıyıdaki Doğugözcüsü’nde Üstat Aemon’la konuşurken, *Fırtına Kargası*’nın ve *Kuş Pençesi*’nin daha hızlı olduğunu söylemişti ama onlar savaş gemileriydi; kürekçilerin açık güvertelerde oturduğu ince ve hızlı yırtıcı kuşlar. *Karakuş,* Dar Deniz’in Skagos’un ötesindeki sert suları için daha iyi bir seçimdi. “Fırtınalar çıktı,” diye uyarmıştı Turna. “Kış fırtınaları daha kötüdür ama sonbahar fırtınaları daha sıktır.”

Karakuş’un karayı hiç gözden kaçırmadan Fok Körfezi’ni geçtiği ilk on gün yeterince sakindi. Rüzgâr estiğinde hava soğuk oluyordu ama havadaki tuz kokusunda insana canlılık veren bir şeyler vardı. Sam hemen hemen hiç yemek yiyemedi, midesine zorla bir şeyler soktuğundaysa, o şeyler midesinde uzun zaman durmadı, fakat bunun dışında Sam gayet iyi idare etti. Şebboy’u cesaretlendirmeye ve elinden geldiğince neşelendirmeye çalıştı ama bu zordu. Şebboy, Sam ne söylerse söylesin güverteye çıkmıyor

ve oğluyla birlikte karanlıkta oturmayı tercih ediyordu. Görünüşe göre, bebek de gemiyi annesinin sevdiğinden fazla sevmiyordu. Ağlamadığı zamanlarda, annesinden emdiği sütü kusuyordu. Bebeğin bağırsakları bozuktu ve sürekli hareket ediyordu, Şebboy'un bebeği sıcak tutmak için kullandığı kürkler pisleniyor ve havayı kahverengi bir ufunetle dolduruyordu. Sam ne kadar çok mum yakarsa yaksın, bok kokusu havada asılı kalıyordu.

Açık havada olmak daha iyiydi, bilhassa Dareon'ın şarkı söylediği zamanlarda. Şarkıcı, *Karakuş*'un kürekçileri tarafından tanınıyordu ve adamlar kürek çekerken onlar için şarkılar çalıyordu. Dareon, kürekçilerin en sevdiği şarkıların hepsini biliyordu: "Kara Bülbülü Astıkları Gün", "Deniz Kızının Matemi" ve "Zamanımın Sonbaharı" gibi hüzünlü olanları; "Demir Mızraklar" ve "Yedi Oğlanın Yedi Kılıcı" gibi heyecan verici olanları; "Leydinin Akşam Yemeği", "Kızın Küçük Çiçeği" ve "Megget Neşeli Bir Bakireydi" gibi edepsiz olanları. "Ayı ve Güzel Bakire"yi söylediğinde, bütün kürekçiler ona katılıyor ve Karakuş suyun üzerinde uçuyormuş gibi görünüyordu. Dareon hiçbir zaman iyi bir kılıç adamı olmamıştı; Sam bunu, Sör Alliser'ın gözetiminde geçirdikleri talim günlerinden biliyordu ama çocuğun güzel bir sesi vardı. Bir keresinde Üstat Aemon, Dareon'ın sesi için, "Üstüne bal dökülmüş gök gürlemesi," demişti. Dareon ahşap arp ve keman da çalıyor, hatta kendi şarkılarını yazıyordu... ama Sam şarkıların iyi olduğunu düşünmüyordu. Yine de, oturup Dareon'ı dinlemek güzeldi, gerçi üstüne oturduğu sandık o kadar sert ve kıymıklıydı ki Sam etli kalçaları için neredeyse minnettardı. *Şişman adamlar gittikleri her yere bir minder götürür,* diye düşündü.

Üstat Aemon da günlerini güvertede geçirmeyi tercih ediyordu, bir kürk yığınının altına büzüşüp suyu seyrediyordu. Dareon, "Neye bakıyor?" diye merak etti bir gün. "Burası onun için aşağıdaki kamara kadar karanlık."

Yaşlı adam onu duydu. Aemon'ın gözleri solmuş ve kararmıştı ama kulaklarında bir sorun yoktu. "Ben kör doğmadım," diye hatırlattı üstat. "Bu yoldan son geçtiğimde; her kayayı, ağacı, köpüklü dalgayı gördüm ve arkamızda uçan gri martıları seyrettim. Otuz beş yaşındaydım ve on altı yıllık zincirli bir üstattım. Yumurta, yönetimde ona yardım etmemi istedi ama ben yerimin Nöbet olduğunu biliyordum. Beni *Altın Ejderha*'ya bindirip kuzeye gönderdi. Arkadaşı Sör Duncan'ın beni sağ salim Doğugözcüsü'ne götürmesi için ısrar etti. Nymeria'nın, Nöbet'e, altın prangalar içinde altı kral gönderişinden o yana, hiçbir acemi Sur'a öyle bir

şaşaayla gitmemişti. Yumurta, yeminimin sözlerini tek başıma söylemek zorunda kalmayayım diye zindanları da boşalttı. Onların benim şeref muhafızlarım olduğunu söyledi. İçlerinden biri Brynden Nehir'in ta kendisiydi. Brynden daha sonra lord kumandan seçildi."

"*Kankuzgunu* mu?" dedi Dareon. "Onun hakkında bir şarkı biliyorum. Adı, 'Bin Bir Göz.' Ama onun yüz yıl önce yaşadığını sanıyordum."

"Hepimiz öyle sandık. Bir zamanlar senin kadar gençtim." Bu konu yaşlı adamı hüzünlendirdi. Aemon öksürdü, gözlerini kapadı ve uykuya daldı, dalgalar gemiyi sarstıkça o kürklerinin içinde sallandı.

Fok Körfezi genişlerken gri gökyüzünün altında yol aldılar; güneye, doğuya ve tekrar güneye doğru. Kaptan, bira fıçısı gibi bir göbeği olan kır saçlı bir kardeşti. Giydiği siyahlar öyle lekeli ve soluktu ki, mürettebat adama Yaşlı Tuzluçaput adını takmıştı. Kaptan çok nadir konuşuyordu. İkinci kaptan bunu telafi ediyordu; rüzgâr ne zaman dursa ya da kürekçiler ne zaman güçten düşer gibi olsa, küfrederek tuzlu havayı azarlıyordu. Sabahları yulaf lapası, öğlenleri bezelye lapası, akşamları da tuzlu sığır, tuzlu balık ve tuzlu koyun yediler. Yemeğin yanında bira içtiler. Dareon şarkı söyledi, Sam kustu, Şebboy ağladı ve bebeğini emzirdi, Üstat Aemon uyudu ve titredi. Ve rüzgâr her geçen gün biraz daha soğuk ve daha tehditkâr hale geldi.

Yine de, Sam'in yaptığı son yolculuktan daha iyi bir yolculuktu bu. Sam, Lord Redwyne'ın *Arbor Kraliçesi* isimli mahonuyla denize açıldığında on yaşından büyük değildi. *Arbor Kraliçesi, Karakuş*'tan beş kat büyüktü ve fevkalade güzeldi. Şarap rengi üç muazzam yelkeni ve güneş ışığında altın gibi pırıldayan kürekleri vardı. Gemi Eski Şehir'den ayrılırken, Sam küreklerin yükselip inişini nefesini tutarak seyretmişti... ama bu, Sam'in Redwyne Boğazları'na dair son iyi hatırasıydı.

Ve Arbor'a vardıklarında, işler kötüden daha kötüye gitmişti. Lord Redwyne'ın ikiz oğulları, Sam'den daha ilk görüşte nefret etmişti. Her sabah talim avlusunda, onu utandırmanın yeni yollarını bulmuşlardı. Üçüncü günde, Sam merhamet için yalvardığında, Horas Redwyne onu bir domuz gibi ciyaklatmıştı. Beşinci günde, Horas'ın kardeşi Hobber, mutfak işçisi bir kıza kendi zırhını giydirmiş ve kızın ahşap bir kılıçla Sam'i dövmesine izin vermişti, Sam sonunda ağlamıştı. Kız zırhı çıkarıp gerçek kimliğini gösterdiğinde bütün yaverler, yaver çömezleri ve seyis yamakları kahkahalar atarak ulumuşlardı.

O gece Sam'in babası, Lord Redwyne'a, "Çocuğun biraz tecrübe edinmeye ihtiyacı var, hepsi bu,"[3] demişti. Fakat Redwyne'ın soytarısı çıngırdağını çıngırdatmış ve, "Evet. Bir çimdik biber, birkaç diş sarımsak ve ağzına bir elma," diye karşılık vermişti. Bu hadiseden sonra Lord Randyll, Paxter Redwyne'ın çatısının altında kaldıkları sürece Sam'in elma yemesini yasaklamıştı. Sam eve dönüş yolculuğunda da mide bulantısı çekmişti ama Arbor'dan ayrılıyor olduğu için o kadar mutluydu ki boğazının arkasındaki kusmuk tadını neredeyse hoş karşılamıştı. Boynuz Tepe'ye döndüklerinde, annesi Sam'e, babasının aslında onu geri getirmemek üzere Arbor'a götürdüğünü söylemişti. "Sen, Lord Paxter'ın yaver çömezi ve kadeh taşıyıcısı olarak Arbor'da kalacaktın, Horas da senin yerine bizim yanımıza gelecekti. Eğer Lord Redwyne'ı memnun edebilmiş olsaydın, lordun kızıyla nişanlanacaktın." Kadın, Sam'in yanağındaki gözyaşlarını, tükürükle nemlendirdiği bir parça dantelle silmişti, Sam annesinin yumuşak dokunuşunu hâlâ hatırlıyordu. "Benim zavallı Sam'im," diye mırıldanmıştı kadın. "Benim zavallı, zavallı Sam'im."

Sam, *Karakuş*'un küpeştesine tutunmuş halde taşlı kıyıya vuran dalgaları seyrederken, *onu tekrar görmek güzel olacak,* diye düşündü. *Beni siyahlar içinde görürse benimle gurur bile duyabilir. "Ben artık bir erkeğim anne," diyebilirim ona, "bir kâhyayım ve Gece Nöbetçileri'nin adamıyım. Kardeşlerim bana Katil diyor."* Sam, erkek kardeşi Dickon'ı da görecekti, kız kardeşlerini de. *"Bakın," diyebilirim onlara, "bakın, neticede benim de iyi yaptığım bir şeyler varmış."*

Fakat Boynuz Tepe'ye giderse, babası da orada olabilirdi.

Bu düşünce tekrar midesini kaldırdı. Sam küpeştenin üstüne eğilip kustu ama rüzgâra karşı değil. Bu sefer doğru küpeşteye gitmişti. Kusmakta ustalaşıyordu.

Ya da öyle olduğunu sandı; *Karakuş,* karayı arkasında bırakana ve Skagos kıyılarına gitmek için koy boyunca doğuya vurana kadar.

Ada, Fok Körfezi'nin ağzındaydı; bir dağ kadar büyük, üstünde vahşi insanların yaşadığı, sert ve tehditkâr bir kara parçası. Sam, ada halkının mağaralarda ve amansız dağ sığınaklarında yaşadığını, savaşırken iri ve tüylü tekboynuzlar sürdüğünü okumuştu. *Skagos,* eski dilde "taş" anlamına geliyordu. Skagoslar kendilerine taşdoğumlular diyorlardı ama kuzeyli adamlar onları Skagglar diye anıyor ve onlardan hoşlanmıyordu. Sadece yüz yıl önce, Skagos bir isyanla ayaklanmıştı. İsyanı bastırmak yıllar almıştı, Kışyarı Lordu'nun ve lordun yüz yeminli kılıcının canına mal

olmuştu. Bazı şarkılar, Skagglar'ın yamyam olduğunu söylerdi. İddiaya göre, Skagoslu savaşçılar katlettikleri adamların kalplerini ve ciğerlerini yerlerdi. Kadim günlerde, Skagoslar, Skane isimli komşu adaya yelken açmış, adanın kadınlarını ele geçirmiş, erkeklerini öldürmüş ve onları çakıl taşlarıyla dolu bir sahilde on beş gün süren bir ziyafette yemişlerdi. Skane'de bugün bile hiç insan yoktu.

Şarkıları Dareon da biliyordu. Denizin içinden Skagos'un çıplak ve gri dorukları yükseldiğinde, şarkıcı *Karakuş*'un pruvasında Sam'e katıldı. "Eğer tanrılar merhametliyse, gözümüze bir tekboynuz ilişir," dedi.

"Eğer kaptan merhametliyse, adaya o kadar fazla yaklaşmayız. Skagos'un etrafında çok tehlikeli akıntılar ve bir geminin gövdesini bir yumurtaymışçasına kırabilecek kayalar var. Ama Şebboy'a bundan bahsetme. Yeterince korkuyor zaten."

"O ve cırlak eniği. Hangisinin daha gürültülü olduğunu bilmiyorum. Bebek sadece, ağzına bir meme ucu tıkılınca susuyor ve sonra kız ağlamaya başlıyor."

Bunu Sam de fark etmişti. "Belki de bebek kızın canını acıtıyor," dedi. "Eğer dişleri çıkıyorsa..."

Dareon udunun telini çekti ve havaya alaycı bir melodi gönderdi. "Yabanılların bundan daha cesur olduğunu duydum."

"Şebboy *cesur* bir kız," diye ısrar etti Sam, ama kızı daha önce bu kadar perişan bir halde görmediğini o bile kabul etmek zorundaydı. Şebboy genelde yüzünü saklıyordu ve kamarayı karanlık tutuyordu Sam kızın gözlerinin sürekli kırmızı ve yanaklarının sürekli ıslak olduğunu görebiliyordu. Sam sorunun ne olduğunu sorduğunda, kız sadece başını sallıyor ve Sam'i kendi cevaplarını bulmak zorunda bırakıyordu. "Deniz onu korkutuyor, hepsi bu," dedi Sam, Dareon'a. "Sur'a gelmeden önce bütün bildiği, Craster Kalesi ve kalenin etrafındaki ormandı. Doğduğu yerden yarım fersahtan fazla uzaklaşmış mıdır bilmem. Dereleri ve nehirleri biliyor ama biz yolda rastlayana bir göl bile görmemişti. Ve deniz... deniz korkutucu bir şey."

"Kara asla görüş alanımızın dışına çıkmadı."

"Çıkacak." Bu bölümden Sam de hoşlanmıyordu.

"Azıcık su, Katil'i korkutmuyor herhalde."

"Hayır," diye yalan söyledi Sam. "Ben değil. Ama Şebboy... belki onlar için birkaç ninni çalarsan, bebeğin uyumasına yardım edebilirsin."

Dareon'ın ağzı tiksintiyle çarpıldı. "Şebboy bebeğin poposuna bir tıpa akarsa belki. Kokuya tahammül edemiyorum." Ertesi gün yağmur yağmaya başladı ve deniz sertleşti. Sam, Üstat Aemon'a, "Aşağı insek iyi olacak, orası kuru," dedi. Fakat yaşlı üstat sadece gülümsedi, "Yağmuru yüzümde hissetmek iyi geliyor Sam," dedi. "Yağmur damlaları, gözyaşları gibi. Biraz daha kalmama izin ver lütfen. Son ağladığımdan bu yana çok uzun zaman geçti."

Eğer Üstat Aemon o yaşlı ve narin haliyle güvertede kalacaksa, Sam'in de aynı şeyi yapmaktan başka seçeneği yoktu. Hemen hemen bir saat kadar yaşlı adamın yanında oturdu, yumuşak ve biteviye yağmur onu kemiklerine kadar ıslatırken cübbesinin içinde büzüştü. Aemon yağmuru hissetmiyormuş gibi görünüyordu. İç geçirip gözlerini kapadı. Sam, onu rüzgârdan korumak için yaşlı adama sokuldu. *Birazdan onu kamaraya götürmemi isteyecek,* dedi kendi kendine. *İstemeli.* Ama üstat istemedi. Sonunda uzaklardan, doğudan bir gök gürültüsü geldi. "Aşağı inmemiz gerek," dedi Sam titreyerek. Üstat Aemon cevap vermedi. Sam, yaşlı adamın uyuduğunu ancak o zaman fark etti. Adamın omzunu nazikçe sarsarak, "Üstat," dedi. "Üstat Aemon uyanın."

Aemon'ın kör, beyaz gözleri açıldı. Yanaklarından yağmur damlaları süzülürken, "Yumurta?" dedi adam. "Yumurta, rüyamda yaşlı olduğumu gördüm."

Sam ne yapacağını bilmiyordu. Diz çöküp yaşlı adamı kucağına aldı ve onu aşağı taşıdı. Kimse Sam için güçlü diyemezdi ve yağmur, Üstat Aemon'ın siyahlarını sırılsıklam edip adamı iki kat ağırlaştırmıştı. Buna rağmen, üstat bir çocuk kadar hafifti.

Sam, kucağında Aemon'la birlikte kamaraya girdiğinde, Şebboy'un bütün mumları söndürmüş olduğunu gördü. Bebek uyuyordu. Şebboy bir köşeye kıvrılmıştı, Sam'in verdiği büyük siyah cübbenin katlarının içinde hafifçe hıçkırıyordu. "Bana yardım et," dedi Sam telaşla. "Onu kurulamama ve ısıtmama yardım et."

Şebboy hemen kalktı. Birlikte yaşlı üstadın ıslak kıyafetlerini çıkardılar ve adamı bir kürk yığınının altına gömdüler. Üstadın teni nemli ve soğuktu, dokununca yapış yapış hissediliyordu. "Yanına yat," dedi Şebboy, Sam'e. "Ona sarıl, onu kendi bedeninle ısıt. Onu ısıtmak zorundayız." Kendisi de aynı şeyi yaptı, tek kelime etmeden, sürekli ağlayarak. "Dareon nerede?" diye sordu Sam. "Bir arada durursak daha sıcak oluruz. Onun da burada olması gerek." Zemin yükselip ayaklarının altından kaydığında, Sam

şarkıcıyı bulmak için tekrar yukarı çıkıyordu. Şebboy çığlık attı, Sam dengesini kaybedip sertçe yere devrildi ve bebek ağlayarak uyandı.

Sam tekrar ayağa kalkmaya çalışırken gemi bir kez daha sarsıldı. Şebboy, Sam'in kollarına savruldu. Yabanıl kız ona öyle şiddetle sarılıyordu ki Sam güçlükle nefes alıyordu. "Korkma," dedi kıza. "Bu yalnızca bir macera. Bir gün bu hikâyeyi oğluna anlatacaksın." Şebboy, tırnaklarını Sam'in koluna daha derin gömmekten başka bir şey yapmadı. Kız titriyordu, hıçkırıklarının şiddetiyle bütün vücudu sarsılıyordu. *Söylediğim her şey onu daha beter hale getiriyor.* Sam kıza sımsıkı sarıldı, göğsünde kızın göğüslerini hissetti. O kadar korkmuş olmasına rağmen, bu durum onu sertleştirmeye yetti. Utanarak, *hissedecek*, diye düşündü ama Şebboy hissettiyse bile belli etmedi, sadece Sam'a daha sıkı tutundu.

Günler peş peşe geçip gitti. Güneşi hiç görmediler. Gündüzler griydi ve geceler siyah; yıldırımların, Skagos'un doruklarının üzerindeki gökyüzünü aydınlattığı zamanlar dışında. Herkes açlıktan kırılıyordu ama kimse yemek yiyemiyordu. Kaptan, kürekçileri kuvvetlendirmek için bir fıçı ateş şarabı açtı. Sam bir kadeh şarap denedi, sıcak yılanlar boğazından aşağı inip göğsüne girerken o iç geçirdi. İçkiyi Dareon da sevdi ve o andan sonra nadiren ayıktı.

Yelkenler yukarı çıktı, yelkenler aşağı indi. Yelkenlerden biri direkten kurtuldu ve kocaman gri bir kuş misali uzaklara uçtu. *Karakuş,* Skagos'un güney kıyısına doğru dönerken, kayalarda bir kadırganın enkazı göründü. Kadırganın mürettebatının bir kısmı kıyıya vurmuştu ve kargalarla yengeçler onlara saygı göstermek için bir araya toplanmıştı. "Kahretsin çok yakınız," diye homurdandı Tuzluçaput. "Şöyle sağlam bir rüzgâr çıksa onların yanına savrulup parçalanırız." Çok bitkin olmalarına rağmen, kürekçiler tekrar küreklere asıldı ve gemi güneye, Dar Deniz'e doğru döndü. Sonunda Skagos küçüldü; gökyüzünde, fırtına işaretçisi bulutlar ya da yüksek siyah dağların tepeleri ya da her ikisi birden olabilecek koyu şekillere dönüştü. Bundan sonra, yedi gece ve sekiz gün boyunca açık ve sakin denizde yol aldılar.

Sonra daha çok fırtına geldi, öncekilerden daha beter.

Sessizliklerle bölünen üç fırtına mı vardı yoksa bir mi? Sam asla bilemedi, halbuki umursamak için umutsuzca uğraşmıştı. Bir keresinde, herkes kamarada toplandığında, *"Ne fark eder?"* diye bağırdı Dareon ona. *Fark etmez,* demek istedi Sam şarkıcıya, *ama bunu düşündüğüm sürece boğulmayı, hasta olmayı veya Üstat Aemon'ın titremelerini düşünmüyorum.*

Tiz bir sesle, “Fark etmez,” demeyi başardı ama sözlerinin geri kalanı gök gürültüsü tarafından boğuldu, zemin sallandı ve Sam’i yan tarafa savurdu. Şebboy ağlıyordu. Bebek çığlık atıyordu. Ve Sam, yukarıda mürettebata bağıran Tuzluçaput’u duyabiliyordu; hiç konuşmayan hırpani kaptanı.

Denizden nefret ediyorum, diye düşündü. *Denizden nefret ediyorum, denizden nefret ediyorum, denizden nefret ediyorum.* Bir sonraki şimşek o kadar parlaktı ki tavandaki boşluklardan içeri girip kamarayı aydınlattı. *Bu iyi ve sağlam bir gemi, iyi ve sağlam bir gemi, dedi Sam kendine. Batmayacak. Korkmuyorum.*

Şiddetli rüzgârların arasındaki sessizliklerden birinde, Sam bembeyaz kesilmiş parmak eklemleriyle küpeşteye tutunmuş umutsuzca kusmak isterken, mürettebattan bazı adamların konuşmalarını duydu; bütün bunların, gemiye bir kadın almanın sonucu olduğunu söylüyorlardı, üstelik gemideki yabanıl bir kadındı. Rüzgâr tekrar şiddetlenirken, “Kendi babasıyla düzüşmüş,” dedi bir adam. “Bu fahişelik yapmaktan daha kötü. Bu her şeyden daha kötü. Ondan ve yavruladığı şu zelilden kurtulmazsak hepimiz boğulacağız.”

Sam onlarla yüzleşmeye cesaret edemedi. Onlar Sam’den daha büyüktü. Sert ve kuvvetli adamlardı. Kolları ve omuzları, küreklerde geçen yıllar sayesinde kalınlaşmıştı. Ama Sam bıçağını keskin tuttu ve Şebboy ne zaman su dökmek için kamaradan ayrılsa Sam de onunla gitti.

Dareon’ın bile yabanıl kızla ilgili söyleyecek iyi bir şeyi yoktu. Bir kere, Sam’in ısrarıyla, bebeği sakinleştirmek için bir ninni çaldı ama Şebboy şarkının ilk kıtasında tesellisi mümkün olmayan bir şekilde ağlamaya başladı. “Yedi kahrolası cehennem,” diye parladı Dareon, “bir *şarkı* dinlemeye yetecek vakit için bile susamıyor musun?”

“Sen sadece çal,” diye yalvardı Sam, “sadece onun için şarkıyı söyle.”

“Onun şarkıya ihtiyacı yok,” dedi Dareon. “Temiz bir dayağa ihtiyacı var, belki de sert bir şekilde düzülmeye. Yolumdan çekil Katil.” Sam’i kenara itti, bir kadeh ateş şarabında ve küreklerin sert kardeşliğinde biraz avuntu bulmak için kamarayı terk etti.

Sam artık aklını kaybetmek üzereydi. Kokulara alışmıştı fakat fırtınalarla Şebboy’un hıçkırıkları arasında günlerdir uyumamıştı. Üstat Aemon’ın uyandığını görünce, “Ona verebileceğiniz bir şey yok mu?” diye sordu yaşlı adama, çok yumuşak bir sesle. “Korkusunu geçirecek bir bitki ya da iksir?”

“Duyduğun şey korku değil,” dedi yaşlı adam. “Bu kederin sesi ve kederin ilacı yok. Bırak da kızın gözyaşları kendi seyrinde aksın Sam. Akıntıya engel olamazsın.”

Sam anlamamıştı. “Güvenli bir yere gidiyor. Sıcak bir yere. Neden kederli olsun ki?”

“Sam,” diye fısıldadı yaşlı adam, “iki sağlam gözün var ama yine de göremiyorsun. Şebboy, çocuğu için acı çeken bir anne.”

“Bebek kloroz, hepsi bu. Hepimiz kloroz olduk. Braavos’ta limana çıktığımızda...”

“...bebek hâlâ Dalla’nın oğlu olacak, Şebboy’un bedeninin çocuğu değil.”

Sam, Aemon’ın kastettiği şeyi bir an sonra anladı. “Bu olamaz... O asla... bebek tabii ki onun. Şebboy *oğlunu* almadan asla Sur’dan ayrılmazdı. Onu seviyor.”

“Şebboy iki oğlanı da emzirdi ve ikisini de sevdi,” dedi Aemon, “fakat aynı şekilde değil. Hiçbir anne bütün çocuklarını aynı şekilde sevmez, Yukarıdaki Anne bile. Şebboy çocuğu isteyerek bırakmadı, bundan eminim. Lord Kumandan’ın ne tehditlerde bulunduğunu ve ne sözler verdiğini sadece tahmin edebilirim... lakin tehditler ve sözler olduğu kesin.”

“Hayır. Hayır, bu doğru değil. Jon asla...”

“Jon asla yapmazdı. Lord Kar yaptı. Bazen mutlu bir seçenek yoktur Sam, sadece diğerlerinden daha az keder veren bir seçenek vardır.”

Mutlu seçenek yoktur. Sam, onun ve Şebboy’un katlandığı bütün sıkıntıları düşündü; Craster Kalesi ve Yaşlı Ayı’nın ölümü, kar ve buz ve dondurucu rüzgârlar, günlerce günlerce günlerce süren yürüyüş, Beyazağaç’taki yaratıklar, Soğukel ve ağaç kuzgunları, Sur, Sur, Sur, toprağın altındaki Kara Kapı. Bütün bunlar ne uğrunaydı? *Mutlu seçenekler ve mutlu sonlar yoktur.*

Sam çığlık atmak istedi. Ulumak, hıçkırmak, sarsılmak ve küçük bir topak gibi kıvrılıp ağlamak istedi. *Jon bebekleri değiştirdi,* dedi kendine. *Küçük prensi korumak için bebekleri değiştirdi, onu Leydi Melisandre’nin ateşlerinden ve kadının kırmızı tanrısından uzak tutmak için. Eğer Melisandre, Şebboy’un oğlunu yakarsa bunu kim umursar? Şebboy’dan başka hiç kimse. O Craster’ın eniği, ensestten doğmuş bir zelil, Sur’un Ötesindeki Kral’ın oğlu değil. Rehine olarak bir değeri yok, kurban olarak bir değeri yok, hiçbir şey için bir değeri yok, onun bir adı bile yok.*

Sözsüz kalan Sam kusmak için güverteye çıktı ama midesinde çıkaracak bir şey yoktu. Gemidekilerin üzerine gece çöktü, günlerdir görmedikleri durgun ve tuhaf bir gece. Deniz cam gibi karaydı. Kürekçiler küreklerde dinlendi. Bazıları oturdukları yerde uyudu. Rüzgâr yelkenlerdeydi. Sam kuzey semasına serpilmiş yıldızları ve özgür insanların Hırsız dediği kızıl göçebeyi bile görebiliyordu. *O benim yıldızım olmalı*, diye düşündü sefil bir halde. *Jon'un Lord Kumandan olmasına yardım ettim ve ona Şebboy'la bebeği getirdim. Mutlu sonlar yoktur.*

"Katil." Dareon, Sam'in yanında belirdi, onun acısından bihaberdi. "Sonunda tatlı bir gece. Bak, yıldızlar ortaya çıkıyor. Bir parça ay bile görebiliriz. En kötüsü bitmiş olabilir."

"Hayır." Sam burnunu sildi ve tombul parmağıyla güneyi, karanlığın toplandığı yeri gösterdi. "İşte," dedi. Onun konuştuğu anda şimşek çaktı, kör edici bir parlaklıkla, ani ve sessiz. Uzaktaki bulutlar bir an için ışıldadı. Dünyadan daha yüksek mor, kırmızı ve sarı dağlar, dağların üstüne yığıldı. "En kötüsü bitmedi. En kötüsü daha yeni başlıyor ve mutlu sonlar yok."

"Tanrılar merhamet edin," dedi Dareon gülerek. "Katil, tam bir korkaksın."

Jaime

Lord Tywin Lannister şehre aygırının sırtında girmişti, kırmızı mineli zırhı gösterişli ve ışıltılıydı, mücevherlerle ve altın süslemelerle parlaktı. Lord Tywin Lannister aynı şehirden kırmızı sancaklarla kaplanmış yüksek bir arabanın içinde ayrıldı, kemiklerine refakat eden altı sessiz rahibeyle birlikte.

Cenaze alayı, Kral Toprakları'nı, Aslan Kapısı'ndan daha geniş ve daha görkemli olan Tanrı Kapısı'ndan terk etti. Jaime bu tercihin yanlış olduğunu hissediyordu. Onun babası bir aslandı, bunu kimse inkâr edemezdi ama Lord Tywin bile bir tanrı olduğunu asla iddia etmemişti.

Lord Tywin'in arabası elli şövalyeden oluşan şeref kıtası tarafından çevrelenmişti, adamların mızraklarında kırmızı flamalar dalgalanıyordu. Batı lordları onların hemen arkasından geliyordu. Rüzgâr, lordların sancaklarım savuruyor ve sancakların üstündeki armaları titretip dans ettiriyordu. Jaime, atını kafilenin baş tarafına doğru sürerken yaban domuzlarının, porsukların, böceklerin, bir yeşil okun, bir kırmızı öküzün, çapraz şekilde duran teberlerin, mızrakların, bir ağaç kedisinin, bir çileğin, bir leydi elbisesi kolunun ve birbirlerine zıt renklerde boyanmış dört güneşin yanından geçti.

Lord Brax, gümüş dokumalı astarı olan açık gri bir takım giymişti, kalbinin üstüne ametist bir tekboynuz iğnelemişti. Lord Jast, siyah çelikten yapılmış bir zırhın içindeydi, göğüs kalkanına üç altın aslan başı kakılmıştı. Görünüşüne bakılırsa, Jast'ın ölümüyle ilgili dedikodular çok da yanlış sayılmazdı; aldığı yaralar ve tutsaklık, onu bir zamanlar olduğu adamın gölgesi haline getirmişti. Lord Banefort mücadeleyi daha kolay atlatmıştı ve savaşa dönmeye hazır görünüyordu. Plumm mor giymişti, Prester kakım rengi, Moreland kızıl ve yeşil. Fakat her biri, eve götürdükleri adamın onuruna kırmızı ipek bir pelerin kuşanmıştı.

Lordların arkasından yüz arbaletçi ve üç yüz silahlı asker geliyordu, onların omuzlarından da kırmızılar akıyordu. Beyaz pelerininin ve beyaz pullu zırhının içindeki Jaime, bu kırmızı nehrin ortasında abes olduğunu hissediyordu.

Amcası da onun daha müsterih olmasını sağlamadı. Jaime, kafilenin baş tarafına gidip atını adamın yanına yanaştırdığında, “Lord Kumandan,” dedi Sör Kevan, “Majesteleri Kraliçe’nin benim için son bir emri mi var?”

“Buraya Cersei için gelmedim.” Arkada bir davul vurmaya başladı; ağır, ölçülü, hüzünlü. *Ölü,* diyor gibiydi, *ölü, ölü, ölü.* “Veda etmeye geldim. O benim babamdı.”

“Ve onun.”

“Ben Cersei değilim. Benim sakalım var, onun göğüsleri. Eğer kafanız hâlâ karışıksa amca, ellerimizi sayın. Cersei’nin iki eli var.”

“İkinizin de istihza düşkünlüğü var,” dedi Sör Kevan. “Şakalarınızı kendinize saklayın sör, ben onları pek sevmem.”

“Nasıl isterseniz.” *Bu iş umduğum kadar iyi gitmiyor.* “Cersei sizi uğurlamak isterdi ama acil işleri var.”

Sör Kevan güldü. “Hepimizin var. Kralınız nasıl?” Adamın ses tonu, soruyu bir azarlamaya dönüştürmüştü.

“Yeterince iyi,” dedi Jaime kendini savunur bir tonla. “Sabahları onu Balon Swann koruyor. İyi ve yiğit bir şövalye.”

“Bir zamanlar, insanlar beyaz pelerin giyenlerden bahsederken bu sıfatları eklemeye gerek duymazdı.”

Kimse kardeşlerini seçemiyor, diye düşündü Jaime. *Kendi adamlarımı seçmeme izin verin ve Kral Muhafızları tekrar azametli olsun.* Ama bu yüksek sesle söylense zayıf bir iddia gibi duyulurdu; diyar lafından Kral Katili olarak anılan bir adamın beyhude böbürlenmesi. *Onuru boktan olan bir adamın.* Jaime boş verdi. Buraya amcasıyla tartışmak için gelmemişti. “Sör,” dedi, “Cersei’yle barış imzalamanız gerek.”

“Savaşta mıyız? Kimse bana söylemedi.”

Jaime bunu duymazdan geldi. “Lannister’la Lannister arasındaki çekişme, sadece hanedanımızın düşmanlarına yardım eder.”

“Eğer ortada bir çekişme varsa, benim marifetim değil. Cersei hükmetmek istiyor. Pekâlâ. Diyar onun. Benim tek isteğim rahat bırakılmak. Benim yerim oğlumla birlikte Darry’de. Kalenin tamir edilmesi, arazilerin ekilmesi ve korunması gerek.” Sör Kevan acı bir kahkaha koyuverdi. “Ve kardeşin, bana zamanımı doldurmak için yapacak fazla bir şey bırakmadı. Lancel’ın düğünüyle de ilgilenmeliyim. Müstakbel karısı, bizim Darry’ye varmamızı beklerken epey sabırsızlandı.”

İkizler’den gelen bir dulla evlenecek. Jaime’nin kuzeni Lancel on metre geride at sürüyordu. Çukur gözleri ve beyaz saçlarıyla Lord Jast’tan daha

yaşlı görünüyordu. Jaime, Lancel'ı gördüğünde hayalet parmaklarının kaşındığını hissediyordu... *Lancel'la, Osmund Karakazan'la ve ihtimal Ay Oğlan'la yatıyordu*... Jaime sayısız kere Lancel'la konuşmaya çalışmıştı ama onu hiçbir zaman yalnız yakalayamamıştı. Eğer delikanlının yanında babası yoksa bir rahip vardı. *Lancel, Kevan'ın oğlu olabilir ama damarlarında süt akıyor. Tyrion yalan söyledi. O sözler beni yaralamak içindi.*

Jaime, kuzenini aklından çıkardı ve tekrar amcasına döndü. "Düğünden sonra Darry'de mi kalacaksınız?"

"Belki bir süre için. Görünüşe göre Sandor Clegane, Üç Dişli Mızrak boyunca akınlar düzenliyor. Kız kardeşin onun başını istiyor. Sandor, Dondarrion'a katılmış olabilir."

Jaime, Tuzçukuru'nu duymuştu. Şimdiye kadar diyarın yarısı duymuştu. Son derece vahşi bir baskındı. Kadınlar tecavüze uğramış ve sakat bırakılmıştı, çocuklar annelerin kollarında katledilmişti, kasabanın yarısı ateşe verilmişti. "Randyll Tarly, Bakire Havuzu'nda. Bırakın da haydutlarla o ilgilensin. Sizin Nehirova'ya gitmenizi tercih ederim."

"Nehirova'nın komutası Sör Daven'da. Batı Muhafızı. Onun bana ihtiyacı yok. Lancel'ın var."

"Nasıl isterseniz amca." Jaime'nin başı davulun ritmiyle zonkluyordu. *Ölü, ölü, ölü.* "Şövalyelerinizi etrafınızda tutarsanız iyi edersiniz."

Sör Kevan, Jaime'ye soğuk bir bakış attı. "Bu bir tehdit mi sör?"

Tehdit? Bu ima Jaime'yi şaşırttı. "Bir ikaz. Demek istediğim... Sandor çok tehlikeli."

"Siz hâlâ kundaklarınızın içine sıçarken, ben haydutları ve eşkıya şövalyeleri asıyordum. Eğer endişe ettiğiniz şey buysa sör, gidip Clegane ve Dondarrion'la tek başıma yüzleşecek değilim. Bütün Lannisterlar şöhret budalası değiller."

Ah amca, sanırım benden bahsediyorsun. "Addam Marbrand o haydutlarla en az sizin kadar iyi baş edebilir. Brax, Banefort, Plumm ve diğerleri de öyle. Lakin hiçbiri sizin kadar iyi bir Kral Eli olamaz."

"Kardeşiniz şartlarımı biliyor. Şartlarım değişmedi. Yatak odasına bir dahaki girişinizde ona bunu söyleyin." Sör Kevan, savaş atını mahmuzlayıp uzaklaştı, Jaime'yle yaptığı sohbete beklenmedik bir son verdi.

Jaime adamın gitmesine müsaade etti, kayıp kılıç eli seğiriyordu. Her şeye rağmen Cersei'nin yanlış anlamış olmasını ummuştu ama hata ettiği ortadaydı. *İkimizi biliyor. Tommen'ı ve Myrcella'yı biliyor. Cersei de onun*

bildiğini biliyor. Sör Kevan, Casterly Kayası'ndan bir Lannister'dı. Jaime, Cersei'nin ona zarar vereceğine inanamazdı ama... *Tyrion hakkında yanıldım, neden Cersei hakkında yanılıyor olmayayım?* Çocuklar babalarını öldürüyorken, bir yeğeni amcasını öldürmekten alıkoyacak ne vardı? *Çok fazla şey bilen sakıncalı bir amca.* Cersei, onun işini Tazı'nın yapacağını umuyor da olabilirdi. Eğer Sandor Clegane, Sör Kevan'ı öldürürse, Cersei'nin kendi ellerini kana bulamasına gerek kalmazdı. *Ve karşılaşırlarsa öldürür de.* Kevan Lannister bir zamanlar sağlam bir kılıç adamıydı ama artık genç değildi ve Tazı...

Kafile, Jaime'ye yetişti. Lancel iki rahiple birlikte geçerken Jaime delikanlıya seslendi. "Lancel. Kuzen. Evliliğin için seni tebrik etmek istedim. Vazifelerim sebebiyle düğüne iştirak edemeyeceğim için üzgünüm."

"Majesteleri korunmalı."

"Ve korunacak. Yine de, yatak törenini kaçıracak olmaktan nefret ediyorum. Bu senin ilk evliliğin, anladığım kadarıyla kızın ikinci evliliği. Leydim sana neyin nereye gireceğini göstermekten mutluluk duyacak, bundan eminim."

Bu edepsiz yorum, yakındaki lordların çoğunun gülmesine ve Lancel'ın rahiplerinin kınayan bakışlar atmasına sebep oldu. Lancel eyerinde huzursuzca kıpırdandı. "Kocalık vazifemi yerine getirecek kadar şey biliyorum sör."

"Bir gelinin, kendi düğün gecesinde istediği şey tam olarak bu," dedi Jaime. "*Vazifesini* nasıl yerine getireceğini bilen bir koca."

Lancel'ın yanaklarına bir kırmızılık yürüdü. "Sizin için dua ediyorum kuzen. Majesteleri Kraliçe için de. Yaşlı Hatun onu hikmetine mazhar etsin ve Savaşçı onu korusun."

"Cersei neden Savaşçı'ya ihtiyaç duysun ki? Ben varım." Jaime atını döndürdü, beyaz pelerini rüzgârla dalgalandı. *İblis yalan söylüyordu. Cersei, Lancel gibi dindar bir budalayla yatmaktansa, bacaklarının arasına Robert'ın cesedini almayı tercih eder. Tyrion, seni şeytani piç, daha olası biri hakkında yalan söylemeliydin.* Jaime, babasının cenaze arabasını dörtnala geçti ve uzaktaki şehre doğru koştu.

Jaime Lannister, Yüksek Aegon Tepesi'ndeki Kızıl Kale'ye dönerken, Kral Toprakları'nın caddeleri neredeyse terk edilmiş görünüyordu. Şehrin kumar yuvalarını ve meyhanelerini dolduran askerlerin çoğu artık gitmişti. Yiğit Garlan, Tyrell kuvvetinin yarısını Yüksek Bahçe'ye geri götürmüştü.

Diğer yarısı, Fırtına Burnu'nu kuşatmak üzere Mace Tyrell ve Mathis Rowan'la birlikte güneye yürümüştü.

Lannister ordusuna gelince; iki bin tecrübeli muharip, şehir duvarlarının dışındaki kampta kalmıştı, Paxter Redwyne'ın donanmasının gelmesini ve onları Karasu Koyu'nun karşısına geçirip Ejderha Kayası'na götürmesini bekliyorlardı. Lord Stannis kuzeye yelken açarken arkasında küçük bir garnizon bırakmıştı, yani iki bin adam gayet yeterli olacaktı, Cersei buna karar vermişti.

Geri kalan batılı adamlar; evlerini yeniden inşa etmek, tarlalarını ekmek ve son bir hasat kaldırmak için karılarına ve çocuklarına dönmüşlerdi. Askerler yola çıkmadan önce, Cersei, Tommen'ı onların kampına götürmüş ve adamların küçük kralı neşelendirmesine izin vermişti. Kraliçe o gün, dudaklarındaki gülümseme ve altın saçlarında ışıldayan sonbahar güneşiyle, daha önce hiç olmadığı kadar güzeldi. İnsanlar onun hakkında başka ne söylerse söylesin, Cersei kendini erkeklere nasıl sevdireceğini biliyordu.

Jaime, kale kapılarından içeri girdiğinde, dış avluda mızrak talimi yapan iki düzine şövalyeyle karşılaştı. *Artık yapamayacağım bir şey daha,* diye düşündü. Bir mızrak, bir kılıçtan daha ağır ve daha hantaldı. Jaime için kılıçlar bile yeterince sıkıntılıydı. Mızrağı sol eliyle taşıyabileceğini düşündü ama bu, kalkanını sağ koluna takması gerektiği anlamına geliyordu. Bir mızrak müsabakasında, düşman her zaman sol tarafta olurdu. Jaime'nin sağ kolundaki bir kalkan, göğüs kalkanındaki meme uçları kadar fayda sağlardı. Atından inerken, *hayır, mızrak günlerim bitti,* diye düşündü... ama yine de durdu ve bir süre talimi izledi.

Sör Uzun Tallad, mızrak hedefindeki kum torbası dönüp kafasına çarptığında atından düştü. Güçlüdomuz hedefteki kalkana öyle sert vurdu ki ahşap çatladı. Tetik'in Kennos'u yıkımı tamamladı. Yağmur Ormanı'ndan Sör Dermot için hedefe yeni bir kalkan asıldı. Lambert Turberry hedefe sadece yandan vurabildi ama Sakalsız Jon Bettley, Humfrey Swyft ve Alyn Stackspear sağlam darbeler indirdiler, Kırmızı Ronnet Connington da mızrağını parçaladı. Sonra Çiçek Şövalyesi atına bindi ve diğer adamların hepsini utandırdı.

Mızrak dövüşünün dörtte üçü binicilikti, Jaime her zaman buna inanmıştı. Sör Loras atını olağanüstü sürdü ve mızrağını, elinde bir mızrakla doğmuşçasına taşıdı... delikanlının annesinin yüzündeki acı dolu ifadenin sebebi de buydu şüphesiz. *Mızrağın ucunu tam istediği yere koyuyor ve bir kedinin dengesine sahipmiş gibi görünüyor. Belki de beni*

attan düşürmesi şans eseri değildi. Jaime'nin delikanlıyı bir daha asla deneyemeyecek olması büyük talihsizlikti. Jaime adamları talimleriyle baş başa bıraktı.

Cersei; Tommen ve Lord Merryweather'ın siyah saçlı Myrli karısıyla birlikte Maegor Hisarı'ndaki çalışma odasındaydı. Üçü birlikte Yüce Üstat Pycelle'e gülüyorlardı. Kapıdan içeri girerken, "Zekice yapılmış bir espiriyi mi kaçırdım?" dedi Jaime.

"Ah, bakın," diye mırıldandı Leydi Merryweather, "cesur kardeşiniz geri dönmüş Majesteleri."

"Büyük bölümü." Jaime kraliçenin sarhoş olduğunu fark etti. Bir vakitler Robert Baratheon'ı içki içtiği için hor gören Cersei, son zamanlarda elinde bir sürahi şarapla dolaşıyor gibiydi. Jaime bundan hoşlanmıyordu ama bugünlerde kardeşinin yaptığı hiçbir şeyden hoşlanmıyordu. "Yüce Üstat," dedi Cersei, "havadisleri Lord Kumandan'la paylaşın lütfen."

Pycelle fevkalade rahatsız görünüyordu. "Bir kuş geldi," dedi. "Stokeworth'ten. Leydi Tanda, kızı Lollys'in güçlü ve sağlıklı bir oğul doğurduğu nu söylüyor."

"Küçük piçe ne isim verdiklerini asla tahmin edemezsin kardeşim."

"Hatırladığım kadarıyla bebeğe Tywin adını vermek istiyorlardı."

"Evet ama ben bunu yasakladım. Falyse'e, babamızın asil ismini, bir domuz çobanının ve yarım akıllı bir dişi domuzun eniğine hediye etmeyeceğimi söyledim."

Yüce Üstat Pycelle, "Leydi Stokeworth, çocuğun isminin onun marifeti olmadığı konusunda ısrar ediyor," diyerek araya girdi. Adamın buruşuk alnında ter damlaları vardı. "Seçimi Lollys'in kocası yapmış. Bronn denen adam... görünüşe göre çocuğa..."

"Tyrion adını koymuş," diye tahmin etti Jaime. "Ona Tyrion adını vermiş."

Yaşlı adam titreyen başıyla onayladı. Cübbesinin koluyla alnını sildi.

Jaime gülmek zorundaydı. "Buyur tatlı kardeşim. Her yerde Tyrion'ı arıyordun. Bütün bu zaman boyunca Lollys'in rahminde saklanıyormuş."

"Tuhaf. Sen ve Bronn çok tuhafsınız. O piç şu anda Lollys Yarımakıllı'nın memesini emiyor ve o paralı asker, yaptığı küçük küstahlığa gülerek onu seyrediyor."

"Belki de çocuk kardeşinize benziyordur," dedi Leydi Merryweather. "Şekil bozukluğuyla doğmuş olabilir, belki de burunsuzdur." Gırtlağından gelen bir kahkahayla güldü.

“Tatlı bebeğe bir hediye göndermeliyiz,” dedi kraliçe. “Öyle değil mi Tommen?”
“Bir kedi yavrusu gönderebiliriz.”
“Bir aslan yavrusu,” dedi Leydi Merryweather. Gülümsemesi, *çocuğun küçük boğazını parçalaması için,* diyordu.
“Benim aklımda daha farklı bir hediye var,” dedi Cersei.
Büyük ihtimalle yeni bir üvey baba. Jaime kardeşinin gözlerindeki bakışı tanıyordu. O bakışı daha önce de görmüştü. En son Tommen’ın düğün gecesinde; Cersei, Kral Eli Kulesi’ni yaktığında. İzleyicilerin yüzleri çılgınateşin yeşil ışığıyla yıkanmıştı, bu yüzden insanlar çürüyen cesetler gibi görünüyorlardı, neşeli bir gulyabani sürüsü gibi. Fakat bazı cesetler diğerlerinden daha alımlıydı. Cersei o uğursuz ışıltının içinde bile güzeldi. Tek eli göğsündeydi, dudakları aralanmıştı, yeşil gözleri parlıyordu. *Ağlıyor,* diye fark etmişti Jaime, fakat kardeşinin kederden mi yoksa zevkten mi ağladığını söyleyemezdi.
Manzara Jaime’yi tedirginlikle doldurmuştu, ona Aerys Targaryen’ı ve adamın ateşle nasıl tahrik olduğunu hatırlatmıştı. Bir kralla Kral Muhafızları arasında sır olmazdı. Aerys’in saltanatının son yıllarında, kralla kraliçenin ilişkisi gergindi. Ayrı yataklarda uyuyor ve uyanık oldukları zamanlarda birbirlerinden uzak durmak için ellerinden gelen her şeyi yapıyorlardı. Fakat Aerys ne zaman bir adamı ateşe verse, o gece Kraliçe Rhaella’nın bir ziyaretçisi oluyordu. Aerys gürzlü ve hançerli El’ini yaktığı gün, Jaime ve Jon Darry kralın yatak odasının kapısında beklemişlerdi. Meşe kapının arkasından, Rhaella’nın, “Canımı yakıyorsun,” diye bağırdığını duymuşlardı. “Canımı *yakıyorsun.*” Bu feryat, tuhaf bir şekilde, Lord Chelsted’in çığlıklarından daha beterdi. Jaime en sonunda, “Biz kraliçeyi korumak için de yemin ettik,” demişti. “Ettik,” diye onaylamıştı Darry, “ama kraldan korumak için değil.”
Bu olaydan sonra Jaime, Rhaella’yı sadece bir kez görmüştü; kadının Ejderha Kayası’na gitmek üzere kaleden ayrıldığı sabah. Kraliçe, onu Yüksek Aegon Tepesi’nden aşağı indirip gemiye götürecek olan kraliyet arabasına binerken pelerinli ve başlıklıydı ama Jaime, kraliçe gittikten sonra, kadının hizmetçilerinin fısıltılarını duymuştu. Kraliçenin, bir canavarın saldırısına uğramış gibi göründüğünü söylemişlerdi, kadının baldırları tırmalanmış ve göğüsleri çiğnenmişti. *Taçlı bir canavar,* Jaime biliyordu.

Sonunda Deli Kral öyle korkak bir adam haline gelmişti ki, onun bulunduğu yerlere, Kral Muhafızları'nın taşıdığı kılıçlar dışında hiçbir bıçağın sokulmasına izin vermez olmuştu. Sakalı karmakarışık ve kirliydi. Saçları beline kadar inen platin bir düğümdü. Tırnakları yirmi santim uzunluğunda sarı ve çatlak pençelerdi. Ama bıçaklar ona işkence etmeyi sürdürmüştü; kralın asla kaçamayacağı bıçaklar, Demir Taht'ın bıçakları. Kralın kolları ve bacakları her zaman yara kabuklarıyla ve tam iyileşmemiş kesiklerle kaplıydı.

Jaime, Cersei'nin gülümsemesini incelerken, *bırak da kömürleşmiş kemiklerin ve pişmiş etlerin kralı olsun,* diye hatırladı. *Bırak da küllerin kralı olsun.* "Majesteleri," dedi, "sizinle özel olarak konuşabilir miyiz?"

"Nasıl istersen. Tommen, bugünkü dersinin vakti geldi de geçiyor bile. Yüce Üstat'la git."

"Evet anne. Kutsanmış Baelor'u öğreniyorum."

Kraliçeyi iki yanağından öptükten sonra Leydi Merryweather da ayrıldı. "Akşam yemeği için döneyim mi Majesteleri?"

"Dönmezseniz çok darılırım."

Jaime, Myrli kadının yürürken kaIçalarını nasıl salladığına dikkat etmekten kendini alamadı. *Her adım bir baştan çıkarma.* Kapı kadının arkasından kapandığında Jaime boğazını temizledi ve, "Önce şu Karakazanlar, sonra Qyburn, şimdi de bu kadın," dedi. "Bugünlerde tuhaf bir hayvanat bahçesine sahipsin tatlı kardeşim."

"Leydi Taena'dan ziyadesiyle hoşlanmaya başladım. Beni eğlendiriyor."

"O kadın Leydi Margaery'nin eşlikçilerinden biri," diye hatırlattı Jaime. "Seni küçük kraliçeye gammazlıyor."

"Elbette gammazlıyor." Cersei, kadehini yeniden doldurmak için içki dolabına gitti. "Taena'yı kendi eşlikçim olarak almak istediğimde Margaery çok sevindi. Onu duymalıydın. *'Sizin için bir kardeş olacak, tıpkı benim için olduğu gibi. Onu kesinlikle almalısınız! Benim kuzenlerim ve diğer leydilerim var.'* Küçük kraliçemiz yalnız kalmamı istemiyor."

"Madem bir casus olduğunu biliyordun, onu neden aldın?"

"Margaery düşündüğü kadar zeki değil. Şu Myrli sürtüğün içinde nasıl tatlı bir yılan olduğuna dair en ufak bir fikri yok. Küçük kraliçeyi, sadece bilmesini istediğim şeylerle beslemek için Taena'yı kullanıyorum. Hatta bazıları gerçek." Cersei'nin gözleri fesatlıkla parlıyordu. "Ve Taena, Bakire Margaery'nin yaptığı her şeyi bana anlatıyor."

"Anlatıyor mu? Bu kadın hakkında ne biliyorsun?"

“Bir anne olduğunu biliyorum, bu dünyada yüksek yerlere gelmesini istediği genç bir oğlu var. Oğlunun bunu başardığını görmek için ne gerekiyorsa yapar. Bütün anneler aynıdır. Leydi Merryweather bir yılan olabilir lakin aptal değil. Onun için, Margaery’nin yapabileceğinden fazla şey yapabileceğimi biliyor ve bu yüzden işime yaramaya çalışıyor. Bana anlattığı ilginç şeyleri duysan çok şaşırırsın.”

“Ne tür şeyler?”

Cersei pencerenin altına oturdu. “Diken Kraliçesi arabasının içinde sikke dolu bir sandık saklıyor, bunu biliyor muydun? Fetih’in öncesine ait eski altınlar. Eğer bir tacir, altın sikkeli bir fiyat telaffuz edecek kadar aptal olursa, Diken Kraliçe’si adamın ücretini Yüksek Bahçe’nin elleriyle ödüyor. Her el, bizim bir ejderhamızın yarı ağırlığında. Hangi tacir Mace Tyrell’in leydi annesi tarafından dolandırıldığını söylemeye cesaret edebilir?” Şarabından bir yudum aldı. “Küçük gezintin keyifli miydi?”

“Amcamız senin yokluğunla ilgili yorumlar yaptı.”

“Amcamızın yorumları beni ilgilendirmiyor.”

“İlgilendirmeli. Ondan faydalanabilirsin. Nehirova’da ya da Kaya’da değilse, Lord Stannis’e karşı kuzeyde. Babam, Kevan’a her zaman güvendi...”

“Kuzey Muhafızı’mız, Roose Bolton. Stannis’le o ilgilenecek.”

“Lord Bolton, Boğaz’ın aşağısında kapana kısıldı. Kuzeyle bağlantısı Moat Cailin’deki demiradamlar tarafından kesildi.”

“Uzun zaman için değil. Bolton’ın piçi bu küçük engeli ortadan kaldıracak. Lord Bolton, Lord Walder’ın oğulları Hosteen ve Aenys’in komutasındaki iki bin Frey’i kendi kuvvetine katacak. Bu sayı, Stannis’le ve birkaç bin ıskartayla uğraşmaya yeter de artar.”

“Sör Kevan...”

“...Darry’de, Lancel’a kıçını silmeyi öğretirken çok meşgul olacak. Babamın ölümü onu erkekliğinden etti. Kevan yaşlı ve işi bitmiş bir adam. Daven ve Damion bize daha iyi hizmet ederler.”

“Kâfi gelirler.” Jaime’nin kuzenleriyle bir sorunu yoktu. “Bununla birlikte, hâlâ bir El’e ihtiyacın var. Amcamız değilse, kim?”

Cersei güldü. “Sen değilsin. Bu konuda endişelenme. Belki Taena’nın kocası. Adamın büyükbabası, Aerys’in El’iymiş.”

Bereket boynuzlu El. Jaime, Owen Merryweather’ı gayet iyi hatırlıyordu; cana yakın fakat etkisiz bir adamdı. “Hatırladığım kadarıyla

adam o kadar başarılı olmuştu ki Aerys onu sürgüne göndermiş ve arazilerine el koymuştu."

"Robert arazileri geri verdi. En azından bir kısmını. Orton da geri kalanını alırsa, Taena çok mutlu olur."

"Mesele Myrli bir fahişeyi mutlu etmek mi? Ben diyarı yönetmek olduğunu sanıyordum."

"Diyarı ben yönetiyorum."

Yedi hepimizi korusun, yönetiyorsun. Cersei kendini, memeli bir Lord Tywin olarak düşünmekten hoşlanıyordu ama yanılıyordu. Lord Tywin bir buzul gibi amansız ve acımasızdı. Cersei ise çılgınateşti, bilhassa engellendiğinde. Stannis'in Ejderha Kayası'ndan ayrıldığını öğrendiğinde bir genç kız gibi sevinmişti; Stannis'in sonunda savaşmayı bıraktığından ve uzaklara kaçtığından emindi. Kuzeyden, Stannis'in Sur'da tekrar ortaya çıktığı haberi geldiğinde, Cersei'nin öfkesi korkutucu olmuştu. *Yeterince zeki ama sağduyusu ve sabrı yok.* "Sana yardım edecek güçlü bir El'e ihtiyacın var."

"Zayıf bir hükümdar güçlü bir El'e ihtiyaç duyar, Aerys'in babamıza ihtiyaç duyduğu gibi. Güçlü bir hükümdara, emirlerini yerine getirecek sebatlı bir hizmetkâr yeter." Cersei kadehindeki şarabı çalkaladı. "Lord Hallyne uygun olabilir. Kral Eli olarak hizmet veren ilk alev kehanetçisi o olmaz."

Evet. Sonuncuyu ben öldürdüm. "Aurane Su'yu baş kaptan yapacağına dair dedikodular var."

"Biri beni gammazlıyor mu?" Jaime cevap vermeyince, Cersei saçlarını geri attı ve, "Su, bu görev için gayet uygun," dedi. "Hayatının yarısını gemilerde geçirdi."

"Hayatının yarısını mı? Adam yirmi yaşından büyük olamaz."

"Yirmi iki. Ne fark eder? Babam, Aerys Targaryen tarafından El ilan edildiğinde yirmi bir yaşında bile değildi. Tommen'ın yanında, şu buruş buruş ihtiyarlar yerine genç adamlar olmasının vakit geldi. Aurane güçlü ve zinde."

Güçlü, zinde ve yakışıklı, diye düşündü Jaime... *Lancel'la, Osmund Karakazan'la ve ihtimal Ay Oğlan'la yatıyordu...* "Paxter Redwyne daha iyi bir seçim olur. Batıdiyar'daki en büyük donanmayı komuta ediyor. Aurane Su bir kayığı komuta edebilir, ona bir kayık alırsan tabii."

"Sen çocuksun Jaime. Redwyne, Tyrell'in sancak beyi ve Tyrell'in iğrenç büyükannesinin yeğeni. Lord Tyrell'in yaratıklarından hiçbirini

konseyimde istemiyorum.”
“Tommen’ın konseyi demek istiyorsun.”
“Ne demek istediğimi biliyorsun.”
Gayet iyi. “Aurane’in kötü, Hallyne’in daha da kötü bir fikir olduğunu biliyorum. Qyburn’e gelince... tanrılar merhamet edin, Cersei, o Vargo Hoat’un adamıydı. Hisar onun zincirini aldı!”
“Gri koyunlar. Qyburn bana çok iyi hizmet etti. Üstelik sadık bir adam, aynı şeyi kendi akrabalarım için söyleyemem.”
Eğer bu yolda ilerlersen tatlı kardeşim, bedenlerimiz kargaların ziyafeti olur. “Cersei, kendini bir dinle. Her gölgede cüceler görüyorsun ve dostlardan hasımlar yaratıyorsun. Kevan amca senin düşmanın değil. Ben senin düşmanın değilim.”
Cersei’nin yüzü öfkeyle çarpıldı. “Yardım etmen için sana yalvardım. Önünde diz çöktüm ve sen beni reddettin!”
“Yeminim...”
“...seni Aerys’i öldürmekten alıkoymadı. Kelimeler rüzgârdır. Bana sahip olabilirdin ama bir pelerini tercih ettin. Dışarı çık.”
“Kardeşim...”
“*Dışarı çık* dedim. Şu çirkin bilek köküne bakmaktan sıkıldım. *Dışarı çık!*” Cersei, Jaime’yi hızlandırmak için, elindeki şarap kadehini onun kafasına fırlattı. Iskaladı ama Jaime kadının ne demek istediğini anladı.
Akşam karanlığı, Jaime’yi Beyaz Kılıç Kulesi’nin ortak salonunda bir kadeh Dorne şarabı ve Beyaz Kitap’la birlikte buldu. Çiçek Şövalyesi içeri girdiğinde, Jaime kılıç elinin bilek köküyle sayfaları çeviriyordu. Genç şövalye, pelerinini ve kılıç kemerini çıkarıp duvardaki kancaya, Jaime’nin eşyalarının yanına astı.
“Sizi bugün avluda gürdüm,” dedi Jaime. “İyi at sürdünüz.”
“İyiden *daha iyi* kuşkusuz.” Sör Loras kendine bir kadeh şarap doldurdu ve hilal şekilli masanın karşısındaki sandalyeye oturdu.
“Daha mütevazı bir adam, ‘Lordum çok nazik,’ ya da, ‘İyi bir bineğim vardı,’ diye cevap verirdi.”
“At yeterliydi, lordum da benim mütevazı olduğum kadar nazik.” Loras eliyle kitabı gösterdi. “Lord Renly, kitapların üstatlar için olduğunu söylerdi.”
“Bu kitap bizim için. Beyaz bir pelerin giymiş her adamın tarihi burada yazılı.”

“Göz atmıştım. Kalkanlar güzel. İçinde daha çok resim olan kitapları tercih ediyorum. Lord Renly’nin, bir rahibi kör edebilecek çizimlere sahip birkaç kitabı vardı.”

Jaime gülümsemek zorundaydı. “Bu kitapta öyle çizimler yok sör. Lakin tarihler gözlerinizi açabilir. Sizden önceki adamların hayatlarını bilmek işinize yarar.”

“Biliyorum. Ejderha Şövalyesi Prens Aemon, Sör Ryam Redwyne, Kocayürek, Cesur Barristan...”

“...Gwayne Corbray, Alyn Connington, Darry’nin Şeytanı, evet. Kuvvetli Lucamore’u da duymuşsunuzdur.”

“Sör Şehvetli Lucamore mu?” Sör Loras eğleniyormuş gibi görünüyordu. “Üç ve otuz çocuk, öyle miydi? Adamın aletini kestiler. Sizin için o şarkıyı söyleyeyim mi sör?”

“Ya Sör Terrence Toyne?”

“Kralın metresiyle yattı ve çığlıklar atarak öldü. Bundan çıkarılacak ders; beyaz pantolon giyen bir adam, pantolonunun uçkurunu sımsıkı bağlı tutmalıdır.”

“Gricübbeli Gyles? Cömert Orivel?”

“Gyles bir haindi, Orivel de korkak. Beyaz pelerini lekeleyen adamlar. Lordum ne ima ediyor?”

“Hiçbir şey. Ortada bir hakaret yokken varmış gibi alınmayın. Uzun Tom Costayne için ne dersiniz?”

Sör Loras başını iki yana salladı.

“Altmış yıl boyunca Kral Muhafızı’ydı.”

“Bu ne zamandı? Ben hiç...”

“Peki Gölgeli Vadi’den Sör Donnel?”

“Bu ismi duymuş olabilirim ama...”

“Addison Tepe? Beyaz Baykuş? Michael Mertyns? Jeffory Norcross? Ona Teslimolmaz derlerdi. Kırmızı Robert Çiçek? Bana bu adamlar hakkında ne söyleyebilirsiniz?”

“Çiçek, bir piç ismi. Tepe de öyle.”

“Buna rağmen iki adam da Kral Muhafızları’nı komuta edecek kadar yükseldi. Hikâyeleri kitapta mevcut. Rolland Darklyn de burada. Kral Muhafızları’nda hizmet veren en genç adamdı, bana kadar. Beyaz pelerinini bir muharebe meydanında aldı ve pelerini kuşandıktan bir saat sonra öldü.”

“Demek ki çok iyi değildi.”

“Yeterince iyiydi. O öldü fakat kralı yaşadı. Birçok cesur adam beyaz pelerin giydi. Çoğu unutuldu.”

“Çoğu unutulmayı hak eder. Kahramanlar her zaman hatırlanır. En iyiler.”

“En iyiler ve en kötüler.” *Yani ikimizden biri, muhtemelen bir şarkıda yaşayacak.* “Ve biraz iyi, biraz da kötü olan az sayıda adam. Onun gibi.” Jaime, parmağını okuduğu sabaya vurdu.

“Kim?” Sör Loras görebilmek için başını eğdi. “Kızıl zeminde on tane siyah top. Bu armayı tanımıyorum.”

“İlk Viserys’e ve İkinci Aegon’a hizmet eden Criston Cole’un armasıydı.” Jaime, Beyaz Kitap’ı kapattı. “Ona, Kralyaratan derlerdi.”

Cersei

Adamlar onun önünde dizlerinin üstüne çöktüğünde, *deri bir çuval taşıyan üç sefil soytarı*, diye düşündü kraliçe. Adamların görüntüsü onu cesaretlendirmedi. *Her zaman bir şans var sanırım.*

"Majesteleri," dedi Qyburn sessizce, "küçük konsey..."

"...benim keyfimi bekleyecek. Onlara bir hainin ölüm haberini götürebiliriz." Şehrin karşı tarafında, Baelor Septi'nin çanları yas şarkıları söylüyordu. *Senin için çanlar çalınmayacak Tyrion,* diye düşündü Cersei. *Kafanı zifte batıracağım ve çarpık bedenini köpeklere yedireceğim.* "Ayağa kalkın," dedi muhtemel lordlara. "Bana ne getirdiğinizi gösterin."

Ayağa kalktılar; üç çirkin ve hırpani adam. Birinin boynunda bir çıban vardı. Üçü de yarım yıldır yıkanmamıştı. Bu çeşit adamları lordluğa yükseltmek fikri Cersei'yi eğlendiriyordu. *Onları ziyafetlerde Margaery'nin yanına oturtabilirim.* Baş soytarı çuvalın ipini çözüp elini içeri soktuğunda, kabul salonu çürük kokusuyla doldu. Adamın çuvaldan çıkardığı kafa gri yeşildi ve kurtçuk kaynıyordu. *Babam gibi kokuyor.* Dorcas nefesini tuttu ve Jocelyn ağzını kapatıp kustu.

Kraliçe, gözünü bile kırpmadan hediyesini inceledi. "Yanlış cüceyi öldürmüşsünüz," dedi sonunda, her kelimede kın kusarak.

Soytarılardan biri, "Öyle bir şey yapmadık," demeye cesaret etti. "Bu o olmalı. Bir cüce, bakın. Biraz çürümüş, hepsi bu."

"Aynı zamanda yeni bir burun da çıkarmış," dedi Cersei. "Büyük ve yuvarlak bir burun olduğunu söyleyebilirim. Tyrion'ın burnu bir mücadele kesilerek kopartılmıştı."

Üç soytarı bakıştı. "Bize kimse söylemedi," dedi kafayı tutan. "Bu adam gayet cesur bir şekilde yolda yürüyordu, çirkin bir cüceydi, biz de düşündük ki..."

"Bir serçe olduğunu *söyledi,*" diye ekledi çıbanı olan, "sen de onun yalan söylediğini söyledin." Bunlar üçüncü adama söylenmişti.

Kraliçe, bu fars oyunu uğruna küçük konseyi beklettiğini düşününce sinirlendi. "Benim vaktimi harcadınız ve masum bir adamı öldürdünüz. Ben de sizin kafalarınızı kesmeliyim." Fakat bunu yaparsa, bir sonraki adam tereddüt edebilir ve İblis'in ağdan kaçıp gitmesine izin verebilirdi. Cersei

böyle bir şeye müsaade etmektense, ölü cücelerden üç metrelik bir yığın oluştururdu. “Gözümün önünden çekilin.”

“Evet Majesteleri,” dedi çıbanlı adam. “Özür dileriz.”

“Kafayı istiyor musunuz?” dedi kafayı tutan.

“Sör Meryn’e verin. Hayır, çuvalın *içinde,* seni yarım akıllı. Evet. Sör Osmund, şunları dışarı çıkarın.”

Trant kafayı dışarı çıkardı, Karakazan da kafayı getiren adamları. Adamların ziyaretinin tek kanıtı, Leydi Jocelyn’in kahvaltısıydı. “Şunu hemen temizle,” diye emretti kraliçe. Bu ona getirilen üçüncü kafaydı. *Bu seferki en azından bir cüceydi.* Bundan önceki sadece çirkin bir çocuktu.

“Biri cüceyi bulacak, endişe etmeyin,” dedi Sör Osmund. “Ve bulunduğunda onu bir güzel öldüreceğiz.”

Öldürecek misiniz? Cersei geçen gece rüyasında çıkık çeneli ve çatlak sesli yaşlı kadını görmüştü. Ona Lannis Limanı’nda Kurbağa Maggy diyorlardı. *Eğer babam kadının bana neler söylediğini bilseydi, onun dilini keserdi.* Ama Cersei kimseye anlatmamıştı, Jaime’ye bile. *Melara, kadının kehanetlerinden hiç bahsetmezsek onları unutacağımızı söylemişti. Unutulmuş bir kehanetin gerçekleşemeyeceğini söylemişti.*

“Her yerde İblis’i arayan muhbirlerim var Majesteleri,” dedi Qyburn. Üstatların cübbelerine çok benzeyen bir şey giymişti ama giydiği şey gri değil beyazdı, Kral Muhafızları’nın tertemiz pelerinleri gibi. Cübbenin etekleri, kolları ve yüksek yakası altın helezonlarla süslenmişti ve adamın beline altın bir kuşak sarılmıştı. “Eski Şehir, Martı Kasabası, Dorne, hatta Özgür Şehirler. İblis nereye kaçarsa kaçsın, muhbirlerim onu bulacaklar.”

“Kral Toprakları’ndan ayrıldığını farz ediyorsunuz. Baelor Septi’nde saklanıyor da olabilir. Belki de şu korkunç gürültüyü yaratmak için çanların iplerine asılıyordur.” Cersei yüzünü buruşturdu ve Dorcas’ın yardımıyla ayağa kalktı. “Gelin lordum. Konseyim bekliyor.” Qyburn’ün koluna girdi, birlikte merdivenden aşağı indiler. “Size verdiğim şu küçük işle ilgilenebildiniz mi?”

“İlgilendim Majesteleri. Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm. Eti böceklerden temizlemek hayli vaktimi aldı. Kendimi affettirmek için, fildişi ve gümüşten yapılmış bir kutunun içini keçeyle kapladım, kafatası için münasip bir sunum hazırladım.”

“Bir çuval da işe yarardı. Prens Doran onun kafasını istiyor. Kafanın ne çeşit bir kutunun içinde geldiğini hiç umursamaz.”

Çanların çınlaması avluda daha gürültülüydü. *Altı üstü bir Yüce Rahip'ti. Buna daha ne kadar katlanmak zorundayız.* Çanların sesi Dağ'ın çığlıklarından daha melodikti ama...

Qyburn kraliçenin ne düşündüğünü sezmiş gibiydi. "Çanlar gün batımında susacak Majesteleri."

"Bu büyük bir rahatlama olacak. Nereden biliyorsunuz?"

"Bilmek, benim hizmetimin tabiatında var."

Varys hepimizi, yeri doldurulamaz olduğuna inandırmıştı. Nasıl da aptalmışız. Kraliçe, hadımın yerini Qyburn'ün aldığını duyurduğunda, olağan haşaratlar hiç vakit kaybetmemiş ve fısıltılarını birkaç sikkeyle takas etmek üzere kendilerini adama tanıtmışlardı. *Marifet en başından beri gümüşteydi, Örümcek'te değil. Qyburn bize gayet iyi hizmet edecek.* Cersei, Qyburn sandalyesine oturduğunda, Pycelle'in yüzünün alacağı şekli görmek için sabırsızlanıyordu.

Küçük konsey toplantıdayken, konsey odasının kapısına Kral Muhafızları'ndan bir şövalye yerleştirilirdi. Bugünkü şövalye Sör Boros Blount'tu. "Sör Boros," dedi kraliçe hoş bir şekilde, "bu sabah epey gri görünüyorsunuz. Yediğiniz bir şey dokunmuş olabilir mi?" Jaime onu kralın çeşnicisi yapmıştı. *Leziz bir görev lakin bir şövalye için utanç verici.* Boros bundan nefret ediyordu. Blount, kraliçe ve Qyburn için kapıyı tutarken adamın sarkık gıdısı titredi.

Cersei içeri girince konsey üyeleri sessizleşti. Lord Gyles öksürerek selam verdi, Pycelle'i uyandıracak kadar gürültülüydü. Diğerleri hoş sözler söyleyerek ayağa kalktılar. Cersei çok zayıf bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Lordlarım, geç kaldığım için beni affedeceğinizi biliyorum."

"Biz size hizmet etmek için buradayız Majesteleri," dedi Sör Harys Swyft. "Sizin gelişinizi beklemek bizim için zevktir."

"Lord Qyburn'ü hepinizin tanıdığından eminim."

Yüce Üstat Pycelle, kraliçeyi hayal kırıklığına uğratmadı. "Lord Qyburn?" demeyi başardı, morarmıştı. "Majesteleri, bir... bir üstat, hiçbir arazi ya da unvan edinmeyeceğine kutsal yeminler verir..."

"Hisar'ınız, Qyburn'ün zincirini geri aldı," diye hatırlattı Cersei. "Eğer bir üstat değilse, bir üstadın yeminlerinden sorumlu tutulamaz. Hatırlarsınız, hadıma da *lord* diyorduk."

Pycelle kekeler gibi konuştu. "Bu adam... münasip değil..."

"Bana *münasip* olmaktan bahsetmeyin sakın. Lord babamın cesedinden yarattığınız o kokuşmuş maskaralıktan sonra bahsetmeyin."

“Majesteleri böyle düşünüyor olamaz...” Pycelle lekeli elini, bir darbeyi savuşturmak istermişçesine yukarı kaldırdı. “Sessiz rahibeler Lord Tywin’in bağırsaklarını ve organlarını çıkardılar, kanını boşalttılar... her tür ihtimam gösterildi... lordun bedeni tuzla ve kokulu bitkilerle dolduruldu...”

“Ah, iğrenç detayları kendinize saklayın. *İhtimamınızın* sonuçlarını kokladım. Lord Qyburn’ün şifacılık becerileri kardeşimin hayatını kurtardı. Onun, kralımıza, o sahte gülümseyişli hadımdan daha iyi hizmet vereceğinden eminim. Lordum, konsey üyesi dostlarınızı tanıyor musunuz?”

“Tanımasaydım kötü bir muhbir olurdum Majesteleri.” Qyburn, Orton Merryweather ile Gyles Rosby’nin arasına oturdu.

Benim konsey üyelerim. Cersei bütün gülleri kökünden sökmüştü, amcasına ve kardeşlerine minnet borcu olanları da. Onların yerinde kraliçeye sadık olan adamlar vardı. Cersei yeni adamlara, Özgür Şehirler’den ödünç aldığı yeni unvanlar bile vermişti; bundan böyle konseyde hiçbir “baş” olmayacaktı. Orton Merryweather kraliçenin yüksek yargıcı, Gyles Rosby onun lord hazinecisi, genç ve çarpıcı Driftmark Piçi Aurane de büyük amiraliydi.

Ve kraliçenin El’i, Sör Harys Swyft’ti.

Yumuşak, kel ve dalkavuk Swyft, bir çene yerine beyaz ve küçük bir sakala sahipti. Şövalyenin hanedanının arması olan mavi bodur horoz, adamın sarı pelüş takımının göğsüne laciverttaşı boncuklarıyla işlenmişti. Swyft takımının üstüne, mavi kadifeden dikilmiş ve yüz altın elle süslenmiş bir harmani giymişti. Sör Harys göreviyle ilgili öyle heyecanlıydı ki, bir El’den çok bir rehine olduğunu göremiyordu. Swyft’in kızı, Cersei’nin amcasıyla evliydi ve Kevan tahta göğüslü, tavuk bacaklı, çenesiz leydisini seviyordu. Sör Swyft, Cersei’nin elinde olduğu sürece, Kevan Lannister kraliçeye karşı gelmeden önce iki kez düşünmek zorundaydı. *Bir kayınbaba ideal bir rehine sayılmaz ama ince bir kalkan, hiç kalkan olmamasından iyidir.*

“Kral bize katılacak mı?” diye sordu Orton Merryweather.

“Oğlum küçük kraliçesiyle oynuyor. Şu an için krallıktan anladığı, kraliyet mührünü kâğıtlara basmak. Majesteleri devlet işlerini idrak edemeyecek kadar genç.”

“Ya yiğit Lord Kumandan’ımız?”

“Sör Jaime silah ustasının yanında, el ölçüsü alınıyor. O çirkin bilek kökünden hepimiz bıkmıştık. Ve Lord Kumandan’ın bu müzakereleri en az

Tommen kadar yorucu bulduğunu söyleyebilirim." Aurane Su, kraliçenin sözleri üzerine güldü. *Güzel,* diye düşündü Cersei. *Onlar ne kadar gülerse, Jaime o kadar az tehdit olur. Bırak gülsünler.* "Şarabımız var mı?"

"Var Majesteleri." Orton Merryweather, yumrulu büyük burnu ve kırmızıya çalan turuncu saçlarıyla yakışıklı bir adam değildi ama her zaman nazikti. "Dorne kırmızımız, Arbor altınımız ve Yüksek Bahçe'den gelen baharatlı şarabımız var."

"Sanırım altın içeceğim. Dorne şarabını Dornelular kadar ekşi buluyorum." Merryweather kraliçenin kadehini doldururken, "Ve onlarla başlamamız gerektiğini düşünüyorum," dedi Cersei.

Yüce Üstat Pycelle'in dudakları hâlâ titriyordu ama adam bir şekilde dilini buldu. "Nasıl emrederseniz. Prens Doran, kardeşinin asi piçlerini gözaltına aldı, lakin Güneş Mızrağı hâlâ kaynıyor. Prens, ona vadedilen adaleti alana kadar suları sakinleştirmeyeceğini söylüyor."

"Elbette." *Şu prens çok bezdirici bir yaratık.* "Prensin uzun bekleyişi bitmek üzere. Balon Swann'ı, Gregor Clegane'in başını Doran'a teslim etmesi için Güneş Mızrağı'na gönderiyorum." Sör Balon'ın bir görevi daha olacaktı ama bu kısmın dile getirilmemesi daha iyiydi.

"Ah." Sör Harys Swyft, baş ve işaret parmağıyla, o küçük ve komik sakalını yokladı. "O halde öldü? Sör Gregor?"

"Bence öyle lordum," dedi Aurane Su. "Başı bedenden ayırma işleminin ölümcül olduğunu duymuştum."

Cersei delikanlıya bir gülümseme lütfetti; bir parça nüktedanlığı severdi, hedef kendisi olmadığı sürece. "Daha önce Yüce Üstat Pycelle'in de söylediği gibi, Sör Gregor yaraları yüzünden zail oldu."

Pycelle burnundan soluyarak Qyburn'e baktı. "Mızrak zehirliydi. Gregor'u kimse kurtaramazdı."

"Söylemiştiniz. Gayet iyi hatırlıyorum." Kraliçe, El'ine döndü. "Ben geldiğimde neden bahsediyordunuz Sör Harys?"

"Serçelerden, Majesteleri. Rahip Raynard, şehirde iki bin kadar serçe olabileceğini söylüyor ve her gün daha fazlası geliyor. Liderleri, kıyamet ve şeytana tapmakla ilgili vaazlar veriyor."

Cersei şarabın tadına baktı. *Çok güzel.* "Geç bile kaldılar, sizce de öyle değil mi? Stannis'in taptığı şu kırmızı tanrıya şeytandan başka ne diyebilirsiniz? İnanç böyle bir şerrin karşısında durmalı." Bunu Cersei'ye Qyburn hatırlatmıştı, zeki adam. "Merhum Yüce Rahip'imiz bu konuda

etkisiz kalmıştı. Yaşlılık onun gözlerini loşlaştırmış ve kuvvetini azaltmıştı."

"O yaşlı bir adamdı Majesteleri." Qyburn, Pycelle'e gülümsedi. "Vefatı bizleri şaşırtmamalı. İnsan uzun bir ömrün ardından, uykusunda huzurla ölmekten öte bir şey isteyemez."

"Hayır," dedi Cersei, "lakin merhumun halefinin daha zinde biri olmasını ummalıyız. Diğer tepedeki dostlarım, halefin Torbert ya da Raynard olacağını söylüyor."

Yüce Üstat Pycelle boğazını temizledi. "Benim de En Mütedeyyinler arasında dostlarım var ve onlar Rahip Ollidor'dan bahsediyor."

"Luceon denen adamı da hesaba katın," dedi Qyburn. "Geçen gece, En Mütedeyyinler'den otuz kişiye süt domuzu ve Arbor altınından oluşan bir ziyafet verdi. Gündüzleri de dindarlığını kanıtlamak için fakirlere ekmek dağıtıyor."

Rahipler hakkındaki bu gevezelikten, Aurane Su da Cersei kadar sıkılmış görünüyordu. Yakından bakıldığında, delikanlının saçları altından çok gümüştü ve Prens Rhaegar'ın gözleri menekşeyken onunkiler gri yeşildi. Buna rağmen, benzerlik... Kraliçe, delikanlının, sakallarını onun için kesip kesmeyeceğini merak etti. Aurane, Cersei'den on yaş küçük olmasına rağmen onu istiyordu; Cersei bunu delikanlının bakış şeklinden anlıyordu. Göğüsleri tomurcuklanmaya başladığından beri, bütün erkekler ona bu şekilde bakıyordu. *Güzelliğim yüzünden olduğunu söylüyorlardı ama Jaime de güzeldi ve ona asla o şekilde bakmıyorlardı*. Küçük bir kızken, Cersei bazen muziplik olsun diye Jaime'nin kıyafetlerini giyerdi. Onun Jaime olduğunu düşündüklerinde, erkeklerin ne kadar farklı davrandığını görmek her zaman çok şaşırtırdı. Hatta bizzat Lord Tywin bile...

Pycelle ve Merryweather, yeni Yüce Rahip'in kim olacağıyla ilgili gevezelik etmeyi sürdürüyordu. "Herhangi biri, diğeri kadar iyi hizmet eder," dedi kraliçe sert bir şekilde, "fakat kristal tacı takan her kim olursa olsun İblis'in aforozunu ilan etmeli." Son Yüce Rahip, Tyrion konusunda şüpheli bir şekilde sessiz kalmıştı. "Şu pembe serçelere gelince, vaazlarında vatan hainliği olmadığı sürece onlar İnanç'ın sorunu, bizim değil."

Lord Orton ve Sör Harys, kraliçeyi onaylayan mırıltılar çıkardılar. Gyles Rosby de aynı şeyi yapmayı denedi fakat bir öksürük krizine tutuldu. Adam balgam tükürürken Cersei tiksintiyle başını çevirdi. "Üstat, Vadi'den gelen mektubu getirdiniz mi?"

“Getirdim Majesteleri.” Pycelle, önündeki kâğıt yığının içinden mektubu çıkardı ve düzeltti. “Mektuptan ziyade, bir beyan. Bronz Yohn Royce, Leydi Waynwood, Lord Hunter, Lord Belmore, Lord Symond Templeton ve Dokuzyıldız Şövalyesi tarafından Taşyazı’da imzalanmış ve mühürlenmiş.”

Saçmalık. “Lordlarım dilerlerse mektubu okuyabilirler. Royce ve diğerleri Kartal Yuvası’nın altına adam yığıyorlar. Serçeparmak’ı, Vadi’nin Lord Savunucusu görevinden azletmek niyetindeler, gerekirse zor kullanarak. Soru şu; buna izin vermeli miyiz?”

“Lord Baelish yardımımızı talep ediyor mu?” diye sordu Harys Swyft.

“Henüz değil. Aslında Serçeparmak epey umursamaz görünüyor. Son mektubunda, Robert’ın eski duvar halılarından bazılarını ona göndermemi rica etmeden önce, isyandan kısaca bahsetmiş.”

Sör Harys çenesini sıvazladı. “Ve şu beyanı imzalayan lordlar, *onlar* kralın meseleye dahlini talep ediyorlar mı?”

“Etmiyorlar.”

“O halde... belki de bir şey yapmamıza gerek yok.”

“Vadi’de bir savaş son derece trajik olur,” dedi Pycelle.

“Savaş?” Orton Merryweather güldü. “Lord Baelish çok eğlenceli bir adamdır lakin insan bir savaşta nüktelerle dövüşmez. Kan döküleceğinden şüpheliyim. Üstelik, Vadi vergilerini ödediği sürece Küçük Lord Robert’a kimin vekâlet ettiği önemli mi?”

Hayır, diye karar verdi Cersei. Doğruyu söylemek gerekirse, Serçeparmak mecliste daha faydalı olurdu. *Altın bulmak gibi bir yeteneği var ve asla öksürmüyor.* “Lord Orton beni ikna etti. Üstat Pycelle, şu İstidacı Lordlar’a Petyr’ın hiçbir zarar görmemesi gerektiği talimatını verin. Bu takdirde taht, Robert Arryn reşit olana kadar, lordların Vadi yönetimi için yapacağı her atamadan memnun olacak.”

“Çok iyi Majesteleri.”

“Donanmayı tartışabilir miyiz?” diye sordu Aurane Su. “Karasu’daki cehennemden bir düzineden az gemimiz kurtuldu. Denizdeki kuvvetimizi tekrar tesis etmeliyiz.”

Merryweather başıyla onayladı. “Denizdeki kuvvet çok mühim.”

“Demiradamlardan faydalanabilir miyiz?” diye sordu Orton Merryweather. “Düşmanımızın düşmanından? Deniztaşı Tahtı ittifak bedeli olarak bizden ne ister?”

“Kuzeyi istiyorlar,” dedi Yüce Üstat Pycelle, “lakin kraliçemizin asil babası, kuzeyi Bolton Hanedanı’na söz verdi.”

“Rahatsız edici bir durum,” dedi Merryweather. “Bununla birlikte, kuzey çok büyük. Araziler bölünebilir. Kalıcı bir düzenleme olması gerekmez. Stannis yok edildiğinde kuvvetimizin onun olacağına dair garanti verirsek, Bolton rıza gösterebilir.”

“Balon Greyjoy’un öldüğünü duydum,” dedi Sör Harys Swyft. “Demir Adaları’nı şimdi kimin yönettiğini biliyor muyuz? Lord Balon’ın oğlu var mıydı?”

“Leo?” diye öksürdü Lord Gyles. “Theo?”

“Theon Greyjoy, Eddard Stark’ın vesayetinde Kışyarı’nda büyütüldü,” dedi Qyburn. “Dostumuz olma ihtimali yok.”

“Onun katledildiğini duymuştum,” dedi Merryweather.

“Balon’ın sadece bir oğlu mu vardı?” Sör Harys Swyft sakalını çekiştirdi. “Kardeşler. Üç erkek kardeşi vardı, öyle değil mi?”

Varys bilirdi, diye düşündü Cersei öfkeyle. “Zavallı bir mürekkep balığı sürüsüyle yatağa girmeye niyetim yok. Stannis’in işini bitirdiğimizde, sıra onlara gelecek. İhtiyacımız olan şey yeni bir donanma.”

“Yeni dromondlar inşa etmeyi öneriyorum,” dedi Aurane Su. “Başlangıç olarak on adet.”

“Sikkeler nereden gelecek?” diye sordu Pycelle.

Lord Gyles bu soruyu, tekrar öksürmeye başlamak için bir davet olarak kabul etti. Ağzından çıkan pembe tükürükleri kırmızı ipek bir mendille sildi. Kelimeleri öksürük tarafından yutulmadan önce, “O kadar...” demeyi başardı, “...hayır... yok...”

Sör Harys, öksürüklerin arasındaki manayı kavrayacak kadar zeki olduğunu kanıtladı. “Tahtın geliri hiçbir zaman bundan daha büyük olmamıştı,” diye itiraz etti. “Bunu bizzat Sör Kevan söyledi.”

Lord Gyles öksürdü. “...masraflar... altın pelerinliler...”

Cersei, Lord Gyles’ın itirazlarını daha önce de duymuştu. “Lord hazinecimiz, çok fazla altın pelerinliye ve çok az altına sahip olduğumuzu söylemeye çalışıyor.” Rosby’nin öksürükleri Cersei’yi rahatsız etmeye başlamıştı. *Belki de Kocaman Garth bu kadar hasta olmazdı.* “Tahtın geliri büyük, lakin Robert’ın borçlarıyla başa baş gelecek kadar büyük değil. Bu sebeple, Kutsal İnanç’a ve Braavos’un Demir Bankası’na olan borcumuzun ödemesini, savaşın bitimine kadar ertelemeye karar verdim.” Yeni Yüce Rahip’in kutsal ellerini ovuşturacağına ve Braavosluların ciyaklayıp

sızlanacağına şüphe yoktu ama bundan ne çıkardı ki? “Biriken altınlar, yeni donanmamızın inşası için kullanılacak.”

“Majesteleri çok basiretli,” dedi Lord Merryweather. “Bu akıllıca ve gerekli bir tedbir, savaş bitene kadar. Onaylıyorum.”

“Ben de,” dedi Sör Harys.

“Majesteleri,” dedi Pycelle titrek bir sesle, “bu tahmin ettiğinizden daha fazla soruna sebep olur korkarım. Demir Bankası...”

“...Braavos’ta, denizin karşısında. Altınlarını alacaklar üstat. Bir Lannister borcunu mutlaka öder.”

“Braavosluların da bir deyişi vardır.” Pycelle’in mücevherli zinciri hafifçe şıngırdadı. “*Demir Bankası vadesi dolan borcunu alır,* der.”

“Demir bankası vadesi dolan borcunu, ben alacağını söylediğim zaman alacak. O zamana kadar, Demir Bankası saygıyla bekleyecek. Lord Su, dromondlarınızın inşasını başlatın.”

“Çok güzel Majesteleri.”

Sör Harys bazı kâğıtları karıştırdı. “Bir sonraki konu... Lord Frey’den bazı talepler bildiren bir mektup aldık...”

“Bu adam daha ne kadar arazi ve paye istiyor?” diye parladı kraliçe. “Büyük ihtimalle annesinin üç memesi vardı.”

“Lordlarım bilmiyor olabilir,” dedi Qyburn, “ama bu şehrin şaraphane ve meyhanelerinde, Lord Walder’ın işlediği suçta tahtın iştirakinin olabileceğini söyleyen insanlar var.”

Diğer konsey üyeleri kuşkuyla Qyburn’e baktı. “Kırmızı Düğün’den mi bahsediyorsunuz?” diye sordu Aurane Su. “Suç?” dedi Sör Harys. Pycelle gürültülü bir şekilde boğazını temizledi. Lord Gyles öksürdü.

“Bilhassa serçeler, sözlerini hiç esirgemiyorlar,” diye uyardı Qyburn. “Kırmızı Düğün’ün, tanrıların ve insanların bütün yasalarına edilmiş bir hakaret olduğunu ve bu işte parmağı olanların lanetlendiğini söylüyorlar.”

Cersei, Qyburn’ün söylemek istediği şeyi algılamakta gecikmedi. “Lord Walder yakın zamanda Baba’nın adaletiyle yüzleşecek. O çok yaşlı bir adam. Bırakın da serçeler onun hatırasının üstüne tükürsün. Bu meselenin bizimle hiç ilgisi yok.”

“Hayır,” dedi Sör Harys. “Hayır,” dedi Lord Merryweather. “Kimse olduğunu düşünemez,” dedi Pycelle. Lord Gyles öksürdü.

“Lord Walder’ın kabrindeki tükürük, mezar solucanlarını rahatsız etmez,” diye onayladı Qyburn, “lakin Kırmızı Düğün için birilerinin

cezalandırılması da iyi olur. Birkaç Frey başı, kuzeyi yatıştırmakta çok işe yarar."

"Lord Walder asla kendi başını kurban etmez," dedi Pycelle.

"Hayır," dedi Cersei düşünür gibi, "fakat vârisleri o kadar hassas olmayabilir. Umuyoruz ki Lord Walder yakın zamanda ölecek. Yeni Geçit Lordu uygunsuz üvey kardeşlerden, can sıkıcı kuzenlerden ve entrikacı kız kardeşlerden kurtulmak için, onları mücrim ilan etmekten daha iyi bir yol bulabilir mi?"

"Biz Lord Walder'ın ölümünü beklerken, bir mesele daha var," dedi Aurane Su. "Altın Mürettebat, Myr'le olan anlaşmasını bozdu. Limandaki adamlar, onları Lord Stannis'in tuttuğunu ve denizin bu tarafına getirdiğini söylüyor."

"Stannis onlara neyle ödeme yapacak?" diye sordu Merryweather. "Karla mı? Onların adı *Altın* Mürettebat. Stannis'in ne kadar altını var?"

"Çok az," diye güvence verdi Cersei. "Lord Qyburn, koydaki Myr kadırgasının mürettebatıyla konuştu. Altın Mürettebat'ın Volantis'e gittiğini iddia ediyorlar. Niyetleri Batıdiyar'a gelmekse, yanlış yönde ilerliyorlar."

"Belki de kaybeden tarafta dövüşmekten bezmişlerdir," dedi Lord Merryweather.

"O da var tabii," diyerek onayladı kraliçe. "Sadece kör bir adam savaşımızın tamamen kazanıldığını görmekten âciz olabilir. Lord Tyrell, Fırtına Burnu'nu muhasara etti. Freyler ve yeni Batı Muhafızı'mız Daven, Nehirova'yı kuşattı. Lord Redwyne'ın gemileri Tarth Boğazı'nı geçti, hızla kıyının yukarısına doğru ilerliyorlar. Ejderha Kayası'nda, Redwyne'ın karaya çıkışını engellemek için sadece birkaç balıkçı teknesi kaldı. Kale bir süre dayanabilir ama limanı ele geçirdiğimizde garnizonu denizden imha edebiliriz. Sonra bize sadece Stannis'in kendisi rahatsızlık verebilir."

"Lord Janos'un söylediğine göre, Stannis yabanıllarla işbirliği yapmaya çalışıyor," diye uyardı Yüce Üstat Pycelle.

"Hayvan postları giyen vahşiler," dedi Lord Merryweather. "Böyle müttefikler aradığına göre Lord Stannis gerçekten umutsuz olmalı."

"Umutsuz ve aptal," dedi kraliçe. "Kuzeyli adamlar yabanıllardan nefret eder. Roose Bolton onları bizim tarafımıza çekmekte zorlanmaz. Bazıları şimdiden Bolton'ın piç oğluna katıldı; o sefil demiradamları Moat Cailin'den çıkaracak ve Lord Bolton'ın geri dönmesi için yolu açacaklar. Umber, Ryswell... diğer isimleri unuttum. Beyaz Liman bile bize katılmak

üzere. Liman lordu, iki torununu da Frey dostlarımızla evlendirmeye ve limanını gemilerimize açmaya razı oldu."

Sör Harys kafası karışmış bir halde, "Gemimiz yok zannediyordum," dedi.

"Wyman Manderly, Eddard Stark'ın sadık bir sancak beyiydi," dedi Yüce Üstat Pycelle. "Böyle bir adama güvenilebilir mi?"

Kimseye güvenilemez. "O şişman, yaşlı ve korkmuş bir adam. Lakin bir noktada inat ediyor. Vârisi ona geri verilmediği sürece diz çökmeyeceğini söylüyor."

"Vârisi bizim elimizde mi?"

"Harrenhal'da, eğer hâlâ yaşıyorsa. Gregor Clegane onu tutsak almıştı." Dağ, tutsaklarına her zaman nazik davranmazdı, dolgun bir fidye edenlere bile. "Eğer öldüyse, Lord Manderly'ye onu öldürenlerin başlarını göndermemiz gerekecek sanırım, en içten özürlerimizle birlikte." Eğer tek baş, Dorne prensini sakinleştirmek için kâfiyse; bir çuval dolusu baş, fok derilerine sarınmış şişman bir kuzeyli için kâfiden öte olmalıydı.

"Lord Stannis de Beyaz Liman'ın bağlılığını kazanmaya çalışmayacak mı?" diye sordu Yüce Üstat Pycelle.

"Ah, denedi. Lord Manderly, Stannis'in mektuplarını bize gönderdi ve ona bahanelerle yanıt verdi. Stannis, Beyaz Liman'ın kılıçlarını ve gümüşlerini talep ediyor, karşılığında da... aslında *hiçbir şey* öneriyor." Cersei bir gün Yabancı'ya bir mum yakmalıydı, Renly'yi alıp Stannis'i bıraktığı için. Eğer tam tersi olsaydı, Cersei'nin hayatı çok daha zor olurdu. "Bu sabah bir kuzgun daha geldi. Stannis, soğan kaçakçısını vekil olarak Beyaz Liman'a göndermiş. Manderly adamı bir hücreye kapatmış. Bize onunla ne yapması gerekliğini soruyor."

"Buraya göndersin ki onu sorgulayabilelim," dedi Lord Merryweather. "Adam çok kıymetli şeyler biliyor olabilir."

"Bırakın ölsün," dedi Qyburn. "Onun ölümü kuzeye ders olur, vatan hainlerinin başına ne geldiğini öğrenirler."

"Tamamen katılıyorum," dedi kraliçe. "Manderly'ye adamın kafasını derhal kesmesini söyledim. Böylece, Beyaz Liman'ın Stannis'i destekleme olasılığı ortadan kalkar."

Aurane Su gülerek, "Stannis'in yeni bir El'e ihtiyacı olacak," dedi. "Belki de turp şövalyesi?"

"Turp şövalyesi mi?" dedi Sör Harys Swyft, kafası karışmıştı. "Kim bu adam? Daha önce duymamıştım."

Su cevap vermedi, sadece gözlerini devirdi.

“Ya Lord Manderly reddederse?” diye sordu Merryweather.

“Cesaret edemez. Manderly’nin oğlunun hayatını satın alacak olan sikke, soğan şövalyesinin başı.” Cersei gülümsedi. “Şişman ve yaşlı soytarı kendince Starklar’a sadık olabilir ama Kışyarı’nın kurtları ortadan kalkmışken...”

“Majesteleri, Sansa Stark’ı unuttu,” dedi Pycelle.

Kraliçe öfkelendi. “Küçük dişi kurdu kesinlikle *unutmadım.*” Kızın adını kullanmayı reddetmişti. “Onu bir vatan haininin kızı olarak kara hücrelere kapatmalıydım ama bunu yapmak yerine kendi aileme kattım. Ocağımı ve salonumu paylaştım. Çocuklarımla oyunlar oynamasına izin verdim. Besledim, giydirdim. Dünyayla ilgili cehaletini gidermeye çalıştım. Peki o benim nezaketimin karşılığını nasıl ödedi? Oğlumun öldürülmesine yardım etti. İblis’i bulduğumuzda Leydi Sansa’yı da bulacağız. O ölmedi... ama onunla işim bittiğinde, size yemin ediyorum ki Yabancı’ya şarkılar söyleyecek ve onun öpücüğü için yalvaracak.”

Kraliçenin sözlerini tuhaf bir sessizlik takip etti. *Hepsi birden dillerini mi yuttular?* diye düşündü Cersei öfkeyle. Neden bir konseyle uğraştığını merak etmesi için yeterliydi bu.

“Her halükârda,” diye devam etti kraliçe, “Lord Eddard’ın küçük kızı Lord Bolton’la birlikte ve Moat Cailin düşer düşmez Bolton’ın oğlu Ramsay’yle evlenecek.” Kız, rolünü iyi oynayıp Bolton’ın Kışyarı’na dair iddiasını sağlamlaştırdığı sürece, Boltonlar’ın ikisi de kızın Serçeparmak tarafından giydirilip süslenmiş bir kâhya eniği olduğu gerçeğini umursamazdı. “Eğer kuzey bir Stark’a sahip olmak zorundaysa, onlara bir Stark vereceğiz.” Cersei, kadehinin Lord Merryweather tarafından bir kez daha doldurulmasına izin verdi. “Bununla birlikte, Sur’da yeni bir problem baş gösterdi. Gece Nöbetçileri’nin kardeşleri akıllarını kaçırdılar ve Ned Stark’ın piç oğlunu Lord Kumandan olarak seçtiler.”

“Kar, çocuk böyle anılıyor,” dedi Pycelle boş yere.

“Onu Kışyarı’nda bir kez görmüştüm,” dedi kraliçe, “Starklar’ın onu gizlemek için ellerinden gelen her şeyi yapmış olmalarına rağmen. Babasına çok benziyor.” Cersei’nin kocasının gayrimeşru çocukları da babalarına çok benziyordu ama Robert en azından, onları gözden uzak tutacak inceliğe sahipti. Bir keresinde, kedi yüzünden çıkan tatsız hadiseden sonra, gayrimeşru doğumlu kızını meclise getirmekten bahsetmişti. “Canın ne istiyorsa onu yap,” demişti Cersei, “ama şehrin, büyümekte olan bir kız

için sağlıklı bir yer olmadığını öğrenebilirsin.” Bu sözlerin Cersei’ye kazandırdığı morlukları Jaime’den saklamak zor olmuştu ama piç kızdan bir daha bahsedilmemişti. *Catelyn Tully bir fareydi, yoksa Jon Kar denen çocuğu beşiğinde boğardı. Bunu yapmak yerine, bu pis işi bana bıraktı.* “Lord Eddard’ın hainlik düşkünlüğü Kar’da da var,” dedi kraliçe. “Baba, diyarı Stannis’e verecekti. Oğul, ona araziler ve kaleler verdi.”

“Gece Nöbetçileri, Yedi Krallık’ın savaşlarında yer almayacaklarına dair yemin ederler,” diye hatırlattı Pycelle. “Kara kardeşler binlerce yıl boyunca bu geleneği sürdürdü.”

“Şu ana kadar,” dedi Cersei. “Piç oğlan, Gece Nöbetçileri’nin taraf tutmadığını beyan etmek için bize bir mektup yazmış ama eylemleri, sözlerini yalanlıyor. Stannis’e yiyecek ve barınak verdi, buna rağmen bizden silah ve adam isteyecek kadar arsız.”

“Büyük hakaret,” dedi Lord Merryweather. “Gece Nöbetçileri’nin Lord Stannis’le güç birliği yapmasına izin veremeyiz.”

“Kar’ı vatan haini ve asi ilan etmeliyiz,” dedi Sör Harys Swyft. “Kara kardeşler onu azletmeli.”

Yüce Üstat Pycelle başıyla onayladı. “Kara Kale’yi, Kar gidene dek onlara adam göndermeyeceğimize dair bilgilendirelim.”

“Yeni dromondlarımızın kürekçilere ihtiyacı olacak,” dedi Aurane Su. “Bundan böyle kaçak avcıları ve hırsızları Sur yerine bana göndermeleri için lordlara talimat gönderelim.”

Qyburn gülümseyerek öne eğildi. “Gece Nöbetçileri bizi yaratıklardan ve canavarlardan koruyor. Lordlarım, bence cesur kara kardeşlerimize yardım etmeliyiz.”

Cersei, Qyburn’e sert bir bakış attı. “Ne söylüyorsunuz?”

“Şunu,” dedi Qyburn. “Gece Nöbetçileri yıllardır adam için yalvarıyor. Lord Stannis bu yalvarışa cevap verdi. Kral Tommen daha azını yapabilir mi? Majesteleri, Sur’a yüz adam göndermeli. Görünüşte siyahları giymek için, fakat gerçekte...”

“...Jon Kar’ı komutadan almak için,” diyerek bitirdi Cersei. *Onu konseye almakta haklı olduğumu biliyordum.* “Yapacağımız şey tam olarak bu.” Güldü. *Eğer bu piç gerçekten babasının oğluysa hiçbir şeyden şüphelenmez. Hatta kaburgalarının arasına bir bıçak girmeden önce bana teşekkür bile edebilir.* “Bu işin dikkatle yapılması gerek. Gerisini bana bırakın lordlarım.” Düşmanın hakkından böyle gelinirdi: Bir hançerle, bir

bildiriyle değil. “Bugün iyi iş yaptık lordlarım. Teşekkür ederim. Başka bir şey var mı?”

Özür diler bir tonla, “Son bir şey Majesteleri,” dedi Aurane Su. “Önemsiz meselelerle konseyin vaktini almak istemem ama son zamanlarda, iskelelerde tuhaf konuşmalar duyuluyor. Doğudan gelen denizciler, ejderhalardan bahsediyor.”

“Mantikorlardan ve sakallı snarklardan da bahsediyorlar mı?” Cersei güldü. “*Cücelerle* ilgili konuşmalar duyduğunuzda bana tekrar gelin lordum.” Toplantının sona erdiğini belirmek için ayağa kalktı.

Cersei konsey odasından ayrıldığında şiddetli bir sonbahar rüzgârı esiyordu ve Kutsanmış Baelor’un çanları şehrin karşı tarafında yas şarkıları söylüyordu. Avludaki kırk şövalye, kılıç ve kalkanlarla birbirlerine saldırıp gürültüyü çoğaltıyordu. Sör Boros Blount kraliçeyi dairesine götürdü. Cersei, Leydi Merryweather’ı, Jocelyn ve Dorcas’la birlikte gülerken buldu. “Hepinizin bu kadar eğlenceli bulduğu şey nedir?”

“Redwyne ikizleri,” dedi Taena. “İkisi de Leydi Margaery’ye âşık. Eskiden, hangisinin bir sonraki Arbor Lordu olacağına dair kavga ederlerdi. Şimdi ikisi de Kral Muhafızları’na katılmak istiyor, sırf küçük kraliçeye yakın olmak için.”

“Redwynelar’ın her zaman akıldan çok çilleri vardı.” Ama bu faydalı bir bilgiydi. *Eğer Dehşet ya da Salya, Margaery ile yatakta yakalanırsa...* Cersei, küçük kraliçenin çillerden hoşlanıp hoşlanmadığı merak etti. “Dorcas, bana Sör Osney Karakazan’ı getir.”

Dorcas kızardı. “Emredersiniz.”

Kız gittiğinde, Taena Merryweather meraklı güzlerle kraliçeye baktı. “Neden öyle kızardı?”

“Aşktan.” Gülme sırası Cersei’deydi. “Sör Osney’den hoşlanıyor.” Osney en genç Karakazan’dı, temiz tıraşlı olan. Ağabeyi Osmund’la aynı siyah saçlara, kancalı burna ve rahat gülümsemeye sahipti ama Osney’nin yanağında Tyrion’ın fahişelerinden birinin teveccühü olan üç uzun tırnak izi vardı. “Delikanlının yara izlerini seviyor sanırım.”

Leydi Merryweather’ın siyah gözleri fesatlıkla pırıldadı. “Aynen öyle. Yara izleri erkeği daha tehlikeli gösterir ve tehlike heyecan vericidir.”

“Beni şaşırtıyorsunuz leydim,” dedi kraliçe alaycı bir tavırla. “Eğer tehlike sizi bu kadar heyecanlandırıyorsa neden Lord Orton’la evlendiniz? Onu hepimiz seviyoruz, bu doğru ama yine de...” Petyr bir keresinde, Merryweather Hanedanı’nın armasını süsleyen bereket boynuzunun Lord

Orton’a çok yakıştığını söylemişti; çünkü lordun havuç rengi saçları, pancar kökü gibi yuvarlak bir burnu ve bezelye lapası kadar zekâsı vardı.

Taena güldü. “Benim lordum tehlikeli olmaktan ziyade cömert, bu doğru. Lakin... umarım Majesteleri benim hakkımda kötü düşünmez ama Orton’ın yatağına bir bakire olarak girmedim.”

Özgür Şehirler’de hepiniz fahişesiniz, öyle değil mi? Bunu bilmek iyiydi; Cersei bir gün bu bilgiyi kullanabilirdi. “Tanrılar aşkına, bu... tehlikelerle dolu... âşık kimdi?”

Taena kızarırken kadının esmer teni daha da koyulaştı. “Ah, konuşmamalıydım. Majesteleri sırrımı saklayacak, değil mi?”

“Erkeklerin yara izleri vardır, kadınların da gizemleri.” Cersei, Taena’nın yanağını öptü. *Yakında o ismi ağzından alacağım.*

Dorcas, Sör Osney Karakazan’la birlikte geri döndüğünde, kraliçe leydilerini gönderdi. “Gelin, benimle birlikte pencerenin yanında oturun Sör Osney. Bir kadeh şarap alır mısınız?” Kadehleri bizzat doldurdu. “Pelerininiz çok yıpranmış. Size yeni bir pelerin giydirmek niyetindeyim.”

“Ne, beyaz bir pelerin mi? Kim öldü?”

“Şimdilik kimse,” dedi kraliçe. “Arzunuz bu mu? Kral Muhafızları’ndaki ağabeyiniz Osmund’a katılmak?”

“Eğer Majesteleri’ni memnun edecekse, *kraliçenin* muhafızı olmayı tercih ederim.” Osney sırıttığında, yanağındaki izler parlak kırmızıya döndü.

Cersei’nin parmakları, Osney’nin yanağındaki izlere dokundu. “Cüretkâr bir diliniz var sör. Yine kendimi kaybetmeme sebep olacaksınız.”

“Güzel.” Sör Osney, kraliçenin elini yakaladı ve parmaklarını sertçe öptü. “Benim tatlı kraliçem.”

“Sen ahlaksız bir adamsın,” diye fısıldadı kraliçe, “ve gerçek bir şövalye değilsin bence.” Osney, ipek elbisenin üstünden kraliçenin göğüslerine dokundu. Cersei buna bir süre müsaade etti ve sonra, “Yeter,” dedi.

“Yetmez. Seni istiyorum.”

“Bana sahip oldun.”

“Sadece bir kez.” Osney, kraliçenin sol göğsünü tekrar tuttu ve Cersei’ye Robert’ı anımsatan bir beceriksizlikle sıktı.

“İyi bir şövalye için iyi bir gece. Bana yiğitçe hizmet ettin ve ödülünü aldın.” Cersei, parmaklarını şövalyenin pantolonunun bağcıklarına götürdü,

adamın sertleştiğini hissedebiliyordu. “Dün sabah avluda sürdüğün yeni bir at mıydı?”

“Siyah aygır mı? Evet. Ağabeyim Osfryd’in hediyesi. Ona Geceyarısı ismini verdim.”

Nasıl da şahane bir şekilde yaratıcı. “Mücadele için iyi bir binek. Fakat keyif için, genç ve heyecanlı bir kısrağın sırtında dörtnala koşmak gibisi yok.” Cersei şövalyeye gülümsedi ve adamın bacaklarının arasını sıktı. “Bana doğruyu söyle. Sence küçük kraliçemiz güzel mi?”

Sör Osney temkinli bir şekilde geri çekildi. “Sanırım. Bir kız için. Ben bir kadına sahip olmayı tercih ederim.”

“Neden ikisi birden olmasın?” diye fısıldadı Cersei. “Küçük gülü benim için kopar, nankör olmadığımı göreceksin.”

“Küçük... Margaery’yi mi kastediyorsun?” Sör Osney’nin ateşi pantolonunun içinde sönüyordu. “O kralın karısı. Kralın karısıyla yattığı için başını kaybeden bir Kral Muhafızı yok muydu?”

“Asırlar önce.” *Kadın, kralın karısı değil metresiydi ve şövalye sadece başını kaybetmemişti. Aerys adamı küçük parçalara ayırmış ve kadını bunu izlemek zorunda bırakmıştı.* Ama Cersei, Osney’nin bu kadim nahoşluğu düşünmesini istemiyordu. “Tommen, Değersiz Aegon değil. Korkma, oğlum ben ne söylersem onu yapar. Başını kaybetmesini istediğim kişi Margaery, sen değilsin.”

Cersei’nin sözleri şövalyeyi duraksattı. “Bekâretini[4] kastediyorsun?”

“O da var. Hâlâ bakire olduğunu varsayarsak.” Cersei şövalyenin yarasına tekrar dokundu. “Fakat Margaery’nin senin... cazibene... tepki vermeyeceğini düşünüyorsan?”

Osney incinmiş gibi kraliçeye baktı. “Benden yeterince hoşlanıyor. Kızın kuzenleri sürekli burnumun büyüklüğüyle dalga geçiyor. Megga bunu son yaptığında, Margaery onu susturdu ve güzel bir yüzüm olduğunu söyledi.”

“İşte bu kadar.”

Kuşkulu bir tonla, “İşte bu kadar,” diye onayladı adam, “Ama bana ne olacak? Yani Margaery ve ben o işi yaptıktan...”

“...sonra mı?” Cersei şövalyeye dikenli bir gülümseme bahşetti. “Bir kraliçeyle yatmak vatan hainliğidir. Tommen’ın seni Sur’a göndermeksen başka bir seçeneği olmayacak.”

“Sur?” dedi Osney dehşetle.

Cersei’nin yapabildiği tek şey gülmemekti. *Hayır. Gülmemeliyim. Erkekler gülünmekten nefret ederler.* “Siyah bir pelerin, gözlerinle ve siyah saçlarınla çok uyumlu olur.”

“Kimse Sur’dan geri dönmez.”

“Sen döneceksin. Yapman gereken tek şey bir çocuğu öldürmek.”

“Hangi çocuk?”

“Stannis’le ittifak içinde olan piç bir çocuk. Genç ve yeşil. Senin yüz adamın olacak.”

Karakazan korkuyordu, Cersei adamın üstündeki korkuyu koklayabiliyordu ama Osney korktuğunu itiraf edemeyecek kadar gururluydu. *Bütün erkekler aynı.* “Sayamayacağım kadar çok çocuk öldürdüm,” diye ısrar etti şövalye. “Bu çocuk öldüğünde, kraldan af alacak mıyım?”

“Af ve lordluk.” *Önce Kar’ın kardeşleri tarafından asılmazsan tabii.* “Bir kraliçenin korku nedir bilmeyen bir yoldaşı olmalı.”

“Lord Karakazan?” Şövalyenin yüzüne aheste bir gülümseme yayıldı ve yara izleri kıpkırmızı parladı. “Evet, bunun tınısını sevdim. Lord gibi bir lord...”

“...ve bir kraliçeyle yatmak için münasip.”

Osney kaşlarını çattı. “Sur çok soğuk.”

“Ve ben sıcağım.” Cersei, kollarını şövalyenin boynuna doladı. “Bir kızla yat, bir çocuğu öldür ve ben seninim. Cesaretin var mı?”

Osney, başıyla onaylamadan önce bir an düşündü. “Ben senin erkeğinim.”

“Öylesin sör.” Cersei, Osney’yi öptü ve geri çekilmeden önce adamın biraz dil tadı almasına izin verdi. “Şimdilik bu kadar yeter. Geri kalanı beklemek zorunda. Bu gece beni düşleyecek misin?”

“Evet.” Osney’nin sesi boğuktu.

“Ya Bakire Margaery’yle yataktayken?” diye sordu Cersei muzipçe. “Onun içindeyken de beni düşleyecek misin?”

“Düşleyeceğim,” diye yemin etti Osney Karakazan.

“Güzel.”

Osney gittikten sonra Cersei, Jocelyn’i çağırdı. Kız onun saçlarını fırçalarken Cersei ayakkabılarını çıkardı ve bir kedi gibi gerindi. *Ben bu iş için yaratılmışım,* dedi kendi kendine. Onu en çok memnun eden şey, yaptığı planın keskin güzelliğiydi. Margaery, Osney Karakazan gibi bir adamla iş üstünde yakalanırsa, Mace Tyrell bile sevgili kızını savunamazdı

ve Stannis Baratheon’la Jon Kar’ın, Osney’nin neden Sur’a gönderildiğini merak etmek için sebepleri olmazdı. Cersei, küçük kraliçeyle Osney’yi basacak adamın, şövalyenin ağabeyi Sör Osmund olmasını sağlayacaktı; bu sayede, diğer iki Karakazan’ın sadakatinin sorgulanmasına gerek kalmayacaktı. *Eğer babam beni şimdi görebilseydi, tekrar evlendirmek için o kadar acele etmezdi. Ölü olması büyük talihsizlik. O, Robert, Jon Arryn, Ned Stark, Renly Baratheon; hepsi öldü. Sadece Tyrion kaldı ve yakında o da ölecek.*

O gece, kraliçe, Leydi Merryweather’ı yatak odasına çağırdı. “Bir kadeh şarap alır mısın?” diye sordu kadına.

“Küçük bir kadeh.” Myrli kadın güldü. “Büyük bir kadeh.”

Dorcas kraliçeye yatak kıyafetlerini giydirirken, “Yarın sabah gelinimi ziyaret etmeni istiyorum,” dedi Cersei, Taena’ya.

“Leydi Margaery beni görmekten her zaman mutluluk duyar.”

“Biliyorum.” Taena’nın, Tommen’ın küçük karısından bahsederken kullandığı tarz, kraliçenin gözünden kaçmadı. “Ona, sevgili Yüce Rakip’imizin anısına ithafen Baelor Septi’ne yedi mum gönderdiğimi söyle.”

Taena güldü. “Eğer öyleyse Margaery kendi adına yetmiş yedi mum gönderir, sırf ondan fazla yas tutan biri olmasın diye.”

“Göndermezse darılırım,” dedi kraliçe gülümseyerek. “Ayrıca, ona gizli bir hayranı olduğunu söyle. Onun güzelliğine vurulan ve bu yüzden geceleri uyuyamayan bir şövalye.”

“Hangi şövalye olduğunu sorabilir miyim Majesteleri?” Taena’nın iri, siyah gözlerinde fesatlık pırıltıları vardı. “Sör Osney olabilir mi?”

“Olabilir,” dedi kraliçe, “lakin ismi çabucak söyleme. Bırak da ağzından zorla alsın. Bunu yapar mısın?”

“Eğer sizi memnun edecekte. Benim tek arzum bu Majesteleri.”

Dışarıda soğuk bir rüzgâr esiyordu. Arbor altını içerek ve birbirlerine hikâyeler anlatarak sabah saatlerine kadar ayakta kaldılar. Taena iyice sarhoş oldu ve Cersei kadının gizli âşığının ismini öğrendi. Adam; omuzlarına inen siyah saçları ve çenesinden kulağına kadar uzanan bir yara izi olan, yarı korsan, Myrli bir deniz kaptanıydı. “Ona yüzlerce kez hayır dedim, o yüzlerce kez evet dedi,” diye anlattı Taena, “sonunda ben de evet diyordum. Reddedilecek türden bir adam değildi.”

“O türü bilirim,” dedi kraliçe alaycı bir gülümsemeyle.

“Majesteleri hiç öyle bir adamla karşılaştı mı merak ediyorum?”

Jaime’yi düşünerek, “Robert,” dedi Cersei.

Ama güzlerini kapattığında, rüyasında diğer kardeşini ve sabah gelen üç sefil soytarıyı gördü. Rüyada, adamların getirdiği çuvalın içinde Tyrion’ın başı vardı. Cersei, başı bronzla kaplattı ve lazımlığının içinde sakladı.

Demir Kaptan

Demir Zafer burnu dönüp Nagga'nın Beşiği denen kutsal koya girdiğinde rüzgâr kuzeyden esiyordu.

Victarion geminin pruvasında Berber Nute'a katıldı. İleride, Eski Wyk'in kutsal sahili ve sahilin üzerindeki çimli tepe belirdi. Nagga'nın kaburgaları o tepede yükseliyordu. Bir dromondun direği kadar kalın ve direkten iki kat uzun olan kemikler muazzam beyaz ağaçların gövdelerine benziyordu.

Gri Kral'ın Kalesi'nin kemikleri. Victarion bu yerin sihrini hissedebiliyordu. "Balon kendini ilk kez kral ilan ettiğinde bu kemiklerin altında durdu," dedi. "Özgürlüğümüzü geri kazanacağına dair yemin etti ve Üç Kez Boğulmuş Tarle onun başına ahşap bir taç taktı. İnsanlar, *"BALON!"* diye bağırdı. *"BALON! KRAL BALON!"*

"Senin adını da o kadar yüksek sesle bağıracaklar," dedi Nute.

Victarion başıyla onayladı ama Berber'in kuşkusuzluğunu paylaşmıyordu. Balon'ın üç oğlu ve çok sevdiği bir kızı vardı.

Bunu Moat Cailin'de, Deniztaşı Tahtı'na talip olması için ısrar eden kaptanlarına da söylemişti. "Balon'ın oğulları öldü ve Asha bir kadın," diye itiraz etmişti Kırmızı Ralf Stonehouse, "Sen ağabeyinin sağ koluydun, onun düşürdüğü kılıcı sen kaldırmalısın." Victarion, Balon'ın ona Moat Cailin'i kuzeyli adamlardan korumasını emrettiğini hatırlattığında, "Kurtlar dağıldı," demişti Ralf Kenning. "Bu bataklığı kazanıp adaları kaybetmenin ne faydası var?" Topal Ralf eklemişti, "Kargagöz çok uzun zamandır uzaklardaydı. Bizi tanımıyor."

Euron Greyjoy, Adalar'ın ve Kuzey'in Kralı. Bu düşünce, Victarion'ın kalbindeki eski bir öfkeyi uyandırıyordu ama yine de...

"Kelimeler rüzgârdır," demişti Victarion adamlara, "ve iyi olan tek rüzgâr, yelkenlerimizi doldurandır. Beni Kargagöz'le mi dövüştüreceksiniz? Kardeşe karşı kardeş, demirdoğumluya karşı demirdoğumlu?" Aralarında ne kadar husumet olursa olsun, Euron hâlâ Victarion'ın büyüğüydü. *Hiç kimse bir akraba katili kadar lanetli olamaz.*

Fakat Buharsaçlı'nın kral şûrası çağrısı geldiğinde her şey değişmişti. *Aeron, Boğulmuş Tanrı'nın sesiyle konuşuyor*, diye hatırlatmıştı Victarion

kendine*, ve Boğulmuş Tanrı, Deniztaşı Tahtı'nda benim oturmamı isterse...* Ertesi gün, Moat Cailin'in komutasını Ralf Kenning'e vermiş ve kara yoluyla Ateşli Nehir'e gitmişti; Demir Donanma orada, sazlarla söğütlerin arasında yatıyordu. Sert sular ve değişken rüzgârlar onu geciktirmişti ama Victarion sadece bir gemi kaybetmişti ve artık evdeydi.

Demir Zafer uçurumlu kara parçasının önünden geçerken, *Keder* ve *Demir İntikam* onun hemen arkasındaydı. Onların peşinden *Demir Rüzgâr, Boz Hayalet, Lord Quellon, Lord Vickon, Lord Dagon* ve diğerleri geliyordu. Demir Donanma'nın onda dokuzu, uzun fersahlar boyunca uzanan dağınık bir sıra halinde akşam dalgasıyla yol alıyordu. Gemilerin yelkenlerinin görüntüsü Victarion Greyjoy'u mutlulukla doldurdu. Hiçbir erkek karısını, Lord Kaptan'ın gemilerini sevdiği kadar sevemezdi.

Eski Wyk'in kutsal kıyısı boyunca, göz alabildiğince dargemi dizilmişti, gemilerin direkleri mızraklar misali gökyüzünü deliyordu. Daha derin sularda ganimetler yüzüyordu: Akınlarda ya da savaşlarda kazanılmış gökeler, karaklar ve dromondlar. Pruvalarda, pupalarda ve direklerde tanıdık sancaklar dalgalanıyordu.

Berber Nute gözlerini kısarak kıyıya doğru baktı. "Lord Harlaw'un *Deniz Şarkısı* mı şu?" Berber, çarpık bacakları ve uzun kollarıyla tıknaz ve güçlü bir adamdı ama gözleri gençliğindeki kadar keskin değildi. Nute o günlerde öyle iyi balta fırlatırdı ki, insanlar onun fırlattığı baltanın bir adamı tıraş edebileceğini söylerdi.

"Evet, *Deniz Şarkısı*." Görünüşe göre Okuyucu Rodrik kitaplarını terk etmişti. "Şu da Yaşlı Drumm'ın *Gök Gürültüsü.* Onun yanında Blacktyde'ın *Gece Kuşu* var." Victarion'ın gözleri her zamanki gibi keskindi. Yelkenleri toplanmış ve sancakları aşağı sarkmış olmasına rağmen bütün gemileri tanıdı, Demir Donanma'nın Lord Kaptanı'na bu yakışırdı. "*Gümüş Yüzgeç* de burada. Sawane Botley'nin bir akrabası." Victarion, Kargagöz'ün Lord Botley'yi boğduğunu duymuştu, lordun vârisi de Moat Cailin'de ölmüştü ama adamın erkek kardeşleri ve başka oğulları da vardı. *Kaçtı? Dört? Hayır, beş. Ve hiçbirinin Kargagöz'ü sevmek için bir sebebi yok.*

Ve sonra Victarion onu gördü: Tek direkli, koyu kırmızı gövdeli, ince ve alçak bir kadırga. Geminin şu anda bağlı olan yelkenleri yıldızsız bir gökyüzü kadar siyahtı. *Sükûnet,* demir atmış haldeyken bile zalim ve hızlı görünüyordu. Geminin pruvasında, tek kolunu öne uzatmış demir bir bakire duruyordu. Beli inceydi, göğüsleri dik ve görkemliydi, bacakları uzun ve

şekilliydi. Başından, siyah demir saçlardan yapılma ve rüzgârla savrulan bir yele akıyordu. Kızın gözleri sedefti ama ağzı yoktu.

Victarion ellerini yumruk haline getirdi. O ellerle dört adamı ve bir kadını ölümüne dövmüştü, kadın karısıydı. Saçlarına kırağı düşmüş olmasına rağmen, Victarion bir boğanınkine benzeyen geniş göğsü ve bir delikanlınınki kadar düz karnıyla her zamanki kadar güçlüydü. Balon, Kargagöz'ü denize gönderdiği gün, Victarion'a, *bir akraba katili tanrıların ve insanların gözünde lanetlidir,* diye hatırlatmıştı.

"O burada," dedi Victarion, Berber'e. "Yelkenleri indir. Sadece küreklerle ilerleyeceğiz. *Keder*'e ve *Demir İntikam*'a, *Sükûnet*'le denizin arasında durmalarını emret. Donanmanın geri kalanı koyun girişini kapatsın. Benim iznim olmadan kimse koydan ayrılmayacak, ne bir insan ne de bir karga."

Kıyıdaki adamlar donanmanın yelkenleri görmüştü. Dostlardan ve akrabalardan selam nidaları gelirken, koy boyunca çığlıklar yankılandı ama *Sükûnet*'ten ses gelmedi. *Demir Zafer* yaklaşırken, *Sükûnet*'in dilsizlerden ve kırmalardan oluşan karışık mürettebatı tek kelime etmedi. Katran kadar kara ve Güneydiyar'ın maymunları kadar bodur ve kıllı adamlar Victarion'a baktı. Victarion, *canavarlar,* diye düşündü.

Demir Zafer, Sükûnet'in yirmi metre uzağında demir attı. "Bir tekne indirin. Kıyıya çıkacağım." Kürekçiler yerlerini alırken Victarion kılıç kemerini bağladı, tek kalçasında kılıcı diğerinde kaması vardı. Berber Nute, Lord Kaptan'ın pelerinini adamın omuzlarına koydu. Pelerin dokuz kat altın dokumadan yapılmış ve Greyjoylar'ın deniz canavarı şeklinde dikilmişti, kolları yere değiyordu. Victarion pelerinin altına, kaynatılmış siyah derinin üstüne geçirilmiş bir örgü zırh giymişti. Moat Cailin'de gece gündüz zırh giymeye başlamıştı. Ağrılı kollara ve sızlayan bir sırta katlanmak, kanlı bağırsaklara katlanmaktan daha kolaydı. Bataklık şeytanlarının zehirli oklarının sadece bir çiziği yeterdi; insan birkaç saat sonra, hayatı kırmızı ve kahverengi damlalar halinde bacaklarından aşağı akarken kıvranır ve çığlıklar atardı. *Deniztaşı Tahtı'nı kim kazanırsa kanırsın, ben bataklık şeytanlarının hakkından gelmeliyim.*

Victarion deniz canavarı şeklindeki savaş miğferini ataktı. Demirden dövülmüş canavarın kıvrımlı kolları, Victarion'ın yanaklarından aşağı iniyor ve çenesinin altında birleşiyordu. O sırada tekne hazırlanmıştı. Victarion bordayı aşarken, "Sandıkların sorumluluğunu sana bırakıyorum,"

dedi Nute’a. “Çok iyi korunduklarından emin ol.” Birçok şey o sandıklara bağlıydı.

“Emredersiniz Majesteleri.”

Victarion kaşlarını çatarak karşılık verdi. “Henüz kral değilim.” Tekneye indi.

Aeron Buharsaçlı, kıyıya vuran köpüklü dalgaların içinde Victarion’ı bekliyordu, kolunun altında bir su matarası sallanıyordu. Rahip ince ve uzundu ama Victarion’dan kısaydı. Adamın gözleri demirdi, kemikli yüzünden çıkan burnu bir köpekbalığının yüzgecini andırıyordu. Sakalı beline kadar iniyordu. Karmakarışık ipler halindeki saçları, rüzgârın her esişinde bacaklarının arkasını dövüyordu. Soğuk ve beyaz dalgalar ayak bileklerine çarparken, “Ağabey,” dedi Aeron, “zaten ölü olan ölemez.”

“Ama yeniden doğar, daha güçlü ve daha zorlu.” Victarion miğferini çıkarıp diz çöktü. Deniz, Lord Kaptan’ın çizmelerini doldurup pantolonunu sırılsıklam ederken, Aeron adamın başına tuzlu su döktü. Dua ettiler.

Dua bittiğinde, “Ağabeyimiz Kargagöz nerede?” diye sordu Victarion.

“Altın dokuma kumaştan yapılmış şu büyük çadır onun. Etrafı tanrısız adamlarla ve canavarlarla dolu, eskisinden daha beter. Bahamızın kanı onun damarlarında bozulmuş.”

“Annemizin kanı da.” Victarion, Nagga’nın kemiklerinin ve Gri Kral’ın Kalesi’nin altındaki bu ruhani yerde akraba öldürmekten bahsetmeyecekti ama Euron’ın gülümseyen yüzüne zırhlı bir yumruk indirmeyi defalarca düşünmüştü; et ayrılana ve Kargagöz’ün kötü kanı kıpkırmızı akana kadar. *Yapmamalıyım. Balon’a söz verdim.* “Herkes geldi mi?” diye sordu kardeşine.

“Önemli olan herkes. Kaptanlar ve krallar.” Demir Adalar’da herkes aynıydı; her kaptan kendi güvertesinde kraldı ve her kral bir kaptan olmalıydı. “Babamızın tacını talep etmek niyetinde misin?”

Victarion kendini Deniztaşı Tahtı’nda otururken hayal etti. “Şayet Boğulmuş Tanrı isterse.”

“Dalgalar konuşacak,” dedi Aeron Greyjoy uzaklaşırken. “Dalgaları dinle ağabey.”

“Evet.” Victarion, adının dalgalar tarafından fısıldanırken ve kaptanlarla krallar tarafından bağrılırken kulağa nasıl geleceğini düşündü. *Eğer kupa bana geçerse, onu bir kenara bırakmayacağım.*

Victarion’ın çevresinde, ona şans dilemek ve desteğini almak isteyen bir kalabalık toplandı. Victarion her adadan adamlar gördü: Blacktydelar,

Orkwoodlar, Stonetreeler, Wyncheler ve daha pek çokları. Eski Wyk'in Goodbrotherlar'ı, Büyük Wyk'in Goodbrotherlar'ı ve Orkmont'un Goodbrotherlar'ının hepsi gelmişti. Bütün düzgün adamlar tarafından hor görülmelerine rağmen Coddlar da oradaydı. Mütevazı Shepherdlar, Weaverlar, Netleyler ve hatta kölelerle tuz karılarının kanından gelen Humblelar; kadim ve gururlu hanedanlardan gelen adamlarla bir aradaydı. Bir Volmark, Victarion'ın sırtına vurdu ve iki Sparr, eline bir şarap matarası tutuşturdu. Victarion büyük bir yudum içti, ağzını sildi ve adamların onu yemek ateşine doğru götürmesine izin verdi; savaş, taçlar, yağma ve onun saltanatının ihtişamı ile özgürlüğü hakkında konuşmalarını dinledi.

O gece Demir Donanma'nın adamları, gelgit çizgisinin üstüne yelken bezinden devasa bir çadır kurdu. Bu sayede Victarion, elli ünlü kaptana; kızarmış buzağı, tuzlu morina ve ıstakozdan oluşan bir ziyafet verdi. Aeron da geldi. Kaptanlar Demir Donanma'yı yüzdürmeye yetecek kadar bira tüketirken, Aeron balık yiyip su içti. Adamların çoğu Victarion'ı destekleyeceğine dair söz verdi: Güçlü Fralegg, zeki Alvyn Sharp, kambur Hotho Harlaw. Hotho, Victarion'a, kraliçe olarak onun kızını almasını önerdi. "Eşler konusunda çok şanssızım," dedi Victarion. İlk karısı doğum yatağında ölmüş ve ona ölü doğmuş bir kız evlat vermişti. İkinci karısı su çiçeğinden mustarip olmuştu. Ve üçüncüsü...

"Bir kralın, bir veliahtı olmalı," diye ısrar etti Hotho. "Kargagöz kral şûrasında sergilemek üzere üç oğul getirdi."

"Piçler ve kırmalar. Kızın kaç yaşında?"

"On iki," dedi Hotho. "Güzel ve doğurgan, yeni çiçek açtı, saçları bal rengi. Göğüsleri henüz küçük ama iyi kalçaları var. Benden çok annesine çekmiş."

Victarion bunun, kızın bir kamburu olmadığı anlamına geldiğini biliyordu. Kızı kafasında canlandırmaya çalıştı ama gözlerinin önüne öldürdüğü karısı geldi. Victarion, kadına indirdiği her darbede hıçkırmıştı, sonra onu kayalara taşımış ve yengeçlere vermişti. "Taç giydiğimde kıza memnuniyetle bakarım," dedi. Hotho'nun ummaya cesaret ettiği şey de bu kadardı, adam ayaklarını sürüyerek hoşnut bir şekilde uzaklaştı.

Baelor Blacktyde'ı memnun etmek daha zordu. Sakalsız ve yakışıklı adam, koyun yününden yapılmış siyah beyaz tuniğinin içinde Victarion'ın yanında oturdu. Adamın pelerini samur kürküydü, yakasına yedi köşeli gümüş bir yıldız iğnelenmişti. Baelor sekiz yıl boyunca Eski Şehir'de rehin tutulmuş ve yeşil toprakların yedi tanrısının mümini olarak geri dönmüştü.

“Balon deliydi, Aeron daha deli ve Euron hepsinin en delisi,” dedi Lord Baelor. “Ya siz Lord Kaptan? Eğer sizin adınızı bağırırsam bu çılgın savaşa bir son verecek misiniz?”

Victarion kaşlarını çattı. “Diz çökmemi mi istiyorsunuz?”

“Eğer gerekirse. Batıdiyar’a karşı tek başımıza ayakta duramayız. Kral Robert bunu kanıtladı, kederimiz pahasına. Balon özgürlüğün bedelini demirle ödeyeceğini söylemişti lakin kadınlarımız Balon’ın taçlarını boş yataklarla satın aldı. Benim annem de onlardan biriydi. Eski Usul öldü.”

“Zaten ölü olan ölemez. Ama yeniden doğar, daha güçlü ve daha zorlu. Yüz yıl sonra, insanlar Cesur Balon’ın şarkısını söyleyecek.”

“Ona Balon Dulyaratan, deyin. Onun vadettiği özgürlüğü hiç düşünmeden bir babayla takas ederim. Bana bir baba verebilir misiniz?” Victarion cevap vermeyince, Blacktyde homurdanarak uzaklaştı.

Çadır iyice ısındı ve dumanla doldu. Gorold Goodbrother’ın oğullarından ikisi kavga ederken bir masayı devirdiler. Will Humble bir iddiayı kaybetti ve çizmesini yemek zorunda kaldı. Rommy Weaver, “Kanlı Kupa”yı, “Çelik Yağmur”u ve diğer eski yağma şarkılarını söylerken Küçük Lenwood Tawney keman çaldı. Bakir Qarl ve Eldred Codd parmak dansı oynadı. Eldred’in parmaklarından biri Topal Ralf’in şarap kupasına düştüğünde bir kahkaha fırtınası koptu.

Gülenlerin arasında bir kadın vardı. Victarion ayağa kalktı ve onu çadır kapısının yanında gördü. Bakire Qarl’ın fısıldadığı bir şey onu yine güldürdü. Victarion kızın buraya gelecek kadar aptal olmamasını ummuştu ama onu görünce gülümsedi. Emir veren bir sesle, “Asha,” diye seslendi. *“Yeğen.”*

Asha, Victarion’ın yanına gitti; tuz lekeleriyle kaplı uzun çizmelerinin, yeşil yün pantolonunun, kahverengi tuniğinin ve bağcıklarının yarısı bağlanmış kolsuz deri yeleğinin içinde ince ve kıvraktı. “Amca.” Asha Greyjoy bir kadın için uzun boyluydu ama amcasının yanağını öpebilmek için ayak parmaklarının ucunda yükselmek zorunda kaldı. “Seni kraliçe şûramda görmekten mutluyum.”

“Kraliçe şûrası?” Victarion güldü. “Sarhoş musun yeğenim? Otur. Kıyıda *Kara Rüzgâr*’ı görmedim.”

“Onu Norne Goodbrother’ın kalesinin altına demirledim ve adanın karşı tarafından buraya atla geldim.” Asha bir tabureye oturdu ve izin istemeden Berber Nute’un şarabını aldı. Nute itiraz etmedi; bir süre önce sızmıştı. “Moat’u kim tutuyor?”

“Ralf Kenning. Genç Kurt’un ölümüyle, bataklık şeytanlarından başka rahatsızlığımız kalmadı.”

“Starklar yegâne kuzeyli adamlar değillerdi. Demir Taht, Dehşet Kalesi Lordu’nu Kuzey Muhafızı ilan etti.”

“Bana savaş dersi mi vereceksin? Sen daha annenin sütünü emiyorken ben mücadelelerdeydim.”

“Ve de kaybediyordun.” Asha bir yudum şarap içti.

Victarion ona Güzel Ada’nın hatırlatılmasından hoşlanmamıştı. “Gençken her adam bir mücadele kaybetmeli, böylece yaşlandığında savaş kaybetmez. Umarım bir talepte bulunmaya gelmedin.”

Asha alaycı bir şekilde gülümsedi. “Ya geldiysem?”

“Burada, senin küçük bir kız olduğun zamanları hatırlayan adamlar var, denizde çıplak yüzdüğün ve bebeğinle oynadığın zamanları.”

“Baltalarla da oynardım.”

“Oynardın,” diye kabul etti Victarion, “ama bir kadın bir koca ister, bir taç değil. Kral olduğumda sana bir koca vereceğim.”

“Amcam bana karşı çok iyi. Kraliçe olduğumda senin için güzel bir eş bulayım mı?”

“Eşler konusunda şanssızım. Ne kadar zamandır buradasın?”

“Buharsaçlı amcamın, niyet ettiğinden fazla adamı uyandırdığını görmeye yetecek kadar uzun zamandır. Drummlar talepte bulunmak niyetinde ve Üç Kez Boğulmuş Tarle, kara soyun meşru veliahtının Maron Volmark olduğunu söylerken duyuldu.”

“Kral, bir deniz canavarı olmalı.”

“Karagöz bir deniz canavarı. Büyük erkek kardeş küçük olandan önce gelir.” Asha öne eğildi. “Fakat ben Kral Balon’ın bedeninin çocuğuyum, yani ikinizden de önce geliyorum. Beni dinle amca...”

Ama sonra bir sessizlik çöktü. Şarkılar sustu ve Küçük Lenwood Tawney kemanını indirdi, adamlar başlarını çevirdi. Çatal bıçak gürültüsü bile kesildi.

Ziyafet çadırına bir düzine yeni konuk girdi. Victarion; Çimdiksurat Jon Myre’ı, Karadişli Torwold’ı ve Solak Lucas Codd’ı gördü. Germund Botley, Balon’ın ilk isyanı sırasında bir Lannister’dan aldığı altın yaldızlı göğüs kalkanın üstünde kollarını birleştirdi. Orkmont’un Orkwood’u, Germund’ın yanında durdu. Onların arkasında Taşyumtuk, Quellon Humble ve örgüler halindeki ateşli saçlarıyla Kızıl Kürekçi vardı. Çoban Ralf, Lord Limanı’ndan Ralf ve Köle Qarl da oradaydı.

Ve Karagöz, Euron Greyjoy.

Hiç değişmemiş, diye düşündü Victarion. *Bana gülüp gittiği günkü gibi görünüyor.* Lord Quellon'ın oğullarının en yakışıklısı Euron'dı ve üç yıllık sürgün bu gerçeği değiştirmemişti. Euron'ın saçları hâlâ gece denizi kadar siyahtı ve düzgünce tıraş edilmiş koyu renk sakallarının altındaki yüzü hâlâ beyaz ve pürüzsüzdü. Euron'ın sol gözü siyah bir yamayla kapatılmıştı ama sağ gözü yaz seması kadar maviydi.

Gülümseyen gözü, diye düşündü Victarion. "Kargagöz," dedi.

"*Kral* Kargagöz, kardeşim." Euron gülümsedi. Dudakları lamba ışığında koyu renk görünüyordu; çürük ve mavi.

"Kral şûrasından gelecek olandan başka kralımız yok." Buharsaçlı ayağa kalktı. "Tanrısız bir adam..."

"...Deniztaşı Tahtı'nda oturamaz, evet." Euron çadırın içine göz gezdirdi. "Aslına bakarsan, son zamanlarda sık sık Deniztaşı Tahtı'nda oturdum. Hiç itiraz etmedi." Gülümseyen gözü parlıyordu. "Tanrıları benden iyi kim bilir? At tanrıları ve ateş tanrıları, mücevher gözlü altın tanrılar, sedir ağacından yontulmuş tanrılar, dağlara oyulmuş tanrılar, boş havanın tanrıları... hepsini biliyorum. Onları çiçeklerle süsleyen ve onların adına keçilerin, boğaların ve çocukların kanını akıtan insanlar gördüm. Elli değişik dilde dualar duydum. Sakat bacağımı iyileştir, o kızın beni sevmesini sağla, bana sağlıklı bir oğul ver. Beni kurtar, bana yardım et, beni zengin et... *beni koru!* Beni düşmanlarımdan koru, beni karnımdaki yengeçlerden koru, beni at efendilerinden, köle tacirlerinden, kapımdaki paralı askerlerden koru. Beni *Sükûnet*'ten koru." Euron güldü. "*Tanrısız mı?* Ah Aeron, ben bugüne kadar yelken açmış adamların en dindarıyım! Sen tek tanrıya hizmet ediyorsun Buharsaçlı, ama ben on bin tanrıya hizmet ettim. Ib'den Asshai'ye kadar bütün insanlar, ne zaman *yelkenlerimi* görseler dua ediyorlar."

Rahip kemikli parmağını yukarı kaldırdı. "Onlar ağaçlara, altın ilahlara ve keçi başlı zelillere dua ediyorlar. Sahte tanrılara..."

"Aynen öyle," dedi Euron, "ve bu günahları yüzünden hepsini öldürdüm. Kanlarını denize akıttım ve çığlık atan kadınlarına tohumlarımı ektim. Onların küçük tanrıları beni durduramadı, yani sahte oldukları aşikâr. Ben senden bile mütedeyyinim Aeron. Belki de kutsanmak için sen benim önümde diz çökmelisin."

Kızıl Kürekçi bu sözlerle yüksek sesle güldü ve sonra diğer adamlar da ona katıldı.

“Aptallar,” dedi rahip, “aptallar, köleler ve kör adamlar; siz busunuz işte. Önünüzde ne durduğunu görmüyor musunuz?”

“Bir kral,” dedi Quellon Humble.

Buharsaçlı tükürdü ve dışarı çıktı.

Aeron gittiğinde, Kargagöz’ün gülümseyen gözü Victarion’a döndü. “Lord Kaptan, uzun zamandır uzaklarda olan ağabeyini selamlamayacak mısın? Ya sen Asha? Leydi annen nasıl?”

“Kötü,” dedi Asha. “Bir adam onu dul bıraktı.”

Euron omuz silkti. “Balon’ı ölüme itenin Fırtına Tanrısı olduğunu duydum. Onu katleden adam kim? Bana onun adını söyle yeğenim, söyle ki Balon’ın intikamını bizzat alayım.”

Asha ayağa kalktı. “Onun adını benim kadar sen de biliyorsun. Üç yıldır bizden uzaktaydın. Gel gör ki, lord babamın öldüğü gün *Sükûnet* geri döndü.”

“Beni mi suçluyorsun?” diye sordu Euron nazikçe.

“Suçlamalı mıyım?” Asha’nın sesindeki sertlik, Victarion’ın kaş çatmasına sebep oldu. Kargagöz’le bu şekilde konuşmak tehlikeliydi; adamın gülümseyen gözü neşeyle parlarken bile.

“Rüzgârlara ben mi hükmediyorum?” diye sordu Kargagöz evcil hayvanlarına.

“Hayır Majesteleri,” dedi Orkmont’un Orkwood’u.

“Rüzgârlara kimse hükmetmiyor,” dedi Germund Botley.

“Keşke edebilseydiniz,” dedi Kızıl Kürekçi. “İstediğiniz her yere gider ve asla rüzgârsız kalmadınız.”

“İşte sana cevap, üç cesur adamın ağzından,” dedi Euron. “Balon öldüğünde *Sükûnet* denizdeydi. Eğer amcanın sözünden şüphe ediyorsan, mürettebatımı sorgulamana izin veriyorum.”

“Dilsizlerden oluşan bir mürettebatı sorgulamak? Evet, bu çok işime yarar.”

“Bir koca çok işine yarar.” Euron tekrar takipçilerine döndü. “Torwold, hatırlayamadım, senin bir karın var mıydı?”

“Sadece bir.” Karadişli Torwold gülümsedi ve lakabını nasıl kazandığını gösterdi.

“Ben bekârım,” diye duyurdu Solak Lucas Codd.

“Ve bunun iyi bir sebebi var,” dedi Asha. “Coddlar’dan bütün *kadınlar* da iğreniyor. Bana öyle mahzun bakma Lucas. Meşhur eline hâlâ sahipsin.” Yumruğuyla pompalama hareketi yaptı.

Codd, Kargagöz tek elini adamın göğsüne koyana kadar küfretti. "Bu nazik bir tavır mıydı Asha? Lucas'ı can evinden vurdun."

"Onu aletinden vurmaktan daha kolay. Her adamdan daha iyi balta fırlatırım ama hedef çok küçük olunca..."

"Bu kız kendini kaybetmiş," diye hırladı Çimdiksurat Jon Myre. "Balon onun bir erkek olduğuna inanmasına izin verdi."

"Senin baban da seninle aynı hatayı yaptı," dedi Asha.

"Onu bana ver Euron," diye önerdi Kızıl Kürekçi. "Poposunu benim saçlarım gibi kırmızı olana kadar tokatlayayım."

"Gel de dene," dedi Asha, "ve seni bundan sonra Kızıl Hadım diye çağıralım." Elinde bir fırlatma baltası vardı, Asha baltayı havaya fırlattı ve ustaca yakaladı. "İşte benim kocam. Beni isteyen erkekler onunla dövüşmeli amca."

Victarion yumruğunu masaya vurdu. "Burada kan dökülmeyecek. Euron, şu... evcil hayvanlarını... al ve git."

"Senden daha sıcak bir karşılama beklerdim kardeşim. Ben senin büyüğünüm... ve yakında meşru kralın olacağım."

Victarion'ın yüzü karardı. "Kral şûrası konuştuğunda, ahşap tacı kimin takacağını göreceğiz."

"İşte bu konuda hemfikir olabiliriz." Euron, iki parmağını sol gözünü kapatan yamaya götürdü ve çadırdan ayrıldı. Diğerleri kırma köpekler misali onu takip etti. Adamların arkasında sessizlik kaldı, ta ki Küçük Lenwood Tawney kemanını eline alana kadar. Şarap ve bira tekrar akmaya başladı ama konukların çoğunun susuzluğu geçmişti. Eldred Codd, kanlı elini tutarak dışarı çıktı. Sonra da Will Humble, Hotho Harlaw ve Goodbrotherlar'ın büyük bölümü.

"Amca." Asha, elini Victarion'ın omzuna koydu. "Benimle biraz yürür müsün?"

Çadırın dışında rüzgâr esiyordu. Bulutlar, ayın solgun yüzünün önünden koşarak geçiyordu. Hızla hareket eden kadırgalara benziyorlardı. Yıldızlar az ve solgundu. Dargemiler bütün kıyı boyunca yatıyordu, köpüklü dalgaların içinden yükselen direkler bir ormana benziyordu. Victarion, gemi gövdelerinin kuma yerleşirken çıkardığı çatırtıları duyabiliyordu. Gemilerin halatlarının feryadını ve sancaklarının şaklamasını duydu. İleride, koyun derin sularında daha büyük gemiler demirliydi; sisle kaplanmış gaddar gölgeler.

Sahil boyunca, kamplardan ve yemek ateşlerinden uzakta kıyıya vuran köpüklü dalgaların hemen üzerinde yan yana yürüdüler. “Bana doğruyu söyle amca,” dedi Asha, “Euron neden öyle aniden gitti?”

“Kargagöz sık sık yağma yapmaya giderdi.”

“Hiç bu kadar uzun sürmezdi.”

“*Sükûnet*’i doğuya götürdü. Uzun bir yolculuk.”

“*Neden* gittiğini sordum, nereye gittiğini değil.” Victarion cevap vermeyince, “*Sükûnet* denize açıldığından ben uzaklardaydım,” dedi Asha. “*Kara Rüzgâr*’ı Arbor’ın çevresinden dolaştırıp Basamaktaşı’na götürmüştüm, Lysli korsanlardan birkaç incik boncuk almak için. Eve döndüğümde Euron gitmişti ve senin yeni karın ölmüştü.”

“O sadece bir tuz karısıydı.” Victarion, karısını yengeçlere verdiği günden beri başka bir kadına dokunmamıştı. *Kral olduğumda bir eş almam gerekecek. Kraliçem olacak ve oğullarımı doğuracak gerçek bir eş. Bir kralın, bir veliahtı olmalı.*

“Babam o kadın hakkında konuşmayı redderdi,” dedi Asha.

“Kimsenin değiştiremeyeceği şeyler hakkında konuşmak faydasızdır.” Bu konu Victarion’ı yoruyordu. “Okuyucu’nun dargemisini gördüm.”

“Onu Kitap Kulesi’nden çıkarmak için bütün cazibemi kullanmam gerekti.”

O halde Harlawlar, Asha’nın tarafında. Victarion’ın alnındaki çizgiler derinleşti. “Hükmetmeyi umamazsın. Sen bir kadınsın.

“İşeme yarışmalarını sürekli kaybetmemin sebebi bu mu?” Asha güldü. “Amca, bunu söylemek bana keder veriyor ama haklı olabilirsin. Dört gün ve dört gecedir kaptanlar ve krallarla birlikte içki içiyorum, onların söylediklerini dinliyorum... ve söylemediklerini. Kendi adamlarım ve Harlawlar’ın çoğu benim tarafımda. Tris Botley ve birkaç başka adam da öyle. Bu yeterli değil.” Bir taşı tekmeledi, taş suyun üstünde sekerek iki dargeminin arasına gitti. “Amcamın adını bağırmayı düşünüyorum.”

“Hangi amcanın?” diye sordu Victarion. “Üç amcan var.”

“Bir de dayım. Amca, dinle beni. Ahşap tacı senin başına bizzat ben yerleştireceğim... yönetimi paylaşmayı kabul edersen.”

“Yönetimi *paylaşmak mı?* Bu nasıl olabilir?” Kadının söyledikleri bir anlam ifade etmiyordu. *Benim kraliçem olmak mı istiyor?* düşündü Victarion, kendini Asha’ya daha önce hiç bakmadığı bir şekilde bakarken buldu. Erkekliğinin sertleşmeye başladığını hissedebiliyordu. *O Balon’ın kızı,* diye anımsattı kendine. Kapılara balta fırlatan o küçük kızı hatırladı.

Kollarını göğsünde birleştirdi. “Deniztaşı Tahtı’nda sadece bir kişi oturabilir.”

“O halde bırak da amcam otursun,” dedi Asha. “Sırtını kollamak ve kulağına fısıldamak için arkanda duracağım. Hiçbir kral tek başına hükmedemez. Ejderhalar Demir Taht’ta oturduklarında bile, onlara yardım eden adamlara sahiplerdi. Kral Elleri. Senin El’in olmama izin ver amca.”

Kadın bir El şöyle dursun, daha önce hiçbir Ada Kralı bir El’e ihtiyaç duymamıştı. *Kaptanlar ve krallar içki masalarında benimle alay ederler.* “Neden benim El’ im olmak istiyorsun?”

“Bu savaş bizi bitirmeden önce bu savaşı bitirmek için. Kazanabileceğimiz her şeyi kazandık... ve barış yapmadığımız takdirde hepsini aynı hızla kaybedebiliriz. Leydi Glover’a her tür nezaketi gösterdim. Kadın, lordunun benimle görüşeceğine dair yemin ediyor. Derinorman Kalesi’ni, Torrhen Kalesi’ni ve Moat Cailin’i geri verirsek, kuzeyli adamların Deniz Ejderi Burnu’yla Taşlı Kıyı’nın tamamını bize devredeceğini söylüyor. O topraklar az nüfuslu ama bütün adaların toplamından on kat büyükler. Antlaşma, bir rehine değiş tokuşuyla mühürlenecek ve iki taraf Demir Taht’a karşı işbirliği yapacak...”

Victarion güldü. “Şu Leydi Glover seni aptal yerine koymuş yeğenim. Deniz Ejderi Burnu ve Taşlı Kıyı bizim. Neden herhangi bir şeyi geri verelim? Kışyarı yandı ve yıkıldı. Genç Kurt toprağın içinde başsız bir halde çürüyor. *Bütün* kuzey bizim olacak, tıpkı babanın düşlediği gibi.”

“Dargemiler ağaçların arasında kürek çekmeyi öğrendiğinde olabilir. Bir balıkçı, gri bir leviathan tutabilir ama onu serbest bırakmazsa, canavar onu derinlere sürükleyip öldürür. Kuzey, elimizde tutmayacağımız kadar büyük ve kuzeyli adamlarla dolu.”

“Oyuncak bebeklerine geri dön yeğenim. Savaş kazanmayı da savaşçılara bırak.” Victarion, Asha’ya yumruklarını gösterdi. “Benim iki elim var. Hiçbir adamın üç ele ihtiyacı yoktur.”

“Ama Harlawlar’a ihtiyacı olan bir adam tanıyorum.”

“Kambur Hotho bana kızını önerdi, kraliçem olarak. Eğer kızı alırsam Harlawlar benim olur.”

Bu, Asha’yı şaşırttı. “Harlaw Hanedanı’nı Lord Rodrik yönetiyor.”

“Rodrik’in kızı yok, sadece kitapları var. Hotho onun vârisi olacak, ben de kral olacağım.” Victarion bu kelimeleri yüksek sesle söyler söylemez, kelimeler kulağa gerçek geldi. “Karagöz uzun zamandır uzaklarda.”

“Bazı adamlar uzak mesafeden daha büyük görünür,” diye uyardı Asha. “Cesaretin varsa yemek ateşlerinin arasında yürü ve konuşmaları dinle. Adamlar ne senin gücünden ne de benim dillere destan güzelliğimden bahsediyor. Sadece Kargagöz’ü konuşuyorlar; gördüğü uzak yerleri, tecavüz ettiği kadınları, öldürdüğü adamları, yağmaladığı şehirleri ve Lannis Limanı’nda Lord Tywin’in donanmasını nasıl yaktığını...”

“Aslanın donanmasını *ben* yaktım,” dedi Victarion. “İlk meşaleyi Tywin’in amiral gemisine kendi ellerimle fırlattım.”

“Planı Karagöz kurdu.” Asha elini amcasının koluna koydu. “Ve karını da öldürdü... öldürmedi mi?”

Balon bu konuda konuşmamalarını emretmişti ama Balon ölmüştü. “Kadının karnına bir bebek koydu ve onu öldürme işini bana bıraktı. Onu da öldürecektim ama Balon, salonunda akraba cinayeti işlenmesine izin vermedi. Euron’ı sürgüne gönderdi, asla dönmemek üzere...”

“...Balon yaşadığı sürece?”

Victarion yumruklarına baktı. “Karım bana boynuz taktı. Başka seçeneğim yoktu.” *Eğer duyulsaydı insanlar bana gülerdi, onunla yüzleştiğimde Kargagöz’ün güldüğü gibi. “Karın bana ıslak ve arzulu bir halde geldi,” diyerek böbürlenmişti Euron. “Görünüşe göre Victarion’ın her yeri büyük ama asıl önemli olan kısmı küçük.”* Fakat Victarion bunları Asha’ya söyleyemezdi.

“Senin için üzgünüm,” dedi Asha, “karın için daha da üzgünüm... ama bana, Deniztaşı Tahtı’nı kendim için talep etmekten başka seçenek bırakmıyorsun.”

Yapamazsın. “Harcayacağın nefes senin kadın.”

“Benim,” dedi Asha ve Victarion’ı tek başına bıraktı.

Boğulmuş Adam

Aeron Greyjoy, ancak kolları ve bacakları soğuktan uyuştuğunda kıyıya döndü ve giysilerini tekrar giydi.

Rahip, hâlâ eskiden olduğu o zayıf yaratıkmış gibi Kargagöz'ün önünden kaçmıştı ama başına vuran dalgalar ona o adamın öldüğünü bir kez daha hatırlattı. *Ben denizden tekrar doğdum, daha güçlü ve daha zorlu bir adam olarak.* Hiçbir ölümlü onu korkutamazdı, karanlığın ya da ruhunun gri ve dehşet verici kemiklerinin korkutacağından fazla değil. *Açılan bir kapının sesi. Paslı bir menteşenin çığlığı.*

Rahip giyinirken, en son on beş gün önce yıkanan ve tuz yüzünden katılaşan giysileri çıtırdadı. Yün, Aeron'ın ıslak göğsüne yapıştı ve saçlarından süzülen deniz suyunu içti. Rahip, su matarasını doldurup omzuna astı.

Aeron kumsalda yürürken, su dökmekten dönen bir boğulmuş adam karanlıkta ona çarptı. "Buharsaçlı," diye mırıldandı. Aeron, elini adamın başına koydu, onu kutsadı ve yoluna devam etti. Ayağının altındaki zemin yükseldi; önce hafifçe, sonra daha dik bir şekilde. Ayak parmaklarının arasında otları hissettiğinde, Aeron kumsalı arkada bıraktığını anladı. Dalgaların sesini dinleyerek ağır ağır tırmandı. *Deniz asla bitkin düşmez. Ben de o kadar yorulmaz olmalıyım.*

Tepenin zirvesinde, kırk dört devasa taş kaburga, büyük beyaz ağaçların gövdeleri gibi topraktan yükseliyordu. Görüntü Aeron'ın kalbinin daha hızlı atmasına sebep oldu. Nagga ilk deniz ejderhasıydı, dalgalardan çıkan ejderhaların en kudretlisi. Deniz canavarları ve leviathanlarla beslenir, öfkesiyle adaları boğardı. Buna rağmen, Gri Kral onu katletmiş ve Boğulmuş Tanrı onun kemiklerini taşa çevirmişti; böylece insanlar ilk kralların cesaretinden asla şüphe etmeyecekti. Nagga'nın kaburgaları, Gri Kral'ın kalesinin kirişleri ve sütunları olmuştu, çenesi de kralın tahtı. *Kral bin yedi yıl boyunca burada hüküm sürdü,* diye hatırladı Aeron. *Deniz kızı eşiyle burada evlendi ve Fırtına Tanrısı'na karşı savaşını burada planladı. Taşı ve tuzu buradan yönetti, deniz yosunlarından örülmüş giysiler giydi ve Nagga'nın dişlerinden yapılma beyaz bir taç taktı.*

Ama bu, toprakta ve denizde hâlâ kudretli adamların ikamet ettiği şafak günlerindeydi. Kale, Nagga'nın canlı ateşiyle ısıtılırdı; Gri Kral, ateşi kendi kölesi haline gerirmişti. Kalenin duvarlarına, gümüş deniz yosunlarından dokunmuş fevkalade güzellikte halılar asılmıştı. Gri Kral'ın savaşçıları, sedeften oyulmuş tahtlarda oturur ve büyük bir denizyıldızı şeklindeki masada denizin bahşettiklerini yerdi. *Gitti, bütün o görkem gitti.* Adamlar şimdi daha küçüktü ve hayatları kısalmıştı. Gri Kral'ın ölümünün ardından, Fırtına Tanrısı, Nagga'nın ateşini boğmuştu. Koltuklar ve duvar halıları çalınmıştı. Çatı ve duvarlar çürümüştü. Gri Kral'ın, azı dişlerinden yapılmış tahtı bile deniz tarafından yutulmuştu. Bir zamanların mucizesini demirdoğumlulara hatırlatmak üzere sadece Nagga'nın kemikleri kalmıştı.

Bu yeterli, diye düşündü Aeron Greyjoy.

Taşlı zirveye dokuz geniş basamak oyulmuştu. Arkada, Eski Wyk'in uğultulu tepeleri yükseliyordu, daha uzakta siyah ve zalim dağlar görünüyordu. Aeron, bir zamanlar kale kapılarının olduğu yerde durdu, su matarasının tıpasını çıkardı, bir yudum tuzlu su içti ve yüzünü denize döndü. *Denizden doğduk ve denize dönmeliyiz.* Burada bile, dalgaların biteviye gürültüsünü duyabiliyor ve suların altında saklanan tanrının kuvvetini hissedebiliyordu. Aeron dizlerinin üstüne çöktü. *Bana insanlarını gönderdin,* diye dua etti. *Salonlarını ve kulübelerini, kalelerini ve kulelerini bırakıp, bütün balıkçı köylerinden ve gizli vadilerden Nagga'nın kemiklerine geldiler. Şimdi onlara, gerçek kralları önlerinde durduğunda onu tanıma irfanı ve sahteden uzak durma gücü ver.* Bütün gece dua etti; tanrı onun içindeyken Aeron Greyjoy'un uykuya ihtiyacı yoktu, tıpkı dalgaların ya da denizdeki balıkların olmadığı gibi.

İlk ışık gizlice dünyaya girerken, kara bulutlar rüzgârın önünde koştu. Siyah gökyüzü, arduvaz gibi gri oldu. Siyah deniz, gri yeşile döndü. Koyun karşısındaki Büyük Wyk'in siyah dağları, asker çamların mavi yeşil tonlarını giyindi. Renkler tekrar dünyaya dönerken, yüzlerce sancak havalandı ve çırpınmaya başladı. Aeron; Botley'nin gümüş balığını, Wynch'in kanlı adamını, Orkwood'un koyu yeşil ağaçlarını gördü. Savaş boruları, leviathanlar ve tırpanlar gördü, altın rengi azametli deniz canavarları her yerdeydi. Sancakların altında köleler ve tuz karıları dolaşmaya başladı; ateşlerin tekrar canlanması için kömürleri karıştırıyor ve kaptanlarla krallara kahvaltı hazırlamak için balık temizliyorlardı. Şafak ışığı taşlı kumsala dokundu. Aeron; uykularından uyanan, fok derisi battaniyelerini kenara atan ve günün ilk birasını istemek için

hizmetkârlarına seslenen adamları izledi. *Kana kana için,* diye düşündü, *zira bugün tanrının işini yapacağız.*

Deniz de hareketleniyordu. Rüzgâr çoğalırken dalgalar büyüdü ve dargemilerin gövdelerine su bulutları çarptı. *Boğulmuş Tanrı uyanıyor,* diye düşündü Aeron. Tanrının, denizin derinliklerinden fışkıran sesini duyabiliyordu. *Benim kuvvetli ve sadık hizmetkârım, bugün burada seninle birlikte olacağım,* diyordu ses. *Benim Deniztaşı Tahtı'mda tanrısız bir adam oturamaz.*

Aeron'ın boğulmuş adamları, onu Nagga'nın kaburgalarından oluşan kemerin altında buldu; rahip dimdik ve güçlü bir halde ayakta dururken, uzun siyah saçları rüzgârla savruluyordu. "Vakit geldi mi?" diye sordu Rus. Aeron başıyla onayladı, "Geldi, gidin ve çağrıyı yapın."

Boğulmuş adamlar tepeden aşağı inerken ahşap çomaklarını birbirine vurmaya başladılar. Diğerleri onlara katıldı ve sesler kumsal boyunca yayıldı. Korkutucu bir gürültüydü; sanki yüzlerce ağaç, dallarıyla birbirlerini yumrukluyordu. Davullar da vurmaya başladı; *güm-güm-güm-güm, güm-güm-güm-güm.* Bir savaş borusu öttü, ardından bir başkası. *AAAAAAAooooooooooooooooooooooooo.*

Adamlar, Gri Kral'ın Kalesi'nin kemiklerine doğru ilerlemek için yemek ateşlerini bıraktılar; kürekçiler, dümenciler, yelkenciler, gemi ustaları, baltalarıyla savaşçılar ve ağlarıyla balıkçılar. Bazılarının yanında onlara hizmet edecek köleler vardı, bazılarının yanında da tuz karıları. Diğerleri, yeşil topraklara sık sık gidenler; beraberlerinde üstatlar, şarkıcılar ve şövalyeler getirmişti. Sıradan adamlar, köleler, çocuklar ve kadınlar, tepenin dibinde hilal şeklinde toplandı. Kaptanlar ve krallar yamaçlara çıktı. Aeron Buharsaçlı; neşeli Sigfryd Stonetree'yi, Gülümsemez Andrik'i ve şövalye Sör Harras Harlaw'u gördü. Samur kürkünden bir pelerin giyen Lord Baelor Blacktyde, hırpani fok derilerinin içindeki Stonehouse'un yanında duruyordu. Victarion, Andrik dışındaki herkese yukarıdan bakıyordu. Aeron'ın ağabeyi miğfer takmamıştı ama zırhlıydı, omuzlarından altın deniz canavarı pelerini sarkıyordu. *Kralımız o olmalı. Ona bakan hangi adam bundan şüphe edebilir?*

Buharsaçlı, kemikli ellerini havaya kaldırdığında davullar ve savaş boruları sessizleşti, boğulmuş adamlar çomaklarını indirdi ve bütün sesler sustu. Sadece kıyıya vuran dalgaların sesi kaldı; hiç kimsenin susturamayacağı bir kükreme. "Denizden geldik ve denize döneceğiz," diye başladı Aeron, adamlar duymak için gayret göstersin diye hafif bir sesle

konuşmuştu. “Fırtına Tanrısı bir gazap anında Balon’ı kalesinden aldı ve onu aşağı attı ama Balon, Boğulmuş Tanrı’nın ıslak salonlarında yiyip içiyor şimdi.” Gözlerini gökyüzüne kaldırdı. *“Balon öldü! Demir Kral öldü!”*

“Kral öldü!” diye bağırdı boğulmuş adamlar.

“Lakin zaten ölü olan ölemez, ama yeniden doğar, daha güçlü ve daha zorlu!” diye hatırlattı rahip. “Balon düştü. Eski Usul’e hürmet eden ve demir bedeli ödeyen ağabeyim Balon. Cesur Balon. Kutsanmış Balon. İki Kez Taç Giymiş Balon. Özgürlüğümüzü ve tanrımızı bize geri veren Balon. Balon öldü... lakin Deniztaşı Tahtı’nda oturmak ve adalara hükmetmek üzere yeni bir demir kral doğacak.”

“Bir kral doğacak!” diye cevap verdi adamlar. *“Doğacak!”*

“Doğacak. Doğmalı.” Aeron’ın sesi dalgalar gibi gürledi. “Ama kim? Balon’ın yerinde kim oturacak? Bu kutsal adalara kim hükmedecek? O şimdi burada, aramızda mı?” Rahip, kollarını açtı. *“Kralımız kim olacak?”*

Bir martı, çığlık atarak Aeron’a cevap verdi. Kalabalık, bir rüyadan uyanıyormuşçasına kıpırdanmaya başladı. Her adam, hangisinin bir taç istemeye yelteneceğini görmek için komşularına baktı. *Kargagöz hiçbir zaman sabırlı değildi,* diye düşündü Aeron Buharsaçlı. *Belki de ilk önce o konuşur.* Karagöz bunu yaparsa kendi sonunu hazırlamış olurdu. Kaptanlar ve krallar, bu ziyafete katılmak için çok uzun yoldan gelmişlerdi ve önlerine konulan ilk yemeği seçmeyeceklerdi. *Tatmak ve denemek isteyecekler; bir parça şu adatılan, bir ısırık diğerinden, ta ki kendilerine en uygun olanı bulana kadar.*

Bunu Euron da biliyor olmalıydı. Kollarını göğsünde birleştirmiş bir halde, dilsizlerinin ve canavarlarının arasında durdu. Aeron’ın çağrısını sadece rüzgâr ve dalgalar yanıtladı.

Uzun bir sessizliğin ardından, “Demirdoğumluların bir kralı olmalı,” diye üsteledi rahip. “Tekrar soruyorum. *Kralımız kim olacak?*”

“Ben olacağım.” Cevap aşağıdan gelmişti.

Bir anda, “Gylbert! Kral Gylbert!” diyen dağınık çığlıklar yükseldi. Kaptanlar yol açtı. Talep sahibi ve müdafileri, Nagga’nın kemiklerinin altındaki Aeron’ın yanına durmak üzere tepeye çıktı.

Bu muhtemel kral, uzun boylu ve zayıf bir lorddu. Hüzünlü bir görüntüsü ve temiz tıraşlı sivri bir çenesi vardı. Lordun kılıcını, kalkanını ve sancağını taşıyan üç müdafi, adamın iki basamak altında durdu. Müdafiler, uzun boylu lordla aynı görünüşü paylaşıyordu, Aeron onların

adamın oğulları olduğunu farz etti. Müdafilerden biri sancağı açtı; batan güneş üstünde büyük ve siyah bir dargemi. Uzun boylu adam, "Ben Gylbert Farwynd, Issız Işık Lordu," dedi kral şûrasına.

Aeron birkaç Farwynd tanıyordu; Büyük Wyk'in en batı kıyılarında ve daha ilerideki dağınık adalarda arazileri olan tuhaf insanlardı. Sahip oldukları kayalar o kadar küçüktü ki, çoğu sadece bir haneyi kaldırabilirdi. Bu kayalar içinde en uzak olanı Issız Işık'tı; fok sürülerinin, denizaslanlarının ve uçsuz bucaksız gri suların arasında kuzeybatıya doğru yapılacak sekiz günlük bir yolculuk. Diğerlerinden daha tuhaf olan Farwyndler de vardı. Bazı insanlar onların derideğiştiren olduğunu söylerdi; denizaslanlarının, morsların, hatta vahşi denizin kurtları olan benekli balinaların şekillerine bürünen şeytani yaratıklar.

Lord Gylbert konuşmaya başladı. Gün Batımı Denizi'nin ötesindeki harikulade topraktan bahsetti; kışı ya da yoksulluğu olmayan ve ölümün hükmünün geçmediği bir toprak. "Beni kralınız yapın ve sizi oraya götüreyim," diye bağırdı. "Bir zamanlar Nymeria'nın yaptığı gibi on bin gemi inşa edelim ve bütün insanlarımızla birlikte gün batımının ötesindeki toprağa gidelim. Orada her adam bir kral ve her kadın bir kraliçe olacak."

Adamın gözleri kâh griydi, kâh mavi, denizler kadar değişkendi, Aeron gördü. *Deli gözler,* diye düşündü, *soytarı gözleri.* Adamın bahsettiği tasavvurun, demirdoğumluları felakete sürüklemek için Fırtına Tanrısı tarafından kurulmuş bir tuzak olduğuna şüphe yoktu. Lordun adamları tarafından kral şûrasının önüne dökülen hediyelerin içinde fok derileri, mors balığı dişleri, balina kemiğinden yapılmış kol halkaları ve bronz kasnaklı savaş boruları vardı. Kaptanlar baktılar ve başlarını çevirdiler, daha önemsiz adamların hediyeleri paylaşmasına izin verdiler. Soytarı konuşmasını bitirdi, muharipleri onun adını bağırmaya başladı ama onlara sadece Farwyndler katıldı, üstelik hepsi değil. Çok geçmeden, "Gylbert! Kral Gylbert!" çığlıkları sustu. Issız Işık Lordu tepeden aşağı inerken, yukarıdaki martı gürültülü bir çığlık attı ve Nagga'nın kaburgalarından birinin üstüne kondu.

Aeron Buharsaçlı bir kez daha öne çıktı. "Tekrar soruyorum. *Kralımız kim olacak?*"

"Ben!" diye gürledi pes bir ses ve kalabalık bir kez daha ayrıldı.

Konuşmacı, torunları tarafından taşınan oymalı bir sandalyede tepeye çıkarıldı. Adam, yüz otuz kilo ağırlığında ve doksan yaşında bir insan harabesiydi. Beyaz ayı postundan dikilmiş bir cübbe giymişti, kendi saçları

da beyazdı, onu yanaklarından bacaklarına kadar bir battaniye gibi örten uzun sakalları vardı, sakalın nerede bittiğini ve ayı postunun nerede başladığını söylemek zordu. Adamın torunları, iri yarı ve güçlü delikanlılar olmalarına rağmen, dik taş basamaklarda büyükbabalarının ağırlığıyla mücadele ettiler, yaşlı adamı Gri Kral'ın Kalesi'nin önüne bıraktılar ve müdafileri olarak adamın iki basamak altında durdular.

Altmış yıl önce olsa, bu adam şûranın desteğini kazanabilirdi, diye düşündü Aeron, *ama onun vakti çoktan geçmiş.*

Kendisi kadar büyük bir sesle, "Evet, ben!" diye kükredi adam oturduğu yerden. "Neden olmasın? Daha iyi kim var? Aranızda kör olanlar varsa, ben Erik Demiryapan'ım. Adil Erik, Erik Örs-Kıran. Onlara çekicimi göster Thormor." Müdafilerden biri, herkesin görmesi için çekici yukarı kaldırdı; devasa bir şeydi, sapı eski deriyle kaplıydı, bir ekmek somunu kadar geniş olan başı çelik bir tuğlaydı. "Bu çekiçle kaç eli ezip lapa haline getirdiğimi sayamam," dedi Erik, "ama bir hırsız bunu size söyleyebilir. Örsümde kaç kafayı parçaladığımı da söyleyemem ama bunu yapabilecek birkaç dul var. Mücadelelerde gösterdiğim bütün kahramanlıkları anlatabilirim ama seksen sekiz yaşındayım ve anlatmayı bitirecek kadar uzun yaşamam. Eğer yaşlı olan âlimse, benden daha âlimi yok. Eğer iri olan güçlüyse, benden daha güçlüsü yok. Veliahtları olan bir kral mı istiyorsunuz? Benim sayabileceğimden fazla veliahtım var. Kral Erik, evet. Kulağıma hoş geliyor. Haydi, benimle birlikte söyleyin. *"ERIK! ERIK ÖRS-KIRAN! KRAL ERIK!"*

Yaşlı adamın torunları adamın haykırışını devam ettirirken, onların oğulları omuzlarındaki sandıklarla öne çıktı. Sandıkları taş basamakların dibinde baş aşağı ettiklerinde; gümüşten, bronzdan ve çelikten oluşan bir sağanak yağdı; kol halkaları, boyunluklar, hançerler, kamalar ve fırlatma baltaları. Bazı kaptanlar en güzel nesneleri kaptılar ve seslerini gittikçe büyüyen tezahürata kattılar. Haykırış şiddetlenmeye başladığında, bir kadın sesi çığlıkları kesti. *"Erik!"* Adamlar, kadının geçmesi için kenara çekildiler. Kadın, tek ayağını en aşağıdaki basamakta bırakıp, "Erik, ayağa kalk," dedi.

Bir sessizlik çöktü. Rüzgâr esti, dalgalar kıyıya vurdu, adamlar birbirlerinin kulaklarına fısıldadı. Erik Demiryapan, Asha Greyjoy'a baktı. "Kız. Üç kez kahrolası kız. Ne dedin?"

"Ayağa kalk Erik." diye seslendi Asha. "Ayağa kalk ve diğerleriyle birlikte adını bağırayım. Ayağa kalk ve seni ilk takip eden ben olayım. Bir

taç istiyorsun, evet. Ayağa kalk ve onu al.”

Kalabalığın içinde başka bir yerde, Kargagöz güldü. Erik ona baktı. İri adamın elleri, ahşap tahtın kollarını sımsıkı kavradı. Erik’in yüzü önce kırmızıya, sonra mora döndü. Harcadığı güç yüzünden kolları titriyordu. Aeron, ayağa kalkmak için mücadele eden yaşlı adamın boynunda nabız gibi atan mavi damarı görebiliyordu. Adam bir an için başaracakmış gibi göründü ama aniden nefessiz kaldı, inledi ve tekrar minderinin üstüne çöktü. Euron daha yüksek sesle güldü. Erik başını öne eğdi ve göz açıp kapayıncaya kadar yaşlandı. Torunları onu tepeden aşağı taşıdı.

Aeron Buharsaçlı, “Demirdoğumlulara kim hükmedecek?” diye bağırdı tekrar. “Kralımız kim olacak?”

Adamlar birbirlerine baktılar. Bazıları Euron’a baktı, bazıları Victarion’a ve birkaçı Asha’ya. Yeşil ve beyaz dalgalar dargemilere çarptı. Martı bir kez daha bağırdı, boğuk ve meyus bir çığlıktı. “İddianı ortaya koy Victarion,” diye seslendi Merlyn. “Bizi şu fars oyunundan kurtar.”

“Hazır olduğum zaman,” diye geri bağırdı Victarion.

Aeron memnun oldu. *Beklerse daha iyi olur.*

Sonra Drumm geldi, o da yaşlı bir adamdı ama Erik kadar yaşlı değildi. Tepeye kendi bacaklarıyla tırmandı, kalçasında Kızıl Yağmur vardı; Kıyamet’ten önceki günlerde Valyria çeliğinden dövülmüş olan meşhur kılıç. Drumm’ın müdafileri dikkate değer adamlardı: Oğulları Denys ve Donnel, ikisi de yiğit savaşçılardı. Onların arasında, ağaçlar kadar kalın kollarıyla dev gibi bir adam olan Gülümsemez Andrik vardı. Böyle bir adam tarafından savunulmak, Drumm’ı öven bir durumdu.

“Kralımızın bir deniz canavarı olması gerektiği nerede yazılı?” diye başladı Drumm. “Pyke’ın bize hükmetmeye ne hakkı var? Büyük Wyk en büyük ada, Harlaw en zengin, Eski Wyk en kutsal. Kara soy ejderha ateşi tarafından tüketildiğinde, demirdoğumlular üstünlüğü Vickon Greyjoy’a verdi, evet... lakin lord olarak, kral değil.”

İyi bir başlangıçtı. Aeron onaylayan bağırışlar duydu ama yaşlı adam Drummlar’ın şanından bahsetmeye başladığında sesler azaldı. Dehşet Dale’i, Akıncı Roryn’i, Yaşlıbaba Gormund Drumm’ın yüz oğlunu anlattı. Kızıl Yağmur’u çekti ve Kurnaz Hilmar Drumm’ın, aklını ve ahşap çomağını kullanarak kılıcı zırhlı bir şövalyeden nasıl aldığını anlattı. Çok uzun zamandır kayıp olan gemileri ve sekiz yüz yıl önce unutulan mücadeleleri anlattı. Kalabalık sabırsızlanmaya başladı. Drumm konuştu, konuştu ve sonra biraz daha konuştu.

Ve Drumm’ın sandıkları açıldığında, kaptanlar, yaşlı adamın getirdiği basit hediyeleri gördü. *Hiçbir taht bronzla satın alınmamıştır,* diye düşündü Buharsaçlı. *“Drumm! Drumm! Kral Dunstan!”* çığlıkları susarken, bu düşüncenin doğruluğu açıkça duyuluyordu.

Aeron, karnındaki gerginliği hissediyor ve dalgaların eskisinden daha gürültülü olduğunu duyuyordu. *Vakit geldi,* diye düşündü. *Victarion’ın iddiasını ortaya koyma vakti geldi.* Rahip bir kez daha, “Kralımız kim olacak?” diye bağırdı ama bu defa, ateşli siyah gözleri kalabalığın içindeki Victarion’ı buldu. “Quellon Greyjoy’un tohumlarından dokuz erkek evlat doğdu. İçlerinden biri, diğerlerinden daha kudretliydi ve korku nedir bilmezdi.”

Victarion, Aeron’a baktı ve başını salladı. Adam basamakları tırmanırken, kaptanlar onun için yol açtı. Zirveye ulaştığında, “Kardeşim beni kutsa,” dedi Victarion. Diz çöktü ve başını öne eğdi. Aeron, su matarasının tıpasını çıkarıp ağabeyinin kafasına deniz suyu döktü. *“Zaten ölü olan ölemez,”* dedi rahip ve Victarion yanıtladı, *“ama tekrar doğar, daha güçlü ve daha zorlu.”*

Victarion ayağa kalktığında, müdafileri adamın arkasına dizildi; Topal Ralf, Kırmızı Ralf Stonehouse ve Berber Nute; her biri dikkate değer savaşçılardı. Stonehouse, Greyjoy sancağını taşıyordu; gece yarısı denizi kadar siyah bir zeminde, altın bir deniz canavarı. Sancak açılır açılmaz, kaptanlar ve krallar Lord Kaptan’ın adını bağırmaya başladılar. Victarion adamlar susana kadar bekledi ve sonra, “Beni hepiniz tanıyorsunuz,” dedi. “Eğer tatlı sözler istiyorsanız başka yerde arayın. Ben bir şarkıcının diline sahip değilim. Ben bir baltaya ve bunlara sahibim.” Büyük ve zırhlı ellerini, adamlara göstermek için havaya kaldırdı, Berber Nute da Victarion’ın baltasını sergiledi; korkutucu bir çelik parçası. “Ben sadık bir kardeştim,” diye devam etti Victarion. “Balon evlendiğinde, ona karısını getirmek üzere Harlaw’a giden bendim. Pek çok mücadelede onun dargemilerine liderlik ettim ve biri dışında bütün mücadeleleri kazandım. Balon ilk kez taç giydiğinde, aslanın kuyruğunu alazlamak için Lannis Limanı’na giren bendim. İkincisinde, olur da uluyarak evine dönerse diye, Genç Kurt’un derisini yüzmeye gönderilen bendim. Benden bütün alacağınız, Balon’dan aldıklarınızın daha fazlasıdır. Bütün söyleyeceğim budur.”

Lord Kaptan’ın müdafileri bağırmaya başladı: *“VICTARION! VICTARION! KRAL VICTARION!”* Aşağıda, Victarion’ın adamları sandıkları boşaltıyordu; gümüşten, altından ve değerli taşlardan oluşan bir

şelale, bir yağma zenginliği. En kıymetli parçaları almak için çekişen kaptanlar, *“VICTARION! VICTARION! KRAL VICTARION!”* diye bağırıyordu. Aeron, Kargagöz’ü izledi. *Şimdi mi konuşacak yoksa kral şûrasının doğal akışında devam etmesine izin mi verecek?* Orkmont’un Orkwood’u, Euron’ın kulağına bir şeyler fısıldıyordu.

Fakat bağrışmalara son veren Euron değil, kadındı. İki parmağını ağzına götürüp ıslık çaldı. Tiz bir ses, peyniri kesen bir bıçak misali gürültüyü kesti. “Amca! Amca!” Asha eğildi, yerden bükülmüş bir boyunluk aldı ve basamakları çıktı. Nute, kadını kolundan yakaladı. Aeron bir an için, ağabeyinin müdafilerinin Asha’yı sessiz tutacağına dair umutlandı ama Asha, Berber’in elinden kurtuldu ve Kırmızı Ralf’in kulağına, adamın kenara çekilmesine sebep olan bir şey söyledi. Asha ilerlerken tezahüratlar sustu. O, Balon Greyjoy’un kızıydı ve kalabalık onun konuşmasını duymak için meraklanıyordu.

“Kraliçe şûrama böyle hediyeler getirmen büyük incelik amca,” dedi Asha, “ama bu kadar ağır bir zırh giymene gerek yoktu. Yemin ediyorum ki sana zarar vermeyeceğim.” Yüzünü kaptanlara döndü. “Amcamdan daha cesur, daha güçlü, dövüşte daha amansız kimse yoktur. Üstelik amcam, ona kadar bütün adamlardan hızlı sayar, bunu yaptığını gördüm... lakin yirmiye kadar gitmesi gerektiğinde çizmelerini çıkarır.” Bu sözler kaptanları güldürdü. “Amcamın hiç oğlu yok. Karıları ölüp duruyor. Kargagöz’ün ondan büyük ve daha iyi bir iddiası var...”

“Aynen öyle!” diye bağırdı Kızıl Kürekçi.

“Ah, ama benim iddiam daha da iyi,” dedi Asha. Boyunluğu, neşeli ve kendinden emin bir tavırla başına koydu. Altın, siyah saçlarının üstünde pırıldadı. “Balon’ın kardeşi, Balon’ın oğlundan önce gelemez.”

“Balon’ın oğulları öldü,” diye bağırdı Topal Ralf. “Benim bütün gördüğüm, Balon’ın küçük kızı!”

“Kızı?” Asha tek elini yeleğinin altına soktu. “Oho! Bu da ne? Göstereyim mi? Bazılarınız sütten kesildiği günden beri bir meme görmedi.” Adamlar tekrar güldü. “Bir kralın göğsündeki memeler korkunç şeylerdir, şarkı bu mu? Ralf, beni yakaladın, ben bir kadınım... lakin senin gibi yaşlı bir kadın değilim. Topal Ralf... aslında adının Çok Topal Ralf olması gerekmez mi?” Asha göğüslerinin arasından bir kama çıkardı. “Aynı zamanda bir anneyim, bu da benim sütten kesilmemiş bebeğim!” Kamayı yukarı kaldırdı. “Ve işte müdafilerim.” Adamlar, Victarion’ın üçlüsünü itip geçerek Asha’nın yanında durdular: Bakir Qarl, Tristifer Botley ve şövalye

Sör Harras Harlaw. Harlaw'un kılıcı Alacakaranlık, Dunstan Drumm'ın Kızıl Yağmur'u kadar efsaneviydi. "Amcam kendisini tanıdığınızı söyledi. Beni de tanıyorsunuz..."

"Seni daha iyi tanımak istiyorum!" diye bağırdı biri.

"Evine git de karını tanı," diye geri bağırdı Asha. "Amcam size babamın verdiğinin fazlasını vereceğini söylüyor. Pekâlâ. Babam neler vermişti? Bazıları, altın ve şöhret diyecektir. *Özgürlük* daima tatlıdır. Evet, babam bize bunu verdi... ve Lord Blacktyde'ın da söyleyeceği gibi, babam bize dullar verdi. Robert geldiğinde kaçınızın evi yakıldı? Kaçınızın kızı tecavüze uğradı ve kaçırıldı? Yanmış kasabalar ve yıkılmış kaleler, babam size bunları verdi. Babamın size verdiği şey *mağlubiyetti.* Amcam size fazlasını verecek. Ben değil."

"Sen bize ne vereceksin?" diye sordu Lucas Codd. "Örgü şişi mi?"

"Evet Lucas. Ben bizim için bir krallık öreceğim." Asha, kamasını bir elinden diğerine fırlattı. "Her mücadeleyi kazanan... ve her şeyi kaybeden Genç Kurt'tan bir ders çıkarmalıyız."

"Bir kurt, bir deniz canavarı değildir," diye itiraz etti Victarion. "Deniz canavarı yakaladığı şeyi kaybetmez, ister bir dargemi olsun ister bir leviathan."

"Peki biz *ne* yakaladık amca? Kuzeyi mi? Kuzey dediğin, deniz sesinin fersahlar ve fersahlar ve fersahlarca uzağı değil de ne? Moat Cailin'i, Derinorman Kalesi'ni, Torrhen Kalesi'ni ve hatta Kışyarı'nı aldık. Elimizde gösterecek neyimiz var?" Asha bir el işareti yaptı ve *Kara Rüzgâr*'ın adamları omuzlarındaki sandıklarla öne çıktı. İlk sandık baş aşağı edilirken, "Ben size Taşlı Kıyı'nın servetini veriyorum," dedi Asha. Sandıktan bir çakıl taşı çığı düştü, deniz tarafından pürüzsüzleştirilmiş gri, siyah ve beyaz taşlar basamaklardan aşağı bir çağlayan gibi döküldü. İkinci sandık açıldığında, "Size Derinorman'ın zenginliğini veriyorum," dedi Asha. Çam kozalaktan dışarı boşaldı ve zıplayarak kalabalığın içine doğru yuvarlandı. "Ve son olarak, Kışyarı'nın altınları." Üçüncü sandıktan yuvarlak, sert ve bir insan kafası kadar büyük sarı turplar çıktı, çakıl taşlarının ve kozalakların ortasına düştü. Asha turplardan birine kamasını sapladı. "Harmund Sharp," diye bağırdı, "oğlun Harrag, Kışyarı'nda bunun için öldü." Kamasını geri çekti ve turpu Harrag'e fırlattı. "Sanırım başka oğulların da var. Eğer onların hayatlarını turplarla takas ermek istiyorsan amcamın adını bağır!"

“Ve *senin* adını bağırırsam?” diye sordu Harmund. “O zaman ne olacak?”

“Barış,” dedi Asha. “Arazi. Zafer. Size Deniz Ejderi Burnu’nu ve Taşlı Kıyı’yı vereceğim; kara topraklar, uzun ağaçlar ve her genç oğulun bir kale inşa edebileceği kadar taş. Kuzeyli adamlara da sahip olacağız... dostlarımız olarak bizimle birlikte Demir Taht’ın karşısında duracaklar. Bu basit bir tercih. Barış ve zafer için beni taçlandırın ya da daha fazla savaş ve daha fazla yenilgi için amcamı taçlandırın.” Kamasını kınına soktu. “Ne istiyorsunuz demiradamlar?”

Okuyucu Rodrik ellerini ağzına götürdü ve, *“ZAFER!”* diye bağırdı. *“Zafer ve Asha!”*

“ASHA!” diye tekrar etti Lord Baelor Blacktyde. *“KRALİÇE ASHA!”*

Asha’nın mürettebatı tezahüratı devam ettirdi. *“ASHA! ASHA! KRALİÇE ASHA!”* Ayaklarını yere vurdular, yumruklarını salladılar ve bağırdılar. Buharsaçlı kulaklarına inanamıyordu. *Babasının başladığı işi yarım bırakacak.* Fakat Tristifer Botley, Asha için bağırıyordu; Harlaw’ların çoğu, birkaç Goodbrother, kırmızı suratlı Lord Merlyn ve rahibin inanamayacağı kadar çok adamla birlikte... *bir kadın için!*

Ama diğerleri dillerini tutuyor ya da yanlarındaki adamlara bir şeyler fısıldıyordu. *“Bir korkağın barışını istemiyoruz!”* diye kükredi Topal Ralf. Kırmızı Ralf Stonehouse, Greyjoy sancağını savurarak, *“Victarion!”* diye bağırdı. *“VICTARION! VICTARION!”* Adamlar birbirlerini itmeye başladı. Biri Asha’nın kafasına kozalak fırlattı. Asha çömeldiğinde, kafasındaki eğreti taç yere düştü. Rahip bir an için, kendini devasa bir karınca yuvasının üstünde duruyormuş gibi hissetti, ayaklarının dibinde binlerce karınca kaynıyordu. *“Asha!”* ve *“Victarion!”* haykırışları yükselip alçalıyordu. Birazdan vahşi bir fırtına çıkacak ve herkesi yutacaktı sanki. *Fırtına Tanrısı aramızda,* diye düşündü rahip, *öfke ve ihtilaf tohumları ekiyor.*

Kılıç darbesi kadar keskin bir boru sesi havayı böldü.

Parlak ve ölümcül bir sesti, insanın kemiklerini titreten sıcak bir çığlıktı. Borunun feryadı, rutubetli deniz havasında asılı kaldı: *AaaaaaaaRRiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiii.*

Bütün gözler sese doğru döndü. Boruyu üfleyen, Euron’ın kırmalarından biriydi; kafası tıraş edilmiş devasa bir adam. Adamın kollarında altın, yeşim ve oltu taşı halkalar parlıyordu. Göğsünde, pençelerinden kan damlayan bir av kuşu dövmesi vardı.

AaaaaaaaRRİİİİİiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiii.

Adamın üflediği boru parlak siyah ve kıvrımlıydı, iki eliyle tutan adamdan daha uzundu. Kasnakları kırmızı altından ve kara çelikten yapılmıştı. Ses gittikçe kabarırken, metallerin üstüne oyulmuş kadim Valyria hiyeroglifleri kıpkırmızı ışıldıyormuş gibi görünüyordu.

AaaaaaaaRRİİİİİİİİİİİiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiii.

Korkunç bir sesti, kulakları yakan bir öfke ve acı feryadıydı. Aeron Buharsaçlı kulaklarını kapadı, Boğulmuş Tanrı'nın dev bir dalga göndermesi ve boruyu ezerek susturması için dua etti ama çığlık sürdükçe sürdü. *Bu cehennemin borusu,* diye bağırmak istedi rahip fakat onu kimse duymazdı. Dövmeli adamın yanakları patlayacak kadar şişkindi, göğüs kasları seğiriyordu. Adamın göğsündeki kuş, eti parçalayıp özgür kalacak ve kanatlanacakmış gibi görünüyordu. Ve şimdi hiyeroglifler ışıl ışıl yanıyordu, her çizgi ve her harf ateşle parlıyordu. Ses uzadıkça uzadı, arkadaki uğultulu tepelerin arasında ve Nagga'nın Beşiği'nin karşısındaki sularda yankılanıp Büyük Wyk'in dağlarında çınladı. Ses uzadıkça uzadı ve sonunda bütün ıslak dünyayı doldurdu.

Ve asla bitmeyecekmiş gibi göründüğü anda, bitti.

Boruyu üfleyen adamın nefesi nihayet tükenmişti. Adam sendeledi, az kalsın düşüyordu. Orkmont'un Orkwood'u adamı kolundan yakalayıp ayakta tuttu. Solak Lucas Codd kıvrımlı siyah boruyu adamın ellerinden aldı. Borudan ince bir duman tütüyordu. Rahip, boruyu üfleyen adamın dudaklarında kan ve su kabarcıkları olduğunu gördü. Adamın göğsündeki kuş da kanıyordu.

Euron Greyjoy ağır ağır tepeye tırmandı, bütün gözler onun üstündeydi. Yukarıdaki martı tekrar ve tekrar çığlık attı. *Deniztaşı Tahtı'nda tanrısız bir adam oturamaz,* diye düşündü Aeron, ama ağabeyinin konuşmasına izin vermek zorunda olduğunu biliyordu. Dudakları sessiz bir duayla kımıldadı.

Asha'nın ve Victarion'ın müdafileri kenara çekildi. Rahip geriye doğru bir adım attı, tek elini Nagga'nın kaburgalarının soğuk ve sert taşına koydu. Kargagöz basamakların tepesinde, Gri Kral'ın Kalesi'nin kapılarında durdu. Gülümseyen gözünü kaptanlara ve krallara çevirdi. Ama Aeron adamın diğer gözünü de hissedebiliyordu, gizlediği gözünü.

"DEMİRADAMLAR," dedi Euron Greyjoy, "borumu duydunuz. Şimdi de sözlerimi duyun. Ben Balon'ın kardeşiyim, Quellon'ın yaşayan en büyük oğluyum. Benim damarlarımda Lord Vickon'ın ve Yaşlı Deniz Canavarı'nın kanı var. Lakin ben ikisinden de daha uzaklara yelken açtım. Yalnızca bir deniz canavarı hiç mağlubiyet bilmedi. Yalnızca bir deniz canavarı asla

dizlerini bükmedi. Yalnızca bir deniz canavarı Gölge'nin yanındaki Asshai'ye yelken açtı ve tasavvur bile edilemeyecek harikalar ile dehşetler gördü..."

Asha'nın müdafilerinden biri olan pembe yanaklı Bakire Qarl, "Eğer Gölge'yi bu kadar çok sevdiysen oraya geri dön," diye seslendi.

Kargagöz onu duymazdan geldi. "Küçük kardeşim, Balon'ın savaşını bitirecek ve kuzeyi alacak. Tatlı yeğenim bizlere barış ve kozalaklar verecek." Euron'ın mavi dudakları bir gülümsemeyle çarpıldı. "Asha zaferi mağlubiyete tercih ediyor. Victarion birkaç dönümlük dar bir toprak parçası değil bir krallık istiyor. Ben size ikisini de vereceğim.

Bana Kargagöz diyorsunuz. Pekâlâ, kimin gözleri bir karganınkinden daha keskindir? Her mücadeleden sonra yüzlerce, binlerce karga, düşmüşlerin bedenlerini yemek için gelir. Bir karga, ölümü çok uzaklardan fark edebilir. Ve ben bütün Batıdiyar'ın ölmekte olduğunu söylüyorum. Beni takip edenler, hayatlarının sonuna kadar bir ziyafet sofrasında oturacaklar.

Biz demirdoğumluyuz ve bir zamanlar fatihtik. Dalgaların sesinin duyulduğu her yerde bizim hükmümüz geçerdi. Kardeşim, soğuk ve kasvetli kuzeyle mutlu olmanızı istiyor, yeğenim daha da azıyla... lakin ben size Lannis Limanı'nı vereceğim. Yüksek Bahçe'yi. Arbor'ı. Eski Şehir'i. Nehir topraklarını ve Menzil'i. Kral Ormanı'nı, Yağmur Ormanı'nı, Dorne'u ve Hudutlar'ı. Ay Dağları'nı ve Arryn Vadisi'ni. Tarth'ı ve Basamaktaşı'nı. *Hepsini* alalım derim! *Batıdiyar*'ı alalım derim." Euron, rahibe baktı. "Boğulmuş Tanrı'mızın daha muazzam bir şan sahibi olması için elbette."

Bir an için, Euron'ın sözleri Aeron'ın ayaklarını bile yerden kesti. Gökyüzünde kırmızı kuyruklu yıldızı ilk gördüğünde, rahip de aynı hayali kurmuştu. *Yeşil toprakları ateş ve kılıçla süpüreceğiz, rahiplerin yedi tanrısını ve kuzeyli adamların beyaz ağaçlarını köklerinden sökeceğiz...*

"Kargagöz," diye seslendi Asha. "Aklını Asshai'de mi bıraktın? Eğer kuzeyi elimizde tutamazsak –ki tutamayız– Yedi Krallık'ın tamamını nasıl kazanabiliriz?"

"Bu daha önce de yapıldı. Balon sana savaş yöntemleri hakkında bu kadar az şey mi öğretti? Victarion, görünüşe göre ağabeyimizin kızı, Fatih Aegon'ı hiç duymamış."

"Aegon?" Victarion, kollarını zırhlı göğsünde birleştirdi. "Fatih'in bizimle ne ilgisi var?"

“Savaşlar hakkında senin bildiğin kadar şey biliyorum Kargagöz,” dedi Asha. “Aegon Targaryen, Batıdiyar’ı ejderhalarla kazandı.”

“Biz de öyle yapacağız,” diye söz verdi Euron Greyjoy. “Sesini duyduğunuz şu boruyu, bir zamanlar Valyria olan dumanlı yıkıntıların arasında buldum, benden başka hiçbir adam orada yürümeye cesaret edemedi. Borunun çağrısını duydunuz ve gücünü hissettiniz. Bu bir ejderha borusu, kasnakları kırmızı altından ve üstüne tılsımlar kazınmış Valyria çeliğinden yapıldı. Ejderha lordları, Kıyamet tarafından yok edilmeden önce bu çeşit borular üflerdi. Bu boruyla ejderhaları kendi irademe bağlayabilirim.”

Asha yüksek sesle güldü. “Keçileri senin iradene bağlayacak bir boru daha faydalı olur Kargagöz. Artık ejderhalar yok.”

“Yine yanılıyorsun kızım. Üç ejderha var ve ben onları nerede bulacağımı biliyorum. Bu malumatın değeri ahşap bir taçtır şüphesiz.”

“EURON!” diye bağırdı Solak Lucas Codd.

“EURON! KARGAGÖZ! EURON!” diye haykırdı Kızıl Kürekçi.

Sükûnet’in dilsizleri ve kırmaları Euron’ın sandıklarını açtı, hediyeler kaptanların ve kralların önüne döküldü. Daha sonra rahibin duyduğu adam, avuçlarını altınla doldururken bağıran Hotho Harlaw’du. Gorold Goodbrother ve Erik Örskıran da bağırdı. *“EURON! EURON! EURON!”* Haykırışlar büyüdü, bir kükremeye dönüştü. *“EURON! EURON! KARGAGÖZ! EURON!”* Sesler Nagga’nın tepesini sardı, Fırtına Tanrısı gökleri gümbürdetiyordu sanki. *“EURON! EURON! EURON! EURON! EURON! EURON!”*

Bir rahip bile şüpheye düşebilirdi. Bir rahip bile dehşeti bilirdi. Aeron Buharsaçlı tanrısına ulaşmak için kendi içine uzandı ama sessizlikten başka bir şey bulamadı. Binlerce ses ağabeyinin adını bağırırken, Aeron’ın duyduğu tek şey paslı bir menteşenin çığlığıydı.

Brienne

Bakire Havuzu'nun doğusunda tepeler vahşice yükseliyordu ve gri yeşil çamlar sessiz askerler gibi tepelerin çevresini sarıyordu.

Cevval Dick, sahil yolunun en kısa ve en güvenli yol olduğunu söylemişti. Bu yüzden, koyu gözden kaçırmadan ilerliyorlardı. Onlar yol aldıkça, sahil boyunca dizilmiş köylerle kasabalar küçülüyor ve seyrekleşiyordu. Akşam çöktüğünde, kalacak bir han arıyorlardı. Crabb, diğer yolcularla ortak bir yatağı paylaşırken, Brienne kendisi ve Pod için bir oda tutuyordu. Bu akşamlardan birinde, "Hepimiz aynı yatağı paylaşırsak daha ucuz olur leydim," dedi Cevval Dick. "Aramıza kılıcınızı koyabilirsiniz. Yaşlı Dick zararsız bir adamdır. Bir şövalye kadar kahraman ve günün uzun olduğu kadar dürüsttür."

"Günler kısalıyor," dedi Brienne.

"Olabilir. Bana yatakta güvenmezseniz, kıvrılıp döşemede de yatabilirim."

"Benim döşememde değil."

"Bunları duyan biri, bana hiç güvenmediğinizi düşünebilir."

"Güven kazanılır. Altın gibi."

"Dediğiniz gibi olsun leydim," dedi Crabb, "ama kuzeyde, yolun sonuna geldiğimiz yerde Dick'e güvenmeniz gerekecek. Eğer altınlarınızı kılıç zoruyla almak istersem beni kim durduracak?"

"Senin kılıcın yok. Benim var."

Brienne, Dick'le arasındaki kapıyı kapadı ve adamın uzaklaştığından emin olana kadar etrafı dinleyerek orada durdu. Dick, cevval olabilirdi ama Jaime Lannister değildi, Deli Fare değildi, hatta Humfrey Wagstaff bile değildi. Kötü beslenmiş cılız bir adamdı. Tek zırhı; pas lekeleriyle kaplı, bereli bir yarım miğferdi. Kılıç yerine eski, çentikli bir hançer taşıyordu. Brienne uyanık olduğu sürece, Dick onun için bir tehlike teşkil etmiyordu. "Podrick," dedi Brienne. "Barınacak han bulamayacağımız zamanlar gelecek. Rehberimize güvenmiyorum. Kamp kurduğumuzda, ben uyurken bana göz kulak olur musun?"

"Uyanık mı kalayım leydim? Sör." Podrick düşündü. "Kılıcım var. Eğer Crabb size zarar vermeye kalkışırsa onu öldürebilirim."

“Hayır,” dedi Brienne sertçe. “Onunla dövüşmeye kalkma. Senden bütün istediğim, ben uyurken onu izlemen ve şüpheli bir şey yaparsa beni uyandırman. Çok çabuk uyanırım, göreceksin.”

Ertesi gün, atlara su içirmek için durduklarında Crabb gerçek renklerini gösterdi. Brienne, idrar kesesini boşaltmak için çalıların arkasına gitmek zorunda kaldı. Yere çömelirken, “Ne yapıyorsun? Oradan uzaklaş,” diyen Podrick’i duydu. İşini bitirdi, pantolonu nu yukarı çekti. Yola döndüğünde, Cevval Dick’i, parmaklarındaki unu temizler halde buldu. “Eyer heybelerimde ejderha bulamazsın,” dedi adama. “Altınımı üstümde taşırım.” Altınların bir kısmını kemerindeki keseye koymuş, geri kalanını da kıyafetinin içine diktirdiği iki cebin içine saklamıştı. Eyer heybesindeki şişkin torba; irili ufaklı bakırlarla, meteliklerle, yarım meteliklerle, yıldızlarla ve... torbayı daha şişkin hale getiren beyaz unla doluydu. Brienne, unu, Gölgeli Vadi’den ayrıldığı sabah Yedi Kılıç’taki aşçıdan almıştı.

“Dick’in amacı zarar vermek değildi leydim.” Dick, elinde bir silah olmadığını göstermek için unlu parmaklarını havaya kaldırdı. “Bana vadettiğiniz ejderhalara gerçekten sahip misiniz diye bakıyordum yalnızca. Dünya, dürüst insanları dolandırmaya hazır yalancılarla dolu. Siz onlardan biri değilsiniz tabii.”

Brienne, Dick’in rehberliğinin hırsızlığından daha iyi olmasını umdu. “Gitsek iyi olacak.” Tekrar atına bindi.

Dick, Brienne’in yanında at sürerken sık sık şarkı söylüyordu, asla tam bir şarkı değil, bir parça şundan ve bir dörtlük bundan. Brienne, adamın onu etkilemek ve bu sayede dikkatini dağıtmak istediğinden şüpheleniyordu. Dick bazen ona ve Podrick’e de şarkı söyletmeye çalışıyordu ama bu bir işe yaramıyordu. Pod çok utangaçtı ve tutuk dilliydi, Brienne de şarkı söylemiyordu. Leydi Catelyn bir zamanlar Nehirova’da, *baban için şarkı söyler miydin?* diye sormuştu Brienne’e. *Renly için şarkı söyler miydin?* Söylememişti, bir kez bile, istediği halde... istemişti...

Cevval Dick şarkı söylemediği zamanlarda konuşuyordu, yol arkadaşlarını Kırıkpençe Burnu’nun hikâyeleriyle eğlendiriyordu. “Her kasvetli vadinin kendi lordu vardır,” diyordu, “bizi birleştiren tek şey, yabancılara karşı duyduğumuz güvensizliktir. Damarlarımızda koyu ve güçlü bir şekilde İlk İnsanlar’ın kanı akar. Andallar Kırıkpençe’yi almaya çalıştı ama onları vadilerde kanattık ve bataklıklarda boğduk. Lakin

Andallar'ın oğullarının kılıçlarla kaybettiğini, kızları öpücüklerle kazandı. Fethedemedikleri evlere evlilik yoluyla girdiler, evet."

Gölgeli Vadi'nin Darklynler'i, Kırıkpençe Burnu'na hükmetmeyi denemişti. Bakire Havuzu'nun Mootonlar'ı ve daha sonra Yengeç Adası'nın Celtigarlar'ı da aynı şeyi yapmaya çalışmıştı. Fakat Kırıkpençeliler, kendi bataklıklarını ve ormanlarını hiçbir yabancının bilemeyeceği kadar iyi biliyorlardı ve fazla sıkıştırıldıklarında, tepeleri petek petek delen mağaralara girip ortadan kayboluyorlardı. Sözde fatihlerle dövüşmedikleri zamanlarda birbirleriyle dövüşüyorlardı. Kan davaları, vadilerinin arasındaki bataklılar kadar derin ve karanlıktı. Zaman zaman, bir kahraman, Pençe'ye barış getiriyordu ama barış hali hiçbir zaman kahramanın ömründen daha uzun sürmüyordu. Lord Lucifer Hardy büyük bir kahramandı, Kardeş Brune da öyle. Yaşlı Kırık Kemik daha da büyüktü ama hepsinin en kudretlisi Crabb'di. Dick, Brienne'in Sör Clarence Crabb'i ve adamın kahramanlıklarını hiç duymadığına inanmayı hâlâ reddediyordu.

Bir seferinde, "Neden yalan söyleyeyim?" diye sordu Brienne, adama. "Her bölgenin yerel kahramanları vardır. Benim geldiğim yerde, Morne'un Sör Galladon'ıyla ilgili şarkılar söylenir, nam-ı diğer Kusursuz Şövalye."

"Nerenin Sör Gallakimi?" Dick güldü. "Onu hiç duymadım? Neden o kadar kusursuzdu?"

"Sör Galladon öyle yiğit bir şövalyeydi ki, Bakire'nin kendisi ona kalbini kaptırdı. Aşkının nişanı olarak ona tılsımlı bir kılıç verdi. Kılıcın adı Adil Bakire'ydi. Hiçbir sıradan kılıç onu durdurmaz ve hiçbir kalkan onun öpücüğüne karşı koyamazdı. Sör Galladon, Adil Bakire'yi gururla taşıdı ama onu sadece üç kez kınından çıkardı. Bakire'yi ölümlü bir adama karşı kullanmayacaktı çünkü Bakire, bütün dövüşleri adaletsiz hale getirecek kadar kudretliydi."

Crabb bunun gülünç olduğunu düşündü. "Kusursuz Şövalye? Kulağa, Kusursuz Aptal gibi geliyor. Eğer kullanmayacaksan sihirli bir kılıca sahip olmanın ne anlamı var?"

"Onur," dedi Brienne. "Anlamı onur."

Adam sadece daha yüksek sesle güldü. "Sör Clarence Crabb senin Kusursuz Şövalyen'le kıllı poposunu silerdi leydim. Eğer ikisi karşılaşmış olsalardı, Fısıltılar'daki rafta bir kanlı kafa otururdu. Diğer kafalara, 'Sihirli kılıcı kullanmalıydım, o kahrolası kılıcı kullanmalıydım,' derdi."

Brienne kendini gülümsemekten alıkoyamadı. "Belki," dedi, "ama Sör Galladon aptal değildi. Bir yaban öküzünün sırtındaki iki buçuk metrelik

düşmanına karşı, Adil Bakire'yi kınından çıkardı. Onu bir kez de bir ejderhayı katletmek için kullandığı söylenir."

Cevval Dick etkilenmemişti. "Kırık Kemik de bir ejderhayla dövüştü ama sihirli bir kılıca ihtiyaç duymadı. Hayvanın boynuna düğüm attı, böylece ejderha her alev üfleyişinde kendi posunu kızarttı."

"Peki Aegon ve kız kardeşleri geldiğinde Kırık Kemik ne yaptı?" diye sordu Brienne.

"Ölmüştü. Leydim bunu bilmeli." Crabb, Brienne'e yan yan baktı. "Aegon kız kardeşini Kırıkpençe Burnu'na gönderdi, şu Visenya'yı. Lordlar, Harren'ın sonunu duymuştu. Aptal olmadıkları için kılıçlarını Visenya'nın ayağının dibine koydular. Kraliçe onları kendi adamları olarak kabul etti ve Bakire Havuzu'na, Yengeç Adası'na ya da Gölgeli Vadi'ye sadakat borçları olmadığını söyledi. Fakat kraliçenin söyledikleri, lanet olası Celtigar'ı, doğu kıyısına vergi toplayan adamlar göndermekten alıkoymuyor. Eğer yeterince adam gönderirse, bazıları ona geri dönüyor... bunun dışında, biz sadece kendi lordlarımıza ve krala boyun eğeriz. *Gerçek* krala; Robert'a ve onun türüne değil." Tükürdü. "Üç Dişli Mızrak'ta, Prens Rhaegar'ın yanında Crabbler, Brunelar ve Boggslar vardı. Kral Muhafızları'nda da onlar vardı. Bir Hardy, bir Cave, bir Pyne ve *üç* Crabb; Clement, Rupert ve Kısa Clarence. Clarence bir seksen boyundaydı ama gerçek Sör Clerance'la kıyaslandığında kısaydı. Biz Kırıkpençeliler ejderhaya bağlı adamlarız."

Onlar kuzeye doğru ilerledikçe, seyrüsefer azalmaya devam etti ve sonunda bulunacak bir han kalmadı. Sahil yolunda, tekerlek izlerinden çok yabani otlar vardı. O gece bir balıkçı kasabasına sığındılar. Brienne, köylülere birkaç bakır vererek bir samanlıkta uyumak için izin aldı. Pod'la birlikte tavan arasına yerleşti ve sonra merdiveni yukarı çekti.

"Beni burada yalnız bırakıyorsunuz, atlarınızı pekâlâ çalabilirim," diye seslendi Crabb aşağıdan. "Atları da yukarı alsanız iyi edersiniz leydim." Brienne onu duymazdan gelince, Crabb konuşmaya devam etti. "Bu gece yağmur yağacak. Soğuk ve şiddetli bir yağmur. Siz Pod'la birlikte rahat ve sıcak bir uyku uyuyacaksınız ama zavallı yaşlı Dick burada tek başına titreyecek." Bir saman yığınının üstüne yatak yaparken, mırıldanarak başını salladı. "Hayatımda sizin kadar kuşkucu bir bakire tanımadım."

Pod yanında esnerken, Brienne pelerininin altına kıvrıldı. *Ben her zaman bu kadar kuşkucu değildim,* diye bağırabilirdi Crabb'e. *Küçük bir kızken, bütün erkeklerin babam kadar yüce gönüllü olduğunu sanırdım.* Ona

ne kadar güzel, uzun, parlak ve zeki bir kız olduğunu, dans ederken ne kadar zarif göründüğünü söyleyen erkeklerin bile öyle olduğunu sanırdı. Brienne'in gözlerindeki perdeyi Rahibe Roelle kaldırmıştı. "Bu sözleri sadece babanı memnun etmek için söylüyorlar," demişti kadın. "gerçeği aynada bulacaksın, erkeklerin dillerinde değil." Sert bir dersti, Brienne'i ağlatan bir dersti ama hem Harrenhal'da hem de Sör Hyle ve arkadaşları o oyunu oynadıklarında Brienne'in işine yaramıştı. Yağmur yağmaya başlarken, Brienne, *bir bakire bu dünyada kuşkucu olmalı, yoksa uzun zaman bakire olarak kalamaz,* diye düşünüyordu.

Acı Köprü'deki meydan dövüşü müsabakasında, taliplerini bulmuş ve onları birer birer hırpalamıştı; Farrow, Ambrose, Kıllı, Mark Mullendore, Raymond Nayland ve Leylek Will. Harry Sawyer'ı atla ezmiş ve Robin Potter'ın miğferini kırıp adama çirkin bir yara izi hediye etmişti. Ve taliplerin sonuncusu da devrildiğinde, Anne, Brienne'e Connington'ı getirmişti. Bu kez Sör Ronnet'in elinde bir gül değil bir kılıç vardı. Brienne'in adama indirdiği her darbe, bir öpücükten daha tatlıydı.

O gün, Brienne'in hiddetiyle yüzleşen son kişi Loras Tyrell'di. Loras, Brienne'e asla kur yapmamıştı, ona doğru düzgün bakmamıştı bile ama o gün kalkanında üç gül vardı ve Brienne güllerden nefret ederdi. Güllerin görüntüsü ona amansız bir kuvvet verişti. Brienne, Loras'la yaptığı dövüşü ve ona bir gökkuşağı pelerini giydiren Renly'yi düşleyerek uykuya daldı.

Ertesi sabah hâlâ yağmur yağıyordu. Kahvaltı ederlerken, Cevval Dick yağmur dinene kadar beklemeyi önerdi.

"Bu ne zaman olacak? Yarın sabah mı? On beş gün içinde mi? Tekrar yaz geldiğinde mi? Hayır. Pelerinlerimiz var. Ve aşacak fersahlarca yolumuz."

Bütün gün yağmur yağdı. Takip ettikleri dar patika kısa zaman içinde çamura dönüştü. Gördükleri ağaçlar çıplaktı ve ağaçlardan düşen yapraklar sürekli yağan yağmur yüzünden kahverengi ıslak bir halıya dönüşmüştü. Dick'in pelerini, sincap derisinden bir astara sahip olmasına rağmen sırılsıklamdı. Brienne adamın titrediğini görebiliyordu. Bir an için ona acıdı. *Doğru düzgün beslenmemiş, bu çok açık.* Gerçekten bir kaçakçı körfezi ya da Fısıltılar isimli bir harap kale olup olmadığını merak etti. Aç insanlar ümitsiz şeyler yapardı. Bütün bunlar, Brienne'i kandırmak için söylenmiş yalanlar olabilirdi. Şüphe, Brienne'in midesini ekşitti.

Bir süre için, yağmurun biteviye sesi dünyadaki tek sesmiş gibi göründü. Cevval Dick, yoldaki tehlikeleri umursamadan sabit bir hızla at

sürmeye devam etti. Brienne adamı yakından izledi; Crabb, eyerinde iyice kamburlaşmak onu ıslanmaktan koruyacakmış gibi sırtını eğmişti. Bu sefer karanlık çöktüğünde, yakınlarda ne bir kasaba vardı ne de altına sığınacak bir ağaç. Denizden elli metre yukarıdaki birkaç kayanın arasında kamp kurmak zorunda kaldılar. Kayalar en azından rüzgârı engelleyecekti. Brienne, dalgaların kıyıya sürüklediği ağaç dallarıyla bir ateş yakmaya çalışırken, “Bu gece nöbet tutsak iyi olur leydim,” dedi Crabb. “Böyle bir yerde şapşapçılar olabilir.”

“Şapşapçılar?” Brienne kuşkulu gözlerle adama baktı.

“Canavarlar,” dedi Cevval Dick zevkle. “Uzaktan insan gibi görünürler ama kafaları çok büyüktür ve saç yerine pulları vardır. Tenleri balık karnı gibi beyazdır, parmaklarının arasında ağlar vardır. Her zaman ıslaklardır ve balık kokarlar ama kırmızı dudaklarının altındaki sıra sıra dişler yeşildir ve iğne kadar sivridir. Bazıları, İlk İnsanlar’ın bütün şapşapçıları öldürdüğünü söyler ama onlara inanmayın. Şapşapçılar, ağlı ayaklarıyla şap-şap sesleri çıkararak geceleri gelirler ve kötü çocukları kaçırırlar. Kızları çiftleşmek için sağ bırakırlar ama oğlanları o yeşil kesin dişleriyle parçalayarak yerler.” Podrick’e sırıttı. “Seni yerler delikanlı. Seni *çiğ çiğ* yerler.”

“Denerlerse onları öldürürüm.” Podrick kılıcına dokundu.

“Bir dene. Sadece dene. Şapşapçılar kolay ölmez.” Crabb, Brienne’e göz kırptı. “Siz kötü bir kız mısınız leydim?”

“Hayır.” *Sadece aptalım.* Brienne, çakmaktaşı ve çelikten ne kadar kıvılcım çıkarırsa çıkarsın, ağaç dalları tutuşamayacak kadar ıslaktı. Çıralardan ince bir duman yükseldi ama hepsi buydu. Brienne bezmiş bir halde yere oturdu, sırtını bir kayaya dayadı, pelerinini üstüne çekti ve kendini soğuk, ıslak geceye teslim etti. Cevval Dick, Sör Clarence Crabb’in şapşapçı kralla dövüştüğü zamanı anlatırken, Brienne sıcak bir yemek hayal ederek elindeki tuzlu et dilimini kemirdi. *Eğlenceli bir masal anlatıyor,* diye kabul etmek zorunda kaldı, *ama küçük maymunuyla Mark Mullendore da eğlenceliydi.*

Hava, güneşin batışını görmek için fazla ıslak ve ayın doğuşunu görmek için fazla griydi. Gece siyah ve yıldızsızdı. Crabb, hikâyelerini tüketti ve uyudu. Çok geçmeden Podrick de horluyordu. Brienne, sırtını kayaya yaslamış halde oturdu ve dalgaları dinledi. *Yakında mısın Sansa?* diye merak etti. *Fısıltılar’da asla gelmeyecek bir gemiyi mi bekliyorsun? Dick, üç kişilik geçiş, dedi. İblis, Sör Dontos’la sana mı katıldı, yoksa sen küçük kardeşini mi buldun?*

Biten, uzun bir gündü ve Brienne yorgundu. Bir kayaya yaslanmış oturuyor olmasına rağmen göz kapaklarının ağırlaştığını hissetti. İki kez uyuyakaldı. İkincisinde hemen uyandı, kalbi güm güm vuruyordu, birinin onu izlediğinden emindi. Kolları ve bacakları katılaşmıştı, pelerini ayak bileklerine dolanmıştı. Brienne pelerinden kurtuldu ve ayağa kalktı. Cevval Dick bir kayanın dibine kıvrılmıştı, ağır ve ıslak kumlara yarı gömülmüş halde uyuyordu. *Rüyaydı. Bir rüyaydı.*

Brienne, Sör Creighton'ı ve Sör Illifer'ı terk ederek hata yapmıştı belki de. İkisi de dürüst adamlara benziyorlardı. *Keşke Jaime benimle gelseydi,* diye düşündü... ama Jaime, Kral Muhafızları'nın şövalyesiydi, onun olması gereken yer kralın yanıydı. Üstelik Brienne'in istediği kişi Renly'ydi. O*nu koruyacağıma dair yemin ettim ve başarısız oldum. Sonra onun intikamını alacağıma dair yemin ettim ve yine başarısız oldum. İntikam almak yerine Leydi Catelyn'le kaçtım ve onu da yarı yolda bıraktım.* Rüzgâr yön değiştirdi, yağmur artık Brienne'in yüzüne çarpıyordu.

Ertesi gün, yol önce çakıl taşlı bir ipliğe, sonra da belli belirsiz bir hayale dönüştü. Gün orasına yakın bir vakitte, rüzgârla oyulmuş bir uçurumun dibinde, yol aniden son buldu. Yukarıda, aşağıdaki dalgalara kaş çatan küçük bir kale vardı. Kurşuni gökyüzünde, kalenin üç eğri büğrü kulesinin ana hatları görünüyordu. "Burası Fısıltılar mı?" diye sordu Podrick.

"Burası sana kahrolası bir harabe gibi görünüyor mu?" Crabb tükürdü. "Burası Ulu Mağara, Lord Brune'un makamı. Yol burada bitiyor. Buradan sonra bizim için sadece çamlar var."

Brienne uçurumu inceledi. "Yukarı nasıl çıkacağız?"

"Kolay." Cevval Dick atını çevirdi. "Dick'e yakın durun. Şapşapçılar ağır hareket eden insanları almaya meyillidir."

Yolun, uçurumdaki bir yarığın içine gizlenmiş dik ve taşlı bir patika olduğu anlaşıldı. Patikanın büyük bölümü doğal yollarla oluşmuştu ama bazı yerlere tırmanışı kolaylaştırmak için basamaklar oyulmuştu. Patikanın her iki yanında, yüzyılların rüzgârları ve su serpintileriyle aşınmış dik kaya duvarları yükseliyordu. Bazı kayaları olağanüstü şekillere benzettiler, tırmanmaya devam ederlerken Cevval Dick birkaçını gösterdi. "Bakın, bir dev kafası," dedi. Brienne kafayı gördüğünde gülümsedi. "Şu da taş bir ejderha. Diğer kanadı babam bir çocukken düşmüş. Ejderhanın yukarısındakiler de bir kocakarının sarkık memeleri." Crabb, Brienne'in göğsüne baktı.

“Sör? Leydim? Bir süvari var.”

“Nerede?” Brienne, kayaların hiçbirini bir süvariye benzetemedi.

“Yolda. Taş bir süvari değil. Gerçek bir süvari. Bizi takip ediyor. Aşağıda.” Pod eliyle gösterdi.

Brienne eyerinde döndü. Sahil boyunca fersahlarca mesafeyi görebilecek kadar yukarı tırmanmışlardı. Atlı onların kullandığı yoldan, iki ya da üç mil geriden geliyordu. *Yine mi?* Brienne kuşkulu gözlerle Cevval Dick’e baktı.

“Bana öyle gözlerinizi kısarak bakmayın,” dedi Crabb. “Gelen her kimse, Cevval Dick’le bir ilgisi yok. Büyük ihtimalle Brune’un adamıdır, savaştan dönüyordur. Belki de sürekli gezen şarkıcılardan biridir.” Kafasını çevirip tükürdü. “Bir şapşapçı değil, bu kesin. Onlar at sürmezler.”

“Hayır,” dedi Brienne. En azından bu konuda hemfikir olabilirlerdi.

Tırmanışın son otuz metresinin, en dik ve en tehlikeli bölüm olduğu anlaşıldı. Gevşek çakıl taşları, atların toynaklarının altından kayıp arkada kalan taşlı patikaya yuvarlandı. Brienne ve yanındakiler kayadaki yarıktan çıktıklarında kendilerini kale duvarlarının dibinde buldular. Yukarıdaki istihkâm siperinde bir yüz belirdi, onlara baktı ve ortadan kayboldu. Brienne, onlara bakan kişinin bir kadın olabileceğini düşündü ve bunu Cevval Dick’e söyledi.

Dick onayladı. “Brune, duvarların üstündeki yürüme yollarına çıkamayacak kadar yaşlı, adamın oğulları ve torunları da savaşa gitti. Burada mutfak hizmetçilerinden ve burnu sümüklü birkaç bebekten başka kimse kalmadı.”

Brienne, Lord Brune’un hangi kralı desteklediğini sormak istedi ama bunun bir önemi yoktu artık. Brune’un oğulları gitmişti, bazıları geri dönmeyebilirdi. *Bu gece burada misafirperverlik görmeyeceğiz.* Kadınlarla, çocuklarla ve yaşlı adamlarla dolu bir kale, kapılarını silahlı yabancılara açmazdı. “Lord Brune’dan onu tanıyormuş gibi bahsediyorsun,” dedi Brienne, Cevval Dick’e.

“Belki de tanımışımdır, bir zamanlar.”

Brienne, Dick’in kıyafetinin göğsüne baktı. Kıyafetin geri kalanından daha koyu renk olan yama şekilli ve çevresi iplikli alan, bir armanın sökülüp çıkarıldığı yeri gösteriyordu. Brienne’in rehberi bir kaçaktı, buna şüphe yoktu. Arkadaki süvari Dick’in silah arkadaşlarından biri olabilir miydi?

“Yola devam etmeliyiz,” dedi Dick, “Brune neden duvarlarının altında olduğumuzu merak etmeden önce. Bir hizmetçi bile kahrolası bir arbaleti sarabilir.” Kalenin ötesindeki kireçtaşı tepeleri gösterdi, tepelerin yamaçları ağaçlıktı. “Buradan sonra yol yok, sadece dereler ve av patikaları var. Fakat leydim korkmasın. Cevval Dick buraları tanıyor.”

Brienne’in korktuğu şey de buydu. Uçurumun tepesinde şiddetli bir rüzgâr esiyordu ama Brienne sadece tuzak kokusu alıyordu. “Şu süvari ne olacak?” Eğer adamın atı dalgaların üstünde yürümeyi bilmiyorsa, süvari kısa zaman sonra uçurumu tırmanıyor olacaktı.

“Ne olmuş ona? Eğer Bakire Havuzu’ndan gelen bir aptalsa, kahrolası patikayı bile bulamayabilir. Ve eğer bulursa, ormanda izimizi kaybettiririz. Orada takip edebileceği bir yol olmayacak.”

Ama izlerimizi takip edebilir. Brienne, süvariyi burada ve kılıçla karşılamanın daha iyi olup olmayacağını merak etti. *Eğer adam, Lord Brune’un oğullarından biri ya da gezgin bir şarkıcıysa, büsbütün aptal görünürüm.* Crabb’in haklı olduğuna karar verdi. *Yarın sabah hâlâ peşimizde olursa onunla ilgilenirim.* Kısrağını ağaçlara doğru çevirerek, “Nasıl istersen,” dedi.

Lord Brune’un kalesi gittikçe küçüldü ve sonunda gözden kayboldu. Etraf muhafız ağaçlarıyla ve asker çamlarla doluydu; gökyüzüne saplanmış devasa, yeşil mızraklar. Orman zemin, yere düşen çam iğnelerinden oluşan bir yataktı, bir kale duvarı kadar kalındı ve kozalaklarla kaplıydı. Atların toynakları hiç ses çıkarmıyor gibiydi. Biraz yağmur yağdı, bir süre için durdu, sonra tekrar başladı ama Brienne ve yanındakiler, çam ağaçlarının arasında yağmurun tek damlasını bile hissetmediler.

Ormanda çok daha yavaş yol alıyorlardı. Brienne, ağaçların arasında zikzak çizerek, kısrağını yeşil kasvetin içinde yürüttü. *Burada kaybolmak çok kolay olurdu,* diye düşündü. Baktığı her yer aynı görünüyordu. Hava bile gri, yeşil ve durgundu. Çamların dalları Brienne’in kollarını tırmalıyor ve yeni boyanmış kalkanına sürtünüyordu. Bu tüyler ürpertici durgunluk, geçen her saatle sinirlerini biraz daha yıpratıyordu.

Cevval Dick de huzursuzdu. O gün daha geç vakitte, akşam çökerken şarkı söylemeyi denedi. *“Bir ayı vardı, bir ayı, bir ayı! Baştan ayağa karaydı ve kıllarla kaplıydı.”* Sesi, yünden yapılmış bir pantolon gibi kaşındırıcıydı. Çamlar, rüzgârı ve yağmuru yuttukları gibi Dick’in sesini de yuttu. Dick bir süre sonra sustu.

“Burası kötü,” dedi Podrick. “Burası kötü bir yer.”

Brienne de aynı şeyi hissediyordu ama bunu kabul etmek bir işe yaramazdı. “Çam ormanı kasvetli bir yerdir ama nihayetinde sadece olandır. Burada korkmamız gereken hiçbir şey yok.”

“Peki şapşapçılar ne olacak? Ya kafalar?”

“İşte akıllı bir kafa,” dedi Dick gülerek.

Brienne adama öfkeli bir bakış attı. “Şapşapçılar diye bir şey yok,” dedi Podrick’e, “kafalar da yok.”

Tepeler yukarı çıktı, tepeler aşağı indi. Brienne kendini, Cevval Dick’in dürüst bir adam olması ve onları nereye götürdüğünü bilmesi için dua ederken buldu. Kendi adına, denizi tekrar bulabileceğinden bile emin değildi. Gündüz ya da gece, gökyüzü sürekli gri ve bulutluydu, Brienne’in yolu bulmasına yardım edecek güneş ya da yıldız yoktu.

O akşam, bir tepeden inip kendilerini pırıltılı yeşil bir bataklığın kenarında bulduktan sonra, erken saatte kamp kurdular. Önlerindeki zemin, gri yeşil ışıkta yeterince sert görünüyordu ama atlarını yürüttüklerinde, hayvanlar boğazlarına kadar çamura gömüldü, dönmek ve daha sert zemine ulaşmak için mücadele vermek zorunda kaldılar. “Sorun değil,” diye güvence verdi Crabb. “Tekrar tepeye çıkacağız ve başka bir yoldan aşağı ineceğiz.”

Ertesi gün de aynıydı. Kara gökyüzünün ve bir durup bir başlayan yağmurun altında, çam ağaçlarının ve bataklıkların arasında at sürdüler. Obrukların, mağaraların ve taşları yosunlarla kaplı kadim kalelerin harabelerinin yanından geçtiler. Her taş yığınının bir hikâyesi vardı ve Dick bütün hikâyeleri anlattı. Dick’in söylediğine göre, Kırıkpençe’nin adamları bu çam ağaçlarını kanla sulamışlardı. Çok geçmeden Brienne’in sabrı tükenmeye başladı. “Daha ne kadar sürecek?” diye sordu sonunda. “Şimdiye kadar Kırıkpençe Burnu’ndaki her ağacı görmüş olmalıyız.”

“Yarısını bile görmedik,” dedi Crabb. “Artık yaklaştık. Bakın, ağaçlar seyrekleşiyor. Dar Deniz’in yakınlarındayız.”

Bu adamın bana söz verdiği soytarı, büyük ihtimalle benim sudaki kendi yansımam olacak, diye düşündü Brienne. Ama bu kadar uzağa geldikten sonra geri dönmenin anlamı yoktu. Bununla birlikte çok yorgundu, bunu inkâr edemezdi. Uylukları eyer yüzünden demir kadar sertti ve son zamanlarda bir gecede sadece dört saat uyuyordu, o sırada Podrick onun başında nöbet tutuyordu. Eğer Cevval Dick’in niyeti onları öldürmeyi denemekte, Brienne bunun burada, adamın iyi bildiği topraklarda gerçekleşeceğine inanıyordu. Dick onları bir hırsız mağarasına, kendisi

kadar tehlikeli akrabalarının yanına götürüyor olabilirdi. Belki de onları daireler çizerek dolaştırıyor ve yolda gördükleri süvarinin onlara yetişmesini bekliyordu. Süvariyi, Lord Brune'un kalesinden ayrıldıklarından beri görmemişlerdi ama adamın avdan vazgeçtiği anlamına gelmezdi bu.

Brienne bir gece, kamp kurdukları yerin etrafında huzursuzca dolaşırken, *Dick'i öldürmem gerekebilir,* dedi kendi kendine. Bu düşünce midesini bulandırdı. Brienne'in eski silah ustası, sürekli onun bir mücadelede dövüşecek kadar sert olup olmadığını sorgulamıştı. "Kollarında bir erkeğin kuvveti var," demişti Sör Goodwin defalarca, "ama kalbin, her bakirenin kalbi kadar yumuşak. Avluda, elinde kör bir kılıçla talim yapmak başka şeydir, bir adamın bağırsaklarına yarım metrelik keskin çeliği sokmak ve gözlerindeki ferin sönüşünü izlemek başka." Bir keresinde Sör Goodwin, Brienne'i, kuzularla süt domuzlarını kesmesi için babasının kasabına göndermişti, bunu Brienne'i sertleştirmek için yapmıştı. Yavru domuzlar ciyaklamış ve kuzular korkmuş çocuklar gibi çığlık atmıştı. Kesim bittiğinde Brienne gözyaşlarıyla körleşmişti. Kıyafetleri öyle kanlıydı ki, Brienne onları yakması için hizmetçisine vermişti. Ama Sör Goodwin'in şüpheleri azalmamıştı. "Yavru bir domuz, yavru bir domuzdur. Adam öldürmek farklıdır. Senin kadar genç bir yaverken, güçlü, hızlı ve çevik bir arkadaşım vardı, avluda tam bir kahramandı. Bir gün olağanüstü bir şövalye olacağını hepimiz biliyorduk. Sonra Basamaktaşı'na savaş geldi. Arkadaşımın, düşmanına diz çöktürdüğünü ve adamın elinden baltasını aldığını gördüm. Fakat arkadaşım, düşmanının işini bitirebilecekken bir kalp atışı zaman tereddüt etti. Mücadelede, bir kalp atışı zaman bir ömür demektir. Adam hançerini çıkardı ve arkadaşımın zırhında bir çatlak buldu. Gücü, hızı, yiğitliği, çok çalışarak kazandığı becerisi... bütün bunlar bir osuruktan daha değersizdi *çünkü arkadaşım öldürmekten çekinmişti*. Bunu hatırla kızım."

Orada, çamlı ormanın içinde, Sör Goodwin'in gölgesine, *hatırlayacağım,* diye söz verdi Brienne. Bir kayanın üstüne oturdu, kılıcını çıkarıp bilemeye başladı. *Hatırlayacağım ve çekinmemek için dua edeceğim.*

Ertesi gün rüzgârlı, soğuk ve bulutlu doğdu. Güneşi hiç görmediler ama siyahlık griye devrildiğinde, Brienne eyere çıkma vakti geldiğini anladı. Cevval Dick'in önderliğinde tekrar çamların arasına girdiler. Brienne adamı yakından takip ediyordu, Podrick atının sırtında arkadan geliyordu.

Kale, hiç uyarı vermeden önlerine çıktı. Bir an ormanın derinliklerindeydiler, fersahlar boyunca çamlardan başka görülecek bir şey yoktu, sonra büyük bir kayanın etrafını dolaştılar ve ileride bir boşluk belirdi. Yarım mil sonra orman birdenbire sona erdi. İleride gökyüzü, deniz... ve kadim bir kale vardı; bir uçurumun kenarında, terk edilmiş ve otlarla kaplanmış yıkık bir kale. "Fısıltılar," dedi Cevval Dick. "Dinleyin. Başları duyabilirsiniz."

Podrick'in ağzı şaşkınlıkla açıldı. "Onları duyuyorum."

Brienne de duydu. Kaleden geldiği kadar zeminden de geliyormuş gibi duyulan belli belirsiz, yumuşak bir mırıltı. Brienne falezlere yaklaştıkça ses arttı. Denizin sesiydi, Brienne birdenbire anladı. Aşağıdaki falezlerde oyuklar açan dalgalar, toprağın altındaki mağaralarda ve tünellerde gümbürdüyordu. "Baş filan yok," dedi. "Fısıldadığını duyduğun şeyler, dalgalar."

"Dalgalar fısıldamaz. Başlar fısıldıyor."

Kale, her biri diğerinden farklı eski ve harçsız taşlardan inşa edilmişti. Kayaların arasındaki çatlaklarda yosunlar büyümüştü ve temellerden ağaçlar çıkmıştı. Eski kalelerin çoğunda bir tanrı korusu olurdu. Görünüşüne bakılırsa, Fısıltılar'ın korudan başka bir şeyi de yoktu. Brienne kısrağını uçuruma, kalenin perde duvarının çöktüğü yere doğru yürüttü. Kırık taş yığınlarının üstünde zehirli sarmaşıklar büyümüştü. Brienne atını bir ağaca bağladı ve cesaret edebildiği kadar uçurumun kenarına yaklaştı. On beş metre aşağıda, dalgalar yıkık bir kalenin kalıntılarının arasında ve üstünde girdaplar oluşturuyordu. Brienne yıkıntıların arkasında geniş bir mağaranın ağzını gördü.

Brienne'in arkasına gelirken, "O, eski fener kulesi," dedi Cevval Dick. "Ben Pod'un yarı yaşındayken yıkıldı. Eskiden mağaraya inen basamaklar vardı ama uçurum çöktüğünde basamaklar da gitti. Bu hadiseden sonra kaçakçılar buraya gelmeyi bıraktı. O zamanlar kürek çekerek teknelerini mağaraya sokabiliyorlardı ama şimdi yapamıyorlar. Gördünüz mü?" Tek elini Brienne'in sırtına koydu ve diğer eliyle gösterdi.

Brienne ürperdi. *Bir itiş ve aşağıda kuleyle birlikte olurum.* Geriye doğru bir adım attı. "Ellerini benden uzak tut."

Crabb yüzünü ekşitti. "Ben sadece..."

"Senin *sadece* ne yaptığın umurumda değil. Kapı nerede?"

"Diğer tarafta." Dick duraksadı. "Şu sizin soytarı, kindar bir adam değildir umarım?" dedi gergin bir sesle. "Demek istediğim, dün gece

düşündüm de, ona bir harita sattığım ama korsanların artık buraya gelmediğini söylemeyi unuttuğum için bana kızmış olabilir."

"Alacağın altınla, adamın sana *yardımın* karşılığında ödediği miktarı geri verebilirsin." Brienne, Dontos Hollard'ın bir tehlike arz edeceğini hayal edemiyordu. "Tabii buradaysa."

Duvarların etrafını dolaştılar. Kale üçgen şeklindeydi, her köşede kare şekilli kuleler vardı. Kale kapıları fena halde çürümüştü, Brienne birine asıldığında ahşap çatırdadı ve ıslak uzun kıymıklar halinde dağıldı. Kapının yarısı Brienne'in üstüne yıkıldı. Brienne içeride daha fazla yeşil kasvet gördü. Orman, duvarları delmiş ve iç kaleyle avluyu yutmuştu. Fakat kapının arkasında bir yivli kapı vardı, dişleri çamurlu zemine gömülmüştü. Demir paslanmıştı ama Brienne'in kuvvetine dayandı. "Bu kapıyı uzun zamandır kimse kullanmamış."

"Ben tırmanıp diğer tarafa geçebilirim," diye önerdi Podrick. "Uçurumdan, duvarın yıkıldığı yerden."

"Çok tehlikeli, taşlar gevşek görünüyor ve o kırmızı sarmaşıklar zehirli. Bir yan kapı olmalı."

Yan kapıyı kalenin kuzey tarafında buldular; kocaman bir böğürtlen çalısının arkasında yarı gizlenmiş haldeydi. Böğürtlenlerin hepsi toplanmıştı ve çalıların yarısı, kapıya doğru bir yol açmak için kesilmişti. Kırık dalların görüntüsü Brienne'i tedirgin etti. "Bu kapıdan birileri geçmiş, üstelik kısa zaman önce."

"Sizin soytarı ve şu kızlar," dedi Crabb. "Size söylemiştim."

Sansa? Brienne buna inanamazdı. Dontos Hollard gibi kafası şarapla dumanlı bir ayyaş bile kızı bu kasvetli yere getirecek kadar mantıksız olamazdı. Yıkıntılarda, Brienne'i huzursuzlukla dolduran bir şey vardı. Brienne, Stark kızını burada bulamayacaktı... ama bakmak zorundaydı. *Biri buradaymış,* diye düşündü. *Saklanmak zorunda olan biri.* "İçeri giriyorum," dedi. "Crabb, sen benimle geleceksin. Podrick, atlara göz kulak olmanı istiyorum."

"Ben de gelmek istiyorum. Ben bir yaverim. Dövüşebilirim."

"İşte bu yüzden burada kalmanı istiyorum. Bu ağaçların arasında haydutlar olabilir. Atları korumasız bırakmaya cesaret edemeyiz."

Podrick çizmesiyle bir taşı tekmeledi. "Nasıl isterseniz."

Brienne, dalları omzuyla iterek böğürtlenlerin arasından geçti ve kapıdaki paslı demir halkaya asıldı. Yan kapı bir an direndi, sonra sarsılarak açıldı, kapının menteşeleri itiraz çığlıkları attı. Menteşelerden çıkan ses,

Brienne’in ensesindeki tüyleri diken diken etti. Brienne kılıcını çekti. Kendini örgü zırhın ve kaynatılmış derinin içinde bile çıplak hissetti.

“Devam edin leydim,” diye ısrar etti Brienne’in arkasındaki Cevval Dick. “Ne için bekliyorsunuz? Yaşlı Crabb bin yıldır ölü.”

Brienne ne için *bekliyordu?* Kendi kendine aptalca davrandığını söyledi. Ses denizden geliyordu, kalenin altındaki mağaraların içinde hiç durmadan yankılanıyordu, her dalgada yükselip alçalıyordu. Ama *gerçekten* fısıltıya benziyordu ve Brienne bir an için kafaları görür gibi oldu; raflara dizilmişlerdi, birbirlerine mırıldanıyorlardı. *“Kılıcı kullanmalıydım,”* diyordu biri. *“Sihirli kılıcı kullanmalıydım.”*

“Podrick,” dedi Brienne. “Uyku şiltemin içinde bir kılıç ve kın var. Onları bana getir.”

“Tamam sör. Leydim.” Çocuk koşarak uzaklaştı.

“Bir kılıç?” Cevval Dick kulağının arkasını kaşıdı. “Elinde bir kılıç var. Niye bir kılıç daha istedin?”

“Bu senin için.” Brienne, kılıcın kabzasını Dick’e uzattı.

“Gerçekten mi?” Crabb tedirgin bir şekilde elini uzattı, kılıç onu ısırabilirmiş gibi. “Kuşkucu bakire, yaşlı Dick’e bir kılıç veriyor?”

“Kullanmayı biliyorsundur umarım?”

“Ben bir Crabb’im.” Uzunkılıcı Brienne’in elinden kaptı. “Ben, Sör Clarence’le aynı kana sahibim.” Kılıcı havaya savurdu ve Brienne’e sırıttı. “Bazıları, lordu lord yapan kılıçtır, der.”

Podrick Payne geri döndü, Yeminkâr’ın bir çocukmuşçasına dikkatlice taşıyordu. Cevval Dick, süslü kını ve kındaki aslan başı sıralarını görünce ıslık çaldı ama Brienne bıçağı çekip bir hamle denediğinde adam sustu. *Yeminkâr’ın sesi bile sıradan bir kılıcınkinden daha keskin.* “Benimle gel,” dedi Brienne, Crabb’e. Yan kapıdan yanlamasına girdi, kapı kemerinin altından geçerken başını eğdi.

Yabani otlarla kaplı dış avlu Brienne’in önüne serildi. Sol tarafta ana kapı ve ahır olabilecek bir binanın çökmüş iskeleti vardı. Bölmelerin yarısından küçük ağaçlar çıkıyor ve ahırın kahverengi kuru sazlarla kaplı çatısından dışarı uzanıyordu. Brienne sağ tarafta, bir kilere ya da zindana inen çürümüş ahşap basamaklar gördü. Bir zamanlar iç kalenin olduğu yerde, yeşil ve mor yosunlarla kaplı bir taş yığını vardı. Avlu yabani otlarla ve çam iğneleriyle doluydu. Vakur sıralar halinde dizilmiş asker çamlar her yerdeydi. Onların ortasında solgun bir yabancı vardı; inzivaya çekilmiş bir bakire kadar beyaz gövdesiyle, ince uzun genç bir büvet ağacı. Ağacın

gökyüzüne uzanan dallarında kırmızı yapraklar filizlenmişti. Daha ileride, duvarın çöktüğü yerde, gökyüzü ile denizin boşluğu ve...

...bir ateşin kalıntıları vardı.

Israrcı fısıltılar kulaklarını ısırdı ve Brienne ateşin yanında diz çöktü. Yerden kararmış bir sopa aldı, kokladı, külleri karıştırdı. *Dün gece biri ısınmaya çalışmış. Ya da bir gemiye işaret göndermeyi denemiş.*

“Selaaaam,” diye seslendi Cevval Dick. “Burada kimse var mı?”

“Sessiz ol,” dedi Brienne.

“Birileri saklanıyor olabilir,” dedi Dick. “Kendilerini göstermeden önce bizi incelemek isteyen birileri.” Basamakların toprağın altına indiği yere yürüdü ve aşağıdaki karanlığa baktı. “Selaaaam,” diye seslendi tekrar. “Aşağıda kimse var mı?”

Brienne küçük bir ağacın sallandığını gördü. Çalıların içinden bir adam çıktı, öyle kirliydi ki topraktan bitmiş gibi görünüyordu, elinde kırık bir kılıç vardı ama Brienne’i duraksatan adamın yüzüydü, küçük gözleri ve geniş burnuydu.

Brienne o burnu tanıyordu. O gözleri tanıyordu. Arkadaşları adama Pyg diyordu.

Her şey bir kalp atışı zamanda olmuş gibi göründü. Kuyunun ağzından ikinci bir adam çıktı, ıslak yaprakların üstünde sürünen bir yılanın çıkarabileceğinden fazla ses çıkarmamıştı. Etrafına kırmızı ipek sarılmış bir yarım miğfer takmıştı ve elinde kısa, kalın bir fırlatma mızrağı vardı. Brienne onu da tanıyordu. Brienne’in arkasından bir hışırtı geldi, kırmızı yaprakların arasından bir kafa çıktı. Crabb, büvet ağacının altında duruyordu. Yukarı baktı ve kafayı gördü. “İşte,” diye seslendi Brienne’e. “Soytarınız burada.”

“Dick,” diye bağırdı Brienne telaşla, “yanıma gel.”

Shagwell büvet ağacından aşağı atladı, kahkahalar atıyordu. Bir soytarı kıyafeti giymişti ama kıyafet öyle solmuş ve lekelenmişti ki gri ya da pembeden çok kahverengi görünüyordu. Shagwell’in elinde, bir soytarı asası yerine üçlü gürz vardı; üç dikenli top, ahşap bir sapa zincirlenmişti. Adam gürzü sert bir şekilde aşağıdan savurdu ve Crabb’in dizlerinden biri kan ve kemikten oluşan bir serpinti halinde patladı. Dick düşerken, “İşte *bu* komik,” dedi Shagwell. Brienne’in Dick’e verdiği kılıç havaya uçup yabani otların arasında kayboldu. Crabb, çığlık atarak ve dizinin kalıntılarını sımsıkı tutarak yerde sürünüyordu. “Ah, şuna bak,” dedi Shagwell, “Bu

Kaçakçı Dick, bize harita çizen adam. Bunca yolu altınımızı geri vermek için mi geldin?"

"Lütfen," diye ağladı Dick, "lütfen yapma, bacağım..."

"Acıyor mu? Acıyı durdurabilirim."

"Onu rahat bırak," dedi Brienne.

Kanlı ellerini başını korumak için yukarı kaldırırken, "YAPMA!" diye feryat etti Dick. Shagwell, dikenli topları başının etrafında bir kez çevirdi ve Crabb'in yüzünün ortasına indirdi. Mide bulandıran bir çatırtı duyuldu. Çatırtıyı takip eden sessizlikte, Brienne kendi kalbinin sesini duyabiliyordu.

"Yaramaz Shags," dedi kuyudan çıkan adam. Brienne'in yüzünü gördüğünde güldü. "Yine mi sen kadın? Ne, bizi yakalamaya mı geldin? Yoksa dost yüzlerimizi mi özledin?"

Shagwell bir ayağından diğerine zıplayarak dans etti ve gürzünü döndürdü. "Benim için geldi. Her gece, parmaklarını deliğine soktuğunda beni düşlüyor. Beni istiyor. İri at, neşeli Shags'ini özledi. Onu arkadan düzeceğim ve içini rengârenk tohumlarla dolduracağım, küçük bir ben yavrulayana kadar." Dorne dilinin ağdalı aksanıyla, "Bunun için başka bir deliği kullanman gerek Shags," dedi Timeon.

"Öyleyse, kızın bütün deliklerini kullansam iyi olur. İşi şansa bırakmamak gerek." Pyg, Brienne'in sol tarafına doğru giderken, Shagwell sağına geçti ve onu uçurumun kenarına doğru gerilemek zorunda bıraktı. *Üç kişilik geçiş,* diye hatırladı Brienne. "Sadece üç kişi kalmışsınız."

Timeon omuzlarını silkti. "Harrenhal'dan ayrıldıktan sonra hepimiz kendi yolumuza gittik. Urswyck ve sürüsü Eski Şehir'e gitmek için güneye at sürdü. Rorge, Tuzçukuru'nda sıvışabileceğini düşündü. Ben ve benim çocuklar kapağı Bakire Havuzu'na attık ama bir geminin yanına bile yaklaşamadık. "Dornelu adam mızrağını kaldırdı. "Biliyor musun, o ısırıkla Vargo'nun işini bitirdin. Kulağı siyaha döndü ve irin akıtmaya başladı. Rorge ve Urswyck ayrılmaktan yanaydı ama Keçi, kaleyi onun adına tutmamız gerekliğini söyledi. Kendisinin Harrenhal Lordu olduğunu söyledi, bunu ondan kimsenin alamayacağını söyledi. Salyalar saçarak konuştu, her zaman konuştuğu gibi. Duyduğumuza göre, Dağ onu parça parça öldürüş. Bir gün bir elini, ertesi gün bir ayağını temiz bir şekilde kesmiş. Bilek köklerini sargılamışlar, böylece Hoat ölmemiş. Dağ, Hoat'un aletini en sona saklıyormuş ama bir kuş onu Kral Toprakları'na çağırmış, o da keçinin işini bitirip yola çıkmış."

“Buraya sizin için gelmedim. Ben...” Brienne az kalsın *kardeşimi* diyecekti, “...bir soytarıyı arıyorum.”

“*Ben* bir soytarıyım,” diye duyurdu Shagwell neşeyle.

“Yanlış soytarı,” dedi Brienne. “Benim aradığım soylu bir kızla birlikte, Kışyarı Lordu’nun kızıyla.”

“O halde sen Tazı’yı istiyorsun,” dedi Timeon. “Gel gör ki o da burada değil. Burada sadece biz varız.”

“Sandor Clegane mi?” dedi Brienne. “Ne demek istiyorsun?”

“Stark kızı onun yanında. Duyduğuma göre, kız Nehirova’ya doğru gidiyormuş ve Tazı onu kaçırmış. Kahrolası köpek.”

Nehirova, diye düşündü Brienne. *Nehirova’ya gidiyormuş. Dayılarına.* “Nereden biliyorsun?”

“Beric’in çetesinden biri söyledi. Yıldırım lordu da kızı arıyor. Üç Dişli Mızrak’ın yukarısına ve aşağısına kızın izini süren adamlar göndermiş. Harrenhal’dan sonra o adamlardan üçüyle karşılaştık ve içlerinden biri ölmeden önce bize hikâyeyi anlatmak zorunda kaldı.”

“Yalan söylemiş olabilir.”

“Olabilir ama söylemedi. Daha sonra, Tazı’nın, Dağ’ın adamlardan üçünü yol ağzındaki bir handa öldürdüğünü duyduk. Kız da onunla birlikte handaymış. Hancı, Rorge tarafından öldürülmeden önce yemin etti. Fahişeler de aynı şeyi söyledi. Çirkin kızlardı. Senin kadar çirkin değillerdi, ama yine de...”

Konuşarak dikkatimi dağıtmaya çalışıyor, diye fark etti Brienne. Pyg yaklaşıyordu. Shagwell, Brienne’e doğru zıpladı. *Eğer izin verirsem beni uçurumdan aşağı itecekler.* Brienne adamları, “Benden uzak durun,” diyerek uyardı.

“Sanırım seni burnundan düzeceğim fahişe,” dedi Shagwell. “Bu çok eğlenceli olmaz mı?”

“Çok küçük bir aleti var,” diye açıkladı Timeon. “Sevimli kılıcını bırakırsan sana nazik davranabiliriz kadın. Şu kaçakçılara ödemek için altına ihtiyacımız var, hepsi bu.”

“Size altın verirsem gitmemize müsaade edecek misiniz?”

“Edeceğiz.” Timeon gülümsedi. “Hepimizle birden düzüştüğün zaman. Sana uygun bir fahişe gibi ödeme yapacağız. Her düzüşme için bir gümüş. Yahut altınını alacağız, sana her halükârda tecavüz edeceğiz ve Dağ’ın Lord Vargo’ya yaptığının aynısını sana yapacağız. Tercihin nedir?”

“Bu.” Brienne, Pyg’e doğru atıldı.

Pyg, yüzünü korumak için kırık kılıcını yukarı kaldırdı ama o yukarı doğru hamle yaparken Brienne aşağıdan saldırdı. Yeminkâr deriyi, yünü, eti ve kası geçip paralı askerin uyluğuna girdi. Bacağı yerden kesilirken, Pyg vahşice karşılık vermeye çalıştı. Pyg sırtüstü yere devrilmeden önce, adamın kırık kılıcı Brienne'in örgü zırhına sürtündü. Brienne, kılıcını Pyg'in boğazına soktu, sertçe döndürdü ve dışarı çekti, yüzünün önünden Timeon'un mızrağı geçtiği anda Brienne döndü. *Çekinmedim,* diye düşündü yanağından kıpkırmızı kanlar akarken. *Gördünüz mü Sör Goodwin?* Yanağındaki kesiği bile hissetmiyordu.

"Senin sıran," dedi Timeon'a. Dornelu adam, ilkinden daha kısa ve daha kalın olan ikinci bir mızrak çıkarmıştı. "Fırlat şunu."

"Mızraktan kaçıp bana saldırasın diye mi? Sonunda Pyg kadar ölü olurum. Hayır. Şunun işini bitir Shags."

"Sen bitir," dedi Shagwell. "Pyg'e ne yaptığını gördün mü? Ay kanı yüzünden çıldırmış." Soytarı, Brienne'in arkasındaydı, Timeon da önünde.

"Şunun işini bitir," diye üsteledi Timeon, "sonra cesedini düzersin."

"Ah, beni *gerçekten* seviyorsun." Gürz dönüyordu. *Birini seç,* dedi Brienne kendine. *Birini seç ve hızlıca öldür.* Sonra hiç yoktan bir taş geldi ve Shagwell'in kafasına çarptı. Brienne tereddüt etmedi. Timeon'un üstüne atıldı.

Timeon, Pyg'den daha iyiydi ama sadece bir fırlatma mızrağı vardı, Brienne'deyse Valyria çeliğinden yapılmış bir silah. Yeminkâr, Brienne'in ellerinde can buldu. Brienne hiç bu kadar hızlı olmamıştı. Bıçak, gri bir bulanıklığa dönüştü. Timeon, üstüne atılan Brienne'i omzundan yaraladı ama Brienne adamın kulağını ve yanağının yarısını kesti, mızrağının başını kopardı ve hareli çeliğin otuz santimini, Timeon'un giydiği zırhlı yeleğin halkalarının arasından geçirip adamın karnına gömdü.

Brienne, oluklarından kıpkırmızı kan akan bıçağı adamın karnından çekerken, Timeon hâlâ dövüşmeye çalışıyordu. Elini kemerine götürdü ve bir hançer çıkardı, Brienne de adamın elini kesip kopardı. *Bu Jaime içindi.* "Anne merhamet et," diye inledi Dornelu adam. Kan, adamın ağzında köpürüyor ve bileğinden fışkırıyordu. "Bitir şu işi. Beni Dorne'a geri gönder. Seni kahrolası fahişe."

Brienne adamın istediğini yaptı.

Brienne döndüğünde Shagwell dizlerinin üstündeydi, gürze uzanmaya çalışırken sersemlemiş gibi görünüyordu. Sendeleyerek ayağa kalkmaya çalışan adamın kulağına bir taş daha çarptı. Podrick yıkık duvara

tırmanmıştı ve yüzündeki öfkeli ifadeyle sarmaşıkların arasında duruyordu, elinde yeni bir taş vardı. Aşağı bakarak, "Size dövüşebileceğimi *söylemiştim!*" diye bağırdı.

Shagwell emekleyerek uzaklaşmaya çalıştı. *"Teslim oluyorum,"* diye ağladı soytarı. "Teslim oluyorum. Tatlı Shagwell'i incitmemelisin. Ben ölmek için fazla komiğim."

"Sen diğerlerinden daha iyi değilsin. Hırsızlık yaptın, tecavüz ettin ve öldürdün."

"Ah yaptım, yaptım, bunu inkâr edemem... ama ben *komiğim,* bütün o şakalarım ve maskaralıklarımla insanları güldürüyorum."

"Ve kadınları ağlatıyorsun."

"Bu benim suçum mu? Kadınların hiç mizah anlayışı yok."

Brienne, Yeminkâr'ı indirdi. "Bir mezar kaz. Oraya, büvet ağacının altına." Kılıcıyla gösterdi.

"Küreğim yok."

"İki elin var." *Jaime'ye bıraktığından bir fazla.*

"Zahmete ne gerek var? Onları kargalara bırak."

"Timeon ve Pyg kargaları besleyebilir. Cevval Dick'in bir mezarı olacak. O bir Crabb'di. Burası onun yeri."

Zemin yağmur yüzünden yumuşaktı ama buna rağmen, yeterince derin bir çukur kazmak soytarının bütün gününü aldı. Shagwell'in işi bittiğinde akşam çöküyordu, soytarının elleri kanlı ve kabarcıklıydı. Brienne, Yeminkâr'ı kınına soktu, Crabb'i kucağına alıp çukura taşıdı. Adamın yüzüne bakmak zordu. "Sana güvenmediğim için özür dilerim. Bunun nasıl yapılacağını bilmiyorum artık."

Brienne, cesedi toprağa kokmak için dizlerinin üstüne çöktüğünde, *soytarı şimdi saldırmayı deneyecek,* diye düşündü, *sırtım ona dönükken.*

Podrick'in uyarı çığlığından yarım kalp atışı önce, Brienne soytarının düzensiz nefesini duydu. Shagwell'in elinde sivri köşeleri olan bir kaya parçası vardı. Brienne'in hançeri yenindeydi.

Bir hançer, bir kayayı her seferinde yenerdi.

Brienne soytarının kolunu bir kenara itti ve çeliği adamın bağırsaklarına soktu. "Gül," diye hırladı adama. Adam gülmek yerine inledi. Tek eliyle soytarının boğazını sıkar ve diğeriyle karnını deşerken, *"Gül,"* diye tekrar etti Brienne. "Gül!" Aynı kelimeyi söyleyip durdu, tekrar ve tekrar, kendini soytarının ölüm ufunetiyle boğulacakmış gibi hissedene ve eli bileğine kadar kıpkırmızı olana kadar. Ama Shagwell hiç gülmedi. Brienne'in

duyduğu hıçkırıklar tamamen kendisine aitti. Bunu fark ettiğinde, Brienne hançerini yere attı ve titredi.

Podrick, Brienne'in Cevval Dick'i mezara indirmesine yardım etti. İşleri bittiğinde ay doğuyordu. Brienne, ellerindeki toprağı temizledi ve mezarın içine iki ejderha attı.

"Bunu neden yaptınız leydim? Sör?" diye sordu Pod.

"Ona, soytarıyı bulması karşılığında vadettiğim ödül buydu."

Arkadan bir kahkaha sesi geldi. Brienne, Yeminkâr'ı kınından çekti ve daha çok Kanlı Oyuncu'yla karşılaşacağını düşünerek döndü... ama ufalanan duvarın tepesindeki adam Hyle Hunt'tı, bağdaş kurmuş oturuyordu. "Eğer cehennemde genelevler varsa, gömdüğün sefil adam sana teşekkür edecek," diye seslendi şövalye. "Aksi takdirde, iyi altını heba etmiş oldun."

"Ben sözlerimi tutarım. *Sen* burada ne yapıyorsun?"

"Lord Randyll seni takip etmemi emretti. Eğer tuhaf bir şans eseri Sansa Stark'a rastlarsan, onu Bakire Havuzu'na götürmemi söyledi. Korkma, sana zarar vermemem emredildi."

Brienne güldü. "Verebilirmişsin gibi."

"Şimdi ne yapacaksın leydim?"

"Onun üstünü örteceğim."

"Kızla ilgili demek istedim. Leydi Sansa."

Brienne bir an düşündü. "Eğer Timeon doğru söylediyse, Sansa, Nehirova'ya gitmeye çalışıyormuş. Yolun bir yerinde Tazı tarafından ele geçirilmiş. Eğer Tazı'yı bulursam..."

"...seni öldürür."

"Ya da ben onu öldürürüm," dedi Brienne inatla. "Zavallı Crabb'in üstünü örtmeme yardım eder misin sör?"

"Hiçbir gerçek şövalye böylesi bir güzelliği reddedemez." Sör Hyle duvardan aşağı indi. Ay gökyüzünde yükselirken ve unutulmuş kralların başları aşağıda sırlar fısıldarken, şövalye ve Brienne, Cevval Dick'in üstüne toprak serdiler.

Kraliçeyaratan

Dorne'un yakıcı güneşinin altında, zenginlik altınla ölçüldüğü kadar suyla da ölçülüyordu, bu yüzden bütün kuyular cansiperane bir şekilde korunuyordu. Bununla birlikte, Köpüktaş'taki kuyu yüz yıl önce kurumuştu. Kuyunun muhafızları, oluklu sütunları ve üç katlı kemerleri olan mütevazı kaleyi terk ederek, daha ıslak bir yere gitmek için oradan ayrılmışlardı. Daha sonra kum geri dönmüş ve kendisine ait olanı almıştı.

Arianne Martell, tam güneş batarken Drey ve Sylva ile birlikte geldi. Batı seması, altına ve mora boyanmış bir duvar halısına benziyordu, bulutlar kızıl ışıldıyordu. Yıkıntılar da ışıldıyormuş gibi görünüyordu; devrik sütunlar pembe parlıyordu, çatlak taş zeminde kırmızı gölgeler sürünüyordu ve kumlar, ışık azaldıkça altından turuncuya, turuncudan mora devriliyordu. Garin diğerlerinden birkaç saat önce gelmişti, Siyah Yıldız lakaplı şövalye de önceki gün.

Garin'in atlara su içirmesine yardım ederken, "Burası çok güzel," dedi Drey. Kendi sularını kendileri getirmişlerdi. Dorne'un kum sinekleri hızlı ve yorulmazdı, diğer atlar pes ettikten sonra fersahlar boyunca ilerlemeye devam ederlerdi ama onlar bile susuz koşamazdı. "Burayı nereden biliyorsun?"

"Beni buraya amcam getirmişti, Tyene ve Sarella'yla birlikte." Bu anı Arianne'i gülümsetti. "Birkaç yılan yakalamıştı ve Sarella'ya zehir sağmanın en güvenli yolunu göstermişti. Sarella taşların altını üstüne getirmiş, mozaiklerin üstündeki kumları temizlemiş ve bir zamanlar burada yaşayan insanlarla ilgili öğrenecek ne varsa öğrenmek istemişti."

"Peki siz ne yapmıştınız prenses?" diye sordu Benekli Sylva.

Kuyunun yanında oturmuştum ve bana sahip olmak isteyen bir hırsız şövalye tarafından buraya getirildiğimi hayal etmiştim; şövalye uzun boylu bir adamdı, siyah gözleri ve sivri bir saç çizgisi vardı. Bu hatıra Arianne'i huzursuz etti. "Düş kurmuştum," dedi, "güneş battığında amcamın dizinin dibine oturmuş ve bir hikâye anlatması için ona yalvarmıştım."

"Prens Oberyn hikâyelerle doluydu." O gün Garin de onlarla birlikteydi. Garin, Arianne'in süt kardeşiydi. O ve Arianne, henüz yürümeyi

bilmedikleri zamanlardan beri etle tırnak gibilerdi. “Prens Garin’i anlatmıştı, hatırlıyorum, adını bana verdikleri adam.”

“Muhteşem Garin,” dedi Drey, “Rhoyne’un mucizesi.”

“Ta kendisi. Valyria’yı titretmişti.”

“Titrediler,” dedi Sör Gerold, “sonra da Garin’i öldürdüler. Eğer çeyrek milyon adamı ölüme götürürsem bana da Muhteşem Gerold derler mi?” Güldü. “Ben Siyah Yıldız olarak kalmalıyım sanırım. En azından ismim sadece bana ait.” Uzunkılıcını kınından çıkardı, kör kuyunun ağzına oturdu ve bir yağ taşıyla bıçağını bilemeye başladı.

Arianne temkinli bir şekilde adamı izledi. *Değerli bir hayat arkadaşı olacak kadar soylu,* diye düşündü. *Babam aklıselimimi sorgular ama çocuklarımız ejderha lordları kadar güzel olur.* Eğer Dorne’da Gerold’dan daha yakışıklı bir adam varsa, Arianne o adamı tanımıyordu. Sör Gerold Dayne’in kartallarınkine benzeyen bir burnu, yüksek elmacık kemikleri ve güçlü bir çenesi vardı. Yüzü her zaman tıraşlıydı ama gür saçları gümüş bir buzul gibi omuzlarına dökülürdü. *Zalim bir ağzı ve daha zalim bir dili var.* Sırtını batan güneşe vererek oturan ve çeliğini keskinleştiren adamın gözleri siyah görünüyordu ama Arianne o gözlere daha yakın bir açıdan bakmıştı ve aslında mor olduklarını biliyordu. *Koyu mor. Koyu ve öfkeli.*

Gerold, Arianne’in bakışlarını hissetmiş olmalıydı çünkü gözlerini kılıcından kaldırdı, Arianne’in gözlerine baktı ve gülümsedi. Arianne yanaklarına yürüyen ısıyı hissetti. *Onu buraya getirmemeliydim. Arys’in yanında bana böyle bakarsa, kumların üstüne kan dökülür.* Arianne o kanın kime ait olacağını söyleyemezdi. Teamüller gereği Kral Muhafızları bütün Yedi Krallık’taki en iyi şövalyelerdi... ama Siyah Yıldız, Siyah Yıldız’dı.

Dorne geceleri kumun üstünde soğuk olurdu. Garin odun topladı; yüz yıl önce kuruyup ölmüş ağaçların beyazlamış dalları. Drey, çakmaktaşından kıvılcımlar çıkarırken ıslık çalarak bir ateş yaktı.

Çıralar tutuştuğunda, hep birlikte alevlerin başına oturdular ve yaz şarabıyla dolu bir matarayı elden ele geçirdiler... tatlandırılmamış limon suyu içmeyi tercih eden Siyah Yıldız dışında hepsi. Garin’in neşesi yerindeydi, Yeşilkan’ın ağzındaki Kalaslı Kasaba’yla ilgili hikâyeler anlatarak arkadaşlarını eğlendirdi. Kalaslı Kasaba, nehir öksüzlerinin Dar Deniz’den gelen karaklarla, gökelerle ve kadırgalarla ticaret yapmaya gittiği yerdi. Eğer denizcilere inanılacak olursa, doğu mucizelerle ve dehşetle doluydu: Astapor’da bir köle isyanı, Qarth’da ejderhalar, Yi Ti’de gri veba. Şahmeran Adaları’nda yeni bir korsan kral doğmuş ve Uzun Ağaçlar

Kasabası'nı yağmalamıştı. Qohor'da kırmızı rahipler ayaklanmış ve Kara Keçi'yi yakmaya çalışmıştı. "Ve Altın Mürettebat, Myr'le olan anlaşmasını bozdu, üstelik Myr, Lys'le savaşa girmek üzereyken."

"Bence Lysliler onlara rüşvet verdi," dedi Sylva.

"Zeki Lysliler," dedi Drey. "Zeki, korkak Lysliler."

Arianne işin aslını biliyordu. *Eğer Quentyn arkasına Altın Mürettebat'ı aldıysa...* "Altının altında acı çelik var," Mürettebat'ın sloganı buydu. *Eğer beni bertaraf etmeyi düşünüyorsan kardeşim, acı çeliğe ve daha fazlasına ihtiyacın olacak.* Arianne, Dorne'da seviliyordu, Quentyn ise çok az tanınıyordu. Hiçbir paralı asker grubu bunu değiştiremezdi.

Sör Gerold ayağa kalktı. "Su dökeceğim."

"Nereye bastığınıza dikkat edin," diye uyardı Drey. "Prens Oberyn'in bölgedeki yılanları sağmasının üstünden epey zaman geçti."

"Ben yılan zehriyle büyütüldüm, alışığım Dalt. Beni bir kez ısıran yılan buna pişman olur." Sör Gerold, kırık bir kemerin altından geçerek ortadan kayboldu.

Şövalye gittiğinde, diğerleri bakıştı. "Beni affedin prenses," dedi Garin hafifçe, "ama bu adamdan hoşlanmıyorum."

"Yazık," dedi Drey, "Bildiğim kadarıyla o sana âşık."

"Ona ihtiyacımız var," diye hatırlattı Arianne. "Onun kılıcına ihtiyaç duyabiliriz ve kalesine kesinlikte ihtiyaç duyacağız."

"Yüksek Dergâh, Dorne'daki tek kale değil," dedi Benekli Sylva, "ve sizi çok seven başka şövalyeler de var. Drey bir şövalye."

"Öyleyim," diye doğruladı Drey. "Harika bir atım ve çok iyi bir kılıcım var, yiğitliğim hepsinden iyi."

"Yüzlerce şeyden daha iyi," dedi Garin.

Arianne onları şakalaşmalarıyla baş başa bıraktı. Kuzeni Tyene'in yanı sıra, Drey ve Benekli Sylva onun en iyi arkadaşlarıydı. Garin, henüz süt emdikleri zamanlardan beri Arianne'le dalga geçerdi ama Arianne o an kimseyle şakalaşacak durumda değildi. Güneş batmıştı ve gökyüzü yıldızlarla doluydu. *Bir sürü yıldız.* Arianne oluklu bir sütuna yaslandı, kardeşinin de bu gece aynı yıldızlara bakıp bakmadığını merak etti. *Beyaz olanı görüyor musun Quentyn? Pırıl pırıl yananı? O Nymeria'nın yıldızı. Ve onun arkasındaki dumanlı şerit, onlar da on bin gemi. Nymeria bütün erkeklerden daha parlak yandı, ben de öyle yanacağım. Beni doğumla kazandığım haktan mahrum edemeyeceksin!*

Quentyn, Demir Ormanı’na gönderildiğinde küçüktü; annelerine sorulacak olursa çok küçük. Norvoslular çocuklarını vesayete göndermezdi ve Leydi Mellario oğlunu ondan uzaklaştıran Prens Doran’ı asla affetmemişti. Arianne, babasının, “Bundan ben de senin kadar hoşlanmıyorum,” dediğini duymuştu, “lakin ortada bir kan borcu var ve Lord Ormont’un kabul edeceği tek sikke Quentyn.”

“*Sikke* mi?” diye bağırmıştı Arianne’in annesi. “O senin *oğlun.* Ne çeşit bir baba borcunu ödemek için kendi etini ve kanını kullanır?”

“Prens olan bir baba,” diye cevaplamıştı Doran Martell. Prens Doran, oğlunun hâlâ Lord Yronwood’la birlikte olduğunu iddia ediyordu ama Garin’in annesi, Quentyn’i Kalaslı Kasaba’da bir tacir kılığında görmüştü. Quentyn’in arkadaşlarından biri şaşı gözlüydü, tıpkı Lord Ander’in arsız oğlu Cletus Yronwood gibi. Lisanlar konusunda ustalaşmış bir üstat da onlarla birlikte yolculuk ediyordu. *Kardeşim düşündüğü kadar zeki değil. Zeki bir adam Eski Şehir’den yola çıkardı, bu daha uzun bir yolculuk anlamına gelse bile. Eski Şehir’de fark edilmeden dolaşabilirdi.* Kalaslı Kasaba’nın öksüzlerinin arasında Arianne’in dostları vardı. Bu dostlardan bazıları, bir prens ile bir lord oğlunun neden sahte isimlerle yolculuk ettiğini ve Dar Deniz’e geçiş aradığını merak etmişti. Öksüzlerden biri gece bir pencereden içeri girmiş, Quentyn’in küçük kasasının kilidini kurcalamış ve kasanın içinde parşömenler bulmuştu.

Arianne, Dar Deniz’e yapılacak bu gizli yolculuğun sadece ve sadece Quentyn’in marifeti olduğunu bilmek için çok şey verirdi... ama Quentyn’in taşıdığı parşömenler, Dorne’un güneşi ve mızrağıyla mühürlenmişti. Garin’in kuzeni mührü kırıp parşömenleri okumaya cesaret edememişti ama...

“Prenses.” Sör Gerold Dayne, Arianne’in arkasında duruyordu. Yarı yıldız ışığında, yarı gölgedeydi.

“Su dökmeniz nasıldı?” diye sordu Arianne cilveli bir tavırla.

“Kumlar müteşekkir oldu.” Dayne tek ayağını bir heykelin başına koydu; yüzü kumlar tarafından aşındırılmış heykel bir zamanlar muhtemelen Bakire’ydi. “Su dökerken düşündüm de, şu yaptığınız plan size istediğiniz şeyi teslim edemeyebilir.”

“Ve benim istediğim şey nedir sör?”

“Kum Yılanları’nın özgürlüğü. Oberyn ve Elia için intikam. Şarkıyı biliyor muyum? Biraz aslan kanı tatmak istiyorsunuz.”

Bu ve doğum hakkım. Güneş Mızrağı'nı ve babamın makamını istiyorum. Dorne'u istiyorum. "Ben adalet istiyorum."

"Adını ne koyarsanız koyun. Lannister kızına taç giydirmek beyhude bir eylem. Kız asla Demir Taht'ta oturmayacak. Siz de istediğiniz savaşı alamayacaksınız. Aslan o kadar kolay tahrik olmaz."

"Aslan öldü. Dişi aslanın hangi yavruyu tercih edeceğini kim bilebilir?"

"Kendi mağarasında olan yavruyu." Sör Gerold kılıcını çekti. Bıçak yıldız ışığında parladı, yalanlar kadar keskindi. "Bir savaş başlatmanın yolu budur. Altın bir taç değil, çelik bir bıçak."

Ben çocuk katili değilim. "Şunu kaldırın. Myrcella benim korumam altında. Üstelik Sör Arys, kıymetli prensesine bir zarar gelmesine müsaade etmez, bunu biliyorsunuz."

"Hayır leydim. Benim bildiğim, Dayneler'in binlerce yıldır Oakheartlar'ı öldürdüğü."

Şövalyenin kibri, Asianne'i soluksuz bıraktı. "Bana öyle geliyor ki, Oakheartlar da o kadar zamandır Dayneler'i öldürüyor."

"Hepimizin bazı aile gelenekleri var." Siyah Yıldız, kılıcım kınına soktu. "Ay yükseliyor ve kusursuz elmasınızın yaklaştığını görüyorum

Gerold'ın gözleri keskindi. Gri binek atının sırtındaki adam gerçekten Sör Arys'ti. Şövalye kumların üstünde dörtnala koşarken beyaz pelerini cesurca dalgalanıyordu. Prenses Myrcella, Arys'in eyerinin arkasındaydı, altın buklelerini gizleyen başlıklı bir kaftana sarınmıştı.

Sör Arys, Myrcella'nın eyerden inmesine yardım ederken, Drey küçük kızın önünde diz çöktü. "Majesteleri."

"Leydi efendimiz." Benekli Sylva, Drey'in yanında diz çöktü.

"Kraliçem. Ben sizin adamınızım." Garin iki dizinin üstüne düştü.

Myrcella, kafası karışmış bir halde Sör Arys Oakheart'ın koluna yapıştı. "Bana neden Majesteleri diyorlar?" diye sordu ağlamaklı bir sesle. "Sör Arys, burası neresi ve bu insanlar kim?"

Kıza hiçbir şey söylemedi mi? Arianne bir ipek girdabının içinde öne çıktı, küçük kızı sakinleştirmek için gülümsedi. "Bunlar benim gerçek ve sadık arkadaşlarım Majesteleri... ve sizin de arkadaşlarınız olacaklar."

"Prenses Arianne?" Küçük kız kollarını Arianne'e doladı. "Bana neden kraliçe diyorlar? Tommen'a kötü bir şey mi oldu?"

"Kötü adamlarla dost olmuş Majesteleri," dedi Arianne, "ve korkarım ki o kötü adamlar, sizin tahtınızı çalmak için Tommen'la birlikte komplo kurmuşlar."

“Tahtım mı? *Demir* Taht mı demek istiyorsunuz?” Kızın kafası iyice karışmıştı. “Tommen onu asla çalmadı. Tommen...”
“...hiç şüphe yok ki sizden daha küçük?”
“Ben ondan bir yaş büyüğüm.”
“Bu, geleneklere göre Demir Taht’ın size ait olduğu anlamına geliyor,” dedi Arianne. “Kardeşiniz sadece küçük bir çocuk, onu suçlamamalısınız. Kötü danışmanları var... ama *sizin* dostlarınız var. Onları size takdim etmeme izin verir misiniz?” Kızın elini tuttu. “Majesteleri, Limon Ormanı’nın vârisi Sör Andrey Dalt’la tanışın.”
“Arkadaşlarım bana Drey der,” dedi Andrey, “Majesteleri de aynı şeyi yaparsa büyük onur duyarım.”
Drey’in dürüst bir yüzü ve rahat bir gülümsemesi vardı ama Myrcella ona temkinli gözlerle baktı. “Sizi tanıyana kadar, size sör diye hitap etmeliyim.”
“Majesteleri hangi ismi tercih ederse etsin, ben onun adamıyım.”
Sylva boğazını temizledi ve Arianne, “Size Leydi Sylva Santagar’ı takdim edebilir miyim kraliçem?” dedi. “Benim sevgili Benekli Sylva’m.”
“Size neden benekli diyorlar?” diye sordu Myrcella.
“Çillerim yüzünden Majesteleri,” diye cevapladı Sylva, “ama Benekli Orman’ın vârisi olduğum için öyle dediklerini iddia ediyorlar.”
Sırada Garin vardı; esnek bacaklı, uzun burunlu, tek kulağında yeşim taşından bir çivi olan esmer bir delikanlı. “İşte öksüzlerin neşeli Garin’i, beni sürekli güldürür,” dedi Arianne. “Garin’in annesi benim sütannemdi.”
“Anneniz öldüğü için üzgünüm,” dedi Myrcella.
“Ölmedi tatlı kraliçem.” Garin, Arianne’in hediye ettiği altın dişi göstererek gülümsedi, çocuğun eski dişini de Arianne kırmıştı. “Leydimin demek istediği, ben Yeşilkan’ın öksüzlerindenim.”
Nehrin yukarısına doğru yapılacak yolculuk sırasında, Myrcella öksüzlerin tarihini öğrenmek için yeterli vakte sahip olacaktı. Arianne, müstakbel kraliçesini, küçük çetesinin son üyesine götürdü. “Son ama yiğitlikse ilk, size Sör Gerold Dayne’i sunuyorum, Kayanyıldız’ın şövalyesi.”
Sör Gerold tek dizinin üstüne çöktü. Küçük kızı soğuk bakışlarla inceleyen adamın koyu renk gözlerinde ay ışığı pırıldıyordu.
“Bir Arthur Dayne vardı,” dedi Myrcella. “Deli Kral Aerys’in zamanında, Kral Muhafızları’nın şövalyesiydi.”
“O Sabah Kılıcı’ydı. Öldü.”

“Şimdi Sabah Kılıcı siz misiniz?”

“Hayır. İnsanlar bana Siyah Yıldız der ve ben geceye aidim.”

Arianne küçük kızı geri çekti. “Acıkmış olmalısınız. Hurmamız, peynirimiz, zeytinimiz ve içmek için limonatamız var. Fakat çok fazla yiyip içmemelisiniz. Biraz dinlendikten sonra yola çıkmalıyız. Kumlarda, gece yolculuk etmek her zaman en iyisidir, güneş gökyüzünde yükselmeden önce. Böylesi atlar için daha müşfiktir.”

“Sürücüler için de,” dedi Benekli Sylva. “Gelin Majesteleri, kendinizi ısıtın. Size hizmet etmeme izin verirseniz onur duyarım.”

Sylva prensesi ateşe doğru götürürken, Arianne arkasında Sör Gerold’ı buldu. “Hanedanımın kökleri on bin yıl öncesine, şafak günlerine kadar uzanır,” diye şikâyet etti şövalye. “Neden insanların hatırladığı tek Dayne, kuzenim?”

Sör Arys Oakheart, “O büyük bir şövalyeydi,” diyerek lafa karıştı.

“Büyük bir kılıcı vardı,” dedi Siyah Yıldız.

“Ve büyük bir kalbi.” Sör Arys, Arianne’in kolunu tuttu. “Prenses, sizinle biraz konuşmak istiyorum.”

“Gelin.” Arianne, Arys’i yıkıntıların içine götürdü. Şövalye, pelerininin altına altın dokuma kumaştan dikilmiş bir takım giymişti. Takımın göğsüne, şövalyenin hanedanının meşe yaprakları işlenmişti. Arys’in kafasındaki çelik miğferin tepesinde sivri uçlu bir çivi vardı ve miğferin etrafına Dorne tarzına uygun olarak sarı bir eşarp sarılmıştı. Arys, pelerini olmasa, herhangi bir şövalye zannedilebilirdi. Pelerini pırıl pırıl beyaz ipekti, ay ışığı kadar solgun ve meltem kadar hafifti. *Şüphe götürmez şekilde Kral Muhafızı pelerini, seni cesur aptal.* “Çocuk ne kadar biliyor?”

“Fazla değil. Kral Toprakları’ndan ayrılmadan önce, dayısı ona benim onun koruyucusu olduğumu ve ona verebileceğim her emrin onu güvende tutmak amacıyla verileceğini söyledi. Myrcella sokaklarda intikam çığlıkları atan insanları da duydu. Bunun bir oyun olmadığını biliyordu. O cesur bir kız ve yaşının çok ötesinde bir irfana sahip. Ondan istediğim her şeyi yaptı ve hiç soru sormadı.” Şövalye, Arianne’in kolunu tuttu, etrafa baktı, sesini alçalttı. “Duymanız gereken başka havadisler de var. Tywin Lannister öldü.”

Bu büyük bir şaşkınlıktı. “Öldü mü?”

“İblis tarafından öldürüldü. Kraliçe, vekilliği üstlendi.”

“Öyle mi?” *Demir Taht’ta bir kadın?* Arianne bir an düşündü ve bunun iyi bir gelişme olduğuna karar verdi. Eğer Yedi Krallığın lordları Kraliçe

Cersei tarafından yönetilmeye alışırlarsa, Kraliçe Myrcella'nın önünde diz çökmeleri daha kolay olurdu. Ve Lord Tywin tehlikeli bir hasımdı; Tywin'in yokluğu, Dorne'un düşmanlarını epey zayıflatırdı. *Lannisterlar Lannisterlar'ı öldürüyor, nasıl da tatlı.* "Cüceye ne oldu?"

"Kaçtı," dedi Arys. "Cersei, cücenin başını getirecek adama lordluk vadediyor." Rüzgârla savrulan kumların altına gömülmüş bir iç avluda, Arianne'in sırtını bir sütuna dayadı, prensesi uzun uzun ve sertçe öptü, elleri kadının göğüslerine gitti, eteğini de kaldırabilirdi ama Arianne gülerek şövalyeden kurtuldu. "Görüyorum ki şu kraliçe yaratma işi sizi heyecanlandırıyor sör, lakin buna vaktimiz yok. Sonra, söz veriyorum." Arys'in yanağına dokundu. "Herhangi bir sorunla karşılaştınız mı?"

"Sadece Trystane. Myrcella'nın yatağının yanında oturmak ve onunla *cyvasse* oynamak istedi."

"Trystane dört yaşındayken kırmızı leke geçirdi, size söylemiştim. Kırmızı lekeye sadece bir kez yakalanırsınız. Myrcella'nın gri hastalıktan mustarip olduğunu söylemeliydiniz, bu Trystane'i epey uzakta tutardı."

"Belki onu tutardı ama babanızın üstadını tutmazdı."

"Caleotte," dedi Arianne. "Myrcella'yı görmeye çalıştı mı?"

"Ben kızın yüzündeki kırmızı lekeleri tarif ettikten sonra bir kez bile denemedi. Hastalık doğal seyrini izleyip geçene kadar yapacak bir şey olmadığını söyledi ve kızın kaşıntılarını hafifletmek için bir kavanoz merhem verdi."

On yaşın altındaki hiç kimse kırmızı lekeden ölmemişti fakat bu hastalık yetişkinler için ölümcül olabilirdi ve Üstat Caleotte çocukluğunda kırmızı leke geçirmemişti. Arianne bunu sekiz yaşında, kendi lekelerinden mustarip olduğunda öğrenmişti. "Güzel," dedi. "Peki hizmetçi? İkna edici mi?"

"Uzaktan. İblis onu bu amaç için seçmişti, daha soylu pek çok kıza tercihen. Myrcella kızın saçlarını kıvırdı ve kırmızı lekeleri yüzüne bizzat boyadı. İkisi uzak akrabalar. Lannis Limanı Lannysler'le, Lannetler'le, Lantellller'le, önemsiz Lannisterlar'la dolu ve bunların yarısının sarı saçları var. Kız, Myrcella'nın geceliğini giymiş ve yüzüne üstadın merhemini sürmüşken... loş ışıkta beni bile kandırabilirdi. Benim yerimi alacak bir adam bulmak çok daha zor oldu. Dake hemen hemen benim boyumda ama çok şişman. Rolder'a kendi zırhımı giydirdim ve göz siperini sürekti kapalı tutmasını söyledim. Adam benden altı santim kısa ama ben orada olup

yanında durmazsam kimse buna dikkat etmeyebilir. Her halükârda, Myrcella'nın odasından ayrılmayacak."

"Sadece birkaç güne ihtiyacımız var. Sonra prenses, babamın ulaşamayacağı bir yerde olacak."

"Nerede?" Arys, Arianne'i kendine çekti ve burnunu kızın boynuna sürttü. "Bana planın geri kalanını anlatma vaktiniz geldi, sizce de öyle değil mi?"

Arianne, şövalyeyi iterek güldü. "Hayır, yola çıkma vaktimiz geldi."

Küçük kafile, Köpüktaş'ın tozla kaplı yıkıntılarından çıkıp güneybatıya doğru yola koyulduğunda, ay Aybakiresi'ni taçlandırmıştı. Arianne ile Sör Arys kafileye liderlik ediyordu, oyunbaz bir kısrağın sırtında oturan Myrcella ikisinin arasındaydı. Garin, Benekli Sylva'yla birlikte onların hemen arkasındaydı. Arianne'in iki Dornelu şövalyesi en gerideydi. *Yedi kişiyiz,* diye fark etti Arianne. Bunu daha önce düşünmemişti ama yedi kişi olmaları, davaları için iyi bir alametmiş gibi görünüyordu. *Şana giden yolda yedi süvari. Bir gün ozanlar, hepimizi ölümsüz kılacaklar.* Drey daha büyük bir kafile istemişti ama bu dikkat çekerdi ve fazladan her adam ihanet riskini ikiye katlardı. *Babam bana hiç değilse bu kadarını öğretti.* Doran Martell, genç ve güçlü olduğu zamanlarda bile, sessizliğe ve sırlara çok önem veren tedbirli bir adamdı. *Babamın yüklerinden kurtulma vakti geldi, fakat onun onuruna ya da şahsına en küçük bir saygısızlık yapılmasına izin vermeyeceğim.* Arianne, babasını Su Bahçeleri'ne geri gönderecekti. Prens Doran, kalan yıllarını, gülen çocukların ve limonla portakal kokularının arasında geçirecekti. *Evet, Quentyn de ona eşlik edebilir. Myrcella'ya taç giydirdiğimde ve Kum Yılanları'nı özgür bıraktığımda, bütün Dorne benim sancağıma destek verecek.* Yronwoodlar Quentyn'den yana olabilirdi ama tek başlarına tehlike teşkil etmezlerdi. Eğer Tommen'ın ve Lannisterlar'ın tarafına geçerlerse, Siyah Yıldız onların köklerini ve dallarını imha ederdi.

Eyerin üstünde saatler geçirdikten sonra, "Yoruldum," diye sızlandı Myrcella. "Daha çok yol var mı? Nereye gidiyoruz?"

"Prenses Arianne sizi güvende olacağınız bir yere götürüyor," dedi Sör Arys.

"Bu uzun bir yolculuk," dedi Arianne, "ama Yeşilkan'a vardığımızda daha kolay olacak. Garin'in insanlarından birkaçı bizi orada karşılayacak; nehrin öksüzleri. Teknelerde yaşarlar, teknelerini sırıklarla Yeşilkan boyunca yüzdürerek balık tutarlar, meyve toplarlar, yapılması gereken ne iş varsa onu yaparlar."

“Evet,” diye seslendi Garin neşeyle, “ayrıca şarkı söyleriz, suyun üstünde dans ederiz ve şifacılıkla ilgili pek çok şey biliriz. Benim annem Batıdiyar’daki en iyi ebedir ve babam siğilleri tedavi edebilir.”

“Eğer anneleriniz ve babalarınız varsa nasıl öksüz olabilirsiniz?” diye sordu Myrcella.

“Onlar Rhoynar,” diye açıkladı Arianne, “ve onların annesi Rhoyne nehriydi.”

Myrcella anlamadı. “Ben *sizin* Rhoynar olduğunuzu sanıyordum. Yani Dornelular."

“Yarı Rhoynar’ız Majesteleri. Benim damarımda Nymeria’nın kanı var, onun evlendiği Dornelu Lord Mors Martell’in kanının yanı sıra. Evlendikleri gün, Nymeria gemilerini yaktı, bu sayede insanlar artık geri dönüş olmadığını anlayacaktı. İnsanların çoğu o alevleri görmekten memnundu, çünkü Dorne’a gelmeden önce uzun ve korkunç bir yolculuk geçirmişlerdi. Fırtınalar, hastalıklar ve köle tacirleri yüzünden sayısız insan kaybetmişlerdi. Bununla birlikte, gemilerin ardından yas tutanlar da vardı. Bu kırmızı kurak toprağı ve onun yedi yüzlü tanrısını serpmişlerdi. Bu yüzden eski alışkanlıklarına tutundular, yanık gemilerin enkazlarından tekneler yaptılar ve Yeşilkan’ın öksüzleri oldular. Onların şarkısındaki Anne *bizim* Anne’miz değil; onları şafak günlerinden beri sularıyla besleyen Rhoyne Anne.”

“Rhoynarlar’ın bir kaplumbağa tanrısı olduğunu duymuştum,” dedi Sör Arys.

“Nehrin Yaşlı Adamı daha küçük bir tanrıdır,” dedi Garin. “O da Nehir Anne’den doğdu ve akan suların altında yaşayan her şeyin hâkimiyetini kazanmak için Yengeç Kral’la dövüştü.”

“Ah,” dedi Myrcella.

“Anladığım kadarıyla siz de bazı büyük mücadeleler kazanmışsınız Majesteleri,” dedi Drey çok neşeli bir sesle. “*Cyvasse* masasında cesur prensimiz Trystane’e hiç merhamet göstermediğiniz söyleniyor.”

“Taşlarını her zaman aynı şekilde diziyor; bütün dağlar önde ve filler geçitlerde,” dedi Myrcella. “Ben de aralardan ejderhamı gönderiyorum ve onun fillerini yediriyorum.”

“Oyunu hizmetçiniz de oynuyor mu?”

“Rosamund mu?” diye sordu Myrcella. “Hayır. Ona öğretmeye çalıştım ama kuralların çok zor olduğunu söyledi.”

“O da bir Lannister, değil mi?” dedi Leydi Sylva.

“*Lannis Limanı*’nın Lannisterlar’ından, Casterly Kayası’nınkilerden değil. Saçları benimkiyle aynı renk ama bukleli olacağına düz. Aslında Rosamund bana gerçekten benzemiyor ama benim kıyafetlerimi giydiğinde bizi tanımayan insanlar onu ben zannediyor.”

“O halde bunu daha önce de yaptınız?”

“Ah, evet. Braavos’a giderken *Hızlıdeniz*’de yer değiştirdik. Rahibe Eglantine saçlarıma kahverengi boya sürdü. Bunu oyun olsun diye yaptığımızı söyledi ama aslında, amcam Stannis gemiyi ele geçirirse güvende olmam içindi.”

Kızın yorulduğu aşikârdı, Arianne kafileyi durdurdu. Atlara tekrar su içirdiler, bir süre dinlendiler ve biraz peynirle meyve yediler. Myrcella bir portakalı Sylva’yla bölüştü. Garin zeytin yedi ve çekirdekleri Drey’e attı.

Arianne güneş doğmadan önce nehre varmayı ummuştu ama yola onun planladığından çok daha geç çıkmışlardı, doğu seması kırmızıya dönerken onlar hâlâ eyerlerinin üstündeydi. Siyah Yıldız atını Arianne’in yanına sürdü. “Prenses,” dedi, “Sizin yerinizde olsam daha hızlı bir tempo tuttururdum, amacınız çocuğu öldürmek değilse tabii. Çadırımız yok ve kumlar gündüzleri zalimdir.”

“Kumları sizin bildiğiniz kadar iyi biliyorum sör,” dedi Arianne. Yine de adamın dediğini yaptı. Atlar zorlanıyordu ama altı at kaybetmek, bir prenses kaybetmekten iyiydi.

Çok geçmeden, batıdan sert bir rüzgâr esmeye başladı; sıcak, kuru ve kum tanesi dolu. Arianne peçesini yüzüne çekti. Peçe ipekten yapılmıştı, üst kısmı yeşil ve alt kısmı sarıydı, renkler birbirine karışıyordu. Peçeye ağırlık veren küçük yeşil inciler, Arianne atını koşturdukça hafifçe birbirlerine çarpıyor ve tıkırdıyordu.

Arianne peçesinin kenarlarını bakır miğferinin şakaklarına bağlarken, “Prensesimin neden peçe taktığını biliyorum,” dedi Sör Arys. “Aksi takdirde yukarıdaki güneş, prensesimin güzelliğinin yanında sönük kalır.”

Arianne gülmek zorundaydı. “Hayır. Prensesiniz, güneş ışığını gözünden ve kumu ağzından uzak tutmak için peçe takıyor. Siz de aynı şeyi yapmalısınız sör.” Beyaz şövalyenin bu sıkıcı nezaketi kaç zamandır cilaladığını merak etti. Sör Arys yatakta iyi bir arkadaştı ama zekâ ve şövalye iki yabancıydı.

Arianne’in Dornelu adamları onun gibi yüzlerini örttüler. Benekli Sylva küçük prensesin yüzüne peçe taktı ama Sör Arys inadını sürdürdü. Çok vakit geçmeden, adamın yanakları kızardı ve yüzünden terler akmaya

başladı. *Böyle devam ederse o ağır kıyafetlerin içinde pişecek,* diye düşündü Arianne. Sör Arys ilk olmazdı. Geçen yüzyıllarda, pek çok ordu, dalgalanan sancaklarla Prens Geçidi'nden gelmiş ve sıcak Dorne kumlarında kuruyup kızarmıştı. Bir zamanlar Genç Ejderha, böbürlenmeyle dolu *Dorne'un Fethi* kitabına, "Martell Hanedanı'nın armasında, Dornelulların en sevdiği iki silah olan güneş ve mızrak vardır," yazmıştı. "Lakin bu iki silahın daha ölümcül olanı güneştir."

Şükürler olsun ki Arianne ve arkadaşları derin kumlardan geçmek zorunda değillerdi, kuru topraktan ibaret bir şeritte ilerliyorlardı. Arianne, bulutsuz gökyüzünde daireler çizerek uçan bir şahin gördüğünde en kötüsünü geride bıraktıklarını biliyordu. Çok geçmeden bir ağaca rastladılar. Yapraktan çok dikeni olan ve kum dilencisi diye anılan eğri büğrü bir ağaçtı ama kafilenin sudan uzak olmadığını söylüyordu.

Garin, ileride, kuru bir dere yatağının çevresinde büyümüş kum dilencilerini gördüğünde, "Neredeyse geldik Majesteleri," dedi Myrcella'ya neşeli bir sesle. Güneş, öfkeli bir çekiç gibi yeryüzüne vuruyordu ama artık önemli değildi; kafilenin yolculuğu sona ermek üzereydi. Atları tekrar sulamak için durdular, mataralarından kana kana su içtiler, peçelerini ıslattılar ve son sürüş için eyerlerine çıktılar. Yarım fersah sonra, şeytan otlarının üstünde at sürüyor ve zeytin ağaçlarının önünden geçiyorlardı. Bir sıra taşlı tepenin ardında, otlar daha yeşil ve daha canlı hale geldi, eski mallardan oluşan bir örümcek ağı tarafından sulanan limon bahçeleri bile vardı. Yeşil pırıltılı nehri ilk gören Garin oldu. Bir çığlık attı ve ileri doğru koştu.

Arianne Martell bir zamanlar Mander'ı geçmişti; Üç Kum Yılanı'yla birlikte Tyene'in annesini ziyaret etmeye gittiğinde. O kudretli su yoluyla kıyaslandığında, Yeşilkan'a nehir demek bile zordu ama Yeşilkan, Dorne'un hayat damarıydı. Adını, ağır ağır akan sularının bulanık yeşilinden almıştı ama kafile nehre yaklaştıkça, güneş ışığı o suları altın rengine dönüştürdü. Arianne bundan daha tatlı bir manzara görmemişti. *Bundan sonraki bölüm yavaş ve kolay olacak,* diye düşündü, *Yeşilkan'ın yukarısına, oradan da Vaith Nehri'ne, bir sırıklı tekne nereye kadar gidebilirse.* Arianne bu zamanı, Myrcella'yı bundan sonra olacaklara hazırlamak için kullanacaktı. Vaith'in ötesinde derin kumlar bekliyordu. Kafile, bu geçişi yapmak için Kumtaşı Kalesi'nin ve Cehennem Çukuru'nun yardımına ihtiyaç duyacaktı ama Arianne yardımın geleceğinden şüphe etmiyordu. Kızıl Yılan, Kumtaşı'nda himaye edilmişti ve Prens Oberyn'in metresi Ellaria Kum,

Lord Uller'in gayrimeşru kızıydı, üstelik Kum Yılanları'nın dördü, Uller'in torunlarıydı. *Myrcella'ya Cehennem Çukuru'nda taç giydireceğim ve sancaklarımı orada yükselteceğim.*

Tekneyi nehrin beş fersah aşağısında, yeşil bir söğüt ağacının yere sarkan dallarının altına gizlenmiş halde buldular. Bu alçak tavanlı ve geniş tabanlı teknelerin bir tasarımı yoktu; Genç Ejderha, sırıklı tekneleri, "Salların üstüne kurulmuş ağıllar," diyerek yermişti ama bu adil bir tanımlama değildi. En fakir öksüz tekneleri bile son derece güzel bir şekilde oyulmuş ve boyanmıştı. Söğüt ağacının altındaki tekne yeşil tonlarındaydı, deniz kızı şeklinde bir dümen yekesi vardı, küpeştelerinin arasından balık yüzleri bakıyordu. Güverte sırıklarla, iplerle ve zeytin kavanozlarıyla doluydu. Arianne hiç öksüz görmedi. *Mürettebat nerede?* diye merak etti.

Garin, söğüt ağacının altında dizginlerini çekti. Eyerinden aşağı atlarken, "Uyanın, sizi balık gözlü tembeller," diye seslendi. "*Kraliçeniz* burada ve kraliçelere layık bir karşılama bekliyor. Yukarı çıkın, dışarı çıkın, biraz şarkı söyleyelim ve tatlı şarap içelim. Ağzım biraz..."

Sırıklı teknenin kapısı gürültüyle açıldı. Areo Hotah, elinde bir uzunbaltayla güneş ışığına çıktı.

Garin şaşkınlıkla geri çekildi. Arianne karnına bir balta darbesi almış gibi hissetti. *Bu şekilde bitmemesi gerekiyordu. Böyle olması gerekiyordu.* Drey'in, "Görmeyi umduğum son yüz buydu," dediğini duyduğunda, Arianne harekete geçmesi gerektiğini biliyordu. Tekrar eyerine çıkarken, "Uzaklaş!" diye bağırdı. "Arys, prensesi koru..."

Hotah, baltasının sapını güverteye vurdu. Teknenin süslü küpeştelerinin arkasından bir düzine muhafız çıktı, ellerinde mızraklar ve arbaletler vardı. Kamaranın üstünde daha fazla adam belirdi. "Teslim olun prensesim," diye seslendi kumandan, "aksi takdirde, siz ve çocuk dışındaki herkesi öldürmek zorunda kalacağız, babanızın emriyle."

Prenses Myrcella hiç kıpırdamadan eyerinde oturuyordu. Garin ağır adımlarla tekneden uzaklaştı, elleri havadaydı. Drey kılıç kemerini çözdü, "Teslim olmak, yapılacak en akıllıca şeymiş gibi görünüyor," diye seslendi Arianne'e, kılıcı yere düştü.

"Hayır!" Sör Arys Oakheart, atını Arianne'le arbaletlerin arasına soktu, elindeki silah gümüş gibi parlıyordu. Kalkanını askıdan indirdi ve sol kolunu kayışlara geçirdi. "Ben hâlâ nefes alıyorken prensesi götüremezsiniz."

Arianne sadece, *seni pervasız aptal,* diye düşünecek kadar vakit buldu, *ne yaptığını sanıyorsun?*

Siyah Yıldız'ın kahkahası çınladı. "Kör müsün yoksa aptal mısın Oakheart? Çok kalabalıklar. Kılıcını yerine koy."

"Onun dediğini yapın Sör Arys," dedi Drey.

Ele geçirildik sör, diye seslenebilirdi Arianne. *Sizin ölümünüz bizi serbest bırakmaz. Eğer prensesinizi seviyorsanız teslim olun.* Ama konuşmaya çalıştığında, kelimeler boğazına takıldı.

Sör Arys ona özlem dolu son bir bakış attı, sonra altın mahmuzlarını atının karnına vurdu ve harekete geçti.

Atını doğrudan sırıklı teknenin üstüne sürdü, beyaz pelerini arkasından akıyordu. Arianne Martell daha önce bu kadar yiğitçe ve bu kadar aptalca bir şey görmemişti. *"Hayıııır!"* diye bağırdı ama geç kalmıştı. Bir arbalet vızıldadı, sonra bir tane daha. Hotah bir emir bağırdı. Mesafe o kadar yakınken, beyaz şövalyenin zırhı parşömenden farksızdı. İlk ok, delip geçtiği meşe kalkanı adamın omzuna çiviledi. İkinci ok alnı sıyırdı. Bir fırlatma mızrağı, Sör Arys'in atının sağrısına saplandı ama hayvan ilerlemeye devam etti, iskele tahtasına gelince sendeledi. *"Hayır,"* diye bağırıyordu bir kız; küçük, aptal bir kız, *"hayır, lütfen, böyle olmaması gerekiyordu."* Arianne, Myrcella'nın da bağırdığını duyabiliyordu, kızın sesi korkuyla tizleşmişti.

Sör Arys'in uzunkılıcı bir sağa, bir sola savruldu ve iki mızrakçı yere devrildi. Şövalyenin atı şaha kalktı ve arbaletini tekrar doldurmaya çalışan bir muhafızın yüzünü tekmeledi fakat diğer arbaletler ok fırlatmaya ve hayvanı vurmaya devam ediyordu. İri süvari atı yana sendeledi ve güverteye devrildi. Sör Arys bir şekilde hayvanın altında kalmaktan kurtuldu. Hatta kılıcını elinde tutmayı bile başardı. Ölen atının yanında, zorlukla dizlerinin üstünde doğruldu...

...ve tepesinde Areo Hotah'ı buldu.

Beyaz şövalye kılıcını kaldırdı, çok yavaştı. Hotah'ın uzunbaltası, Arys'in sağ kolunu omuz hizasından kesip kopardı, kan zerreleri saçarak döndü ve korkunç bir çift el darbesiyle tekrar aşağı inip Arys Oakheart'ın kafasını havaya uçurdu. Şövalyenin başı sazların arasına düştü. Ve Yeşilkan, kırmızı olanı, yumuşak bir su sesi çıkararak yuttu.

Arianne atından indiğini hatırlamıyordu. Belki de düşmüştü. Bunu da hatırlamıyordu. Ama kendini ellerinin ve ayaklarının üstünde, kumun içinde buldu. Titriyor, ağlıyor ve akşam yemeğini kusuyordu. *Hayır,* düşünebildiği

tek şey buydu, *hayır, hayır kimse zarar görmeyecekti, her şey planlanmıştı, çok dikkatliydim.* Areo Hotah'ın kükrediğini duydu. "Peşinden gidin. Adam kaçmamalı. *Peşinden gidin!*" Myrcella yerdeydi, feryat ediyordu, titriyordu, elleri solgun yüzündeydi, parmaklarının arasından kan akıyordu. Arianne anlamadı. Bazı adamlar onun ve arkadaşlarının etrafını sararken, bazıları atlarına biniyordu ama bunların hiçbiri bir anlam ifade etmiyordu. Arianne rüya görüyordu; korkunç, kırmızı bir kâbus. *Bu gerçek olamaz. Birazdan uyanacağım ve karabasanıma güleceğim.*

Ellerini arkadan bağlamak istediklerinde, Arianne direnmedi. Muhafızlardan biri onu sertçe çekerek ayağa kaldırdı. Adam, Arianne'in babasının renklerini giyiyordu. Bir başka muhafız öne eğildi ve çizmesinin içindeki fırlatma bıçağını aldı; bıçak, Arianne'in kuzeni Leydi Nym'in hediyesiydi.

Areo Hotah bıçağı muhafızdan aldı ve kaşlarını çatarak inceledi. "Prens, sizi Güneş Mızrağı'na geri götürmemi söyledi," dedi. Yanakları ve alnı Arys Oakheart'ın kanıyla çillenmişti. "Üzgünüm küçük prenses."

Arianne, gözyaşlarıyla çizgilenmiş yüzünü yukarı kaldırdı. "Nasıl bilebilir?" diye sordu kumandana. "Çok dikkatliydim. Nasıl bilebilir?"

"Biri söyledi." Hotah omuzlarını silkti. "Biri her zaman söyler."

Arya

Her gece uyumadan önce, duasını yastığına fısıldıyordu. “Sör Gregor,” diye başlıyordu dua. “Dunsen, Tatlı Raff, Sör Ilyn, Sör Meryn, Kraliçe Cersei.” Eğer bilseydi, Geçit’in Freyleri’nin isimlerini de fısıldardı. *Bir gün öğreneceğim,* dedi kendine, *ve sonra hepsini öldüreceğim.*

Hiçbir fısıltı, Siyahın ve Beyazın Evi’nde duyulmayacak kadar hafif değildi. “Çocuk,” dedi bir gün nazik bir adam, “geceleri fısıldadığın o isimler de ne?”

“Ben isim filan fısıldamıyorum,” dedi Arya.

“Yalan söylüyorsun,” dedi adam. “Korkunca bütün insanlar yalan söyler. Bazıları çok yalan söyler, bazıları az. Kiminin tek yalanı vardır, o muazzam yalanı o kadar çok tekrar eder ki sonunda kendi bile inanır... ama küçük bir parçası, bunun bir yalan olduğunu her zaman bilir ve bu yalan söyleyenin yüzünden okunur. Bana şu isimlerden bahset.”

Arya dudağını ısırdı. “İsimler önemli değil.”

“Önemli,” diye ısrar etti nazik adam. “Anlat bana çocuk.”

Anlat yoksa seni dışarı atarız, diye duydu Arya. “Onlar nefret ettiğim insanlar. Ölmelerini istiyorum.”

“Bu Ev’de böyle duaları çok duyarız.”

“Biliyorum,” dedi Arya. Bir zamanlar Jaqen H’ghar ona üç dua bahşetmişti. *Yapmam gereken tek şey fısıldamaktı...*

“Bize gelmenin sebebi bu mu?” diye devam etti nazik adam. “Sanatımızı öğrenmeye mi geldin? Nefret ettiğin adamları öldürebilmek için?”

Arya buna nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. “Olabilir.”

“O halde yanlış yere geldin. Kimin öleceğini ve kimin yaşayacağını söylemek sana düşmez. Bu istidat Çok Yüzlü Tanrı’ya aittir. Bizler, onun isteklerini yerine getirmeye yemin etmiş hizmetkârlardan başka bir şey değiliz.”

“Ah.” Arya, duvarlar boyunca dizilmiş heykellere baktı, heykellerin ayaklarının etrafında mumlar ışıldıyordu. “O hangi tanrı?”

“Hepsi,” dedi siyah beyazlı rahip.

Rahip adını asla söylemedi. Kocaman gözleri ve boş yüzüyle, Arya'ya Gelincik isimli bir başka küçük kızı hatırlatan küçük kız da öyle. Küçük kız da Arya gibi tapınağın altında yaşıyordu; üç kalfa, iki hizmetçi adam ve Umma isimli bir aşçıyla birlikte. Umma çalışırken konuşmaktan hoşlanıyordu ama Arya kadının söylediği tek kelimeyi anlamıyordu. Diğerlerinin adları yoktu ya da adlarını paylaşmak istemiyorlardı. Hizmetçi adamlardan biri çok yaşlıydı, sırtı bir yay gibi büküktü. İkinci adam kırmızı suratlıydı, kulaklarından kıllar fışkırıyordu. Arya, onların dua ettiğini duyana dek ikisinin de dilsiz olduğunu sanıyordu. Kalfalar daha gençti. En yaşlısı Arya'nın babasının yaşındaydı. Diğer ikisi, bir zamanlar Arya'nın ablası olan Sansa'dan büyük olamazdı. Kalfalar da siyah beyaz giyiyordu ama onların cübbelerinin başlığı yoktu ve cübbelerinin sol tarafı siyah, sağ tarafı beyazdı. Nazik adam ve kimsesiz kız için bunun tam tersi bir durum söz konusuydu. Arya'ya bir hizmetçi kıyafeti verilmişti: Boyasız yünden yapılmış bir tunik, bol bir pantolon, pamuklu iç çamaşırları ve bez terlikler.

Ortak Dil'i sadece nazik adam biliyordu. Her gün, "Sen kimsin?" diye soruyordu Arya'ya.

"Kimse," diye cevaplıyordu Stark Hanedanı'ndan Arya, Arya Ayakaltı, Arya Atsurat. Arry ve Gelincik de olmuştu, Güvercin ve Tuzlu da. Kadeh taşıyıcı Nan, gri bir fare, bir koyun ve Harrenhal'un hayaleti de olmuştu... ama gerçekte değil, kalbinin derinliklerinde değil. Orada Kışyarı'nın Arya'sıydı, Lord Eddard Stark ve Leydi Catelyn'in kızıydı. Bir zamanlar Robb, Bran, Rickon ve Sansa isimli kardeşleri, Nymeria isimli bir ulu kurdu ve Jon Kar adında bir üvey ağabeyi vardı. Arya, kalbinin derinliklerinde bir kimliğe sahipti... ama nazik adamın istediği cevap bu değildi.

Ortak bir dil olmadan, Arya'nın diğer insanlarla konuşma şansı yoklu. Fakat onları dinliyordu ve işlerini yaparken onlardan duyduğu kelimeleri kendi kendine tekrar ediyordu. En genç kalfa, kör olmasına rağmen mumlardan sorumluydu. Yumuşak terlikleriyle tapınakta dolaşıyor ve her gün dua etmeye gelen yaşlı kadınların mırıltılarıyla sarmalanıyordu. Gözleri olmadığı halde, hangi mumun söndüğünü her zaman biliyordu. "Koku duyusu ona yol gösteriyor," diye açıklamıştı nazik adam, "ayrıca, bir mumun yandığı yerde hava daha sıcaktır." Arya'ya gözlerini kapatmasını ve bizzat denemesini söylemişti.

Şafak vakti, kahvaltıdan önce, durgun ve siyah havuzun etrafında diz çöküp dua ediyorlardı. Bazı günler, duanın liderliğini nazik adam yapıyordu, lider diğer günlerde küçük kızdı. Arya, Braavos dilinden sadece

birkaç kelime biliyordu, Yüksek Valyria Dili'nin kelimeleriyle aynı olanları. Bu yüzden Çok Yüzlü Tanrı'ya kendi duasını okuyordu, "Sör Gregor, Dunsen, Tatlı Raff, Sör Ilyn, Sör Meryn, Kraliçe Cersei." Sessizce dua ediyordu. Eğer Çok Yüzlü Tanrı düzgün bir tanrıysa, Arya'yı duyardı.

Siyahın ve Beyazın Evi'ne her gün müminler geliyordu. Çoğu tek başına geliyor ve tek başına oturuyordu; şu ya da bu mihrapta mumlar yakıyor, havuzun kenarında dua ediyor ve bazen ağlıyorlardı. Bazıları siyah kadehten içip uykuya dalıyordu, içmeyenler daha çoktu. Ayinler yoktu, ilahiler yoktu, tanrıyı memnun etmek için söylenen methiye şarkıları yoktu. Tapınak hiçbir zaman dolu olmuyordu. Ara sıra, müminin biri bir rahip görmek istiyordu ve nazik adam ya da küçük kız onu kutsal odaya götürüyordu ama bu çok sık gerçekleşmiyordu.

Duvarlar boyunca dizilmiş otuz farklı tanrı vardı, her biri kendi küçük ışıklarıyla çevrelenmişti. Yaşlı kadınların en sevdiği tanrı Ağlayan Kadın'dı. Zengin adamlar Gece Aslanı'nı tercih ediyordu, fakir adamlarsa Başlıklı Yolcu'yu. Askerler, Solgun Çocuk Bakkalon'a mum yakıyordu, denizciler Ay Beyazı Bakire'ye ve Merling Kralı'na. Yabancı'nın da mihrabı vardı ama ona neredeyse kimse gitmiyordu. Yabancı'nın ayağının dibinde çoğu zaman tek mum yanıyordu. Nazik adam bunun önemli olmadığını söylüyordu. "Onun pek çok yüzü ve insanları duyacak pek çok kulağı var."

Üstünde tapınağı barındıran küçük tepe, kayalara oyulmuş dar geçitlerle petek petekti. Rahiplerin ve kalfaların uyku hücreleri ilk kademedeydi, Arya'nın ve hizmetçilerin hücreleriyse ikinci kademede. En alt kademe, rahipler dışında herkese yasaktı. Kutsal odanın bulunduğu yer orasıydı.

Arya, çalışmadığı zamanlarda, mahzenlerin ve depoların arasında istediği gibi gezmekte özgürdü ama tapınaktan ayrılmaması ve üçüncü kademeye inmemesi gerekiyordu. Silahlarla ve zırhlarla dolu bir oda buldu: Süslü miğferler, tuhaf göğüs kalkanları, uzunkılıçlar, hançerler, kamalar, arbaletler ve yaprak şekilli uçları olan uzun mızraklar. Bir başka mahzen kıyafetlerle doluydu: Kalın kürkler, elli farklı renge boyanmış olağanüstü ipekler, bunların yanında pis kokulu paçavralar ve eski püskü dokumalar. *Bir hazine odası da olmalı,* diye karar verdi Arya. Gözünde altın tabak istifleri, gümüş sikkelerle dolu torbalar, deniz kadar mavi safirler, tombul ve yeşil inci dizileri canlandı.

Bir gün, nazik adam beklenmedik bir şekilde geldi ve ona ne yaptığını sordu. Arya adama kaybolduğunu söyledi.

“Yalan söylüyorsun. Daha beteri, kötü yalan söylüyorsun. Sen kimsin?”

“Kimse.”

“Bir yalan daha.” Nazik adam iç geçirdi.

Weese, Arya’yı yalan söylerken yakalasaydı onu kanlı kanlı döverdi ama Siyahın ve Beyazın Evi’nde işler farklıydı. Arya mutfakta çalıştığında, eğer ayakaltında dolaşırsa, Umma tahta kaşığıyla onun avucuna vuruyordu ama bunun dışında kimse ona el kaldırmıyordu. *Ellerini sadece öldürmek için kaldırıyorlar,* diye düşünüyordu Arya.

Aşçıyla iyi anlaşıyordu. Umma, Arya’nın eline bir bıçak tutuşturuyor ve bir soğan gösteriyordu, Arya da soğanı doğruyordu. Umma, Arya’yı bir hamur yığınına doğru itiyordu ve Arya, aşçı dur diyene kadar hamuru yoğuruyordu. (*dur,* Arya’nın Braavos dilinde öğrendiği ilk kelimeydi). Umma, Arya’nın eline bir balık veriyordu ve Arya kılçığı çıkarıyor, balığı ince dilimler halinde kesiyor, sonra da aşçının ezdiği fındıkların içinde yuvarlıyordu. Nazik adam, Braavos’u çevreleyen tuzlu suların her türden balık ve kabuklu deniz hayvanıyla dolu olduğunu açıklamıştı. Yavaş akan kahverengi bir nehir, güneyden deniz kulağına giriyor ve sazlıklarla, göllerle, çamurlu düzlüklerle dolu geniş bir alanı dolaşıyordu. O civarda yumuşakçalar boldu; midyeler, ahtapotlar, kurbağalar, kaplumbağalar, çamur yengeçleri, leopar benekli yengeçler, mor yengeçler, kırmızı yılan balıkları, siyah yılan balıkları, çizgili yılan balıkları, bofalar ve istiridyeler. Bütün bu canlılar, Çok Yüzlü Tanrı’nın hizmetkârlarının yemek yediği oymalı ahşap masada sık sık görünüyordu. Umma bazen balıkları deniz tuzu ve çekilmemiş karabiber taneleriyle tatlandırıyordu, yılan balıklarını da kıyılmış sarımsakla pişiriyordu. Arada bir safran bile kullanıyordu. *Al Turta burayı severdi,* diye düşünüyordu Arya.

Akşam yemeği Arya’nın en sevdiği vakitti; geceleri dolu bir mideyle uyumayalı uzun zaman olmuştu. Bazı geceler, nazik adam Arya’nın ona sorular sormasına izin veriyordu. Arya bir keresinde, tapınağa gelen insanların neden hep o kadar huzurlu göründüğünü sordu; onun geldiği yerde insanlar ölmekten korkardı. Arya, kılıcını o sivilceli yaverin karnına soktuğunda çocuğun nasıl ağladığını ve Keçi tarafından ayı çukuruna atılan Sör Amory Lorch’un nasıl yalvardığını hatırlıyordu. Tanrı Gözü’nün yanındaki köyü ve Vadeci altınlarla ilgili sorular sormaya başladığında köylülerin nasıl çığlık atıp inlediğini hatırlıyordu.

“Ölüm en kötü şey değildir,” diye yanıtladı nazik adam. “Ölüm, Tanrı’nın bize hediyesidir, arzuları ve acıyı bitirir. Doğduğumuz gün, Çok

Yüzlü Tanrı her birimize birer kara melek gönderir, bu melek hayatımız boyunca yanımızda yürür. Günahlarımız ve ıstıraplarımız taşıyamayacağımız kadar büyük olduğunda, melek elimizden tutar ve bizi yıldızların daima parlayarak yandığı gece topraklarına götürür. Siyah kadehten içmeye gelen insanlar, meleklerini arıyorlar. Eğer korkarlarsa, mumlar onları sakinleştiriyor. Yanan mumlarımızı kokladığında neyin kokusunu alıyorsun çocuğum?”

Kışyarı’nın kokusunu, diyebilirdi Arya. *Karın, dumanın ve çam iğnelerinin kokusunu alıyorum. Ahırların kokusunu alıyorum. Gülen Hodor’un, avluda talim yapan Jon’la Robb’un ve aptal bir leydi panayırıyla ilgili şarkı söyleyen Sansa’nın kokusunu alıyorum. Taş kralların oturduğu mahzen mezarların kokusunu alıyorum. Sıcak ekmeklerin kokusunu alıyorum. Tanrı korusunun kokusunu alıyorum. Kurdumun kokusunu alıyorum, onun kürkünün kokusunu, hâlâ yanımdaymış gibi.* Adamın ne söyleyeceğini görmek için, “Ben koku filan almıyorum,” dedi.

“Yalan söylüyorsun,” dedi adam, “ama istersen sırlarını saklı tutabilirsin, Stark Hanedanı’ndan Arya.” Adam, Arya’dan hoşnutsuz olduğu zamanlarda ona bu isimle hitap ediyordu. “Buradan ayrılabileceğini biliyorsun. Bizden biri değilsin, henüz değilsin. İstediğin zaman evine dönebilirsin.”

“Eğer ayrılırsam geri gelemeyeceğimi söylemiştin.”

“Aynen öyle.”

Bu kelimeler Arya’yı hüzünlendirdi. *Eskiden Syrio da böyle söylerdi,* diye hatırladı. *Sürekli söylerdi.* Syrio ona iğne işi öğretmiş ve sonra onun için ölmüştü. “Ayrılmak istemiyorum.”

“Öyleyse kal... ama unutma, Siyahın ve Beyazın Evi bir öksüz yuvası değildir. Bu çatının altındaki herkes hizmet etmek zorundadır. Biz burada *valar dohaeris* deriz. İstiyorsan kal ama senden itaat beklediğimizi de bil. Her zaman ve her konuda. Eğer itaat edemezsen, ayrılmak zorundasın.”

“İtaat edebilirim.”

“Göreceğiz.”

Arya’nın Umma’ya yardım etmekten başka görevleri de vardı. Tapınağın yerlerini süpürüyordu, yemeklerde servis yapıyordu, ölü adamların kıyafetlerinden oluşan yığınları tasnif ediyordu, adamların keselerini boşaltıyor ve keselerden çıkan sikkeleri sayıyordu. Her sabah, ölüleri bulmak için tapınağı dolaşan nazik adamın yanında yürüyordu. Syrio’yu hatırlayarak, *gölge kadar sessiz,* diyordu kendi kendine. Demirden

yapılmış kalın kapakları olan bir fener taşıyordu, her duvar nişinde duruyor ve ceset aramak için fenerin kapağını açıyordu.

Ölüleri bulmak hiç zor değildi. İnsanlar Siyahın ve Beyazın Evi'ne geliyor, bir saat ya da bir gün ya da bir yıl dua ediyor, havuzun tatlı siyah suyundan içiyor ve şu ya da bu tanrının arkasındaki taş yataklardan birine uzanıyordu. Gözlerini kapatıyor, uyuyor ve hiç uyanmıyorlardı. "Çok Yüzlü Tanrı'nın lütfu sayısız şekle bürünür," diyordu nazik adam, "ama burada daima mülayimcedir." Bir beden bulduklarında, nazik adam dua okuyor ve hayatın bedenden ayrıldığından emin oluyordu, Arya da hizmetçi adamları çağırıyordu; ölüleri mahzenlere taşımak onların işiydi. Kalfalar bedenleri soyuyor ve yıkıyordu. Ölü insanların kıyafetleri ve sikkeleri, daha sonra tasnif edilmek üzere bir sepete atılıyordu. Soğuk cesetler, sadece rahiplerin gidebildiği kutsal alt odaya götürülüyordu; Arya, orada neler olduğunu bilme iznine sahip değildi. Bir keresinde, akşam yemeğini yerken korkunç bir şüpheye kapıldı, bıçağını masaya bıraktı ve önündeki beyaz et dilimine kuşkuyla baktı. Nazik adam, Arya'nın yüzündeki dehşeti gördü. "Bu domuz eti çocuk," dedi, "sadece domuz eti."

Arya'nın yatağı taştı, ona Harrenhal'u ve Weese'in emrinde basamak ovarken yattığı yatağı hatırlatıyordu. Şilte, saman yerine paçavralarla doldurulmuştu, bu yüzden Harrenhal'daki şilteden daha yumruluydu ama aynı zamanda daha az kaşındırıyordu. Arya istediği kadar battaniye alma hakkına sahipti; kırmızı, yeşil ve ekoseli yün battaniyeler. Üstelik hücresi sadece ona aitti. Arya hazinelerini orada saklıyordu: *Titan'ın Kızı*'ndaki denizcilerin verdiği gümüş çatal, geniş kenarlı şapka ve parmaksız eldivenler; hançeri, çizmeleri, kemeri, küçük sikke kesesi ve eskiden giydiği kıyafetler...

Ve İğne.

Görevleri ona iğne işi için çok az vakit bırakıyordu ama Arya mümkün olduğunda çalışıyordu, mavi bir mumun ışığında kendi gölgesiyle düello yapıyordu. Bir gece, küçük kız şans eseri Arya'nın hücresinin önünden geçti ve Arya'yı kılıç talimi yaparken gördü. Kız tek kelime etmedi fakat ertesi gün nazik adam hücreye geldi. "Bütün bunlardan kurtulman gerek," dedi.

Arya kendini yaralanmış hissetti. "Onlar benim."

"Ve sen kimsin?"

"Kimse."

Nazik adam, gümüş çatalı aldı. “Bu, Stark Hanedanı’ndan Arya’ya ait. Bütün bu eşyalar ona ait. Burada bu eşyalar için yer yok. Burada Arya için yer yok. Onunki çok kibirli bir isim ve bizde kibrin yeri yok. Bizler burada hizmetkârlarız.”

“Ben hizmet ediyorum,” dedi Arya yaralı bir şekilde. Gümüş çatalı seviyordu.

“Bir hizmetkâr rolü oynuyorsun ama kalbinde bir lord kızısın. Başka isimler aldın ama onları bir elbise giyer gibi önemsemeden giydin. Onların altında her zaman Arya vardı.”

“Ben *elbise* giymem. Aptal bir elbisenin içinde dövüşemezsin.”

“Neden dövüşmek istiyorsun? Sen arka sokaklarda kana susamış bir halde dolaşan bir eşkıya mısın?” Nazik adam iç geçirdi. “Soğuk kadehten içmeden önce bütün benliğini Çok Yüzlü Tanrı’ya sunmak zorundasın. Bedenini. Ruhunu. *Kendini.* Eğer bunu yapamayacağını düşünüyorsan buradan ayrılmalısın.”

“Demir sikke...”

“...seni buraya getiren yolculuğun bedelini ödedi. Bu noktadan sonra her şeyin bedelini kendin ödemelisin ve fiyat yüksektir.”

“Hiç altınım yok.”

“Bizim arz ettiğimiz şey altınla satın alınamaz. Fiyat, senin tamamındır. İnsanlar, bu gözyaşı ve acı vadisinden geçerken sayısız yollara sapar. Bizimki en zorudur. Çok az insan bu yolda yürümek için yaratılmıştır. Bu yolda yürümek, olağanüstü bir beden ve ruh kuvveti ile sert ve güçlü bir kalp gerektirir.”

Kalbimin olması gereken yerde bir boşluk var, diye düşündü Arya, *ve benim gidecek başka bir yerim yok.* “Ben güçlüyüm. Senin kadar güçlüyüm. Ben sertim.”

“Gidecek başka bir yerin olmadığına inanıyorsun.” Adam, Arya’nın düşüncelerini okumuştu sanki. “Bu konuda yanılıyorsun. Bir tacirin hanesinde daha kolay hizmetkârlık işi bulursun. Belki de bir zaniye olmayı ve güzelliğini anlatan şarkılar duymayı tercih edersin? Sadece söyle ve seni Siyah İnci’ye ya da Akşamın Kızı’na gönderelim. Gül yapraklarının üstünde uyur ve sen yürüdükçe hışırdayan ipek etekler giyersin. Kudretli lordlar senin bekâret kanın için dilenciye dönüşürler. Ya da istediğin şey evlilik ve çocuklarsa, bana söyle ve sana bir koca bulalım. Dürüst bir çırak, zengin bir yaşlı adam, bir denizci, sen ne istersen.”

Arya bunların hiçbirini istemiyordu. Tek kelime etmeden başını sağa sola salladı.

"Hayalini kurduğun şey Batıdiyar mı çocuk? Luco Prestayn'in *Işıltılı Leydi*'si yarın sabah yelken açacak. Martı Kasabası, Gölgeli Vadi, Kral Toprakları ve Tyrosh'a gidecek. Sana gemide bir yer bulalım mı?"

"Batıdiyar'dan yeni *geldim*," dedi Arya. Bazen, Kral Toprakları'ndan kaçışının üstünden bin yıl geçmiş gibi hissediyordu ve bazen sadece dünmüş gibi ama geri dönemeyeceğini biliyordu. "Beni istemiyorsan giderim ama *oraya* gitmeyeceğim."

"Benim ne istediğim önemli değil," dedi nazik adam. "Belki de Çok Yüzlü Tanrı, seni onun aracısı olman için buraya getirdi. Lakin sana baktığımda bir çocuk görüyorum... daha beteri, bir kız çocuğu görüyorum. Yüzyıllar içinde pek çok insan Çok Yüzlü Tanrı'ya hizmet etti ama Tanrı'nın hizmetkârlarının çok azı kadındı. Kadınlar dünyaya hayat getirir. Biz ölüm hediyesi getiririz. Kimse ikisini birden yapamaz."

Beni korkutmaya çalışıyor, diye düşündü Arya, *solucanla yaptığı gibi.* "Bu benim umurumda değil."

"Olmalı. Kalırsan, Çok Yüzlü Tanrı senin kulaklarını, burnunu, dilini alacak. Çok şey görmüş hüzünlü gri gözlerini alacak. Ellerini, ayaklarını, kollarını, bacaklarını ve mahrem yerlerini alacak. Umutlarını, hayallerini, sevgilerini ve nefretlerini alacak. O'nun hizmetine girenler, onları var eden her şeyden vazgeçmek zorundadırlar. Bunu yapabilir m isin?" Nazik adam, Arya'nın çenesini tuttu ve gözlerinin içine baktı, öyle derin bir bakmıştı ki Arya titredi. "Hayır," dedi adam. "Yapabileceğini sanmıyorum."

Arya adamın elini itti. "Eğer *istersem* yapabilirim."

"Böyle diyor Stark Hanedanı'ndan Arya, mezar solucanı yiyen Arya."

"İstediğim *her şeyden* vazgeçebilirim!"

Adam, Arya'nın hazinelerini gösterdi. "Öyleyse bunlardan başla."

O gece yemekten sonra Arya hücresine gitti, kıyafetini çıkardı ve duasındaki isimleri fısıldadı ama uyuyamadı. Dudağını ısırarak paçavralarla dolu şiltesinin üstünde dönüp durdu. Eskiden kalbinin olduğu yerdeki boşluğu hissedebiliyordu.

Gecenin köründe tekrar kalktı, Batıdiyar'dayken giydiği kıyafetleri giydi ve beline kılıç kemerini taktı. Tek kalçasında İğne, diğerinde hançeri vardı. Başında geniş kenarlı şapkası, kemerinde parmaksız eldivenleri ve elinde gümüş çatalıyla sessizce basamakları tırmandı. *Burada Stark Hanedanı'ndan Arya için yer yok*, diye düşünüyordu. Arya'nın yeri

Kışyarı'ydı ama Kışyarı girmişti. *Kar düştüğünde ve beyaz rüzgârlar estiğinde yalnız kurt ölür ama sürü yaşamaya devam eder.* Fakat Arya'nın sürüsü yoktu. Sör Ilyn, Sör Meryn ve kraliçe onun sürüsünü öldürmüştü. Arya yeni bir sürü oluşturmaya çalıştığında hepsi kaçmıştı; Al Turta, Gendry, Yoren ve Lommy Yeşilel. Bir zamanlar Lord Eddard'ın adamı olan Harwin bile kaçmıştı. Arya, kapıları omzuyla iterek açtı ve dışarı, karanlığa çıktı.

Tapınağa girdiğinden beri ilk kez dışarı çıkıyordu. Gökyüzü bulutluydu. Sis, yıpranmış gri bir battaniye gibi zemini örtmüştü. Arya sağ tarafında kanaldan gelen kürek seslerini duydu. *Braavos, Gizli Şehir,* diye düşündü. Bu isim çok uygun görünüyordu. Dik basamaklardan, üstü kapalı iskeleye indi, sisler ayaklarının etrafında dönüyordu. Hava o kadar pusluydu ki Arya suyu göremiyordu ama suyun taş direklere hafifçe vuruşunu duyabiliyordu. Uzakta, karanlığın içinde bir ışık parıldıyordu: *Kırmızı rahiplerin tapınağındaki gece ateşi,* diye düşündü Arya.

Suyun kenarında durdu, gümüş çatal elindeydi. Gerçek gümüştü, bütünüyle somdu. *Bu çatal benim değil. Denizci onu Tuzlu'ya verdi.* Arya çatalı fırlattı ve gümüşün suya düşerken çıkardığı yumuşak şop sesini duydu.

Sonra geniş kenarlı şapka gitti, ondan sonra da eldivenler. Onlar da Tuzlu'ya aitti. Arya kesesini avucuna boşalttı; beş gümüş geyik, dokuz bakır yıldız, birkaç tam ve yarım metelik. Sikkeleri suyun üstüne saçtı. Sonra çizmelerini attı. En çok sesi onlar çıkardı. Çizmeleri hançer takip etti. Arya o hançeri, Tazı'ya merhamet lütfu için yalvaran okçudan almıştı. Kılıç kemeri kanalı boyladı. Pelerini, tuniği, pantolonu, iç çamaşırları, hepsi. İğne haricinde hepsi.

Arya iskelenin ucunda durdu; sisin içinde solgun, ürpermiş ve titrer halde. Elindeki İğne ona fısıldıyordu sanki. *Düşmanına sivri ucu sapla,* dedi, *ve sakın Sansa'ya söyleme!* Bıçağın üstünde Mikken'ın işareti vardı. Altı üstü bir kılıç. Eğer Arya'nın bir kılıca ihtiyacı olursa, tapınağın altında yüzlercesi vardı. İğne, uygun bir kılıç olamayacak kadar küçüktü, hatta oyuncak sayılırdı. Jon bu kılıcı yaptırdığında Arya küçük ve aptal bir kızdı. "Altı üstü bir kılıç," dedi, bu sefer yüksek sesle...

...ama öyle değildi.

İğne Robb'du, Bran'dı, Rickon'dı. Arya'nın babasıydı, annesiydi hatta Sansa'ydı. İğne, Kışyarı'nın gri duvarları ve kalenin insanlarının kahkahalarıydı. İğne yaz karıydı, Yaşlı Dadı'nın hikâyeleriydi. Kırmızı

yaprakları ve ürkütücü yüzüyle yürek ağacıydı. Çam bahçelerinin ılık ve topraksı kokusuydu, Arya'nın pencerelerini titreten kuzey rüzgârının sesiydi. İğne, Jon Kar'ın dudağındaki gülümsemeydi. *Eskiden saçlarımı karıştırır ve bana, "küçük kardeşim," derdi,* diye hatırladı Arya, gözleri birdenbire yaşlarla doldu.

Dağ'ın adamları Arya'yı esir aldığında, Polliver kılıcı çalmıştı. Fakat Arya ve Tazı yol ağzındaki hana girdiklerinde, kılıç oradaydı. *Tanrılar bu kılıcın bende kalmasını istediler.* Bunu isteyen Yedi ya da Çok Yüzlü Tanrı değildi; Arya'nın babasının tanrılarıydı, kuzeyin eski tanrıları. *Çok Yüzlü Tanrı geri kalan her şeyi alabilir,* diye düşündü Arya, *ama bunu alamaz.*

İğne'yi sımsıkı tutarak, isim günündeki kadar çıplak bir halde basamakları tırmandı. Yolun yarısına geldiğinde, ayaklarının altındaki taşlardan biri sallandı. Arya dizlerinin üstüne çöktü ve parmaklarıyla taşın kenarlarını kazdı. Taş önce kımıldamadı ama inat etti, ufalanan harçları tırnaklarıyla kaldırdı. Sonunda, taş yerinden oynadı. Arya inledi ve iki elini birden kullanarak taşı çekti. Önünde bir yarık açıldı.

Arya, "Burada güvende olacaksın," dedi İğne'ye. "Nerede olduğunu benden başka kimse bilmeyecek." Kılıçla kını, basamağın arkasına dayadı ve sonra taşı yerine itti, diğer taşlardan farklı görünmüyordu. Tapınağa tırmanırken basamakları saydı, böylece kılıcı nerede bulacağını bilecekti. Bir gün İğne'ye ihtiyacı olabilirdi. "Bir gün," diye fısıldadı kendi kendine.

Ne yaptığını nazik adama asla söylemedi ama adam biliyordu. Ertesi gece yemekten sonra Arya'nın hücresine geldi. "Çocuk," dedi, "gel de benimle otur. Sana bir hikâye anlatacağım."

"Ne tür bir hikâye?" diye sordu Arya temkinli bir şekilde.

"Bizim başlangıcımızın hikâyesi. Eğer bizden biri olacaksan, kim olduğumuzu ve nasıl olduğumuzu bilmen gerekir. İnsanlar Braavos'un Yüzsüz Adamları hakkında fısıldaşabilir ama bizler Gizli Şehir'den daha yaşlıyız. Titan'ın doğuşundan önce, Uthero'nun Maskesiz Bırakılışı'ndan önce, Kuruluş'tan önce biz vardık. Biz, bu kuzeyli sislerin arasında, Braavos'ta çiçek açtık ama ilk kez Valyria'da, Özgür Kale'nin gecelerini aydınlatan On Dört Alevler'in altındaki derin madenlerde çalışan sefil kölelerin arasında kök saldık. Madenlerin çoğu, ölü taşlara oyulmuş nemli ve soğuk yerlerdir. Fakat On Dört Alevler, erimiş taşlardan damarları ve ateşten kalpleri olan canlı dağlardı. Bu yüzden eski Valyria'nın madenleri her zaman sıcaktı ve tüneller daha derinlere indikçe madenler daha da ısınırdı. Köleler bir ocağın içinde çalışırdı, etraflarındaki taşlar el

değdiremeyecekleri kadar sıcak olurdu. Hava kükürt kokardı ve kölelerin ciğerlerini kavururdu. Kölelerin ayak tabanları, en kalın sandaletlere rağmen yanar ve su toplardı. Köleler bazen, altın bulmak için bir duvarı kırdıklarında, altın yerine buhar, kaynar su ya da erimiş kaya bulurlardı. Bazı tüneller o kadar alçaktı ki köleler ayakta duramazdı, eğilmek ya da emeklemek zorunda kalırlardı. Ve o kırmızı karanlığın içinde yılanlar da vardı."

"Toprak yılanları mı?" diye sordu Arya kaşlarını çatarak.

"Ateş yılanları. Bazıları, onların ejderhalarla akraba olduğunu söyler, çünkü yılanlar da ateş solurdu. Gökyüzünde süzülmek yerine, taşları ve toprağı delerek hareket ederlerdi. Eğer eski hikâyelere inanacak olursak, On Dört Ateşler'in arasında ejderhalardan önce ateş yılanları vardı. Genç olanlar, senin şu cılız kolundan daha uzun değildi ama büyüdüklerinde devasa boyutlara ulaşabilirlerdi ve insanları sevmezlerdi."

"Köleleri öldürürler miydi?"

"Kayaların çatlak ya da delikli olduğu tünellerde, yanmış ve kararmış cesetlere sık rastlanırdı. Buna rağmen madenler derinleşip durdu. Sayısız köle zail oldu ama efendiler umursamadı. Kırmızı altın, sarı altın ve gümüş, kölelerin hayatından daha değerli addedilirdi çünkü eski Özgür Kale'de köleler ucuzdu. Valyrialılar savaş sırasında binlerce köle aldılar. Barış zamanlarında onları çiftleştirip çoğalttılar ama kölelerin en kötülerini kırmızı karanlıkta ölmek üzere aşağı gönderdiler."

"Köleler ayaklanıp dövüşmedi mi?"

"Bazıları yaptı," dedi nazik adam. "Madenlerde sık sık ayaklanma çıkardı ama çok azı başarıyla sonuçlanırdı. Eski Özgür Kale'nin ejderha lordları büyücülük konusunda güçlüydü ve daha güçsüz adamlar onlara hayatları pahasına meydan okurdu. İlk Yüzsüz Adam, o meydan okuyanlardan biriydi."

Düşünmek için durmadan önce, "Kimdi?" deyiverdi Arya.

"Kimse," diye yanıtladı adam. "Bazıları onun da bir köle olduğunu söyler. Bazıları da bir mülk sahibinin oğlu olduğunu ve soylu bir silsileden geldiğini iddia eder. Emrindeki kölelere merhamet eden bir maden müfettişi olduğunu söyleyenlere bile rastlayabilirsin. Gerçek şu ki, kimse bilmiyor. O her kimdiyse, kölelerin arasında dolaştı ve onların dualarını duydu. Madenlerde yüz farklı ulustan adam çalışıyordu ve her biri kendi dilinde kendi tanrısına yakarıyordu ama hepsi aynı şey için dua ediyordu. İstedikleri azattı, acının son bulmasıydı. Küçük ve basit bir şey. Lakin

tanrılar cevap vermiyordu ve adamların ıstırabı devam ediyordu. *Bütün tanrılar sağır mı?* diye merak etti bizim adam... sonra bir gece, kırmızı karanlığın içinde, bir idrak anı yaşadı.

Bütün tanrıların vasıtaları vardır; onlara hizmet eden ve onların buyruklarını yeryüzünde işleten erkekler ve kadınlar. Köleler aslında yüz farklı tanrıya yakarmıyordu; yüz suratı olan bir tek tanrıya sesleniyorlardı... *ve bizim adam,* o tanrının vasıtasıydı. O gece, kölelerin en perişan olanını seçti, azat için en içten dua edenini. Ve onu zincirlerinden kurtardı. İlk hediye verilmişti."

Arya nazik adamdan uzaklaştı. *"Köleyi öldürdü mü?"* Bu, kulağa doğru gelmiyordu. "*Efendileri* öldürmeliydi!"

"Hediyeyi onlara da götürdü... ama bu başka bir günün hikâyesi, kimseyle paylaşılmaması daha iyi olan bir hikâye." Nazik adam başını yana eğdi. "Peki sen kimsin çocuk?"

"Kimse."

"Bir yalan."

"Nasıl *biliyorsun?* Bu bir sihir mi?"

"Eğer gözlerin varsa, gerçeği yalandan ayırt edebilmek için sihirbaz olman gerekmez. Sadece yüzleri okumayı öğrenmen gerekir. Gözlere bak. Ağza. Çene kenarındaki ve boynun omuzlara bağlandığı yerdeki kaslara." Nazik adam iki parmağıyla Arya'ya dokunup kasların yerini gösterdi. "Bazı yalancılar gözlerini kırpar. Bazıları boş boş bakar. Bazıları bakışlarını kaçırır. Bazıları dudaklarını yalar. Pek çoğu, yalan söylemeden önce, hilekârlığını gizlemek istermişçesine ağzını örter. Diğer işaretler daha belirsiz olabilir ama her zaman oradadırlar. Sahte bir gülüşle gerçek bir gülüş aynı gibi görünebilir ama sabah karanlığıyla akşam karanlığı kadar farklıdır. Sabah karanlığını akşam karanlığından ayırabilir misin?"

Arya başıyla onayladı ama bunu yapabileceğinden emin değildi.

"Öyleyse yalanı görmeyi de öğrenebilirsin... ve öğrendiğinde, kimse senden sır saklayamaz."

"Bana öğret." Eğer öğrenmek için yapması gereken şey buysa, kimse olacaktı. Kimsenin içinde hiç boşluk yoktu.

"O sana öğretecek," dedi nazik adam. Küçük kız, Arya'nın kapısının dışında belirdi. "Braavos dilinden başlayarak. Eğer konuşamazsan ve anlayamazsan ne işe yararsın? Sen de kendi dilini ona öğreteceksin. İkiniz birlikte, birbirinizden öğreneceksiniz. Bunu yapacak mısın?"

Arya, “Evet,” dedi ve o andan itibaren Siyahın ve Beyazın Evi’nde bir çıraktı. Hizmetçi kıyafetleri geri alındı ve yerine bir cübbe verildi. Arya’nın bir zamanlar Kışyarı’nda örtündüğü kırmızı battaniye kadar yumuşak, siyah beyaz bir cübbe. Arya cübbenin altına, ince beyaz ketenden yapılmış iç çamaşırları ve dizlerinin altına kadar inen siyah bir içlik giydi.

O günden sonra Arya ve küçük kız birlikte vakit geçirdiler. Şuna dokunup bunu işaret ederek birbirlerine kendi lisanlarından birkaç kelime öğretmeye çalıştılar. Önce basit kelimeler; kadeh, mum ve ayakkabı, sonra daha zorları ve sonra da cümleler. Bir zamanlar Syrio Forel, Arya’yı titreyene kadar tek ayağının üstünde durmaya zorlardı. Sonra onu kedi kovalamaya gönderirdi. Arya, elinde sopadan devşirme bir kılıçla ağaç dallarının üstünde su dansı yapmıştı. Zor şeylerdi ama bu daha zordu.

Bir gece, bildiğini düşündüğü kelimelerin yarısını unuttuktan ve diğer yarısını da küçük kızı güldürecek kadar kötü telaffuz ettikten sonra, *dikiş dikmek bile dil öğrenmekten daha eğlenceliydi,* dedi kendi kendine. *Cümlelerim, eskiden dikişimin olduğu kadar yamuk yumuk.* Eğer küçük kız o kadar minik ve zayıf olmasaydı, Arya onun o aptal suratını ezebilirdi. Bunu yapmak yerine dudağını ısırdı. *Öğrenemeyecek ve pes edemeyecek kadar aptalım.*

Kimsesiz kız Ortak Dil’i daha çabuk kaptı. Bir gün akşam yemeğinde Arya’ya döndü ve, “Sen kimsin?” diye sordu.

“Kimse,” diye cevapladı Braavos dilinde.

“Yalan söylüyorsun,” dedi kimsesiz kız. “Dağa iyi yalan söylemelisin.”

Arya güldü. “Dağa mı? Aptal, *daha iyi* demelisin.”

“Aptal daha iyi. Sana göstereceğim.”

Ertesi gün yalan oyununa başladılar, birbirlerine sırayla sorular soruyorlardı. Bazen doğru cevaplar veriyor, bazen de yalan söylüyorlardı. Soruları soran, hangi cevabın gerçek ve hangisinin yalan olduğunu söylemek zorundaydı. Küçük kız her seferinde biliyordu. Arya tahmin etmek zorunda kalıyordu ve çoğu zaman yanlış tahmin ediyordu.

Bir keresinde, Ortak Dil’de, “Kaç yaşındasın?” diye sordu küçük kız. On parmağını havaya kaldırarak, “On,” dedi Arya. Hâlâ on yaşında olduğunu *düşünüyordu* ama kesin olarak bilmek zordu. Braavoslular, günleri Batıdiyarlılardan farklı bir şekilde sayıyordu. Arya’nın tek bildiği, isim gününün gelip geçtiğiydi.

Kimsesiz kız başıyla onayladı. Arya da aynı şeyi yaptı ve en iyi Braavos aksanıyla, “Sen kaç yaşındasın?” dedi.

Kimsesiz kız on parmak gösterdi. Sonra on tane daha, sonra yine. Sonra altı. Yüzü durgun sular kadar sakin kaldı. *Otuz altı yaşında olamaz,* diye düşündü Arya. *O küçük bir kız.* “Yalan söylüyorsun,” dedi. Küçük kız başını iki yana salladı ve tekrar gösterdi: On, on, on ve altı. Kelimelerle otuz altı dedi ve Arya’ya da söyletti.

Ertesi gün, Arya, nazik adama kimsesiz kızın iddiasından bahsetti. “Yalan söylememiş,” dedi rahip gülerek. “Senin küçük kız dediğin kişi, hayatını Çok Yüzlü Tanrı’ya hizmet ederek geçirmiş yetişkin bir kadın. Bütün benliğini, olabileceği her şeyi ve içindeki bütün hayatları Tanrı’ya verdi.”

Arya dudağını ısırdı. “Ben de onun gibi mi olacağım?”

“Hayır,” dedi adam, “istemezsen olmazsın. Onu zehirler bu hale getirdi.”

Zehir. Arya o zaman anladı. Küçük kız, her gece yemekten sonra siyah havuzun sularına taş bir sürahi boşaltıyordu.

Küçük kız ve nazik adam Çok Yüzlü Tanrı’nın yegâne hizmetkârları değillerdi. Zaman zaman diğerleri de Siyahın ve Beyazın Evi’ni ziyaret ediyordu. Şişman adamın acımasız siyah gözleri, kancalı bir burnu, sarı dişlerle dolu geniş bir ağzı vardı. Sert suratlı olan asla gülümsemiyordu, gözleri solgundu, dudakları dolgun ve siyahtı. Yakışıklı adam, Arya onu ne zaman görse farklı renkte bir sakala ve farklı bir burna sahip oluyordu ama her zaman alımlıydı. Bu üçü en sık gelenlerdi ama başkaları da vardı: Şaşı, küçük lord, açlıktan kırılan adam. Bir seferinde şişman adam ve şaşı birlikte geldiler. Umma, Arya’yı onlara içki servisi yapmaya gönderdi. “Kadehleri doldurmadığın zamanlarda, taştan oyulmuşçasına kıpırtısız durmalısın,” dedi nazik adam. “Bunu yapabilir misin?”

“Evet.” *Hareket etmeyi öğrenebilmek için önce kıpırtısız durmayı öğrenmelisin,* bunu Arya’ya çok uzun zaman önce Kral Toprakları’nda Syrio Forel öğretmişti. Arya, Harrenhal’da Roose Bolton’ın kadeh taşıyıcısı olarak hizmet vermişti ve Lord Bolton, şarabının bir damlasını dökersen seni yüzerdi.

“Güzel,” dedi nazik adam. “Aynı zamanda kör ve sağır olursan iyi edersin. Bazı şeyler duyabilirsin ama bir kulağından girip diğerinden çıkmalarına izin vermelisin. Dinleme.”

Arya o gece çok fazla şey duydu ama hemen hemen hepsi Braavos dilindeydi ve Arya on kelimeden birini zar zor anladı. Taş kadar kıpırtısız, dedi kendine. İşin en zor kısmı esnememeye çalışmaktı. Gece sona ermeden

önce Arya'nın aklı gidip gelmeye başladı. Elinde sürahiyle öylece dikilirken bir kurt olduğunu düşledi, ay ışığıyla aydınlanmış bir ormanda özgürce koşuyordu, arkasında koca bir sürü uluyordu.

Ertesi sabah, "Diğer adamların hepsi rahip mi?" diye sordu nazik adama. "Onlar gerçek yüzleri miydi?"

"Sen ne düşünüyorsun çocuk?"

Arya, *hayır,* diye düşündü. "Jaqen H'ghar da bir rahip mi? Jaqen'ın Braavos'a dönüp dönmeyeceğini biliyor musun?"

"Kim?" dedi nazik adam tamamen masum bir şekilde.

"Jaqen *H'ghar.* Bana demir sikkeyi o verdi."

"Bu isimde birini tanımıyorum çocuk."

"Ona yüzünü nasıl değiştirdiğini sordum. Yeni bir isim almaktan daha zor olmadığını söyledi, yöntemini öğrenirsen tabii."

"Öyle mi?"

"Bana yüzümü nasıl değiştireceğimi gösterecek misin?"

"Eğer istersen." Nazik adam, Arya'nın çenesini avucunun içine aldı ve başını çevirdi. "Yanaklarını şişir ve dilini dışarı çıkar."

Arya yanaklarını şişirip dilini dışarı çıkardı.

"İşte, yüzün değişti."

"Ben bunu kastetmedim. Jaqen sihir kullandı."

"Bütün büyülerin bir bedeli vardır çocuk. Doğru düzgün bir sihir yapmak için yıllar boyunca dua etmek, fedakârlıkta bulunmak ve çalışmak gerekir."

"*Yıllar* mı?" dedi umutsuzca.

"Eğer kolay olsaydı herkes yapardı. Koşmadan önce yürümelisin. Bir hokkabaz hilesi işe yarayacakken, neden büyü kullanasın?"

"Ben hiç hokkabaz hilesi de bilmiyorum."

"O zaman surat yapmak konusunda çalış. Cildinin altında kaslar var. Onları kullanmayı öğren. Bu senin yüzün. Senin yanakların, senin dudakların, senin kulakların. Gülümsemeler ve kaş çatmalar, seni beklenmedik fırtınalar gibi gafil avlamamalı. Bir gülümseme, bir hizmetkâr olmalı ve ancak sen çağırdığında gelmeli. Yüzüne hükmetmeyi öğren."

"Nasıl yapacağımı göster."

"Yanaklarını şişir." Arya yaptı. "Kaşlarını kaldır. Hayır, daha yukarı." Arya bunu da yaptı. "Güzel. Bu ifadeyi ne kadar koruyabildiğine bak. Uzun sürmeyecektir. Yarın sabah tekrar dene. Mahzende bir Myr aynası bulacaksın. Aynanın önünde her gün bir saat çalış. Gözler, burun delikleri,

yanaklar, kulaklar, dudaklar, hepsine hükmetmeyi öğren.” Nazik adam Arya’nın çenesini tuttu. “Sen kimsin?”

“Kimse.”

“Bir yalan. Küçük, zavallı bir yalan.”

Arya ertesi gün Myr aynasını buldu. Her sabah ve her akşam, her iki yanında birer mumla birlikte aynanın önünde oturdu ve suratlar yaptı. *Yüzüne hükmet,* dedi kendine, *o zaman yalan söyleyebilirsin.*

Kısa zaman sonra, nazik adam, Arya’ya, cesetleri hazırlayan kalfalara yardım etmesini emretti. Bu iş, Weese için basamak ovmaktan çok daha kolaydı. Bazen, eğer ceset çok iri ya da çok şişmansa, Arya ağırlık yüzünden sıkıntı çekiyordu ama ölülerin çoğu kuru kemiklerden ve buruşuk deriden ibaretti. Arya cesetleri yıkarken onlara bakıyordu, onları siyah havuza getiren şeyin ne olduğunu merak ediyordu. Yaşlı Dadı’dan duyduğu bir hikâyeyi hatırladı. Uzun bir kış mevsimi sırasında ava gideceğini duyuran yaşlı adamlarla ilgili bir hikâyeydi. Arya, Yaşlı Dadı’nın, *adamların kızları ağlardı ve oğulları yüzlerini ateşe döndürürdü ama kimse onları durduramaz ya da karlar bu kadar derin ve rüzgâr bu kadar soğukken ne avlamayı düşündüklerini sormazdı,* diyen sesini duydu. Yaşlı Braavosluların, Siyahın ve Beyazın Evi’ne gelmek için yola çıkmadan önce kendi oğullarına ve kızlarına ne söylediklerini merak etti.

Ay döndü, sonra tekrar döndü ama Arya onu hiç görmedi. Hizmet etti, ölüleri yıkadı, aynada suratlar yaptı, Braavos dilini öğrendi ve *kimse* olduğunu hatırlamaya çalıştı.

Bir gün nazik adam onu çağırttı. “Aksanın dehşet verici,” dedi, “ama derdini anlatacak kadar kelime biliyorsun. Bizden bir süre için ayrılma vaktin geldi. Bizim dilimizi iyice öğrenmenin tek yolu, bu dili her gün sabahtan akşama kadar konuşmak. Gitmelisin.”

“Ne zaman?” diye sordu Arya. “Nereye?”

“Şimdi,” dedi adam. “Bu duvarların ardında Braavos’un denizdeki yüz adasını bulacaksın. Midyenin ve istiridyenin bizim dilimizdeki karşılıklarını öğrendin, değil mi?”

“Evet,” dedi Arya, kelimeleri en iyi Braavos aksanıyla tekrar etti.

Arya’nın en iyi Braavos aksanı nazik adamı gülümsetti. “İşe yarar. Boğulmuş Kasaba’nın alandaki rıhtımlarda Brusco isimli bir balık satıcısı bulacaksın, kötü bir sırtı olan iyi bir adamdır. El arabasını itecek ve midyeleriyle istiridyelerini gemilerdeki denizcilere satacak bir kıza ihtiyacı var. O kız sen olacaksın. Anladın mı?”

“Evet.”
“Ve Brusco sana kim olduğunu sorduğunda?”
“Kimse.”
“Hayır. Bu sadece Ev’in içinde geçerli.”
Arya duraksadı. “Tuzçukuru’ndan Tuzlu olabilirim.”
“Ternesio Terys ve *Titan’ın Kızı*’nın mürettebatı Tuzlu’yu tanıyor. Konuşma şeklin seni mimliyor, yani Batıdiyar’dan gelen bir kız olmalısın... ama başka bir kız.”
Arya dudağını ısırdı. “Cat olabilir miyim?”
“Cat.” Nazik adam düşündü. “Evet. Braavos kedilerle[5] dolu. Bir fazlası dikkat çekmez. “Sen Cat’sin, öksüz bir kız. Geldiğin yer...”
“...Kral Toprakları.” Arya, babasıyla birlikte iki kez Beyaz Liman’a gitmişti ama Kral Toprakları’nı daha iyi biliyordu.
“Aynen öyle. Baban bir kadırgada kürekçi başıydı. Annen öldü ve baban denize açılırken seni de yanına aldı. Sonra o da öldü ve kaptanın sana ihtiyacı yoktu. Bu yüzden seni Braavos’ta gemiden indirdi. Peki geminin ismi neydi?”
“Nymeria,” dedi Arya hiç düşünmeden.
O gece Siyahın ve Beyazın Evi’nden ayrıldı. Sağ kalçasında uzun bir bıçak vardı, öksüzlerin giyeceği türden yamalı ve rengi solmuş bir pelerin bıçağı saklıyordu. Arya’nın ayakkabıları ayaklarını vuruyordu ve tuniği öyle eski püsküydü ki rüzgâr içine işliyordu. Ama Braavos, Arya’nın ayaklarının altındaydı. Havada duman, tuz ve balık kokusu vardı. Kanallar eğri büğrüydü, dar sokaklar daha eğri büğrü. Arya geçerken, adamlar meraklı bakışlar attı ve dilenci çocuklar onun anlamadığı kelimelerle bağırdı. Çok geçmeden, büsbütün kayboldu.
Dört kemerin desteklediği taş bir köprüden geçerken, “Sör Gregor,” diye şarkı söyledi. Köprünün tam ortasından, Paçavracı Limanı’ndaki gemilerin direklerini görebiliyordu. “Dunsen, Tatlı Raff, Sör Ilyn, Sör Meryn, Kraliçe Cersei.” Yağmur başladı. Arya yüzünü kaldırdı ve yanaklarının yağmur damlalarıyla yıkanmasına izin verdi. O kadar mutluydu ki dans edebilirdi. *“Valar morghulis,”* dedi, *“valar morghulis, valar morghulis.”*

Alayne

Doğan güneş pencerelerden içeri süzülürken, Alayne yatakta doğruldu ve gerindi. Gretchel onun uyandığını duyar duymaz sabahlığını getirmek için kalktı. Oda gece boyunca soğumuştu. *Kış geldiğinde daha beter olacak,* diye düşündü Alayne. *Kış, burayı bir mezar kadar soğuk yapacak.* Sabahlığı giydi ve kuşağını bağladı. “Ateş sönmek üzere,” dedi. “Bir kütük daha koy lütfen.”

“Leydim nasıl isterse,” dedi yaşlı kadın.

Alayne’in Bakire Kulesi’ndeki dairesi, Leydi Lysa’nın ölümünden önce kaldığı küçük yatak odasından daha geniş ve daha lükstü. Alayne’in kendine ait bir giyinme odası, tuvaleti ve balkonu vardı. Oymalı beyaz taştan yapılmış balkon bütün Vadi’yi görüyordu. Gretchel ateşle ilgilenirken, Alayne çıplak ayaklarıyla odanın karşı tarafına yürüdü ve dışarı çıktı. Ayaklarının altındaki taş her zaman olduğu gibi soğuktu ama manzaranın güzelliği bunu bir an için unutturdu. Bakire, Kartal Yuvası’nın yedi ince kulesinin en doğuda olanıydı. Yani Vadi, Alayne’in önünde uzanıyordu. Ormanlar, nehirler ve tarlalar sabah ışığında pusluydu. Güneşin dağlara vuruş açısı, onları som altından yapılmış gibi gösteriyordu.

Çok güzel. Devin Mızrağı’nın karla kaplı zirvesi Alayne’in üzerinde yükseliyordu. Buz ve taştan müteşekkil uçsuz bucaksız dağ, omzuna tünemiş olan kaleyi cüceleştiriyordu. Yaz mevsimlerinde Alyssa’nın Gözyaşları’nın aktığı sarp uçurumdan, şimdi on metrelik buz saçakları sarkıyordu. Donmuş şelalenin üzerinde bir kartal süzülüyordu, mavi kanatları sabah semasında genişçe açılmıştı. *Keşke benim de kanatlarım olsaydı.*

Alayne ellerini oymalı tırabzana koydu ve aşağı baktı. Yüz seksen metre aşağıdaki Gök’ü, dağa oyulmuş basamakları ve Kar’la Taş’ın önünden geçerek vadi zeminine kadar inen yılankavi yolu görebiliyordu. Ay Kapıları’nın bir çocuk oyuncağı kadar küçük duran kulelerini ve iç kalelerini görebiliyordu. Duvarların etrafında İstidacı Lordlar’ın orduları kıpırdanıyordu, bir karınca yuvasından çıkan karıncalar gibi çadırlarından çıkıyorlardı. *Keşke gerçekten karınca olsalardı,* diye düşündü Alayne, *o zaman üstlerine basıp onları ezebilirdik.*

Genç Lord Hunter ve askerleri iki gün önce diğerlerine katılmıştı. Lord Nestor, Kapılar'ı kapatmıştı ama lordun garnizonu üç yüzden az adama sahipti. İstidacı Lordlar'ın her biri bin adam getirmişti ve altı lord vardı. Alayne, onların isimlerini kendi ismi kadar iyi biliyordu. Keskinşarkı Lordu Benedar Belmore. Dokuzyıldız Şövalyesi Symond Templeton. Kızılhisar Lordu Horton Redfort. Demirmeşe Leydisi Anya Waynwood. Herkes tarafından Genç Lord Hunter olarak anılan Uzunyay Kalesi Lordu Gilwood Hunter. Ve bütün lordların en kudretlisi Yohn Royce, heybetli Bronz Yohn, Taşyazı Lordu, Nestor'ın kuzeni ve Royce Hanedanı'nın ana dalının başı. Lysa Arryn'in ölümünden sonra, altı lord Taşyazı'da toplanmış ve bir antlaşma imzalamıştı; Lord Robert'ı, Vadi'yi ve birbirlerini savunacaklarına dair yemin etmişlerdi. Bildirileri Lord Savunucu'dan bahsetmiyordu ama "haksız yönetimin" ve "sahte dostlar ile şeytani danışmanların" ortadan kalkması gerektiğini söylüyordu.

Bacaklarına ani ve şiddetli bir rüzgâr çarptığında, Alayne kahvaltıda giyeceği elbiseyi seçmek için içeri girdi. Petyr, merhum karısının kıyafetlerini ona vermişti, Alayne'in o güne kadar hayalini kurduğu her şeyin ötesinde ipekler, satenler, kadifeler ve kürkler. Fakat kıyafetlerin çoğu ona büyük gelmişti; Leydi Lysa, üst üste yaşadığı hamilelikler, ölü doğumlar ve düşükler sırasında aşırı şişmanlaşmıştı. Bununla birlikle, en eski elbiselerin bazıları Nehirova'nın genç Lysa Tully'si için dikilmişti ve Gretchel de diğerlerini Alayne'e uyacak şekilde tadil edebilmişti; on üç yaşındaki Alayne, teyzesinin yirmi yaşındaki bacak boyuna sahipti.

O sabah Alayne'in gözleri, yarısı Tully kırmızısı yarısı Tully mavisi olan kürk astarlı bir elbiseye takıldı. Gretchel, Alayne'in geniş kollu elbiseyi giymesine yardım etti ve elbisenin sırtını bağladı, sonra kızın saçlarını fırçalayıp topladı. Alayne dün gece yatağa girmeden önce saçlarının rengini koyulaştırmıştı. Teyzesinin verdiği boya, saçlarının asıl rengi olan parlak kızılı, yanık kahveye dönüştürüyordu ama diplerden tekrar kırmızılar çıkması çok uzun sürmüyordu. *Peki boya bittiğinde ne yapacağım?* Boya, Dar Deniz'in karşısından, Tyrosh'tan gelmişti.

Alayne, kahvaltı için aşağı inerken Kartal Yuvası'nın durgunluğuna bir kez daha şaşırdı. Bütün Yedi Krallık'ta bundan daha sessiz bir kale yoktu. Buradaki hizmetkârlar az sayıda ve yaşlıydı, küçük lordu heyecanlandırmamak için seslerini sürekli alçak tutuyorlardı. Dağda hiç at yoktu, hırlayıp havlayan tazılar yoktu, avluda talim yapan şövalyeler yoktu. Beyaz taş koridorlarda yürüyen muhafızların ayak sesleri bile tuhaf bir

şekilde boğuktu. Alayne, kulelerin etrafında inleyen ve iç geçiren rüzgârı duyabiliyordu ama hepsi buydu. Kartal Yuvası'na ilk geldiğinde, Alyssa'nın Gözyaşları'nın mırıltıları da vardı ama şimdi şelale donmuş durumdaydı. Gretchel, şelalenin bahara kadar sessiz kalacağını söylemişti.

Alayne, Lord Robert'ı, mutfakların üstündeki Sabah Salonu'nda buldu. Çocuk isteksiz bir şekilde, yulaf lapası ve balla dolu büyük bir kâseye ahşap kaşık sokuyordu. "Ben yumurta istemiştim," diye şikâyet etti Alayne'i görünce. "*Üç* rafadan yumurta ve biraz jambon istemiştim."

Kalede yumurta yoktu, tıpkı jambon olmadığı gibi. Kartal Yuvası'nın ambarları, kaledekileri bir yıl boyunca beslemeye yetecek kadar yulaf, mısır ve arpayla doluydu ama vadi zemininden yukarı taze yiyecek maddelerinin çıkması, Mya Taş isimli bir piçe bağlıydı. İstidacı Lordlar dağın dibinde kamp kurmuşken, Mya'nın yukarı çıkabileceği bir yol yoktu. Altı lordun içinde, Kapılar'a gelen ilk kişi olan Lord Belmore, Serçeparmak'a bir kuzgun göndermiş ve Lord Robert aşağı yollanana kadar Kartal Yuvası'na yiyecek gitmeyeceğini söylemişti. Bu tam bir kuşatma sayılmazdı, henüz değil, fakat kuşatmaya en yakın ikinci şeydi.

Alayne, küçük lorda, "Mya geldiğinde yumurta yiyebilirsin, hem de istediğin kadar," diye söz verdi. "Mya yumurta, yağ, kavun ve çeşit çeşit lezzetli şeyler getirecek."

Çocuk tatmin olmadı. "Ben *bugün* yumurta yemek istemiştim."

"Tatlıbülbül, yumurtamız yok, bunu biliyorsun. Lütfen, yulaf lapanı ye, tadı çok güzel." Alayne kendi kâsesinden bir kaşık dolusu lapa aldı.

Robert kaşığını kâseye sokup çıkardı ama ağzına götürmedi. "Aç değilim," dedi. "Yatağa dönmek istiyorum. Dün gece hiç uyumadım. Şarkılar duydum. Üstat Colemon bana rüya şarabı verdi ama şarkıları yine de duydum."

Alayne kaşığını masaya bıraktı. "Eğer biri şarkı söylemiş olsaydı ben de duyardım. Kötü bir rüya görmüşşün, hepsi bu."

"Hayır, rüya *değildi*." Çocuğun gözleri yaşlarla doldu. "Marillion yine şarkı söylüyordu. Baban onun öldüğünü söylüyor ama ölmedi."

"Öldü." Çocuğun böyle konuştuğunu duymak Alayne'i korkutuyordu. *Küçük ve hasta olması yeterince kötü, bir de delirirse ne yaparım?* "Tatlıbülbül, o öldü. Marillion senin leydi anneni çok seviyordu, ona yaptığı şeyle yaşayamadı ve gökyüzüne yürüdü." Alayne de Robert gibi Marillion'ın cesedini görmemişti ama şarkıcının ölümünden şüphe duymuyordu. "O gitti, gerçekten."

“Ama onu her gece duyuyorum. Panjurları kapatıp kafamın üstüne bir yastık koyduğumda bile. Baban onun dilini kesmeliydi. Ona bunu yapmasını *söyledim* ama yapmadı.”

İtirafa bulunmak için bir dile ihtiyacı vardı. “İyi bir çocuk ol ve yulaf lapanı ye,” diye yalvardı Alayne. “Lütfen? Benim için?”

“Ben yulaf lapası istemiyorum.” Robert, kaşığını salonun karşı tarafına fırlattı. Kaşık bir duvar halısına çarptı ve ipek ayın üstünde lapa lekesi bıraktı. “*Lord* yumurta istiyor!”

“Lord lapasını yemeli ve şükretmeli,” dedi Petyr’ın sesi. Alayne döndü ve kapı kemerinin altında Petyr’ı gördü, adamın yanında Üstat Colemon vardı. “Lord Savunucu’yu dinlemelisiniz lordum,” dedi üstat. “Lord sancak beyleriniz, size saygılarını sunmak üzere dağı tırmanıyorlar, güçlü olmanız gerek.”

Robert, parmak eklemiyle sol gözünü ovuşturdu. “Onları gönder. Onları istemiyorum. Eğer gelirlerse, onları uçururum.”

“Beni fena halde baştan çıkarıyorsunuz lordum ama onlara güvenli geçiş söz verdim,” dedi Petyr. “Her halükârda, onları geri çevirmek için geç kaldık. Şimdiye dek Taş’a kadar tırmanmış olmalılar.”

“Bizi neden rahat bırakmıyorlar?” diye hayıflandı Alayne. “Onlara bir zarar vermedik. Bizden ne *istiyorlar?*”

“Sadece Lord Robert’ı. Onu ve Vadi’yi.” Petyr gülümsedi. “Sekiz kişi olacaklar. Lord Nestor onlara yolu gösteriyor, Lyn Corbray de yanlarında. Sör Lyn, kan yakınlardayken uzakta duracak türden bir adam değil.”

Petyr’ın sözleri Alayne’in korkularını azaltmadı. Lyn Corbray, düellolarda, hemen hemen savaş meydanlarında öldürdüğü kadar çok adam öldürmüştü. Şövalyeliğini Robert’ın İsyanı sırasında kazanmıştı; önce Martı Kasabası’nın kapılarında Lord Jon Arryn’e karşı dövüşmüştü, sonra da Jon Arryn’in sancağının altında Üç Dişli Mızrak’ta. Orada, Kral Muhafızları’nın beyaz şövalyelerinden biri olan Prens Lewyn’i öldürmüştü. Petyr bir keresinde, Prens Lewyn’in, mücadelenin akıntısı tarafından son bir dans için Meyus Leydi’nin önüne sürüklendiğinde zaten ağır yaralı olduğunu söylemişti ama ardından eklemişti, “Lakin bu, Corbray’in yanında dillendirmek isteyeceğin bir ayrıntı değil. Bunu yapanlar, işin gerçeğini cehennemin salonlarında bizzat Martell’e sorma fırsatı buluyorlar.” Eğer Alayne’in, Robert’ın muhafızlarından duyduğu şeylerin yarısı bile doğruysa, Lyn Corbray altı İstidacı Lordun toplamından daha

tehlikeliydi. “O neden geliyor?” diye sordu Alayne. “Corbrayler’in sizden yana olduğunu sanıyordum.”

“Lord Lyonel Corbray benim yönetimime karşı iyi niyetli,” dedi Petyr, “fakat kardeşi kendi bildiğini okuyor. Üç Dişli Mızrak’ta, Lyonel ve Lyn’in babası yara alıp devrildiğinde, Meyus Leydi’yi yerden kaldıran ve lordu deviren adamı öldüren Lyn’di. Lyonel yaşlı adamı artçı kuvvetin yanındaki üstada taşırken; Lyn, babasının, Robert’ın sol kanadını tehdit eden Dornelulara karşı başlattığı taarruzu komuta etti, onların savunma hattını dağıttı ve Lewyn Martell’i katletti. Böylece, Lord Corbray öldüğünde Meyus Leydi lordun küçük oğluna kaldı. Lordun arazilerini, unvanını, kalesini ve bütün sikkelerini Lyonel aldı ama buna rağmen kendini, doğumla gelen hakkından yoksun bırakılmış gibi hissetti. Sör Lyn... Lyonel’ı beni sevdiği kadar seviyor. Lysa’nın elini kendisi için istemişti.”

“Sör Lyn’den hoşlanmıyorum,” diye üsteledi Robert. “Onu burada istemiyorum. Onu geri gönder. Buraya gelebileceğini asla söylemedim. *Buraya* gelemez. Kartal Yuvası *zapt edilemez* bir kaledir, annem söyledi.”

“Anneniz öldü lordum. On altıncı isim gönünüze kadar Kartal Yuvası’nı ben yönetiyorum.” Petyr, mutfak merdiveninin yanında bekleyen kambur sırtlı hizmetçi kadına döndü. “Mela, lordumuza yeni bir kaşık getir. Yulaf lapasını yemek istiyor.”

“*İstemiyorum!* Yulaf lapam *uçsun!*” Robert bu sefer kâseyi, lapayı, balı, hepsini fırlattı. Petyr Baelish çevik bir hareketle yana kaçtı ama Üstat Colemon o kadar hızlı değildi. Ahşap kâse adamın göğsüne çarptı ve kâsenin içindekiler yukarı doğru patlayarak üstadın omuzlarına ve yüzüne saçıldı. Adam, hiç de üstatvari olmayan bir şekilde ciyakladı. Alayne, küçük lordu sakinleştirmek için döndü ama geç kalmıştı. Kriz başlamıştı. Robert’ın çırpınan eli süt sürahisini havaya uçurdu. Çocuk ayağa kalkmaya çalışırken sandalyesini devirdi ve dengesini kaybedip sırtüstü yere düştü. Düşerken tek ayağı Alayne’in karnına çarptı, öyle sert bir darbeydi ki kiz soluksuz kaldı. “Ah, tanrılar merhamet edin,” dedi Petyr tiksinti dolu bir sesle.

Üstat Colemon sakinleştirici sözler mırıldanarak küçük lordun üstüne eğildiğinde, adamın yüzü ve saçları yulaf lapası topaklarıyla kaplıydı. Lapanın bir parçası, gri ve yumrulu bir gözyaşı damlası gibi üstadın sağ yanağından aşağı aktı. Alayne umutlu olmaya çalışarak, *bu, sonuncusu kadar kötü bir kriz değil*, diye düşündü. Titremeler durduğunda, Petyr’ın emriyle iki muhafız geldi, gök mavisi pelerinler ve gümüşi örgü zırhlar

giymişlerdi. “Onu yatağına götürün ve sülükleyin,” dedi Lord Savunucu. Uzun boylu muhafız, çocuğu kollarına aldı. *Onu ben bile taşıyabilirim,* diye düşündü Alayne. *Bir bez bebekten daha ağır değil.*

Colemon, muhafızı takip etmeden önce bir an oyalandı. “Lordum, bu görüşme başka bir güne bırakılsa daha iyi olur. Leydi Lysa’nın ölümünden sonra lordumuzun krizleri kötüleşti. Daha sık ve daha şiddetli gerçekleşiyor. Çocuğu cesaret edebildiğim kadar sık sülüklüyorum ve uyumasına yardım etmek için rüya şarabıyla haşhaş sütünü karıştırıyorum ama...”

“Günde on iki saat uyuyor,” dedi Petyr. “Ara sıra uyanık olmasını istiyorum.”

Üstat parmaklarıyla saçlarını taradı, yere lapa topakları aktı. “Lordumuz ne zaman aşırı heyecanlansa, Leydi Lysa ona göğsünü verirdi. Aliüstat Ebrose anne sütünün şifa verici özellikleri olduğunu iddia eder.”

“Tavsiyeniz bu mu üstat? Kartal Yuvası Lordu ve Vadi’nin Savunucusu için bir sütanne mi bulalım? Onu ne zaman sütten keselim, düğün gününde mi? Böylece, sütannesinin meme ucundan doğrudan karısının meme ucuna geçebilir.” Lord Petyr’ın kahkahası, onun bu konuda ne düşündüğünü açıkça söylüyordu. “Hayır, hiç sanmıyorum. Size başka bir yol önereceğim. Çocuk tatlılara düşkün, öyle değil mi?”

“Tatlılar?” dedi Colemon.

“Tatlılar. Pastalar ve turtalar, reçeller ve jöleler, peteğinde ballar. Belki de, çocuğun sütüne bir çimdik tatlı uyku katmalısınız, bunu denediniz mi? Sadece bir çimdik, çocuğu sakinleştirmek ve şu rezil titremeleri durdurmak için.”

“Bir çimdik?” Üstat yutkunurken, adamın boğazındaki elma yukarı aşağı hareket etti. “Küçük bir çimdik... olabilir, olabilir. Çok az miktarda ve uzun aralıklarla, evet, bunu deneyebilirim...”

“Bir çimdik,” dedi Lord Petyr, “onu lordların önüne getirmeden önce.”

“Nasıl emrederseniz lordum.” Üstat aceleyle dışarı çıktı, boynundaki zincir her adımda hafifçe şıngırdadı.

Üstat gittiğinde, “Baba,” dedi Alayne, “kahvaltı için bir kâse yulaf lapası alır mısınız?”

“Yulaf lapasından nefret ederim.” Petyr, Alayne’e Serçeparmak gözleriyle baktı. “Kahvaltımı bir öpücükle yapmayı tercih ederim.”

Gerçek bir kız evlat, babasına öpücük vermeyi reddetmezdi; Alayne, Petyr’ın yanına gitti, adamın yanağına kuru bir öpücük kondurdu ve aynı hızla geri çekildi.

“Ne kadar... vazifeşinas.” Serçeparmak’ın ağzı gülümsüyordu ama gözleri değil. “Pekâlâ, aslında senin için başka vazifelerim de var. Aşçıya biraz bal ve kuru üzümle birlikte kırmızı şarap kaynatmasını söyle. Konuklarımız o uzun tırmanıştan sonra susamış ve üşümüş halde olacaklar. Buraya vardıklarında onları sen karşılayacaksın ve ikramda bulunacaksın. Şarap, ekmek ve peynir. Elimizde ne çeşit peynirler kaldı?”

“Keskin beyaz ve kokulu mavi.”

“Beyaz. Ve üstünü değiştirsen iyi olur.”

Alayne gözlerini indirip elbisesine baktı; Nehirova’nın koyu mavisi ve zengin kırmızı. “Çok mu...”

“Çok *Tully.* İstidacı Lordlar, piç kızımı ölü karımın kıyafetlerinin içinde etrafta dolaşırken göbekten hoşlanmazlar. Başka bir elbise seç. Gök mavisi ve kemik renginden uzak durmanı söylememe gerek var mı?”

“Hayır.” Gök mavisi ve kemik rengi, Arryn Hanedanı’nın renkleriydi. “Sekiz kişi dediniz... Bronz Yohn onlardan biri mi?”

“Önem arz eden tek kişi.”

“Bronz Yohn beni *tanıyor,*” diye hatırlattı Alayne. “Oğlu siyahları giymek için kuzeye at sürdüğünde, Yohn, Kışyarı’nda konuk olmuştu.” Sansa, Sör Waymar’a çılgınca âşık olduğunu hayal meyal hatırladı ama bu bir ömür önceydi, Sansa o zamanlar küçük ve aptal bir kızdı. “Sadece bu da değil. Lord Royce beni... Sansa Stark’ı, Kral Toprakları’ndaki El turnuvasında tekrar gördü.”

Petyr tek parmağını Alayne’in çenesinin altına koydu. “Royce’un bu güzel yüze baktığından şüphem yok ama bu binlerce yüzden biriydi. Turnuvada dövüşen bir adam, kalabalığın içindeki bir çocuktan çok daha önemli şeylere dikkat etmek zorundadır. Kışyarı’na gelince, Sansa orada kızıl saçlı küçük bir kızdı. Benim kızım uzun boylu, güzel bir bakire ve saçları kestane rengi. İnsanlar görmeyi bekledikleri şeyleri görürler Alayne.” Kızın burnunu öptü. “Maddy çalışma odasında bir ateş yaksın. İstidacı Lordlar’ımızı orada kabul edeceğim.”

“Yüksek Salon’da değil mi?”

“Hayır. Lordlar beni Arrynler’in yüksek koltuğunun yakınlarında görmesinler; o koltuğa oturmak niyetinde olduğumu düşünebilirler. Benimki kadar sıradan bir popo, o kadar mağrur minderlere asla heveslenmemeli.”

“Çalışma odası.” Alayne orada durmalıydı ama kelimeler ağzından çıkıverdi. “Onlara Robert’ı verirseniz...”

“...ve Vadi’yi?”

“Vadi *zaten* onların.”

“Ah, büyük bir bölümü, bu doğru. Lakin tamamı değil. Martı Kasabası’nda çok seviliyorum, üstelik benim de kendi lord arkadaşlarım var. Grafton, Lynderly, Lyonel, Corbray... Bu adamların İstidacı Lordlar’a denk olmadığını kabul ediyorum ama nereye gitmemizi istiyorsun Alayne? Parmaklar’daki kudretli kaleme geri mi dönelim?”

Alayne bunu düşünmüştü. “Joffrey, Harrenhal’u size verdi. Orada kendi başınıza bağımsız bir lordsunuz.”

“Titren. Lysa’yla evlenebilmek için büyük bir makama ihtiyacım vardı ve Lannisterlar bana Casterly Kayası’nı verecek değillerdi.”

“Evet ama kale *sizin.*”

“Ah, hem de ne kale. Mağaramsı salonlar ve yıkık kuleler, hayaletler ve esintiler, ısıtması pahalı ve garnizon kurulması imkânsız... bir de şu küçük lanet sorunu var.”

“Lanetler sadece şarkılarda ve masallarda olur.”

Bu sözler Serçeparmak’ı eğlendirmiş gibiydi. “Birileri zehirli bir ok yüzünden ölen Gregor Clegane’le ilgili şarkı yaptı mı? Ya da ondan önceki paralı askerle ilgili? Sör Gregor onun ellerini ve ayaklarını eklem yerlerinden teker teker ayırdı. O paralı asker, kaleyi Sör Amory Lorch’tan almıştı, Lorch da Lord Tywin’den. Birini bir ayı öldürdü, diğerini de senin cüce. Leydi Whent’in de öldüğünü duydum. Lothstonlar, Stronglar, Harrowayler... Harrenhal ona dokunan her eli kuruttu.”

“Öyleyse kaleyi Lord Frey’e verin.”

Petyr güldü. “Belki de veririm. Ya da daha iyisi, tatlı Cersei’ye veririm. Onun hakkında kötü konuşmamalıyım gerçi, bana fevkalade duvar halıları gönderiyor. Nasıl da nazik, değil mi?”

Kraliçenin adını duymak Alayne’i kaskatı etti. “O nazik biri *değil.* Beni korkutuyor. Eğer nerede olduğumu öğrenirse...”

“...onu plandığımdan daha erken oyundan çıkarmak zorunda kalırım. Önce o kendi kendini çıkarmazsa tabii.” Petyr hafifçe gülümsedi. “Taht oyunlarında, en mütevazı taşların bile kendi iradeleri olabilir. Bazen onlar için planladığın hamleleri yapmayı reddederler. Bunu iyi belle Alayne. Cersei Lannister’ın hâlâ öğrenmediği bir ders bu. Şimdi, senin yapacak işlerin yok mu?”

Vardı gerçekten. Alayne, önce şarabın kaynatılmasıyla ilgilendi, konuklara yakışır bir tekerlek keskin beyaz peynir buldu ve İstidacı

Lordlar'ın beklenenden fazla adam getirmesi ihtimaline karşı, aşçıya yirmi kişiye yetecek kadar ekmek pişirmesini emretti. *Ekmeğimizi ve tuzumuzu yedikleri anda konuğumuz olurlar ve bize zarar veremezler.* Freyler, İkizler'de, Sansa'nın leydi annesini ve ağabeyini öldürdüklerinde bütün misafirperverlik yasalarını çiğnemişlerdi ama Alayne, Yohn Royce gibi soylu bir lordun aynı şeyi yapacak kadar alçalacağına inanmıyordu.

Sırada çalışma odası vardı. Odanın zemini bir Myr halısıyla kaplıydı, yani yere hasır sermeye gerek yoktu. Alayne, iki hizmetkâr adamdan, ahşap masayı kurmalarını ve deri kaplı meşe sandalyelerden sekizini odaya getirmelerini istedi. Bir ziyafet için; masanın baş tarafına bir, ayak tarafına bir ve her iki yanına üçer sandalye koyardı ama bu bir ziyafet değildi. Hizmetkârlara, masanın bir tarafına altı, diğer tarafına iki sandalye yerleştirmelerini söyledi. İstidacı Lordlar şimdiye kadar Kar'a ulaşmış olmalıydı. Tırmanış, katır sırtında bile günün büyük bölümünü alırdı. Yürüyerek gerçekleştirildiğinde günlerce sürebilirdi.

Lordlar, büyük ihtimalle gecenin geç saatlerine kadar konuşacaklardı. Yeni mumlara ihtiyaç duyacaklardı. Maddy ateşi yaktıktan sonra, Alayne kadını aşağı gönderdi ve Lord Waxley'nin, Leydi Lysa'yı kazanmaya çalışırken getirdiği kokulu mumları bulmasını istedi. Sonra, şarabı ve ekmekleri kontrol etmek için tekrar mutfağa gitti. Her şey yolunda görünüyordu ve Alayne'in banyo yapıp üstünü değiştirmesi için hâlâ yeterli zaman vardı.

Mor ipekten dikilmiş bir elbise Alayne'i duraksattı, gözlerinin rengini vurgulayacak gümüş astarlı mavi kadife bir elbise de vardı ama Alayne neticede bir piç olduğunu ve konumunun üzerinde giyinmemesi gerektiğini hatırladı. Seçtiği elbise kuzu yünüydü, kahverengiydi ve basit bir kesimi vardı. Elbisenin beden kısmına, kollarına ve eteklerine, altın iplikle asma yaprakları işlenmişti. Hizmetçi bir kızın giyebileceğinden biraz daha gösterişli olmasına rağmen, mütevazı ve münasip bir elbiseydi. Petyr, Leydi Lysa'nın bütün mücevherlerini de Alayne'e vermişti. Alayne çeşitli kolyeler denedi ama hepsi de fazla şatafatlı göründü. Neticede sonbahar sarısı kadife bir kurdele seçti. Gretchel, Lysa'nın gümüş aynasını getirdiğinde, kurdelenin rengi Alayne'in saçlarının koyu kahvesiyle kusursuz göründü. *Lord Royce beni asla tanıyamaz,* diye düşündü Alayne. *Kendimi ben bile zor tanıyorum.*

Alayne Taş, kendisini neredeyse Petyr Baelish kadar cesur hissederek gülümsedi ve konukları karşılamak üzere aşağı indi.

Kartal Yuvası, bütün Yedi Krallık'ta, ana girişi zindanların altında olan tek kaleydi. Dik taş basamaklar dağın yamacını tırmanıyor, Taş ve Kar isimli yol kalelerinin önünden geçiyor ama Gök'te son buluyordu. Tırmanışın son yüz seksen metresi dikeydi, müstakbel konuklar katırlarından inmek ve bir seçim yapmak zorundaydı. Malzemeleri yukarı çıkarmak için kullanılan sepetlere binebilir ya da kayaya oyulmuş tutamaçları kullanarak kaleye tırmanabilirlerdi.

İstidacı Lordlar'ın en yaşlı üyeleri olan Lord Redfort ve Leydi Waynwood vinçle yukarı çekilmeyi tercih etti. Daha sonra sepet, şişman Lord Belmore için bir kez daha aşağı indirildi. Diğer lordlar tırmandı. Alayne onları Hilal Oda'da, ateşin yanında karşıladı ve Lord Robert adına selamladı. Onlara ekmek, peynir ve gümüş kadehlerin içinde sıcak şarap ikram etti.

Petyr, Alayne'e çalışması için kucak dolusu parşömen vermişti, bu yüzden Alayne, lordların yüzlerini tanımasa da armalarını biliyordu. Kırmızı kale aşikâr bir şeklide Redfort'tu; gri bir sakalı ve mülayim güzleri olan kısa boylu bir adam. İstidacı Lordlar'ın arasındaki tek kadın olan Leydi Waynwood'un giydiği koyu yeşil harmaninin göğsüne, oltu taşı boncuklarla Waynwoodlar'ın kırık tekerleği işlenmişti. Mor zeminde altı çan, bu Belmore'du. Armut bedenli ve düşük omuzlu adamın sakalları, çok katlı bir çeneden fışkıran gri bir dehşetti. Symond Templeton'ın sakalı, Belmore'unkine kıyasla siyah ve sivriydi. Dokuzyıldız Şövalyesi'nin gagalı burnu ve buz mavisi gözleri, adamı zarif bir av kuşu gibi gösteriyordu. Şövalyenin takımında dokuz siyah yıldız ile altın bir çarpı işareti vardı. Genç Lord Hunter'ın kakım pelerini, pelerinin yakasına iğnelenmiş broşu görene dek Alayne'in kafasını karıştırdı; yelpaze şeklinde dizilmiş altı gümüş ok. Alayne, adamın yaşının kırk değil elli olduğunu tahmin ederdi. Genç Lord Hunter'ın babası, hemen hemen altmış yıl boyunca Uzunyay Kalesi'ni yönetmiş ve sonra öyle beklenmedik bir şekilde ölmüştü ki bazı insanlar, genç lordun, mirasını almak için acele ettiğini fısıldamıştı. Hunter'ın yanakları ve burnu elma gibi kırmızıydı, adamın üzümlere düşkün olduğu belliydi. Alayne, Hunter'ın kadehini boşalır boşalmaz doldurmaya gayret etti.

Gruptaki en genç adamın göğsünde, pençelerini kan kırmızısı bir kalbe geçirmiş üç kuzgun vardı. Kahverengi saçları omuz boyundaydı, alnında serseri bir bukle kıvrılmıştı. Adamın sert ağzına ve huzursuz gözlerine bakarak, *Sör Lyn Corbray,* diye düşündü Alayne.

En son Roycelar geldi; Lord Nestor ve Bronz Yohn. Taşyazı Lordu, Tazı kadar uzundu. Gri saçlarına ve çizgilerle dolu yüzüne rağmen, Lord Yohn o devasa ve eğri büğrü elleriyle kendisinden çok daha genç adamları çubuk kırarcasına bitirebilirmiş gibi görünüyordu. Lordun çizgili ve ciddi yüzü, Sansa'ya adamın Kışyarı'nda geçirdiği zamanları anımsattı. Lordu masada, Leydi Catelyn'le sessizce konuşurken hatırladı. Eyerinin arkasında bir erkek geyikle avdan dönen adamın, duvarlarda patlayan sesini duydu. Onu avluda, elinde bir talim kılıcıyla, Lord Eddard'ı yere devirdikten sonra Sör Rodrick'i de yenmek için dönerken gördü. *Beni tanıyacak. Nasıl tanımaz?* Kendini lordun ayaklarına atıp onun korumasına girmek için yalvarmayı düşündü. *Robb için dövüşmedi, neden benim için dövüşsün? Savaş bitti ve Kışyarı düştü.* "Lord Royce," dedi ürkek bir tavırla, "soğuğu üstünüzden atmak için bir kadeh şarap alır mısınız?"

Bronz Yohn'un arduvaz grisi gözleri, Alayne'in gördüğü en gür kaşların altında yarı gizlenmiş haldeydi. Adam, Alayne baktığında gözleri kırıştı. "Seni tanıyor muyum çocuk?"

Alayne dilini yutmuş gibi hissetti ama Lord Nestor onu kurtardı. "Alayne, Lord Savunucu'nun nüfusuna kabul ettiği gayrimeşru kızı," dedi kuzenine.

"Serçeparmak'ın serçe parmağı boş durmamış," dedi Sör Lyn Corbray şeytani bir gülümsemeyle. Belmore güldü. Alayne yanaklarının kızardığını hissedebiliyordu.

"Kaç yaşındasın çocuk?" diye sordu Leydi Waynwood.

"On dört leydim." Sansa, Alayne'in kaç yaşında olması gerektiğini bir an için unutmuştu. "Çocuk değilim, çiçek açmış bir genç kızım."

"Çiçeği *koparılmış* bir genç kız olmadığını umalım." Genç Lord Hunter'ın çalıya benzeyen sakalı, adamın ağzını tamamen saklıyordu.

Alayne orada değilmiş gibi, "Yine de," dedi Lyn Corbray, "yakında koparılacak kadar olgunlaşmış olduğunu söyleyebilirim.

"Yürek Ocağı'nda nezaket yerine geçen şey bu mu?" Anya Waynwood'un saçları grileşmeye başlamıştı, gözlerinin kenarında kaz ayağı şeklinde çizgiler ve çenesinin altında sarkık bir deri parçası vardı ama kadının asil havasını görmemek mümkün değildi. "Bu kız genç ve soylu, üstelik yeterince dehşet yaşamış. Dilinize dikkat edin sör."

"Benim dilim beni ilgilendirir," diye karşılık verdi Corbray. "Siz kendi dilinizle ilgilenmelisiniz leydim. Sayısız ölü adamın da söyleyebileceği gibi, azarlanmayı asla hoş karşılayamadım."

Leydi Waynwood, Alayne'e döndü. "En iyisi bizi babana götür Alayne. Bu işi ne kadar çabuk bitirirsek o kadar iyi."

"Lord Savunucu sizi çalışma odasında bekliyor. Eğer lordlarım beni takip ederlerse." Hilal Oda'dan çıktılar, mahzen mezarların ve zindanların çevresinden dolaşan dik mermer basamakları tırmandılar ve İstidacı Lordlar'ın görmezden geldiği üç katil deliğinin altından geçtiler. Çok geçmeden, Belmore körük gibi nefes alıyordu ve Redfort'un yüzü saçları kadar griydi. Basamakların tepesindeki muhafızlar yivli kapıyı yukarı çekti. "Eğer lordlarım memnun olacaksa, bu taraftan." Alayne onları bir düzine olağanüstü duvar halısının önünden geçirerek kemerli koridorun sonuna götürdü. Sör Lothor Brune, çalışma odasının kapısında duruyordu. Lordlar için kapıyı açtı ve onların peşinden odaya girdi.

Petyr, elinde bir kadeh şarapla ahşap masada oturuyordu, beyaz ve buruşuk bir parşömeni inceliyordu. İstidacı Lordlar sıra halinde içeri girerken, Petyr gözlerini yukarı kaldırdı. "Lordlarım, hoş geldiniz. Siz de öyle leydim. Tırmanış çok yorucu, biliyorum. Lütfen oturun. Alayne, tatlım, soylu dostlarımız için biraz daha şarap."

"Nasıl isterseniz baba." Mumların yakılmış olduğunu görmek Alayne'i memnun etti; çalışma odası, muskat ve diğer pahalı baharatların kokularıyla doluydu. Alayne şarap sürahisini almaya giderken, konuklar yan yana sandalyelere oturdu... Lord Petyr'ın yanındaki boş sandalyeye oturmak için masanın etrafını dolaşmadan önce duraksayan Nestor Royce ve şöminenin yanında ayakta durmayı tercih eden Lyn Corbray haricinde hepsi. Lyn ateşte ellerini ısıtırken, adamın kılıcının kabza topuzundaki kalp şekilli yakut kıpkırmızı parlıyordu. Alayne, şövalyenin Sör Lothor Brune'a gülümsediğini gördü. *Sör Lyn o yaşta bir adam için çok yakışıklı,* diye düşündü, *ama gülümseme şeklinden hiç hoşlanmadım.*

"Dikkate şayan bildirinizi okuyordum," diye başladı Petyr. "Fevkalade. Bu bildiriyi hangi üstat yazdıysa, kelimelerle ilgili istidadı var. Lakin imzalamam için beni de davet etmenizi dilerdim."

Petyr'ın sözleri, lordları gafil avladı. "Siz?" dedi Belmore. "İmzalamak?"

"Ben de herkes kadar kalem oynatabiliyorum ve Lord Robert'ı benden çok seven biri yoktur. Şu sahte dostlarla şeytani danışmanlara gelince, onların köklerini kazımalıyız elbette. Lordlarım, sizinleyim, bütün kalbim ve gücümle. Nereyi imzalayacağımı gösterin lütfen."

Alayne şarap doldururken Lyn Corbray'in kıkırdadığını duydu. Diğer lordlar şaşkın görünüyordu. Yohn Royce parmaklarını kıtırdattı ve, "İmzanızı almak için gelmedik." dedi. "Sizinle ağız dalaşı yapmak niyetinde de değiliz Serçeparmak."

"Yazık. Zekice yapılan ağız dalaşlarını çok severim." Petyr parşömeni kenara koydu. "Nasıl isterseniz. Açıksözlü olalım. Benden ne istiyorsunuz lordlarım ve leydim?"

"Sizden hiçbir şey istemiyoruz." Symond Templeton, mavi ve soğuk bakışlarını Lord Savunucu'ya dikti. "Gitmenizi istiyoruz."

"Gitmemi mi?" Petyr şaşırmış gibi yaptı. "Nereye gideceğim?"

"Taht sizi Harrenhal Lordu yaptı," diye hatırlattı Genç Lord Hunter. "Bu herhangi bir adam için yeterli olmalı."

"Nehir topraklarının bir lorda ihtiyacı var," dedi yaşlı Horton Redfort. "Nehirova kuşatma altında, Bracken ile Blackwood açıkça savaşıyor ve haydutlar Üç Dişli Mızrak'ın iki tarafında da özgürce dolaşıyor, istedikleri gibi çalıp öldürüyorlar. Arazinin her yanı gömülmemiş cesetlerle dolu."

"Kulağa çok cazip gelmesini sağlıyorsunuz Lord Redfort," dedi Petyr, "lakin burada çok acil işlerim var. Üstelik Lord Robert'ı da düşünmeliyim. Hasta bir çocuğu böyle bir katliamın ortasına sürüklememi ister misiniz?"

"Lordumuz Vadi'de kalacak," diye duyurdu Yohn Royce. "Çocuğu benimle birlikte Taşyazı'ya götürmeye ve onu Jon Arryn'in gurur duyacağı türden bir şövalye olarak yetiştirmeye niyetliyim."

"Neden Taşyazı?" diye sordu Petyr. "Neden Demirmeşe, Kızılhisar ya da Uzunyay değil?"

"Bu kalelerden herhangi biri de işe yarar," dedi Lord Belmore, "ve vakti gelince, lordumuz her birini sırayla ziyaret edecek."

"Edecek mi?" Petyr'ın ses tonunda şüphenin ipuçları vardı.

Leydi Waynwood iç geçirdi. "Lord Petyr, şayet bizi birbirimize düşürmeyi planlıyorsanız boşuna yorulmayın. Biz burada tek sesle konuşuyoruz. Taşyazı hepimiz için uygun. Lord Yohn üç iyi oğul yetiştirdi, genç lordumuz için ondan daha iyi bir vasi yok. Üstat Halliweg sizin Üstat Colemon'unuzdan çok daha yaşlı, tecrübeli ve Lord Robert'ın zayıflıklarını tedavi etmek için çok daha münasip. Lordumuz savaş sanatını Güçlü Sam Taş'tan öğrenecek. Kimse daha iyi bir silah ustası bulmayı umamaz. Rahip Lucas onu ruhani konularda eğitecek. Lordumuz, Taşyazı'da kendi yaşıtı başka çocuklar da bulacak, şu anda çevresini saran yaşlı kadınlardan ve paralı askerlerden daha uygun arkadaşlar."

Petyr Baelish sakalını sıvazladı. “Lordumuzun arkadaşlara ihtiyacı var, buna katılıyorum. Lakin Alayne yaşlı bir kadın değil. Lord Robert kızımı çok seviyor, bunu size bizzat söylemekten mutluluk duyacaktır. Aslına bakarsanız, Lord Grafton ve Lord Lynderly’den, oğullarını vesayetime göndermelerini istedim. İkisinin de Robert’la yaşıt oğulları var.”

Lyn Corbray güldü. “Bir çift süs köpeğinden gelecek iki enik.”

“Robert’ın çevresinde ondan daha büyük bir delikanlı da olmalı. Mesela, gelecek vadeden bir yaver. Robert’ın hayranlık duyacağı ve taklit etmeye çalışacağı biri.” Petyr, Leydi Waynwood’a döndü. “Demirmeşe’de böyle bir delikanlı var leydim. Belki Harrold Hardyng’i bana göndermeyi kabul edersiniz.”

Anya Waynwood eğleniyor gibiydi. “Lord Petyr, karşılaştığım en cüretkâr hırsızsınız.”

“Delikanlıyı çalmak niyetinde değilim,” dedi Petyr, “ama Harrold ve Lord Robert arkadaş olmalılar.”

Bronz Yohn Royce öne doğru eğildi. “Lord Robert’ın genç Harry’yle arkadaş olması gayet uygun, olacak da... Taşyazı’da, benim gözetimim altında, benim vesayetimde ve benim yaverim olarak.”

“Bize çocuğu verin,” dedi Lord Belmore, “sonra Vadi’den rahatsız edilmeden ayrılıp Harrenhal’daki münasip makamınıza gidebilirsiniz.”

Petyr adama hafif sitemkâr bir bakış attı. “Aksi takdirde zarar görebileceğimi mi söylüyorsunuz lordum? Neden gideyim? Merhum karım, benim münasip makamımın *bu* olduğunu düşünüyor gibiydi.”

“Lord Baelish,” dedi Leydi Waynwood, “Lysa Tully, Jon Arryn’in dulu ve onun çocuğunun annesiydi. Burayı onun vekili olarak yönetti. Siz... açık konuşalım, siz Arryn değilsiniz ve Lord Robert sizin kanınızı taşımıyor. Hangi hakla bizi yönetmeye cüret ediyorsunuz?”

“Hatırladığım kadarıyla, Lysa beni Lord Savunucu ilan etti.”

“Lysa Tully hiçbir zaman gerçek bir Vadili olmadı ve bizim adımıza karar verme hakkına sahip değildi,” dedi Genç Lord Hunter.

“Yaa Lord Robert?” diye sordu Petyr. “Leydi Lysa’nın kendi oğlu adına karar verme hakkının olmadığını da iddia edecek misiniz lordum?”

Nestor Royce o ana kadar sessiz kalmıştı ama şimdi yüksek sesle konuştu. “Bir zamanlar Leydi Lysa’yla evlenmeyi ummuştum. Tıpkı Lord Hunter’ın babası ve Leydi Anya’nın oğlunun umduğu gibi. Corbray yarım yıl boyunca, Lysa’nın yanından neredeyse hiç ayrılmadı. Lysa bizden birini seçmiş olsaydı, buradaki hiçbir adam, seçilen kişinin Lord Savunucu olma

hakkını sorgulamazdı. Fakat Lysa, Lord Serçeparmak'ı seçti ve oğlunu onun sorumluluğuna bıraktı."

Bronz Yohn, Muhafız'a kaş çatarak, "Robert aynı zamanda Jon Arryn'in oğluydu kuzen," dedi. "O Vadi'ye ait."

Petyr, kafası karışmış gibi yaptı. "Kartal Yuvası da Taşyazı gibi Vadi'nin bir parçası. Birileri kaleyi Vadi'den çıkarmadıysa tabii?"

"İstediğiniz kadar dalga geçin Serçeparmak," dedi Lord Belmore. "Çocuk bizimle gelecek."

"Sizi hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum Lord Belmore, lakin üvey oğlum burada benimle kalacak. Hepinizin gayet iyi bildiği gibi, Robert sıhhatli bir çocuk değil. Yolculuk onu perişan eder. Robert'ın üvey babası ve Lord Savunucu olarak buna izin veremem."

Symond Templeton boğazını temizledi ve, "Bu dağın dibinde her birimizin biner adamı var Serçeparmak," dedi.

"Onlar için nasıl da olağanüstü bir yer."

"Gerekirse çok daha fazlasını çağırabiliriz."

"Beni savaşla mı tehdit ediyorsunuz sör?" Petyr'ın sesinde korkudan eser yoktu.

"Lord Robert'ı *alacağız,*" dedi Bronz Yohn.

Masadakiler bir çıkmaza girmiş gibi görünüyordu, sonra Lyn Corbray yüzünü ateşten döndürdü. "Bütün bu konuşmalar beni hasta ediyor," dedi. "Eğer yeterince uzun dinlerseniz, Serçeparmak sizi iç çamaşırlarınızı çıkarmaya bile ikna eder. Bu çeşit adamları hizaya getirmenin tek yolu çeliktir." Uzunkılıcını çekti.

Petyr ellerini kaldırdı. "Kılıç taşımıyorum sör."

"Çaresi var." Mum ışığı, Corbray'in duman grisi çeliğinin üstünde harelendi. Çelik öyle koyu renkliydi ki, Sansa'ya babasının büyükkılıcı Buz'u hatırlattı. "Elma yiyiciniz bir kılıç taşıyor. Onu size vermesini söyleyin ya da şu hançeri çekin."

Alayne, Lothor Brune'un kendi kılıcına davrandığını gördü ama bıçaklar buluşmadan önce Bronz Yohn öfkeyle ayağa kalktı. "*Çeliğinizi kaldırın sör!* Siz bir Corbray misiniz yoksa bir *Frey* mi? Burada misafiriz."

Leydi Waynwood dudaklarını büzüştürdü ve, "Bu çok yakışıksız," dedi.

"Kılıcını kınına sok Corbray," dedi Genç Lord Hunter. "Hepimizi utandırıyorsun."

"Hadi Lyn," dedi Redfort diğerlerininkinden daha yumuşak bir ses tonuyla. "Bu hiçbir işe yaramaz. Meyus Leydi'yi yatağa yatır."

“Leydim susadı,” diye ısrar etti Sör Lyn. “Ne zaman dans etmek için dışarı çıksa, bir damla kırmızı istiyor.”

“Leydin susuz kalmak zorunda.” Bronz Yohn, Corbray’in yolunu kendi bedeniyle engelledi.

“İstidacı Lordlar.” Lyn Corbray aşağılar gibi güldü. “Kendinize Altı Yaşlı Kadın adını vermeliydiniz.” Siyah kılıcını kınına soktu ve Brune’u omzuyla iterek odadan dışarı çıktı. Alayne, adamın uzaklaşan adımlarını dinledi.

Anya Waynwood ve Horton Redfort bakıştı. Hunter şarap kadehini bir dikişte boşalttı ve tekrar doldurulması için uzattı. “Lord Baelish,” dedi Sör Symond, “bu nümayiş için bizi affetmelisiniz.”

“Öyle mi?” Serçeparmak’ın sesi soğumuştu. “Onu buraya sizler getirdiniz lordlarım.”

Bronz Yohn konuştu. “Bizim amacımız asla...”

“*Onu buraya sizler getirdiniz.* Muhafızlarımı çağırtıp hepinizi tutuklatsam, haklarım dahilinde davranmış olurum.”

Hunter öyle vahşi bir şekilde ayağa kalktı ki neredeyse Alayne’in elindeki sürahiyi havaya uçuracaktı. “Bize güvenli geçiş izni verdiniz!”

“Evet. Şükredin ki bazılarından çok onurum var.” Petyr’ın sesi, Alayne’in daha önce hiç duymadığı kadar öfkeli çıkıyordu. “*Bildirinizi* okudum ve taleplerinizi dinledim. Şimdi siz benimkileri duyun. Ordularınızı bu dağdan çekin. Evinize gidin ve oğlumu rahat bırakın. Kötü bir yönetim vardı, bunu inkâr edecek değilim, lakin bu benim değil Lysa’nın marifetiydi. Bana sadece bir yıl verin. Size söz veriyorum, Lord Nestor’ın da yardımıyla, ortada hiçbirinizin şikâyet edebileceği bir konu kalmayacak!”

“Diyorsunuz,” dedi Belmore. “Lakin size nasıl güveneceğiz?”

“Bana güvenilmez demeye cesaret mi ediyorsunuz? Bir müzakere sırasında çelik gösteren ben değildim. Lord Robert’ı savunmaktan bahsediyorsunuz ama aynı esnada onu yiyecekten mahrum bırakıyorsunuz. Bu sona ermeli. Ben savaşçı değilim, fakat bu kuşatmayı kaldırmazsanız sizinle *savaşırım.* Vadi’de sizden başka lordlar var ve Kral Toprakları da adam gönderir. Eğer istediğiniz şey savaşsa, bunu şimdi söyleyin ve Vadi kanasın.”

Alayne, İstidacı Lordlar’ın gözlerinde çiçeklenen şüpheyi görebiliyordu. “Bir yıl çok uzun bir süre sayılmaz,” dedi Lord Redfort tereddütle. “Olabilir... eğer bize teminatlar verirseniz...”

“Hiçbirimiz savaş istemiyoruz,” diye kabul etti Leydi Waynwood. “Sonbahar bitiyor ve kendimizi kışa hazırlamalıyız.” Belmore boğazını temizledi. “Bu yılın sonunda...”

“...Vadi’yi düzene sokamazsam, Lord Savunucu olarak görevimden kendi irademle istifa edeceğim,” diye söz verdi Petyr. “Buna gayet adilane derim,” dedi Lord Nestor.

“Hiçbir mukabele olmamalı,” diye ısrar etti Templeton. “İhanetten ya da isyandan bahsedilmemeli. Bu konuda da yemin etmelisiniz.”

“Memnuniyetle,” dedi Petyr. “Ben dost istiyorum düşman değil. Arzu ederseniz, hepinizi yazılı olarak da bağışlarım. Lyn Corbray’i bile. Lyn’in ağabeyi iyi bir adam, soylu bir hanedanın üstüne utanç getirmeye gerek yok.”

Leydi Waynwood lord dostlarına döndü. “Lordlarım, makamı Lord Baelish’e tevcih edelim mi?”

“Gerek yok. Kazandığı aşikâr.” Bronz Yohn gri gözleriyle Petyr Baelish’i inceledi. “Bundan hiç hoşlanmıyorum ama görünüşe göre bir yılınızı aldınız. Onu iyi kullanın lordum. Hepimizi kandırmadınız.” Kapıyı, menteşelerinden sökecek kadar sert bir şekilde açarak odadan çıktı.

Daha sonra, Petyr’ın mütevazı yiyecekler için özür dilemek zorunda kaldığı bir çeşit ziyafet gerçekleşti. Robert, mavi ve kemik rengi bir takımın içinde teşhir edildi ve küçük lord rolünü zarif bir şekilde oynadı. Bronz Yohn bunu göremedi; uzun inişe başlamak için Kartal Yuvası’ndan ayrılmıştı. Tıpkı, ondan önce aynı şeyi yapan Sör Lyn Corbay gibi. Diğer lordlar sabaha kadar kalede kaldı.

O gece, pencerelerin dışında uluyan rüzgârı dinleyerek yatağında yatarken, *Petyr onları büyüledi,* diye düşündü Alayne. Nereden geldiğini söyleyemezdi ama aklı bir kez şüpheyle dolduktan sonra uyuyamadı. Yatakta dönüp durdu, eski bir kemik parçasıyla uğraşan bir köpek misali düşünceleriyle uğraştı. Sonunda kalktı ve giyindi, Gretchel’i rüyalarıyla baş başa bıraktı.

Petyr hâlâ uyanıktı, bir mektup yazıyordu. “Alayne,” dedi. “Tatlım, seni bu vakitte buraya getiren nedir?”

“Bilmek zorundayım. Bir sene içinde ne olacak?”

Petyr kalemi masaya bıraktı. “Redfort ve Waynwood yaşlı adamlar. Biri ya da her ikisi birden ölebilir. Gilwood Hunter, kardeşleri tarafından katledilecek; büyük ihtimalle, Lord Eon’ın ölümünü ayarlayan genç Harlan tarafından. Ben her zaman, bir yola çıktıysan bütün riskleri göze alacaksın

ve sonuna kadar gideceksin, derim. Belmore yoz ve satın alınabilir bir adam. Templeton'la dost olacağım. Bronz Yohn Royce düşmanca davranmaya devam edecek korkarım, lakin tek başına olduğu sürece bir tehlike arz etmez."

"Ve Sör Lyn Corbray?"

Mum ışığı, Petyr'ın gözlerinde dans ediyordu. "Sör Lyn benim amansız düşmanım olarak kalacak. Beni, karşılaştığı herkese aşağılama ve nefretle anlatacak. Beni devirmek için kurulan her gizli komploya kılıcını koyacak."

Alayne'in şüphesi o anda kuşkusuzluğa dönüştü. "Peki siz, onun bu hizmetini nasıl ödüllendireceksiniz?"

Serçeparmak yüksek sesle güldü. "Tabii ki altınlar, oğlanlar ve vaatlerle. Sör Lyn basit zevkleri olan bir adamdır tatlım. Sadece altından, oğlanlardan ve öldürmekten hoşlanır."

Cersei

Kral, dudaklarını bükmüştü. “Ben Demir Taht’ta oturak istiyorum,” dedi annesine. “Joffrey’nin orada oturmasına izin veriyordun.”

“Joffrey on iki yaşındaydı.”

“Ama ben kralım. Taht bana *ait.*”

“Bunu sana kim söyledi?” Cersei, Dorcas’ın onu daha sıkı bağlayabilmesi için derin bir nefes aldı. Dorcas iri bir kızdı, Senelle’den çok daha güçlüydü ama aynı zamanda daha beceriksizdi.

Tommen’ın yüzü kızardı. “Kimse söylemedi.”

“*Kimse?* Leydi karına böyle mi hitap ediyorsun?” Cersei, oğlunun isyanındaki Margaery Tyrell kokusunu alabiliyordu. “Eğer bana yalan söylersen Pate’i çağırtmak ve onu kanayana kadar kırbaçlatmaktan başka seçeneğim kalmaz.” Pate, Tommen’ın kırbaç oğlanıydı, ondan önce de Joffrey’nin. “İstediğin şey bu mu?”

Yüzünü asarak, “Hayır,” diye mırıldandı kral.

“Kim söyledi?”

Tommen ayağını yere sürttü. “Leydi Margaery.” Annesinin yanında Margaery’ye *kraliçe* dememesi gerektiğini biliyordu.

“Bu daha iyi. Karara bağlamam gereken çok önemli meseleler var Tommen, anlamak için ziyadesiyle genç olduğun meseleler. Tahtta oturup sürekli kıpırdanan ve çocuksu sorularla dikkatimi dağıtan aptal bir oğlana ihtiyacım yok. Margaery konsey toplantılarına katılman gerektiğini de düşünüyor sanırım?”

“Evet,” diye kabul etti Tommen. “Kral olmayı öğrenmem gerekliğini söylüyor.”

“Büyüdüğünde istediğin kadar konsey toplantısına katılabilirsin,” dedi Cersei. “Çok geçmeden o toplantılardan bıkacaksın, bana inan. Robert görüşmeler sırasında uyuklardı.” *Tabii zahmet edip katılırsa.* “Sıkıcı işleri yaşlı Jon Arryn’e bırakmayı ve ava çıkmayı tercih ederdi. Jon Arryn’i hatırlıyor musun?”

“Karın ağrısından ölmüştü.”

“Evet, zavallı adam. Madem öğrenmeye bu kadar meraklısın, belki de Batıdiyar’ın bütün krallarının ve onlara hizmet eden Eller’in isimlerini

öğrenmelisin. Yarın sabah, isimleri bana ezberden okuyabilirsin."

"Evet anne," dedi Tommen uysalca.

"İşte benim akıllı oğlum." Yönetim Cersei'ye aitti. Tommen reşit olana kadar Cersei'nin bundan vazgeçmeye niyeti yoktu. *Ben bekledim, o da bekleyebilir. Hayatımın yarısı boyunca bekledim.* Cersei vazifeşinas kız evlat, utangaç gelin ve uysal eş rollerini oynamıştı. Robert'ın sarhoş tacizlerine, Jaime'nin kıskançlığına, Renly'nin istihzalarına, Varys'in kıkırdamalarına ve Stannis'in diş gıcırtılarına katlanmıştı. Jon Arryn'le, Ned Stark'la ve aşağılık, tehlikeli, katil, cüce Tyrion'la mücadele etmişti. Bütün o zamanlar boyunca, bir gün onun sırasının geleceğine dair kendine söz vermişti. *Eğer Margaery Tyrell, beni güneşin altında geçireceğim vakitten mahrum edebileceğini düşünüyorsa, bir kez daha düşünsün.*

Yine de, kahvaltıyı böyle yapmak kötüydü ve Cersei'nin günü kahvaltıdan sonra da iyiye gitmedi. Kraliçe, sabahın geri kalanını Lord Gyles'la ve adamın hesap defterleriyle birlikte geçirdi. Lordun yıldızlar, geyikler ve ejderhalar hakkında öksürmesini dinledi. Gyles'tan sonra Lord Su geldi, ilk üç dromondun tamamlanmak üzere olduğunu rapor etti ve gemileri hak ettikleri görkemle bitirmek için daha fazla altın istedi. Kraliçe, adamın isteğini memnuniyetle yerine getirdi. Öğlen yemeğini, Ay Oğlan'ın hokkabazlıkları eşliğinde, tacir loncalarının üyeleriyle birlikte yedi; adamların, caddelerde dolaşıp sokak köşelerinde uyuyan serçelerle ilgili şikâyetlerini dinledi. Pycelle davetsiz bir şekilde geldiğinde, kraliçe, *serçeleri şehirden göndermek için altın pelerinlileri kullanmak zorunda kalabilirim,* diye düşünüyordu.

Yüce Üstat son zamanlarda, bilhassa konsey toplantılarında fazlasıyla huysuzdu. Son oturumda, Aurane Su tarafından yeni dromondların kaptanları olarak seçilen adamlarla ilgili sızlanmıştı. Su, gemileri genç adamlara vermek istemişti, Pycelle ise deneyimden yana tavır koymuştu. Yetkinin, Karasu'daki alevlerden sağ çıkmayı başarmış kaptanlara gitmesi gerektiğini söylemişti. Onları, "Sadakati kanıtlanmış tecrübeli adamlar," olarak tanımlamıştı. Cersei onları yaşlı adamlar olarak anmış ve Lord Su'dan yana olmuştu. "O kaptanlar sadece yüzme bildiklerini kanıtladılar," demişti. "Hiçbir anne evladından uzun yaşamamalı, hiçbir kaptan da gemisinden uzun yaşamamalı." Pycelle bu çıkışı keyifsizce bir nezaketle karşılamıştı.

Üstat bugün daha az asabi görünüyordu, hatta gergin bir şekilde gülümsemeyi bile başardı. "Majesteleri, mutlu havadisler var," dedi.

“Wyman Manderly emrinizi yerine getirmiş ve Lord Stannis’in soğan şövalyesinin başını kesmiş.”

“Bundan emin miyiz?”

“Adamın kafası ve elleri, Beyaz Liman’ın duvarlarının üstüne oturtulmuş. Lord Wyman yemin ediyor ve Freyler onaylıyor. Kafayı görmüşler, ağzında bir soğan varmış. Ve eller, ellerden birinin parmakları kısaymış.”

“Çok güzel,” dedi Cersei. “Manderly’ye bir kuş gönderin ve onu oğlunun derhal iade edileceğine dair bilgilendirin, sadakatini kanıtladı.” Beyaz Liman yakın zamanda kral huzuruna geri dönecekti. Roose Bolton ile piç oğlu, Moat Cailin’i güneyden ve kuzeyden kuşatmak üzereydi. Moat’u aldıklarında kuvvetlerini birleştirecekler ve Torrhen Kalesi’yle Derinorman Kalesi’ni de demiradamlardan temizleyeceklerdi. Lord Stannis’e karşı yürüyüşe geçme vakti geldiğinde, bu durum onlara Ned Stark’ın sancak beylerinin sadakatini kazandıracaktı.

Bu esnada, güneyde, Mace Tyrell, Fırtına Burnu’nun dışına çadırlardan oluşan bir şehir kurmuştu. İki düzine mancınık, kalenin muazzam duvarlarına taş fırlatıyordu, şu ana kadar fazla bir etkileri olmamıştı. *Savaşçı Lord Tyrell,* diye düşündü kraliçe. *Armasında, poposunun üstünde oturan şişman bir adam olmalı.*

Öğleden sonra, Braavoslu suratsız elçi, kraliçenin huzuruna çıktı. Cersei adamı on beş göndür atlatıyordu ve bir sene daha atlatmaktan mutluluk duyardı ama Lord Gyles adamla daha fazla uğraşamayacağını söylemişti... kraliçe, Gyles’ın öksürmekten başka bir şey yapıp yapamadığını merak etmeye başlamıştı.

Braavoslu, adının Noho Dimittis olduğunu söyledi. *Rahatsız edici bir adam için rahatsız edici bir isim.* Sesi de rahatsız ediciydi. Noho konuşurken, Cersei, adamın büyüklenmelerine daha ne kadar katlanmak zorunda olduğunu merak ederek oturduğu yerde kıpırdandı. Cersei’nin arkasında Demir Taht yükseliyordu. Tahtın dikenleri ve bıçakları, salonun zeminine çarpık gölgeler düşürüyordu. Sadece Kral ya da Kral Eli tahtta oturabilirdi. Cersei tahtın ayağında, altın yaldızlı ahşaptan yapılmış kırmızı minderli bir koltukta oturuyordu.

Braavoslu nefes almak için durduğunda, Cersei konuşmak için bir şans yakaladı. “Bu, lord hazinecimiz için daha uygun bir konu.”

Görünüşe göre Cersei’nin cevabı soylu Noho’yu memnun etmemişti. “Lord Gyles’la altı kez konuştum. Adam öksürüyor ve bahaneler uyduruyor

ama altın bir türlü gelmiyor Majesteleri."

"Onunla yedinci kez konuşun," diye önerdi Cersei nazik bir şekilde. "Yedi sayısı, bizim tanrılarımız için kutsaldır."

"Majesteleri şaka yapmaktan hoşlanıyor, anlıyorum."

"Şaka yaptığımda gülümserim. Gülümsediğimi görüyor musunuz? Bir şey duyuyor musunuz? Sizi temin ederim, ben bir şaka yaptığımda insanlar güler."

"Kral Robert..."

"...öldü," dedi Cersei sertçe. "Bu isyan bastırıldığında, Demir Bankası altınını alacak."

Adam, kraliçeye kaş çatacak kadar hürmetsizdi. "Majestleri..."

"Bu görüşme bitmiştir." Cersei bir gün için yeterince sıkıntı çekmişti. "Sör Meryn, soylu Noho Dimittis'e kapıyı gösterin. Sör Osmund, daireme dönerken bana eşlik edebilirsiniz." Konukları kısa zaman sonra gelecekti ve Cersei banyo yapıp üstünü değiştirmek zorundaydı. Akşam yemeği de meşakkatli bir hadise olacaktı. Yedi Krallık şöyle dursun, bir krallığı yönetmek bile zor işti.

Kral Muhafızı beyazlarının içindeki Sör Osmund Karakazan, basamaklarda kraliçeye katıldı. Cersei, tamamen yalnız olduklarından emin olduğunda adamın koluna girdi. "Küçük kardeşinizin işleri nasıl gidiyor acaba?"

Sör Osmund huzursuz görünüyordu. "Ah... yeterince iyi, ancak..."

"Ancak?" Kraliçe, kelimelerine bir parça öfke ekleyerek konuştu. "İtiraf etmeliyim ki sevgili Osney'ye karşı olan sabrım tükeniyor. Şu küçük kısrağı çoktan ehlileştirmeliydi. Onu her gün Margaery'nin yanında olabilsin diye Tommen'ın yeminli kalkanı ilan ettim. Gülü şimdiye kadar koparmış olmalıydı. Küçük kraliçe, Osney'nin cazibesine karşı kör mü?"

"Osney'nin cazibesinde sorun yok. Affınıza sığınırım ama o bir Karakazan, öyle değil mi?" Sör Osmund, parmaklarını siyah saçlarının arasından geçirdi. "Sorun kızda."

"Peki bunun sebebi ne?" Kraliçe, Sör Osney ile ilgili kuşkular beslemeye başlamıştı. Belki de Margaery başka bir adamdan daha çok hoşlanırdı. *Gümüşi saçlarıyla Aurane Su ya da Sör Tallad gibi iri ve güçlü bir adam.* "Bakire başka birini mi tercih ederdi? Kardeşinizin yüzü onu memnun etmiyor mu?"

"Kardeşimin yüzünden hoşlanıyor. İki gün önce onun yara izine dokunmuş, Osney söyledi. 'Bunu size hangi kadın verdi?' demiş. Osney

yara izinin bir kadının marifeti olduğunu hiç söylememiş ama Margaery biliyormuş. Başka biri anlatmış olabilir. Konuşurlarken kız sürekli Osney'ye dokunuyormuş; pelerinin kopçasını düzeltiyormuş, saçlarını geri itiyormuş, bunun gibi şeyler. Bir defasında, ok hedeflerinde, uzunyay kullanmayı öğrenmek istemiş. Osney de yayın nasıl tutulacağını göstermek için kollarını kızın bedenine dolamak zorunda kalmış. Kıza edepsiz şakalar anlatıyormuş, kız gülüyor ve daha edepsiz şakalarla karşılık veriyormuş. Hayır. Margaery, Osney'yi istiyor, bu aşikâr ama..."

"Ama?" dedi Cersei.

"Hiç yalnız kalmıyorlar. Kral hemen hemen her zaman onların yanında, o yoksa başkaları var. Margaery'nin leydilerinden ikisi onun yatağını paylaşıyor, her gece farklı leydiler. Diğer ikisi kızın kahvaltısını getiriyor ve giyinmesine yardım ediyor. Kız rahibesiyle dua ediyor, kuzeni Elinor'la kitap okuyor, kuzeni Alla'yla şarkı söylüyor ve kuzeni Megga'yla dikiş dikiyor. Janna Fossoway ve Merry Crane'le birlikse kuş avına gitmediği zamanlarda, küçük Bulwer kızıyla şatoma gel oynuyor. Arkasında dört ya da beş eşlikçi ve en az on iki muhafız olmadan at gezintisine çıkmıyor. Ve etrafında sürekli erkekler var, Bakire Zindanı'nda bile."

"Erkekler." Bu bir şeydi. Bunda olasılıklar vardı. "Lütfen söyle, bu adamlar kimler?"

Sör Osmund omuzlarını silkti. "Şarkıcılar. Margaery şarkıcılara ve hokkabazlara deli oluyor. Şövalyeler, kızın kuzenlerine kur yapmak için etrafta dolaşıyor. Osney en beterlerinin Sör Tallad olduğunu söylüyor. O iri budala, istediği kızın Elinor mu yoksa Alla mı olduğundan emin değilmiş gibi görünüyormuş ama onu çok istediğini biliyormuş. Redwyne ikizleri de aynı durumdaymış. Salya çiçekler ve meyveler getiriyormuş, Dehşet de ut çalmaya başlamış. Osney'nin söylediğine göre, bir kediyi boğarak daha güzel bir ses çıkarabilirmişiz. Yaz Adalı da sürekli ayakaltındaymış."

"Jalabhar Xho?" Cersei alaycı bir kahkaha koyuverdi. "Büyük ihtimalle, vatanını geri kazanabilmek için altın ve kılıç dileniyordur." Xho, bütün o mücevherlerinin ve tüylerinin altında soylu bir dilenciden başka bir şey değildi. Robert, Xho'nun bezdirici ısrarlarına, kararlı bir, "Hayır," ile temelli olarak son verebilirdi ama Yaz Adaları'nı fethetmek fikri Cersei'nin sarhoş kocasını baştan çıkarmıştı. Robert, tüylü pelerinlerin altında çırılçıplak dolaşan esmer tenli fahişeleri ve onların kömür karası meme uçlarını düşlemişti şüphesiz. Bu yüzden Xho'ya, "Hayır," yerine sürekli, "Gelecek yıl," demişti ama gelecek yıl bir türlü gelmemişti.

“Dileniyor mudur bilemem Majesteleri,” dedi Sör Osmund. “Osney’nin dediğine göre ona Yaz Dili’ni öğretiyormuş. Osney’ye değil, krali... kısrağa ve kızın kuzenlerine.”

“Yaz Dili konuşan bir at büyük ilgi uyandırır,” dedi kraliçe kuru bir sesle. “Kardeşine mahmuzlarını keskin tutmasını söyle. Yakın zamanda kısrağa binmesi için bir yol bulacağım, bundan emin olabilirsin.”

“Söylerim Majesteleri. Kardeşim bu sürüş için hevesleniyor, heveslenmediğini düşünmeyin. Şu kısrak küçük ve sevimli bir şey.”

Kardeşinin heveslendiği şey benim, seni aptal, diye düşündü kraliçe. *Margaery’den istediği tek şey, kızın bacaklarının arasındaki lordluk unvanı.* Cersei, Osmund’dan hoşlanıyordu hoşlanmasına ama adam bazen Robert kadar aptal oluyordu. *Umarım kılıcı, zekâsından daha hızlıdır. Tommen’ın o kılıca ihtiyaç duyacağı bir gün gelebilir.*

Yıkık El Kulesi’nin gölgesinin altından geçerken tezahürat sesleri duydular. Avlunun karşısında, bir yaver, mızrak hedefini vurmuş ve çapraz kolu döndürmüştü. Tezahüratlara Margaery Tyrell ve eşlikçileri liderlik ediyordu. *Çok küçük bir başarı için çok fazla velvele. Duyan da çocuğun turnuva kazandığını sanır.* Sonra Cersei, süvari atının sırtındaki çocuğun, altın yaldızlı bir zırh kuşanmış Tommen olduğunu görüp şaşırdı.

Kraliçenin bir gülümseme takınıp oğlunu görmeye gitmekten başka seçeneği yoktu. Çiçek Şövalyesi çocuğun attan inmesine yardım ederken, Cersei oğlunun yanına vardı. Tommen heyecandan nefessiz kalmıştı. “Gördünüz mü?” diye soruyordu herkese. “Hedefi tıpkı Sör Loras gibi vurdum. Gördünüz mü Sör Osney?”

“Gördüm,” dedi Osney Karakazan. “Güzel bir manzaraydı.”

“Eyerde benden daha dengelisiniz efendimiz,” dedi Sör Dermot.

“Mızrağı da kırdım. Sör Loras, çatırtıyı duydunuz mu?”

“Gök gürlemesi kadar şiddetli bir şekilde.” Sör Loras’ın beyaz pelerininin omzuna, yeşimden ve altından yapılmış bir gül tutturulmuştu, şövalyenin kahverengi bukleleri rüzgârla dalgalanıyordu. “Fevkalade bir sürüş gerçekleştirdiniz lakin bir kez yetmez. Bütün darbeleriniz doğruca hedefi bulana ve mızrağınız kolunuz gibi vücudunuzun bir parçası olana dek her gün talim yapmalısınız.”

“Yapmak istiyorum.”

“Muhteşemdiniz.” Margaery tek dizinin üstüne çöktü, kralın yanağını öptü ve kolunu çocuğun boynuna doladı. “Kardeşim, dikkatli ol,” diye uyardı Loras’ı. “Benim yiğit kocam birkaç yıl içinde seni attan düşürüyor

olacak." Kızın üç kuzeni onayladı ve sefil Bulwer kızı şarkı söyleyerek zıplamaya başladı. "Tommen *şampiyon* olacak, Tommen *şampiyon* olacak."

"Yetişkin bir erkek olduğunda," dedi Cersei.

Kızların gülümsemeleri, kırağı tarafından öpülmüş güller gibi soldu. Cersei'nin önünde diz çöken ilk kişi, çiçek bozuğu suratlı yaşlı rahibe oldu. Küçük kraliçe ve ağabeyi dışında herkes rahibeyi takip etti.

Tommen, havadaki ani soğukluğu hissetmemiş gibi görünüyordu. "Anne, beni gördün mü?" dedi neşeyle. "Kalkanda mızrağımı kırdım ve torba bana hiç çarpmadı!"

"Avlunun karşısından izliyordum. Gayet başarılıydın Tommen. Senden daha azını beklemezdim. Mızrak dövüşü senin kanında var. Bir gün müsabaka meydanlarına sen hükmedeceksin, tıpkı baban gibi."

"Tommen'ın önünde kimse duramayacak." Margaery Tyrell, kraliçeye mahcup bir gülümseme bahşetti. "Ama Kral Robert'ın mızrak dövüşlerinde o kadar başarılı olduğunu bilmiyordum. Lütfen söyleyin Majesteleri, merhum kocanız hangi turnuvaları kazanmıştı? Hangi büyük şövalyeleri attan düşürmüştü? Kralımız, babasının zaferlerini dinlemekten hoşlanacaktır, biliyorum."

Cersei'nin boynuna bir kızartı yürüdü. Tyrell kızı onu tuzağa düşürmüştü. Gerçekte, Robert Baratheon sıradan bir mızrak dövüşçüsüydü. Turnuvalarda, rakiplerini kör baltalarla ya da çekiçlerle dövebileceği meydan dövüşlerini tercih ederdi. Cersei az önce konuştuğunda Jaime'yi düşünüyordu. *Kendimi kaybetmek hiç bana göre değil.* "Robert, Üç Dişli Mızrak turnuvasını kazandı," demek zorunda kaldı. "Prens Rhaegar'ı devirdi ve beni aşk ve güzellik kraliçesi ilan etti. Bu hikâyeyi bilmemene şaşırdım gelinim." Margaery'ye cevap düşünecek vakit bırakmadı. "Sör Osmund, oğlumun zırhını çıkarın lütfen. Sör Loras, benimle yürüyün. Sizinle konuşmam gerek."

Çiçek Şövalyesi'nin, kraliçeyi bir yavru köpek gibi takip etmekten başka şansı yoktu. Cersei sarmal merdivenlere varana kadar bekledi ve, "Tanrılar aşkına, bu kimin fikriydi?" dedi.

Sör Loras, "Kız kardeşimin," diye kabul etti. "Sör Tallad, Sör Dermot ve Sör Portifer talim yapıyordu. Kraliçe, Majesteleri'nin de denemesini önerdi."

Ona sırf beni sinirlendirmek için kraliçe diyor. "Ve siz ne yaptınız?"

"Majestelerinin zırhını giymesine yardım ettim ve ona mızrağını nasıl indireceğini gösterdim."

“O at kral için çok büyüktü. Tommen düşseydi ne olacaktı? Kum torbası başını ezseydi ne olacaktı?”

“Çürükler ve kanlı dudaklar, şövalye olmanın parçalarıdır.”

“Ağabeyinizin neden sakat olduğunu anlamaya başlıyorum.” Bu sözler, şövalyenin güzel yüzündeki gülümsemeyi sildi. Cersei bunu gördüğü için memnundu. “Belki de kardeşim Jaime, size görevlerinizi izah etmekte başarısız oldu. Oğlumu düşmanlarından korumak için buradasınız sör. Onu şövalye olarak eğitmek, silah ustasının işi.”

“Aron Santagar öldürüldüğünden beri Kızıl Kale’nin silah ustası yok,” dedi Sör Loras, sesinde bir parça kınama vardı. “Majesteleri neredeyse dokuz yaşında ve öğrenmeye hevesli. Bu yaşında bir yaver olmalıydı. Biri ona öğretmek zorunda.”

Biri öğretecek ama o sen olmayacaksın. “Siz kimin yaveriydiniz sör?” diye sordu Cersei tatlı bir sesle. “Lord Renly’nin, değil mi?”

“O şerefe nail oldum.”

“Evet. Ben de öyle düşünmüştüm.” Cersei, yaverler ve şövalyeler arasındaki bağın ne kadar güçlü olabileceğini görmüştü. Tommen’ın Sör Loras’la yakınlaşmasını istemiyordu. Çiçek Şövalyesi, bir çocuğun örnek alabileceği türden bir adam değildi. “İhmalkâr davrandım. Yönetilecek bir diyar, dövüşülecek bir savaş ve yası tutulacak bir baba varken, yeni bir silah ustası ilan etmek gibi önemli bir meseleyi gözden kaçırdım. Bu hatayı en kısa zamanda düzelteceğim.”

Sör Loras, alnına düşen kahverengi bukleyi geri itti. “Kılıçta ve mızrakta benim kadar iyi olan bir adam daha bulamazsınız Majesteleri.”

Çok alçakgönüllüyüz, öyle değil mi? “Tommen sizin kralınız, yaveriniz değil. Sizin göreviniz onun için dövüşmek ve gerekirse onun için ölmek. Hepsi bu.”

Cersei, Çiçek Şövalyesi’ni, demir kazıklı hendeğin üzerinde uzanan açılır kapanır köprüde bıraktı ve Maegor Hisarı’na tek başına girdi. Dairesine çıkan basamakları tırmanırken, *silah ustasını nereden bulacağım?* diye düşündü. Sör Loras’ı reddetmişken Kral Muhafızları’nın diğer şövalyelerine dönemezdi; bu, yaraya tuz basmaya benzerdi ve Yüksek Bahçe’yi öfkelendirirdi. *Sör Tallad? Sör Dermot? Biri olmalı.* Tommen, yeni yeminli kalkanını sevmeye başlamıştı ama Sör Osney, Bakire Margaery meselesinde, Cersei’nin düşündüğü kadar yetenekli olmadığını kanıtlamıştı ve Cersei’nin aklında Osney’nin ağabeyi Osfryd için başka bir görev vardı. Tazı’nın kuduz olması talihsizlikti. Sandor Clegane’in sert sesi

ve yanık yüzü Tommen'ı her zaman korkutmuştu. Clegane'in çatık kaşları, Loras Tyrell'in aptalca gülümseyen kibarlığı için kusursuz panzehir olurdu.

Cersei, Aron Santagar'ın Dornelu olduğunu hatırladı. *Dorne'a haber gönderebilirim.* Güneş Mızrağı ile Yüksek Bahçe arasında, asırların kanı ve savaşı yatıyordu. *Evet. Dornelu bir adam, ihtiyaçlarım için çok uygun olabilir. Dorne'da birkaç iyi kılıç olmalı.*

Cersei çalışma odasına girdiğinde, içeride Lord Qyburn'ü buldu. Adam pencere sekisine oturmuş bir şeyler okuyordu. "Majesteleri memnun olacaksa, raporlarım var."

"Daha fazla entrika ve ihanet mi?" diye sordu Cersei. "Uzun ve yorucu bir gün geçirdim. Hızlıca anlat."

Qyburn anlayışlı bir şekilde gülümsedi. "Nasıl isterseniz. Tyrosh'un Yüksek Yargıcı'nın, mevcut ticaret savaşını bitirmek üzere Lys'e şartlar önerdiği konuşuluyor. Myr'in, Tyrosh'un tarafında savaşa gireceği dedikoduları vardı ama Altın Mürettebat olmadan Myrliler..."

"Myrlilerin ne yaptığı beni hiç ilgilendirmiyor." Özgür Şehirler birbirleriyle sürekli savaşırlardı. Onların sonu gelmez ihanetleri ve ittifakları, Batıdiyar için hiçbir şey ifade etmezdi. "Daha önemli haberlerin var mı?"

"Görünüşe göre Astapor'daki köle ayaklanması Meereen'e sıçramış. Bir düzine geminin denizcileri ejderhalardan bahsediyor..."

"Harpiyalar. Meereen'de harpiyalar var." Cersei bunu bir yerden hatırlıyordu. Meereen dünyanın öbür uçundaydı, Valyria'nın ötesindeki doğu kıtasındaydı. "Bırak da köleler ayaklansın. Bundan bize ne? Batıdiyar'da kölelik yok. Bana anlatacaklarının hepsi bu kadar mı?"

"Dorne'dan gelen haberleri daha ilginç bulabilirsiniz Majesteleri. Prens Doran, bir zamanlar Kızıl Yılan'ın yaverliğini yapan Sör Daemon Kum'u zindana atmış."

"Onu hatırlıyorum." Sör Daemon, Prens Oberyn'le birlikte Kral Toprakları'na gelen Dornelu şövalyelerden biriydi. "Ne yapmış?"

"Prens Oberyn'in kızlarının serbest bırakılmasını talep etmiş."

"Aptalca davranmış."

"Ayrıca," dedi Lord Qyburn, "Dorne'daki dostlarımızın verdiği bilgiye göre, Benekli Orman Şövalyesi'nin kızı hiç beklenmedik bir şekilde Lord Estermont'la nişanlandırılmış. Kız aynı gece Yeşil Kaya'ya gönderilmiş. Kızla Estermont'un çoktan evlendiği söyleniyor."

“Kızın karındaki bir piç bunu açıklar.” Cersei saçının bir buklesiyle oynadı. “Utangaç gelinimiz kaç yaşında?”

“Yirmi üç, Majesteleri. Lord Estermont ise...”

“...yetmişinde olmalı. Bunun farkındayım.” Estermontlar, Robert kanalıyla Cersei’nin hısımlarıydı. Robert’ın babası, büyük ihtimalle bir şehvet ya da delilik krizi anında, Estermont kızlarından birini eş olarak almıştı. Cersei kralla evlendiğinde, Robert’ın leydi annesi çoktan ölmüştü ama kadının iki erkek kardeşi düğün için gelmiş ve yarım yıl boyunca kalede kalmıştı. Robert daha sonra, bu nezaketin karşılığını vermek için, Gazap Burnu’nun açıklarında küçük bir ada olan Estermont’a gitmek istemişti. Estermont Hanedanı’nın makamı olan Yeşil Kaya’da geçirilen o rutubetli ve kasvetli on beş gün, Cersei’nin genç hayatının en uzun günleriydi. Jaime, kaleye daha ilk görüşte Yeşil Bok adını takmıştı, çok geçmeden Cersei de aynı adı kullanmaya başlamıştı. Günlerini soylu kocasının şahin uçurmasını, avlanmasını, dayılarıyla birlikte içki içmesini ve Yeşil Bok’un avlusunda erkek kuzenleriyle manasızca dövüşmesini izleyerek geçirmişti.

Bir de kız kuzen vardı; kavun kadar büyük göğüsleri olan tombul bir dul. Fırtına Burnu’ndaki kuşatma sırasında hem kocasını hem de babasını kaybetmişti. “Kızın babası bana çok iyi davranırdı,” demişti Robert, Cersei’ye. “ikimiz de küçükken, birlikte oyunlar oynardık.” Robert’ın kızla tekrar oyun oynamaya başlaması çok vakit almamıştı. Cersei gözlerini kapatır kapatmaz, kral o zavallı yaratığı teselli etmek için odadan çıkıyordu. Cersei bir gece, kuşkularını doğrulamak için Jaime’yi Robert’ın peşinden göndermişti. Jaime geri döndüğünde, Cersei’ye, Robert’ın ölmesini isteyip istemediği sormuştu. “Hayır,” demişti Cersei. “Onun boynuz takmasını istiyorum. Kraliçe, Joffrey’ye o gece hamile kaldığını düşünmekten hoşlanıyordu.”

“Eldon Estermont kendisinden elli yaş küçük bir eş almış,” dedi Qyburn’e. “Bu beni neden ilgilendirmeli?”

Qyburn omuz silkti. “İlgilendirmeli demiyorum fakat... hem Daemon Kum hem de şu Santagar kızı, Prens Doran’ın kızı Arianne’e çok yakınlardı. Ya da Dornelu dostlarımız buna inanmamızı istiyorlar. Belki de fazla bir önemi yoktur ama Majesteleri’nin bilmek isteyeceğini düşündüm.”

“Artık biliyorum.” Cersei’nin sabrı tükenmek üzereydi. “Başka bir şey var mı?”

“Bir şey daha. Küçük bir mesele.” Qyburn özür diler gibi gülümsedi ve şehrin sıradan insanlarının arasında popüler hale gelen bir kukla gösterisinden bahsetti; hikâye, kibirli aslanların saltanatıyla yönetilen bir hayvan krallığından bahsediyordu. “Bu hainlik dolu hikâye ilerledikçe, kukla aslanlar daha açgözlü ve daha kibirli oluyorlar, sonunda kendi kullarını yemeye başlıyorlar. Soylu geyik buna itiraz ettiğinde, aslanlar onu da yiyorlar ve hayvanların en kudretlisi olarak bunu hak ettiklerini söylüyorlar.”

“Hikâye böyle mi bitiyor?” diye sordu Cersei neşeyle. Doğru ışıkta bakarsan, bu faydalı bir ders bile olabilirdi.

“Hayır Majesteleri. Hikâyenin sonunda bir yumurtadan ejderha çıkıyor ve bütün aslanları yok ediyor.”

Hikâyenin sonu, kukla gösterisini basit bir hürmetsizlik olmaktan çıkarıp bir ihanete dönüştürüyordu. “Akılsız aptallar. Sadece zekâ özürlüler ahşap bir ejderha uğruna başlarını tehlikeye atarlar.” Cersei bir an düşündü. “Şu gösterilere birkaç muhbirini gönder ve kimlerin katıldığını not ettir. Katılanların içinde ehemmiyetli adamlar olursa isimlerini bana bildir.”

“Cesaretimi bağışlayın ama onlara ne yapılacak?”

“Zengin adamlar cezalandırılacak. Varlıkların yarısına el koymak, adamları bütünüyle mahvetmeden onlara sert bir ders verir ve kasamızı doldurmamıza yardım eder. Cezayı ödeyemeyecek kadar fakir olanlar, bir ihaneti izledikleri için tek gözlerini kaybedebilirler. Kuklacılar için de balta.”

“Dört kuklacı var. Belki de Majesteleri, içlerinden ikisini kendi amaçlarım için almama izin verirler. Bilhassa bir kadın...”

“Sana Senelle’i verdim,” dedi kraliçe sertçe.

“Ah. Zavallı kız epey... yoruldu.”

Cersei bu meseleyi düşünmekten hoşlanmıyordu. Kız hiçbir şeyden şüphelenmeden, yemek ve içki servisi yapacağını düşünerek Cersei’yle birlikte gitmişti. Qyburn kızın bileğine bir zincir taktığında bile, kız hiçbir şey anlamamıştı. Bunu hatırlamak kraliçeyi hâlâ rahatsız ediyordu. *Hücreler acı soğuktu. Meşaleler bile soğuktan titriyordu. Ve karanlıkta çığlık atan o pis kokulu şey...* “Evet, bir kadın alabilirsin. Seni memnun edecekse ikisini al. Ama önce isimleri istiyorum.”

“Emredersiniz.” Qyburn çekildi.

Dışarıda güneş batıyordu. Dorcas kraliçenin banyosunu hazırladı. Cersei ılık suyun içinde keyifle yatar ve akşam yemeğine gelecek konuklarına

neler söyleyeceğini düşünürken, Jaime kapıyı sertçe açarak içeri girdi ve Jocelyn'le Dorcas'a odadan çıkmalarını emretti. Pek temiz görünmüyordu ve üstünde at kokusu vardı. Tommen da onunla birlikteydi. "Tatlı kardeşim," dedi, "kral seninle konuşmak istiyor."

Cersei'nin altın bukleleri banyo suyunun içinde yüzüyordu. Oda buharlıydı. Kraliçenin yanağından bir ter damlası süzüldü. "Tommen," dedi kraliçe, tehlikeli şekilde yumuşak bir sesle. "Yine ne oldu?"

Çocuk bu ses tonunu tanıyordu. Ürkerek geri çekildi.

"Majesteleri yarın sabah beyaz süvari atını istiyor," dedi Jaime. "Mızrak dövüşü dersi için."

Cersei banyo teknesinin içinde doğruldu. "Mızrak dövüşü dersi olmayacak."

"Evet olacak." Tommen alt dudağını sarkıttı. "Her gün talim yapmalıyım."

"Ve yapacaksın," dedi kraliçe, "eğitimine nezaret edecek uygun bir silah ustası bulduğumuz zaman."

"Ben uygun bir silah ustası istemiyorum. Sör Loras'ı istiyorum."

"O çocuğu gözünde büyütüyorsun. Küçük karın, kafanı Loras'ın kahramanlıklarıyla ilgili aptalca fikirlerle doldurdu, biliyorum. Lakin Osmund Karakazan, Loras'tan üç kat daha iyi bir şövalye."

Jaime güldü. "Benim tanıdığım Osmund Karakazan değil"

Cersei, Jaime'yi boğabilirdi. *Belki de Sör Loras'a, Sör Osmund'ın onu attan düşürmesine izin vermesini emretmeliyim.* Bu, Tommen'ın gözlerindeki yıldızları kovalayabilirdi. *Salyangozu tuzla ve kahramanı utandır; ikisi de hemen büzüşür.* "Seni eğitmesi için bir Dornelu getirteceğim," dedi Cersei. "Dornelular diyardaki en iyi mızrak dövüşçüleridir."

"Değiller," dedi Tommen. "Her neyse, aptal bir Dornelu istemiyorum. *Sör Loras*'ı istiyorum. Bu bir *emirdir.*"

Jaime güldü. *Hiç yardımcı olmuyor. Bunun komik olduğunu mu düşünüyor?* Kraliçe öfkeyle suyu dövdü. "Pate'i mi çağırtmalıyım? Sen bana emir veremezsin. Ben senin annenim."

"Evet ama ben *kralım.* Margaery, herkesin kralın dediklerini yapmak zorunda olduğunu söylüyor. Yarın sabah beyaz süvari atımın eyerlenmiş olmasını istiyorum, böylece Sör Loras bana mızrak dövüşü yapmayı öğretebilir. Bir de kedi yavrusu istiyorum. Ve pancar yemek istemiyorum." Tommen, kollarını göğsünde birleştirdi.

Jaime hâlâ gülüyordu. Kraliçe onu duymazdan geldi. “Tommen, buraya gel.” Çocuk geri çekildiğinde Cersei iç geçirdi. “Korkuyor musun? Bir kral korktuğunu belli etmemeli.” Çocuk banyo teknesine yaklaştı, gözleri yerdeydi. Cersei ileri uzandı ve çocuğun altın rengi buklelerini okşadı. “Kral ya da değil, sen küçük bir çocuksun. Sen reşit olana kadar, hâkimiyet bana ait. Mızrak dövüşü yapmayı *öğreneceksin*, sana söz veriyorum. Fakat Loras’tan değil. Kral Muhafızları şövalyelerinin bir çocukla oyun oynamaktan daha önemli görevleri var. İstersen Lord Kumandan’a sor. Öyle değil mi sör?”

“Çok önemli görevler.” Jaime hafifçe gülümsedi. “Mesela, şehir duvarlarının çevresini dolaşmak.”

Tommen ağlayacak gibi görünüyordu. “Yine de, bir yavru kedim olabilir mi?”

“Belki,” dedi kraliçe. “Bundan sonra mızrak dövüşüyle ilgili saçmalıklar duymadığım takdirde. Bana söz verebilir misin?”

Tommen ayağını yere sürttü. “Evet.”

“Güzel. Şimdi git bakalım. Konuklarım birazdan burada olacak.”

Tommen gitti ama ayrılmadan önce, “Kendi başıma kral olduğumda, pancarları *yasadışı* ilan edeceğim,” dedi.

Jaime kapıyı bilek köküyle kapattı. Cersei’yle yalnız kaldığında, “Majesteleri,” dedi. “Merak ediyorum, sarhoş musunuz yoksa sadece aptal mısınız?”

Cersei tekrar suyu dövdü, havaya yükselen sular Jaime’nin ayaklarını ıslattı. “Diline dikkat et, yoksa...”

“...yoksa ne? Beni yine şehir duvarlarını teftiş etmeye mi gönderirsin?” Jaime yere oturup bağdaş kurdu. “Lanet duvarların gayet iyi. Her birinin her santimini inceledim ve yedi kapının hepsine baktım. Demir Kapı’nın menteşeleri paslanıyor. Stannis’in koçbaşlarıyla verdiği zarardan sonra Kral Kapısı’yla Çamur Kapısı’nın yenilenmesi gerek. Duvarlar her zaman oldukları kadar güçlü... ama Majesteleri, Yüksek Bahçe’nin o duvarların içinde olduğunu unutmuştur belki?”

Bir yüzünde bir el, diğer yüzünde unutulmuş bir kralın başı olan altın sikkeyi düşünerek, “Hiçbir şeyi unutmadım,” dedi Cersei. *Sefil bir zindancının lazımlığının altında öyle bir sikkenin ne işi vardı? Rugen gibi bir adam Yüksek Bahçe’den gelen eski bir altına nasıl sahip olabildi?*

“Yeni silah ustası meselesini ilk kez duyuyorum. Loras Tyrell’den daha iyi bir mızrak dövüşçüsü bulmak için çok uğraşman gerekir. Sör Loras...”

“Loras’ın ne olduğunu biliyorum. Onun oğlumun yakınlarında olmasını istemiyorum. Ona görevlerini hatırlatsan iyi edersin.” Banyo suyu soğuyordu.

“O görevlerini biliyor ve ondan daha iyi bir mızrak yok...”

“*Sen* daha iyiydin, elini kaybetmeden önce. Sör Barristan daha iyiydi, gençken. Arthur Dayne daha iyiydi ve Prens Rhaegar onunla bile boy ölçüşebilirdi. Bana Çiçek Şövalyesi’nin ne kadar amansız olduğundan dem vurma. O sadece çocuk.” Cersei, Jaime tarafından engellenmekten bıkmıştı. Cersei’nin lord babasını kimse, asla engellememişti. Tywin Lannister konuştuğunda insanlar itaat ederdi. Cersei konuştuğunda, insanlar kendilerini ona tavsiye vermekte, karşı çıkmakta, hatta onu reddetmekte özgür hissediyorlardı. *Hepsi kadın olduğum için. Onlarla bir kılıçla dövüşemediğim için. Robert’a, daha fazla saygı gösteriyorlardı ve Robert aptal bir ayyaştı.* Cersei bu saygısızlığa katlanmayacaktı, özellikle de Jaime’den gelene. *Ondan kurtulmalıyım ve bunu bir an önce yapmalıyım.* Cersei bir zamanlar, Yedi Krallık’ı Jaime’yle birlikte yönetmenin hayalini kurmuştu ama Jaime değişmiş ve destekten çok köstеğe dönüşmüştü.

Cersei banyo teknesinden çıktı. Sular bacaklarından süzüldü ve saçlarından damladı. “Tavsiyeni istediğimde söylerim. Beni yalnız bırak sör. Giyinmem gerek.”

“Akşam yemeği konukların, biliyorum. Bu seferki ne çeşit bir komplo? O kadar çoklar ki aklımda tutamıyorum.” Jaime’nin gözleri, Cersei’nin bacaklarının arasındaki altın rengi tüylerde parlayan su damlalarına takıldı.

Beni hâlâ istiyor. “Kaybettiğin şeyi mi özlüyorsun kardeşim?”

Jaime gözlerini kaldırdı. “Ben de seni seviyorum tatlı kardeşim. Ama aptalsın. Güzel, altın bir aptal.”

Jaime’nin sözleri acı vericiydi. *Yeşil Kaya’da, içime Joffrey’nin tohumlarını ektiğin gece bana çok daha güzel sözler söylemiştin,* diye düşündü Cersei. “Dışarı çık.” Sırtını Jaime’ye döndü ve kapıyı bilek köküyle açan adamın gidişini dinledi.

Jocelyn akşam yemeği hazırlıklarının tamamlandığından emin olurken, Dorcas kraliçenin yeni elbisesini giymesine yardım etti. Elbisenin üstünde, parlak yeşil satenden ve tüylü siyah kadifeden almaşık şeritler vardı ve beden kısmı karmaşık desenli siyah Myr danteliyle kaplıydı. Myr danteli pahalıydı ama bir kraliçenin her zaman çok iyi görünmesi gerekirdi ve Cersei’nin aptal çamaşırcıları, eski elbiselerinin çoğunu küçültmüşlerdi. Kraliçe, çamaşırcı kadınları dikkatsizlikleri yüzünden kamçılatacaktı ama

Taena onu merhametli olmaya zorlamıştı. “Eğer daha müşfik olursanız, sıradan insanlar sizi daha çok sever,” demişti, Cersei de yeni elbiseler sipariş etmiş ve elbiselerin bedelini çamaşırcı kadınların maaşlarından düşmüştü; bu çok daha zarif bir çözümdü.

Dorcas, kraliçenin eline gümüş bir ayna verdi. Cersei, aynadaki yansımasına gülümseyerek, *çok güzel,* diye düşündü. Yastan çıkmak hoştu. Siyah onu fazla solgun gösteriyordu. *Akşam yemeğini Leydi Merryweather’la yemiyor olmam talihsizlik,* diye düşündü kraliçe. Bu uzun bir gün olmuştu ve Taena’nın zekâsı onu her zaman neşelendiriyordu. Cersei, Melara Hetherspoon’dan beri bu kadar eğlenceli bir arkadaşa sahip olmamıştı ve Melara’nın, kendi konumundan çok daha yüksek niyetler besleyen, açgözlü, küçük bir düzenbaz olduğu anlaşılmıştı. *Onun hakkında kötü şeyler düşünmemeliyim. Boğuldu, öldü ve bana Jaime’den başka kimseye güvenmemem gerektiğini öğretti.*

Cersei çalışma odasında onlara katıldığında, konuklar baharatlı şarapla iyi bir başlangıç yapmışlardı. Kraliçe, yarısı boşalmış sürahiyi fark ettiğinde, *Leydi Falyse bir balık gibi görünmekle kalmıyor, bir balık gibi içiyor,* diye düşündü. “Tatlı Falyse,” dedi kadını yanağından öperken, “ve cesur Sör Balman. Çok sevgili annenizin başına gelenleri duyduğumda perişan oldum. Leydi Tanda nasıl?”

Leydi Falyse ağlamak üzereymiş gibi görünüyordu. “Majesteleri çok nazik. Üstat Frenken, annemin kalça kemiğinin düşüş yüzünden paramparça olduğunu söylüyor. Elinden geleni yaptı. Şimdi dua ediyoruz lakin...”

İstediğiniz kadar dua edin, anneniz yine de ay dönmeden ölmüş olacak. Tanda Stokeworth kadar yaşlı bir kadın, bir kalça kırığını atlatamazdı. “Dualarımı sizinkilere ekleyeceğim,” dedi Cersei. “Lord Qyburn, Tanda’nın attan düştüğünü söyledi.”

“Leydi Tanda at sürerken eyer kolanı kopmuş,” dedi Sör Balman Byrch. “Seyis yamağı kayışın aşındığını fark etmeliydi. Cezalandırıldı.”

“Umarım çok sert bir şekilde cezalandırılmıştır.” Kraliçe, yerine oturdu ve bir el işaretiyle konukların da oturabileceğini belirtti. “Bir kadeh daha baharatlı şarap alır mısın Falyse? Hatırladığım kadarıyla her zaman çok severdin.”

“Hatırlamanız ne büyük incelik Majesteleri.”

Nasıl unutabilirim? diye düşündü Cersei. *Jaime, senin şarap işememenin bir mucize olduğunu söylerdi.* “Yolculuğunuz nasıldı?”

“Rahat edemedik,” diye sızlandı Falyse. “Günün büyük kısmında yağmur yağdı. Geceyi Rosby’de geçirmeyi düşündük ama Lord Gyles’ın vesayetindeki genç adam bize misafirperverlik göstermeyi reddetti.” Burnunu çekti. “Bu sözümü unutmayın; Gyles öldüğünde, o kötü yaradılışlı sefil çocuk, lordun bütün altınlarını alıp kaçacak. Hatta arazilerini ve unvanını almayı bile deneyebilir. Gerçi teamüllere göre, Gyles vefat ettiğinde Rosby bize geçmeli. Leydi annem, Gyles’ın ikinci karısının halası ve bizzat Gyles’ın üçüncü kuzeniydi.”

Armanızda bir koyun mu yoksa açgözlü bir maymun mu var leydim? diye düşündü Cersei. “Lord Gyles onu tanıdığım günden beri ölecek gibi görünür ama hâlâ bizimle ve umuyorum ki daha uzun yıllar boyunca bizimle olacak,” Hoş bir şekilde gülümsedi. “Hepimizi mezara gömeceğinden şüphem yok.”

“Büyük ihtimalle öyle olacak,” dedi Sör Balman. “Bize üzüntü veren sadece Rosby’nin vesayetindeki delikanlı değildi Majesteleri. Yolda eşkıyalarla da karşılaştık. Deri kalkanları ve baltaları olan kirli ve hırpani yaratıklar. Bazılarının yeleklerine yıldızlar dikilmişti, yedi köşeli kutsal yıldızlar ama adamlar yine de şeytani görünüyordu.”

“Hepsi de bitliydi, buna eminim,” diye ekledi Falyse.

“Kendilerine serçeler diyorlar,” dedi Cersei. “Arazide bir veba. Yeni Yüce Rahip’imiz, tacını takar takmaz onlarla ilgilenecek. Eğer olmazsa onlarla bizzat ilgileneceğim.”

“Yeni Yüce Rahip seçildi mi?” diye sordu Falyse.

“Hayır,” diye itiraf etti kraliçe. “Rahip Ollidor seçilmenin eşiğindeydi ama şu serçelerden bazıları adamı bir genelevde yakaladı ve çırılçıplak bir halde sokağa sürükledi. Şimdi Luceon mantıklı bir tercih gibi görünüyor ama diğer tepedeki dostlarımız, Luceon’ın oylarının gerekli sayıdan biraz düşük olduğunu söylüyor.”

Falyse, en dindar haliyle, “Yaşlı Hatun altın bilgelik feneriyle müzakereleri aydınlatsın,” dedi.

Sör Balman oturduğu yerde kıpırdandı. “Majesteleri, bu rahatsız edici bir konu ama... aramızda kötü duygular cerahatlenmesin diye söylemek zorundayım; bilmelisiniz kı, şu piç çocuğun isimlendirilmesinde ne benim güzel karımın ne de onun annesinin parmağı var. Lollys basit bir yaratık ve kocası kara mizaha düşkün. Ona, çocuk için daha uygun bir isim seçmesini söyledim. Adam güldü.”

Kraliçe şarabını yudumladı ve Balman'ı inceledi. Adam bir zamanlar ünlü bir mızrak dövüşçüsüydü ve Yedi Krallık'ın en yakışıklı şövalyelerinden biriydi. Gösterişli bıyığıyla hâlâ övünebilirdi ama bunun dışında güzel yaşlanmamıştı. Dalgalı sarı saçları dökülmüştü. Giydiği takımın altındaki göbeği acımasız bir şekilde büyümüştü. *Bir maşa olarak, geriye arzu edilecek çok şey bırakıyor,* diye düşündü Cersei. *Yine de işe yarar.*

"Tyrion, ejderhalar gelmeden önce bir kral ismiydi. İblis onu yağmaladı. Ama belki de bu çocuk, bu isme tekrar onur kazandırır." *Eğer piç o kadar uzun yaşarsa.* "Sizin suçsuz olduğunuzu biliyorum. Leydi Tanda, benim asla sahip olamadığım kız kardeşimdir. Ve siz..." Cersei'nin sesi titredi. "Beni bağışlayın. Korku içinde yaşıyorum."

Falyse ağzını açıp kapadı, son derece aptal bir balık gibi görünüyordu. "Korku... içinde mi Majesteleri?"

"Joffrey öldüğünden bu yana tamamını uyuyarak geçirdiğim bir gece olmadı." Cersei kadehleri baharatlı şarapla doldurdu. "Dostlarım... benim *dostlarımsınızdır* umarım? Ve Kral Tommen'ın?"

"Şu tatlı delikanlı," dedi Sör Balman. "Majesteleri, Stokeworth Hanedanı'nın sözü şudur: *Sadık Olmaktan Gurur Duyarız.*"

"Keşke sizin gibi insanlardan daha çok olsaydı sör. Size açıkça söyleyeceğim, Karasu'nun Sör Bronn'uyla ilgili şiddetli kuşkularım var."

Karı ve koca bakıştı. "O küstah bir adam Majesteleri," dedi Falyse. "Kaba ve bozuk ağızlı."

"Gerçek bir şövalye değil," dedi Sör Balman.

"Hayır." Cersei gülümsedi. "Ve siz, gerçek şövalyeliğin ne olduğunu bilen bir adamsınız. Sizi mızrak müsabakasında izlediğimi hatırlıyorum... şu çok cesurca dövüştüğünüz turnuva hangisiydi sör?"

Balman mütevazı bir şekilde gülümsedi. "Altı sene önce Gölgeli Vadi'de gerçekleşen hadise mi? Hayır, siz orada yoklunuz, olsaydınız aşk ve güzellik kraliçesi ilan edilirdiniz. Greyjoy İsyanı'ndan sonra Lannis Limanı'nda düzenlenen turnuva mı? O turnuvada birçok şövalyeyi atsız bırakmıştım..."

"Evet oydu." Cersei'nin yüzüne hüzün çöktü. "İblis, babamın öldüğü gece ortadan kayboldu. İki masum gardiyanı, kan güllerinin içinde arakada bıraktı. Bazıları onun Dar Deniz'in karşısına kaçtığını iddia ediyor ama ben şüpheliyim. Cüce çok kurnazdır. Belki hâlâ buralarda gizleniyor ve yeni cinayetler planlıyordur. Belki de bazı arkadaşları onu saklıyordur."

“Bronn mu?” Sör Balman gür bıyığını sıvazladı.

“O her zaman İblis’in köpeğiydi. Tyrion’ın emriyle kaç adamı cehenneme gönderdiğini yalnızca Yabancı bilir.”

“Majesteleri, arazilerimizde bir cüce saklanıyor olsaydı bunu fark ederdim,” dedi Sör Balman.

“Kardeşim ufak tefek bir adamdır. O saklanmak için yaratılmış.” Cersei, elinin titremesine izin verdi. “Bir çocuğun ismi, küçük bir mesele... lakin cezalandırılmamış bir saygısızlık, isyan büyütür. Ve şu Bronn denen adam, kendisine paralı askerler topluyormuş, Qyburn söyledi.”

“Hanesine dört şövalye aldı,” dedi Falyse.

Sör Balman aşağılar gibi güldü. “Karım, şövalye diyerek onları yüceltiyor. O adamlar, yükseğe sıçramayı becermiş paralı askerler. Dördünü toplasanız, aralarında bir yüksük şövalyelik bulamazsınız.”

“Korktuğum gibi. Bronn cüce için kılıç topluyor. Yedi, oğlumu korusun. İblis, Joffrey’yi öldürdüğü gibi Tommen’ı da öldürecek.” Cersei hıçkırdı. “Dostlarım, onurumu ellerinize bırakıyorum... ama bir kraliçenin onuru, bir annenin korkusuyla kıyaslandığında nedir ki?”

“Konuşun Majesteleri,” dedi Sör Balman. “Kelimeleriniz bu odadan asla çıkmayacak.”

Cersei masanın üstünden uzandı ve adamın elini sıktı. “Ben... ben Bronn’un... mesela avlanırken... bir talihsizlik... yaşadığını duysaydım, geceleri daha rahat uyurdum.”

Sör Balman bir an düşündü. “*Ölümcül* bir talihsizlik?”

Hayır, adamın küçük ayak parmağını kırmanı istiyorum. Cersei dudağını ısırmak zorunda kaldı. *Düşmanlarım her yerde ve dostlarım aptal.* “Size yalvarıyorum sör,” diye fısıldadı, “beni söylemek zorunda bırakmayın...”

“Anlıyorum.” Sör Balman parmağını kaldırdı.

Bir turp daha çabuk anlardı. “Siz gerçek bir şövalyesiniz sör. Korku dolu bir annenin dualarının cevabısınız.” Cersei adamı öptü. “Ne olur çabucak yapın. Bronn’un etrafında şimdilik az adam var ama harekete geçmezsek daha fazlasını toplayacağı kesin.” Falyse’i öptü. “Bunu asla unutmayacağım dostlarım. Benim gerçek *Stokeworth* dostlarım. *Sadık Olmaktan Gurur Duyarız.* Size söz veriyorum, Bronn’un işi bittiğinde Lollys için çok daha iyi bir koca bulacağız.” *Belki bir Karakazan.* “Biz Lannisterlar, borcumuzu öderiz.”

Geri kalanı baharatlı şarap, yağlı pancar, sıcak ekmek, sebzelerle kızartılmış turna balığı ve yaban domuzu kaburgasıydı. Cersei, Robert'ın ölümünden sonra yaban domuzundan hoşlanmaya başlamıştı. Falyse aptal aptal sırıttı ve Balman çorbadan tatlıya kadar kendini övdü ama Cersei misafirlerini umursamadı bile. Kendini onlardan kurtardığında, vakit gece yarısını geçmişti. Sör Balman bir sürahi şarap daha önermişti ve kraliçe, adamı reddetmenin akıllıca olmayacağını düşünmüştü. Konuklar en sonunda gittiğinde, *baharatlı şaraba harcadığım sikkenin yarısıyla, Bronn'u öldürmesi için bir Yüzsüz Adam tutabilirdim,* dedi kendi kendine.

Tommen o saatte derin uykudaydı ama Cersei kendi yatağına gitmeden önce oğluna baktı. Çocuğun yanına kıvrılmış üç siyah kedi yavrusu gördüğünde şaşırdı. Kralın yatak odasının dışındaki Sör Meryn Trant'a, "Bunlar nereden geldi?" diye sordu.

"Küçük kraliçe verdi. Sadece bir tane verecekti ama kral en çok hangisinden hoşlandığına karar veremedi."

Yavruları annelerinin karnından bir hançerle çıkarmaktan daha iyi sanırım. Margaery'nin beceriksiz baştan çıkarma çabaları, gülünç olacak kadar barizdi. *Tommen öpücükler için çok genç, Margaery de ona yavru kediler veriyor.* Cersei, kedilerin siyah olmamasını tercih ederdi gerçi. Rhaegar'ın küçük kızının tam da bu kalede keşfettiği gibi, siyah kediler uğursuzluk getirirdi. *Eğer Deli Kral, babama o zalim oyunu oynamasaydı, o küçük kız benim kızım olabilirdi.* Aerys'in, Lord Tywin'in kızını reddetmesinin ve adamın kızı yerine oğlunu almasının, sonra da kendi oğlunu siyah gözlü ve tahta göğüslü bir Dorne prensesiyle evlendirmesinin sebebi, delilik olmalıydı.

Reddedilmek bunca yıl sonra bile acı vericiydi. Cersei birçok gece, taht odasında o uzun ve zarif parmaklarıyla gümüş telli arpını çalan Prens Rhaegar'ı seyretmişti. *Yeryüzüne ondan daha güzel bir adam gelmiş midir? Ama o yalnızca bir adam değildi. Onun kanı eski Valyria'nın kanıydı, ejderhaların ve tanrıların kanı.* Cersei henüz küçük bir kızken, babası onu Rhaegar'la evlendireceğine dair söz vermişti. Cersei o sıra altı ya da yedi yaşından büyük olamazdı. Lord Tywin, Cersei'den başka kimsenin görmediği o gizli gülümsemesiyle, "Bundan hiç bahsetme çocuk," demişti. "Majesteleri nişana razı olana kadar bekle. Bu şimdilik bizim sırrımız olarak kalmalı." Ve kalmıştı. Ama Cersei bir keresinde resim çizmişti; resimde bir ejderhanın sırtında uçuyordu, Rhaegar'ın arkasında oturmuş ve

kollarını prensin göğsüne dolamıştı. Jaime resmi keşfettiğinde, Cersei resimdekilerin Kraliçe Alysanne ve Kral Jhaerys olduğunu söylemişti.

Prens Rhaegar'ı en nihayetinde, Kral Aerys'in batıya gelişini kutlamak için Lord Tywin tarafından düzenlenen turnuvada kanlı canlı gördüğünde, Cersei on yaşındaydı. Lannis Limanı'nın duvarlarının altına izleyiciler için galeriler inşa edilmişti ve sıradan insanların tezahüratları Casterly Kayası'nda gök gürültüsü gibi yankılanmıştı. *Babam için yaptıkları tezahürat, kral için yaptıklarından iki kat şiddetliydi,* diye hatırladı kraliçe, *ama Prens Rhaegar için yaptıklarının yarısı kadardı.*

On yedi yaşında ve yeni şövalye Rhaegar Targaryen, altın zırh üstüne siyah bir göğüs kalkanı takmış halde müsabaka meydanına girmişti. Miğferinin arkasında dalgalanan kırmızı, altın ve turuncu ipek şeritler alevlere benziyordu. Prensin amcalarından ikisi, Lord Tywin'in en iyi mızrak dövüşçülerinden on ikisiyle birlikte, prensin mızrağının önünde devrilmişti. O gece, prens gümüş arpını çalmış ve Cersei'yi ağlatmıştı. Rhaegar'a takdim edildiğinde, Cersei, delikanlının menekşe rengi hüzünlü gözlerinin derinliğinde boğulmuştu. *Yaralanmış,* diye düşünmüştü, *ama evlendiğimizde bütün yaralarını iyileştireceğim.* Rhaegar'ın yanında, Cersei'nin güzel Jaime'si bile toy bir çocuk gibi görünmüştü. *Prens benim kocam olacak,* diye düşünmüştü Cersei heyecanla, *ve yaşlı kral öldüğünde ben kraliçe olacağım.* Bu gerçeği, turnuvadan önce halasından öğrenmişti. Cersei'nin elbisesini düzeltirken, "Bilhassa güzel olmalısın," demişti Leydi Genna, "zira kapanış ziyafetinde, Prens Rhaegar'la nişanlandığınız duyurulacak."

Cersei o gün çok mutluydu. Öyle olmasaydı, Kurbağa Maggy'nin çadırına gitmeye asla cesaret edemezdi. Bunu sadece, Jeyne ve Melara'ya dişi bir aslanın hiçbir şeyden korkmadığını göstermek için yapmıştı. *Ben bir kraliçe olacaktım. Bir kraliçenin, yaşlı ve çirkin bir kadından korkması için ne sebep vardı ki?* Aradan bir ömür geçmişti ama gaipten verilen o haberlerin hatırası Cersei'yi hâlâ ürpertiyordu. *Jeyne çığlıklar atarak çadırdan kaçmıştı,* diye hatırladı kraliçe, *ama Melara kalmıştı, ben de öyle. Kadının, kanımızın tadına bakmasına izin vermiştik ve aptal kehanetlerine gülmüştük.* Kehanetlerin hiçbiri, en ufak bir anlam ifade etmemişti. Yaşlı kadın ne derse desin, Cersei, Prens Rhaegar'ın karısı olacaktı. Babası söz vermişti ve Tywin Lannister'ın sözü altındı.

Cersei'nin kahkahası turnuvanın sonunda susmuştu. Bir kapanış ziyafeti yoktu, Prens Rhaegar'la Cersei'nin nişanı şerefine kalkan kadehler yoktu.

Sadece soğuk bir sessizlik ve kralla Lord Tywin arasında geçen ürpertici bakışmalar vardı. Sonra Aerys, Aerys'in oğlu ve bütün şövalyeleri Kral Toprakları'na dönmek üzere yola çıkmıştı ve Cersei ağlayarak halasına koşmuştu, kafası karmakarışıktı. "Baban bir izdivaç teklif etti," demişti Leydi Genna, "ama Aerys bunu duymayı reddetti. 'Sen benim en muktedir hizmetkârımsın,' dedi, 'lakin bir adam, veliahtını, hizmetkârının kızıyla evlendirmez.' Gözyaşlarını sil küçüğüm. Sen hiç ağlayan bir aslan gördün mü? Baban senin için başka bir adam bulacak, Rhaegar'dan daha iyi bir adam."

Ama Leydi Genna yalan söylemişti ve Lord Tywin, Cersei'yi yarı yolda bırakmıştı, tıpkı şimdi Jaime'nin bıraktığı gibi. *Babam daha iyi bir adam bulmadı. Bunu yapmak yerine bana Robert'ı verdi ve Maggy'nin laneti zehirli bir çiçek gibi açtı.* Eğer Cersei tanrıların istediği gibi Rhaegar'la evlenseydi, Rhaegar o dişi kurda asla ikinci kez bakmazdı. *Bugün kralımız Rhaegar olurdu, ben de onun kraliçesi ve oğullarının annesi olurdum.*

Cersei, Rhaegar'ı öldürdüğü için Robert'ı asla affetmemişti.

Fakat öte yandan, aslanlar bağışlamak konusunda iyi değillerdi. Karasu Şövalyesi Sör Bronn'un çok yakında öğreneceği gibi.

Brienne

Kafaları almak için ısrar eden Hyle Hunt'tı. "Tarly onları duvarlar için ister," dedi.

"Katranımız yok," diye hatırlattı Brienne. "Et çürür. Onları burada bırak." Çam ormanının yeşil kasvetinde, öldürdüğü adamların başlarıyla birlikte yolculuk etmek istemiyordu.

Hunt dinlemedi. Ölü adamların başlarını bizzat kesti, üç kafayı saçlarından birbirlerine bağladı ve onları eyerine astı. Brienne'in kafalar orada değilmiş gibi yapmaktan başka çaresi yoktu ama zaman zaman, özellikle geceleri, ölü gözlerin kendisini izlediğini hissediyordu ve bir keresinde, rüyasında, başların fısıldaştığını duydu.

Kendi izlerini takip ederek geri dönerlerken Kırıkpençe Burnu soğuk ve ıslaktı. Bazı günler yağmur yağdı ve bazı günler ise yağmur tehdidi vardı. Hiç ısınamadılar. Kamp kurduklarında bile, bir ateş yakmaya yetecek kadar kuru dal bulamadılar.

Bakire Havuzu'nun kapılarına vardıklarında, bir sinek ordusu onlara eşlik ediyordu. Bir karga Shagwell'in gözlerini yemişti ve Pyg'le Timeon'un gözleri kurtçuk kaynıyordu. Brienne ve Pod, çürüme kokusunu arkalarında bırakabilmek için uzun zaman önce Hyle'ın yüz metre önünde at sürmeye başlamışlardı. Sör Hyle o zamana kadar koku alma duyusunu tamamen kaybettiğini iddia etmişti. Brienne, geceyi geçirmek için her kamp kurduklarında, "Şunları göm," demişti Hunt'a ama Hunt hiçbir şey değilse de inatçıydı. *Büyük ihtimalle, Lord Randyll'e adamlarının üçünü de bizzat katlettiğini söyleyecek.*

Ama şövalye onurlu davrandı ve böyle bir şey yapmadı.

Brienne'le birlikte Lord Mooton'ın kalesinin avlusunda Tarly'nin huzuruna çıkarıldıklarında, "Kekeme yaver bir taş attı," dedi Hunt. Kafalar bir iç kale astsubayına verilmişti ve adama kafaları temizlemesi, katranlaması ve kale kapılarının üstüne dikmesi emredilmişti. "Geri kalanını da kılıç kadını halletti."

"Üçünü birden?" Lord Randyll'in sesinde şüphe vardı.

"Nasıl dövüştüğüne bakılırsa, üç adam daha öldürebilirdi."

"Peki Stark kızını buldun mu?" diye sordu Tarly, Brienne'e.

"Hayır lordum."
"Onu bulmak yerine üç fare öldürdün. Eğlendin mi bari?"
"Hayır lordum."
"Yazık. Pekâlâ, kanın tadına baktın. Kanıtlamak istediğin her neyse kanıtladın. Şu zırhı çıkarmanın ve tekrar uygun kıyafetler kuşanmanın vakti geldi. Limanda gemiler var. İçlerinden biri Tarth'a gidecek. Seni o gemiye bindireceğim."
"Teşekkür ederim lordum ama hayır."
Lord Tarly, Brienne'in başını bir kazığa geçirmekten ve Pyg, Timeon ve Shagwell'in başıyla birlikte Bakire Havuzu'nun kapılarının üstüne dikmekten başka bir şey istemiyormuş gibi görünüyordu. "Bu saçmalığı sürdürmek niyetindesin?"
"Leydi Sansa'yı bulmak niyetindeyim."
"Eğer lordum memnun olacaksa," dedi Sör Hyle, "onu Oyuncular'la dövüşürken izledim. Birçok adamdan daha güçlü ve daha hızlı..."
"*Kılıcı* hızlı," diye parladı Tarly. "Valyria çeliğinin tabiatı budur. Birçok adamdan daha güçlü? Evet. O bir hilkat garibesi, bunu inkâr edecek değilim."
Bunun gibi adamlar beni asla sevemeyecek, diye düşündü Brienne, *ben ne yaparsam yapayım.* "Lordum, Sandor Clegane kızla ilgili bilgiye sahip olabilir. Eğer adamı bulabilirsem..."
"Clegane haydut oldu. Artık Beric Dondarrion'la birlikte at sürüyor. Ya da sürmüyor. Hikâyeler değişiyor. Bana onların nerede saklandıklarını göster. Karınlarını memnuniyetle keser, bağırsaklarını dışarı döker ve onları yakarım. Onlarca haydut astık ama liderler bizden kaçmayı başarıyor. Clegane, Dondarrion, kırmızı rahip, şimdi de Taşyürek denen şu kadın... Onları ben bulamıyorken, sen nasıl bulacaksın?"
"Lordum, ben..." Brienne'in verecek iyi bir cevabı yoktu. "Yapabileceğim tek şey, denemek."
"Öyleyse dene. Mektubun var, benim iznime ihtiyacın yok ama ben yine de vereceğim. Eğer şanslıysan, gösterdiğin çaba karşılığında alacağın tek şey eyer yaraları olur. Eğer değilsen, Clegane, şahsı ve sürüsü sana tecavüz ettikten sonra yaşamana izin verir belki. Karnında bir köpeğin piçiyle birlikte, sürünerek Tarth'a dönersin."
Brienne bunları duymazdan geldi. "Eğer lordum cevap verirse, Tazı'nın yanında kaç adam var?"

“Altı ya da altmış. Adamların sayısı kime sorduğumuza bağlıymış gibi görünüyor.” Randyll Tarly’nin bu konuşmadan sıkıldığı açıkça ortadaydı. Adam uzaklaşmaya başladı.

“Eğer yaverim ve ben misafirperverliğiniz için yalvarırsak...”

“İstediğiniz kadar yalvarın. Sizi çatımın altında istemiyorum.”

Sör Hyle Hunt öne çıktı. “Eğer lordum affederse, bunun hâlâ Lord Mooton’ın çatısı olduğunu sanıyordum.”

Tarly şövalyeye öldürücü bir bakış attı. “Mooton bir solucanın cesaretine sahip. Bana Mooton’dan bahsetme. Sana gelince leydim, babanın iyi bir adam olduğu söylenir, ona acıyorum. Bazı adamlara oğullar bahşedilir, bazılarına da kızlar. Hiçbir adam senin gibi bir yaratıkla lanetlenmeyi hak etmez. Yaşa ya da öl Leydi Brienne, ama ben yönetiyorken Bakire Havuzu’na dönme.”

Kelimeler rüzgârdır, dedi Brienne kendine. *Seni incitemezler. Bırak üstünden akıp gitsinler.* “Emredersiniz lordum,” demeye çalıştı ama o kelimeleri ağzından çıkaramadan Tarly gitmişti. Brienne uyuşmuş bir halde avludan çıktı, nereye gittiğini bilmiyordu.

Sör Hyle, Brienne’in yanında yürümeye başladı. “Hanlar var.”

Brienne, başını sağa sola salladı. Hyle Hunt’la konuşmak istemiyordu.

“Kokuşmuş Ördek’i hatırlıyor musun?”

Brienne’in pelerininde hâlâ o yerin kokusu vardı. “Neden?”

“Yarın benimle orada buluş, öğle vakti. Kuzenim Alyn, Tazı’yı bulmak için gönderilen adamlardan biriydi. Onunla konuşacağım.”

“Bunu neden yapacaksın ki?”

“Neden olmasın? Alyn’in beceremediği işi ben başarırsam, bunu onun başına kakabilirim.”

Sör Hyle haksız değildi; Bakire Havuzu’nda hâlâ hanlar vardı. Fakat bazıları şu ya da bu yağma sırasında yanmıştı ve yeniden inşa edilmeleri gerekiyordu, ayakta kalanlarsa Lord Tarly’nin ordusunun askerleriyle doluydu. Brienne ve Podrick, o öğleden sonra bütün hanları dolaştılar ama hiçbirinde boş bir yatak bulamadılar.

Güneş batarken, “Sör? Leydim?” dedi Podrick. “Gemiler var. Gemilerde yataklar vardır. Hamaklar. Yahut ranzalar.”

Lord Randyll’in adamları hâlâ rıhtımlarda dolaşıyordu, Üç Kanlı Oyuncu’nun kafasındaki sinekler kadar kalabalıklardı ama adamların çavuşu Brienne’i tanıdı ve geçmesine izin verdi. Yerel balıkçılar, teknelerini iskelelere bağlıyor ve o gün tuttukları balıkları satmak için bağırıyorlardı

ama Brienne, Dar Deniz'in fırtınalı sularından gelen gemilerle ilgileniyordu. Yarım düzine gemi demir atmış haldeydi fakat *Titan'ın Kızı* isimli kadırga, akşam dalgasıyla yola çıkmak üzere halatlarından sökülüyordu. Brienne ve Podrick Payne diğer gemileri dolaştılar. *Martı Kasabalı Kız*'ın kaptanı, Brienne'in bir fahişe olduğunu sandı ve gemisinin bir genelev olmadığını söyledi. Ibbenli bir balina avcısı, Podrick'i satın almak istedi. Brienne; Tyrosh, Pentos, Gölgeli Vadi ve Eski Şehir'den sonra Bakire Havuzu'na gelen *Denizböceği* isimli gökeden Podrick için portakal satın aldı. "Sırada Martı Kasabası var," dedi gökenin kaptanı. "Sonra, eğer fırtınalar izin verirse, Parmaklar'ı dolaşıp Kız Kardeşler'e ve Beyaz Liman'a gideceğiz. Bu temiz bir gemidir. *Suböceği*'nde diğer gemilerdeki kadar fare yoktur. Üstelik taze yumurtamız ve tereyağımız da var. Leydim kuzeye gitmek için gemi mi arıyor?"

"Hayır." *Henüz değil.* Bu cazip bir fikirdi ama...

Bir sonraki iskeleye giderlerken, Podrick ayağını yere sürttü ve, "Sör? Leydim?" dedi. "Ya leydim gerçekten evine gittiyse? Yani öbür leydim. Sör. Leydi Sansa."

"Onun evini yaktılar."

"Yine de, onun tanrıları orada ve tanrılar ölemez."

Tanrılar ölemez ama kızlar ölebilir. "Timeon zalim bir adamdı ve katildi ama Tazı'yla ilgili yalan söylediğini düşünmüyorum. Emin olana kadar kuzeye gidemeyiz. Başka gemiler de olacak."

Limanın doğu ucunda, geceyi geçirebilecekleri bir sığınak buldular; *Myr Leydisi,* fırtınada hasar almış bir ticaret kadırgasıydı. Ana direğini ve mürettebatının yarısını kaybeden gemi kötü bir şekilde yana yatmıştı ama geminin kaptanı, kadırganın tamiri için gereken altından yoksundu ve birkaç sikke karşılığında Brienne'le Podrick'in boş bir kamarayı paylaşmasına izin verirken mutluluk duydu.

Brienne ve Pod huzursuz bir gece geçirdiler. Brienne üç kez uyandı, bir kez yağmur başladığında ve bir kez de bir çatırtı duyduğunda. İkinci seferde, Cevval Dick'in onu öldürmek için içeri girdiğini sandı ve elinde bıçağıyla uyandı ama etrafta kimse yoktu. Dar kamaranın karanlığında, Cevval Dick'in öldüğünü hatırlamak Brienne'in birkaç saniyesini aldı. Sonunda tekrar uykuya daldığında, Brienne rüyasında öldürdüğü adamları gördü. Adamlar onun etrafında dans ediyor, onunla dalga geçiyor, onu sıkıştırıyordu. Brienne kılıcını savurdu ve onları kanlı parçalara ayırdı ama adamlar etrafında dönmeye devam etti... Shagwell, Timeon ve Pyg, evet

ama Randyll Tarly, Vargo Hoat ve Kırmızı Ronnet Connington da oradaydı. Ronnet'in parmaklarının arasında bir gül vardı. Adam gülü ona uzattığında, Brienne adamın elini kesip koparttı.

Ter içinde uyandı ve gecenin geri kalanını, pelerininin altında büzüşüp güverteyi döven yağmuru dinleyerek geçirdi. Vahşi bir geceydi. Brienne zaman zaman uzaklardan gelen gök gürültüsü seslerini duydu ve akşam dalgasıyla denize açılan Braavoslu gemiyi düşündü.

Ertesi sabah, Kokuşmuş Ördek'i tekrar buldu. Meyhanenin pasaklı sahibesini uyandırdı ve kadına birkaç yağlı sosis, biraz kızarmış ekmek, yarım kupa şarap, bir sürahi kaynar su ve iki temiz kupa için sikke ödedi. Kadın, suyu ateşe koyarken gözlerini kısarak Brienne'e baktı. "Sen Cevval Dick'le birlikte giden o iri kızsın. Hatırlıyorum. Seni dolandırdı mı?"

"Hayır."

"Sana tecavüz mü etti?"

"Hayır."

"Atını mı çaldı?"

"Hayır. Haydutlar tarafından öldürüldü."

"Haydutlar?" Kadın, üzgünden çok meraklı görünüyordu. "Dick'in asılacağını ya da şu Sur denen yere gönderileceğini düşünürdüm."

Kızarmış ekmeği ve sosislerin yarısını yediler. Podrick, şarap aromalı suyunu içerken Brienne bir kupa sulandırılmış şarap içti ve buraya neden geldiğini düşündü. Hyle Hunt gerçek bir şövalye değildi. Hyle'ın dürüst yüzü yalnızca bir maskeydi. *Onun yardımına ihtiyacım yok, onun korumasına ihtiyacım yok, ona ihtiyacım yok, dedi kendine. Büyük ihtimalle gelemeyecek bile. Onunla burada buluşmamı söylemişti, sadece başka bir oyundu.*

Sör Hyle geldiğinde Brienne kalkmaya hazırlanıyordu. "Leydim, Podrick," dedi şövalye. Kupalara, tabaklara ve yarısı yenmiş sosislere baktı. "Tanrılar, umarım buranın yemeklerini yememişsinizdir."

"Bizim ne yediğimiz seni ilgilendirmez," dedi Brienne. "Kuzenini buldun mu? Sana ne dedi?"

"Sandor Clegane en son Tuzçukuru'nda görülmüş, yağma günü. Daha sonra Üç Dişli Mızrak'ı takip ederek batıya doğru gitmiş."

Brienne kaşlarını çattı. "Üç Dişli Mızrak çok uzun bir nehir."

"Evet. Fakat Tazı'nın, nehrin ağzından ileri gideceğini düşünmüyorum. Görünüşe göre Batıdiyar onun için cazibesini yitirmiş. Tazı, Tuzçukuru'nda bir *gemi* arıyormuş." Sör Hyle çizmesinin içinden kuzu derisi bir parşömen

çıkardı, sosisleri kenara itti ve parşömeni açtı. Bir haritaydı. “Tazı, yol ağzındaki eski handa ağabeyinin üç adamını öldürmüş, işte şurada. Tuzçukuru’ndaki yağmaya liderlik etmiş, şurada.” Hyle, parmağının ucuyla Tuzçukuru’nu gösterdi. “Kapana kasılmış olabilir. Freyler, İkizler’de. Darry ve Harrenhal, Üç Dişli Mızrak’ın güneyinde. Batıda Blackwoodlar ile Brackenlar dövüşüyor. Lord Randyll de burada, Bakire Havuzu’nda. Tazı dağ kabilelerini geçmeyi başarsa bile, Vadi’ye giden yüksek yol kar yüzünden kapalı. Bir köpek nereye gidebilir?”

“Eğer Dondarrion’la birlikteyse...”

“Değil. Alyn bundan emin. Dondarion’ın adamları da Tazı’yı arıyormuş. Tuzçukuru’nda yaptığı şeyler için onu asacaklarını duyurmuşlar. Tuzçukuru’nda olanlar onların marifeti değil. Bu söylentiyi, kasabalıları Beric’e ve onun kardeşliğine karşı kışkırtabilmek umuduyla Lord Randyll yaydı. Sıradan insanlar Beric’i koruduğu sürece, Randyll yıldırım lordunu asla ele geçiremeyecek. Bir de, Taşyürek denen kadının liderlik ettiği şu diğer çete var... rivayete göre kadın, Beric’in sevgilisiymiş. Güya Freyler tarafından asılmış ama Dondarrion onu öpmüş ve hayata döndürmüş. Kadın artık ölemiyormuş, tıpkı Beric gibi.” Brienne haritayı inceledi. “Eğer Clegane en son Tuzçukuru’nda görüldüyse, adamın izlerini bulacağımız yer orası.”

“Tuzçukuru’nda, kalesinde saklanan yaşlı bir şövalyeden başka kimse kalmamış. Alyn böyle söylüyor.”

“Yine de, bir başlangıç yeri olur.”

“Bir adam var,” dedi Sör Hyle. “Bir rahip. Senin gelişinden bir gün önce benim kapılarımdan geçti. Adı Meribald. Nehir topraklarında doğmuş, nehir topraklarında büyümüş ve bütün hayatı boyunca burada hizmet vermiş. Yarın, nehir topraklarını dolaşmak için yola çıkıyor, her seferinde Tuzçukuru’na da uğrar. Onunla gitmeliyiz.”

Brienne sert bir şekilde yukarı baktı. “Biz?”

“Ben de seninle geliyorum.”

“Gelmiyorsun.”

“Pekâlâ, Rahip Meribald’la birlikte Tuzçukuru’na gidiyorum. Sen ve Podrick hangi kahrolası yere gitmek istiyorsanız gidebilirsiniz.”

“Lord Randyll yine beni takip etmeni mi emretti?”

“Senden uzak durmamı emretti. Lord Randyll, şöyle sert ve sağlam bir tecavüzün sana yarar sağlayacağını düşünüyor.”

“Öyleyse neden benimle gelmek istiyorsun.”

“Seçeneklerim seninle gelmek ya da kapı görevine geri dönmekti.”

“Eğer lordun emir verdiyse...”

“O artık benim lordum değil.”

Brienne şaşırdı. “Lordun hizmetinden ayrıldın mı?”

“Lordumuz, artık kılıcıma ya da kibrime ihtiyaç duymadığı konusunda beni bilgilendirdi. İkisi de aynı kapıya çıkar. Bundan böyle bağımsız bir şövalyenin maceralı hayatının tadını çıkaracağım... ama Sansa Stark’ı gerçekten bulursak, ödüllendirileceğimizi düşünüyorum.”

Bu için içinde altın ve arazi görüyor. “Benim niyetim kızı kurtarmak, satmak değil. Bir yemin ettim.”

“Ben bir yemin ettiğimi hatırlamıyorum.”

“İşte bu yüzden benimle gelmeyeceksin.”

Ertesi gün, güneş doğarken kasabadan ayrıldılar.

Tuhaf bir kafileydi: Sör Hyle kızıl bir süvari atının sırtındaydı, Brienne de uzun boylu boz kısrağının. Podrick Payne çökük sırtlı bineğini sürüyordu ve Rahip Meribald iki buçuk metrelik demir uçlu bir sırıkla onların yanında yürüyordu, adamın arkasından küçük bir eşek ve iri bir köpek geliyordu. Eşeğin taşıdığı yük o kadar ağırdı ki, Brienne hayvanın sırtının kırılacağından korkuyordu. Rahip Meribald, Bakire Havuzu’nun kapılarında, “Nehir topraklarındaki fakirler ve açlar için yiyecek,” demişti. “Tohumlar, kuru yemişler, kurutulmuş meyveler, yulaf, un, arpa esneği ve Soytarı Kapısı’ndaki handan aldığım üç tekerlek sarı peynir. Benim için tuzlu balık, Köpek için tuzlu et... ah, bir de tuz. Soğanlar, havuçlar, turplar, iki çuval fasulye, dört çuval arpa ve dokuz çuval portakal. Portakala karşı zaafım olduğunu itiraf ediyorum. Bunları bir denizciden aldım ve korkarım ki ilkbahara kadar yiyeceğim son portakallar bunlar olacak.”

Meribald, septsiz bir rahipti. İnanç’ın hiyerarşisinde, bir yalvaran kardeşten sadece bir basamak yukarıdaydı. Onun gibi yüzlercesi vardı; bir küçük köyden diğerine gidip ayinlere liderlik etmek, evlilik törenleri düzenlemek ve günahları bağışlamak gibi görevleri olan hırpani bir grup. Rahibin ziyaret ettiği insanlardan, onu beslemeleri ve barındırmaları bekleniyordu ama onlar da Meribald kadar fakirdi. Bu yüzden rahip, gittiği yerlerde, ev sahiplerine yük olmaksızın uzun süre kalamıyordu. Bazen, bazı iyi yürekli hancılar, onun mutfakta ya da ahırda uyumasına izin veriyordu. Rahibin misafirperverlik göreceğini bildiği septler, hisarlar ve hatta birkaç kale de vardı. Yakınlarda bu çeşit yerler olmadığında, rahip ağaçların altında ya da çalıların dibinde uyuyordu. “Nehir topraklarında çok güzel

çalılıklar vardır," dedi Meribald. "En yaşlı olanlar en iyi olanlardır. Hiçbir şey, yüz yaşındaki bir çalıyı geçemez. İnsan onlardan birinin içinde, bir handa uyuyormuşçasına rahat uyuyabilir, üstelik bitlerden korkmasına da gerek olmaz."

Rahip ne okuyabiliyor ne de yazabiliyordu, bunu yolda neşeli bir şekilde itiraf etmişti. Bununla birlikte yüzlerce dua biliyor ve *Yedi Köşeli Yıldız*'ın uzun paragraflarını ezbere okuyabiliyordu, küçük köylerde gerekli olan şey de buydu. Meribald'ın rüzgâr yanığı yüzünde yara izleri vardı, saçları gür ve griydi, gözlerinin kenarları çizgiliydi. Bir seksen boyunda iri bir adam olmasına rağmen, onu olduğundan çok daha kısa gösteren kambur bir yürüyüş tarzı vardı. Elleri büyük ve kayış gibiydi, parmak eklemleri kırmızıydı, tırnakları pisti. Adamın ayakları, Brienne'in o güne kadar gördüğü en büyük ayaklardı; çıplak, kara ve boynuz kadar sert.

"Yirmi yıldır bir kez bile ayakkabı giymedim," dedi rahip, Brienne'e. "İlk sene, ayaklarımda parmaktan çok su kesesi vardı ve ne zaman sert bir taşa bassam, topuklarım domuz gibi kanardı. Lakin dua ettim ve Yukarıdaki Kunduracı ayaklarımı köseleye çevirdi."

"Yukarıda kunduracı filan yok," diye itiraz etti Podrick.

"Var delikanlı... ama sen onu başka bir isimle anıyor olabilirsin. Söyle bana, yedi tanrının hangisini en çok seversin?"

Podrick bir an bile tereddüt etmeden, "Savaşçı," dedi.

Brienne boğazını temizledi. "Akşamgüneşi'ndeki rahibimiz yalnızca tek tanrı olduğunu söylerdi."

"Yedi yüzü olan bir tek tanrı. Öyledir leydim, bunun altını çizmekte haklısınız. Lakin sıradan insanlar için, Yegâne Olan Yedi'nin gizemini anlamak kolay değildir. Ben basit bir adamım, bu yüzden yedi tanrıdan bahsederim." Meribald tekrar Podrick'e döndü. "Savaşçı'yı sevmeyen bir çocukla hiç karşılaşmadım. Ama ben yaşlıyım ve yaşlı olduğum için Demirci'yi severim. Onun işçiliği olmasaydı, Savaşçı neyi savunacaktı? Her kasabanın ve her kalenin bir demircisi vardır. Ekinlerimizi ekebilmemiz için sabanlar yaparlar, gemilerimizi inşa ederken kullanmamız için çiviler yaparlar, sadık atlarımızın ayaklarını korumamız için nallar yaparlar, lordlarımızın parlak kılıçlarını yaparlar. Bir demircinin değerinden hiç kimse kuşku duyamaz, bu yüzden Yedi'den birini onun adıyla anarız fakat Demirci yerine Çiftçi, Balıkçı, Marangoz ya da Kunduracı da diyebilirdik. Ne iş yaptığı önemli değil. Önemli olan, iş yapıyor olması. Baba hükmeder, Savaşçı dövüşür, Demirci çalışır ve hepsi birlikte insanlar için en uygun

olan şeyleri ifa ederler. Demirci nasıl tanrının yüzlerinden biriyse, Kunduracı da Demirci'nin yüzlerinden biridir. Benim duamı duyan ve ayaklarımı iyileştiren oydu."

"Tanrılar merhametlidir," dedi Sör Hyle kuru bir sesle. "Ama sadece ayakkabılarını giyip meseleyi çözebilecekken, neden tanrıları rahatsız edesin?"

"Yalın ayak yürümek benim kefaretimdi. Kutsal rahipler bile günah işleyebilir ve benim iradem çok zayıftı. Gençtim ve hayat doluydum. Ve kızlar... eğer yaşadığın kasabanın dışına çıktığını gördüğün tek adam oysa, bir rahip bile bir prens kadar kahraman görünebilir. Onlara *Yedi Köşeli Yıldız*'dan bölümler okurdum. Bakire'nin Kitabı en etkili olandı. Ah, ben ayakkabılarımı atmadan önce günahkâr bir adamdım. Çiçeğini kopardığım bakireleri düşünmek beni utandırıyor."

Brienne eyerinde huzursuzca kıpırdandı; Yüksek Bahçe'nin duvarlarının altındaki kampı ve Sör Hyle ile diğer şövalyelerin, Brienne'le ilk kimin yatacağına dair girdiği bahsi hatırlamıştı.

"Biz bir bakireyi arıyoruz," diye itiraf etti Podrick. "On üç yaşında soylu bir kız, kızıl saçlı."

"Haydutları aradığınızı sanıyordum."

"Onları da arıyoruz," dedi Podrick.

"Yolcuların çoğu o tür adamlardan uzak durmaya çalışır ama siz onları arıyorsunuz," dedi Meribald.

"Sadece bir haydut arıyoruz," dedi Brienne. "Tazı."

"Evet, Sör Hyle söyledi. Yedi seni korusun çocuk. O adamın arkasında, katledilmiş bebeklerden ve tecavüze uğramış kızlardan oluşan bir iz olduğu söyleniyor. Ona Tuzçukuru'nun Deli Köpeği dendiğini duydum. İyi bir insanın öyle bir yaratıkla ne işi olur?"

"Podrick'in bahsettiği kız onun yanında olabilir."

"Gerçekten mi? Öyleyse zavallı kız için dua etmeliyiz."

Ve benim için, diye düşündü Brienne, *benim için de bir dua lütfen. Yaşlı Hatun'dan, fenerini yukarı kaldırmasını ve beni Leydi Sansa'ya götürmesini iste. Savaşçı'dan, Leydi Sansa'yı koruyabilmem için kollarıma kuvvet vermesini iste.* Ama bunları yüksek sesle söylemedi; Hyle Hunt'ın duyabileceği ve Brienne'in kadınsı zayıflığıyla dalga geçebileceği bir yerde söyleyemezdi.

Rahip Meribald yayanken ve adamın eşeği o kadar ağır bir yük taşırken, kafile gün boyunca çok yavaş ilerledi. Batıya doğru uzanan ana yolu

kullanmadılar. Bir zamanlar, Brienne ve Sör Jaime o yoldan birlikte geçmişlerdi, yolun diğer tarafından gelmişler ve Bakire Havuzu'nu talan edilmiş bir halde bulmuşlardı, kasaba cesetlerle doluydu. Kafile o yol yerine, Yengeç Koyu'nun kıyısını takip ederek kuzeydoğuya doğru giden patikaya saptı. Eğri büğrü patika o kadar dardı ki, Sör Hyle'ın kıymetli haritalarının ikisinde de görünmüyordu. Bakire Havuzu'nun bu tarafında, Kırıkpençe Burnu'nun dik tepelerinden, kara bataklıklarından ve çam ormanlarından eser yoktu. Kafilenin geçtiği araziler alçak ve ıslaktı; mavi gri bir gökyüzünün altında, kum tepeciklerinden ve tuz bataklıklarından ibaret bir boşluk. Yol zaman zaman sazlıkların ve metcezir gölcüklerinin arasında kayboluyor ve ancak bir mil sonra tekrar ortaya çıkıyordu. Yanlarında Meribald olmasaydı kesinlikle kaybolurlardı, Brienne bunu biliyordu. Zemin genelde yumuşaktı, rahip bazı yerlerde önden gidiyor ve ayak basabileceklerinden emin olmak için sırığıyla zemini yokluyordu. Etrafta fersahlar boyunca tek ağaç yoktu. Sadece deniz, gökyüzü ve kum vardı.

Yeryüzünde, Tarth'tan bu kadar farklı bir arazi daha olamazdı. Tarth'ın dağları, şelaleleri, yüksek çayırları ve gölgeli vadileri vardı ama Brienne bu yerin de kendine özgü bir güzelliği olduğunu düşündü. Kurbağalar ve çekirgelerle dolu onlarca dereden geçtiler, koyun üzerinde uçan deniz kırlangıçlarını seyrettiler, kum tepeciklerinden seslenen çullukları duydular. Bir seferinde, yollarına bir tilki çıktı ve Meribald'ın köpeğini çılgınca havlattı.

İnsanlar da vardı. Bazıları, sazların arasında çamur ve samandan inşa edilmiş evlerde yaşıyordu. Diğerleri, evlerini, kum tepeciklerine çakılmış ince kazıkların üstüne kurmuştu ve koyda deri kayıklarla balık tutuyordu. İnsanların çoğu, kendilerininkinden başka bütün insan topluluklarından uzakta, yalnız yaşıyormuş gibi görünüyordu. Utangaç bir halka benziyorlardı ama öğlene doğru rahibin köpeği tekrar havlamaya başladı ve sazlıkların içinden üç kadın çıktı. Meribald'a midyelerle dolu bir sepet verdiler, rahip de midyelerin karşılığında kadınlara birer portakal verdi. Midyeler bu dünyada çamur kadar sıradandı ama portakal az bulunur ve pahalı bir şeydi. Kadınlardan biri çok yaşlıydı, biri hamileydi ve biri, ilkbaharda açan bir çiçek kadar taze ve güzel bir kızdı. Meribald, kadınları günah çıkarmaları için kafilenin uzağına götürdüğünde, Sör Hyle güldü ve, "Görünüşe göre tanrılar bizimle birlikte yürüyor," dedi. "En azından Bakire,

Anne ve Yaşlı Hatun." Podrick öyle şaşkın görünüyordu ki Brienne çocuğa hayır demek zorunda kaldı, onlar sadece üç bataklık kadınıydı.

Daha sonra, yolculuklarına kaldıkları yerden tekrar başladıklarında, Brienne, Meribald'a döndü. "Bu insanlar Bakire Havuzu'ndan sadece bir gün uzakta yaşıyor, buna rağmen savaş onlara hiç dokunmamış," dedi.

"Dokunulacak bir şeyleri yok leydim. Onların hazineleri deniz kabukları, taşlar ve deri kayıklardan ibaret. En iyi silahları, paslı demir bıçaklardır. Onlar doğar, yaşar, sever ve ölür. Topaklarının Lord Mooton tarafından yönetildiğini bilirler ama çok azı onu bir kez olsun görmüştür. Nehirova ve Kral Toprakları, bu insanlar için sadece birer isimdir."

"Ama tanrıları biliyorlar," dedi Brienne. "Bu sizin marifetiniz sanırım. Kaç zamandır nehir topraklarını dolaşıyorsunuz?"

"Yakında kırk yıl olacak," dedi rahip ve adamın köpeği gürültüyle havladı. "Bakire Havuzu'ndan Bakire Havuzu'na turum yarım yıl kadar sürer, bazen daha uzun. Fakat Üç Dişli Mızrak'ı bildiğimi söyleyemem. Büyük lordların kalelerini sadece uzaktan görürüm ama pazar kasabalarını, hisarları, bir ismi bile olmayan küçük köyleri, çalılıkları, tepeleri, susamış bir adamın su içebileceği dereleri ve sığınabileceği mağaraları bilirim. Sıradan insanların kullandığı yolları ve deri haritalarda görünmeyen eğri büğrü, çamurlu patikaları da bilirim." Rahip güldü. "Bilmek zorundayım. Ayaklarım o yolların her milini en az on kez yürüdü."

Arka yollar haydutların kullandığı yollar, mağaralar da aranılan adamlar için ideal saklanma yerleri. Brienne, Sör Hyle'ın bu adamı nereden tanıdığını merak ederek şüpheyle ürperdi. "Yalnız bir hayatınız olmalı rahip."

Yedi her zaman benimle," dedi Meribald, "ayrıca sadık hizmetkârım ve Köpek var."

"Köpeğinizin bir adı var mı?" diye sordu Podrick Payne.

"Olmalı," dedi Meribald, "ama o benim köpeğim değil. O değil."

Köpek havladı ve kuyruğunu salladı. İri ve tüylü bir yaratıktı, en az altmış beş kilo olmalıydı ama dost canlısı bir hayvandı.

"Bu köpek kime ait?" diye sordu Podrick.

"Kendine ve Yedi'ye," dedi Meribald. "Adına gelince, bana adının ne olduğunu söylemedi. Ben de ona Köpek diyorum."

"Ah." Podrick'in, adı Köpek olan bir köpekten ne çıkaracağını bilemediği çok açıktı. Bir süre düşündü ve sonra, "Küçükken benim de bir köpeğim vardı," dedi. "Ona Kahraman derdim."

"Öyle miydi?"
"Nasıl yani?"
"Kahraman mıydı?"
"Hayır. Ama iyi bir köpekti. Öldü."
"Köpek, yollarda güvende olmamı sağlıyor. Böylesine zor zamanlarda bile. Köpek yanımdayken, ne kurtlar ne de haydutlar beni taciz etmeye yelteniyor." Rahip kaşlarını çattı. "Kurtlar son zamanlarda iyice azdı. Bunca yıldır gördüğüm en büyük sürüde bir düzineden az kurt vardı ama şimdi Üç Dişli Mızrak boyunca yüzlerce kurttan oluşan büyük sürüler dolaşıyor."
"Onlara bizzat rastladınız mı?" diye sordu Sör Hyle.
"Yedi beni korudu, bundan esirgendim ama geceleri kurtların sesini duydum, yalnızca bir kez de değil. Çok fazla ses... insanın kanını donduran sesler. O sesler Köpek'i bile titretiyor ki Köpek onlarca kurt öldürdü." Rahip, köpeğin başını okşadı. "Bazıları onların şeytan olduğunu söylüyor. Sürünün lideri, canavar gibi bir dişi kurtmuş. Amansız, gri ve kocaman bir gölgeymiş. Yaban öküzlerini tek başına devirebiliyormuş. Hiçbir tuzak ya da kapan onu durduramıyormuş çünkü dişi kurt ne çelikten ne de ateşten korkuyormuş. Üstüne çıkmayı deneyen erkek kurtları öldürüyormuş ve insan etinden başka bir et yemiyormuş."
Sör Hyle Hunt güldü. "Sonunda becerdin rahip. Zavallı Podrick'in gözleri haşlanmış yumurta kadar büyüdü."
"Büyümedi," dedi Podrick öfkeyle. Köpek havladı.
O gece kum tepelerinde kamp kurdular. Brienne ateş yakmak istedi. Podrick'i, dalgaların kıyıya sürüklediği dalları toplaması için sahile gönderdi ama çocuk boş ellerle geri döndü, dizlerine kadar çamura bulanmıştı. "Deniz çekilmiş sör, leydim. Su yok, sadece çamur var."
"Çamurdan uzak dur çocuk," dedi Rahip Meribald. "Çamur, yabancıları sevmez. Eğer yanlış yere yürürsen, çamur açılır ve seni yutar."
"Altı üstü *çamur,*" diye ısrar etti Pod.
"Ta ki ağzını doldurup burun deliklerinden içeri girmeye başlayana kadar. Sonra çamur, ölümdür." Rahip, sözlerindeki soğukluğu yok etmek için gülümsedi. "Şu çamuru temizle ve bir dilim portakal ye delikanlı."
Ertesi gün de hemen hemen aynıydı. Tuzlu balık ve daha fazla portakal dilimiyle kahvaltı ettiler ve güneş tam olarak doğmadan önce yola düştüler. Önlerinde pembe, arkalarında mor bir sema vardı. Köpek, her saz kümesini koklayarak ve bazılarının üstüne işemek için durarak önden yürüdü; yolu

Meribald kadar iyi biliyormuş gibi görünüyordu. Dalgalar yükselirken, sabah havasında deniz kırlangıçlarının sesi titredi.

Öğlene yakın, küçük bir köyde durdular. Gördükleri ilk köy buydu, küçük bir derenin üzerinde sekiz tane kazıklı ev yükseliyordu. Erkekler balığa çıkmıştı ama kadınlar ve küçük erkek çocuklar, evlerden sarkan ip merdivenleri kullanarak aşağı indiler ve dua etmek için Rahip Meribald'ın etrafında toplandılar. Ayinden sonra, rahip köylülerin günahlarını bağışladı ve onlara biraz turp, bir çuval fasulye ve kıymetli portakallarından ikisini bıraktı.

Tekrar yola çıktıklarında, "Bu gece sırayla nöbet tutsak iyi olur dostlarım," dedi Meribald. "Köylüler, eski gözcü kulesinin batısındaki kum tepelerinin etrafında dolaşan üç ıskarta gördüklerini söylediler."

"Sadece üç mü?" Sör Hyle gülümsedi. "Üç adam, bizim kılıç kadınımıza bal gibi gelir. Zaten silahlı adamlara yanaşmazlar."

"Eğer açlıktan ölmüyorlarsa," dedi rahip. "Bu bataklıklarda yiyecek vardır ama sadece nereye bakacağını bilen insanlar için. Bu adamlar buralara yabancı, onlar bir mücadelenin sağ kalanları. Eğer bize yanaşacak olurlarsa sör, size yalvarıyorum, onları bana bırakın."

"Onlara ne yapacaksın?"

"Besleyeceğim. Onları bağışlayabilmem için günahlarını itiraf etmelerini isteyeceğim. Onlara bizimle birlikte Sessiz Ada'ya gelmelerini söyleyeceğim."

"Bu, biz uyurken boğazlarımızı kesmelerini söylemenizle aynı şey," dedi Hyle Hunt. "Lord Randyll'in, ıskartalarla baş etmek için daha iyi bir yöntemi var... çelik ve kendir ip."

"Sör? Leydim?" dedi Podrick. "Iskarta, bir haydut mudur?"

"Az çok," diye cevapladı Brienne.

Rahip Meribald aynı fikirde değildi. "Çoktan daha az. Çeşit çeşit haydut vardır, tıpkı çeşit çeşit kuş olduğu gibi. Bir çulluğun da, bir deniz kartalının da kanatları vardır ama ikisi aynı değildir. Şarkıcılar, iyi adamların şeytani bir lordla mücadele etmek için yasaların dışına çıktığını anlatmayı sever ama haydutların çoğu yıldırım lorduna değil, şu yağmacı Tazı'ya benzer. Onlar açgözlülükle müteharrik, habasetle bozulmuş, şeytani adamlardır. Tanrıları hor görür, yalnızca kendilerini düşünürler. Iskartalar da onlar kadar tehlikeli olabilirler ama merhametimizi daha çok hak ederler. Hemen hemen hepsi, alt tabakadan gelen basit adamlardır. Bir lord gelip de onları savaşa götürene kadar, evlerinin en fazla bir mil uzağına gitmişlerdir. Kötü

ayakkabılar ve kötü kıyafetler giyerek o lordun sancağının altında yürürler. Çoğu zaman bir oraktan, keskinleştirilmiş bir çapadan ya da bir taşı bir sopaya bağlayarak bizzat yaptıkları tokmaktan başka silahları yoktur. Kardeşler kardeşlerle, oğullar babalarla, arkadaşlar arkadaşlarla yürür. Şarkıları ve hikâyeleri duymuşlardır; bu yüzden, görecekleri mucizelerin, kazanacakları şöhretin ve zenginliğin hayalini kurarak hevesli yüreklerle yola düşerler. Savaş güzel bir macera gibi görünür, bütün hayatları boyunca görebilecekleri en büyük macera.

Sonra savaşın tadını alırlar.

Bazıları o tek tadışla kırılır. Diğerleri yıllarca dayanır, sonunda katıldıkları mücadelelerin sayısını unuturlar ama yüz mücadeleden sağ çıkmış bir adam bile, yüz birinci mücadelesinde kırılabilir. Kardeşler kardeşlerinin ölümünü izler. Babalar oğullarını kaybeder. Arkadaşlar, bir baltayla biçilmiş arkadaşlarının, iç organlarını bedenlerinin içinde tutmaya çalışmalarını seyreder.

Onları oraya götüren lordun katledilişini görür ve başka bir lordun, onların artık ona ait olduğunu söylediğini duyarlar. Bir yara alır ve daha o yara iyileşmeden yeni bir yaraya sahip olurlar. Yemekleri her zaman kıttır. Ayakkabıları yürümekten parçalanır. Kıyafetleri yırtılır ve çürür. O adamların yarısı, kirli su içmekten altlarına pislerler.

Yeni bir çizme, daha sıcak tutan bir pelerin ya da paslı bir miğfer istediklerinde, bunları cesetlerden almak zorundadırlar. Çok zaman geçmeden yaşayanlardan da çalmaya başlarlar; topraklarında savaştıkları insanlardan, tıpkı eskiden onlar gibi olan adamlardan. O insanların koyunlarını keser ve tavuklarını çalarlar. Sonra, o insanların kızlarını da çalmalarına sadece bir adım vardır. Bir gün etraflarına bakarlar ve bütün arkadaşlarının, bütün akrabalarının gittiğini fark ederler; hiç tanımadıkları bir sancağın altında, yabancıların yanında savaşmaktadırlar. Nerede olduklarını ya da evlerine nasıl geri döneceklerini bilmezler. Uğruna savaştıkları lord onların adını bile bilmez ama işte oradadır; toplanmaları için bağırır, ellerindeki mızraklarla, tırpanlarla ve keskinleştirilmiş çapalarla bir hat oluşturmaları ve direnmeleri için bağırır. Sonra şövalyeler gelir; çeliğe bürünmüş yüzsüz adamlar. Ve şövalyelerin taarruzunun çelik gümbürtüsü, dünyayı doldurmuş gibi görünür...

Ve adam kırılır.

Döner ve koşar. Ya da mücadeleden sonra cesetlerin üstünde sürünerek uzaklaşır. Ya da gecenin karanlığında gizlice kaçar ve saklanacak bir yer

bulur. O sırada eve dair bütün düşünceler kaybolmuştur. O adam için krallar, lordlar ve tanrılar, onun bir gün daha yaşamasını sağlayacak bir parça bozuk etten ya da korkularını birkaç saat için dindirecek bir matara kötü şaraptan daha önemsizdir. Iskarta günden güne, yemekten yemeğe yaşar, artık insandan çok bir hayvandır. Leydi Brienne yanılmıyor. Bunun gibi zamanlarda, bir yolcu ıskartalara dikkat etmelidir... ama aynı zamanda onlara acımalıdır."

Meribald'ın sözleri bittiğinde, küçük kafilenin üstüne derin bir sessizlik çöktü. Brienne, bir keçi söğüdü kümesinin yapraklarını hışırdatan rüzgârı ve bir dalgıçkuşunun uzaklardan gelen çığlığını duyabiliyordu. Rahiple eşeğin yanında, dilini dışarı sarkıtmış bir halde yürüyen Köpek'in kesik kesik soluk alıp verişini duyabiliyordu. Sessizlik uzadıkça uzadı, sonunda Brienne, Meribald'a, "Sizi savaşa götürdüklerinde kaç yaşındaydınız?" diye sordu.

"Ah, şu sizin oğlandan daha büyük değildim," dedi Meribald. "Doğruyu söylemek gerekirse savaş için çok küçüktüm ama bütün ağabeylerim gidiyordu ve ben arkada kalamazdım. William onun yaveri olabileceğimi söyledi. Will şövalye değildi gerçi; handan çaldığı bir mutfak bıçağıyla silahlanmış bir bulaşıkçıydı. Basamaktaşı'nda öldü ve bir darbe bile indirmedi. Onun işini bitiren yüksek ateşti, ağabeyim Robin de öyle öldü. Owen, kafasını ikiye ayıran bir gürz darbesiyle can verdi. Owen'ın arkadaşı Jon Pox da tecavüz suçuyla asıldı."

"Dokuzmetelik Kralları'nın Savaşı mı?" diye sordu Hyle Hunt.

"Savaşa bu adı verdiler ama ben ne bir kral gördüm ne de bir metelik kazandım. Ama bir savaştı. Hepsi buydu."

Samwell

Sam pencerenin önünde duruyordu. Güneşin son ışıklarının, bir sıra sivri tepeli çatının ardında kayboluşunu izlerken endişeli bir halde sallanıyordu. *Yine sarhoş oldu galiba,* diye düşündü hüzünle. *Ya da yeni bir kızla tanıştı.* Küfretmesi mi yoksa ağlaması mı gerektiğini bilmiyordu. Dareon'ın onun kardeşi olması gerekiyordu. *Ondan şarkı söylemesini iste, bunu herkesten iyi yapar. Ondan başka bir şey yapmasını iste...*

Gece sisi yükselmeye başlamıştı. Eski kanal boyunca dizilmiş binaların duvarlarına gri parmaklar tırmanıyordu. "Geri döneceğine dair söz verdi," dedi Sam. "Onu sen de duydun."

Şebboy, kırmızı ve şiş gözleriyle Sam'e baktı. Kirli ve dağınık saçları yüzüne dökülmüştü. Kız, bir çalılığın dallarının arasından bakan ürkek bir hayvana benziyordu. En son günler önce bir ateş yakmışlardı ama yabanıl kız, soğuk küllerde hâlâ bir parça sıcaklık varmış gibi şöminenin yanında oturuyordu. "Burada bizimle birlikte olmaktan hoşlanmıyor," dedi, bebeği uyandırmamak için fısıltıyla konuşuyordu. "Burada hüzün var. O şarap ve kahkaha olan yerleri seviyor."

Evet, diye düşündü Sam, *ve buradan başka her yerde şarap var.* Braavos hanlarla, birahanelerle ve genelevlerle doluydu. Ve eğer Dareon bir şömine ateşini ve sıcak şarabı; bayat ekmeğe, ağlayan bir kadına, şişman bir korkağa ve yaşlı hasta bir adama tercih ediyorsa, onu kim suçlayabilirdi? *Ben suçlayabilirim. Akşam olmadan döneceğini söylemişti, bize şarap ve yiyecek getireceğini söylemişti.*

Sam, her şeye rağmen, şarkıcının aceleyle eve doğru koştuğunu görmeyi ümit ederek bir kez daha pencereden dışarı baktı. Gizli şehrin üzerine çöken karanlık, sürünerek ara sokaklara ve kanallara giriyordu. Braavos'un iyi insanları birazdan pencerelerinin panjurlarını kapatacak ve kapılarını sürgüleyeceklerdi. Gece eşkıyalara ve zaniyelere aitti. *Dareon'ın yeni arkadaşları var,* diye düşündü Sam kederle. Şarkıcı son zamanlarda sadece o arkadaşlardan bahsediyordu. Bir zaniye hakkında şarkı yazmaya çalışıyordu. Kadının adı Ay Gölgesi'ydi, Dareon'ı Ay Havuzu'nun yanında şarkı söylerken duymuş ve onu bir öpücükle ödüllendirmişti. "Ondan gümüş istemeliydin," demişti Sam. "Sikkeye ihtiyacımız var, öpücüklere

değil.” Fakat şarkıcı sadece gülümsemişti. “Bazı öpücükler, sarı altından daha değerlidir Katil.”

Bunu hatırlamak da Sam’i öfkelendirdi. Dareon’ın görevi zaniyelerle ilgili şarkılar yazmak değildi. Dareon’ın görevi, Sur’u ve Gece Nöbetçileri’nin kahramanlıklarını anlatan şarkılar söylemekti. Jon, o şarkıların, birkaç genç adamı siyahları giymeye ikna edebileceğini ummuştu. Ama Dareon altın öpücükler, gümüş saçlar ve kırmızı dudaklar hakkında şarkılar söylemişti. Kimse kırmızı dudaklar için siyahları giymezdi.

Bazen Dareon’ın şarkıları bebeği de uyandırıyordu. Çocuk feryat etmeye başlıyordu, Dareon ona sessiz olması için bağırıyordu, Şebboy ağlıyordu, sonra şarkıcı öfkeyle dışarı çıkıyor ve günlerce geri dönmüyordu. “Bebeğin ağlamaları yüzünden kızı tokatlamak istiyorum,” diye şikâyet ediyordu Dareon, “kızın hıçkırıkları yüzünden hemen hemen hiç uyuyamıyorum.”

Eğer bir oğlun olsaydı ve onu kaybetseydin sen de ağlardın, diye düşündü Sam. Şebboy’u kederli olduğu için suçlayamıyordu. Bunun yerine Jon Kar’ı suçluyor ve Jon’un kalbinin ne zaman taşa dönüştüğünü merak ediyordu. Bu soruyu bir keresinde, Şebboy kanaldan su çekmeye gittiğinde Üstat Aemon’a da sormuştu. Yaşlı adam, “Onu Lord Kumandan yaptığınızda,” diye yanıtlamıştı.

Şimdi, saçakların altındaki bu soğuk odada çürürken bile, Sam, Jon’un, Üstat Aemon’ın düşündüğü şeyi yaptığına inanmak istemiyordu. *Ama doğru olmalı. Yoksa Şebboy neden bu kadar çok ağlasın?* Sam’in yapması gereken tek şey, Şebboy’a, emzirdiği çocuğun kime ait olduğunu sormaktı ama Sam’in buna cesareti yoktu. *Ben hâlâ korkağım Jon.* Sam bu dünyada nereye giderse gitsin, korkusu da onunla birlikte gidiyordu.

Braavos’un çatılarında gök gürültüsüne benzer bir gümbürtü yankılandı; Titan, deniz kulağının karşısından gecenin çöküşünü haber veriyordu. Ses, bebeği uyandıracak kadar şiddetliydi ve bebeğin feryadı Üstat Aemon’ı uyandırdı. Şebboy çocuğu emzirmeye giderken, yaşlı adamın gözleri açıldı. Aemon, yattığı dar yatakta hafifçe kıpırdandı. “Yumurta? Çok karanlık. Neden bu kadar karanlık?”

Çünkü sen körsün. Braavos’a vardıklarından beri, Aemon’ın aklı daha sık gidip gelir olmuştu. Bazı günler, nerede olduğunu bilmiyormuş gibi görünüyordu. Bazı günler bir şeyler söylerken ne anlattığını unutuyor ve babasıyla ya da ağabeyiyle ilgili anlamsız konuşmalar yapıyordu. *Aemon*

yüz iki yaşında, diye hatırlattı Sam kendine, ama üstat Kara Kale'de de yüz iki yaşındaydı ve aklı orada hiç gidip gelmiyordu.

"Benim," dedi Sam. "Samwell Tarly. Kâhyanız."

"Sam." Üstat Aemon dudaklarını yaladı ve güzlerini kırpıştırdı. "Evet. Ve burası Braavos. Beni bağışla Sam. Sabah oldu mu?"

"Hayır." Sam, yaşlı adamın alnına dokundu. Aemon'ın nemli teni soğuk ve yapış yapıştı, solukları hafif bir hırıltıya dönüşmüştü. "Gece oldu üstat. Uyuyordunuz."

"Uzun zamandır. Burası çok soğuk."

"Odunumuz yok," dedi Sam. "Hancı, sikke ödemezsek daha fazla odun vermeyeceğini söyledi." Bu konuşmayı dördüncü ya da beşinci kez yapıyorlardı. *Sikkelerimizi odun almak için kullanmalıydım,* diye azarladı Sam kendi kendini. *Üstadı sıcak tutmayı akıl etmeliydim.*

Ama Sam, son gümüşünü, Kırmızı Eller Sarayı'ndan bir şifacıya vermişti. Şifacı, üstüne kırmızı ve beyaz şeritler işlenmiş bir cübbe giyen, uzun boylu, solgun bir adamdı. Gümüş sikkenin Sam'e satın aldığı tek şey, yarım matara rüya şarabıydı. "Bu, adamın gidişinin daha zahmetsiz olmasına yardım edebilir," demişti Braavoslu. Sam yapılacak başka bir şey olup olmadığını sorduğunda, adam başını iki yana sallamıştı. "Merhemlerim, iksirlerim, çaylarım, alkollü karışımlarım, zehirlerim ve lapalarım var. Adamı kanatabilirim, sülükleyebilirim, bağırsaklarını temizleyebilirim... ama neden? Hiçbir sülük onu tekrar genç yapamaz. Bu yaşlı bir adam ve ölüm onun ciğerlerine işlemiş. Ona bunu içir ve bırak uyusun."

Ve Sam, üstadın uyumasına izin vermişti; bütün gece ve bütün gün. Ama şimdi, yaşlı adam doğrulmaya çalışıyordu. "Gemilere gitmeliyiz."

Yine gemiler. "Dışarı çıkamayacak kadar zayıfsınız," demek zorunda kaldı Sam. Üstat Aemon'ın yolculuk sırasında kaptığı soğuk algınlığı, adamın göğsüne yerleşmişti. Braavos'a vardıklarında üstat o kadar güçsüzdü ki onu kıyıya taşımak zorunda kalmışlardı. O sırada hâlâ bir torba gümüşleri vardı ve Dareon handaki en büyük yatağı istemişti. Aldıktan yatak sekiz kişinin uyuyabileceği kadar genişti, bu yüzden hancı sekiz kişilik ücret almak için ısrar etmişti.

"Yarın sabah limana gideriz," diye söz verdi Sam. "Siz de araştırır ve Eski Şehir'e giden bir sonraki gemiyi bulursunuz." Braavos, sonbaharda bile yoğun bir limandı. Aemon yolculuk edebilecek kadar iyileştiğinde, onları gitmeleri gereken yere götürecek bir gemi bulmaları zor olmayacaktı.

Yolculuğun bedelini ödemek daha güç olacaktı. Yedi Krallık'tan gelen bir gemi en iyi umutları olurdu. Ya da Eski Şehir'den gelen ve Gece Nöbetçileri'nde akrabası olan bir tacir. Sur'da yürüyen adamlara saygı duyan birkaç insan hâlâ olmalıydı.

"Eski Şehir," diye hırıldadı Üstat Aemon. "Evet. Rüyamda Eski Şehir'i gürdüm Sam. Yine gençtim, kardeşim Yumurta ve onun hizmet ettiği iri şövalye yanımdaydı. Şu korkunç sert elma şarabını yaptıktan eski handa içiyorduk." Tekrar doğrulmaya çalıştı ama harcadığı gücün onun için çok fazla olduğu anlaşıldı. Üstat bir an sonra tekrar yatağa yığıldı. "Gemiler," dedi yine. "Aradığımız cevabı orada bulacağız. Ejderhalarla ilgili. Bilmeye ihtiyacım var."

Hayır, diye düşündü Sam, *yiyeceğe ve ısıya ihtiyacınız var, dolu bir mideye ve yanan bir şömineye.* "Aç mısınız üstat? Biraz ekmeğimiz ve bir parça peynirimiz kaldı."

"Şimdi değil Sam. Sonra, daha güçlü olduğumda."

"Yemek yemezseniz nasıl daha güçlü olacaksınız?" Denizde, Skagos'tan sonra, hiçbiri fazla yemek yememişti. Sert sonbahar fırtınaları bütün Dar Deniz boyunca onları kovalamıştı. Fırtına gök gürültüsüyle, şimşekle ve günlerce süren kara yağmurlarla birlikte güneyden gelmişti. Bazen de insanın içine işleyen soğuk ve amansız rüzgârlarla kuzeyden esmişti. Bir keresinde hava o kadar soğumuştu ki, Sam uyanmış ve bütün gemiyi inci kadar beyaz bir buz tabakasıyla kaplı halde bulmuştu. Kaptan, geminin direğini indirip güverteye bağlamıştı, gemi yola küreklerle devam etmişti. Titan'ı gördükleri sırada herkesin midesi boştu.

Ama sağ salim karaya çıktıklarında, Sam kurt gibi aç olduğunu fark etmişti. Dareon ve Şebboy da aynı durumdaydı. Bebek bile daha büyük bir iştahla süt emmeye başlamıştı, fakat Aemon...

"Mutfaktakilere yalvarıp bayatlamış ekmeği ıslatmak için biraz et suyu alabilirim," dedi Sam, yaşlı adama. Hancı, soğuk bakışlı sert bir adamdı ve çatısının altındaki bu siyahlı yabancılardan şüpheleniyordu ama hancının aşçısı daha nazik biriydi.

"Hayır. Belki biraz şarap?"

Şarap yoktu. Dareon, şarkı söyleyerek kazandığı sikkelerle şarap alacağına dair söz vermişti. Sam, "Daha sonra şarabımız olacak," demek zorunda kaldı. "Suyumuz var ama iyi su değil." İyi su, Braavosluların tatlı su nehri dediği büyük su kemerinden geliyordu. Zengin adamlar, kemerden su getirebilmek için evlerine borular döşetmişlerdi. Fakir insanlar,

kovalarını ve bakraçlarını umumi çeşmelerde dolduruyorlardı. Sam bir keresinde, Şebboy'u biraz su getirmesi için dışarı göndermişti ama kızın hayatı boyunca Craster Kalesi'nde yaşadığını ve daha önce böyle büyük bir yer görmediğini unutmuştu. Braavos, adalardan ve kanallardan ibaret bir labirentti. Çimenlerden ve ağaçlardan yoksundu. Şebboy'un anlamadığı bir dilde konuşan yabancılarla doluydu. Şebboy dışarıda öyle korkmuştu ki önce yolunu, çok geçmeden de kendini kaybetmişti. Sam, kızı, uzun zaman önce ölmüş bir deniz lordunun taştan ayaklarının dibinde ağlar halde bulmuştu. "Elimizde sadece kanal suyu var," dedi Sam, Üstat Aemon'a, "ama aşçı suyu kaynattı. Eğer isterseniz rüya şarabımız da var."

"Şimdilik yeterince rüya gördüm. Kanal suyu yeter. Bana yardım et lütfen."

Sam yaşlı adamı doğrulttu, su kupasını adamın kuru ve çatlak dudaklarına götürdü. Buna rağmen, suyun yarısı üstadın göğsüne döküldü. Birkaç yudumdan sonra, "Yeter," dedi üstat. Öksürdü. "Beni boğacaksın." Sam'in kollarında titredi. "Oda niye bu kadar soğuk?"

"Odunumuz kalmadı." Dareon, şömineli bir oda için, hancıya normalden iki kat fazla ücret ödemişti ama burada odunun bu kadar pahalı olabileceği hiçbirinin aklına gelmemişti. Braavos'ta, kudretli adamların avluları ve bahçeleri dışında ağaç yetişmiyordu. Braavoslular, büyük deniz kulağının etrafını çevreleyen ücra adaları kaplayan ve rüzgâr siperi gibi iş görerek şehri fırtınalardan koruyan çamları da kesmiyordu. Yakacak odun, nehirlerin yukarısından ve deniz kulağının karşı tarafından mavnalarla getiriliyordu. Burada gübre bile kıymetliydi; Braavoslular at yerine tekne kullanıyordu. Eğer Sam ve yanındakiler, Eski Şehir'e plandıkları gibi gidebilselerdi, bunların hiçbiri onlar için önemli olmayacaktı ama Üstat Aemon bu kadar hastayken plana sadık kalmaları imkânsızdı. Açık denizde yapılacak yeni bir yolculuk, üstadı öldürürdü.

Aemon'ın elleri battaniyenin üstünde gezinerek Sam'in kolunu aradı. "Limana gitmeliyiz Sam."

"Daha güçlü olduğunuzda." Yaşlı adam, tuzlu su serpintilerine ve su kenarındaki nemli rüzgârlara dayanacak durumda değildi ve Braavos'ta her yer su kenarıydı. Kuzey, Mor Liman'dı; Braavoslu ticaret gemileri, Deniz Lordu'nun Sarayı'nın kubbelerinin ve kulelerin altına bağlanıyordu. Batıda Paçavracı Limanı vardı; diğer Özgür Şehirler'den, Batıdiyar'dan, Ibben'den ve uzak doğunun masalsı topraklarından gelen gemiler orada toplanıyordu. Geri kalan her yerde küçük rıhtımlar ve palamar yerleri vardı. Karidesçiler,

yengeççiler ve balıkçılar, çamur düzlüklerinde ve nehir ağzılarında çalıştıktan sonra teknelerini eski iskelelere bağlıyorlardı. “Şimdi giderseniz çok fazla yorulursunuz.”

“Öyleyse benim yerime sen git,” diye ısrar etti Aemon, “ve bana şu ejderhaları gören birini getir.”

“Ben mi?” Bu öneri Sam’i dehşete düşürdü. “Üstat, o sadece hikâyeydi. Bir denizci hikâyesi.” Bunun suçlusu da Dareon’dı. Şarkıcı, birahanelerden ve genelevlerden tuhaf hikâyeler getiriyordu, fakat ejderhalarla ilgili olanı duyduğunda sarhoştu ve hikâyenin detaylarını hatırlamıyordu. “Bütün hikâyeyi Dareon uydurmuş bile olabilir. Şarkıcılar bunu yapar. Hikâyeler uydururlar.”

“Yaparlar,” dedi Üstat Aemon. “Ama en düşsel şarkılarda bile bir parça gerçek vardır. Benim için o gerçeği bul Sam.”

“Kime, nasıl soracağımı bilemem. Yüksek Valyria dilinden sadece birkaç kelime biliyorum. Braavos dilinde söylenenlerin yarısını anlamıyorum. Siz benden daha fazla dil konuşuyorsunuz. Daha güçlü olduğunuzda...”

“Ne zaman daha güçlü olacağım Sam? Bana bunu söyle.”

“Yakında. Eğer dinlenir ve yemek yerseniz. Eski Şehir’e vardığımızda...”

“Ben Eski Şehir’i tekrar görmeyeceğim. Artık bunu biliyorum.” Yaşlı adam, Sam’in kolunu daha sıkı kavradı. “Yakında kardeşlerimle birlikte olacağım. Bazılarına yeminle bağlıydım, bazılarına kan bağıyla ama hepsi benim kardeşimdi. Ve babam... tahtın ona geçeceğini asla düşünmemişti ama öyle oldu. Babam eskiden bunun bir ceza olduğunu söylerdi; kardeşini öldüren darbenin cezası. Babamın, hayatta asla bulamadığı huzuru ölümde bulmuş olması için dua ediyorum. Rahipler, öldüğümüzde bütün yüklerimizi arkamızda bıraktığımızı ve sonsuza kadar gülebileceğimiz, sevebileceğimiz, yiyip içebileceğimiz tatlı bir diyara gittiğimizi söylerler ama... ya ışıktan ve baldan oluşan bir yer yoksa? Ya ölüm dediğimiz şey soğuktan, karanlıktan ve akıl almaz bir acıdan ibaretse?”

Üstat korkuyor, diye fark etti Sam. “Ölmüyorsunuz. Sadece hasta oldunuz. Geçecek.”

“Bu sefer geçmeyecek Sam. Bir rüya gördüm... Bir adam, gün ışığında sormaya cesaret edemediği bütün soruları gecenin karanlığında sorar. Şu son birkaç yılda, benim için yalnızca bir soru kaldı. Tanrılar, güzlerimi ve kuvvetimi almalarına rağmen, beni böyle donmuş ve unutulmuş bir halde

neden bu kadar uzun yaşamaya mahkûm ettiler? Benim gibi yaşlı ve tükenmiş bir adamla ne işleri var?" Aemon'ın parmakları titredi, adamın lekeli cildi incecik damarlarla kaplıydı. "Hatırlıyorum Sam. Hâlâ hatırlıyorum."

Üstadın söyledikleri bir anlam ifade etmiyordu. "Neyi hatırlıyorsunuz?"

"Ejderhaları," diye fısıldadı Aemon. "Onlar benim hanedanımın şanı ve kederiydi."

"Son ejderha, siz doğmadan önce öldü," dedi Sam. "Onları nasıl hatırlayabilirsiniz?"

"Onları rüyamda görüyorum Sam. Gökyüzünde kanayan kırmızı bir yıldız görüyorum. Karda ejderhaların gölgelerini görüyorum, deri kanatlarının şaklamasını duyuyorum, onların sıcak nefeslerini hissediyorum. Ağabeylerim de ejderha rüyaları görürdü ve rüyalar onları öldürdü, hepsini. Sam, yarı hatırlanan kehanetlerin doruklarında titriyoruz, şu anda hayatta olan hiçbir adamın anlamayı umut bile edemeyeceği mucizelerin ve dehşetlerin... ya da..."

"Ya da?" dedi Sam.

"...ya da değil." Aemon hafifçe güldü. "Ya da ben yaşlı, ateşli ve ölmek üzere olan bir adamım." Beyaz gözlerini kapadı ve aynı anda tekrar açtı. "Sur'dan ayrılmamalıydım. Lord bilmiyor olabilirdi ama ben görmeliydim. Ateş tüketir fakat soğuk muhafaza eder. Sur... ama geri dönmek için çok geç oldu. Yabancı kapımda bekliyor ve o geri çevrilemez. Kâhya, bana sadakatle hizmet ettin. Benim için son kez cesurca bir iş yap. Gemilere git Sam. Şu ejderhalar hakkında iğrenebildiğin her şeyi öğren."

Sam, kolunu adamın elinden kurtardı. "Yapacağım. Eğer istiyorsanız yapacağım. Ben sadece..." Başka ne söyleyeceğini bilmiyordu. *Üstadı reddedemem.* Paçavracı Limanı'nın rıhtımlarında ve iskelelerinde Dareon'ı da arayabilirdi. *Önce Dareon'ı bulacağım ve gemilere birlikte gideceğiz. Buraya geri döndüğümüzde yiyecek, şarap ve odun getireceğiz. Ateşimiz ve sıcak yemeğimiz olacak.* Ayağa kalktı. "Pekâlâ. Gideceksem şimdi gitmeliyim. Şebboy burada olacak. Şebboy, ben gittiğimde kapıyı sürgüle." *Yabancı kapıda bekliyor.*

Şebboy başıyla onayladı, gözleri yaşlarla doluydu, bebek kucağındaydı. *Yine ağlayacak,* diye düşündü Sam. Buna katlanamazdı. Kılıç kemeri duvardaki kancada, Jon'un verdiği eski borunun yanında asılıydı. Sam kemeri aldı, beline bağladı, siyah yün pelerinini giydi, kapıdan çıktı ve ahşap merdivenden aşağı indi. Merdivenin basamakları Sam'in vücudunun

ağırlığıyla çatırdadı. Hanın iki ön kapısı vardı; biri bir caddeye, diğeri bir kanala açılıyordu. Sam, ortak salondan uzak durmak için ilk kapıdan dışarı çıktı, çünkü hancı ortak salondaydı ve Sam'e, misafirliğin tadını kaçıran konuklar için ayırdığı o tatsız bakışı atacaktı.

Hava soğuktu ama daha önceki geceler kadar puslu değildi. Sam bunun için müteşekkirdi. Bazen zemin öyle yoğun bir sisle kaplı oluyordu ki insan kendi ayaklarını göremiyordu. Bir keresinde, Sam'in bir kanala düşmesine sadece bir adım kalmıştı.

Sam çocukken Braavos'un tarihini okumuş ve bir gün buraya gelmenin hayalini kurmuştu. Denizden sert ve ürkütücü bir şekilde yükselen Titan'ı görmek, bir gondolun içinde kanallarda süzülüp sarayların ve tapınakların önünden geçmek, yıldızların ışığıyla pırıldayan bıçaklarını kullanarak su dansı yapan eşkıyaları izlemek istemişti. Ama şimdi buradaydı ve tek isteği buradan ayrılıp Eski Şehir'e gitmekti.

Pelerini rüzgârla savruluyordu, Sam başlığını yukarı çekti, kaldırım taşlarıyla kaplı yola sapıp Paçavracı Limanı'na doğru yürüdü. Kılıç kemeri sürekli aşağı kayıyordu, bu yüzden Sam bir yandan yürüyor bir yandan kemerini yukarı çekiyordu. Birileriyle karşılaşma ihtimalinin daha az olduğu küçük ve karanlık caddelerde kalıyordu ama yanından geçen kediler bile kalbinin güm güm atmasına sebep oluyordu... ve Braavos kedi kaynıyordu. *Dareon'ı bulmam gerek,* diye düşündü Sam. *O Gece Nöbetçileri'nin adamı, benim Yeminli Kardeş'im, birlikte ne yapmamız gerektiğini bulacağız.* Üstat Aemon'ın gücü tükenmişti. Şebboy, kederle perişan olmasaydı bile buralarda kaybolurdu ama Dareon... *onun hakkında kötü şeyler düşünememeliyim. Başına bir iş gelmiş olabilir, belki de bu yüzden geri dönmemiştir. Belki bir ara sokakta, bir kan gölünün içinde cansız yatıyordur ya da kanallardan birinde yüzüstü sürükleniyordur.* Geceleri, eşkıyalar, iki renkli süslü kıyafetlerinin içinde kasıla kasıla yürüyerek şehirde dolaşıyor ve taşıdıkları o ince kılıçları kullanmakta ne kadar usta olduklarını kanıtlamak için fırsat kolluyorlardı. Bazıları herhangi bir sebep için dövüşüyordu, bazıları da hiçbir sebep olmaksızın. Dareon düşük çeneli ve asabiydi, bilhassa içki içtiğinde. *Bir adamın mücadele şarkıları söyleyebiliyor olması, bir mücadelede dövüşebileceği anlamına gelmez.*

En iyi birahaneler, hanlar ve genelevler, Mor Liman'ın ve Ay Havuzu'nun yakınlarındaydı ama Dareon, müdavimlerin Ortak Dil'e daha eğilimli olduğu Paçavracı Limanı'nı tercih ediyordu. Sam, araştırmaya,

Dareon'ın daha önce şarkı söylediği mekânlar olan Yeşil Murana Hanı, Kara Mavnacı ve Moroggo'nun Yeri'nden başladı. Dareon bu mekânların hiçbirinde değildi. Sis Evi'nin önüne müşteri bekleyen onlarca gondol bağlanmıştı. Sam, gondolculara, baştan ayağa siyahlar giyen bir şarkıcı görüp görmediklerini sordu ama adamlar Sam'in Yüksek Valyria dilini anlamadı. *Ya anlamadılar ya da anlamamayı tercih ettiler.* Sam, Nabbo Köprüsü'nün ikinci kemerinin altındaki pis kokulu şaraphaneye baktı, içerisi ancak on insan alacak kadar genişti. Dareon o on kişiden biri değildi. Sam, Serseri Hanı'nı, Yedi Fener Evi'ni ve Kedi Yuvası isimli bir genelevi denedi, tuhaf bakışlarla karşılandı ve yardım alamadı.

Dışarı çıkarken, Kedi Yuvası'nın kırmızı fenerinin altında az kalsın iki genç adama çarpıyordu. Adamlardan biri esmer, biri sarışındı. Esmer olan Braavos dilinde bir şeyler söyledi. Sam, "Üzgünüm," demek zorunda kaldı. "Anlamıyorum." Adamlardan korkuyla uzaklaştı. Yedi Krallık'ta soylu adamlar rengârenk kadifeler, ipekler ve atlaslar giyerken, sıradan insanlar ve köylüler ham yünlerle kahverengi kaba kumaşlar giyerdi. Braavos'ta bunun tam tersi bir durum söz konusuydu. Eşkıyalar etrafta tavus kuşları gibi dolaşıyor ve kılıçlarını okşuyordu. Kudretliler ise aysız bir gece kadar koyu olan siyahlar ve neredeyse siyah olan griler, morlar ve maviler giyiyordu.

"Arkadaşım Terro, senin mide bulandıracak kadar şişman olduğunu söylüyor," dedi sarışın eşkıya, adamın ceketinin bir tarafı yeşil kadife, diğer tarafı gümüş dokumaydı. "Arkadaşım Terro, senin kılıcından çıkan tıkırtının başını ağrıttığını söylüyor." Adam Ortak Dil'de konuşuyordu. Adının Terro olduğu anlaşılan ve şarap renkli brokarla sarı bir pelerin giyen esmer eşkıya Braavos dilinde bir şeyler söyledi. Sarışın olan güldü. "Arkadaşım Terro, senin, konumunun üzerinde giyindiğini söylüyor. Sen büyük bir lord musun ki siyahlar giyiyorsun?"

Sam koşmak istedi ama koşarsa kendi kılıç kemerine takılıp düşerdi. *Kılıcına dokunma,* dedi kendine. Sam'in kabzaya tek parmağını değdirmesi bile, bu eşkıyalardan birini ya da diğerini kışkırtmaya yetebilirdi. Sam adamları sakinleştirecek birkaç kelime düşünmeye çalıştı. Ağzından çıkarabildiği tek şey, "Değilim," oldu.

"O bir lord değil," dedi bir çocuk sesi. "O Gece Nöbetçileri'nin adamı, aptal. *Batıdiyar*'dan." Işığın altında bir kız çocuğu belirdi, hırpani ve cılız bir yaratıktı, saçları kirliydi, ayaklarında kocaman çizmeler vardı ve deniz yosunuyla dolu bir el arabası itiyordu. "Mutlu Liman'da bir kara kardeş

daha var, Denizcinin Karısı’na şarkılar söylüyor,” diyerek eşkıyaları bilgilendirdi. Sam’e döndü, “Eğer dünyadaki en güzel kadının kim olduğunu sorarlarsa, bülbül cevabını ver, yoksa sana meydan okurlar. Biraz midye almak ister misin? Bütün istiridyelerimi sattım.”

“Hiç sikkem yok,” dedi Sam.

“Hiç sikkesi yokmuş,” diye dalga geçti sarışın eşkıya. Adamın esmer arkadaşı sırıttı ve Braavos dilinde bir şeyler söyledi. “Arkadaşım Terro üşümüş. Bizim iyi şişman arkadaşımız ol ve pelerinini Terro’ya ver.”

“Bunu da yapma,” dedi işportacı kız, “pelerinini verirsen çizmelerini isterler, çok geçmeden çıplak kalırsın.”

“Fazla gürültülü miyavlayan kediler, kanallarda boğulurlar,” diye uyardı sarışın haydut.

“Eğer pençeleri varsa boğulmazlar.” Ve birdenbire, kızın sol elinde bir bıçak belirdi, kızın kendisi kadar cılız bir kılıç. Terro isimli adam, sarışın arkadaşına bir şeyler söyledi ve iki adam gülüşerek uzaklaştılar.

Adamlar gittiğinde, “Teşekkür ederim,” dedi Sam.

Kızın bıçağı ortadan kayboldu. “Eğer gece vakti kılıç taşıyorsan, bu sana meydan okunabileceği anlamına gelir. Onlarla dövüşmek mi *istiyordun?*”

“Hayır.” Sam’in sesi ciyaklama gibi çıkmıştı, Sam kendi sesinden irkildi.

“Gerçekten Gece Nöbetçileri’nden misin? Daha önce senin gibi bir kara kardeş görmemiştim.” Kız el arabasını gösterdi. “İstersen son midyeleri alabilirsin. Karanlık oldu, artık onları kimse almaz. Sur’a mı gidiyorsun?”

“Eski Şehir’e.” Sam, pişmiş midyelerden birini alıp midesine indirdi. “İki gemi arasındayız.” Midye güzeldi, Sam bir tane daha yedi.

“Eşkıyalar kılıçsız birini asla rahatsız etmezler. Terro ve Orbelo gibi aptal develer bile.”

“Sen kimsin?”

“Hiç kimse.” Kız balık kokuyordu. “Eskiden biriydim ama şimdi değilim. İstersen bana Cat diyebilirsin. Sen kimsin?”

“Tarly Hanedanı’ndan Samwell. Ortak Dil’i biliyorsun.”

“Babam, *Nymeria*’nın kürekçi başıydı. Annemin Bülbül’den daha güzel olduğunu söylediği için bir eşkıya tarafından öldürüldü. Babamı öldüren adam, şu karşılaştığın develerden biri değildi, gerçek bir eşkıyaydı. Bir gün onun boğazını keseceğim. Kaptan, *Nymeria*’nın küçük bir kıza ihtiyacı olmadığını söyledi ve beni gemiden attı. Brusco beni yanına aldı ve bana bir

el arabası verdi.” Kız, gözlerini kaldırıp Sam’e baktı. “Hangi gemiyle gideceksin?”

“*Leydi Ushanora*’da kamara tuttuk.”

Kız, gözlerini kısarak kuşkuyla Sam’e baktı. “O gemi gitti. Bilmiyor musun? Günler önce limandan ayrıldı.”

Biliyorum, diyebilirdi Sam. O ve Dareon rıhtımda durmuşlardı, *Leydi Ushanora* önce Titan’a, oradan da açık denize doğru giderken geminin küreklerinin inip kalkışını izlemişlerdi. “Pekâlâ,” demişti şarkıcı, “bu iş bitti.” Eğer Sam daha cesur bir adam olsaydı şarkıcıyı suya iterdi. Dareon, kızları soyunmaya ikna ederken bal dilliydi ama nedense kaptanın kamarasında bütün konuşmaları Sam yapmıştı. Braavoslu adamı, onları beklemesi için ikna etmeye çalışmıştı. “Şu yaşlı adam için üç gün bekledim,” demişti kaptan. “Ambarlarım dolu ve adamlarım karılarıyla vedalaştılar. Sizinle ya da sizsiz, deniz yükseldiğinde *Leydi* yola çıkıyor.”

“Lütfen,” diye yalvarmıştı Sam. “Sadece birkaç gün daha. Bütün istediğim bu. Üstat Aemon’ın gücünü geri kazanması için.”

“Onun hiç gücü yok.” Kaptan, bir önceki gece hanı ziyaret etmiş ve Üstat Aemon’ı bizzat gümüştü. “O yaşlı ve hasta bir adam. Onun benim *Leydi*’mde ölmesini istemiyorum. İster onunla kalın, ister onu terk edin, benim için fark etmez. Ben denize açılıyorum.” Bu yetmiyormuş gibi, Sam’in yolculuk için ödediği sikkeleri geri vermeyi de reddetmişti; Sam’i ve yanındakileri sağ salim Eski Şehir’e götürecek olan gümüşleri. “En iyi kamaramı tuttunuz. Kamara orada, sizi bekliyor. Eğer onu doldurmayı tercih etmiyorsanız, bu benim suçum değil. Neden kayba uğrayayım?”

Şimdiye kadar Gölgeli Vadi’deydik, diye düşündü Sam hüzünle. *İyi bir rüzgârla Pentos’a bile varabilirdik.*

Ama bunların hiçbiri işportacı kızı ilgilendirmezdi. “Bir şarkıcı gördüğünü söyledin...”

“Mutlu Liman’da. Denizcinin Karısı’yla evlenecek.”

“Evlenecek?”

“Denizcinin Karısı, sadece onunla evlenen adamlarla yatar.”

“Mutlu Liman nerede?”

“Oyuncu Gemisi’nin karşısında. Sana yolu gösterebilirim.”

“Yolu biliyorum.” Sam, Oyuncu Gemisi’ni görmüştü. *Dareon evlenemez! Yeminin sözlerini söyledi!* “Gitmek zorundayım.”

Koştu. Kaygan taşların üstünde uzun bir yoldu. Sam çok geçmeden nefes nefese kaldı, siyah pelerini arkasında gürültüyle savruluyordu.

Koşarken tek eliyle kılıç kemerini tutmak zorundaydı. Karşılaştığı insanlar ona tuhaf bakışlar attı ve bir kedi arka ayaklarının üstüne kalkıp tısladı. Sam gemiye vardığında sendeliyordu. Mutlu Liman, sokağın tam karşısındaydı.

Sam kıpkırmızı ve nefes nefese bir halde içeri girer girmez, tek gözlü bir kadın kollarını onun boynuna doladı. "Yapma," dedi Sam, kadına. "Buraya bunun için gelmedim." Kadın Braavos dilinde cevap verdi. Yüksek Valyria dilini kullanarak, "Bu dili bilmiyorum," dedi Sam. Mumlar yanıyordu ve şöminede ateş çıtırdıyordu. Biri, testereyle bir şey kesiyormuş gibi keman çalıyordu. Sam, bir kırmızı rahibin etrafında dans eden iki kız gördü. Tek gözlü kadın, göğüslerini Sam'in göğsüne bastırdı. "Yapma! Buraya bunun için gelmedim!"

"Sam!" Havada Dareon'ın tanıdık sesi çınladı. "Yna, onu rahat bırak. O Katil Sam. Benim Yeminli Kardeş'im!"

Tek gözlü kadın hafifçe uzaklaştı ama tek elini Sam'in kolunda bıraktı. Dansçılardan biri seslendi, "İsterse beni katledebilir." Diğeri, "Sence kılıcına dokunmama izin verir mi?" dedi. Kızların arkasındaki duvara mor bir kadırga boyanmıştı; kadırganın mürettebatı, uyluk yüksekliğinde çizmelerden başka hiçbir şey giymeyen kadınlardan oluşuyordu. Tyroshlu bir denizci köşede sızmıştı, kızıl renkli gür sakallarının arkasından horluyordu. Başka bir yerde, büyük göğüslü yaşlıca bir kadın, siyah ve kırmızı tüyler takmış iri bir Yaz Adalı'yla taş oyunu oynuyordu. Bütün bunların ortasında Dareon oturuyordu, kucağındaki kadının boynuna burnunu sürtüyordu. Kadın, şarkıcının siyah pelerinini giyiyordu.

"Katil," diye seslendi şarkıcı sarhoş bir sesle, "gel de leydi karımla tanış." Dareon'ın saçları saman ve bal sarısıydı, gülümsemesi sıcaktı. "Karıma aşk şarkıları söylüyorum. Ben şarkı söylediğimde kadınlar yağ gibi eriyor. Bu yüze nasıl karşı koyabilirim?" Kadının burnunu öptü. "Karım, Katil'e bir öpücük ver, o benim kardeşim." Kadın ayağa kalktığında, Sam pelerinin altında hiçbir şey olmadığını gördü. "Sakın karımı okşamaya kalkma Katil," dedi Dareon gülerek. "Ama karımın kardeşlerinden birini istersen çekinme. Hâlâ yeterli sikkem var sanırım."

Bize yiyecek satın alabilecek sikkeler, diye düşündü Sam, *bize odun alabilecek ve Üstat Aemon'ı sıcak tutabilecek sikkeler.* "Sen ne yaptın? Sen *evlenemezsin.* Sen yeminin sözlerini söyledin, tıpkı benim gibi. Bunun için başını alabilirler."

"Sadece bu gece için evlendik Katil. Batıdiyar'da bile bunun için başını almazlar. Hazine bulmak için Köstebek Kasabası'na gitmedin mi hiç?"

“Hayır.” Sam kızardı. “Ben asla...”

“Peki yabanıl fahişenden ne haber? Onu birkaç kez düzmüş olmalısın. Ormanda, şu senin pelerininin altında birlikte geçirdiğiniz onca gece, aletini kızın içine hiç sokmadığını söyleme sakın.” Dareon eliyle bir sandalye gösterdi. “Otur Katil. Bir kadeh şarap al. Bir fahişe al. İkisini de al.”

Sam şarap istemiyordu. “Akşam olmadan döneceğini söylemiştin. Şarap ve yiyecek getirmek için.”

“Öteki’yi böyle mi öldürdün? Onu ölene dek azarladın mı?” Dareon güldü. “Benim karım *o*, sen değilsin. Eğer evliliğime kadeh kaldırmayacaksan, git.”

“Benimle gel,” dedi Sam. “Üstat Aemon uyandı ve şu ejderhaları duymak istiyor. Kanayan yıldızlardan, beyaz gölgelerden ve rüyalardan bahsediyor... eğer şu ejderhalarla ilgili daha çok şey öğrenebilirsek, üstat biraz huzur bulabilir. Bana yardım et.”

“Yarın. Düğün gecemde değil.” Dareon ayağa kalktı, karısının elini tuttu ve merdivene doğru yürümeye başladı.

Sam, şarkıcının yolunu kesti. “*Söz verdin* Dareon. Sözleri söyledin. Benim kardeşim olman gerek.”

“Batıdiyar’da. Burası sana Batıdiyar gibi görünüyor mu?”

“Üstat Aemon...”

“...ölüyor. Bütün gümüşlerimizi verdiğin şu şeritli şifacı bu kadarını söyledi.” Dareon’ın ağzı gerildi. “Bir kız seç ya da git Sam. Düğünümü mahvediyorsun.”

“Gideceğim,” dedi Sam, “ama sen de benimle geleceksin.”

“Hayır. Seninle işim bitti. *Siyahla* işim bitti.” Dareon, çıplak karısının üstündeki pelerini yırtarak çıkardı ve Sam’in yüzüne fırlattı. “Al. Bunu yaşlı adamın üstüne ört. Onu biraz ısıtır. Benim bu pelerine ihtiyacım olmayacak. Ben yakında kadifelere bürüneceğim. Gelecek yıl kürkler giyeceğim. Yiyeceğim şeyleri duysan...”

Sam, şarkıcıya vurdu.

Bunu düşünmemişti. Eli yukarı kalktı, yumruk şeklini aldı ve şarkıcının çenesine indi. Dareon küfretti, şarkıcının çıplak karısı bir çığlık attı ve Sam şarkıcının üstüne atıldı. Dareon alçak bir masanın üstüne devrildi. İkisi hemen hemen aynı boydalardı ama Sam şarkıcıdan iki kat ağırdı ve hayatında ilk kez, korkmayı unutacak kadar öfkeliydi. Dareon’ın yüzünü ve karnını yumrukladı, sonra iki eliyle birden delikanlının omuzlarına vurmaya başladı. Dareon, Sam’in bileklerini yakalayınca, Sam arkadaşına kafa attı

ve onun dudağını patlattı, elleri serbest kalınca da burnunu yumrukladı. Bir yerde bir adam gülüyordu, bir kadın küfrediyordu. Dövüş yavaşlamaya başladı, Sam ve Dareon, amber renkli balın içinde dövüşen iki siyah sinek gibiydiler. Biri, Sam'i şarkıcının üstünden aldı. Sam ona da vurdu ve başına bir şey çarptı.

Sonra Sam kendini dışarıda buldu, sisin içinde uçuyordu. Bir an için aşağıdaki siyah suları gördü ve sonra kanal yükselip Sam'in yüzüne çarptı.

Sam bir taş gibi battı, bir kaya gibi, bir dağ gibi. Gözlerine ve burnuna su doldu; siyah, soğuk ve tuzlu. Sam imdat için bağırmaya çalıştığında daha çok su yuttu. Soluk almak için çabalayarak ve suyu döverek döndü, burnundan hava kabarcıkları çıkıyordu. *Yüz*, dedi Sam kendine, *yüz.* Tuzlu su gözlerini yakıyor ve onu körleştiriyordu. Sam sadece bir an için yüzeye çıktı, ciğerlerini havayla doldurdu, bir eliyle umutsuzca çırpınırken diğeriyle kanalın duvarına tutunmaya çalıştı ama taşlar dümdüz ve kaygandı, tutunacak bir yer yoktu. Sam tekrar battı.

Kıyafetleri suyu emip sırılsıklam olurken, Sam soğuğu teninde hissediyordu. Kılıç kemeri bacaklarından aşağı kaydı ve ayaklarına dolandı. Kör bir panik içinde, *boğulacağım,* diye düşündü Sam. Tekrar yüzeye çıkabilmek için çırpındı ama yukarı çıkmak yerine kanalın dibine çarptı. *Tepetaklak olmuşum,* diye fark etti, *boğuluyorum.* Suda çırpınan elinin altından bir şey geçti, bir balık ya da su yılanı. *Boğulamam, Üstat Aemon bensiz ölecek, Şebboy'un kimsesi kalmayacak. Yüzmek zorundayım, yüzmek...*

Şiddetli bir su sesi duyuldu ve bir şey Sam'in vücuduna dolandı. Sam'in ilk düşüncesi, *su yılanı* oldu. *Su yılanı beni yakaladı, beni aşağı çekiyor.* Ağzı çığlık atmak için açıldı ve Sam daha fazla su yuttu. *Boğuldum,* Sam'in son düşüncesiydi. *Ah tanrılar, merhamet edin, boğuldum.*

Sam gözlerini açtığında sırtüstü yatıyordu. İri bir Yaz Adalı, domuz budu büyüklüğündeki yumruklarıyla Sam'in karnına vuruyordu. Sam, *kes şunu, canımı acıtıyorsun,* diye bağırmaya çalıştı. Kelime yerine su kustu ve güçlükle nefes aldı. Sırılsıklamdı, üşüyordu. Kaldırım taşlarının üstünde, bir kanal suyu gölcüğünün içinde yatıyordu. Yaz Adalı, Sam'in karnına tekrar vurdu ve burnundan biraz daha su fışkırdı. "Kes şunu," dedi Sam nefes nefese. "Boğulmadım. Boğulmadım."

"Hayır." Kurtarıcısı, Sam'in üzerine eğildi. İri, siyah bir adamdı, üstünden su damlıyordu. Xhondo'ya bir sürü tüy borçlusun. Su, Xhondo'nun iyi pelerinini mahvetti."

Etmişti, Sam gördü. Tüylerden yapılmış ıslak ve kirli pelerin, siyah adamın devasa omuzlarına yapışmıştı. “Amacım aslında...”

“...yüzmek değil miydi? Xhondo gördü. Çok fazla su sıçradı. Şişman adamlar suyun üstünde kalmalıdır.” Adam, kocaman siyah elleriyle Sam’in kıyafetini kavradı ve onu ayağa kaldırdı. Xhondo, *Tarçın Rüzgâr*’ın ikinci kaptanıdır. Çok dil konuşur, biraz. Xhondo içeride güldü, sen şarkıcıya yumruk atınca. Ve Xhondo duydu.” Adamın yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. Xhondo o ejderhaları biliyor.”

Jaime

“Şimdiye kadar o sefil sakallardan sıkılacağını ummuştum. Bunca kıl, seni Robert gibi gösteriyor.” Cersei matem siyahlarını bir kenara atmış ve kolları gümüş Myr danteliyle kaplı yeşim rengi bir elbise giymişti. Kadının boğazındaki altın zincirden, güvercin yumurtası büyüklüğünde bir zümrüt sarkıyordu. “Robert’ın sakalı siyahtı. Benimki altın.”

“Altın mı yoksa gümüş mü?” Cersei, Jaime’nin çenesinin altından bir kıl koparıp yukarı kaldırdı. Kıl griydi. “Renkler seni terk ediyor kardeşim. Eskiden olduğun adamın hayaletine dönüştün, solgun ve sakat bir yaratık oldun. Çok kansız ve sürekli beyazlar içinde.” Kılı yere attı. “Seni kırmızı ve altın rengi giysiler içinde görmeyi tercih ederim.”

Seni güneş ışığında, çıplak teninde su damlaları varken görmeyi tercih ederim. Jaime onu öpmek istiyordu, onu yatak odasına götürmek ve yatağın üstüne atmak... *Lancel’la, Karakazan’la ve Ay Oğlan’la yatıyordu...* “Seninle bir pazarlık yapacağım. Beni bu görevden al ve usturam senin emrinde olsun.”

Cersei’nin ağzı gerildi. Kraliçe baharatlı sıcak şarap içmişti ve ağzı muskat kokuyordu. “Benimle pazarlık edebileceğini mi düşünüyorsun? İtaat etmeye yeminli olduğunu hatırlatmama gerek var mı?”

“Ben kralı korumaya yeminliyim. Benim yerim, onun yanı.”

“Senin yerin, kral seni nereye gönderirse orası.”

“Tommen, senin onun önüne koyduğun her kâğıda mührünü basıyor. Bu senin marifetin. Üstelik saçmalık. Eğer Daven’a güvenmiyorsan, onu neden Batı Muhafızı yaptın?”

Cersei pencerenin altındaki sandalyeye oturdu. Jaime, Cersei’nin arkasında kalan El Kulesi’nin yıkıntılarını görebiliyordu. “Niye bu kadar isteksizsin sör? Elinle birlikte cesaretini de mi kaybettin?”

“Leydi Stark’a bir yemin verdim, bundan sonra Starklar’a ya da Tullyler’e karşı silahıma davranmayacağıma dair.”

“Boğazına bir kılıç dayanmışken verdiğin sarhoş bir yemin.”

“Eğer Tommen’ın yanında olmazsam onu nasıl koruyabilirim?”

“Onun düşmanlarını yenerek. Babam, hızlı bir kılıç darbesinin bütün kalkanlardan daha iyi bir savunma olduğunu söylerdi. Kabul etmeliyiz kı

kılıç darbeleri genelde bir el gerektirir. Yine de, sakat bir aslan bile korku uyandırabilir. Nehirova'yı istiyorum. Brynden Tully'yi istiyorum, zincirli ya da ölü. Ve biri Harrenhal'u düzene sokmalı. Wylis Manderly'ye acil ihtiyacımız var. Adamın hâlâ sağ ve tutsak olduğunu farz ediyorum. Lakin garnizon, kuzgunlarımızın hiçbirine yanıt veledi."

"Harrenhal'dakiler Gregor'un adamları," diye hatırlattı Jaime. "Dağ, adamlarının zalim ve aptal olmasından hoşlanırdı. Büyük ihtimalle kuzgunları yemişlerdir, mesajlarla birlikte."

"Seni bu yüzden gönderiyorum. Seni de yiyebilirler benim cesur kardeşim. Ama onlara hazımsızlık çektireceğinden eminim." Cersei eteğini düzeltti. "Senin yokluğunda, Kral Muhafızları'na Sör Osmund'ın komuta etmesini istiyorum."

...Lancel'la, Osmund Karakazan'la ve ihtimal Ay Oğlan'la yatıyordu... "Bu tercih sana ait değil. Eğer ben gitmek zorundaysam, komuta benim yerime Sör Loras'ta olacak."

"Bu bir şaka mı? Sör Loras'la ilgili ne hissettiğimi biliyorsun."

"Balon Swann'ı Dorne'a göndermiş olmasaydın..."

"Onun orada olması gerek. Dornelu adamlara güvenemeyiz. Kızıl Yılan, Tyrion için dövüştü. Yoksa bunu unuttun mu? Kızımı Dornelularım merhametine bırakmayacağım ve Loras Tyrell'in Kral Muhafızları'nı komuta etmesine izin vermeyeceğim."

"Sör Loras, Sör Osmund'dan üç kat daha erkek."

"Erkeklikle ilgili fikirlerin epey değişmiş kardeşim."

Jaime öfkelendiğini hissediyordu. "Doğru. Loras senin göğüslerine Sör Osmund'ın baktığı gibi bakmıyor ama düşünüyorum da..."

"Bunu düşün." Cersei, Jaime'nin yüzünü tokatladı.

Jaime darbeyi engellemek için hiçbir şey yapmadı. "Anlıyorum ki daha kalın bir sakala ihtiyacım var, beni kraliçemin okşamalarından korusun diye." Cersei'nin elbisesini yırtmak ve kadının darbelerini öpücüklere dönüştürmek istiyordu. Bunu daha önce yapmıştı. Eskiden, iki sağlam eli varken.

Kraliçe'nin gözleri yeşil buzdu. "Gitsen iyi olacak sör."

...Lancel, Osmund Karakazan ve Ay Oğlan...

"Sakat olmanın yanı sıra bir de sağır mısın? Kapıyı arkanda bulacaksın sör."

"Nasıl emredersen." Jaime topuğunun üstünde döndü ve kraliçeyi yalnız bıraktı.

Tanrılar bir yerlerde gülüyorlardı. Cersei engellenmeyi hiçbir zaman hoş karşılamamıştı, Jaime bunu biliyordu. Kadını daha yumuşak sözlerle etkileyebilirdi ama son zamanlarda Cersei'yi görmek bile Jaime'yi öfkelendiriyordu.

Jaime'nin bir yanı, Kral Toprakları'nı arkada bırakmaktan mutlu olacaktı. Jaime, Cersei'nin etrafını saran dalkavuklardan ve soytarılardan hiç hoşlanmıyordu. Addam Marbrand'in dediğine göre, Bit Çukuru'ndakiler onlara "En küçük konsey" diyordu. Ve Qyburn... Jaime'nin hayatını kurtarmış olabilirdi ama adam hâlâ bir Kanlı Oyuncu'ydu. Jaime, Cersei'yi, "Qyburn leş gibi sır kokuyor," diye uyarmıştı. Cersei sadece gülmüştü. "Hepimizin sırları var kardeşim," demişti.

...Lancel'la, Osmund Karakazan'la ve ihtimal Ay Oğlan'la yatıyordu...

Kırk şövalye ve bir o kadar yaver, Kızıl Kale'nin ahırlarının dışında Jaime'yi bekliyordu. Şövalyelerin yarısı, Lannister Hanedanı'na bağlılık yemini vermiş batılı adamlardı. Diğerleri, şaibeli dostlara dönüşmüş düşmanlardı. Yağmur Ormanı'ndan Sör Dermot, Tommen'ın sancağını taşıyacaktı. Kırmızı Ronnet Connington da Kral Muhafızları'nın beyaz sancağını. Bir Paege, bir Piper ve bir Peckledon, Lord Kumandan'ın yaveri olma onurunu paylaşacaktı. Sumner Crakehall bir keresinde, "Dostlarını arkanda, düşmanlarını ise onları görebileceğin bir yerde tut," demişti Jaime'ye. Yoksa bunu söyleyen babası mıydı?

Jaime'nin binek atı, siyah benekli kızıl bir hayvandı. Savaş atıysa boz renkli, olağanüstü bir aygırdı. Jaime uzun yıllardır atlarının hiçbirine isim vermiyordu; mücadelelerde pek çoğunun ölümünü görmüştü ve bunu görmek hayvanların bir ismi olduğunda çok daha zordu. Ama Piper çocuğu atları Onur ve Şeref diye çağırmaya başladığında, Jaime gülmüş ve isimlerin kalmasına izin vermişti. Şeref'in koşum takımı Lannister kırmızısıydı. Onur, Kral Muhafızları'nın beyazıyla donatılmıştı. Sör Jaime binek atına binerken, Josmyn Peckledon hayvanın dizginlerini tuttu. Yaver bir mızrak kadar inceydi, kolları ve bacakları uzundu, yağlı saçları kahverengiydi ve yanaklarında yumuşak ayva tüyleri vardı. Çocuğun pelerini Lannister kırmızısıydı ama cübbesinde kendi hanedanının arması vardı; sarı zeminde on mor yıldız. "Lordum," dedi delikanlı, "yeni elinizi istiyor musunuz?"

"Eli tak Jaime," diye ısrar etti Tetik'in Kennos'u. "Halka el salla. Onlara, çocuklarına anlatacakları bir hikâye ver."

“Sanmıyorum.” Jaime insanlara altın bir yalan göstermeyecekti. *Bırak kesik bileğini görsünler. Bırak sakat adamı görsünler.* “Lakin benim eksikliğimi telafi etmekten çekinme Sör Kennos. İki elini birden salla, eğer mutlu olacaksan ayaklarını da kullan.” Jaime, dizginleri sol eline aldı ve atı döndürdü, diğer adamlar toplanırken, “Payne,” diye bağırdı, “sen benim yanımda at süreceksin.”

Sör Ilyn Payne, Jaime’nin yanına geldi, balodaki dilenci gibi görünüyordu. Adamın örgü zırhı eski ve paslıydı, zırhın altına giydiği dolgulu deri tunik lekeliydi. Ne adamda ne de atında bir arma vardı; Payne’in kalkanı öyle hasarlıydı ki, bir zamanlar bu kalkanı kaplayan boyanın ne renk olduğunu söylemek bile zordu. Sör Ilyn, o acımasız yüzü ve çökük gözleriyle ölümün ta kendisi olabilirdi... yıllar boyunca olduğu gibi.

Ama artık değil. Sör Ilyn, Jaime’nin, çocuk kralın emirlerini küçük ve uslu bir Lord Kumandan gibi yutmak karşılığında aldığı ücretin yarısıydı. Ücretin diğer yarısı da Sör Addam Marbrand’di. “Onlara ihtiyacım var,” demişti Jaime kız kardeşine. Ve Cersei itiraz etmemişti. *Büyük ihtimalle, onlardan kurtulduğu için mutlu oldu.* Sör Addam, Jaime’nin çocukluk arkadaşıydı ve sessiz cellat, Lord Tywin’in adamıydı. Payne, Yedi Krallık’ı ve Kral Aerys’i aslında Lord Tywin’in yönettiğini söylerken duyulduğunda El Muhafızları’nın kumandanıydı. Aerys Targaryen bu sözler için adamın dilini almıştı.

“Kapıları açın,” dedi Jaime. Ve Güçlüdomuz gürleyen sesiyle bağırdı, *“KAPILARI AÇIN!”*

Mace Tyrell, davul ve keman sesleri eşliğinde Çamur Kapısı’ndan çıkarken, caddelerin kenarına onu uğurlamak için binlerce insan dizilmişti. Tyrell askerleri, başları dik ve bacakları çalışır halde atlarını sürerken, küçük oğlanlar onların yanında koşmuş ve oğlanların kız kardeşleri pencerelerden öpücükler göndermişti.

Bugün öyle değildi. Jaime’nin kafilesi geçerken birkaç fahişe davette bulunmak için seslendi ve seyyar bir satıcı etli çöreklerini satmak için bağırdı. Lostracılar Meydanı’nda, iki hırpani serçe yüzlerce insana vaaz veriyordu. İmansız adamların ve şeytana tapanların başına gelecek felaketi anlatıyorlardı. İnsanlar, kafilenin geçmesi için açıldı. Serçeler ve lostracılar aynı ifadesiz güzlerle kafileye baktı. “Güllerin kokusundan hoşlanıyorlar ama aslanları sevmiyorlar,” dedi Jaime. “Kız kardeşim bunu dikkate alırsa

akıllılık eder." Sör Ilyn cevap vermedi. *Uzun bir yolculuk için kusursuz bir yol arkadaşı. Sohbetinden çok hoşlanacağım.*

Jaime'nin komutasındaki adamların büyük çoğunluğu, onu şehir duvarlarının dışında bekliyordu; keşif süvarileriyle Sör Addam Marbrand, yük arabalarıyla Sör Steffon Swyft, Sör İyi Bonifer'ın Kutsal Yüz'ü, Sarsfield'ın okçuları, kuzgunlarla dolu dört kafesle birlikte Üstat Gulian, Sör Flement'in Brax'ın sorumluluğundaki iki yüz yük beygiri. Neticede büyük bir ordu değildi; toplamda bin adamdan azdı. Çokluk, Nehirova'da ihtiyaç duyulan son şeydi. Kale halihazırda bir Lannister ordusu tarafından kuşatılmıştı ve Lannister ordusundan daha büyük bir Frey kuvveti de oradaydı. Nehirova'dan gelen son kuşlar, kuşatmacıların karınlarını zar zor doyurduğunu haber vermişti. Brynden Tully, kale duvarlarının arkasına çekilmeden önce bütün araziyi silip süpürmüştü.

Fazlaca silip süpürmeye ihtiyaç yoktu gerçi. Jaime'nin nehir topraklarında gördüğü kadarıyla; orada yakılmamış bir tarla, yağmalanmamış bir kasaba, kirletilmemiş bir bakire kalmamıştı. *Ve şimdi benim tatlı kardeşim, beni Amory Lorch ve Gregor Clegane'in buladığı işi bitirmeye gönderiyor.* Bunu düşünmek, Jaime'nin ağzında acı bir tat bıraktı.

Kral Toprakları'na çok yakın olması sebebiyle, Kral Yolu böyle zamanlarda kullanılacak en güvenli yoldu ama Jaime, Marbrand'i ve adamın keşif süvarilerini önden gönderdi. "Robb Stark, Fısıltılı Orman'da beni gafil avladı," dedi. "Bu asla tekrarlanmayacak."

"Bana güven." Marbrand, tekrar at sırtında olmaktan ve Şehir Muhafızları'nın altın pelerini yerine kendi hanedanının duman grisi pelerinini giymekten gözle görülür şekilde memnundu. "Eğer on fersahlık mesafe içine herhangi bir düşman girerse, önceden haberin olacak."

Jaime, onun izni olmaksızın kimsenin kafileden ayrılmayacağına dair kesin emirler vermişti. Bu emri vermeseydi, canı sıkılan genç lordların arazilerde yarışacağını ve çiftlik hayvanlarını perişan edip ekinleri ezeceğini biliyordu. Şehrin yakınlarında hâlâ inekler ve koyunlar vardı. Ağaçlarda elmalar, çalılıklarda böğürtlenler vardı. Mısır, yulaf ve buğday tarlaları vardı. Yollarda at ve öküz arabaları vardı. Daha ileride, durum bu kadar umut verici olmayacaktı.

Sessiz Sör Ilyn'le birlikte kafilenin en başında at süren Jaime, kendini neredeyse mutlu hissediyordu. Güneş sırtını ısıtıyordu ve rüzgâr, bir kadının parmakları gibi saçlarını okşuyordu. Küçük Lew Piper dörtnala koşarak böğürtlen dolu bir miğferle yanına geldiğinde, Jaime bir avuç dolusu

böğürtlen yedi. Çocuğa, meyvelerin geri kalanını yaver arkadaşlarıyla ve Sör Ilyn Payne'le paylaşmasını söyledi.

Payne, sessizliğinin içinde, paslı zırhının ve kaynatılmış derilerinin içinde olduğu kadar rahat görünüyordu. Payne'in çıkardığı yegâne sesler, atının nal tıkırtısı ve adam eyerinde kıpırdandıkça duyulan kılıç şıngırtısıydı. Ilyn'in çiçek bozuğu yüzü gaddardı ve gözleri bir kış gölünün üstündeki buz kadar soğuktu ama Jaime onun burada olmaktan mutluluk duyduğunu hissediyordu. *Ona bir seçenek sundum*, diye hatırlattı kendine. *Beni reddedebilir ve Kral Adaleti olarak kalabilirdi.*

Sör Ilyn'in eski görevi, Robert Baratheon'ın, karısının babasına verdiği bir düğün hediyesiydi. Payne'in Lannister Hanedanı'nın hizmetindeyken kaybettiği dili telafi etmek için bahşedilmiş kolay ve yüksek maaşlı bir memuriyetti. Payne olağanüstü bir cellat olmuştu. Hiçbir infazı rezil etmemiş ve çok ender olarak ikinci bir darbeye ihtiyaç duymuştu. Üstelik adamın sessizliğinde korku uyandıran bir şeyler vardı. Bir Kral Adaleti'nin, vazifesine bu kadar uygun olması sık rastlanır bir şey değildi.

Jaime, Ilyn Payne'i almaya karar verdiğinde, adamın Hain Yolu'nun sonundaki dairesini arayıp bulmak zorunda kalmıştı. Yarım yuvarlak ve alçak kulenin en üst katı, fidye ya da değiş tokuş için bekletilen lordlar ve esir şövalyeler gibi ihtimam isteyen tutsaklar için hücrelere ayrılmıştı. Zemin kattaki zindan girişi nizama uygundu; dövme demirden yapılmış bir kapının arkasında, kıymıklı gri ahşaptan yapılmış ikinci bir kapı vardı. Katların arasındaki odalar; Baş Gardiyan, Lord İtirafçı ve Kral Adaleti için ayrılmıştı. Adalet, bir cellattı ama teamüllere göre zindanlardan ve zindanların düzenini devam ettiren adamlardan da sorumluydu.

Ve Sör Ilyn Payne bu iş için tuhaf bir şekilde uygunsuzdu. Ne okuyor, ne yazıyor ne de konuşuyordu, bu yüzden zindanların yönetimini madunlarına bırakmıştı, madunları varmış gibi. Diyar, İkinci Dareon'dan beri bir Lord İtirafçı'ya sahip değildi ve son Baş Gardiyan, bu makamı, Robert'ın saltanatı sırasında Serçeparmak'tan satın almış bir kumaş tüccarıydı. Bu işten birkaç yıl boyunca iyi kazanç sağladığı şüphesizdi ama sonunda, bazı zengin aptallarla, Demir Taht'ı Stannis'e vermek üzere işbirliği yapmıştı. Kendilerine "Boynuzlu Adamlar" diyorlardı. Joffrey, adamları şehir duvarlarının üzerinden fırlatmadan önce, adamların boynuzlarını kafalarına çivilemişti. Böylece, Jaime için zindanın kapılarını açmak, ast gardiyanların başı olan Rennifer Derinsu'ya kalmıştı. İçinde "bir damla ejderha" olduğunu iddia eden kambur adam, Jaime'yi duvarların

içindeki dar basamaklardan aşağı indirmiş ve Ilyn Payne'in on beş yıldır yaşadığı yere götürmüştü.

Oda çürük yiyecek kokuyordu ve yerdeki hasırlar haşarat kaynıyordu. Jaime odaya girerken az kalsın bir fareye basıyordu. Payne'in büyükkılıcı ahşap bir masanın üstündeydi, kılıcın yanında bir bileği taşı ve yağlı bez vardı. Çelik kusursuzdu, kılıcın kenarı solgun ışıkta mavi parlıyordu. Yerlerde kirli kıyafet yığınları vardı ve etrafa paslı zırh parçaları saçılmıştı. Jaime, kırık şarap kavanozlarını sayamamıştı. Sör Ilyn, ağzına kadar dolmuş lazımlıklar yüzünden leş gibi kokan yatak odasından çıkarken, *öldürmekten başka hiçbir şeyi umursamıyor,* diye düşünmüştü Jaime. "Majesteleri nehir topraklarını geri almamı emretti," demişti Payne'e. "Seni yanımda istiyorum... tabii bütün bunlardan vazgeçebilirsen."

Adamın cevabı sessizlikti. Ve uzun, kıpırtısız bir bakış. Ana Jaime tam dönüp gitmek üzereyken, Payne başıyla onaylamıştı. *Ve işte burada.* Jaime yol arkadaşına baktı. *Belki ikimiz için de hâlâ umut var.*

O gece, Hayfordlar'ın kalesinin altında kamp kurdular. Güneş batarken, kalenin bulunduğu tepenin altında ve tepenin yanından akan derenin kıyılarında yüzlerce çadır vardı. Jaime devriyeleri bizzat yerleştirdi. Şehre bu kadar yakınken bir sorunla karşılaşmayı beklemiyordu ama bir zamanlar Öküzağzı'nda, amcası Stafford da güvende olduğunu düşünmüştü. En iyisi hiç risk almamaktı.

Kale'den, Leydi Hayford'ın kale kumandanıyla birlikte akşam yemeği yemesi için davet geldiğinde, Jaime, Sör Ilyn'i, Sör Addam Marbrand'i, Sör Bonifer Hasty'yi, Kırmızı Ronnet Connington'ı, Güçlüdomuz'u ve bir düzine şövalyeyle küçük lordu da beraberinde götürdü. Tepeye tırmanırken, "Sanırım elimi takmak zorundayım," dedi Peck'e.

Delikanlı hiç vakit kaybetmeden eli getirdi. El, altından dövülmüştü, gerçek gibi görünüyordu, tırnakları sedef kakmaydı, parmakları bir kadehin sapını tutacakmış gibi kıvrılmıştı. Peck, elin kayışlarını Jaime'nin bilek kökü ne bağlarken, *dövüşemem ama içki içebilirim,* diye düşündü Jaime. Zırh ustası, eli Jaime'nin bileğine ilk kez takarken, "İnsanlar bugünden sonra size Altın El diyecekler lordum," demişti. *Yanılıyordu. Ben ölene kadar Kral Katili olacağım.*

Altın el, yemek sırasında pek çok iltifata sebep oldu, en azından Jaime bir şarap kadehini devirene kadar. Sonra öfkesine yenildi. Flement Brax'a, "Eğer şu lanet olası şeye bu kadar hayran kaldıysanız, kendi kılıç elinizi

kesin ve bunu size vereyim," dedi. Bu çıkıştan sonra el hakkındaki konuşmalar son buldu ve Jaime şarabını huzur içinde içebildi.

Kalenin leydisi, evlilik yoluyla bir Lannister'dı. Daha bir yaşına basmadan, Jaime'nin kuzeni Tyrek'le evlendirilen tombul bir bebekti. Leydi Ermesande, misafirlerin onayını almak için salona getirildi, altın dokuma kumaştan dikilmiş küçük bir elbise giymişti. Elbiseye, minik yeşim taşlarıyla Hayford Hanedanı'nın arması işlenmişti; yeşil çapraz çizgiler ve açık yeşil bir dalga. Ama çok geçmeden küçük kız ağlamaya başladı, bunun üzerine sütannesi tarafından hemen yatağa götürüldü.

Alabalık servis edilirken, küçük kızın kale kumandanı, "Lord Tyrek'ten hiç haber alınmadı mı?" diye sordu.

"Hiç." Tyrek Lannister, Kral Toprakları'nda çıkan isyan sırasında kaybolmuştu, Jaime o sırada Nehirova'da tutsaktı. Tyrek şu anda on dört yaşındaydı, hâlâ hayatta olduğu farz edilirse.

Balığının kılçıklarını temizlerken, "Lord Tywin'in emriyle bizzat araştırma yaptım," dedi Addam Marbrand, "fakat benden önce araştırma yapan Bywater'ın bulduğundan fazla bir şey bulamadım. Delikanlı en son, altın pelerinlilerin hattı ayaktakımı tarafından kırıldığında, at sırtında görülmüş. Daha sonra... delikanlının atını bulduk ama kendisini bulamadık. Büyük ihtimalle onu eyerinden aşağı çektiler ve öldürdüler. Lakin durum buysa, ceset nerede? Ayaktakımı diğer cesetleri yerde bıraktı, onunkini neden bırakmasınlar?"

"Sağken değeri daha yüksek olurdu," dedi Güçlüdomuz. "Herhangi bir Lannister iyi bir fidye getirir."

"Hiç şüphesiz," diye onayladı Marbrand, "fakat bir fidye talebinde bulunulmadı. Çocuk öylece kayboldu."

"Çocuk öldü." Jaime üç kadeh şarap içmişti ve altın eli, geçen her dakikayla daha ağır ve daha sakar oluyormuş gibiydi. *Bir kanca da işime yarayabilirdi.* "Eğer kimi öldürdüklerinin farkına vardılarsa, babamın gazabının korkup çocuğu nehre atmışlardır.

Kral Toprakları'nda o gazabın tadı bilinir. Lord Tywin borcunu mutlaka öder."

Güçlüdomuz, "Mutlaka," diye onayladı ve konu kapandı.

Ama Jaime daha sonra, geceyi geçilesi için ona tahsis edilen odada, kendini düşünürken buldu. Tyrek, Lancel'la birlikte Kral Robert'ın yaverliğini yapmıştı. Bilgi, altından daha kıymetli ve hançerden daha ölümcül olabilirdi. Gülümseyen ve lavanta kokan Varys'i düşündü. Hadım,

şehrin dört bir yanında ajanlara ve muhbirlere sahipti. Tyrek'in o karmaşa sırasında ele geçirilmesini ayarlamak Varys için çok basit bir meseleydi... ayaktakımının isyan çıkaracağını önceden biliyorduysa tabii. *Ve Varys her şeyi bilirdi ya da bizi buna inandırdı. Ama Cersei'yi isyana karşı uyarmadı. Myrcella'yı uğurlamak için gemilere de gitmedi.*

Jaime panjurları açtı. Hava soğuktu ve gökyüzünde hilal vardı. Jaime'nin altın eli ay ışığında hafifçe parlıyordu. *Hadımı boğacak kadar iyi değil ama suratını dağıtıp o iğrenç gülümsemesini kırmızı bir harabeye dönüştürecek kadar ağır.* Jaime birine vurmak istiyordu.

Sör Ilyn'i bulduğunda, adam büyükkılıcını biliyordu. "Vakit geldi," dedi Jaime. Cellat ayağa kalktı ve Jaime'yi takip etti. Merdivenden aşağı inerlerken, adamın deri çizmeleri taş basamaklara sürtündü. Küçük bir avludan geçerek silahhaneye gittiler. Jaime orada iki kalkan, iki miğfer ve bir çift turnuva kılıcı buldu. Kılıçlardan birini Payne'e verdi. Diğer kılıcı sol eline aldı ve sağ elini kalkanın kayışlarına geçirdi. Altın parmaklar, bir nesneyi kanca gibi tutacak kadar kavisliydi ama kavrayacak kadar kapalı değildi. Bu yüzden, Jaime kalkanı gevşek bir şekilde tutuyordu. "Bir zamanlar bir şövalyeydin sör," dedi. "Ben de öyleydim. Bakalım şimdi neyiz?"

Sör Ilyn cevap olarak kılıcını kaldırdı ve Jaime hiç vakit kaybetmeden atak yapmak için hareketlendi. Payne, zırhı kadar paslıydı ve Brienne kadar güçlü değildi, buna rağmen her darbeyi kılıcıyla karşıladı ya da kalkanıyla engelledi. Kör bıçaklar çeliğimsi şarkılarını söylerken, iki adam hilalin altında dans etti. Sessiz şövalye, dansı Jaime'nin yönlendirmesinden bir süre için memnundu ama sonunda, darbeye darbeyle karşılık vermeye başladı. Bir kere atağa kalktı, Jaime'yi bacağından, omzundan ve alnından yakaladı. Üç kere, miğfere indirdiği darbelerle Jaime'nin kafasını çınlattı. Payne'in bir darbesi, Jaime'nin sağ kolundaki kalkanı söküp aldı ve neredeyse altın elini bilek köküne bağlayan kayışları da koparacaktı. Kılıçlar yere indiğinde, Jaime iyice yıpranmış haldeydi ve vücudu çürüklerle kaplıydı ama şarap yanıp gitmişti ve Jaime'nin zihni açıktı. "Tekrar dans edeceğiz sör," diye söz verdi Sör Ilyn'e. "Yarın ve sonraki gün. Ben sol elimi, sağ elimi kullandığım kadar iyi kullanana dek her gün dans edeceğiz."

Sör Ilyn ağzını açtı ve bir lak ses çıkardı. *Bir kahkaha,* diye fark etti Jaime. Midesinde bir şeyler burkuldu.

Sabah olduğunda, kimse Jaime'nin morluklarından bahsetmeye cesaret edemedi. Görünüşe güre, dün geceki kılıç oyununun seslerini hiçbiri duymamıştı. Ama tekrar kampa indiklerinde, şövalyelerin ve genç lordların sormaya cesaret edemediği soruyu Küçük Lew Piper dillendirdi. Jaime çocuğa sırıttı. "Hayford Hanedanı'nda şehvetli fahişeler var. Bunlar aşk ısırıkları delikanlı."

Parlak ve rüzgârlı bir günü, bulutlu bir gün takip etti, sonra üç gün yağmur yağdı. Rüzgâr ve su hiç sorun değildi. Kafile temposunu korudu ve Kral Yolu boyunca kuzeye doğru ilerledi. Jaime her gece, yeni aşk ısırıkları kazanmak için gizli bir yer buldu. Tek gözlü bir katır onları seyrederken bir ahırda dövüştüler. Bir hanın kilerinde, şarap ve bira fıçılarının arasında dövüştüler. Taş bir ambarın kararmış iskeletinin içinde dövüştüler. Sığ bir derenin üstündeki ağaçlıklı adacıkta dövüştüler. Yağmur, miğferlerinde ve kalkanlarında hafifçe pıtırdarken açık bir arazide dövüştüler.

Jaime, her gece tekrarlanan yağma için bahaneler üretiyordu ama o bahanelere inanıldığını düşünecek kadar aptal değildi. Addam Marbrand, Jaime'nin ne yaptığını mutlaka biliyordu ve bazı kumandanlar da şüpheleniyor olmalıydı. Ama kimse Jaime'nin yanında bundan bahsetmiyordu... ve olayın tek şahidi dilsiz olduğuna göre, Jaime'nin, Kral Katili'nin nasıl beceriksiz bir kılıç adamına dönüştüğünün duyulmasından korkmasına gerek yoktu.

Çok geçmeden, savaşın izleri her yerde görülebilir hale geldi. Üstünde sonbahar buğdaylarının olgunlaşıyor olması gereken tarlalarda, bir atın kafasına ulaşan uzunlukta yabani otlar, çalılıklar ve fundalıklar büyümüştü. Kral Yolu yolculardan yoksundu. Yorgun dünyaya, akşam karanlığından şafağa dek kurtlar hükmediyordu. Hayvanların çoğu, mesafelerini koruyacak kadar temkinliydi ama Marbrand'in keşif süvarilerinden birinin atı, adam eyerinden inip su dökmeye gittiğinde kaçmış ve öldürülmüştü. Sör İyi Bonifer, sert ve hüzünlü yüzüyle, "Hiçbir hayvan bu kadar cüretkâr olamaz," dedi. "Bunlar kurt derisine bürünmüş şeytanlar. Günahlarımızın cezasını çekmemiz için gönderilmişler."

Zavallı hayvandan geri kalanların başında dikilirken, "Bu at, eşine az rastlanır bir günahkârdı sanırım," dedi Jaime. Gövdenin parçalara ayrılıp tuzlanmasını emretti; ete ihtiyaçları olabilirdi.

Domuz Boynuzu denen bir yerde, Sör Roger Hogg isimli yaşlı ve zorlu bir şövalye buldular. Adam; altı silahlı asker, dört arbaletçi ve yirmi köylüyle birlikte, inatla kendisine ait ev kulesinde oturuyordu. Sör Roger,[6]

soyadına yakışır şekilde iri ve asabiydi. Sör Kennos, adamın kayıp bir Crakehall olabileceğini söyledi, zira şövalyenin armasında benekli bir yaban domuzu vardı. Güçlüdomuz buna inanmış gibi göründü ve yaşlı şövalyeyi bir saat boyunca atalarıyla ilgili sorguya çekti.

Jamie, Hogg'un kurtlar hakkında anlatacağı şeylerle daha çok ilgileniyordu. "Beyaz bir kurt sürüsüyle bazı sorunlar yaşadık," dedi yaşlı şövalye. "Kokunuzu takip edip etrafınızda dolaşıyorlar lordum. Ama onları kovaladık. Üç tanesini de turpların altına gömdük. Onlardan önce kahrolası bir aslan sürüsü gelmişti, lütfen affedin. Aslanları komuta eden adamın kalkanında bir mantikor vardı."

"Sör Amory Lorch," dedi Jaime. "Babam ona nehir topraklarına saldırmasını emretmişti."

"Ve biz nehir topraklarının bir parçası değiliz," dedi Sör Roger Hogg cesurca. "Ben Hayford Hanedanı'na bağlıyım ve Leydi Ermesande o küçük dizlerini Kral Toprakları için büküyor. Daha doğrusu, yürüyecek kadar büyüdüğünde bükecek. Bunu şu Lorch'a da söyledim ama dinlemedi. Üç süt keçimi ve koyunlarımın yarısını katletti. Beni kalemin içinde kızartmayı denedi ama duvarlarım taştan ve iki buçuk metre kalınlığında. Alevler sönünce, Lorch sıkıldı ve gitti. Sonra kurtlar geldi, dört ayaklı olanlar. Mantikorun bana bıraktığı koyunları yediler. Koyunların karşılığında birkaç iyi post aldım ama kürk insanın karnını doyurmaz. Ne yapmalıyız lordum?"

"Tohum ek," dedi Jaime, "ve son bir hasat için dua et." Umut verici bir cevap değildi ama Jaime'nin verebileceği tek cevaptı.

Ertesi gün, kafile, Kral Toprakları'na bağlılık yemini veren topraklarla Nehirova'ya medyun olan toprakların arasındaki sınırı oluşturan dereyi geçti. Üstat Gulian bir haritaya baktı ve bu tepelerin Wode kardeşler tarafından tutulduğunu söyledi; Harrenhal'a bağlılık yemini vermiş, arazi sahibi bir çift şövalye... ama *onların* kaleleri ahşaptı ve kalelerden geriye kararmış kirişlerden başka bir şey kalmamıştı.

Ne Wodelar ortaya çıktı ne de onların insanları. Ama ikinci kardeşin kalesinin altındaki kilere birkaç haydut sığınmıştı. Haydutlardan biri, paçavraya dönmüş bir kırmızı pelerin giymişti ama Jaime onu da diğerleriyle birlikte astı. Kendini iyi hissetti. Bu adaletti. *Bunu alışkanlık haline getir Lannister. Bir gün insanlar sana gerçekten Altın El diyebilir. Adaletli Altın El.*

Kafile Harrenhal'a yaklaştıkça dünya grileşti. Arduvaz gökyüzünün altında, eski ve soğuk çelik tabakaları gibi parlayan suların yanında at

sürdüler. Jaime, Brienne'in ondan önce bu yoldan geçip geçmediğini merak etti. *Eğer Sansa Stark'ın Nehirova'ya gittiğini düşündüyse...* Yolda başka yolculara rastlasaydı, onlara kızıl saçlı güzel bir kız ya da sütü ekşitecek kadar çirkin, iri bir kadın görüp görmediklerini sorabilirdi. Fakat yolda kurtlardan başka canlı yoktu ve kurtların uluması cevap barındırmıyordu.

Sonunda, gölün kurşuni sularının karşısında, Kara Harren'ın çılgınlığının kuleleri belirdi. Siyah ve biçimsiz taşlardan müteşekkil beş parmak, gökyüzüne uzanıyordu. Serçeparmak, Harrenhal Lordu ilan edilmesine rağmen, yeni makamında oturmak için acele etmemişti. Böylece, Nehirova'ya giderken kaleye uğramak ve Harrenhal'u "düzene sokmak" Jaime Lannister'a düşmüştü.

Ve Harrenhal'un düzene sokulmaya ihtiyacı vardı, bu kesindi. Gregor Clegane, Cersei tarafından Kral Toprakları'na çağrılmadan önce, büyük ve kasvetli kaleyi Kanlı Oyuncular'dan temizlemişti. Dağ'ın adamları, zırh giymiş kuru bezelyeler misali hâlâ kalede dolaşıyor olmalılardı ama Üç Dişli Mızrak'a tekrar kral huzuru getirmek için biçilmiş kaftan değillerdi. Sör Gregor'un sürüsünün, bugüne kadar herhangi birine verdiği yegâne huzur, mezar huzuruydu.

Sör Addam'ın keşif süvarileri, Harrenhal'un kapılarının kapalı ve sürgülü olduğunu rapor etti. Jaime, adamlarını kapıların önüne dizdi ve Tetik'in Sör Kennos'una, Herrock'un Borusu'nu üflemesini emretti; siyah, kıvrımlı ve altın kasnaklı haberci boru.

Kalenin duvarlarında üç üfleyiş yankılandığında, demir menteşelerin feryadı duyuldu ve kapılar ağır ağır açıldı. Kara Harren'ın çılgınlığının duvarları öyle kalındı ki, Jaime, kısa zaman önce Kanlı Oyuncular'la vedalaştığı avludaki güneş ışığına çıkmadan önce bir düzine katil deliğinin altından geçti. Sert toprak zeminden yabani otlar fışkırıyordu ve bir at leşinin etrafında sinekler uçuşuyordu.

Sör Gregor'un bir avuç adamı, Jaime'nin atından inişini izlemek için kulelerden çıktı; sert bakışlı, sert ağızlı adamlardı. *Dağ'ın yanında at sürebilmek için öyle olmak zorundalardı.* Gregor'un adamları için söylenebilecek en iyi şey, tam olarak Cesur Dostlar kadar habis ve vahşi bir çete olmadıklarıydı. "Beni becerin, bu Jaime Lannister," dedi kır saçlı bir silahlı asker. "Çocuklar, bu adam kahrolası Kral Katili. Beni bir mızrakla becerin!"

"Peki sen kimsin?" diye sordu Jaime.

“Eğer lordum memnun olacaksa, Sör bana Bokağızlı derdi.” Adam, avuçlarının içine tükürdü ve elleriyle yanaklarını sildi, bu onu daha düzgün görünüşlü yapacakmış gibi.

“Harika. Buranın kumandanı sen misin?”

“Ben mi? Hayır lordum. Beni kahrolası bir mızrakla becerin.” Bokağızlı’nın sakalında, bütün garnizonu beslemeye yetecek kadar ekmek kırıntısı vardı. Jaime güldü. Adam bu gülüşten cesaret aldı. “Beni kahrolası bir mızrakla becerin,” dedi tekrar ve o da gülmeye başladı.

“Adamı duydun,” dedi Jaime, Ilyn Payne’e. “Uzun, güzel bir mızrak bul ve onu Bokağızlı’nın kıçına sok.”

Sör Ilyn mızrak taşımıyordu ama Sakalsız Jon Bettley ona bir mızrak vermekten memnundu. Bokağızlı’nın kahkahası aniden kesildi. “O kahrolası şeyi benden uzak tut.”

“Karar ver,” dedi Jaime. “Burada komuta kimde? Sör Gregor bir kale kumandanı seçti mi?”

“Polliver,” dedi başka bir adam, “ama Tazı onu öldürdü lordum. Onu, Vadeci’yi ve şu Sarsfield çocuğunu.”

Yine Tazı. “Sandor olduğundan emin misin? Onu gördün mü?”

“Biz görmedik lordum. Bize hancı söyledi.”

“Yol ağzındaki handa oldu lordum.” Konuşan, sarı saçlı genç bir adamdı. Boynuna, bir zamanlar Vargo Hoat’a ait olan sikkeli zinciri takmıştı. Elli uzak şehirden gelen gümüş, altın, bakır ve bronz sikkeler. Kare sikkeler ve yuvarlak sikkeler. Üçgenler, halkalar ve kemik parçaları. “Hancı, adamın yüzünün bir yanının tamamen yanık olduğuna dair yemin etti. Hancının fahişeleri de aynı hikâyeyi anlattı. Sandor’un yanında bir çocuk varmış, hırpani bir delikanlı. Polly ile Vadeci’yi kanlı parçalara ayırmışlar ve Üç Dişli Mızrak’ın aşağısına doğru gitmişler.”

“Peşlerinden adam gönderdiniz mi?”

Bokağızlı, düşünmek acı veriyormuş gibi suratını astı. “Hayır lordum. Hepimizi becerin, göndermedik.”

“Çıldıran köpeğin boğazını kesersin.”

“Pekâlâ,” dedi adam ağzını ovarak. “Polly’den hiçbir zaman hoşlanmamıştım. Ve köpek, Sör’ün kardeşiydi, bu yüzden...”

“Biz kötüyüz,” lordum diyerek araya girdi sikkeli zinciri takan adam, “ama Tazı’yla yüzleşmek için delirmiş olmak gerekir.”

Jaime adamı inceledi. *Diğerlerinden daha cesur ve Bokağızlı kadar sarhoş değil.* “Ondan korkuyordunuz.”

“*Korkmak* demeyelim lordum. Onu bizden daha iyi birilerine bırakıyorduk diyelim. Sör gibi birine. Yahut sizin gibi birine.”

Bana. İki elim olduğu zamanlardaki bana. Jaime kendini kandırmadı, Sandor onun işini çok çabuk bitirirdi. “Bir adın var mı?”

“Lordum memnun olacaksa, Rafford. İnsanlar bana Raff der.”

“Raff, garnizonu Yüz Şömineli Salon’da topla. Tutsaklarınızı da. Onları görmek istiyorum. Yol ağzından gelen fahişeleri de getir. Ah, bir de Hoat. Onun öldüğünü duyunca perişan oldum. Onun kafasını görmek istiyorum.”

Adamlar kafayı getirdi. Jaime; Keçi’nin dudaklarının, kulaklarının ve burnunun büyük bir kısmının kesilmiş olduğunu gördü. Adamın gözlerini kargalar yemişti. Fakat bu, gayet açık bir şekilde Keçi’ydi. Jaime onun sakalını nerede görse tanırdı; sivri bir çeneden aşağı sarkan, yarım metreden uzun tuhaf bir sicim. Sakal dışında, Qohorlunun kafatasında birkaç kayışımsı et şeridinden başka bir şey kalmamıştı. “Adamın geri kalanı nerede?”

Kimse cevap vermek istemedi. Sonunda, Bokağızlı gözlerini yere indirip, “Çürüdü ve yendi sör,” diye mırıldandı.

“Tutsaklardan biri sürekli yiyecek için yalvarıyordu,” diye kabul etti Rafford, “Sör, adama kızarmış keçi vermemizi söyledi. Qohorluda fazla et kalmamıştı gerçi. Sör önce onun ellerini ve ayaklarını kesmişti, sonra da kollarını ve bacaklarını.”

“Keçi’nin büyük bölümünü o şişman herif yedi lordum,” dedi Bokağızlı, “ama Sör, bütün tutsakların eti tatmasını emretti. Keçi’nin de. Kendi tadına bakmasını. Onu doyurduğumuzda, o fahişe çocuğunun ağzından salyalar aktı ve ince sakalına yağlar süzüldü.”

Baba, diye düşündü Jaime, *köpeklerinin ikisi de çıldırdı*. Casterly Kayası’nda küçük bir çocuk olduğu zamanlarda duyduğu hikâyeleri hatırladı; deli Leydi Lothston, kanla dolu banyo teknelerinde yıkanır ve tam olarak bu duvarların arasında, insan eti servis edilen ziyafetlere ev sahibeliği yapardı.

Her nedense, intikamın tadı kaybolmuştu. “Bunu alın ve göle atın,” dedi Jaime. Keçi’nin kafasını Peck’e fırlattı ve garnizona hitap etmek için döndü. “Lord Petyr makamına oturmak üzere buraya gelene değin, Harrenhal’u kraliyet adına Sör Bonifer Hasty yönetecek. İsteyenler ona katılabilir, tabii Sör Bonifer kabul ederse. Geri kalanlar, benimle birlikte Nehirova’ya gelecek.”

Dağ'ın adamları bakıştı. "Biz alacaklıyız," dedi içlerinden biri. "Sör bize söz verdi. Yüklü ödüller, dedi."

"Tam olarak böyle dedi," diye onayladı Bokağızlı. *"Benimle birlikte at sürenler için yüklü ödüller."* Onlarca adamdan, Bokağızlı'nın söylediklerini onaylayan bağrışmalar yükseldi.

Sör Bonifer, eldivenli elini havaya kaldırdı. "Benimle kalan her adam, işlemek için iki yüz elli dönüm arazi alacak, evlendiğinde iki yüz elli dönüm daha ve çocuğu olduğunda iki yüz elli dönüm daha."

"Arazi mi sör?" Bokağızlı tükürdü. "Boş versenize. Kusura bakmayın ama toprak kazmak isteseydik köyümüzde kalırdık. Sör, *yüklü ödüller,* dedi. Yani altın."

"Eğer bir şikâyetiniz varsa, Kral Toprakları'na gidin ve kız kardeşimle konuşun." Jaime, Rafford'a döndü. "Şimdi şu tutsakları göreceğim. Sör Wylis Manderly'den başlayarak."

"O, şişman olan adam mı?" diye sordu Rafford.

"Bütün kalbimle öyle olmasını umuyorum. Ve sakın bana onun nasıl öldüğüyle ilgili hüzünlü hikâyeler anlatma. Yoksa hepiniz aynı şeyi yapmaya meyilli olursunuz."

Jaime'nin; Shagwell'i, Pyg'i ya da Zollo'yu zindanlarda çürürken bulmaya dair beslediği bütün umutlar ne yazık ki kayboldu. Görünüşe göre Cesur Dostlar, Vargo Hoat'u başka bir adam için terk etmişti. Leydi Whent'in insanlarından sadece üç kişi kalmıştı; Sör Gregor için yan kapıyı açan aşçı, Ben Karaparmak denen kambur bir zırh ustası ve Pia isimli bir kız. Pia, Jaime'nin onu son gördüğü zamanki kadar güzel değildi. Biri kızın burnunu kırmış ve dişlerinin yarısı dökmüştü. Kız, Jaime'yi gördüğünde ağlayarak onun ayaklarına kapandı, isterik bir kuvvetle bacaklarına yapıştı. Güçlüdomuz kızı geri çekti. "Artık kimse sana zarar vermeyecek," dedi ama kız sadece daha yüksek sesle ağladı.

Diğer tutsaklar daha iyi muamele görmüştü. Sör Wylis Manderly, Yürüyen Dağ'ın Üç Dişli Mızrak kıyılarında gerçekleşen mücadelede esir aldığı diğer kuzeyli soylularla birlikte tutsakların arasındaydı. İşe yarar rehinelerdi, hepsi de iyi fidye ederdi. Adamlar perişan haldeydi, pislenmişlerdi, saçları ve sakalları uzamıştı. Bazılarının yeni morlukları, kırık dişleri ve eksik parmakları vardı ama yaraları temizlenip sarılmıştı ve hiçbiri aç bırakılmamıştı. Jaime, adamların neyle beslendiklerine dair bir fikirleri olup olmadığını merak etti ve sormamanın daha iyi olacağına karar verdi.

Tutsaklarda direnişten eser kalmamıştı, özellikle de Sör Wylis'de; kıllarla kaplı bir yüzü, cansız gözleri ve sarkık bir gıdısı olan bir yağ tulumu. Jaime adama Bakire Havuzu'na götürüleceğini ve orada Beyaz Liman'a giden bir gemiye bindirileceğini söylediğinde, Sör Wylis yerdeki bir su birikintisinin içine yığıldı ve Pia'nın ağladığından daha yüksek sesle, daha uzun süre ağladı. Wylis'i tekrar ayağa kaldırmak için dört adam gerekti. *Çok fazla kızarmış keçi,* diye düşündü Jaime. *Tanrılar, bu lanet olası kaleden nefret ediyorum.* Harrenhal üç yüz yılda, Casterly Kayası'nın üç bin yılda şahit olduğundan fazla dehşet görmüştü. Jaime, Yüz Şömineli Salon'da ateşler yakılmasını emretti ve aşçıyı, kafile için sıcak yemek hazırlamak üzere mutfağa geri gönderdi. "Keçi haricinde her şey olur."

Kendi yemeğini Avcı Salonu'nda, Sör Bonifer Hasty'yle birlikte yedi. Bonifer, konuşmalarını Yedi'ye göndermeler yaparak süslemeyi seven, vakur, leylek gibi bir adamdı. Kendisi kadar kuru bir armudu keserken, "Sör Gregor'un takipçilerinin hiçbirini istemiyorum," dedi. "Böyle günahkâr adamları hizmetime almam."

"Babamın rahibi, bütün insanların günahkâr olduğunu söylerdi."

"Doğru söylemiş," dedi Sör Bonifer, "ama bazı günahlar, diğerlerinden daha karadır ve Yedi'nin burnuna daha kötü kokar."

Ve sen de benim küçük kardeşim kadar burunsuzsun. Yoksa o armudu yerken benim günahlarımın kokusuyla boğulurdun. "Pekâlâ. Sizi Gregor'un sürüsünden kurtaracağım." Jaime dövüşçülerden her zaman faydalanabilirdi. En kötü ihtimal, Nehirova'nın duvarlarına saldırması gerekirse ilk olarak onları yukarı gönderirdi.

"Fahişeyi de alın," diye ısrar etti Sör Bonifer. "Hangisi olduğunu biliyorsunuz. Zindanlardan gelen kız."

"Pia." Jaime buraya son geldiğinde, Qyburn, Jaime'yi memnun edeceğini düşünerek kızı onun yatağına göndermişti. Fakat adamların zindanlardan getirdiği Pia, Jaime'nin battaniyesinin altına giren tatlı, basit ve neşeli yaratıktan çok farklı bir yaratıktı. Kız, Sör Gregor sessizlik isterken konuşmak gibi bir hata yapmıştı. Dağ da zırh eldivenli yumruğuyla Pia'nın dişlerini dökmüş ve kızın o güzel burnunu kırmıştı. Eğer Cersei tarafından, Kızıl Yılan'ın karşısına çıkmak üzere Kral Toprakları'na çağrılmasaydı, hiç şüphesiz daha beter şeyler de yapardı. Jaime, Dağ için yas tutmayacaktı. "Pia bu kalede doğmuş," dedi Sör Bonifer'a. "Kızın bildiği tek ev burası."

“O kız bir ahlaksızlık membası,” dedi Sör Bonifer. “Onun, orasını burasını sergileyerek adamlarımın yakınında dolaşmasını istemiyorum.”

“Kızın herhangi bir şey sergileyecek hali kalmamış,” dedi Jaime, “ama bu kadar sakıncalı buluyorsanız, onu da götürürüm.” Jaime, kızı çamaşırcı yapabileceğini düşündü. Yaverleri onun çadırını kurmaktan, atını tımarlamaktan ya da zırhını temizlemekten gocunmuyorlardı ama kıyafetleriyle ilgilenmeyi, erkeğe yakışmaz bir görev olarak görüyorlardı. “Harrenhal’u sadece Kutsal Yüz’ünüzle tutabilir misiniz?” diye sordu Jaime. Aslında adamlar Kutsal Seksen Altı olarak anılmalıydı çünkü Karasu’da on dört kişi kaybetmişlerdi. Fakat Sör Bonifer’ın, yeterince dindar acemiler bulur bulmaz bu açığı kapatacağına şüphe yoktu.

“Herhangi bir güçlük beklemiyorum. Yaşlı Hatun yolumuzu aydınlatacak ve Savaşçı kollarımıza kuvvet verecek.”

Ya da Yabancı gelecek ve topunuzu birden götürecek, diye düşündü Jaime. Cersei’yi, Sör Bonifer’ı Harrenhal’un kale kumandanı olarak seçmeye kimin ikna ettiğinden emin değildi ama bu atamada Ortan Merryweather’ın kokusu vardı. Jaime, Hasty’nin bir zamanlar Merryweather’ın büyükbabasına hizmet ettiğini hayal meyal hatırladı. Ve havuç kafalı yüksek yargıç; Roose Bolton’ın, Vargo Hoat’un ve Gregor Clegane’in nehir topraklarında bıraktığı yaraları iyileştirecek iksirin “İyi” lakaplı bir adam olduğunu farz edecek kadar aptaldı.

Fakat yanılmıyor da olabilirdi. Hasty fırtına topraklarından geliyordu, yani Üç Dişli Mızrak boyunca ne dostu ne de düşmanı vardı; bir kan davası, ödenecek borcu, ödüllendirecek yandaşı yoktu. Ciddi, adil, vazifeşinas bir adamdı. Ve Hasty’nin Kutsal Seksen Altı’sı, Yedi Krallık’taki en disiplinli askerlerdi. Üstelik uzun boylu gri iğdişlerini döndürüp koştururken güzel bir manzara oluşturuyorlardı. Adamların itibarı öyle lekesizdi ki, Serçeparmak bir keresinde, Sör Bonifer’ın binicileri de iğdiş etmiş olması gerektiğini söyleyip dalga geçmişti.

Yine de, Jaime, katlettiği düşmanlardan çok sürdüğü atla meşhur olan her askerden şüphe duyardı. *Sanırım iyi dua ediyorlar, ama dövüşebiliyorlar mı?* Jaime’nin bildiği kadarıyla, adamlar Karasu’da kendilerini rezil etmemişlerdi ama öne de çıkmamışlardı. Sör Bonifer, gençliğinde umut vadeden bir şövalyeydi fakat adam bir şey yaşamıştı; bir yenilgi, bir utanç ya da ölüme çok yaklaştığı bir hadise. Daha sonra, mızrak müsabakalarının boş bir gösteriş olduğuna karar vermiş ve mızrağını sonsuza dek bir kenara bırakmıştı.

Bununla birlikte, Harrenhal tutulmalı ve Cersei'nin bu iş için seçtiği adam Baelor Kıçdeliği. "Bu kalenin kötü bir şöhreti vardır," diye uyardı Jaime adamı, "ve bu hak edilmiş bir şöhrettir. Harren ve oğullarının geceleri hâlâ koridorlarda dolaştığı söylenir. Alevler içinde yürürlermiş. Onlara bakanlar tutuşurmuş."

"Ben hayaletlerden korkmam sör. *Yedi Köşeli Yıldız'*da yazar; ruhlar, yaratıklar ve hortlaklar, inancını zırh gibi giyinmiş dindar bir adama zarar veremezler."

"Öyleyse mutlaka inancınızla zırhlanın, ama çelikten bir zırh da kuşanın. Bu kaleyi tutan her adam kötü bir sonla karşılaştı. Dağ, Keçi, hatta babam..."

"Bunu söylediğim için beni bağışlayın ama onlar bizim gibi dindar adamlar değillerdi. Savaşçı bizi savunur. Ayrıca, korkunç bir düşman tarafından tehdit edilecek olursak yardım hep yakınımızda. Üstat Gulian kuzgunlarıyla burada kalacak. Lord Lancel garnizonuyla birlikte Darry'de, bize yakın. Lord Randyll de Bakire Havuzu'nu tutuyor. Üçümüz birlikte, bu bölgelerde dolaşan bütün haydutları yakalayacağız ve yok edeceğiz. O iş bittiğinde, Yedi, bu bölgelerin iyi insanlarına rehberlik edecek ve onları tohum ekmek, tarla sürmek ve her şeyi baştan inşa etmek için köylerine geri getirecek,"

En azından Keçi'nin öldürmediklerini. Jaime, altın elinin parmaklarını şarap kadehinin sapına geçirdi. "Eğer Hoat'un Cesur Dostları'ndan birini yakalarsanız bana derhal haber yollayın." Yabancı, Keçi'yi Jaime'den önce ele geçirmiş olabilirdi ama şişman Zollo, Shagwell, Rorge, Sadık Urswyck ve diğerleri hâlâ orada bir yerdelerdi.

"Böylece onlara işkence edebilir ve onları öldürebilirsiniz?"

"Sanırım onları benim yerime bağışlayacaksınız?"

"Eğer günahları için samimiyetle tövbe ederlerse... evet. Onları kardeşlerim olarak kucaklarım ve hücreye göndermeden önce onlarla birlikte dua ederim. Günahlar bağışlanabilir. Suçlar ceza gerektirir." Hasty, ellerini sivri bir kule çatısı şeklinde, Jaime'ye babasını hatırlatan bir tavırla birleştirdi. "Eğer karşılaştığımız adam Sandor Clegane olursa, ne yapmamı istiyorsunuz?"

Bildiğin bütün duaları oku, diye düşündü Jaime, *ve kaç.* "Onu sevgili ağabeyinin yanına gönderin ve tanrılar yedi cehennem yarattığı için sevinin. Tek cehennem, Cleganeler'in ikisini birden barındırmak için yeterli olmazdı." Jaime beceriksiz hareketlerle ayağa kalktı. "Beric Dondarrion

farklı bir mesele. Onu yakalayacak olursanız, ben dönene kadar sağ tutun. Onu boynunda bir iple Kral Toprakları'na geri götürmek ve diyarın yarısının görebileceği bir yerde kafasını kesmek istiyorum."

"Beric'le birlikte dolaşan şu Myrli rahip ne olacak? Sahte dinini her tarafa yaydığı söyleniyor."

"Onu öldürün, öpün ya da onunla birlikte dua edin, nasıl arzu ederseniz."

"Adamı öpmeye hiç niyetim yok lordu m."

"O da sizin hakkınızda aynı şeyi söylerdi şüphesiz." Jaime'nin gülümsemesi esnemeye dönüştü. "Affedin. Şayet itirazınız yoksa sizden ayrılmalıyım."

"Yok lordum," dedi Hasty. Dua etmek istediği kesindi.

Jaime dövüşmek istiyordu. Basamakları ikişer ikişer adımladı, gece havasının soğuk ve kuru olduğu yere çıktı. Güçlüdomuz ve Sör Flement Brax meşale ışığıyla aydınlatılmış avluda birbirlerinin hakkından gelmeye çalışıyorlardı, bir grup silahlı asker onlar için tezahürat yapıyordu. *Sör Lyle adamı perişan edecek*, Jaime bunu biliyordu. *Sör Ilyn'i bulmam gerek.* Parmaklarında yine kaşıntı vardı. Adımları onu seslerden ve ışıktan uzağa götürdü. Jaime, nereye gittiğini fark etmeden önce, üstü kapalı köprünün altından ve Akantaş Avlusu'ndan geçti.

Ayı çukuruna yaklaşırken bir fenerin ışıltısını gördü. Fenerin solgun ve soğuk ışığı, çukurdaki taş sıralara vuruyordu. *Görünüşe göre biri benden önce gelmiş.* Çukur, dans etmek için ideal bir yerdi; belki de Sör Ilyn, Jaime'nin ne yapacağını tahmin etmişti.

Ama çukurun kenarında duran şövalye, Ilyn'den daha iriydi; griffonlarla süslenmiş kırmızı beyaz bir cübbe giyen sakallı bir adamdı. *Connington. Burada ne işi var?* Aşağıda, ayının bedeni hâlâ kumların üstünde yatıyordu ama hayvandan geri sadece kemikler ve lime lime bir post kalmıştı. Jaime zavallı yaratık için üzüldü. *En azından bir mücadelede öldü.* "Sör Ronnet," diye seslendi, "yolunuzu mu kaybettiniz? Bu büyük bir kale, biliyorum."

Kırmızı Ronnet fenerini yukarı kaldırdı. "Ayının –çok da güzel olmayan– bakireyle dövüştüğü yeri görmek istedim." Adamın sakalları fener ışığında tutuşmuş gibi parlıyordu. Jaime, Ronnet'in nefesindeki şarap kokusunu alabiliyordu. "Fahişenin çıplak dövüştüğü doğru mu?"

"Çıplak? Hayır." Jaime, bu değişikliğin hikâyeye nasıl eklendiğini merak etti. "Oyuncular ona pembe ipek bir elbise giydirdiler ve eline ahşap

bir kılıç tutuşturdular. Keçi, kızın ölümünün *eğlendirici* olmasını istiyordu. Aksi takdirde...”

“...Brienne’in çıplak görüntüsü, ayının dehşet içinde kaçmasına sebep olabilirdi.” Connington güldü.

Jaime gülmedi. “Leydiyi tanıyormuş gibi konuşuyorsunuz.”

“Onunla nişanlıydım.”

Jaime şaşırdı. Brienne bir nişanlılıktan hiç bahsetmemişti. “Babası onun için bir evlilik anlaşması mı yapmıştı?”

“Üç,” dedi Connington. “Ben ikinciydim. Babamın fikri. Fahişenin çirkin olduğunu duymuştum, bunu babama da söyledim ama babam, mumlar söndüğünde bütün kadınların aynı olduğunu söyledi.”

“Babanız.” Jaime, Kırmızı Ronnet’in cübbesine baktı; kırmızı beyaz bir zeminde, yüzleri birbirine dönük iki griffon. *Dans eden griffonlar.* “Merhum El’imizin... kardeşiydi, değil mi?”

“Kuzeni. Lord Jon’un kardeşi yoktu.”

“Doğru.” Jaime her şeyi hatırladı. Jon Connington, Prens Rhaegar’ın arkadaşıydı. Merryweather, Robert’ın İsyanı’nı bastırmakta başarısız olunca ve Prens Rhaegar hiçbir yerde bulunamayınca, Aerys ikinci en iyi şeye başvurmuş ve Connington’ı El yapmıştı. Fakat Deli Kral, Eller’ini sürekli buduyordu. Lord Jon’u Çanların Savaşı’ndan sonra budamıştı; adamı bütün rütbelerinden, arazilerinden, varlığından etmiş ve sürgünde ölmek üzere denizin karşı tarafına göndermişti. Lord Jon kısa zaman sonra sarhoşluktan ölmüştü. Fakat kuzen –Kırmızı Ronnet’in babası– ayaklanmaya katılmış ve Üç Dişli Mızrak’tan sonra Akbaba Tüneği ile ödüllendirilmişti. Gerçi sadece kaleyi almıştı; Robert altınlara el koymuş ve Connington arazilerinin büyük bölümünü daha hevesli destekçilerine bahşetmişti.

Sör Ronnet arazi sahibi bir şövalyeydi, hepsi buydu. Tarth Bakiresi böyle bir adam için ballı bir lokma olurdu. “Neden evlenmediniz?” diye sordu Jaime.

“Çünkü Tarth’a gittim ve onu gördüm. Ondan altı yaş büyüktüm ama fahişe gözlerimin içine bakabiliyordu. İpeklere bürünmüş bir domuzdu, gerçi domuzların çoğu daha büyük göğüslere sahiptir. Konuşmaya çalıştığında az kalsın kendi dilini yutup boğuluyordu. Ona bir gül verdim ve benden alabileceği tek şeyin o gül olduğunu söyledim.” Connington çukura baktı. “O ucube, şu ayıdan daha kıllıydı...”

Jaime’nin altın eli adamın ağzına öyle sert bir şekilde çarptı ki, şövalye sendeleyerek basamaklara yuvarlandı. Adamın feneri düştü, parçalandı ve

yağ yanarak yere yayıldı. “Soylu bir leydiden bahsediyorsunuz sör. Onu adıyla anın. Ona Brienne deyin.”

Connington, yere yayılan alevlerden emekleyerek uzaklaştı. “Brienne. Eğer lordum memnun olacaksa.” Jaime’nin ayaklarının dibine kan tükürdü. “Brienne Güzellik.”

Cersei

Ağır ağır Visenya Tepesi'ne tırmanıyorlardı. Atlar yukarı doğru ilerlerken, kraliçe kırmızı bir mindere yaslandı. Dışarıdan Sör Osmund Karakazan'ın sesi geldi. *"Yol açın. Caddeyi temizleyin. Majesteleri Kraliçe için yol açın."*

"Margaery'nin neşeli bir maiyeti var," diyordu Leydi Merryweather. "Hokkabazlar, oyuncular, şairler, kuklalar..."

"Şarkıcılar?" diye hatırlattı Cersei.

"Pek çok, Majesteleri. Arpçı Hamish on beş günde bir Margaery için çalar, bazı geceler bizi Eysen'den Alaric eğlendirir. Lakin Margaery'nin gözdesi Mavi Ozan'dır."

Cersei, ozanı Tommen'ın düğününden hatırlıyordu. *Genç ve yakışıklı. Buradan bir şey çıkabilir mi?* "Duyduğuma göre başka adamlar da varmış. Şövalyeler ve saray mensupları. Bana doğruyu söyle leydim. Sence Margaery hâlâ bakire mi?"

"Öyle olduğunu söylüyor Majesteleri."

"Söylüyor. Sen ne diyorsun?"

Taena'nın siyah gözleri fesatlıkla parladı. "Margaery, Yüksek Bahçe'de Lord Renly ile evlendiğinde, Renly'yi yatak töreni için ben soydum. Lordumuz boylu poslu ve şehvetli bir adamdı. Onu düğün yatağına atarken şehvetin kanıtını gördüm. Margaery çarşafın altında, isim günündeki kadar çıplak bir halde lordu bekliyordu. Margaery'yi yatağa bizzat Sör Loras taşımıştı. Margaery, Lord Renly'nin ziyafette çok şarap içtiğini ve bu yüzden evliliğin cinsel ilişkiyle tamamlanmadığını söyleyebilir ama size yemin ediyorum, Renly'nin bacaklarının arasındaki şeyi son gördüğümde, o şey tamamen uyanıktı."

"Ertesi sabah zifaf yatağını görme şansın oldu mu?" diye sordu Cersei. "Çarşaf kanlı mıydı?"

"Hayır, çarşaf gösterilmedi Majesteleri."

Yazık. Yine de, kanlı bir çarşafın yokluğu tek başına büyük bir anlam taşımazdı. Cersei, sıradan köylü kızların, düğün gecelerinde domuzlar gibi kanadığını duymuştu ama Margaery Tyrell gibi soylu bakireler için durum farklıydı. Bir lord kızının, bekâretini bir koca yerine bir ata vermesinin daha

olası olduğu söylenirdi ve Margaery yürümeye başladığından beri ata biniyordu. “Anladığıma göre, küçük kraliçe bizim hane şövalyelerimizin içinde pek çok hayrana sahip. Redwyne ikizleri, Sör Tallad... lütfen söyle, başka kimler var?”

Leydi Merryweather omuzlarını silkti. “Sör Lambert; sağlam gözünü bir göz bandının arkasında saklayan soytarı. Bayard Norcross. Courtenay Greenhill. Woodright kardeşler; bazen Portifer sık sık da Lucantine. Ah, Yüce Üstat Pycelle de müdavimlerden.”

“Pycelle? Gerçekten mi?” O yaşlı bunak, gül için aslanı mı terk etmişti? *Eğer öyleyse buna pişman olur.* “Başka?”

“Tüylü pelerin giyen Yaz Adalı. Derisi mürekkep gibi siyahken onu nasıl unuttum? Diğerleri Margaery’nin kuzenlerine kur yapmak için geliyor. Elinor, Ambrose çocuğuyla sözlü ama flört etmekten hoşlanıyor. Megga’ya on beş günde bir yeni talip çıkıyor. Bir keresinde, mutfakta bulaşıkçı bir oğlanla öpüştü. Onun Leydi Bulwer’ın kardeşiyle evlendirileceğini duydum ama Megga bizzat seçim yapabilseydi Mark Mullendore’u tercih ederdi, eminim.”

Cersei güldü. “Karasu’da kolunu kaybeden kelebek şövalyesi? Yarım bir adam ne işe yarar?”

“Megga onun tatlı olduğunu düşünüyor. Şövalyeye bir maymun bulabilmek için Leydi Margaery’den yardım istedi.”

“Maymun.” Kraliçe buna karşılık söyleyeceğini bilmiyordu. *Serçeler ve maymunlar. Diyar gerçekten çıldırıyor.* “Cesur Sör Loras’ımızdan ne haber? Kardeşini ne sıklıkta ziyaret ediyor?”

“Herkesten fazla.” Taena kaşlarını çattığında, siyah gözlerinin arasında ince bir çizgi belirdi. “Şayet vazifesi engel olmazsa, her sabah ve her akşam geliyor. Loras kendini Margaery’ye adamış, her şeyi paylaşıyorlar... ah...” Myrli kadın bir an için beyninden vurulmuş gibi göründü. Sonra yüzüne bir gülümseme yerleşti. “Aklıma çok *ahlaksız* bir şey geldi Majesteleri.”

“En iyisi onu kendine sakla. Tepe serçe kaynıyor ve serçelerin ahlaksızlıktan nasıl nefret ettiğini hepimiz biliyoruz.”

“Onların su ve sabundan da nefret ettiğini duymuştum.”

“Çok dua etmek insanın koku alma duyusunu köreltiyor olabilir. Bunu Yüce Rahip’e sormayı unutmamalıyım.”

Arabanın perdeleri, kırmızı bir ipek dalgası gibi ileri geri sallanıyordu. “Orton, Yüce Rahip’in bir adı olmadığını söyledi,” dedi Leydi Taena. “Bu doğru olabilir mi? Myr’de herkesin bir ismi vardır.”

“Ah, bir zamanlar ismi vardı. Hepsinin vardır.” Kraliçe lakayıt bir tavırla elini salladı. “Soylu kanlardan doğan rahipler bile, rahiplik yeminlerini ettikten sonra sadece ilk isimlerini kullanırlar. İçlerinden biri *Yüce* Rahip olarak seçilince, ilk ismini de bırakır. İnanç, onun artık bir insan ismine ihtiyacı olmadığını söyler. Çünkü o, tanrıların yeryüzündeki suretine dönüşmüştür.”

“Bir Yüksek Rahip diğerinden nasıl ayırt edilir?”

“Güçlükle. ‘Şişman olan’ ya da ‘şişman olandan önceki’ ya da ‘uykusunda ölen’ gibi şeyler söylemek zorunda kalırsın. Biraz zorlarsan doğum isimlerini de öğrenebilirsin ama o isimleri kullanırsan onları gücendirirsin. İsimler onlara sıradan adamlar olarak doğduklarını hatırlatır ve Yüce Rahipler bundan hoşlanmaz.”

“Lord kocam, yeni Yüce Rahip’in kirli tırnaklarla doğduğunu söylüyor.”

“Ben de bundan şüpheleniyorum. Kural olarak, En Mütedeyyinler kendi içlerinden birini yükseltirler ama tarihte bazı istisnalar vardır.” Yüce Üstat Pycelle, Cersei’ye tarihi anlatmıştı, bunaltıcı bir uzunlukta. “Kral Kutsanmış Baelor’un saltanatı sırasında, basit bir taş ustası Yüce Rahip olarak seçildi. Adam taşları öyle güzel bir şekilde işliyordu ki, Baelor onun yeniden doğmuş Demirci olduğuna karar verdi. Adam ne okuyor ne de yazıyordu ve en basit duaları bile aklında tutamıyordu.” Bazıları hâlâ, Baelor’un El’inin, diyarı utançtan kurtarmak için adamı zehirlettiğini söylerdi. “Taş ustası öldükten sonra, yine Kral Baelor’un ısrarıyla, sekiz yaşında bir çocuk Yüce Rahip seçildi. Majesteleri, çocuğun mucizeler yarattığını duyurdu ama çocuğun küçük ve şifalı elleri bile, Baelor’a son orucu sırasında yardım edemedi.”

Leydi Merryweather bir kahkaha koyuverdi. “Sekiz yaşında? Belki benim oğlum da Yüce Rahip olur. Neredeyse yedi yaşına geldi.”

“Çok dua ediyor mu?” diye sordu kraliçe.

“Kılıçlarla oynamayı tercih ediyor.”

“Öyleyse gerçek bir delikanlı. Yedi tanrının isimlerini biliyor mu?”

“Biliyor sanırım.”

“Onu dikkate almalıyım.” Cersei, kristal tacı, En Mütedeyyinler’in seçtiği sefil adamdan çok daha fazla onurlandıracak sayısız çocuk olduğundan emindi. *Aptalların ve korkakların kendi kendilerini yönetmesine izin verirsen, olacağı budur. Bir dahaki sefere, üstatlarını onlar için ben seçeceğim.* Ve şayet yeni Yüce Rahip kraliçenin canını

sıkmaya devam ederse, bir dahaki seferin gelişi uzun sürmeyebilirdi. Baelor'un El'i, Cersei Lannister'a bu çeşit meselelerle ilgili bir şeyler öğretmişti.

"Yolu açın!" diye bağırıyordu Osmund Karakazan. *"Majesteleri Kraliçe için yol açın!"*

Araba yavaşlamaya başladı ve bunun tek anlamı tepenin zirvesine yaklaştıklarıydı. "Oğlunu saraya getirmelisin," dedi Cersei, Leydi Merryweather'a. "Altı çok küçük bir yaş değil. Tommen'ın etrafında başka çocuklar olmalı. Neden senin oğlun olmasın?" Joffrey'nin asla kendi yaşında bir arkadaşı olmadığını hatırladı. *Zavallı çocuk her zaman yalnızdı. Ben çocukken Jaime'ye sahiptim... ve Melara'ya, kız kuyuya düşene kadar.* Joff, Tazı'yı seviyordu ama onlarınki arkadaşlık değildi. Joffrey, Robert'ta asla bulamadığı babayı arıyordu. *Küçük bir üvey kardeş Tommen'ı Margaery'den ve kızın eşlikçilerinden ayırmanın en iyi yolu olabilir. Zaman içinde, Robert ve çocukluk arkadaşı Ned Stark kadar yakınlaşabilirler. Bir aptal, ama sadık bir aptal. Tommen, onu kollayan sadık dostlara ihtiyaç duyacak.*

"Majesteleri çok nazik. Lakin Russell'ın bildiği tek ev Uzunmasa. Oğlum bu büyük şehirde kaybolur."

"Başlangıçta," diye kabul etti kraliçe, "ama kısa zamanda alışır, tıpkı benim alıştığım gibi. Babam beni saraya çağırdığında, ben ağladım ve Jaime küplere bindi. Sonra halam, beni Taş Bahçe'de karşısına aldı ve Kral Toprakları'nda korkmam gereken kimse olmadığını söyledi. 'Sen bir aslansın,' dedi, 've bütün önemsiz hayvanların işi senden korkmak.' Senin oğlun da cesaretini bulacak. Ayrıca oğlunun senin yanında, onu her gün görebileceğin bir yerde olmasını istemez misin? Russell senin tek çocuğun, değil mi?"

"Şimdilik. Lord kocam, tanrılardan bize bir oğul daha bahşetmelerini istedi, olur da..."

"Biliyorum." Cersei, kendi boğazını tırmalayan Joffrey'yi düşündü. Joffrey son anlarında, gözlerindeki umutsuz yakarışla Cersei'ye bakmıştı. Ve beklenmedik bir hatıra kraliçenin kalbini durdurdu; bir mum alevinde tıslayan bir damla kan, taçlardan ve kefenlerden ve *valonqar*'ın ellerinden gelecek ölümden bahseden çatallı bir ses.

Sör Osmund dışarıda bir şeyler bağırıyordu ve başka birileri adama bağırarak cevap veriyordu. Araba aniden durdu. "Hepiniz ölü müsünüz?" diye kükredi Karakazan. *"Kahrolası yoldan çekilin!"*

Kraliçe perdeyi bir ucundan tutarak yukarı kaldırdı ve bir el işaretiyle Sör Meryn Trant'ı çağırdı. "Sorun nedir?"

"Serçeler, Majesteleri." Sör Meryn, pelerininin altına beyaz pullu zırh giymişti. Adamın miğferi ve kalkanı eyerinden sarkıyordu. "Caddede kamp kuruşlar. Onları oradan kaldıracağız."

"Bunu yapın, ama nazik olun. Yeni bir isyanın ortasında kalmak istemiyorum." Cersei perdeyi aşağı düşürdü. "Bu saçmalık."

"Öyle Majesteleri," diye onayladı Leydi Merryweather. "Yüce Rahip size gelmeliydi. Ve şu sefil serçeler..."

"Onları besliyor, şımartıyor, *kutsuyor.* Gel gör ki kralı kutsamıyor." Kutsama içi boş bir ritüeldi, Cersei bunu biliyordu, ama ritüeller ve törenler cahillerin gözünde önemli şeylerdi. Fatih Aegon, diyarının kuruluş tarihini, Eski Şehir'de Yüce Rahip tarafından kutsandığı gün olarak belirlemişti. "O sefil rahip ya bana itaat edecek ya da hâlâ ne kadar zayıf ve ne kadar insan olduğunu öğrenecek."

"Orton, rahibin asıl istediğinin altın olduğunu ve kraliyet tekrar ödeme yapmaya başlayana kadar duasını esirgeyeceğini söylüyor."

"İnanç, biz huzura kavuşur kavuşmaz altınını alacak." Rahip Torbert ve Rahip Raynard, Cersei'nin içinde bulunduğu zor duruma karşı büyük anlayış göstermişlerdi... ama o sefil Braavoslu, zavallı Lord Gyles'ı öyle merhametsizce sıkıştırmıştı ki Gyles kan tükürür bir halde yatağına taşınmak zorunda kalmıştı. *O gemilere sahip olmak zorundayız.* Cersei donanma için Arbor'a güvenemezdi; Redwynelar ve Tyrelller çok yakındı. Cersei'nin denizde kendi kuvveti olmalıydı.

Nehirde yükselen dromondlar ona bu kuvveti verecekti. Cersei'nin amiral gemisi, *Kral Robert'ın Çekici*'nden iki kat fazla küreğe sahip olacaktı. Aurane gemiye *Lord Tywin* adını koymak için Cersei'den izin istemişti ve Cersei bu izni memnuniyetle vermişti. Asanların Lord Tywin'den[7] "kız" diye bahsettiğini duymak için sabırsızlanıyordu. Gemilerden birine *Tatlı Cersei* adı verilecekti ve geminin pruvasında Cersei'nin altın yaldızlı bir heykeli olacaktı; zırhlı, aslan miğferli ve mızraklı. *Cesur Joffrey, Leydi Joanna* ve *Dişi Aslan; Kraliçe Margaery, Altın Gül, Lord Renly, Leydi Olenna* ve *Prenses Myrcella*'yla birlikte denizde *Tatlı Cersei*'yi takip edecekti. Kraliçe, Tommen'a, son beş gemiye isim verebileceğini söylemek gibi bir hata yapmıştı ve Tommen gemilerden biri için *Ay Oğlan* adını seçmişti. Lord Aurane, adamlarının bir soytarının adını taşıyan bir gemide çalışmak istemeyebileceğini söylediğinde,

Tommen soytarısı yerine kız kardeşini onurlandırmaya gönülsüzce razı olmuştu.

“Eğer şu hırpani rahip, beni Tommen’ın kutsanmasını satın almak zorunda bırakmayı düşünüyorsa, aklını başına getiririm,” dedi Cersei, Taena’ya. Kraliçenin bir rahip sürüsüne boyun eğmeye niyeti yoktu.

Araba, Cersei’yi sarsacak kadar ani bir şekilde bir kez daha durdu. “Ah, bu çok sinir bozucu.” Cersei tekrar dışarı eğildi ve Visenya Tepesi’nin zirvesine vardıklarını gördü. İleride, fevkalade kubbesi ve yedi parlak kulesiyle Yüce Baelor Septi yükseliyordu fakat Cersei’yle mermer basamaklar arasında bir insan denizi uzanıyordu; kahverengi, perişan ve kirli. Havayı koklayarak, *serçeler,* diye düşündü kraliçe, hiçbir serçe bu kadar kötü kokmazdı gerçi.

Cersei dehşete düştü. Qyburn serçelerin sayısıyla ilgili raporlar getirmişti ama onları duymak başka bir şeydi, görmek başka. Yüzlerce serçe meydanda kamp kurmuştu, bahçelerde daha yüzlercesi vardı. Yemek ateşleri, havayı duman ve ufunetle doldurmuştu. Hurda ahşaptan ve çamurdan inşa edilmiş barakalar ve kaba yünden yapılmış çadırlar, eski beyaz mermerlerin onurunu lekeliyordu. Serçeler, Yüce Sept’in muazzam kapılarının altındaki basamaklara bile tünemişlerdi.

Sör Osmund, pelerini kadar altınsı bir aygır süren Sör Osfryd’le birlikte Cersei’nin yanına geldi. Osfryd ortanca Karakazan’dı, kardeşlerinden daha sessizdi, gülümsemekten çok somurtmaya yatkındı. *Ve hikâyeler doğruysa kardeşlerinden daha zalim. Belki de onu Sur’a göndermeliydim.*

Yüce Üstat Pycelle, altın pelerinlilerin komutasını daha yaşlı ve “savaş yöntemlerinde daha tecrübeli” bir adama vermek istemişti ve konsey üyelerinin çoğunluğu ona katılmıştı. “Sör Osfryd yeterince tecrübeli,” demişti Cersei ama bu bile adamların çenesini kapatmamıştı. Küçük ve rahatsız edici köpeklerden oluşan bir sürü gibi havladılar. Cersei’nin Pycelle’e karşı olan sabrı tamamen tükenmişti. Adam, Cersei’nin Dorne’dan bir silah ustası getirmesine itiraz edecek kadar küstahlaşmıştı. İtirazının gerekçesi, bu durumun Tyrelller’i gücendirebileceğiydi. Cersei kaşlarını çatarak, “Bunu neden yapıyorum sanıyorsun?” diye sormuştu.

“Affedersiniz Majesteleri,” dedi Sör Osmund. “Kardeşim daha fazla altın pelerinli getiriyor. “Bir yol açacağız, endişe etmeyin.”

“Vaktim yok. Yayan devam edeceğim.”

“Lütfen Majesteleri.” Taena kraliçenin kolunu tuttu. “Beni korkutuyorlar. Çok kalabalıklar ve çok pisler.”

Cersei kadının yanağını öptü. “Aslan, serçeden korkmaz... ama beni düşünmen güzel. Beni yürekten sevdiğini biliyorum leydim. Sör Osmund, lütfen arabadan inmeme yardım edin.”

Eğer yürüyüşe çıkacağımı bilseydim, ona göre giyinirdim. Cersei, altın astarlı beyaz bir elbise giymişti, dantelli fakat ölçülü. Bu elbiseyi en son yıllar önce kullanmıştı, şimdi elbisenin bel kısmı rahatsızlık verecek kadar dardı. “Sör Osmund, Sör Meryn sizler bana eşlik edeceksiniz. Sör Osfryd, arabama zarar gelmediğinden emin olun.” Bazı serçeler, arabanın atlarını yiyecek kadar sıska ve çökük gözlü görünüyordu.

Kraliçe, perişan kalabalığın arasında yürüyüp yemek ateşlerinin, arabaların ve derme çatma barınakların önünden geçerken, bir zamanlar bu meydanda toplanmış olan başka bir kalabalığı hatırladı. Cersei’nin Robert Baratheon’la evlendiği gün, binlerce insan onları alkışlamak için bir araya gelmişti. Bütün kadınlar en iyi kıyafetlerini giymişti. Erkeklerin yarısının omuzlarında çocuklar vardı. Cersei genç kralla el ele septten çıktığında, insanlar Lannis Limanı’ndan bile duyulabilecek bir gürültü koparmıştı. “Sizi seviyorlarlar leydim,” diye fısıldamıştı Robert, Cersei’nin kulağına. “Bakın, bütün yüzler gülüyor.” Cersei o kısacık an boyunca evliliğinde mutluydu... sonra Jaime’yi görmüştü. *Hayır,* diye düşündüğünü hatırladı, *bütün yüzler değil lordum.*

Şimdi kimse gülmüyordu. Serçelerin gözlerindeki bakış donuk, öfkeli ve düşmancaydı. Yolu kerhen açtılar. *Eğer gerçekten serçe olsalardı, bir çığlıkla kaçarlardı. Çomaklı, kılıçlı ve gürzlü yüz altın pelerinli, bu moloz yığınını hızlıca temizleyebilirdi.* Lord Tywin olsa bunu yapardı. *İnsanların arasında yürümek yerine onları ezer geçerdi.*

Serçelerin Kutsalmış Baelor’a ne yaptığını görünce, kraliçe yumuşak kalbinden pişmanlık duymak için bir sebebe sahip oldu. Yüzlerce yıldır sakın bir şekilde meydanın üzerinden gülümseyen muazzam mermer heykel, beline kadar kemiklere ve kafataslarına gömülmüştü. Bazı kafataslarının üstünde hâlâ et parçaları vardı. Onlardan birinin üstüne bir karga tünemişti, kuru ve kayışımsı ziyafetinin tadını çıkarıyordu. Her yer sineklerle doluydu. “Bu ne anlama geliyor?” diye sordu Cersei, kalabalığa. “Kutsanmış Baelor’u çürümüş bir et dağına gömmeye mi niyetlisiniz?”

Tek bacaklı bir adam öne çıktı, ahşap bir kol değneğine dayanıyordu. “Majesteleri. Bunlar, inançları yüzünden öldürülmüş kutsal adamların ve kadınların kemikleri. Rahipler, rahibeler. Kahverengi, boz ve yeşil erkek kardeşler. Beyaz, mavi ve gri kız kardeşler. Bazıları asıldı, bazılarının

bağırsakları deşildi. Septler yağmalandı. Bakireler ve anneler, tanrısız adamlar ve şeytana tapanlar tarafından tecavüze uğradı. Sessiz rahibeler bile taciz edildi. Yukarıdaki Anne kederle ağlıyor. Kutsal İnanç'ın ıstırabına şahitlik etsinler diye, onların kemiklerini diyarın dört bir yanından buraya getirdik."

Cersei üstündeki gözlerin ağırlığını hissedebiliyordu. "Kral bu mezalimden haberdar olacak," dedi vakur bir tavırla. "Tommen öfkenizi paylaşacak. Bütün bunlar Stannis'in, o kırmızı cadının ve ağaçlarla kurtlara tapan vahşi kuzeylilerin marifeti." Sesini yükseltti. *"İyi insanlar, ölülerinizin intikamı alınacak."*

Birkaç serçe tezahüratla karşılık verdi. Ama sadece birkaçı. "Biz ölüler için intikam istemiyoruz," dedi tek bacaklı adam, "yaşayanlar için güvenlik istiyoruz. Septler ve kutsal yerler için güvenlik istiyoruz."

Alnında yedi köşeli yıldız olan iri yarı bir adam, "Demir Taht, İnanç'ı savunmalı," diye kükredi. "İnsanlarını korumayan bir kral, kral değildir." Adamın etrafındaki serçelerden onay dolu mırıltılar yükseldi. Bir adam, Sör Meryn'i bileğinden yakalayacak kadar cüretkârdı. "Bütün kutsanmış şövalyelerin, dünyevi efendilerini terk edip Kutsal İnanç'ı savunma vakti geldi," dedi. "Yedi'yi seviyorsanız bizim yanımızda durun sör."

"Bileğimi bırak," dedi Sör Meryn. Elini adamdan kurtardı.

"Sizi duyuyorum," dedi Cersei. "Oğlum çok genç ama Yedi'yi sever. Onun korumasına sahip olacaksınız, benimkine de." Alnında yıldız olan adam sakinleşmedi. "Bizi Savaşçı savunacak," dedi, "şişman çocuk kral değil."

Meryn Trant'ın eli kalıcına gitti ama Cersei adamı durdurdu. Bir serçe denizinin ortasında sadece iki şövalyesi vardı. Çomaklar, tırpanlar, sopalar ve çok sayıda balta gördü. "Bu kutsal mekânda kan dökülmesine izin veremem sör." *Neden bütün erkekler bu kadar çocuk? Tek bacaklı adamı kes ve diğerleri bizi parçalara ayırsın.* "Hepimiz Anne'nin çocuklarıyız. Gelin, Yüce Rahip bizi bekliyor." Fakat Cersei kalabalığın içinden geçip septin basamaklarına vardığında, bir grup silahlı adam kapıların önünü kapatmak için dışarı çıktı. Örgü zırh ve kaynatılmış deri giymişlerdi. Bazılarının mızrağı, bazılarının da uzunkılıcı vardı. Diğerleri balta taşımayı tercih etmişti ve beyaz cübbelerinin göğsüne kırmızı yıldızlar işlenmişti. İçlerinden ikisi, mızraklarını çapraz hale getirip Cersei'nin yolunu kesecek kadar küstahtı.

“Kraliçenizi böyle mi karşılıyorsunuz?” diye sordu Cersei. “Tanrılar aşkına, Raynard ve Torbert neredeler?” Bu ikisi, Cersei’ye dalkavukluk etme fırsatını kaçıracak adamlar değillerdi. Torbert her seferinde dizlerinin üstüne çöker ve kraliçeye ne kadar saygı duyduğunu gösterirdi.

“Bahsettiğiniz adamları tanımıyorum,” dedi kırmızı yıldızlı cübbe giyen adamlardan biri. “Lakin İnanç’ın mensuplarıysalar, hiç şüphesiz Yedi onların hizmetine ihtiyaç duymuştur.”

“Rahip Raynard ve Rahip Torbert, *En Mütedeyyinler*’in mensuplarıdır,” dedi Cersei, “ve beni engellediğinizi öğrendiklerinde çok öfkelenecekler. Baelor’un kutsal septine girmeme mâni mi olacaksınız?”

“Majesteleri,” dedi düşük omuzlu, ihtiyar bir adam. “Başımızın üstünde yeriniz var, lakin adamlarınız kılıç kemerlerini çıkarmak zorunda. İçeriye silah sokulması yasak, Yüce Rahip’in emri.”

“Kral Muhafızları’nın şövalyeleri kılıçlarından ayrılmazlar. Kralın huzurunda bile.”

“Kralın evinde, kralın sözü geçer,” dedi yaşlı şövalye, “lakin burası tanrıların evidir.”

Cersei’nin yanakları renklendi. Meryn Trant’a edeceği tek kelime, kambur sırtlı ihtiyarı arzu ettiğinden çok daha önce tanrılarına kavuştururdu. *Ama burada değil. Şimdi değil.* Cersei, Kral Muhafızları’na, “Beni bekleyin,” dedi. Basamakları tek başına tırmandı. Mızrakçılar mızraklarını çekip yolu açtı. Diğer iki adam gövdelerinin ağırlığını kapılara dayadı ve kapılar büyük bir gıcırtıyla açıldı.

Cersei, Fener Salonu’nda, dizlerinin üstüne çökmüş yirmi rahip buldu ama adamlar dua etmiyordu; sabunlu suyla dolu kovaları vardı, yerleri fırçalıyorlardı. Cersei, adamların kaba yünden yapılmış cübbelerinden ve sandaletlerinden yola çıkarak onların serçe olduğunu düşündü ama sonra biri başını kaldırdı. Yüzü pancar gibi kırmızıydı. Ellerindeki su kesecikleri patlamıştı, kanıyordu. “Majesteleri.”

“Rahip Raynard?” Kraliçe gördüklerine inanamıyordu. “Dizlerinizin üstünde ne yapıyorsunuz?”

“Yerleri temizliyor.” Konuşan adam kraliçeden santimlerce kısaydı ve bir süpürge sapı kadar inceydi. “Çalışmak bir ibadet şeklidir, Demirci’yi çok memnun eder.” Adam ayağa kalktı, elinde yer fırçası vardı. “Majesteleri, sizi bekliyorduk.”

Adamın sakalı kahverengi griydi ve kısa tıraş edilmişti. Saçları başının arkasında, bir düğüm şeklinde sıkıca bağlanmıştı. Cübbesi temizdi ama aynı

zamanda eski ve yamalıydı. Yerleri ovarken, cübbesinin kollarını dirseklerine kadar kıvırmıştı ama dizlerinden aşağısı sırılsıklamdı. Sivri bir yüzü vardı, birbirine yakın gözleri çamur gibi kahverengiydi. *Ayakları çıplak*, diye fark etti Cersei dehşetle. Üstelik nasırla kalınlaşmış sert, iğrenç ayaklardı. “Yüce Rahip siz misiniz?”

“Biziz.”

Baba bana kuvvet ver. Kraliçe diz çökmesi gerektiğini biliyordu ama yerler kirli suyla ıslaktı ve Cersei elbisesi mahvetmek istemiyordu. Yere diz çökmüş adamlara baktı. “Dostum Rahip Torbert’ı göremiyorum.”

“Rahip Torbert kefaret hücresine kapatıldı, sadece ekmek ve su tüketecek. Diyar açlıktan kırılıyorken o kadar şişman olmak günahtır.”

Cersei bir gün için yeterince sıkıntı çekmişti. Adama öfkesini gösterdi. “Beni böyle mi karşılıyorsunuz? Elinizde bir fırçayla, üstünüzden su damlar halde? Benim kim olduğumu biliyor musunuz?”

“Majesteleri, Yedi Krallık’ın Vekil Kraliçesi,” dedi adam. “Lakin *Yedi Köşeli Yıldız*’da, adamların lordlara ve lordların krallara baş eğdiği gibi, kralların ve kraliçelerin de Yegâne Olan Yedi’ye baş eğmesi gerektiği yazılıdır.”

Bana diz çökmemi mi söylüyor? Şayet böyleyse, bu adam Cersei’yi hiç tanımıyordu. “Teamüllere göre beni en güzel kıyafetlerinizin içinde, kristal tacınızı başınıza takmış bir halde, basamaklarda karşılamanız gerekirdi.”

“Bizim tacımız yok Majesteleri.”

Cersei’nin kaş çatması derinleşti. “Lord babam, selefinize, kristalden ve som altından yapılmış ender güzellikte bir taç vermişti.”

“Ve bu hediye için onu dualarımızla onurlandırıyoruz,” dedi Yüce Rahip. “Lakin fakirlerin midesinde yiyecek olması, bizim başlarımızda altın ve kristal olmasından daha önemli. O taç satıldı. Kasalarımızdaki diğer taçlar, bütün yüzüklerimiz, altın ve gümüş dokuma cübbelerimiz de öyle. Yün, insanı yeterince sıcak tutar. Yedi bu sebeple bize koyunlar verdi.”

Tamamen çıldırmış. Bu yaratığı Yüce Rahip seçtikleri için En Mütedeyyinler de çıldırmış olmalıydı... çıldırmış ya da kapılarındaki dilencilerden korkmuş. Qyburn’ün muhbirlerinin iddiasına göre; serçeler ellerinde baltaları ve omuzlarında liderleriyle birlikte şu kapıları açıp Yüce Sept’in içine girdiğinde, Rahip Lucas Yüce Rahip seçilmekten sadece dokuz oy uzaktaydı.

Cersei adama buz gibi bir bakış attı. “Daha özel konuşabileceğimiz bir yer var mı Yüce Rahip?”

Yüce Rahip elindeki fırçayı En Mütedeyyinler'den birine verdi. "Eğer Majesteleri bizi takip ederse?"

Adam, Cersei'yi iç kapılardan geçirip septin ayin bölümüne götürdü. Ayak sesleri mermer zeminde yankılandı. Büyük kubbenin vitraylarından süzülen renkli ışık demetlerinin içinde toz zerrecikleri yüzüyordu. Tütsüler havayı tatlandırmıştı ve yedi mihrabın yanında yanan mumlar yıldızlar gibi parlıyordu. Anne için binlerce yıldız göz kırpıyordu, bir o kadar da Bakire için. Fakat Yabancı'nın mumlarını iki elinle sayabilirdin ve geriye kullanmadığın parmaklar kalırdı.

Serçeler burayı bile işgal etmişti. Bir düzine vasıfsız ve kılıksız şövalye, Savaşçı'nın önünde diz çökmüştü, mihrabın önüne yığdıkları kılıçların kutsanması için dua ediyorlardı. Anne'nin mihrabında, bir rahip, yüz serçenin duasına liderlik ediyordu, adamların sesleri bir kıyıya vuran dalgalar kadar soğuktu. Yüce Rahip, Cersei'yi, Yaşlı Hatun'un fenerini kaldırdığı yere götürdü. Adam diz çöktüğünde, kraliçenin de onun yanına diz çökmekten başka seçeneği kalmadı. Bu Yüce Rahip, şişman Yüce Rahip kadar geveze değildi. *En azından bunun için müteşekkir olmalıyım sanırım.*

Rahip, duasını bitirdiğinde ayağa kalkmak için hareketlenmedi. Görünüşe göre bu görüşme yerde gerçekleşecekti. *Küçük adamlara yakışır bir taktik,* diye düşündü Cersei eğlenerek. "Yüce Rahip," dedi, "şu serçeler insanları korkutuyor. Onların gitmesini istiyorum."

"Nereye gidecekler Majesteleri?"

Yedi tane cehennem var, herhangi biri işe yarar. "Nereden geldilerse oraya sanırım."

"Her yerden geldiler. Serçenin, kuşların en mütevazısı ve sıradanı olması gibi, onlar da bütün insanların en mütevazısı ve en sıradanıdır."

Sıradan yaratıklar, en azından bu konuda hemfikiriz. "Kutsanmış Baelor'un heykeline ne yaptıklarını gördünüz mü? Domuzlarıyla, keçileriyle ve dışkılarıyla meydanı kirletiyorlar."

"Dışkı, kandan daha kolay temizlenir Majesteleri. Eğer meydan kirletildiyse, burada gerçekleştirilen infazla kirletildi."

Ned Stark'ı yüzüme vurmaya cesaret mi ediyor? "Bunun için hepimiz pişmanlık duyuyoruz. Joffrey gençti ve olması gerektiği kadar tecrübeli değildi. Lord Stark'ın başı, Kutsanmış Baelor'a hürmeten başka bir yerde kesilebilirdi... lakin adam haindi, bunu unutmamak gerek."

"Kral Baelor, ona karşı komplo kuranları bağışlamıştı."

Kral Baelor, tek suçları güzel olmak olan kız kardeşlerini zindana atmıştı. Cersei bu hikâyeyi ilk duyduğunda, Tyrion'ın bebek odasına gitmiş ve küçük canavarı ağlatana kadar çimdiklemişti. *Burnunu sıkmalı ve ağzına çorabımı tıkmalıydım.* Kendini gülümsemeye zorladı. "Kral Tommen da serçeleri bağışlayacak, kendi evlerine döndüklerinde."

"Çoğu evini kaybetti. Her yerde çile, keder ve ölüm var. Kral Toprakları'na gelmeden önce, kendi rahibine sahip olamayacak kadar küçük yüz köye uğradım. Birinden diğerine yürüdüm, evlilik törenleri düzenledim, günahkârları günahlarından kurtardım, yeni doğmuş çocuklara isimler verdim. O köyler artık yok Majesteleri. Bir zamanlar bahçelerin yeşerdiği yerlerde şimdi yabani otlar ve çalılıklar büyüyor. Yol kenarları kemiklerle dolu."

"Savaş dehşet verici bir şey. Bu mezalim kuzeyli adamların, Lord Stannis'in ve şeytana tapanların işi."

"Serçelerimden bazıları, onları yağmalayan aslan sürülerinden bahsediyor... ve sizin yeminli kalıcınız olan Tazı'dan. Tuzçukuru'nda yaşlı bir rahibi öldürmüş ve on ika yaşında bir kazı kirletmiş, İnanç'a söz verilmiş masum bir çocuktan bahsediyoruz. Ona tecavüz ederken zırhını giymiş. Çocuğun narin eti, adamın örgü zırhlarıyla ezilip parçalanmış. Tazı, kızla işini bitirince onu adamlarına vermiş, onlar da çocuğun burnunu ve göğüs uçlarını kesmiş."

"Majesteleri Kral, Lannister Hanedanı'na hizmet etmiş bütün adamlarının suçlarından sorumlu tutulamaz. Sandor Clegane hain ve zalimdir. Onu neden hizmetimizden çıkardım sanıyorsunuz? Tazı şimdi haydut Beric Dondarrion için dövüşüyor, Kral Tommen için değil."

"Dediğiniz gibi olsun. Yine de sormak gerek; bütün bunlar olurken kralın şövalyeleri neredeydi? Bir zamanlar Arabulucu Jaehaerys, kraliyetin İnanç'ı her zaman koruyacağına dair bizzat Demir Taht üstüne yemin etmemiş miydi?"

Cersei'nin, Arabulucu Jaehaerys'in ne üstüne yemine ettiğine dair en ufak bir fikri yoktu. "Etmişti," diye onayladı, "ve Yüce Rahip onu kutsamıştı. Onu kutsal yağ ile vaftiz ederek kral ilan etmişti. Gelenekler, her yeni Yüce Rahip'in kralı kutsamasını gerektirir... lakin siz Kral Tommen'ı kutsamayı reddettiniz."

"Majesteleri yanılıyor. Reddetmedik."

"Gelmediniz."

"Vakit henüz olgunlaşmadı."

Bir rahip misin yoksa bir manav mı? "Peki vakti... olgunlaştırmak için ne yapabilirim?" *Eğer altından bahsederse, bununla da son adamla ilgilendiğim gibi ilgilenirim ve kristal tacı giyecek seksen yaşında bir dindar bulurum.*

"Diyar krallarla dolu. İnanç'ın bu krallardan birini diğerlerinden yükseğe koyabilmesi için, emin olması gerekir. Üç yüz yıl önce, Ejderha Aegon tam olarak bu tepenin altında karaya çıktı. Yüce Rahip kendini Eski Şehir'in Yıldızlı Sept'ine kapattı, yedi gün ve yedi gece boyunca ekmek ve sudan başka hiçbir şey tüketmeden dua etti. Dışarı çıktığında, İnanç'ın Aegon'a ve kız kardeşlerine itiraz etmeyeceğini duyurdu. Çünkü Yaşlı Hatun fenerini kaldırmış ve ona önünde uzanan yolu göstermişti. Eğer Eski Şehir, Ejderha'ya karşı silahlansaydı Eski Şehir yanardı. Yüksek Kule, Hisar ve Yıldızlı Sept yok olurdu. Lord Hightower dindar bir adamdı. Kehaneti duyduğunda kuvvetini evde tuttu ve Aegon geldiğinde ona şehrin kapılarını açtı. Ve Yüce Rahip, Fatih'i yedi kutsal yağ ile vaftiz etti. Ben, onun üç yüz yıl önce yaptığını yapmalıyım. Dua etmeli ve oruç tutmalıyım."

"Yedi gün ve yedi gece?"

"Ne kadar gerekirse."

Cersei, adamın ciddi ve dindar yüzünü tokatlamak istiyordu. *Oruç tutmana yardım edebilirim*, diye düşündü. *Seni bir kuleye kapatırım ve tanrılar seninle konuşana kadar yemek yememeni sağlarım.* "O sahte krallar sahte tanrılara tapıyorlar," diye hatırlattı Cersei. "Sadece Tommen, Kutsal İnanç'ı savunuyor."

"Mamafih septler her yerde yağmalanıp yakılıyor. Sessiz rahibelere bile tecavüz ediliyor, onlar ıstıraplarını gökyüzüne haykırıyorlar. Kutsal ölülerimizin kemiklerini ve kafataslarını gürdünüz mü Majesteleri?"

"Gördüm," demek zorunda kaldı Cersei. "Tommen'ı kutsayın ve bu zorbalıklara bir son versin."

"Peki bunu nasıl yapacak Majesteleri? Yollarda yürüyen her yalvaran kardeşin yanına bir şövalye mi gönderecek? Rahibelerimizi kurtlara ve aslanlara karşı koymamız için bize adamlar mı verecek?"

Aslanlardan bahsetmemişsin gibi yapacağım. "Diyar savaşta. Majestelerimin her adama ihtiyacı var." Cersei, Tommen'ın kuvvetinin, serçelere sütannelik yaparak ya da bin çirkin rahibenin buruşuk bacak aralarını koruyarak heba olmasına izin veremezdi. *Muhtemelen, rahibelerin*

yarısı şöyle güzel bir tecavüz için dua ediyordur. “Serçelerinizin çomakları ve baltaları var. Bırakın da kendi kendilerini müdafaa etsinler.”

“Majesteleri de biliyor olmalı ki, Kral Maegor’ın yasaları bunu menediyor. İnanç, kılıcını onun buyruğuyla bıraktı.”

“Şimdi kral Tommen, Maegor değil.” Zalim Maegor’ın üç yüz yıl önce ne buyurduğu, Cersei’yi ne ilgilendirirdi? Maegor, kılıçları İnanç’ın elinden almak yerine onları kendi çıkarları için kullanmalıydı. Cersei, kırmızı mermerden yapılmış mihrabın üstünde duran Savaşçı’yı gösterdi. “Elinde ne tutuyor?”

“Bir kılıç.”

“Onun nasıl kullanıldığını unutmuş mu?”

“Maegor’ın yasaları...”

“...iptal edilebilir.” Cersei, sözlerinin havada asılı kalmasına izin verdi, Yüce Serçe’nin yeme gelmesini bekledi.

Adam onu hayal kırıklığına uğratmadı. “Yeniden doğmuş Muharip İnanç... bu, üç yüz yıllık duaların cevabı olabilir Majesteleri. Savaşçı kılıcını yeniden kaldırır ve günahkâr diyarı bütün şeytanlardan arındırır. Şayet Majesteleri Kral, Kılıç’ın ve Yıldız’ın kadim birliklerini yeniden canlandırmama izin verirse, Yedi Krallık’taki her adam onun gerçek ve meşru lordumuz olduğunu bilir.”

Bunu duymak güzeldi ama Cersei fazla hevesli görünmemeyi başardı. “Yüce Rahip daha evvel bağışlayıcılıktan bahsediyordu. Bu zor zamanlarda, kraliyetin borçlarını bağışlamanın bir yolunu bulursanız Kral Tommen ziyadesiyle müteşekkir olur. Sanırım İnanç’a dokuz yüz bin küsur ejderha borcumuz var.”

“Dokuz yüz bin altı yüz yetmiş dört ejderha. Açları doyurabilecek ve bin yeni sept inşa edebilecek kadar altın.”

“İstediğiniz altın mı?” diye sordu kraliçe. “Yoksa Maegor’ın tozlu yasalarını bir kenara koymak mı?”

Yüce Rahip bir an düşündü. “İstediğiniz gibi olsun. Bu borç affedilecek ve Kral Tommen kutsanacak. Savaşçı’nın Oğulları onu bana getirecek, İnanç’ın görkeminin ışıltısıyla! O esnada serçelerim, yeniden doğmuş Fukara Dostlar olarak diyarın sessiz ve mütevazı insanlarını korumak için yola düşecek.”

Kraliçe ayağa kalktı ve eteklerini düzeltti. “Belgeleri hazırlatacağım. Majesteleri Kral onları imzalayacak ve kraliyet mührünü vuracak.” Eğer

kral olmanın Tommen tarafından sevilen bir yanı varsa, o da mühürle oynamaktı.

"Yedi, Majesteleri Kral'ı korusun. Saltanatı uzun olsun." Yüce Rahip ellerini birleştirdi ve gözlerini cennete kaldırdı. "Günahkârlar titresin!"

Bunu duydun mu Lord Stannis? Cersei kendini gülümsemekten alıkoyamadı. Lord babası bile bundan daha iyisini yapamazdı. Cersei tek darbeyle; Kral Toprakları'nı serçelerden kurtarmış, Tommen'ın kutsanmasını garanti altına almış ve kraliyetin borcunu yaklaşık bir milyon ejderha azaltmıştı. Yüce Rahip onu Fener Salonu'na geri götürürken, Cersei'nin kalbi yerinden çıkacakmış gibi çarpıyordu.

Leydi Merryweather, Savaşçı'nın Oğulları'nı ya da Fukara Dostlar'ı hiç duymamış olmasına rağmen kraliçenin sevincini paylaştı. "Aegon'ın Fethi'nden önceki tarih," diye açıkladı Cersei. "Savaşçı'nın Oğulları, arazilerinden ve altınlarından vazgeçip Yüce Rahip'in yeminli kalıçları olmayı tercih eden bir şövalye birliğiydi. Fukara Dostlar... onlar daha mütevazı adamlardı ama sayıları çoktu. Bir çeşit yalvaran kardeşler, lakin onlar küreler yerine baltalar taşırdı. Yolculara septten septe, kasabadan kasabaya eşlik ederek yollarda dolaşırlardı. Armaları, beyaz zemin üstünde yedi köşeli kırmızı yıldızdı, bu yüzden insanlar onlara Yıldızlar derdi. Savaşçı'nın Oğulları gökkuşağı pelerinleri ve gümüş kakmalı zırhlar giyerdi. Kılıçlarının kabza topuzunda yıldız şekilli kristaller olurdu. Onlar, Kılıçlar'dı. Kutsal adamlar, münzeviler, bağnazlar, büyücüler, ejderha katilleri, canavar avcıları... onlar hakkında pek çok hikâye vardır. Lakin Kutsal İnanç'ın düşmanlarına karşı duydukları nefretin acımasız olduğunu herkes kabul eder."

Leydi Merryweather hemen anladı. "Lord Stannis ve şu kırmızı büyücü gibi düşmanlar olabilir mi?"

Küçük bir kız gibi kıkırdayarak, "Aslında evet," dedi Cersei. "Bir sürahi baharatlı şarap açalım ve eve dönüş yolumuzda Savaşçı'nın Oğulları'nın ateşine içelim, ne dersin?"

"Savaşçı'nın Oğulları'nın ateşine ve Vekil Kraliçe'nin zekâsına. Cersei'ye, Bu İsimle Anılan İlk Kraliçe'ye!"

Baharatlı şarap Cersei'nin zaferi kadar tatlı ve lezzetliydi. Kraliçenin arabası şehrin karşı tarafına suyun üstünde yüzer gibi gitti. Fakat Aegon Tepesi'nin eteğinde, at gezisinden dönen Margaery Tyrell ve kuzenleriyle karşılaştılar. Küçük kraliçeye öfkeyle bakarak, *nereye gitsem bir köpek gibi peşimden geliyor,* diye düşündü Cersei.

Margaery’nin arkasından; saray mensuplarından, muhafızlardan ve hizmetkârlardan oluşan uzun bir kuyruk geliyordu, çoğunun elinde taze çiçeklerle dolu sepetler vardı. Margaery’nin kuzenlerinin her birine bir hayran eşlik ediyordu; ince uzun yaver Alyn Ambrose, nişanlısı Elinor’la, Sör Tallad ise utangaç Alla’yla birlikte at sürüyordu. Tek kollu Mark Mullendore tombul Megga’nın yanındaydı, kız gülüyordu. Redwyne ikizleri, Margaery’nin diğer leydilerinden ikisine refakat ediyordu; Meredyth Crane ve Janna Fossoway. Kadınların hepsinin saçlarında çiçekler vardı. Jalabhar Xho, Sör Lambert Turnberry ve Mavi Ozan olarak tanınan şarkıcı da kafiledeydi.

Ve elbette, Kral Muhafızları’ndan bir şövalye de küçük kraliçeye eşlik etmeli. Ve elbette, o şövalye Çiçek Şövalyesi olmalı. Altın kakmalı beyaz zırhının içinde ışıldayan Sör Loras, kraliçeyle konuştuğu günden sonra Tommen’a silah eğitimi vermeye kalkışmamıştı ama kral hâlâ onunla birlikte çok vakit geçiriyordu. Tommen ne zaman küçük karısının yanından dönse, Sör Loras’ın söylediği ya da yaptığı bir şeyle ilgili yeni hikâyeler anlatıyordu.

İki kafile buluştuğunda, Margaery selam verdi ve kraliçenin arabasının yanına gitti. Kızın yanakları kızarmıştı, rüzgârla dalgalanan kahverengi bukleleri omuzlarına dökülmüştü. “Kral Ormanı’nda sonbahar çiçekleri topluyorduk,” dedi kraliçeye.

Nereye gittiğini biliyorum, diye düşündü kraliçe. Cersei’nin muhbirleri, onu Margaery’nin hareketlerinden haberdar etmek konusunda gayet başarılıydı. *Küçük kraliçemiz çok hareketli bir kız.* Margaery, bir gezintiye çıkmadan en fazla üç gün geçiriyordu. Bazen, kabuk toplamak ve deniz kenarında yemek yemek için Rosby Yolu boyunca at sürüyordu. Diğer zamanlarda, maiyetini nehrin karşı tarafına geçirip kuş avlıyordu. Küçük kraliçe teknelere binmeye de bayılıyordu, Karasu Nehri boyunca bir yukarı bir aşağı amaçsızca dolaşıyordu. Kendisini dindar hissettiğinde kaleden ayrılıyor ve dua etmek için Baelor Septi’ne gidiyordu. On iki farklı terziye elbiseler sipariş ediyordu, şehrin altın ustalarınca iyi tanınıyordu ve hatta Çamur Kapısı’nın yanındaki balık pazarını ziyaret ettiği biliniyordu. Leydi Margaery, gittiği her yerde abartılı bir ilgiyle karşılanıyor ve insanların heyecanını körüklemek için elinden gelen her şeyi yapıyordu. Dilencilere sadaka veriyor, fırıncı arabalarından sıcak turtalar satın alıyor ve esnafla sohbet ediyordu.

Elinde olsaydı bütün bunları Tommen'a da yaptırırdı. Margaery, gezintilerde ona ve eşlikçilerine katılması için sürekli kralı da çağırıyordu ve Tommen onlarla birlikte gitmek için sürekli annesine yalvarıyordu. Cersei, Sör Osney'nin Margaery'yle biraz daha fazla vakit geçirebilmesi için bu gezintilere birkaç kez rıza gösterişti. *Fakat bunun hiç faydası olmadı, Osney büyük bir hayal kırıklığı olduğunu kanıtladı.* Bir gün, "Kız kardeşinin Dorne'a gitmek için denize açıldığı günü hatırlıyor musun?" diye sormuştu Cersei oğluna. "Kaleye dönerken insanların bize nasıl bağırdığını hatırlıyor musun? Taşları, küfürleri?"

Fakat kral, küçük kraliçesi sağ olsun, mantığa sağırdı. "Eğer sıradan insanlarla kaynaşırsak, bizi daha çok severler."

"Ayaktakımı şişman Yüce Rahip'i o kadar çok seviyordu ki onu parçalara ayırdı, üstelik rahip kutsal bir adamdı," diye hatırlatmıştı Cersei. Bu sözler, Tommen'ın annesine darılmasından başka bir işe yaramamıştı. *Tam da Margaery'nin istediği gibi.* Joffrey, Margaery'nin hilekâr gülümsemesini görür ve kıza haddini bildirirdi ama Tommen saf bir çocuktu. Cersei, Qyburn'ün bulduğu altın sikkeyi hatırlayarak, *Margaery Joff'un onun için fazla güçlü olduğunu biliyordu,* diye düşündü. *Tyrell Hanedanı'nın iktidar umudu besleyebilmesi için Joffrey'nin ortadan kaldırılması gerekiyordu.* Margaery ve Diken Kraliçesi'nin, Sansa Stark'ı Willas Tyrell'le evlendirmek için yaptıkları planı hatırladı. Lord Tywin onlardan önce davranmış ve Sansa'yı Tyrion'la evlendirerek bu plana engel olmuştu. Fakat bağlantı ortadaydı. *Hepsi bu için içindeydi,* diye fark etti Cersei dehşetle. *Tyrelller, gardiyanlara rüşvet verip Tyrion'ın serbest kalmasını sağladılar ve onu Gül Yolu'ndan kaçırarak karısının yanına götürdüler. Şimdi ikisi de Yüksek Bahçe'de güverteler, bir gül duvarının arkasında saklanıyorlar.*

Aegon Tepesi'ne tırmanırlarken, "Bizimle gelmeliydiniz Majesteleri," dedi küçük düzenbaz. "Birlikte çok güzel vakit geçirebilirdik. Ağaçlar sarılara, kırmızılara ve turunculara bürünmüş. Her yerde çiçekler var. Kestaneler de var. Eve dönerken birazını kızarttık."

"Ağaçların arasında dolaşmak ve çiçek toplamak için vaktim yok," dedi Cersei. "Yönetilecek bir krallığım var."

"Sadece bir mi Majesteleri? Diğer altı krallığı kim yönetiyor?" Margaery neşe dolu bir kahkaha attı. "Umarım latifemi bağışlarsınız. Nasıl ağır bir yük taşıdığınızı biliyorum. Yükünüzü paylaşmama izin

vermelisiniz. Size yardım etmek için yapabileceğim bir şeyler olmalı. Bu sayede, kral için rekabet ettiğimize dair söylentiler de son bulur."

"Böyle mi söylüyorlar?" Cersei gülümsedi. "Ne kadar saçma. Ben seni bir an için bile rakip olarak görmedim."

"Bunu duyduğuma çok sevindim." Kız, aşağılandığının farkında değilmiş gibi görünüyordu. "Bir dahaki sefere siz ve Tommen da bizimle gelmelisiniz. Majesteleri Kral'ın bundan çok hoşlanacağından eminim. Mavi Ozan bizim için şarkılar söyledi ve Sör Tallad, sıradan insanların çomaklarla nasıl dövüştüğünü gösterdi. Orman sonbaharda çok güzel."

"Merhum kocam da ormanı severdi." Evliliklerinin ilk yıllarında, Robert, Cersei'nin onunla birlikte ava gelmesi için yalvarırdı ama Cersei her seferinde daveti geri çevirirdi. Robert'ın av gezileri, Cersei'ye, Jaime'yle birlikte olmak için vakit kazandırırdı. *Altın günler ve gümüş geceler.* Onlarınki tehlikeli bir danstı. Kızıl Kale'nin her yerinde gözler ve kulaklar vardı. Üstelik Robert'ın ne zaman geri döneceğinden kimse emin olamazdı. Ama tehlike, Jaime'yle Cersei'nin birlikte geçirdikleri zamanı daha heyecanlı hale getirirdi. Cersei, küçük kraliçeyi, "Güzellik bazen ölümcül tehlikeleri gizleyebilir," diye uyardı. "Robert hayatını ormanda kaybetti."

Margaery, Sör Loras'a gülümsedi; sevgi dolu bir kardeş gülümsemesi. "Majesteleri'nin benim için endişelenmesi çok hoş, ama ağabeyim beni koruyor."

Cersei defalarca, *git ve avlan,* demişti Robert'a. *Kardeşim beni koruyor.* Taena'nın daha evvel söylediği şeyi hatırladı ve bir kahkaha koyuverdi.

"Majesteleri çok güzel gülüyor." Leydi Margaery meraklı bir ifadeyle gülümsedi. "Neye güldüğünüzü öğrenebilir miyim?"

"Öğreneceksin," dedi kraliçe. "Sana söz veriyorum, öğreneceksin."

Akıncı

Demir Zafer, mahmuzuyla yeşil suları yararak ilerlerken davullar savaş ritmi vuruyordu. İlerideki küçük gemi dönüyordu, kürekleri denizi dövüyordu. Geminin sancaklarında güller dalgalanıyordu. Baştaki ve kıçtaki sancaklarda, kırmızı bir kalkanın üstünde beyaz bir gül vardı. Geminin direğindeki gül altındı, çimen kadar yeşil bir zeminin üstündeydi. *Demir Zafer* küçük geminin bordasına öyle sert bir şekilde sürtündü ki, gemiyi ele geçirmek üzere güverteye çıkacak olan denizcilerin yarısı yere devrildi. Kürekler çarpışıp kıymıklara ayrıldı, küreklerden çıkan sesler kaptanın kulağında tatlı bir müzik gibi çınladı.

Kaptan, küpeştenin üstünden atladı ve aşağıdaki güverteye indi, arkasında altın bir pelerin dalgalanıyordu. Beyaz güller geri çekildi; Victarion Greyjoy'u silahlı, zırhlı ve deniz canavarı miğferini takmış halde gören her adam aynı şeyi yapardı. Adamlar; kılıç, mızrak ve balta taşıyordu ama on adamdan dokuzu zırh kuşanmamıştı ve onuncu adamın üstünde sadece pullu bir yelek vardı. *Bunlar demiradamlar,* diye düşündü Victarion. *Buna rağmen boğulmaktan korkuyorlar.*

"Onu yakalayın!" diye bağırdı bir adam. "Tek başına!"

"GELİN!" diye kükredi Victarion. *"Becerebiliyorsanız gelin ve beni öldürün."*

Güllü savaşçılar birbirlerine yaklaştılar, ellerinde gri çelik ve gözlerinde dehşet vardı. Korkuları o kadar yoğundu ki Victarion korkunun tadını alabiliyordu. Baltasını sağa ve sola savurdu, ilk adamın kolunu dirseğinden kopardı ve ikincisinin omzunda derin bir yarık açtı. Üçüncü adam kendi baltasını Victarion'ın çam kalkanına gömdü. Victarion, kalkanı adamın yüzüne yapıştırdı, onu yere devirdi ve adam tekrar ayağa kalkmayı denediğinde onu öldürdü. Baltasını cesedin göğüs kafesinden kurtarmaya çalışırken, kürek kemiklerinin arasına bir mızrak çarptı. Sanki biri eliyle sırtına vurmuştu. Victarion döndü ve baltasını mızrakçının kafasına indirdi. Çelik; miğferin, saçın ve kafatasının içine gömülürken, Victarion darbenin şiddetini kolunda hissetti. Adam yarım kalp atışı bir zaman sallandı, sonra Victarion baltasını geri çekti ve adamın cesedi, kolları ve bacakları boşalmış bir halde güverteye yığıldı, adam ölüden çok sarhoş görünüyordu.

O sırada Victarion'ın demirdoğumluları, hasarlı dargeminin güvertesine çıkmıştı. Victarion, Tekkulak Wulfe'un uluyarak işe koyulduğunu duydu, paslı zırhının içindeki Ragnor Turna'yı ve baltasını bir adamı göğsüne indirmek üzere havaya kaldıran Berber Nute'u gördü. Bir adam daha öldürdü, sonra bir adam daha. Bir üçüncüyü de öldürürdü ama Ragnor ondan önce davrandı. "İyi darbe," diye bağırdı Victarion, Ragnor'a.

Baltasına yeni bir kurban bulmak için döndüğünde, güvertenin diğer ucunda duran kaptanı gördü. Adamın beyaz pelerini kan ve pıhtıyla lekenlenmişti ama Victarion pelerinin göğsündeki armayı seçti; kırmızı kalkanın içinde kalan beyaz gül. Kaptanın kalkanında da aynı arma vardı. *"Sen!"* diye seslendi demir kaptan. *"Sen, güllü adam! Sen Güney Kalkanı'nın lordu musun?"*

Diğer kaptan göz siperini kaldırdı ve sakalsız yüzünü gösterdi. "Onun oğlu ve vârisiyim. Sör Talbert Serry. Sen kimsin deniz canavarı?"

"Ölümün." Victarion kaptana doğru koştu.

Serry onu karşılamak için hareketlendi. Serry'nin uzunkılıcı kalede dövülmüştü ve genç şövalye silahına şarkı söyletiyordu. Şövalyenin ilk darbesi alçaktı ve Victarion bunu baltasıyla karşıladı. Victarion kalkanını kaldırmadan önce, ikinci darbe demir kaptanı miğferinden yakaladı. Victarion bir yan darbeyle cevap verdi. Serry'nin kalkanı araya girdi. Havada ahşap kıymıklar uçuştu ve beyaz gül tatlı bir çatırtıyla ikiye bölündü. Genç şövalyenin kılıcı, Victarion'ın çelik zırhlı uyluğuna bir, iki, üç kez çarparak çığlık attı. *Bu çocuk hızlı*, diye fark etti demir kaptan. Kalkanını Serry'nin yüzüne vurdu, şövalye sendeleyerek küpeşteye yapıştı. Victarion baltasını yukarı kaldırdı vücudunun bütün ağırlığını, genç şövalyeyi boynundan kasığına kadar kesmek için indirdiği darbeye verdi ama Serry dönerek kurtuldu. Baltanın başı, havaya kıymıklar göndererek küpeşteye gömüldü, Victarion baltayı kurtarmaya çalıştı ama başaramadı. Güverte sallandı ve Victarion tek dizinin üstüne düştü.

Sör Talbert kırık kalkanını attı ve uzunkılıcını bütün gücüyle aşağı indirdi. Victarion yere düşerken kalkanı ters dönmüştü. Demir kaptan, Serry'nin kılıcını demir bir yumrukla yakaladı. Pullu çelik çatırdadı, Victarion acıyla inledi ama yine de dayandı. Şövalyenin kılıcını elinden alıp denize atarken, "Ben de hızlıyım evlat," dedi.

Sör Talbert'ın gözleri genişledi. "Kılıcım..."

Victarion kanlı eliyle şövalyenin boğazını yakaladı. Serry'yi geri geri bordaya itip kanla lekelenmiş suların içine atarken, "Gidip kılıcını al," dedi.

Baltasını saplandığı yerden kurtardı. Beyaz güller demir dalganın önünde geri çekiliyordu. Bazıları alt güverteye kaçmaya çalışırken, diğerleri merhamet için yalvarıyordu. Victarion; zırhın, derinin ve pullu çeliğin altındaki parmaklarından süzülen ılık kanı hissedebiliyordu ama bu hiçbir şeydi. Düşman adamlardan oluşan kalabalık bir grup, geminin direğinin etrafında dövüşe devam ediyordu. Halka şeklinde dizilmişlerdi, omuz omuza duruyorlardı. *Bunlar erkek en azından. Teslim olmaktansa ölmeyi tercih ederler.* Victarion adamların bu arzusunu yerine getirecekti. Baltasını kalkanına vurdu ve saldırdı.

Boğulmuş Tanrı, Victarion Greyjoy'u, kıal şûralarında kelimelerle dövüşsün ya da uçsuz bucaksız bataklıklarda sinsi düşmanlarla mücadele etsin diye yaratmamıştı. Victarion'ın dünyaya geliş sebebi buydu; elinde kana bulanmış bir baltayla, tepeden tırnağa çeliğe bürünmüş bir halde durmak ve her darbede ölümle uğraşmak.

Ona önden ve arkadan saldırdılar ama verdikleri zarara bakılırsa, kılıçları söğüt dalından yapılmış olabilirdi. Ne bir kılıç Victarion Greyjoy'un zırhını kesebilirdi ne de Victarion, düşmanına, zırhının eklem yerlerindeki zayıf noktaları bulacak kadar vakit verirdi. Üç ya da dört ya da beş adam birden ona saldırabilirdi; sorun değildi. Çeliğinin onu diğerlerinden koruyacağına güvenerek, adamları teker teker öldürdü. Bir düşman yere devrilirken, demir kaptan gazabını bir sonrakine döndürdü.

Karşısına çıkan son adam bir demirci olmalıydı; boğa gibi kolları vardı ve bir kolu ötekinden daha kaslıydı. Zırh olarak çivili yelek ve deri başlık giymişti. Adamın indirdiği tek darbe, Victarion'ın kalkanının mahvoluşunu tamamladı fakat kaptanın cevap olarak indirdiği darbe, adamın kafasını ikiye ayırdı. *Keşke Kargagöz'ü de bu kadar kolay devirebilseydim.* Victarion baltasını geri çektiğinde, demircinin kafatası adeta infilak etti. Etrafa kemik, kan ve beyin parçaları saçıldı. Ceset öne doğru düştü, Victarion'ın bacaklarına çarptı. Demir kaptan kendini cesetten kurtarırken, *merhamet dilemek için çok geç,* diye düşündü.

Victarion'ın ayaklarının altındaki güverte artık iyice kayganlaşmıştı. Her tarafta ölü ya da ölmek üzere olan adamlar yatıyordu. Demir kaptan kalkanını attı ve derin bir nefes aldı. Yanında duran Berber'in, "Lord Kaptan," dediğini duydu, "zafer bizim."

Deniz gemilerle doluydu. Bazıları yanıyordu, bazıları batıyordu, bazıları parçalara ayrılmıştı. Gemi gövdelerinin arasındaki su, güveç gibi koyuydu; cesetler, kırık kürekler ve enkazlara tutunan adamlarla doluydu. Uzakta,

yarım düzine güneyli gemi hızla Mander'a doğru kaçıyordu. *Bırak gitsinler,* diye düşündü Victarion, *bırak da hikâyeyi anlatsınlar.* Bir erkek, kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırıp mücadeleden kaçtığı anda, erkeklikten vazgeçmiş olurdu.

Victarion'ın gözleri, dövüş sırasında alnından akıp kirpiklerine damlayan ter yüzünden yanıyordu. İki kürekçi demir kaptanın deniz canavarı miğferini çözdü. Victarion miğferi çıkardı, alnını sildi. "Şu şövalye," diye homurdandı, "biri onu sudan çıkardı mı?" Bir lordun oğlu iyi fidye getirirdi; eğer babası Lord Serry günü sağ bitirdiyse babasından, bitirmediyse Yüksek Bahçe'deki efendisinden.

Ama Victarion'ın adamları, şövalye denize düştükten sonra ona ne olduğunu görmemişti. Adam muhtemelen boğulmuştu. "Boğulmuş Tanrı'nın ıslak salonlarında, burada dövüştüğü gibi yiyip içsin." Kalkan Adaları'nın erkekleri kendilerine denizci derlerdi ama denizleri dehşet duyarak geçer ve boğulmaktan korktukları için mücadelelerde hafif zırhlar giyerlerdi. Genç Serry farklıydı. *Cesur bir adam,* diye düşündü Victarion. *Neredeyse demirdoğumlu.*

Mazbut gemiyi Ragnor Turna'ya verdi, mürettebat için on iki adam belirledi ve tekrar kendi gemisine, *Demir Zafer*'e çıktı. "Tutsakların silahlarını ve zırhlarını alın, yaralarını sarın," dedi Berber Nute'a. "Can çekişen adamları denize atın. Merhamet için yalvaran olursa, önce boğazını kesin." Bu çeşit adamlar için sadece aşağılama duygusu besliyordu; deniz suyunda boğulmak, kanda boğulmaktan evlaydı. "Kazandığımız gemilerin, tutsak aldığımız bütün şövalyelerin ve küçük lordların sayısını istiyorum. Onların sancaklarım da istiyorum." O sancakları bir gün salonuna asacaktı. Yaşlandığında ve güçten düştüğünde, genç ve kuvvetli olduğu vakitlerde katlettiği düşmanları o sancaklar sayesinde hatırlayacaktı.

"Yapılacak." Nute sırıttı. "Bu büyük bir zafer."

Evet, diye düşündü Victarion, *Kargagöz ve büyücüleri için büyük bir zafer.* Havadisler Meşe Kalkan'a ulaştığında, diğer kaptanlar yine Victarion'ın ağabeyinin adını bağıracaktı. Euron onları cerbezeli diliyle, gülümseyen gözüyle ve onlarca uzak diyarın ganimetiyle kendi tarafına çekmişti; altın, gümüş, süslü zırhlar, altın yaldızlı kabzalarıyla kavisli kılıçlar, Valyria çeliğinden hançerler, çizgili kaplan postları, benekli kedi derileri, yeşim mantikorlar, kadim Valyria sfenksleri; muskat, karanfil ve safran dolu sandıklar, fildişi borular ve tekboynuzlar, Yaz Adaları'ndan gelen yeşil, turuncu ve sarı tüyler, ince ipek ve pırıltılı atlas topları... fakat

bütün bunlar, bu zaferle kıyasladığında çok azdı. *Ve şimdi Euron onlara zafer de vermiş oldu, artık sonsuza dek ona aitler,* diye düşündü kaptan. Ağzında acı bir tat vardı. *Bu benim zaferimdi, onun değil. O nerede? Meşe Kalkan'da, bir kalede tembellik ediyor. Karımı ve tahtımı çaldı. Şimdi de şanımı çalıyor.*

İtaat, Victarion Greyjoy'un tabiatında vardı; o böyle yaratılmıştı. ağabeylerinin gölgesinde büyürken, Balon'ı her konuda vazifeşinas bir şekilde takip etmişti. Sonra, Balon'ın oğulları doğduğunda, bir gün onlara da diz çökeceğini kabullenmişti; içlerinden biri Balon'ın Deniztaşı Tahtı'na oturacaktı. Fakat Boğulmuş Tanrı, Balon ile oğullarını ıslak salonlarına çağırmıştı ve Victarion, Euron'a, boğazında safra tadı hissetmeden "kral" diyemiyordu.

Rüzgâr insanı canlandırıyordu ve demir kaptanın susuzluğu çoğalıyordu. Bir mücadeleden sonra mutlaka şarap içmek isterdi. Güverteyi Nute'a verdi ve aşağı gitti. Geminin kıç tarafındaki dar kamarasında, esmer kadını ıslak ve hazır bir halde buldu; mücadele kadının kanını da ısıtmıştı belki. Kadına art arda iki kez sahip oldu. İşi bittiğinde; kadının göğüslerinde, kalçalarında ve karnında kan vardı ama bu Victarion'ın kanıydı, avucundaki yarıktan akmıştı. Esmer kadın kaynatılmış sirkeyle Victarion'ın yarasını temizledi.

Kadın yanına diz çöktüğünde, "Euron'ın hakkını vermem gerek, bu iyi bir plandı," dedi demir kaptan. "Mander artık bize açık, tıpkı eskiden olduğu gibi." Mander tembel bir nehirdi; geniş ve ağırdı, kıyı dilleri ve engelleriyle tehlikeliydi. Deniz taşıtlarının çoğu, Yüksek Bahçe'nin ötesine gitmeye cesaret edemezdi ama dargemiler sığ suları çekebilir ve bu sayede Acı Köprü'nün yukarısına kadar yüzebilirlerdi. Kadim günlerde, demirdoğumlular nehir yolunu cesurca kullanmıştı. Mander Nehri ve nehre bağlı akıntılar boyunca her yeri yağmalamışlardı... ta ki, yeşil elin kralı, Mander'ın ağzındaki dört küçük adanın balıkçılarını silahlandırana ve onlara *kalkanlarım* diyene kadar.

Aradan iki bin yıl geçmişti ama kayalık sahillere dizilmiş gözcü kulelerindeki ihtiyar adamlar hâlâ nöbetteydi. Dargemileri gördükleri anda işaret ateşlerini yakarlardı ve çağrı tepeden tepeye, adadan adaya sıçrardı. *"Kork! Düşmanlar! Akıncılar!"* Balıkçılar, yüksek yerlerde yanan ateşleri gördüklerinde, ağlarını ve çapalarını bir kenara bırakıp kılıçlarına ve baltalarına davranırlardı. Lordlar, şövalyeleri ve silahlı askerleriyle birlikte kalelerinden çıkarlardı. Suyun üzerinde savaş boruları yankılanırdı; Yeşil

Kalan'dan Gri Kalkan'a, Meşe Kalkan'dan Güney Kalkanı'na kadar. Sonra lordların dargemileri gelirdi; yosun kaplı taş doklardan çıkar, kürekleriyle suyu döverek boğazları geçer, Mander'ı kapatır ve akıncıları nehrin yukarısına doğru kovalayıp felakete götürürlerdi.

Euron; Karadişli Torwold ve Kızıl Kürekçi'yi, bir düzine dargemiyle birlikte Mander'ın yukarısına göndermişti. Bu sayede Kalkan Adaları'nın lordları, gemileri kovalamak için dışarı dökülecekti. Euron'ın ana donanması adaya vardığında, adaların kendisini savunmak üzere sadece bir avuç dövüşçü kalmış olacaktı. Demirdoğumlular akşam dalgasıyla gelmişlerdi; böylece batan güneşin göz kamaştırıcı ışıltısı, onları gözcü kulelerindeki ihtiyar adamlardan saklayacaktı ve fark edildiklerinde iş işten geçmiş olacaktı. Eskl Wyk'ten beri rüzgâr hep arkalarındaydı. Donanmada, bunun Euron'ın büyücülerinin marifeti olduğu ve Kargagöz'ün kan kurbanları vererek Fırtına Tanrısı'nı sakinleştirdiği konuşuluyordu. Âdet olduğu üzere kıyı şeridini takip etmek yerine, bu kadar uzak batıya yelken açmaya başka nasıl cesaret edebilirdi?

Demirdoğumlular dargemilerini taşlı bir kıyıya demirlemişler ve akşamın mor karanlığında, ellerindeki pırıltılı çeliklerle karaya çıkmışlardı. O sırada yüksek yerlerde ateşler yanıyordu ama adalarda çok az dövüşçü kalmıştı. Gri Kalkan, Yeşil Kalkan ve Güney Kalkanı, henüz güneş doğmadan düşmüştü. Meşe Kalkan yarım gün daha uzun dayanmıştı. Dört Kalkan'ın adamları, Torwold ve Kızıl Kürekçi'yi kovalamayı bırakıp nehrin aşağısına döndüğünde, Mander'ın ağzında bekleyen Demir Donanma'yla karşılaşmıştı.

"Her şey Euron'ın söylediği gibi oldu," dedi Victarion, elini keten sargıyla saran esmer kadına. "Büyücüleri bunu önceden görmüş olmalı." Quellon Humble, Euron'ın *Sükûnet*'e üç büyücü aldığı söylemişti. Tuhaf ve korkunç adamlardı ama Kargagöz onları köle haline getirmişti. "Ama mücadeleleri kazanmak için hâlâ bana ihtiyacı var," diye ısrar etti Victarion. "Büyücüler iyi olabilir lakin savaşlar kan ve kılıçla kazanılır." Sirke, Victarion'ın yarasını eskisinden beter sızlatıyordu. Demir kaptan esmer kadını öfkeyle itti ve elini yumruk haline getirdi. "Bana şarap getir."

Karanlıkta içti, ağabeyini düşündü. *Eğer darbeyi kendi elimle indirmezsem yine de akraba katili olur muyum?* Victarion hiç kimseden korkmuyordu ama Boğulmuş Tanrı'nın laneti onu durduruyordu. *Eğer biri onu benim emrimle öldürürse, kanı yine de benim ellerimi mi kirletir?* Aeron Buharsaçlı bu soruların cevabını bilirdi ama rahip Demir Adaları'nda

bir yerdeydi; demirdoğumluları yeni krallarına karşı ayaklandırmayı umut ediyordu. *Berber Nute, yirmi metre mesafeden fırlattığı baltayla bir adamı tıraş edebilir. Ve Euron'ın kırmalarından hiçbiri, Tekkulak Wulfe'un ya da Gülümsemez Andrik'in karşısında duramaz. Herhangi biri bu içi yapabilir.* Ama bir adamın ne yapabileceği ve ne yapacağı iki farklı şeydi, Victarion bunu biliyordu.

Aeron, Eski Wyk'te, "Euron'ın kutsal şeylere ettiği küfürler, Boğulmuş Tanrı'nın gazabını üstümüze çekecek," diye kehanette bulunmuştu. "Onu durdurmalıyız ağabey. Biz hâlâ Balon'ın kanıyız, öyle değil mi?"

"O da öyle," demişti Victarion. "Bundan ben de en az senin kadar hoşlanmıyorum ama Euron kral oldu. Onu senin kral şûran yükseltti ve ahşap tacı onun başına bizzat sen taktın!"

Saçlarından deniz yosunları sarkan rahip, "Tacı onun başına taktım," demişti, "lakin tacı memnuniyetle geri alır ve senin başına takarım. Sadece sen onunla dövüşecek kadar kuvvetlisin."

"Onu Boğulmuş Tanrı yükseltti," diye sızlanmıştı Victarion. "Bırak da Boğulmuş Tanrı devirsin."

Aeron ağabeyine öfkeli bir bakış atmıştı, kuyuları kuruttuğu ve kadınları kısırlaştırdığı söylenen o bakış. "Konuşan tanrı değildi. Euron'ın o kırmızı gemide sihirbazlar ve büyücüler tuttuğu biliniyor. Denizin sesini duymamamız için bir büyü yaptılar. Kaptanlar ve krallar, ejderhalar hakkında söylenen onca şeyle sarhoş oldular."

"Sarhoş oldular ve o borudan korktular. Borunun çıkardığı sesi duydun. Artık bir önemi yok. Euron bizim kralımız."

"Benim değil," demişti rahip. "Boğulmuş Tanrı cesur adamlara yardım eder, fırtına yükselirken güvertelerinin altına saklanan adamlara değil. Şayet Kargagöz'ü Deniztaşı Tahtı'ndan indirmek için harekete geçmeyeceksen, bu görevi ben üstleneceğim."

"Nasıl? Gemin yok, kılıcın yok."

"Sesim var," demişti rahip, "ve tanrı benimle. Benimki denizin gücü, Kargagöz'ün karşı koymayı umut bile edemeyeceği bir güç. Dalgalar dağa çarptıklarında kırılabilirler lakin yine de gelirler, dalga üstüne dalga. Ve sonunda, bir zamanlar dağın durduğu yerde sadece çakıl taşları kalır. Çok geçmeden, ebediyen denizin dibinde kalmak üzere çakıl taşları bile gider."

"Çakıl taşları?" diye homurdanmıştı Victarion. "Kargagöz'ü, dalgalardan ve çakıl taşlarından bahsederek devirebileceğini düşünüyorsan, delisin."

“Demirdoğumlular dalgalar olacak,” demişti Buharsaçlı. “Kudretliler ve lordlar değil. Basit insanlar, toprağın çiftçileri ve denizin balıkçıları. Kaptanlar ve krallar Euron’ı yukarı çıkardı, lakin sıradan insanlar onu yerler bir edecek. Büyük Wyk’e, Harlaw’a, Orkmont’a ve bizzat Pyke’a gideceğim. Sesim her köyde ve kasabada duyulacak. Deniztaşı Tahtı’nda tanrısız bir adam oturamaz!” Başını sallamış ve karanlığa geri dönmüştü. Ertesi gün güneş doğduğunda, Aeron Greyjoy, Eski Wyk’ten kaybolmuştu. Rahibin boğulmuş adamları bile onun nerede olduğunu bilmiyordu. Durumu Euron’a haber verdiklerinde, Kargagöz sadece gülmüştü.

Rahip gitmişti fakat ürkütücü uyarıları kalmıştı. Victarion, Baelor Blacktyde’ın sözlerini de hatırlıyordu. *“Balon deliydi, Aeron daha deli ve Euron hepsinin en delisi.”* Genç lord, kral şûrasından sonra, Euron’ı metbu olarak kabul etmeyi reddetmiş ve evine dönmeye çalışmıştı fakat Demir Donanma koyu kapatmıştı; itaat alışkanlığı Victarion Greyjoy’un kemiklerine kadar işlemişti ve ahşap taç Euron’ın başındaydı. *Gece Kuşu* ele geçirilmiş ve Lord Blacktyde zincire vurulu bir halde krala götürülmüştü. Euron’ın dilsizleri ve kırmaları, yeşil toprakların yedi tanrısına tapan lordu, o tanrılara sunmak üzere yedi parçaya ayırmıştı.

Yeni kral, Victarion’ın sadık hizmetinin ödülü olarak, ona esmer kadını vermişti. Kadın, Lys’e giden bir köle gemisinden alınmıştı. Victarion, “Senin artıklarını istemem,” demişti öfkeyle. Fakat Kargagöz, Victarion onu almayı kabul etmezse kadının öldürüleceğini söylediğinde, demir kaptan yumuşamıştı. Kadının dili kesilmişti ama bunun dışında bir hasarı yoktu, yağlanmış tik ağacı kadar kahverengi teniyle güzeldi üstelik. Ama bazen, Victarion kadına baktığında, ağabeyinin ona verdiği ilk kadını hatırlıyordu, onu bir erkek yapması için verdiği kadını.

Victarion esmer kadını bir kez daha kullanmak istedi fakat kendini âciz buldu. “Bana bir matara şarap daha getir,” dedi, “sonra da dışarı çık.” Kadın bir matara ekşi kırmızıyla döndüğünde, kaptan matarayı aldı ve temiz deniz havasını ciğerlerine doldurmak için güverteye çıktı. Mataranın yarısını içti ve geri kalanını ölen bütün adamların şerefine denize döktü.

Demir Zafer saatler boyunca Mander’ın ağzında oyalandı. Demir Donanma’nın büyük bir bölümü Meşe Kalkan’a doğru giderken; *Keder, Lord Dagon*, *Demir Rüzgâr* ve *Bakire Felaketi* artçı kuvvet olarak nehirde kaldı. Adamlar hayatta kalanları denizden çıkardılar ve mahmuzladığı geminin enkazı tarafından dibe çekilen *Zor El*’in ağır ağır batışını izlediler. Gemi suların altında kaybolduğunda, Victarion daha önce istediği sayıları

aldı. Altı gemi kaybetmiş ve otuz sekiz gemi kazanmıştı. "İşe yarar," dedi Nute'a. "Küreklere. Lord Hewett'ın Kasabası'na dönüyoruz."

Kürekçiler sırtlarını Meşe Kalkan'a doğru eğdiler ve demir kaptan bir kez daha kamarasına gitti. "Onu öldürebilirdim," dedi esmer kadına. "Lakin kralını öldürmen büyük bir günahtır ve ağabeyini öldürmen daha büyük bir günah." Kaşlarını çattı. "Asha sesini benim için yükseltmeliydi." Kralları ve kaptanları, kozalaklar ve turplarla kazanabileceğini nasıl düşünmüştü? *Damarlarında Balon'ın kanı var ama o hâlâ bir kadın.* Asha, kral şûrasından sonra kaçmıştı. Ahşap tacın Euron'ın başına takıldığı gece, kız ve mürettebatı ortadan kaybolmuştu. Victarion'ın bir yanı Asha gittiği için mutluydu. *Eğer kızın başında bir parça akıl varsa, kuzeyli bir lordla evlenir ve onun kalesinde yaşar, denizden ve Euron Kargagöz'den uzakta.*

"Lord Kaptan, Lord Hewett'ın Kasabası," diye seslendi mürettebattan bir adam.

Victarion ayağa kalktı. Şarap, elindeki zonklamayı azaltmıştı. Belki de elini Hewett'ın üstadına gösterirdi, adam öldürülmediyse tabii. Gemi bir burnun etrafını dolaşırken, Victarion güverteye döndü. Lord Hewett'ın limanın üstünde yükselen kalesi, Victarion'a Lord Limanı'nı hatırlattı ama bu kasaba oradan iki kat büyüktü. Limanın önündeki sularda, yelkenlerinde deniz canavarları olan yirmi dargemi yüzüyordu. Daha yüzlerce gemi taşlı kıyılara çıkarılmış veya liman boyunca sıralanan iskelelere çekilmişti. Taş bir rıhtıma, üç büyük ve on iki küçük göke bağlanmıştı, rahmet ve erzak, yükleniyordu. Victarion, *Demir Zafer*'in demir atması için emir verdi. "Bir tekne hazır edin."

Kasaba tuhaf bir şekilde sakin görünüyordu. Parçalanmış kapıların ve kırık panjurların şahitlik ettiği üzere, dükkânların ve evlerin çoğu yağmalanmıştı ama sadece sept ateşe verilmişti. Caddelere cesetler dağılmıştı, her birinin üstünde küçük bir leş kargası sürüsü vardı. Mücadeleden sağ çıkan adamlardan oluşan asık suratlı bir grup, kargaları kovalayarak ve ölüleri daha sonra gömmek için bir arabanın içine atarak caddelerde dolaşıyordu. Ölülerin gömülmesi fikri Victarion'ı tiksintiyle doldurdu. Denizin gerçek oğullarının hiçbiri, toprağın altında çürümek istemezdi. Boğulmuş Tanrı'nın ıslak salonlarını, sonsuza kadar yiyip içebileceği o yeri nasıl bulurdu?

Victarion'ı karaya götüren tekne, gemilerin önünden geçiyordu, *Sükûnet* de o gemilerin arasındaydı. Demir kaptanın gözleri, geminin pruvasındaki demir heykele takıldı; dağınık saçları ve uzanmış kolları olan ağızsız bakire.

Heykelin sedef gözleri Victarion'ı takip ediyor gibiydi. *Bir zamanlar onun da her kadın gibi bir ağzı vardı, sonra Kargagöz o ağzı kapattı.*

Tekne sahile yaklaşırken, Victarion, büyük göklerden birinin güvertesinde toplanmış kadınları ve çocukları fark etti. Bazılarının elleri arkadan bağlanmıştı ve hepsinin boynuna kendir ipler dolanmıştı. Teknenin iskeleye bağlanmasına yardım eden adama, "Bunlar kim?" diye sordu.

"Dullar ve öksüzler. Köle olarak satılacaklar."

"Satılmak?" Demir Adaları'nda köle yoktu, sadece esir vardı. Bir esir hizmet etmekle yükümlüydü ama kişisel bir mal değildi. Çocukları, Boğulmuş Tanrı'ya verilmek şartıyla özgür doğardı. Ve hiçbir esir, altın karşılığında alınıp satılamazdı. Bir adam esirler için demir bedel ödemek zorundaydı yoksa esir sahibi olamazdı. "Esir ya da tuz karısı olmaları gerek," diye söylendi Victarion.

"Kralın emriyle satılıyorlar."

"Güçlü her daim güçsüzden almıştır," dedi Berber Nute. "Köle ya da esir, fark etmez. Erkekleri onları koruyamadı ve şimdi bize aitler. Onlarla istediğimizi yaparız."

Victarion, *Eski Usul'e uygun değil,* diyebilirdi ama vakit yoktu. Kazandığı zafer buraya ondan önce varmıştı ve adamlar tebriklerini sunmak için onun etrafında toplanıyorlardı. Demir kaptan adamların dalkavukluk etmesine izin verdi, ta ki, içlerinden biri Euron'ın cesaretini övmeye başlayana kadar. "Cesaret, gelişimizin haberi adalara bizden önce ulaşmasın diye karayı hiç görmeden açık denizde yol almaktır," diye kükredi Victarion, "ama ejderha avlamak için dünyanın diğer ucuna gitmek başka bir şeydir." Bir cevap almak için beklemedi, kalabalığı omzuyla yarıp kaleye doğru yürüdü.

Lord Hewett'ın kalesi küçük fakat sağlamdı. Kalın duvarları ve lordun hanedanının kadim armasını çağrıştıran demir çivili meşe kapıları vardı; mavi beyaz dalgalı zeminde, demir çivili meşe bir kalkan. Fakat şimdi, kalenin yeşil çatılı kulelerinin tepesinde dalgalanan sancak Greyjoy Hanedanı'nın deniz canavarıydı, büyük kapılar yanmış ve kırılmıştı. Siperlerde mızraklı ve baltalı demiradamlar yürüyordu, aralarında Euron'ın kırmaları da vardı.

Victarion, avluda Gorold Goodbrother ve yaşlı Drumm'ı gördü, adamlar sessiz bir şekilde Rodrik Harlaw'la konuşuyorlardı. Berber Nute onları görünce ıslık çaldı. "Okuyucu," diye seslendi, "yüzün neden bu kadar asık? Boşuna endişelendin. Zafer bizim, ödül bizim!"

Lord Rodrick'in ağzı büzüldü. "Şu kayalardan mı bahsediyorsun? Dördü birden bir Harlaw etmez. Birkaç kaya, birkaç ağaç, biraz incik boncuk ve Tyrell Hanedanı'nın husumetini kazandık."

"Güller mi?" Nute güldü. "Hangi gül, deniz canavarına zarar verebilir? Kalkanlarını aldık ve onları parçalara ayırdık. Şimdi onları kim koruyacak?"

"Yüksek Bahçe," diye cevapladı Okuyucu. "Çok yakında, Menzil'in bütün kuvveti bize karşı toplanacak Berber. İşte o gün, bazı güllerin demir dikenleri olduğunu öğreneceksin."

Drumm başıyla onayladı, tek eli Kızıl Yağmur'un kabzasındaydı. "Lord Tarly, Valyria çeliğinden dövülmüş Yürekfelaketi isimli büyükkılıcı taşır ve her zaman Lord Tyrell'in öncü kuvvetinde yer alır."

Victarion'ın açlığı kabardı. "Bırak gelsin. Kılıcını kendime alırım, tıpkı senin atanın Kızıl Yağmur'u aldığı gibi. Bırak gelsinler ve Lannisterlar'ı da getirsinler. Bir aslan, karada yeterince amansız olabilir lakin denizde üstün olan deniz canavarıdır." Demir kaptan, baltasını Kral Katili'ne ya da Çiçek Şövalyesi'ne karşı denemek için dişlerinin yarısını verirdi. Onun dövüşten anladığı buydu. Akraba katili, tanrıların ve insanların gözünde lanetlenirdi ama savaşçı onurlandırılır ve kutsanırdı.

"Endişelenme Lord Kaptan," dedi Okuyucu. "Gelecekler. Majesteleri bunu istiyor. Yoksa neden Hewett'ın kuzgunlarını uçurmamızı istesin?"

"Çok fazla okuyor ve çok az dövüşüyorsun," dedi Nute. "Senin kanın süte dönmüş." Ama Okuyucu onu duymamış gibi yapa.

Victarion salona girdiğinde sefih bir ziyafetle karşılaştı. Demirdoğumlular masaları doldurmuştu; içiyor, bağırıyor, birbirlerini itip kakıyorlardı. Katlettikleri adamları, gösterdikleri başarıyı ve kazandıkları ödülleri anlatıp böbürleniyorlardı. Birçoğu ganimetlerle süslenmişti. Solak Lucas Codd ve Quellon Humble, duvar goblenlerini yırtıp pelerin yapmışlardı. Germund Botley, bir Lannister'dan aldığı altın yaldızlı göğüs kalkanının üstüne incili ve lal taşlı bir zincir takmıştı. Gülümsemez Andrik, her iki kolunda birer kadınla yalpalayarak yürüyordu; yine gülümsemiyordu ama bütün parmaklarında yüzükler vardı. Kaptanlar, yemeklerini, içi çıkarılmış bayat ekmek kabukları yerine gümüş tabaklardan yiyorlardı.

Berber Nute etrafa bakınırken yüzü öfkeyle karardı. "Kargagöz, dargemilerle yüzleşmemiz için bizi önden gönderiyor ama kendi adamları kaleleri ve köyleri alıp bütün kadınlara ve ganimetlere el koyuyor. Bize ne kaldı?"

“Şan bizim.”

“Şan iyidir,” dedi Nute, “ama altın daha iyidir.”

Victarion omuzlarını silkti. “Kargagöz bütün Batıdiyar’ı alacağımızı söylüyor. Arbor, Eski Şehir, Yüksek Bahçe... altınını oralardan alırsın. Ama bu kadar gevezelik yeter. Açım.”

Kan hakkıyla, Victarion yüksek masada bir yer talep edebilirdi ama Euron’la ve onun yaratıklarıyla birlikte yemek yemek istemiyordu. *Lord Quellon*’ın kaptanı olan Topal Ralf’in yanına oturdu. “Büyük bir zafer Lord Kaptan,” dedi Topal. “Lordluk unvanını hak eden bir zafer. Bir ada almalısınız.”

Lord Victarion. Neden olmasın? Deniztaşı Tahtı olmayabilirdi ama yine de bir şeydi.

Hotho Harlaw masanın karşı tarafındaydı. Kemirdiği kemiği bir kenara fırlatıp öne eğildi. “Şövalye, Gri Kalkan’ı alacakmış. Kuzenim. Duydun mu?”

“Hayır.” Victarion, Sör Harras Harlaw’un oturduğu yere baktı. Uzun boylu, uzun yüzlü, sade ve ciddi görünüşlü adam altın bir kadehten şarap içiyordu. “Kargagöz bu adama neden bir ada veriyor?”

Hotho boş şarap kadehini uzattı ve solgun yüzlü genç bir kadın kadehi tekrar doldurdu. “Şövalye, Grimston Kalesi’ni tek başına aldı. Sancağını kalenin altına dikti ve Grimmler’e meydan okudu, dışarı çıktp onunla yüzleşmelerini istedi. Biri çıktı, sonra biri daha, sonra biri daha. Şövalye hepsini öldürdü... aslında ikisi teslim oldu. Yedinci adam devrildiğinde, Lord Grimm’in rahibi tanrıların konuştuğuna karar verdi ve kaleyi teslim etti.” Hotho güldü. “Şövalye, Gri Kalkan Lordu olacak, buyursun olsun. O gittiğinde Okuyucu’nun vârisi benim.” Şarap kadehini göğsüne vurdu. “Kambur Hotho, Harlaw Lordu.”

“Yedi, diyorsun,” dedi Victarion. Alacakaranlıktın onun baltasının karşısında ne yapacağını merak etti. Daha önce Valyria çeliği kuşanmış bir adamla dövüşmemişti ama ikisi de delikanlıyken Harras Harlaw’u defalarca benzetmişti. Harlaw çocukken, Balon’ın büyük oğlu Rodrik’le iyi arkadaştı. Rodrik, Denizgözcüsü’nün duvarlarının altında ölmüştü.

Ziyafet iyiydi. Şarap en iyisiydi. Kızarmış öküz, doldurulmuş ördek ve taze yengeç de vardı. Lord Kaptan, hizmetçi kızların ve kadınların kaliteli yünden ve pelüşlü kadifeden dikilmiş elbiseler giydiğini fark etti. Onların, Leydi Hewett ve leydilerinin giysilerini giymiş esirler olduğunu düşündü; Hotho onların Leydi Hewett ve leydileri olduğunu söyleye ne kadar.

Kadınları bekletmek ve onlara kadeh doldurtmak Kargagöz'ü eğlendiriyordu. Sekiz kişilerdi: Leydinin kendisi ve yaşları onla yirmi beş arasında değişen yedi kız. Leydi Hewett, biraz kilo almış olmasına rağmen hâlâ güzeldi. Kızlar, leydinin kızları ve gelinleriydi.

Lord Hewett yüksek masada kendi sandalyesinde oturuyordu, hanedanının kıyafetlerini giymişti. Kolları ve bacakları sandalyeye bağlanmıştı, dişlerinin arasına kocaman bir turp tıkıştırılmıştı. Adam konuşamıyordu ama görüyor ve duyuyordu. Kargagöz, lordun sağ yanındaki şeref koltuğuna oturmuştu. Kucağında on yedi ya da on sekiz yaşında balıketli güzel bir kız vardı, kollarını Kargagöz'ün boynuna dolamıştı. "Bu kim?" diye sordu Victarion yanındakilere.

Hotho, "Lordun piç kızı," dedi gülerek. "Euron kaleyi almadan önce, bu kız masaları bekliyor ve yemeğini hizmetçilerle birlikte yiyordu."

Euron, mavi dudaklarını kızın boynuna bastırdı. Kız kıkırdadı ve Euron'ın kulağına bir şeyler fısıldadı. Euron gülümsedi ve kızın boynunu tekrar öptü. Kargagöz'ün dudaklarının değdiği yerlerde kırmızı lekeler kalıyordu; adamın öpücükleri, kızın boynunda gül rengi bir kolye yaratıyordu. Kız bir kez daha fısıldadı, Kargagöz bu sefer yüksek sesle güldü ve sessizlik sağlamak için kadehini masaya vurdu. "İyi leydiler," diye seslendi soylu hizmetçilerine, "Falia güzel elbiseleriniz için endişeleniyor. Onların yağ, şarap ve kirli parmaklarla lekelenmesini istemiyor çünkü ona, ziyafetten sonra sizlerin gardırobundan kıyafet seçebileceğini söyledim. Yani soyunsanız iyi olur."

Büyük salon kahkahalarla doldu, Lord Hewett'ın yüzü öyle kızardı ki Victarion adamın kafasının patlayacağını düşündü. Kadınların itaat etmekten başka şansı yoktu. En genç olan biraz ağladı ama annesi onu sakinleştirdi ve kızın elbisenin sırtındaki bağcıkları çözdü. Daha sonra, eskisi gibi servis yapmaya devam ettiler, masaların arasında dolaştılar ve ellerindeki şarap sürahileriyle boş kadehleri doldurdular ama bu sefer bu işi çırılçıplak yaptılar.

Bir zamanlar beni utandırdığı gibi Hewett'ı utandırıyor, diye düşündü kaptan, karısının ondan dayak yerken nasıl ağladığını hatırladı. Dört Kalkan'ın insanları genelde birbirleriyle evlenirdi, tıpkı demirdoğumluların yaptığı gibi. Bu çıplak hizmetçilerden biri pekâlâ Sör Talbert Serry'nin karısı olabilirdi. Bir düşmanı öldürmek başka bir şeydi, onun şerefini lekelemek başka. Victarion yumruğunu sıktı, elindeki sargı kanla ıslandı.

Yüksek masadaki Euron, kucağındaki sürtüğü kenara itti ve masanın üstüne çıktı. Kaptanlar kadehlerini masaya, ayaklarını yere vurmaya başladılar. *"EURON!"* diye bağırdılar. *"EURON. EURON! EURON!"* Kral şûrası tekrar yaşanıyor gibiydi.

Hengâme bittiğinde, "Size Batıdiyar'ı vereceğime dair yemin ettim," dedi Kargagöz, "ve işte ilk tadımlığınız burada. Küçük bir lokma... ama gece çökmeden önce karnımızı doyuracağız!" Duvarlardaki meşaleler parlıyordu. Mavi dudakları, mavi gözü ve her şeyiyle Euron da öyle. "Deniz canavarı tuttuğu şeyi bırakmaz. Bu adalar bir zamanlar bizimdi ve şimdi yine bizim... lakin adaları tutacak güçlü adamlara ihtiyacımız var. Ayağa kalk Sör Harras Harlaw, Gri Kalkan Lordu." Şövalye kalktı, tek eli Alacakaranlık'ın ay taşından yapılmış kabza topuzundaydı. "Ayağa kalk Gülümsemez Andrik, Güney Kalkanı Lordu." Andrik kadınlarını itti ve denizden birdenbire yükselen bir dağ misali hızla ayağa kalktı. "Ayağa kalk Maron Volmark, Yeşil Kalkan Lordu." On altı yaşında tüysüz bir delikanlı olan Volmark tereddütle ayağa kalktı, tavşanların lordu gibi görünüyordu. "Ve ayağa kalk Berber Nute, Meşe Kalkan Lordu."

Nute, zalim bir şakanın hedefi olmaktan korkuyormuş gibi tereddütle Euron'a baktı. "Bir lord mu?" diye hırıldadı.

Victarion, Kargagöz'ün kendi yaratıklarını lord yapacağını düşünmüştü; Taşyumruk, Kızıl Kürekçi ve Solak Lucas Codd. *Bir kral cömert olmalıdır,* demeye çalıştı kendine ama başka bir ses, *Euron'ın hediyeleri zehirli,* diye fısıldadı. Demir kaptan biraz düşündüğünde, her şeyi açıkça gördü. *Şövalye, Okuyucu'nun seçilmiş vârisi. Gülümsemez Andrik, Dunstan Drumm'ın sağ kolu. Volmark toy bir delikanlı ama annesinin vasıtasıyla Kara Harren'ın kanını taşıyor. Ve Berber...*

Victarion, Nute'u kolundan yakaladı. "Onu reddet!"

Nute, Victarion'a, onun çıldırdığını düşünüyormuş gibi baktı. "Onu reddetmek mi? Arazileri ve lordluğu? Sen beni lord yapacak mısın?" Kolunu kurtardı ve tezahüratların tadını çıkararak ayağa kalktı.

Şimdi de adamlarımı çalıyor, diye düşündü Victarion.

Kral Euron, şarabını tazelemesi için Leydi Hewett'ı çağırdı ve kadehini havaya kaldırdı. "Kaptanlar ve krallar, kadehlerinizi Dört Kalkan Lordları için kaldırın!" Victarion da diğerleriyle birlikte içti. *Hiçbir şarap, düşmandan alınan şarap kadar tatlı değildir.* Bunu ona bir zamanlar biri söylemişti. Babası ya da Balon. *Bir gün senin şarabını içeceğim ve kıymet*

verdiğin her şeyi elinden alacağım Kargagöz. Fakat Euron'ın kıymet verdiği herhangi bir şey var mıydı?

"Yarın, bir kez daha yelken açmak için hazırlanacağız," diyordu kral. "Fıçılarımızı kaynak suyuyla dolduracağız. Her tahıl çuvalını, her et fıçısını, taşıyabileceğimiz bütün keçileri ve koyunları alacağız. Hâlâ kürek çekebilecek kadar sağlam olan yaralılar bizimle gelecek. Diğerleri, yeni lordların bu adaları tutmasına yardım etmek için burada kalacak. Torwold ve Kızıl Kürekçi, yakın zamanda daha fazla erzakla birlikte geri dönecek. Doğu seferimiz sırasında güvertelerimiz domuz ve tavuk kokacak ama geri döndüğümüzde yanımızda ejderhalar olacak."

"Ne zaman?" Ses, Lord Rodrik'e aitti. "Ne zaman geri döneceğiz Majesteleri? Bir yıl? Üç yıl? Beş yıl? Ejderhalarınız dünyanın öbür ucunda ve sonbahar kapımızda." Okuyucu bütün tehlikeleri dillendirerek öne çıktı. "Kadırgalar Redwyne Boğazları'nı koruyor. Dorne kıyısı kuru ve çorak; dört yüz fersah boyunca girdaplardan, uçurumlardan ve gizli sığlıklardan başka bir şey yok. Dorne kıyısının ilerisinde Basamaktaşı bekliyor; bütün fırtınaları, Lysli ve Myrli korsanlarıyla birlikte. Bin gemi yelken açsa, sadece üç yüzü Dar Deniz'in karşısına ulaşabilir... sonra ne olacak? Lys bizi hoş karşılamayacak, Volantis de öyle. İçme suyunu ve yiyeceği nereden bulacağız? İlk fırtına, bizi dünyanın diğer tarafında darmadağın edecek."

Euron'ın mavi dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Fırtına, *benim* lordum. İlk fırtına ve son fırtına. *Sükûnet*'i bundan daha uzun ve çok daha tehlikeli yolculuklara çıkardım. Yoksa unuttunuz mu? Tüten Deniz'i geçtim ve Valyria'yı gördüm."

Salondaki her adam, Valyria'da hâlâ Kıyamet'in hüküm sürdüğünü biliyordu. Orada denizin kendisi kaynıyor ve tütüyordu. Araziler iblislerle doluydu. Valyria'nın dalgaların üzerinde yükselen kor kırmızı dağlarına bir kez bakan denizcilerin, çok zaman geçmeden korkunç bir şekilde öleceği söylenirdi ama Kargagöz oraya gitmiş ve geri dönmüştü.

"Gördünüz mü?" diye sordu Okuyucu, çok yumuşak bir sesle.

Euron'ın mavi gülümsemesi kayboldu. "Okuyucu," dedi Kargagöz, "burnunu kitaplarından başka bir şeye sokmazsan iyi edersin."

Victarion salondaki huzursuzluğu hissedebiliyordu. Ayağa kalktı. "Ağabey," diye bağırdı. "Harlaw'un sorularını cevaplamadın."

Euron omuzlarını silkti. "Köle fiyatları artıyor. Kölelerimizi Lys ve Volantis'te satacağız. Oradan elde edeceğimiz gelir ve burada topladığımız ganimet, erzak satın almamıza yetecek kadar altın getirir."

“Artık köle taciri miyiz?” diye sordu Okuyucu. “Peki ne için? Buradaki hiçbir adamın görmediği ejderhalar için mi? Sarhoş bir denizci hikâyesinin peşinden dünyanın öbür ucuna mı gideceğiz?”

Okuyucu’nun sözleri onay dolu mırıltılara sebep oldu. “Köle Körfezi çok uzak,” diye seslendi Topal Ralf. “Ve Valyria’ya çok yakın,” diye bağırdı Quellon Humble. “Yüksek Bahçe daha yakın,” dedi Güçlü Fralegg, “ejderhaları orada arayalım. *Altın* olanları!” Alvyn Sharp konuştu, “Mander önümüzde uzanıyorken neden dünyanın öbür ucuna gidelim?” Kırmızı Ralf Stonehouse ayağa kalktı. “Eski Şehir daha zengin ve Arbor daha da zengin. Redwyne’ın donanması uzaklarda. Batıdiyar’daki en olgun meyveleri toplamak için yapmamız gereken tek şey elimizi uzatmak.”

“Meyve?” Kralın gözü maviden çok siyah görünüyordu. “Sadece bir korkak, bütün bahçeyi alabilecekken bir meyve çalar.”

“Biz Arbor’ı istiyoruz,” dedi Kırmızı Ralf. Diğer adamlar bağırmaya başladı. Kargagöz, seslerin ona çarpmasına izin verdi, sonra masadan aşağı atladı, sürtüğünü kolundan yakaladı ve kızı salondan dışarı çıkardı.

Bir köpek gibi kaçtı. Euron’ın Deniztaşı Tahtı’ndaki yeri, birkaç dakika önce olduğu kadar güvende görünmüyordu şimdi. *Onun peşinden Köle Körfezi’ne gitmeyecekler. Belki de korktuğum kadar köpek ve aptal değiller.* Bu öyle neşe verici bir düşünceydi ki Victarion içki içmeliydi. Bir kadehi Berber’le birlikte boşalttı; ona lordluğunu kıskanmadığını göstermek istemişti, lordluk Euron’ın elinden gelmiş olsa bile.

Dışarıda güneş battı. Duvarların ötesi karardı ama içerideki meşaleler kızıl ışıltılarla yandı ve onlardan çıkan dumanlar çatı kirişlerinin altında gri bir bulut gibi toplandı. Sarhoş adamlar parmak dansı yapmaya başladı. Bir noktada, Solak Lucas Codd, Lord Hewett’ın kızlarından birini istediğine karar verdi ve kızın kardeşleri hıçkırarak ağlarken ona bir masanın üstünde sahip oldu.

Victarion sırtında bir el hissetti; arkasında Euron’ın kırmalarından biri duruyordu. Yün gibi saçları ve çamur rengi bir teni olan on yaşlarındaki çocuk, “Babam sizinle konuşmak istiyor,” dedi.

Victarion sallanarak ayağa kalktı. Şarap iştahı büyük, iri bir adamdı ama çok fazla içmişti. *Kanımı kendi ellerimle, öldürene kadar dövdüm,* diye düşündü, *ama Kargagöz onun içine girdiğinde onu zaten öldürmüştü. Başka seçeneğim yoktu.* Piç oğlanı takip ederek salondan çıktı ve taştan yapılmış sarmal bir merdiveni tırmandı. Onlar yukarı çıktıkça tecavüz ve eğlence

sesleri azaldı. Sonunda, taşa sürtünen deri çizmelerin yumuşak hışırtısından başka bir ses kalmadı.

Kargagöz, Lord Hewett'ın piç kızının yanı sıra adamın yatak odasını da almıştı. Victarion içeri girdiğinde, kız çırılçıplak bir halde yatağa yayılmıştı, hafifçe horluyordu. Euron pencerenin yanındaydı, gümüş bir kadehten şarap içiyordu. Blacktyde'dan aldığı samur kürkü pelerini giymişti, kırmızı deri göz bandını takmıştı, üstünde başka bir şey yoktu. "Çocukken, rüyamda uçabildiğimi görürdüm," dedi. "Uyandığımda, uçamazdım... ya da üstat öyle söylerdi. Ama ya yalan söylediyse?"

Oda; şarap, kan ve seks kokuyordu ama Victarion açık pencereden içeri giren deniz kokusunu alabiliyordu. Soğuk ve tuzlu hava zihnini berraklaştırıyordu. "Ne demek istiyorsun?"

Euron kardeşine döndü, mavi dudakları yarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Belki de uçabiliriz. Hepimiz. Yüksek bir kaleden aşağı atlamadığımız sürece nasıl bilebiliriz?" Pencereden içeri giren sert rüzgâr, adamın pelerinini dalgalandırdı. Kargagöz'ün çıplaklığında tiksindirici ve rahatsız edici bir şeyler vardı. "İnsan, atlamaya cesaret edemediği sürece, gerçekte neler yapabileceğini asla bilemez."

"Pencere orada. Atla." Victarion'ın sabrı tükeniyordu. Yaralı eli onu rahatsız ediyordu. "Ne istiyorsun?"

"Dünyayı." Kargagöz'ün gözünden alev ışığı yansıyordu. Gülümseyen gözünden. "Lord Hewett'ın şarabından bir kadeh alır mısın? Yenik bir düşmandan alınmış şarap kadar tatlı bir şarap yok."

"Evet." Victarion bakışlarını başka tarafa çevirdi. "Örtün."

Euron oturdu ve peleriniyle edep yerlerini örttü. "Demirdoğumluların ne kadar küçük ve gürültücü bir halk olduğunu unutmuşum. Ben onlara ejderhaları getireceğim ama onlar üzüm için bağırıyorlar."

"Üzümler gerçek. Üzümler karın doyurur. Suları tatlıdır ve şarap yaparlar. Ejderhalar ne yapar?"

"Keder." Kargagöz gümüş kadehinden bir yudum aldı. "Bir zamanlar, şu elimin içinde bir ejderha yumurtası tuttum kardeşim. Myrli büyücü, ona bir yıl ve yeterli altın verdiğim takdirde yumurtadan ejderha çıkarabileceğini söyledi. Mazeretlerinden sıkıldığımda adamı kestim. Büyücü, parmaklarının arasından kayan iç organlarına bakarken. *'Ama bir yıl olmadı,'* dedi." Güldü. "Biliyor musun, Cragorn öldü."

"Kim?"

“Ejderha borumu üfleyen adam. Üstat onun göğsünü kesip açtığında, adamın ciğerleri kurum kadar karaydı.”

Victarion ürperdi. “Bana şu ejderha yumurtasını göster.”

“Karanlık anlarımdan birinde onu denize attım.” Euron omuzlarını silkti. “Aslında Okuyucu haksız değil. Çok geniş bir donanma öyle bir mesafe katederken asla bir arada kalmaz. Yolculuk çok uzun, çok tehlikeli. Sadece en iyi gemilerimiz ve en iyi mürettebatlarımız Köle Körfezi’ne gidip geri dönmeyi umabilir. Demir Donanma.”

Demir Donanma benim, diye düşündü Victarion. Bir şey söylemedi.

Kargagöz, iki kadehi, bal kadar koyu akan, siyah, tuhaf bir şarapla doldurdu. “Benimle iç kardeşim. Şunun tadına bir bak.” Kadehlerden birini Victarion’a uzattı.

Kaptan, Euron’ın uzatmadığı kadehi aldı ve kadehin içindekini kuşkulu bir şekilde kokladı. Sıvı, yakından bakıldığında siyahtan çok mavi görünüyordu. Yoğun ve yağlıydı, çürük et gibi kokuyordu. Victarion küçük bir yudum aldı ve aynı anda geri tükürdü. “İğrenç bir şey. Beni zehirlemek niyetinde misin?”

“Gözlerini açmak niyetindeyim.” Euron kendi kadehinden büyük bir yudum aldı ve gülümsedi. “*Akşam gölgesi,* büyücülerin şarabı. Qarth açıklarında ele geçirdiğim bir kadırgada bu şarapla dolu bir fıçı buldum. Şarabın yanı sıra karanfil, muskat, kırk top yeşil ipek ve ilginç bir hikâye anlatan dört büyücü vardı. Büyücülerden biri beni tehdit etmeye kalkıştı, onu öldürdüm ve diğer büyücülere yedirdim. Başta arkadaşlarının etini yemeyi reddettiler ama yeterince acıktıklarında fikir değiştirdiler. İnsanlar ettir.”

Balon deliydi, Aeron daha deli ve Euron hepsinin en delisi. Victarion gitmek için arkasını dönerken, “Bir kral, ona vârisler verecek bir eşe sahip olmalıdır kardeşim,” dedi Kargagöz. “Sana ihtiyacım var. Köle Körfezi’ne gidip bana aşkımı getirebilir misin?”

Bir zamanlar benim de bir aşkım vardı. Victarion’ın elleri yumruğa dönüştü ve yere bir damla kan düştü. *Seni, vücudunda kanlı yaralar açılana kadar dövmeli ve yengeçlere yedirmeliyim, tıpkı ona yaptığım gibi.* “Senin oğulların var.”

“Fahişelerden ve ağlaklardan doğmuş gayrimeşru kırmalar.”

“Onlar senin bedenine aitler.”

“Lazımlığımın muhteviyatı da öyle. Demir Taht şöyle dursun, o oğulların hiçbiri Deniztaşı Tahtı’nda oturmaya uygun değil. Hayır, tahta

uygun bir vârisimin olması için başka bir kadına ihtiyacım var. Deniz canavarı, ejderhayla evlendiğinde bütün dünya korksun kardeşim."

"Hangi ejderha?" dedi Victarion kaşlarını çatarak.

"Soyunun sonuncusu. Dünyadaki en güzel kadın olduğu söyleniyor. Saçları platin ve gözleri ametist... ama benim sözlerime inanmana gerek yok kardeşim. Köle Körfezi'ne git, onun güzelliğini gör ve onu bana getir."

"Bunu neden yapayım?" diye sordu Victarion.

"Aşk için. Görev için. Kralın emrettiği için." Euron güldü. "Ve Deniztaşı Tahtı için. O senin. Ben Demir Taht'a oturur oturmaz. Benim Balon'ı takip ettiğim gibi sen de beni takip etmelisin... ve bir gün senin kendi oğulların da seni takip etmeli."

Benim kendi oğullarım. Ama bir erkek, meşru bir oğula sahip olmak için önce bir eşe sahip olmalıydı. Victarion'ın eşlerle hiç şansı yoktu. *Euron'ın hediyeleri zehirli,* diye hatırlattı kendine, *ama yine de...*

"Seçim senin kardeşim. Bir köle olarak yaşa ya da bir kral olarak öl. Atlamaya cesaretin var mı? Eğer atlamazsan, asla bilemezsin."

Euron'ın gülümseyen gözü istihzayla parlıyordu. "Yoksa senden çok şey mi istiyorum? Valyria'nın ötesine yelken açmak korkutucu bir şeydir."

"Eğer gerekirse, Demir Donanma'yı cehenneme yüzdürürüm." Victarion elini açtığında avucu kanla kıpkırmızıydı. "Tamam, Köle Körfezi'ne gideceğim. Şu ejderha kadını bulacağım ve getireceğim." *Ama senin için değil. Karımı çaldın ve onu kirlettin, ben de seninkini alacağım. Dünyadaki en güzel kadın, benim için.*

Jaime

Darry'nin duvarlarının dışındaki tarlalar bir kez daha işleniyordu. Yanmış ekinler kaldırılmış, toprak havalandırılmıştı. Sör Addam'ın keşif süvarileri, sabanların açtığı oluklardaki yabani otları temizleyen kadınlar ve yakınlardaki bir ormanın kenarına yeni bir alan açan öküzler gördüklerini rapor etmişlerdi. Onlar çalışırken bir düzine baltalı adam nöbet tutuyordu.

Jaime ve kafilesi kaleye vardığında, tarlalarda çalışan herkes duvarların ardına kaçtı. Darry Kalesi, tıpkı Harrenhal gibi Jaime'ye kapalıydı. *Kendi kanımdan soğuk bir karşılama.*

"Boruyu üfle," dedi Jaime. Tetik'in Sör Kennos'u, Herrock'un Borusu'nu aldı ve öttürdü. Jaime kaleden cevap gelmesini beklerken, kuzeninin gözetleme kulesinin üzerinde dalgalanan kahverengi ve kırmızı sancağı gördü. Görünüşe göre Lancel, Lannister'ın aslanıyla Darry'nin rençperini aynı zeminde buluşturmuştu. Jaime, bu işte amcasının parmağının olduğunu sezdi, Lancel'ın eş seçiminde de onun parmağı vardı. Bu topraklar, Andallar'ın İlk İnsanlar'ı devirdiği zamanlardan bu yana Darryler tarafından yönetiliyordu. Hiç şüphe yok ki Sör Kevan, köylülerin Lancel'ı eski soyun devamı olarak görmesinin ve bu toprakları kraliyet emrinden ziyade evlilik hakkıyla yönettiğini bilmesinin kolaylık sağlayacağını düşünmüştü. *Kevan, Tommen'ın El'i olmalı. Harys Swyft bir kurbağa. Ve eğer bunun tersini düşünüyorsa, Cersei bir aptal.*

Kale kapıları ağır ağır açıldı. "Kuzenim bin kişiyi barındıramaz," dedi Jaime, Güçlüdomuz'a. "Batı duvarının altında kamp kuracağız. Kampın çevresine hendekler kazılmasını ve kazıklar çakılmasını istiyorum. Buralarda hâlâ haydut çeteleri var."

"Bizimki kadar güçlü bir birliğe saldırmak için delirmiş olmaları gerekir."

"Delirmiş ya da aç olmaları gerekir." Jaime, haydutlarla ve onların kuvvetiyle ilgili daha kesin bir fikre sahip olmadan, kendi savunmasıyla ilgili hiçbir risk almayacaktı. "Hendekler ve kazıklar," dedi tekrar, sonra Onur'u kapıya doğru sürdü. Sör Dermot geyikli ve aslanlı kraliyet sancağıyla, Sör Hugo Vance de Kral Muhafızları'nın beyaz sancağıyla Jaime'nin iki yanında at sürüyordu. Jaime, Kırmızı Ronnet'i, Wylis

Manderly'yi Bakire Havuzu'na götürmekle görevlendirmişti, yani bundan böyle adamı izlemesine gerek yoktu.

Pia, Jaime'nin yaverleriyle birlikte at sürüyordu, Peck'in onun için bulduğu iğdişin sırtındaydı. Jaime, Pia'nın, "Oyuncak bir kaleye benziyor," dediğini duydu. *Harrenhal'dan başka bir ev görmedi,* diye düşündü. *Diyardaki bütün kaleler ona küçük görünecek, Kaya dışında hepsi.*

Josmyn Peckledon da aynı şeyi söylüyordu. "Harrenhal'la kıyaslamamalısın. Kara Harren çok büyük bir kale inşa etti." Pia, rahibesinin anlattığı dersi takip eden beş yaşında bir kızın ciddiyetiyle dinliyordu. *Aslında öyle, bir kadın vücudunun içinde küçük bir kız, yaralı ve korkak.* Ama Peck kıza tutulmuştu. Jaime çocuğun daha önce bir kadınla birlikte olduğundan şüpheliydi ve Pia ağzını kapalı tuttuğu sürece hâlâ güzeldi. *Peck'in onunla yatmasında bir sakınca yok sanırım, kızın rızası olduğu takdirde.*

Harrenhal'da, Dağ'ın adamlarından biri kıza tecavüz etmeyi denemişti. Jaime, Sör Ilyn'e adamın kafasını kesmesini emrettiğinde, adam samimi bir şekilde şaşırmıştı. Dizlerinin üstüne çökmeye zorlanırken, "Ona daha önce yüzlerce kez sahip oldum," deyip durmuştu. Sör Ilyn adamın kafasını Pia'ya verdiğinde, kız kırık dişlerinin arasından gülümsemişti.

Darry savaş boyunca birkaç kez el değiştirmişti. Kale bir kez yakılmış ve en az iki kez yağmalanmıştı ama Lancel'ın burayı düzene sokmak için vakit harcadığı ortadaydı. Kale kapıları yeni takılmıştı, kapının ham meşe kalasları demir mıhlarla takviye edilmişti. Eski ahırın ateşe verildiği yerde yeni bir ahır yükseliyordu. İç kaleye çıkan basamaklar ve pencerelerdeki panjurlar yenileriyle değiştirilmişti. Kararmış taşlar, alevlerin nereleri yaladığını gösteriyordu ama zaman ve yağmur taşları da temizleyecekti.

Siperlerde arbaletçiler yürüyordu, bazıları kırmızı pelerinler giymiş ve aslan armalı miğferler takmıştı, diğerleri Frey Hanedanı'nın mavilerine ve grilerine bürünmüştü. Jaime avlunun karşı tarafına doğru giderken, tavuklar Onur'un toynaklarından kaçtı, koyunlar meledi ve köylüler donuk gözlerle Jaime'yi izledi. *Silahlı köylüler,* Jaime bunu gözden kaçırmamıştı. Bazılarında tırpanlar, bazılarında çomaklar, bazılarında da uçları zalim bir şekilde keskinleştirilmiş çapalar vardı. Baltalar da açık seçik ortadaydı. Jaime, perişan ve kirli tuniklerinin göğsüne yedi köşeli kırmızı yıldızlar işlenmiş sakallı adamlar gördü. *Daha fazla lanet olası serçe. Bunlar nereden geliyorlar?*

Sör Kevan ortada yoktu. Lancel da öyle. Jaime'yi karşılamak için dışarı sadece bir üstat çıktı, adamın gri cübbesi sıska bacaklarına dolanıyordu. "Lord Kumandan. Darry, bu... beklenmedik ziyaretinizle onurlandı. Hazırlık yapmadığımız için bizi bağışlamalısınız. Nehirova'ya gittiğinizi sanıyorduk."

"Darry yolumun üstündeydi," diye yalan söyledi Jaime. *Nehirova bekler.* Ve olur da kafile kaleye varmadan önce kuşatma kalkarsa, Jaime, Tully Hanedanı'na karşı silahına davranmak zorunda kalmazdı.

Eyerinden indi ve Onur'u bir seyise teslim etti. "Amcamı burada bulacak mıyım?" Bir isim telaffuz etmesine gerek yoktu. Sör Kevan, Jaime'ye kalan tek amcaydı, Tytos Lannister'ın hayatta kalan son oğluydu.

"Hayır lordum. Sör Kevan düğünden sonra aramızdan ayrıldı." Üstat, zinciri boğazını sıkıyormuş gibi metal halkaları çekiştirdi. "Lord Lancel'ın sizi ve... yiğit şövalyelerinizi görmekten mutluluk duyacağını biliyorum. Lakin bu kadar çok adamı besleyemeyeceğimizi itiraf etmekten esef duyuyorum."

"Kendi erzakımız var. Siz?"

"Eğer lordum memnun olacaksa, Üstat Ottomore. Leydi Amerei sizi bizzat karşılamak istedi ama onurunuza vereceği ziyafetin hazırlıklarıyla ilgileniyor. Bu akşam, baş şövalyelerinizle birlikte soframızı şereflendirmenizi umuyor."

"Sıcak bir yemek çok makbule geçer. Günler soğuk ve ıslaktı." Jaime avluya baktı, serçelerin sakallı yüzlerine. *Çok fazlalar. Çok fazla Frey de var.* "Serttaş'ı nerede bulabilirim?"

"Üç Dişli Mızrak'ın ilerisinde haydutlar olduğuna dair bir rapor aldık. Sör Harwyn yanına beş şövalye ve yirmi okçu alarak haydutların hakkından gelmeye gitti."

"Ya Lord Lancel?"

"Dua ediyor. Lordumuz onu dua sırasında asla rahatsız etmememiz için emir verdi."

Lancel ve Sör Bonifer çok iyi anlaşacak. "Çok güzel." Daha sonra Jaime'nin kuzeniyle konuşması için yeterince vakit olacaktı. "Bana dairemi gösterin ve bir banyo teknesi getirin."

"Eğer lordum memnun olacaksa, sizi Rençper Kulesi'ne koyduk. Sizi oraya götüreyim."

"Yolu biliyorum." Jaime bu kaleye yabancı değildi. Daha önce o ve Cersei burada iki kez konuk olmuşlardı; bir kez Robert'la birlikte

Kışyarı’na giderken, bir kez de oradan Kral Toprakları’na dönerken. Küçük bir kaleydi ama bir handan daha genişti ve nehir boyunca iyi avlaklar vardı. Robert Baratheon, kullarının misafirperverliğini istismar etmekten asla çekinmezdi.

Kale hemen hemen Jaime’nin hatırladığı gibiydi. Üstat onu bir koridordan geçirirken, “Duvarlar hâlâ çıplak,” dedi Jaime.

“Lord Lancel bir gün duvarları goblenlerle kaplamayı umut ediyor,” dedi Ottomore. “Takva ve sadakat manzaraları.”

Takva ve sadakat. Jaime’nin yapabildiği tek şey gülmemekti. Duvarlar, Jaime kaleyi ilk ziyaret ettiğinde de boştu. Tyrion, bir zamanlar duvar halılarının asılı olduğu yerlerdeki daha koyu taşları göstermişti. Sör Ryman duvar halılarını indirmişti ama onların bıraktığı izleri yok edememişti. Daha sonra İblis, Darry’nin hizmetkârlarından birine bir avuç dolusu geyik vermiş ve duvar halılarının saklandığı mahzenin anahtarını almıştı. Halıları mum ışığında, sırıtarak Jaime’ye göstermişti; Targaryen krallarının iplikle dokunmuş portreleri, ilk Aegon’dan İkinci Aerys’e kadar. Cüce kıkır kıkır gülmüş ve, “Bunu Robert’a söylersem beni Darry Lordu yapabilir,” demişti.

Üstat Ottomore, Jaime’yi kulenin tepesine götürdü. “Burada rahat edeceğinizi düşünüyorum. İhtiyaç duyarsanız bir tuvalet odası mevcut. Pencereler tanrı korusuna bakıyor. Yatak odası, leydimizin yatak odasıyla bitişik, arada gizli bir hücre var.”

“Bu Lord Darry’nin dairesiydi.”

“Evet lordum.”

“Kuzenim çok nazik. Lancel’ı kendi dairesinden etmek istemem.”

“Lord Lancel septte uyuyor.”

Şu kapının arkasında sıcak bir kadın varken, Anne ve Bakire’yle birlikte uyuyor. Jaime gülmesi mi yoksa ağlaması mı gerektiğini bilmiyordu. *Belki de aletinin sertleşmesi için dua ediyordur.* Kral Toprakları’ndaki dedikoduya göre, Lancel’ın aldığı yaralar onu iktidarsız bırakmıştı. *Yine de, deneyecek kadar mantıklı olmalıydı.* Lancel’ın bu arazilerdeki hükmü, yarı Darry karısının karnına bir erkek çocuk koyana kadar güvende olmayacaktı. Jaime onu buraya getiren dürtüden pişmanlık duymaya başlamıştı. Ottomore’a teşekkür etti, banyo teknesini hatırlattı ve Peck’e, adamı kapıya kadar geçirmesini söyledi.

Lordun dairesi, Jaime’nin son gördüğünden bu yana değişmişti ve bu iyi bir değişiklik değildi. Yerler Myr halıları yerine eski hasırlarla kaplıydı. Mobilyalar yeniydi ve kabaca yapılmış şeylerdi. Sör Raymun Darry’nin

eski yatağı altı kişinin uyuyabileceği kadar genişti, kahverengi kadifeden cibinliği ve sarmaşık oymalarıyla süslenmiş meşe direkleri vardı. Lancel'ınki yumru yumru bir saman yataktı, pencerenin altına yerleştirilmişti, böylece günün ilk ışıkları Lancel'ı uyandırabilirdi. Diğer yatak ya yakılmış ya parçalanmış ya da çalınmıştı ama yine de...

Banyo teknesi geldiğinde, Küçük Lew, Jaime'nin çizmelerini ve altın elini çıkardı. Peck ve Garrett tekneyi suyla doldurdu. Pia, Jaime'nin akşam yemeğinde giyebileceği temiz kıyafetler buldu. Takımı silkelerken utangaç gözlerle Jaime'ye baktı. Jaime, kızın kaba kumaştan dikilmiş kahverengi elbisesinin altındaki yuvarlak kalçaların ve göğüslerin farkındaydı, bundan rahatsızdı. Pia'nın Harrenhal'da, Qyburn tarafından Jaime'nin yatağına gönderildiği gece söylediği şeyleri hatırladı. *Bazen bir adamla birlikteyken,* demişti kız, *gözlerimi kapatıyorum ve üstümde sizin olduğunuzu hayal ediyorum.*

Banyo teknesi Jaime'nin tahrik olduğunu gizleyecek kadar derindi ve Jaime bunun için müteşekkirdi. Üstünden buharlar tüten suya gömülürken bir başka banyo teknesini hatırladı; Brienne'le paylaştığı tekneyi. Ateşi vardı ve kan kaybı sebebiyle güçsüzdü. Sıcak yüzünden öyle sersemlemişti ki kendini hiç söylememesi gereken şeyler söylerken bulmuştu. Bu sefer böyle bir mazereti yoktu. *Yeminlerini hatırla. Pia senin değil Tyrion'ın yatağına uygun.* "Bana sabun ve sert bir fırça getir," dedi Peck'e. "Pia, sen gidebilirsin."

"Peki lordum. Teşekkür ederim lordum." Kız konuşurken, kırık dişlerini saklamak için ağzını eliyle kapatıyordu.

Pia gittiğinde, "Onu istiyor musun?" diye sordu Jaime, Peck'e.

Yaver pancar gibi kızardı.

"Eğer seni kabul ederse, onu al. Sana düğün gecende işine yarayacak birkaç şey öğretir ve büyük ihtimalle ondan bir piçin olmaz." Pia'nın bacakları, Lord Tywin'in ordusunun yarısı için açılmıştı ama kız hamile kalmamıştı, büyük ihtimalle kısırdı. "Fakat onunla yatarsan, ona karşı nazik ol."

"Nazik mi lordum... ben nasıl..."

"Tatlı sözler. Yumuşak dokunuşlar. Onunla evlenmeyeceksin ama yatakta olduğunuz sürece, ona karına davranacağın gibi davran."

Delikanlı başıyla onayladı. "Lordum, onu... yalnız olmamız için nereye..."

“...mi götüreceksin?” Jaime sırıttı. “Saatler boyunca yemekte olacağız. Saman yatak yumrulu görünüyor ama işe yarar.”

Peck’in gözleri büyüdü. “Lordun yatağı?”

“Eğer Pia işini biliyorsa, işin bittiğinde kendini bir lord gibi hissedeceksin.” *Ve biri şu sefil saman şilteden faydalanmalı.*

O akşam, ziyafet için aşağı inerken, Jaime Lannister altın dokuma astarı olan kırmızı kadife bir takım giymiş ve siyah elmaslı altın bir zincir takmıştı. Pırıl pırıl parlayana kadar cilalanmış altın eli de bileğindeydi. Burası, beyazlar giymek için uygun bir yer değildi. Jaime’nin vazifesi onu Nehirova’da bekliyordu; onu buraya getiren çok daha karanlık bir ihtiyaçtı.

Darry’nin büyük salonu sadece ismen büyüktü. Salon duvardan duvara ahşap masalarla doluydu ve çatı kirişleri duman yüzünden kararmıştı. Jaime yüksek masaya, Lancel’ın boş sandalyesinin yanına oturtuldu. “Kuzenim akşam yemeği için bize katılmayacak mı?” diye sordu.

“Lordum oruç tutmayı tercih ediyor,” dedi Lancel’ın karısı. “Zavallı Yüce Rahip için duyduğu keder onu hasta etti.” Uzun bacaklı, dolgun göğüslü, güçlü kuvvetli on sekiz yaşında bir kızdı, sağlıklı bir görüntüsü vardı ama zayıf ve çenesiz yüzü, Jaime’ye merhum ve yası tutulmamış kuzeni Cleos’u hatırlattı, Cleos da biraz gelincik gibi görünürdü.

Oruç? Tahmin ettiğimden de büyük bir aptal. Lancel kendini açlıktan öldürmek yerine, gelincik yüzlü dul karısını hamile bırakmakla meşgul olmalıydı. Jaime, Sör Kevan’ın, oğlunun bu yeni tutkusu hakkında ne düşündüğünü merak etti. Kevan’ın ani gidişinin sebebi bu olabilir miydi?

Etli bezelyeli çorbalar içilirken, Leydi Amerei, Freyler’in hâlâ Robb Stark için dövüştüğü sırada Sör Gregor Clegane tarafından öldürülen ilk kocasını anlattı. “Ona gitmemesi için yalvardım ama benim Pate’im çok cesurdu. O canavarı öldürecek adamın kendisi olduğunu söyledi. Kendine büyük bir isim yapmak istiyordu.”

Hepimiz istiyoruz. “Bir yaverken, Gülümseyen Şövalye’yi bizzat öldüreceğimi söylerdim.”

“Gülümseyen Şövalye?” Kızın kafası karışmıştı. “O kimdi?

Benim gençliğimin Dağ’ı. Gregor’un yarısı kadar iri ama ondan iki kat deli.

“Bir haydut. Uzun zaman önce öldü. Leydimin ilgisini hak eden biri değil.”

Amerei’nin dudakları titredi, kahverengi gözlerinden yaşlar süzüldü.

“Kızımı bağışlamalısınız,” dedi daha yaşlı bir kadın sesi. Leydi Amerei, Darry’ye gelirken yanında yirmi Frey getirmişti; bir kız kardeş, bir amca, bir üvey amca, birçok kuzen... ve bir Darry olarak doğan annesi. “Hâlâ babasının yasını tutuyor.”

“Onu haydutlar *öldürdü,*” diye hıçkırdı Leydi Amerei. “Babam Sivilceli Petyr’ın fidyesini ödemek için gitmişti. Haydutlara istedikleri altını verdi ama onu yine de astılar.”

“*İdam edildi,* Ami. Senin baban bir duvar halısı değildi.” Leydi Mariya, Jaime’ye döndü. “Sanırım onu tanıyordunuz sör.”

“Bir zamanlar birlikle yaverlik yaptık, Crakehall’da.” Jaime, onunla arkadaş olduklarını iddia edecek kadar ileri gitmeyecekti. Jaime, Crakehall’a vardığında, Merrett Frey kalenin zorbası rolünü üstlenmişti, kendinden küçük çocukları itip kakmayı görev edinmişti. *Sonra bana zorbalık etmeyi denedi.* “O... çok güçlüydü.” Jaime’nin aklına gelen tek övgü buydu. Merrett yavaş, beceriksiz ve aptaldı ama *gerçekten* güçlüydü.

“Kral Ormanı Kardeşliği’ne karşı birlikse dövüşmüşsünüz,” dedi Leydi Amerei. “Babam eskiden hikâyeler anlatırdı.”

Babam eskiden böbürlenir ve yalanlar söylerdi demek istiyorsun. “Dövüştük.” Frey’in dövüşe yaptığı başlıca katkılar; bir kamp takipçisinden frengi kapmak ve Beyaz Ahu tarafından esir alınmak olmuştu. Haydut kraliçe, Sumner Crakehall’dan fidye alıp Merrett’i geri vermeden önce, delikanlının poposuna kendi armasını damgalamıştı. Merrett on beş gün boyunca oturamamıştı ama Jaime, kırmızı sıcak demirin, diğer yaverlerin Merrett’e yedirdiği dışkı kadar kötü olmadığını düşünmüştü. Erkek çocuklar, dünyadaki en zalim yaratıklar. Altın elini şarap kadehine geçirdi ve yukarı kaldırdı. “Merrett’in hatırasına,” dedi. Adamın şerefine içmek, onun hakkında konuşmaktan daha kolaydı.

Kadehler kalktıktan sonra Leydi Amerei ağlamayı bıraktı ve sohbet kurtlara döndü; dört ayaklı olanlara. Sör Danwell Frey, etrafta büyükbabasının zamanında olduğundan bile fazla kurt olduğunu iddia etti. “Artık insanlardan hiç korkmuyorlar. İkizler’den buraya gelirken yük arabalarımıza saldırdılar. Okçularımız bir düzinesini öldürdü ve sürünün geri kalanı ancak o zaman kaçtı.” Sör Addam Marbrand, Kral Toprakları’ndan gelirken kendi kafilelerinin de benzer sorunlarla karşılaştığını itiraf etti.

Jaime önündeki yiyeceklere odaklanmıştı; sol eliyle ekmeğini koparıyor, sağ eliyle şarap kadehini tutmaya çalışıyordu. Addam

Marbrand'in, yanındaki kızla flört edişini izledi. Steffon Swyft'in ekmek, ceviz ve havuç kullanarak Kral Toprakları'ndaki mücadeleyi yeniden canlandırışını seyretti. Sör Kennos hizmetçi kızlardan birini kucağına oturttu, onu Herrock'un Borusu'nu okşamaya zorladı. Sör Dermot, Yağmur Ormanı'ndaki maceracı şövalyenin hikâyelerini anlatarak yaverleri eğlendirdi. Masanın diğer ucundaki Hugo Vance gözlerini kapattı. *Hayatın gizemlerini düşünüyor,* diye düşündü Jaime, *ya da iki yemek arasında kestiriyor.* Leydi Mariya'ya döndü. "Kocanızı öldüren haydutlar... Lord Beric'in çetesi miydi?"

"Önce öyle olduğunu düşündük." Leydi Mariya, saçlarında griler olmasına rağmen hâlâ güzel bir kadındı. "Katiller, Eski Taş'tan ayrıldıktan sonra dağıldılar. Lord Vypren, çetelerden birini Panayır Pazarı'na kadar takip etti ama adamları orada kaybetti. Kara Walder, tazılar ve avcılarla birlikte, diğer çetenin peşinden Cadı Bataklığı'na girdi. Köylüler haydutları gördüklerini inkâr ettiler fakat sert bir sorgu lamanın ardından farklı bir şarkı söylemeye başladılar. Tek gözlü bir adamdan, sarı cübbeli başka bir adamdan ve başlıklı bir... kadından bahsettiler."

"Bir kadın?" Jaime, Merrett'in, Beyaz Ahu'dan sonra kadın haydutlardan uzak durmayı öğrendiğini sanırdı. "Kral Ormanı Kardeşliği'nde de bir kadın vardı."

"Onu tanıyorum." Leydinin ses tonu, *kocamın üstüne işaretini bırakmış bir kadını nasıl tanımam?* diyordu. "Beyaz Ahu'nun genç ve güzel bir kadın olduğu söylenirdi. Bu başlıklı kadın ne gençmiş ne de güzel. Köylüler, kadının yüzünün yırtık ve yaralı olduğunu iddia ediyor, gözleri de korkunçmuş. Haydutlara o kadının liderlik ettiği söyleniyor."

"Liderlik etmek?" Jaime buna inanmakla zorlandı. "Beric Dondarrion ve kırmızı rahip...

"...görülmediler." Leydi Mariya'nın sesi çok emin çıkmıştı.

"Dondarrion öldü," dedi Güçlüdomuz. "Dağ onun gözüne bir hançer soktu, buna şahit olan adamlarımız var."

"Hikâyelerden biri bu," dedi Addam Marbrand. "Diğerleri, Lord Beric'in öldürülemez olduğunu anlatıyor."

"Sör Harwyn o hikâyelerin yalan olduğunu söylüyor." Leydi Amerei parmağına bir kurdele sarmıştı. "Bana Lord Beric'in başını söz verdi. O çok kibar bir adam." Leydinin yüzü, gözyaşlarının altında kızarıyordu.

Jaime, Pia'ya verdiği başı düşündü. Küçük kardeşinin güldüğünü duyar gibiydi. Tyrion olsa, *kadınlara çiçek vermeye ne oldu?* diye sorardı.

Harwyn Plumm için söyleyecek birkaç süslü kelime de bulurdu ama *kibar* o kelimelerden biri olmazdı. Plumm'ın ağabeyleri etli butlu, kalın boyunlu, kırmızı yüzlü, iri adamlardı; gürültücü ve şehvetlilerdi; çabuk güler, çabuk öfkelenir, çabuk affederlerdi. Harwyn daha başka bir Plumm'dı; sert bakışlı, sessiz, bağışlamaz... ve baltası elindeyken ölümcül. Bir garnizonu yönetmek için iyi bir kumandandı ama sevilecek bir adam değildi. *Bununla birlikte...* Jaime, Leydi Amerei'ye baktı.

Hizmetkârlar balık servisi yapıyordu; sebze parçaları ve kırık fındıkla kızartılmış nehir turnası. Lancel'ın leydisi yemeğin tadına baktı, onayladı ve ilk porsiyonun Jaime'ye servis edilmesini emretti. Hizmetkârlar balığı Jaime'nin önüne koyarken, Amerei kocasının boş sandalyesinin üstüne eğildi ve Jaime'nin altın eline dokundu. "Siz Lord Beric'i öldürebilirsiniz Sör Jaime. Gülümseyen Şövalye'yi öldürdünüz. Lütfen lordum, size yalvarıyorum, burada kalın ve Lord Beric'le Tazı konusunda bize yardım edin." Leydinin beyaz parmakları, Jaime'nin altın parmaklarını okşadı.

Bunu hissedebildiğimi mi düşünüyor? "Gülümseyen Şövalye'yi, Sabah Kılıcı öldürdü leydim. Sör Arthur Dayne, benden çok daha iyi bir şövalye." Jaime altın parmaklarını geri çekti ve bir kez daha Leydi Mariya'ya döndü. "Kara Walder şu başlıklı kadını ve tek gözlü adamı nereye kadar takip etti?"

"Tazılar, Cadı Bataklığı'nın kuzeyinde tekrar koku yakaladı," dedi kadın. "Kara Walder, haydutlar Boğaz'da kaybolduğunda, onlardan en fazla yarım gün geride olduğuna dair yemin ediyor."

"Bırakın orada çürüsünler," dedi Sör Kennos neşeyle, "Eğer tanrılar merhametliyse, bataklık tarafından yutulur ya da aslan kertenkeleler tarafından mideye indirilirler."

"Ya da kurbağayiyenler tarafından saklanırlar," dedi Sör Danwell Frey. "Adalıların haydutlarını koruduğunu öğrenmek beni şaşırtmazdı."

"Keşke sadece onlar olsaydı," dedi Leydi Mariya. "Bazı nehir lordları da Lord Beric'in adamlarıyla çok yakın."

"Sıradan insanlar da öyle," dedi leydinin kızı. "Sör Harwyn, onların haydutları sakladığını ve beslediğini söylüyor. Haydutların nereye gittiği sorulduğunda da yalan söylüyorlarmış. Kendi lordlarına *yalan* söylüyorlar!"

"Dillerini kesin," dedi Güçlüdomuz.

"O halde cevap almak konusunda bol şanslar," dedi Jaime. "Eğer onların yardımını istiyorsanız, sizi sevmelerini sağlamalısınız. Kral Ormanı Kardeşliği'ne karşı mücadele başlattığımızda, Arthur Dayne'in yaptığı şey buydu. İnsanlara, yediğimiz yemeğin ücretini ödedi, onların sorunlarını

Kral Aerys'e götürdü, köylerinin çevresindeki otlakları genişletti. Hatta onlara, her yıl belli sayıda ağaç kesmek ve sonbaharlarda kralın geyiklerini avlamak gibi haklar kazandırdı. Orman halkı, onları koruduğu için Toyne'a bel bağlamıştı ama Sör Arthur orman halkı için, Kardeşlik'in yapmayı hayal bile edemeyeceği şeyler yaptı ve onları kendi tarafına çekti. Bundan sonra, gerisi çok kolaydı."

"Lord Kumandan akıllıca konuşuyor," dedi Leydi Mariya. "Lancel sıradan insanlar tarafından, bir zamanlar babamın ve büyükbabamın sevildiği kadar sevilene dek bu haydutlardan kurtulamayız."

Jaime kuzeninin boş sandalyesine baktı. *Lancel insanların sevgisini dua ederek kazanamaz.*

Leydi Amerei dudaklarını büktü. "Sör Jaime, size yalvarıyorum, bizi terk etmeyin. Lordumun size ihtiyacı var. Benim de öyle. Bunlar dehşet verici zamanlar. Bazı geceler korkudan uyuyamıyorum."

"Benim yerim, kralın yanı leydim."

"Ben gelirim," diye önerdi Güçlüdomuz. "Nehirova'da işimiz bittiğinde, yeni bir dövüş için kaşınıyor olacağım. Gerçi Beric Dondarrion bana istediğim gibi bir dövüş veremez. O adamı geçmiş turnuvalardan hatırlıyorum, sevimli bir pelerin giyen yakışıklı bir delikanlıydı. Ehemmiyetsiz ve toy."

"Ölmeden önce öyleydi," dedi genç Sör Arwood Frey. "İnsanlar ölümün onu değiştirdiğini söylüyor. Onu öldürebilirsin fakat o ölü kalmaz. Böyle bir adamla nasıl mücadele edebilirsin? Bir de Tazı var. Tuzçukuru'nda yirmi adam katletti."

Güçlüdomuz yüksek sesle güldü. "Yirmi şişman hancı, belki. Altını ıslatan yirmi hizmetkâr. Kürelerle silahlanmış yirmi yalvaran kardeş. Yirmi şövalye değil. *Ben* değil."

"Tuzçukuru'nda bir şövalye var," diye ısrar etti Sör Arwood Frey. "Clegane ve çılgın köpekleri şövalyenin kasabasını yaftalarken, adam kale duvarlarının arkasına gizlendi. Siz Tazı'nın yaptığı şeyleri görmediniz sör. Ben gördüm. Kasabayla ilgili haberler İkizler'e ulaştığında; Harys Haigh, Harys'in kardeşi Donnel ve okçularla silahlı askerlerden oluşan elli kişilik bir grupla oraya gittim. Kasabayı o hale getirenin Lord Beric olduğunu düşünüyorduk ve adamın izini bulmayı umuyorduk. Tuzçukuru'ndan geriye sadece kale kalmıştı ve yaşlı Sör Quincy, kalenin kapılarını açamayacak kadar korkmuştu ama bize siperlerden bağırdı. Gerisi kemikler ve küller. Bütün kasaba. Tazı binaları ateşe vermiş, insanları kılıçtan geçirmiş ve

kahkahalar atarak gitmiş. Kadınlar... Tazı'nın bazı kadınlara ne yaptığına inanamazsınız. Sofrada bundan bahsetmeyeceğim. Görmek beni hasta etti."

"Ben duyduğumda ağladım," dedi Leydi Amerei.

Jaime şarabını yudumladı. "Bunları Tazı'nın yaptığından nasıl emin olabiliyorsunuz?" Adamın tarif ettiği şey, Sandor'dan çok Gregor'un işiymiş gibi görünüyordu. Sandor sert ve acımasız bir adamdı ama Clegane Hanedanı'nın asıl canavarı Gregor'du.

"Onu görmüşler," dedi Sör Arwood. "Tazı'nın miğferini tanımamak mümkün değil ve felaketten sağ kurtulan birkaç insan var; Tazı'nın tecavüz ettiği kız, saklanmayı başaran birkaç çocuk, kararmış bir kirişin altında bulduğumuz bir kadın, bu kasaplığı teknelerinden seyreden balıkçılar..."

"Buna kasaplık deme," dedi Leydi Mariya. "Her yerdeki dürüst kasaplara hakaret etmiş oluyorsun. Tuzçukuru, insan derisine bürünmüş hayvanların işiydi."

Zaman hayvanların zamanı, diye düşündü Jaime, *aslanların, kurtların, kızgın köpeklerin, kuzgunların ve leş kargalarının zamanı.*

"Şeytani bir iş." Güçlüdomuz kadehini tekrar doldurdu. "Leydi Mariya, Leydi Amerei, eleminiz beni çok etkiledi. Size söz veriyorum. Nehirova düşer düşmez buraya döneceğim, Tazı'yı yakalayacağım ve onu sizin için öldüreceğim. Köpekler beni korkutmaz."

Bu köpek korkutmalı. İki adam da iri ve güçlüydü ama Sandor Clegane çok daha hızlıydı ve Lyle Crakehall'ın asla denk olamayacağı bir vahşetle dövüşüyordu.

Bununla birlikte, Leydi Amerei heyecanlanmıştı. "Siz gerçek bir şövalyesiniz Sör Lyle; elemli bir leydiye yardım ediyorsunuz."

En azından kendine "bakire" demedi. Jaime kadehine uzandı ve onu devirdi. Keten masa örtüsü şarabı içti. Kırmızı leke masaya yayılırken, Jaime'nin yanındakiler bunu görmemiş gibi davrandı. *Yüksek masa nezaketi,* dedi Jaime kendine, ama tadı acıma gibiydi. Aniden ayağa kalktı. "Leydim, müsaadenizle."

Leydi Amerei hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu. "Bizi bırakıyor musunuz? Daha geyik eti servis edilecek. Pırasa ve mantarla doldurulmuş horoz da var."

"Çok lezzetli olduklarına eminim ama bir lokma daha yiyemem. Kuzenimi görmem gerek." Jaime reverans yaptı, masadakileri yemeklerle baş başa bıraktı.

Avludaki adamlar da yemek yiyordu. Serçeler, bir düzine yemek ateşinin etrafında toplanmıştı. Akşam soğuğuna karşı ellerini ısıtıyor ve alevlerin üstünde cızırdayıp yağ damlatan şişman sosisleri seyrediyordu. En az yüz serçe olmalıydı. *İşe yaramaz boğazlar.* Jaime, kuzenin ne kadar sosis biriktirdiğini ve bunlar bittiğinde serçeleri nasıl besleyeceğini merak etti. *Eğer hasat yapamazlarsa, kışın fare yiyor olacaklar.* Sonbaharın sonu yaklaşmışken, yeni bir hasat ihtimali düşüktü.

Sept, kalenin iç avlusunun karşı tarafındaydı, kiremitli bir çatısı ve oymalı ahşap kapıları olan, penceresiz, yedi köşeli, yarı ahşap bir binaydı. Septin basamaklarında üç serçe oturuyordu. Jaime yaklaştığında adamlar ayağa kalktı. "Nereye gidiyorsunuz lordum?" diye sordu biri. Üç adamın en ufak tefek olanıydı ama en uzun sakal ondaydı.

"İçeri."

"Lordumuz orada, dua ediyor."

"Lordunuz, benim kuzenim."

"O halde lordum," dedi başka bir serçe, tek gözünün üzerinde yedi köşeli bir yıldız olan kel ve iri bir adamdı, "kuzeninizin duasını bölmek istemezsiniz."

"Lord Lancel, Yukarıdaki Baba'dan adalet istiyor," dedi üçüncü serçe, sakalsızdı. Jaime onun bir delikanlı olduğunu düşülmüştü ama serçenin sesi, onun biçimsiz paçavralar ve paslı zırh giymiş bir kadın olduğunu söylüyordu. "Yüce Rahip'in ve diğer bütün ölülerin ruhuna dua okuyor."

"Onlar yarın da ölü olacaklar," dedi Jaime kadına. "Yukarıdaki Baba'nın benden çok vakti var. Benim kim olduğumu biliyor musunuz?"

"Bir lord," dedi yıldızlı gözü olan iri adam.

"Bir sakat," dedi, sakallı ufak tefek olan.

"Kral Katili," dedi kadın, "lakin biz kral değiliz, sadece Fukara Dostlar'ız. Ve lordumuz içeri girebileceğinizi söyleyene kadar içeri giremezsiniz."

Serçelerin arkasındaki kapılar açıldı. "Kuzenimin güven içinde içeri girmesine izin verin," dedi Lancel yumuşak bir sesle. "Onu bekliyordum."

Serçeler kenara çekildi.

Lancel, Kral Toprakları'ndaki halinden bile zayıf görünüyordu. Yalın ayaktı. Onu bir lorddan çok bir dilenci gibi gösteren, boyanmamış yünden dokunmuş basit bir tunik girmişti. Başının üst kısmındaki saçlar tamamen tıraş edilmişti ama sakalları biraz uzamıştı. Lancel'ın sakalına ayva tüyü

demek, ayvaya hakaret olurdu. Sakalları ve kulaklarının etrafındaki beyaz saçlar, birlikte tuhaf görünüyordu.

Septin içinde yalnız kaldıklarında, “Kuzen,” dedi Jaime, “kahrolası aklını mı kaçırdın?”

“İnancımı buldum demeyi tercih ederim.”

“Baban nerede?”

“Gitti. Tartıştık.” Lancel, öbür Baba’sının mihrabının önünde diz çöktü. “Benimle dua eder misin Jaime?”

“Eğer güzelce dua edersem, Baba bana yeni bir el verir mi?”

“Hayır. Lakin Savaşçı sana cesaret verir, Demirci kuvvet verir, Yaşlı Hatun irfan verir.”

“Benim ihtiyacım olan şey bir el.” Yedi tanrı, oymalı mihrapların üstünde yükseliyordu. Havada belli belirsiz bir tütsü kokusu vardı. “Burada mı uyuyorsun?”

“Her gece farklı bir mihrabın altına yatak seriyorum ve Yedi bana imgeler gönderiyor.”

Bir zamanlar Kutsanmış Baelor da imgeler görürdü. *Bilhassa oruç tuttuğu zamanlarda.* “En son ne zaman yemek yedin?”

“İhtiyacım olan tek besin, inancım.”

“İnanç, yulaf lapası gibidir. Süt ve balla daha lezzetli olur.”

“Senin geleceğini rüyamda gördüm. Rüyamda, benim ne yaptığımı biliyordun. Nasıl günah işlediğimi. Beni o günahım için öldürdün.”

“Sen bu oruçla kendi kendini öldüreceksin. Kutsanmış Baelor’un orucu onu bir cenaze teskeresine yatırmamış mıydı?”

“*Yedi Köşeli Yıldız,* hayatlarımızın bir mum alevi olduğunu söyler. Serseri bir rüzgâr bizi söndürebilir. Bu dünyada ölüm asla uzağımızda değildir ve yedi cehennem günahlarının kefaretini ödemeyenleri bekler. Benimle birlikte dua et Jaime.”

“Eğer edersem, bir kâse yulaf lapası yiyecek misin?” Lancel cevap vermeyince Jaime iç geçirdi. “Karınla birlikte uyumalısın, Bakire’yle değil. Bu kaleyi elinde tutmak istiyorsan, Darry kanı taşıyan bir oğula sahip olmalısın.”

“Soğuk bir taş yığını. Kaleyi asla talep etmedim. Asla istemedim. Ben sadece...” Lancel titredi. “Yedi beni affetsin, ama ben, sen olmak istedim.”

Jaime gülmek zorundaydı. “Ben olman, Kutsanmış Baelor olmandan iyidir. Darry’nin bir aslana ihtiyacı var kuzen. Senin küçük Frey’inin de.

Biri ne zaman Serttaş’tan bahsetse, kızın bacaklarının arası ıslanıyor. Kız henüz onunla yatmadıysa bile, yakında yatacak.”

“Eğer onu seviyorsa, birbirlerinde sevinç bulmalarını dilerim.”

“Bir aslanın boynuzları olmamalı. Kızı karın olarak aldın.”

“Bazı sözler söyledim ve ona kırmızı bir pelerin verdim, bunu sadece babamı memnun etmek için yaptım. Evliliğin cinsel ilişkiyle tamamlanması gerekir. Kral Baelor, kız kardeşi Daena’yla evlenmeye zorlandı ama onlar hiçbir zaman karı ve koca olarak yaşamadı. Baelor taç giyer giymez Daena’yı bir kenara bıraktı.”

“Eğer Baelor gözlerini kapasaydı ve karısını düzseydi, diyara çok daha iyi hizmet verirdi. Bunu bilecek kadar tarih bilgim var. Her halükârda, kimse senin Kutsanmış Baelor olduğunu düşünmeyecek zaten.”

“Evet,” dedi Lancel. “O nadir bir ruhtu, bu dünyanın kötülükleriyle pislenmemiş saf, cesur ve masum bir ruh. Ben bir günahkârım, kefaretini ödemem gereken çok şey var.”

Jaime elini kuzeninin omzuna koydu. “Sen günahla ilgili ne bilirsin kuzenim? Ben kralımı öldürdüm.”

“Cesur adamlar kılıçla öldürür, korkak adamlar bir şarap matarasıyla. İkimiz de kral katiliyiz sör.”

“Robert gerçek bir kral değildi. Hatta bazıları, geyiklerin aslanlar için doğal bir av olduğunu bile söyler.” Jaime, kuzeninin derisinin altındaki kemikleri hissedebiliyordu... ve bir şey daha. Lancel, tuniğinin altına, sert hayvan kılından dokunmuş bir içlik giymişti. “Bunca kefaret gerektirecek başka ne yaptın? Söyle bana.”

Lancel başını eğdi, yanaklarından gözyaşları süzülüyordu.

O gözyaşları, Jaime’nin ihtiyaç duyduğu bütün cevaplardı. “Kralı öldürdün,” dedi Jaime, “sonra da kraliçeyi düzdün.”

“Ben asla...”

“...benim tatlı kardeşimle yatmadın mı? *Söyle. Söyle!*”

“Tohumlarımı asla onun...”

“...deliğine?..” dedi Jaime.

“...rahmine boşaltmadım,” diye tamamladı Lancel. “Eğer içine boşalmazsan ihanet sayılmaz. Kral öldükten sonra kraliçeye teselli verdim. Sen esirdin, Lord Tywin savaştaydı ve Tyrion... kraliçe ondan korkuyordu ve bunun için iyi bir sebebi vardı. Tyrion beni kraliçeye ihanet etmeye zorladı.”

“Öyle mi?” *Lancel, Sör Osmund ve daha kaç adam? Ay Oğlan kısmı gerçekten bir şaka mıydı?* “Onu zorladın mı?”

“*Hayır!* Onu sevdim. Onu korumak istedim.”

Ben olmak istedin. Jaime’nin hayalet parmakları kaşınıyordu. Cersei, Beyaz Kılıç Kulesi’ne gelmiş ve Jaime’ye yeminlerini bozması için yalvarmıştı. Jaime reddettiğinde, kadın gülmüş ve ona binlerce kez yalan söylediğiyle ilgili böbürlenmişti. Jaime bunu, Cersei’nin onu incitmek için yaptığı acemi bir hamle olarak almıştı, çünkü Jaime de onu incitmişti. *Bu bana söylediği tek doğru şeydi belki.*

“Kraliçe hakkında kötü düşünme,” diye yalvardı Lancel. “Bütün bedenler zayıftır Jaime. Günahımızdan bir kötülük çıkmadı. Bir... bir piç olmadı.”

“Hayır. Piçler nadiren göbek üstünde yapılır.” Jaime, kendi günahlarını itiraf etse Lancel’ın ne diyeceğini merak etti; Cersei tarafından Joffrey, Tommen ve Myrcella olarak isimlendirilen üç ihaneti.

“Mücadeleden sonra Majesteleri Kraliçe’ye öfkeliydim ama Yüce Rahip onu affetmem gerektiğini söyledi.”

“Günahlarını Yüce Rahip’e itiraf ettin, öyle mi?”

“Yaralandığımda benim için dua etti. O iyi bir adamdı.”

O ölü bir adam. Çanları onun için çaldılar. Jaime, kuzeninin, bu itirafın doğurduğu sonuçlarla ilgili bir fikri olup olmadığını merak etti. “Lancel, sen kahrolası bir aptalsın.”

“Haklısın,” dedi Lancel, “ama aptallıklarımı arkamda bıraktım sör. Yukarıdaki Baba’dan bana doğru yolu göstermesini istedim ve o gösterdi. Lordluktan ve karımdan vazgeçiyorum. Serttaş isterse ikisini de alabilir. Yarın Kral Toprakları’na döneceğim, kılıcımı yeni Yüce Rahip’e ve Yedi’ye adayacağım. Yemin etmek ve Savaşçı’nın Oğulları’na katılmak niyetindeyim.”

Çocuğun söyledikleri saçmaydı. “Savaşçı’nın Oğulları üç yüz yıl önce lağvedildi.”

“Yeni Yüce Rahip onları yeniden ihya etti. Saygın şövalyelere, kılıçlarını ve hayatlarını Yedi’nin hizmetine adamaları için çağrı yaptı. Fukara Dostlar da yeniden ihya edilecek.”

“Demir Taht buna neden izin versin?” Jaime, ilk Targaryen krallarından birinin, bu iki askeri nizamı ortadan kaldırmak için dört yıl savaştığını hatırlıyordu ama hangi kral olduğunu anımsamıyordu. Maegor olabilirdi, belki de ilk Jaehaerys. *Tyrion olsa bilirdi.*

“Yüce Rahip, Kral Tommen’ın muvafakat ettiğini yazmış. İstersen mektubu gösteririm.”

“Bu doğru bile olsa... sen Kaya’nın aslanlarından birisin, bir lordsun. Bir karın, bir kalen, savunacak arazilerin, koruyacak insanların var. Eğer tanrılar izin verirse, kendi kanından oğulların olacak. Bütün bunları bir... yemin uğruna çöpe mi atacaksın?”

“Sen neden attın?”

Onur için, diyebilirdi Jaime. *Şan için.* Ama bu yalan olurdu. Onur ve şan kendi rollerini oynamışlardı ama asıl sebep Cersei’ydi. Dudaklarının arasından bir kahkaha kaçıverdi. “Yanına koştuğun kişi Yüce Rahip mi yoksa benim tatlı kardeşim mi? Bunu anlamak için dua et kuzen. Çok dua et.”

“Benimle birlikte dua edecek misin Jaime?”

Jaime septe baktı, tanrılara. Merhamet dolu Anne. Adalette sert Baba. Eli kılıçlı Savaşçı. Yarı insan yüzünü bir başlığın altına gizlemiş halde gölgelerin içinde duran Yabancı. *Benim Savaşçı, Cersei’nin de Bakire olduğunu düşünürdüm. Ama o her zaman Yabancı’ydı, gerçek yüzünü benim bakışlarımdan saklıyordu.* “İstersen benim için dua et,” dedi Lancel’a. “Ben bütün duaları unuttum.”

Jaime tekrar geceye çıktığında, serçeler hâlâ basamaklarda kanat çırpıyordu. “Teşekkür ederim,” dedi Jaime onlara. “Şimdi kendimi çok daha mukaddes hissediyorum.”

Gidip Sör Ilyn’i buldu, bir çift de kılıç.

Avlu gözlerle ve kulaklarla doluydu. Onlardan kaçmak için Darry’nin tanrı korusuna gittiler. Orada serçeler yoktu, sadece çıplak ve düşünceli ağaçlar vardı, ağaçların siyah dalları gökyüzünü tırmalıyordu. Jaime’yle Sör Ilyn’in ayaklarının altında, ölü yapraklardan oluşan bir halı çıtırdıyordu.

“Şu pencereyi görüyor musun sör?” Jaime kılıcının ucuyla gösterdi. “Orası Raymun Darry’nin yatak odasıydı. Kışyarı’ndan dönerken, Kral Robert o odada uyudu. Ned Stark’ın kızı, ulu kurdu Joff’a saldırdıktan sonra kaçtı, hatırlarsın. Kardeşim, kızın tek elinin kesilmesini istedi. Bu, kraliyet mensubu birine saldırmanın eski cezasıdır. Robert, Cersei’ye zalim ve deli olduğunu söyledi. Gecenin yarısını kavga ederek geçirdiler... aslında, Cersei kavga etti, Robert içti. Gece yarısından sonra, kraliçe beni içeri çağırdı. Kral sızmıştı, bir Myr halısının üstünde horluyordu. Kardeşime, kralı yatağa taşımamı isteyip istemediğini sordum. Onu yatağa taşımamı istediğini söyledi ve elbisesini çıkardı. Robert’ın üstünden atladım

ve Cersei'ye Raymun Darry'nin yatağında sahip oldum. Eğer Majesteleri Kral uyansaydı, onu hemen ve oracıkta öldürürdüm. Benim kılıcımla ölen ilk kral o olmazdı... ama sen hikâyeyi biliyorsun zaten, değil mi?" Jaime kılıcını bir ağaç dalına savurdu, dalı ikiye böldü. "Ben Cersei'yi düzerken, o, *'İstiyorum,'* diye bağırdı. Beni kastettiğini düşündüm ama onun istediği kişi Stark kızıydı, sakat ya da ölü." *Aşk uğruna yaptığım şeyler.* "Stark'ın kendi adamlarının kızı benden önce bulması sadece şanstı. Eğer ona ilk ben rastlamış olsaydım..."

Sör Ilyn'in yüzündeki çiçek hastalığı izleri, meşale ışığında siyah çukurlar gibi görünüyordu, Jaime'nin ruhu kadar kara. Ilyn yine o lak sesini çıkardı.

Bana gülüyor, diye düşündü Jaime Lannister. "Bildiğim kadarıyla sen de benim tatlı kardeşimi düzdün, seni çiçek bozuğu piç," diye bağırdı. "Pekâlâ, kahrolası ağzını kapat ve becerebilirsen beni öldür."

Brienne

Sept, kıyının yarım mil açığındaki yüksek adanın üstünde, Üç Dişli Mızrak'ın Yengeç Koyu'nu öpmek için iyice genişlediği yerde duruyordu. Adanın refahı kıyıdan bakınca bile aşikârdı. Yamaçları taraçalı tarlalarla kaplıydı, aşağıda balık havuzları ve yukarıda bir yel değirmeni vardı. Yel değirmeninin yelken bezi ve ahşaptan yapılmış palaları koydan esen rüzgârla ağır ağır dönüyordu. Brienne, yamaçta otlayan koyunları ve iskelenin etrafındaki sığ sularda yürüyen leylekleri görebiliyordu.

Rahip Meribald, koyun kuzeyini işaret ederek, "Tuzçukuru suyun tam karşısında," dedi. "Kardeşler bizi sabah dalgasıyla karşıya geçirecek ama orada bulacaklarımız beni korkutuyor. Bununla yüzleşmeden önce sıcak bir yemeğin tadını çıkaralım. Kardeşlerin Köpek'e vereceği fazladan bir kemik her zaman vardır." Köpek havlayıp kuyruğunu salladı.

Dalgalar hızlıca geri çekiliyordu. Adayı kıyıdan ayıran suların arkasında, akşam güneşinde altın sikkeler gibi parlayan metcezir gölcükleriyle dolu, kahverengi çamur düzlükleri kalıyordu. Brienne boynunun arkasını kaşıdı; bir böcek ensesini ısırmıştı. Saçlarını yukarı topladı ve güneş Brienne'in tenini ısıttı.

"Oraya neden Sessiz Ada diyorlar?" diye sordu Podrick.

"O adada tövbekârlar yaşıyor; günahlarının kefaretini tefekkür, dua ve sessizlikle ödemeye çalışan insanlar. Sadece Kıdemli Kardeş'in ve gözetmenlerin konuşmasına müsaade ediliyor, gözetmenler de yedi günün sadece birinde konuşabiliyor."

"Sessiz rahibeler hiç konuşmuyor," dedi Podrick. "Dillerinin olmadığını duymuştum."

Rahip Meribald gülümsedi. "Benim senin yaşında olduğum zamanlardan beri, anneler kızlarını bu hikâyeyle yola getirir. Hikâye o zaman da gerçek değildi, şimdi de değil. Sessizlik yemini bir nedamet amelidir. Yukarıdaki Yedi'ye bağlılığımızı ispatlayan bir fedakârlıktır. Bir dilsizin sessizlik yemini etmesi, bacaksız bir adamın dans etmeksen vazgeçmesine benzer." Rahip, eşeğini bayırdan aşağı yürüttü ve diğerlerine onları takip etmeleri için bir el işareti yaptı. "Bu gece bir çatının altında uyumak istiyorsanız, atlarınızdan inmeli ve benimle birlikte çamuru

geçmelisiniz. Biz bu yola, inancın patikası, deriz. Sadece inançlı insanlar güvenle karşıya geçebilir. Günahkârlar bataklık tarafından yutulur ya da dalgalar hızla geldiğinde boğulur. Hiçbirinizin günahkâr olmadığını umuyorum? Yine de, sizin yerinizde olsam bastığım yere dikkat ederdim. Sadece benim yürüdüğüm yerlerde yürürseniz, karşı tarafa ulaşabilirsiniz."

İnancın patikası eğri büğrüydü; Brienne, kendini buna dikkat etmekten alıkoyamadı. Ada, kıyıdan ayrıldıkları noktanın kuzeybatısında yükseliyordu ama Rahip Meribald doğrudan o tarafa gitmedi. Bunun yerine doğuya, koyun uzakta mavi ve gümüşi pırıldayan daha derin sularına doğru döndü. Rahibin ayak parmaklarının arasında kahverengi yumuşak çamurlar eziliyordu. Adam yürürken ara sıra duruyor ve sırığıyla zemini kontrol ediyordu. Köpek, rahibin ayaklarının dibinden ayrılmıyor, her taşı, her deniz kabuğunu ve her yosun kümesini kokluyordu. Bir kez olsun öne zıplamıyor ya da yolun dışına çıkmıyordu.

Brienne; köpeğin, eşeğin ve kutsal adamın bıraktığı ayak izlerine yakın durmaya özen göstererek onları takip ediyordu. Brienne'in arkasında Podrick vardı ve Sör Hyle en arkadaydı. Rahip, yüz metre yürüdükten sonra birdenbire güneye döndü; sept neredeyse adamın arkasında kaldı. Rahip bir yüz metre daha o yöne doğru ilerledi, iki metcezir gölcüğünün arasından geçti. Köpek, gölcüklerden birine burnunu soktu ve burnu bir yengeç tarafından çimdiklendiğinde acıyla havladı. Köpek, dişlerinin arasında bir yengeçle birlikte ve her yanı çamura bulanmış halde geri gelmeden önce, kısa fakat hararetli bir mücadele yaşandı.

En arkadaki Sör Hyle, eliyle septi göstererek, "Gitmek istediğimiz yer *şurası* değil mi?" diye seslendi. "Oraya doğru gitmek haricinde her yöne yürüdük."

"İnanç," dedi Rahip Meribald. "İnan, dayan ve takip et; aradığın huzuru bulacaksın."

Küçük kafilenin etrafında, yüz farklı renk tonuyla alacalanmış ıslak düzlükler pırıldıyordu. Çamur öyle koyu kahverengiydi ki hemen hemen siyah görünüyordu ama altın rengi kumluk alanlar, gri ve kırmızı yüksek kayalar, siyah ve yeşil yosun kümeleri de vardı. Leylekler metcezir gölcüklerinin içinde geziniyor, etrafa ayak izlerini bırakıyorlardı, sığ suların yüzeyinde yengeçler yürüyordu. Hava tuz ve küf kokuyordu. Zemin, küçük kafilenin ayaklarını içine çekiyor ve gitmelerine gönülsüzce izin veriyordu. Rahip Meribald döndü, tekrar döndü ve bir kez daha döndü. Adam yeni bir

adım atar atmaz, bir önceki ayak izi suyla doluyordu. Zemin sertleşmeye ve yükselmeye başladığında, küçük kafile en az bir buçuk mil yol yürümüştü.

Adanın kıyı şeridini çevreleyen kırık kayalara tırmanırlarken üç adam onları bekliyordu; kardeşlerin giydiği geniş kollu, sivri başlıklı, kahverengi ve boz renkli cübbeler giymişlerdi. İkisi, yüzlerinin alt kısmına yün kaşkoller de sarmıştı; sadece gözleri görünüyordu. Üçüncü kardeş konuştu. “Rahip Meribald,” diye seslendi. “Neredeyse bir yıl oldu. Hoş geldin. Arkadaşların da öyle.”

Köpek kuyruğunu salladı. Meribald ayağındaki çamuru silkeledi. “Bir gece için misafirperverliğinizi isteyebilir miyiz?”

“Evet, elbette. Bu akşam balık buğulamamız var. Yarın tekneye ihtiyacınız olacak mı?”

“Eğer çok zahmet vermeyeceksek.” Meribald yol arkadaşlarına döndü. “Kardeş Narbert nizamın gözetmenidir, bu yüzden yedi günde bir konuşmasına izin verilir. Kardeşim, bu iyi insanlar bana yoldaşlık etti. Sör Hyle, Menzil’den gelen yiğit bir şövalye. Bu delikanlının adı Podrick Payne, Batıdiyar’dan. Ve bu da Leydi Brienne, nam-ı diğer Tarth Bakiresi.”

Kardeş Narbert duraksadı. “Bir kadın.”

“Evet kardeş.” Brienne saçlarını çözüp başını salladı. “Burada hiç kadın yok mu?”

“Şu anda yok,” dedi Narbert. “Bizi ziyaret eden kadınlar ya hastadır ya yaralıdır ya da hamiledir. Yedi, Kıdemli Kardeş’imize şifalı eller bahşetmiş. Üstatların bile iyileştiremediği nice adamları ve kadınları sağlıklarına kavuşturdu.”

“Hasta, yaralı ya da hamile değilim.”

“Leydi Brienne savaşçı bir bakire,” diye açıkladı Rahip Meribald, “Tazı’yı arıyor.”

“Ah?” Narbert şaşkın görünüyordu. “Ne amaçla?”

Brienne, Yeminkâr’ın kabzasına dokundu. “Onun sonunu getirmek amacıyla.”

Gözetmen, Brienne’i inceledi. “Siz... güçlü bir kadınsınız, bu doğru ama... belki de sizi Kıdemli Kardeş’e götürmeliyim. Çamuru geçtiğinizi gördü. Gelin.”

Narbert onları çakıl taşlı bir patikada yürüttü, bir elma ağacı bahçesinin içinden geçirdi ve beyaz badanalı, dik çatılı bir ahıra götürdü. “Hayvanlarınızı buraya bırakabilirsiniz. Kardeş William onlara su verir ve karınlarını doyurur.”

Ahırın dörtte üçünden fazlası boştu. Ahırın bir ucunda bir düzine katır vardı. Brienne'in Gillam olduğunu farz ettiği çarpık bacaklı genç bir kardeş katırlarla ilgileniyordu. İyice ileride, ahırın diğer ucunda, diğer hayvanların epey uzağındaki siyah bir aygır, kişniyor ve bulunduğu bölmenin kapılarını tekmeliyordu.

Sör Hyle, dizginlerini Kardeş Gillam'a verirken iri aygıra gıpta dolu gözlerle baktı. "Güzel bir hayvan."

Kardeş Narbert iç geçirdi. "Yedi bize lütuflar gönderiyor ve Yedi bize dertler gönderiyor. Güzel olabilir ama Islakağaç kesinlikle cehennemde yavrulanmış. Onu bir sabana bağlamayı denediğimizde, Kardeş Rawney'yi tekmeledi ve adamın incik kemiğini iki yerden kırdı. Onu iğdiş edersek asabiyetinin azalacağını düşündük lakin... Kardeş Gillam, onlara gösterir misin?" Kardeş Gillam başlığını çıkardı. Başlığın altında bir tutam sarı saç, tepesi tıraş edilmiş bir kafa derisi ve bir kulak olması gereken yerde kanlı bir sargı vardı.

Podrick'in ağzı açık kaldı. "At *kulağını* mı kopardı?"

Gillam başıyla onayladı ve kafasını tekrar örttü.

"Beni bağışla kardeşim," dedi Sör Hyle, "ama bana bir makasla yaklaşsaydın, ben de diğer kulağını koparabilirdim."

Kardeş Narbert bu latifeden hoşlanmadı. "Siz bir şövalyesiniz sör. Islakağaç ise bir hizmet hayvanı. Demirci, atları insanlara yardım etsinler diye yarattı." Adam başka tarafa döndü. "İsterseniz gidelim. Kıdemli Kardeş bekliyor."

Yamaç, çamur düzlüklerinin karşısından göründüğünden daha dikti. Kardeşler, tırmanışı kolaylaştırmak için, yamacın yüzünü yukarı aşağı dolaşan ve binaların arasından gezinen ahşap basamaklar inşa etmişlerdi. Brienne, eyer üstünde geçen uzun bir günün ardından yürüme şansı bulduğu için mutluydu.

Yukarı çıkarken bir düzine kardeşle karşılaştılar; kahverengi ve boz cübbeler giyen başlıklı adamlar, önlerinden geçen yabancılara meraklı gözlerle baktılar ama tek kelime etmediler. Adamlardan biri, bir çift süt ineğini, çatısı kesekle kaplı alçak tavanlı bir ağıla götürüyordu, başka bir adam bir yağ yayığını çalıştırıyordu. Daha yukarıda, koyun güden üç çocuk gördüler ve bir mezarlığın yanından geçtiler. Brienne'den daha iri bir kardeş bir çukur kazmaya çalışıyordu; adamın hareket ediş şeklinden, bacağının sakat olduğu anlaşılıyordu. Adam bir kürek dolusu taşlı toprağı omzunun üzerinden arkaya atınca, toprağın bir kısmı Brienne ve yanındakilerin

ayaklarına denk geldi. Kardeş Narbert onu, “Daha dikkatli ol,” diye azarladı. “Rahip Meribald’ın toprakla dolabilirdi.” Mezar kazıcı başını öne eğdi. Köpek onu koklamak için yanına gidince, adam küreğini bıraktı ve hayvanın kulaklarını kaşıdı.

“Bir çırak,” diye açıkladı Narbert.

Ahşap basamakları tırmanmaya devam ederlerken, “Mezar kimin için?” diye sordu Sör Hyle.

“Kardeş Clement. Baba onu adilce yargılasın.”

“Yaşlı mıydı?” diye sordu Podrick.

“Eğer kırk sekiz yaşı, yaşlı kabul ederseniz, evet. Lakin onu yıllar öldürmedi. Tuzçukuru’nda aldığı yaralar yüzünden öldü. Haydutların kasabaya geldiği gün, Clement oradaki pazara bal likörü götürmüştü.”

“Tazı?” dedi Brienne.

“Başka bir haydut, Tazı kadar gaddar. Clement konuşmayınca, haydut onun dilini kesmiş. Sessizlik yemini eden bir adamın bir dile ihtiyacı olmadığını söylemiş. Kıdemli Kardeş daha fazla şey biliyor. Dışarıdan gelen en kötü havadisleri kendine saklıyor; septin huzurunu bozmamak için. Kardeşlerimizin çoğu, dünyanın dehşetlerinden kaçmak için buraya gelir, o dehşetleri düşünmek için değil. İçimizdeki tek yaralı adam Kardeş Clement değildi. Bazı yaralar gözle görülmez.” Kardeş Narbert, eliyle sağ tarafı işaret etti. “Orada yaz çardağımız var. Üzümlerimiz küçük ve mayhoş ama içilebilir bir şarap çıkarıyorlar. Kendi biramızı da kendimiz yapıyoruz. Bal likörümüz ve elma şarabımız da çok meşhurdur.”

“Savaş buraya hiç uğramadı mı?” dedi Brienne.

“Bu savaş uğramadı. Yedi’ye şükürler olsun. Dualarımız bizi koruyor.”

“Ve dalgalarınız,” dedi Meribald. Köpek, onaylar gibi havladı.

Tepenin başı, harçsız taşlardan inşa edilmiş alçak bir duvarla taçlanmıştı. Duvar, bir grup büyük binayı çevreliyordu; döndükçe gıcırdayan palalarıyla yel değirmeni, kardeşlerin uyuduğu manastır ve yemeklerini yedikleri ortak salon, dua etmek ve düşünmek için ahşap bir sept. Septin pencereleri vitraylıydı, geniş kapılarına Anne ve Baba’nın suretleri oyulmuştu ve binanın tepesinde yedi köşeli bir çan kulesi vardı. Birkaç yaşlı kardeş, septin arkasında bulunan sebze bahçesindeki yabani otları temizliyordu. Kardeş Narbert, ziyaretçileri bir kestane ağacının çevresinden dolaştırıp tepenin sırtına yerleştirilmiş ahşap bir kapıya götürdü.

“Kapısı olan bir mağara?” dedi Sör Hyle şaşkın şaşkınlıkla.

Rahip Meribald gülümsedi. “Mağaranın adı Münzevi Çukuru’dur. Bu adaya gelen ilk kutsal adam orada yaşadı ve öyle mucizeler yarattı ki diğer kutsal adamlar ona katılmak üzere adaya geldi. İki bin yıl önceydi. Kapı daha sonra yapıldı.”

Münzevi Çukuru iki bin yıl önce rutubetli ve karanlık bir yer olabilirdi ama artık öyle değildi. Brienne ve arkadaşlarının girdiği mağara, sıcak ve rahat bir kutsal odaya dönüştürülmüştü. Yerler halılarla, duvarlar ise goblenlerle kaplanmıştı. Uzun mumlar kâfiden öte bir ışık yayıyordu. Mobilyalar tuhaf fakat sadeydi; uzun bir masa, bir sıra, bir sandık, kitaplarla dolu derin kutular ve sandalyeler. Bütün mobilyalar, dalgalarla kıyıya sürüklenmiş ağaç dallarından yapılmıştı, tuhaf şekilli parçalar ustaca birleştirilmiş ve mum ışığında altın gibi parlayana dek cilalanmıştı.

Kıdemli Kardeş, Brienne’in beklediği gibi biri değildi. En başta, adam *kıdemli* denecek kadar ihtiyar değildi. Sebze bahçesinde yabani ot temizleyen kardeşler düşük omuzlu ve kambur sırtlı yaşlı adamlarken, Kıdemli Kardeş dimdik duruyor ve hayatının baharında olan bir adamın zindeliğiyle hareket ediyordu. Adamda, Brienne’in bir şifacıdan bekleyeceği nazik ve şefkatli yüz de yoktu. Kafası büyük ve köşeliydi, gözleri soğuktu, burmu damarlı ve kırmızıydı. Başının tepesi tıraş edilmişti ama kafa derisindeki kıllar, çenesindekiler kadar sertti.

Kıdemli Kardeş, Rahip Meribald’a sarılmak ve Köpek’i okşamak için odanın karşı tarafına doğru yürürken, *kemikleri iyileştirmekten çok kırmak için yaratılmış bir adam gibi görünüyor,* diye düşündü Tarth Bakiresi. Adam, diğer konuklara dönmeden önce, “Dostlarımız Meribald ve Köpek’in bizi yeni bir ziyaretle onurlandırdığı her gün mutlu bir gündür,” dedi. “Ve yeni yüzler her daim hoş karşılanır. Çok az yeni yüz görüyoruz.”

Meribald, sıraya oturmadan önce geleneksel nezaketleri sergiledi. Kıdemli Kardeş, Rahip Narbert’ın aksine, Brienne’in cinsiyetiyle dehşete düşmedi fakat Meribald, Brienne ve Sör Hyle’ın buraya geliş sebebini açıkladığında adamın gülümsemesi kayboldu. Arkasına dönmeden önce sadece, “Anlıyorum,” dedi. “Susamış olmalısınız. Boğazınızdaki yolculuk tozunu temizlemek için tatlı elma şarabımızdan için lütfen.” Ziyaretçilerin kadehlerini bizzat doldurdu. Kadehler de ıslak ahşaptan oyulmuştu, hepsi birbirinden farklıydı. Brienne kadehlere iltifat ettiğinde, “Leydim çok nazik,” dedi Kıdemli Kardeş. “Bütün yaptığımız, ahşabı kesmek ve cilalamak. Burada şanslıyız. Nehrin koyla buluştuğu yerde, akıntılar ve dalgalar birbirleriyle cebelleşir. Onların bize doğru ittiği tuhaf ve

olağanüstü şeyler kıyılarımıza vurur. Islak ahşap o şeylerin en küçüğüdür. Gümüş kadehler, demir kaplar, yün çuvalları, ipek topları, paslı miğferler ve parlak kılıçlar bulduğumuz oldu... ve yakutlar."

Yakutlar Sör Hyle'ın dikkatini çekti. "Rhaegar'ın yakutları?"

"Belki de. Kim bilebilir? Mücadele buradan fersahlarca uzakta gerçekleşti ama nehir asla yorulmaz ve sabırlıdır. Altı yakut bulundu. Yedinciyi bekliyoruz."

"Yakut bulmak kemik bulmaktan iyidir." Rahip Meribald ayaklarını ovuyordu, parmaklarının arasındaki çamurları temizliyordu. "Nehrin getirdiği bütün hediyeler güzel değildir. Kardeşler ölüleri de toplar. Boğulmuş inekler, boğulmuş geyikler, küçük bir at boyutuna gelene kadar şişmiş ölü domuzlar. Ve cesetler."

"Bugünlerde çok fazla ceset var." Kıdemli Kardeş iç geçirdi. "Mezar kazıcılarımız sürekli çalışıyor. Nehirli adamlar, batılı adamlar, kuzeyli adamlar; hepsi buraya vuruyor. Onları yan yana gömüyoruz; Stark ve Lannister, Blackwood ve Bracken, Frey ve Darry. Nehir, verdiği onca hediye karşılığında bizden bunu istiyor, biz de bu görevi elimizden geldiğince yerine getiriyoruz. Ama bazen bir kadın buluyoruz... ya da daha beteri, bir çocuk. Onlar en zalim hediyeler." Rahip Meribald'a döndü. "Umarım günahlarımızı bağışlayacak kadar vaktin vardır. Akıncılar Rahip Bennet'i katlettiğinden beri, itiraflarımızı dinleyecek kimse yok."

"Vakit buluruz," dedi Meribald. "Umarım geçen sefer gelişimdekilere güre daha iyi günahlarınız vardır." Köpek havladı. "Görüyor musun? Köpek bile sıkılmıştı."

Podrick Payne'in kafası karışmıştı. "Kimsenin konuşamadığını sanıyordum. Yani, kimse değil. Kardeşler. Diğer kardeşler. Siz değil."

"İtirafta bulunurken sessizliğimizi bozmamıza müsaade edilir," dedi Kıdemli kardeş. "Günahları işaretlerle ve baş hareketleriyle anlatmak zor."

"Tuzçukuru'ndaki sept yakılmış mı?" diye sordu Hyle Hunt.

Gülümseme kayboldu. "Tuzçukuru'ndaki her şey yakıldı. Kale dışında; sadece o taştan inşa edilmişti... lakin kasabaya sağladığı faydaya bakılırsa, içyağından inşa edilse de olurmuş. Hayatta kalanlardan bazılarını ben tedavi ettim. Alevler söndükten sonra, balıkçılar onları koyun karşısından buraya getirdi. Zavallı bir kadın onlarca kez tecavüze uğramıştı. Kadının göğüsleri... leydim, bir erkek zırhı giyiyorsunuz, bu yüzden sizi bu detaylardan esirgemeyeceğim... kadının göğüsleri parçalanmış, çiğnenmiş ve *yenmişti*... zalim bir canavarın işiydi sanki. Kadın için elimden gelen her

şeyi yaptım ama yetmedi. Kadın can çekişerek yatarken, ona tecavüz eden adama ya da etini yiyen canavara küfretmiyordu. Sör Quincy Cox'a küfrediyordu; insanları çığlık atarak can verirken kalesinin kapılarını sürgüleyen ve taş duvarların ardında güven içinde oturan şövalyeye."

"Sör Quincy yaşlı bir adam," dedi Rahip Meribald. "Oğulları ve damatları uzakta ya da ölü. İki kızı var ve torunları hâlâ çok küçük. Tek başına onca adama karşı ne yapabilirdi?"

Denebilirdi, diye düşündü Brienne. *Ölebilirdi. Yaşlı ya da genç; gerçek bir şövalye, kendisinden zayıf olanları korumak ya da korumaya çalarken ölmek için yemin etmiştir.*

"Doğru ve mantıklı sözler," dedi Kıdemli Kardeş. "Tuzçukuru'na gittiğinde, hiç şüphe yok ki Sör Quincy senden bağışlanma isteyecek. Ona bunu verebileceğin için mutluyum. Ben veremezdim." Ahşap kadehi bir kenara bıraktı ve ayağa kalktı. "Birazdan akşam yemeği çanı çalacak. Dostlarım, sofraya oturup ekmeğimizi, etimizi ve bal likörümüzü paylaşmadan önce benimle birlikte septe gelip Tuzçukuru'nun iyi insanlarının ruhları için dua eder misiniz?"

"Memnuniyetle," dedi Meribald. Köpek havladı.

Septteki akşam yemeği, Brienne'in o güne kadar yediği en tuhaf yemekti ama kesinlikle lezzetsiz değildi. Yiyecekler basit fakat güzeldi; fırından yeni çıkmış üç somun ekmek, taze tereyağıyla dolu çömlekler, septin arı kovanlarından toplanmış bal ve içinde yengeç, midye ve en az üç farklı balık olan koyu bir buğulama. Rahip Meribald ve Sör Hyle, kardeşlerin yaptığı bal liköründen içtiler ve tadının çok güzel olduğunu söylediler. Brienne ve Podrick tatlı elma şarabına devam ettiler. Yemekler servis edilmeden önce Meribald bir dua okudu. Kardeşler dört ahşap masada yemeklerini yerken, içlerinden biri onlar için arp çaldı ve salonu yumuşak, tatlı seslerle doldurdu. Kıdemli Kardeş, müzisyeni yemek yemesi için azat ettiğinde, Kardeş Narbert ve başka bir gözetmen *Yedi Köşeli Yıldız*'dan sırayla pasajlar okudu.

Okuma bittiğinde, görevleri yemek servisi yapmak olan çıraklar masaları temizledi. Çırakların çoğu Podrick'le yaşıt ya da ondan daha küçüklerdi ama yetişkin adamlar da vardı; tepede karşılaştıkları tuhaf yürüyüşlü, yarı sakat, iri mezar kazıcı onların arasındaydı. Salon boşalırken, Kıdemli Kardeş, Narbert'a; Podrick ve Sör Hyle'a manastırdaki odalarını göstermesini söyledi. "Aynı hücreyi paylaşmanız bir sorun yaratmaz umarım. Büyük bir hücre değil ama rahat edeceğinizden eminim."

“Ben sörle birlikte kalmak istiyorum,” dedi Podrick. “Yani, leydimle.”

“Siz ve Leydi Brienne’in başka yerlerde ne yaptığı, sizi ve Yedi’yi ilgilendirir,” dedi Kardeş Narbert, “lakin Sessiz Ada’da, kadınlar ve erkekler, evli olmadıkları takdirde aynı çatının altında uyuyamazlar.”

“İster soylu leydiler olsunlar ister köylü kızlar, ziyaretimize gelen kadınlar için ayrılmış mütevazı kulübelerimiz var,” dedi Kıdemli Kardeş. “Sık kullanılmazlar ama onları temiz ve kuru tutarız. Leydi Brienne, size yolu göstermeme izin verir misiniz?”

“Evet, teşekkür ederim. Podrick, Sör Hyle’la git. Burada kutsal kardeşlerin konuklarıyız. Onların çatısının altında onların kuralları geçer.”

Kadınların kaldığı kulübeler adanın doğu tarafındaydı. Geniş bir çamur düzlüğüne ve Yengeç Koyu’nun uzak sularına bakıyorlardı. Burası, adanın korunaklı tarafından daha soğuk ve daha vahşiydi. Tepe daha dikti. Yol; yabani otların, dikenli fundalıkların, rüzgârla aşınmış kayaların ve tepenin taşlı yüzüne sıkıca tutunmuş eğri büğrü ağaçların arasında kıvrılarak ilerliyordu. Kıdemli Kardeş, yolu aydınlatmak için bir fener getirmişti. Dönemeçlerden birinde durdu. “Açık bir gecede, buradan Tuzçukuru’nu görebilirsiniz. Koyun karşısında, tam şurada.” Eliyle gösterdi.

“Hiçbir şey yok,” dedi Brienne.

“Sadece kale kaldı. Balıkçılar bile gitti; akıncılar geldiğinde denizde olan birkaç talihli adam. Evlerinin yanışını izlediler ve limandan yükselen çığlıkları dinlediler. Teknelerini karaya çıkaramayacak kadar korkmuşlardı. Sonunda kıyıya çıkmalarının sebebi, dostlarını ve akrabalarını toprağa gömmekti. Tuzçukuru’nda onlar için kemiklerden ve acı hatıralardan başka ne var şimdi? Bakire Havuzu’na ya da diğer kasabalara taşındılar.” Kıdemli Kardeş elindeki fenerle yolu işaret etti ve tırmanmaya kaldıkları yerden devam ettiler. “Tuzçukuru hiçbir zaman önemli bir liman olmadı ama zaman zaman gemiler oraya uğrardı. Akıncıların istediği şey buydu; onları Dar Deniz’in karşısına geçirecek bir kadırga ya da göke. Gemi bulamayınca, öfkelerinin ve ümitsizliklerinin acısını kasaba halkından çıkardılar. Merak ediyorum leydim... orada ne bulmayı umuyorsunuz?”

“Bir kız,” dedi Brienne. “On üç yaşında, güzel yüzlü, kızıl saçlı bir bakire.”

“Sansa Stark.” İsim sessizce söylenmişti. “Bu zavallı çocuğun, Tazı’nın yanında olduğuna mı inanıyorsunuz?”

“Dornelu adam, kızın Nehirova’ya gitmeye çalıştığını söyledi. Timeon. Bir paralı askerdi. Cesur Dostlar’dan. Bir katil, bir tecavüzcü ve bir

yalancıydı ama bu konuda yalan söylediğini zannetmiyorum. Tazı'nın kızı ele geçirdiğini ve kaçırdığını söyledi."

"Anlıyorum." Yol kıvrıldı, ileride kulübeler göründü. Kıdemli Kardeş kulübeler için mütevazı demişti. Öylelerdi. Taştan yapılmış arı kovanlarına benziyorlardı; yuvarlak ve alçaklardı, pencereleri yoktu. "Şu," dedi adam en yakındaki kulübeyi göstererek. Çatının merkezindeki baca deliğinden duman yükselen tek kulübe oydu. Brienne içeri girerken, kapı pervazına çarpmamak için başını öne eğmek zorunda kaldı. İçeride toprak bir zemin, samanla dolu bir şilte, onu sıcak tutacak kürkler ve battaniyeler, bir çanak su, bir sürahi elma şarabı, biraz ekmek ve peynir ile iki alçak sandalye buldu. Kıdemli Kardeş sandalyelerden birine oturdu ve feneri yere bıraktı. "Bir süre burada kalabilir miyim? Konuşmamız gerektiğini hissediyorum."

"Eğer isterseniz." Brienne kılıç kemerini çıkarıp ikinci sandalyenin üstüne koydu, sonra bağdaş kurarak yere oturdu.

"Şu Dornelu adam yalan söylememiş," diye başladı Kıdemli Kardeş, "lakin korkarım ki onu anlamamışsınız. Yanlış kurdu kovalıyorsunuz leydim. Eddard Stark'ın iki kızı vardı. Sandor Clegane'in kaçırdığı kız diğeri, küçük olan."

"Arya Stark?" Brienne, ağzı açık bir halde adama baktı, çok şaşkındı. "Bundan emin misiniz? Leydi Sansa'nın kardeşi sağ mı?"

"O vakit öyleydi," dedi Kıdemli Kardeş. "Şimdi... bilmiyorum. Tuzçukuru'nda katledilen çocukların arasında olabilir."

Adamın sözleri, Brienne'in karnına saplanan bir bıçak gibiydi. *Hayır,* diye düşündü Brienne. *Hayır, bu büyük zalimlik olur.* "*Olabilir,* dediniz... bu emin olmadığınız anlamına mı geliyor?"

"Küçük kızın yol ağzındaki handa Sandor Clegane'le birlikte olduğundan eminim, aslanlar tarafından asılmadan önce Masha Heddle'ın işlettiği handa. Kız ve Sandor'un Tuzçukuru'na geldiğinden eminim. Bundan sonrası... hayır. Kızın nerede olduğunu, hatta yaşayıp yaşamadığını bilmiyorum. Bununla birlikte, bildiğim bir şey var. Peşine düştüğünüz adam öldü."

Bu yeni bir sarsıntıydı. "Nasıl öldü?"

"Kılıçla. Tıpkı yaşadığı gibi."

"Bunu kesin olarak biliyor musunuz?"

"Onu bizzat gömdüm. İsterseniz, size mezarının nerede olduğunu söyleyebilirim. Leş kargalarını uzak tutmak için adamın cesedini taşlarla örttüm ve ebedi istirahatgâhını işaretlemek için miğferini taş yığının üstüne

koydum. Bu büyük bir hataydı. Bir başka yolcu benim koyduğum işareti buldu ve sahiplendi. Tuzçukuru'nda cinayet işleyen ve tecavüz eylemi gerçekleştiren adam, onun kadar tehlikeli olmasına rağmen Sandor Clegane değildi. Nehir toprakları bu tür leş yiyicilerle dolu. Onlara kurt diyemem. Kurtlar bundan daha onurludur... köpekler de öyle, sanırım.

Sandor Clegane denen adam hakkında çok az şey biliyorum. Uzun yıllar boyunca Prens Joffrey'nin yeminli kalkanıydı. Yaptığı şeyleri burada bile duyardık; hem iyi, hem kötü olanları. Eğer duyduklarımızın yarısı bile doğruysa, Sandor işkence görmüş, yaralı bir ruhtu. Hem insanlarla hem de tanrılarla alay eden bir günahkârdı. Hizmet etti ama hizmetinde onur bulamadı. Dövüştü ama zaferden tat alamadı. Acısını bir şarap denizinde boğmak için içti. Ne sevdi, ne sevildi. Onu hayatta tutan nefret duygusuydu. Çok günah işledi ama asla bağışlanmak istemedi. Diğer adamlar aşk, zenginlik ya da şöhret hayalleri kurarken, Sandor Clegane öz ağabeyini öldürmenin hayalini kurdu, bu öyle korkunç bir günah ki bundan bahsetmek bile beni ürpertiyor. Mamafih, Sandor'u besleyen ve onun ateşini canlı tutan yakıt buydu. Ne kadar onursuzca olursa olsun, o hüzünlü ve öfkeli yaratık, kılıcında ağabeyinin kanını görebilme umuduyla yaşadı... ve Dorne Prensi Oberyn, zehirli mızrağını Sör Gregor'un bedenine sapladığında, bu umut bile Sandor'un elinden alındı."

"Ona açıyormuş gibi konuşuyorsunuz," dedi Brienne.

"Acıdım. Adamın sonunu görseydiniz, siz de acırdınız. Ona Üç Dişli Mızrak'ta rastladım, acı dolu inlemelerini duydum. Bana merhamet lütfu için yalvardı ama ben tekrar öldürmemeye yeminliyim. Onu öldürmek yerine ateşli alnını nehir suyuyla yıkadım, içmesi için şarap verdim, yaralarına merhem sürdüm. Fakat çok geç kalmıştım. Tazı orada, kollarımın arasında öldü. Ahırdaki siyah aygırı görmüş olmalısınız. O, Tazı'nın savaş atıydı, Yabancı. Dine hakaret eden bir isim. Biz ona Islakağaç demeyi tercih ediyoruz, hayvanı nehrin kıyısında bulduğumuz için. Islakağaç eski sahibinin mizacını almış korkarım."

At. Brienne aygırı görmüştü, teknelerinin sesini duymuştu ama anlamamıştı. Savaş atları ısırmak ve tekmelemek için eğitilirdi. Savaşlarda silah olarak kullanırlardı, tıpkı sürücüleri gibi. *Tazı gibi.* "Öyleyse doğru," dedi. "Sandor Clegane öldü."

"Huzura kavuştu." Kıdemli Kardeş duraksadı. "Siz gençsiniz çocuğum. Ben kırk dört isim günü saydım... sizden iki kat yaşlıyım sanırım. Bir zamanlar şövalye olduğumu öğrenmek sizi şaşırtır mı?"

“Hayır. Kutsal bir adamdan çok bir şövalye gibi görünüyorsunuz.” Adamın göğsünde, omuzlarında ve sert çenesinde şövalye yazıyordu. “Şövalyelikten neden vazgeçtiniz?”

“Şövalyeliği seçmemiştim. Babam şövalyeydi, onun babası da öyle. Ağabeylerim de. Herkes. Ahşap bir kılıç tutabileceğime karar verdikleri günden itibaren, beni mücadele için eğittiler. Üstüme düşeni yaptım ve kendimi asla küçük düşürmedim. Kadınlarım da oldu, işte kendimi orada küçülttüm, zira bazı kadınlara zorla sahip oldum. Evlenmek istediğim bir kız vardı, önemsiz bir lordun ortanca kızı. Fakat ben babamın üçüncü oğluydum, kıza verecek arazim ya da servetim yoktu... sadece bir kılıcım, bir atım ve kalkanım vardı. Neticede acınacak bir adamdım. Dövüşmediğim zamanlarda sarhoştum. Hayatım kırmızı harflerle, kanla ve şarapla yazılmıştı.”

“Ne zaman değişti?” diye sordu Brienne.

“Üç Dişli Mızrak Savaşı’nda öldüğüm zaman. Prens Rhaegar için dövüştüm, o benim adımı hiç bilmedi gerçi. Bunu neden yaptığımı söyleyemem; hizmet ettiğim lordun hizmet ettiği lordun, geyik yerine ejderhayı desteklemeye karar veren bir lorda hizmet ettiğini söylemek dışında. O lord tam tersine karar verseydi, ben nehrin öteki tarafında olabilirdim. Çok kanlı bir mücadeleydi. Ozanlar, Rhaegar ve Robert’ın aynı kadını sevdiğini ve nehrin içinde o kadın uğruna teke tek dövüştüğünü söylerler ama sizi temin ederim ki başka adamlar da dövüşüyordu ve ben onlardan biriydim. Bacağıma ve ayağıma oklar saplandı, atım benim altımda öldürüldü ama dövüşmeye devam ettim. Yeni bir at bulmak için etrafa nasıl umutsuzca bakındığımı hâlâ hatırlıyorum; bir at alacak kadar sikkem yoktu ve binek olmadan şövalye olamazdım. Doğruyu söylemem gerekirse düşündüğüm tek şey buydu, beni yere deviren darbeyi görmedim bile. Arkamdan gelen toynak seslerini duydum ama ben daha dönemeden başıma bir şey çarptı ve beni tekrar nehrin içine devirdi. Aslında orada boğulmam gerekirdi.

Ölmek yerine burada, Sessiz Ada’nın üstünde uyandım. Kıdemli Kardeş, isim günümdeki kadar çıplak bir halde kıyıya vurduğumu söyledi. Sanırım biri beni bir sığlıkta buldu; zırhımı, çizmelerimi, pantolonumu aldı ve beni daha derin sulara attı. İşin geri kalanını nehir halletti. Hepimiz çıplak doğduk. Sanırım en uygun olan, ikinci hayatıma aynı şekilde başlamamdı. Ondan sonraki on yılı sessizlik içinde geçirdim.”

“Anlıyorum.” Brienne, adamın bütün bunları neden anlattığını ya da adama ne cevap vermesi gerekliğini bilmiyordu.

“Anlıyor musunuz?” Adam öne eğildi, kocaman elleri dizlerindeydi. “O halde şu arayıştan vazgeçin. Tazı öldü, Sansa Stark zaten onun yanında değildi. Tazı’nın miğferini takan canavara gelince, o bulunacak ve asılacak. Savaşlar sona eriyor ve haydutlar barış zamanlarında hayatta kalamazlar. Bakire Havuzu’ndan itibaren Randyll Tarly ve İkizler’den itibaren Walder Frey onları arıyor. Darry’de de yeni ve genç bir lord var, arazilerinde mutlaka asayiş sağlayacak olan dindar bir adam. Evinize gidin çocuğum. Bir eviniz var, şu karanlık günlerde birçok insan bunu söyleyecek durumda değil. Sizi çok sevdiğinden emin olduğum soylu bir babaya sahipsiniz. Evinize asla dönemediğiniz takdirde, babanızın yaşayacağı kederi düşünün. Belki siz devrildikten sonra, kılıcınızı ve kalkanınızı ona götürürler. Belki babanız onları salonuna asar ve gururla seyreder... lakin ona sorsanız, eminim ki kırık bir kalkan yerine canlı bir kız evlat tercih edeceğini söyler.”

“Bir kız evlat.” Brienne’in gözleri yaşlarla doldu. “O bunu hak ediyor. Ona şarkı söyleyecek, salonuna zarafet katacak ve onun için torunlar doğuracak bir kız evlat. Bir erkek evlat da hak ediyor, hanedanının ismine onur getirecek güçlü ve yiğit bir oğlan. Galladon sekiz yaşındayken boğuldu, ben dört yaşındaydım. Alysanne ve Arianne daha beşikteyken öldüler. Ben, tanrıların, babamın sahip olmasına izin verdiği tek çocuğum. Ucube olan. Ne bir kıza ne de bir erkeğe benzeyen.” Sonra her şey, bir yaradan akan siyah misali Brienne’in ağzından döküldü: İhanetler ve nişanlılıklar. Kırmızı Ronnet ve gülü. Brienne’in bekâreti üstüne oynanan bahis. Brienne’le dans eden Lord Renly. Renly’nin Margaery Tyrell’le evlendiği gece Brienne’in döktüğü gözyaşları. Acı Köprü’deki meydan dövüşü. Brienne’i gururlandıran gökkuşağı pelerini. Kralın çadırındaki gölge. Brienne’in kollarında ölen Renly. Nehirova ve Leydi Catelyn. Üç Dişli Mızrak’taki yolculuk. Brienne’in ormanda Jaime’yle yaptığı düello. Kanlı Oyuncular. *“Safirler,”* diye bağıran Jaime. Harrenhal’da, banyo teknesinin içinde, vücudundan buharlar tüten Jaime. Vargo Hoat’un kanının tadı. Ayı çukuru. Kumların içine atlayan Jaime. Kral Toprakları’na giden o uzun yol. Sansa Stark. Brienne’in Jaime’ye verdiği yemin. Brienne’in Leydi Catelyn’e verdiği yemin. Yeminkâr. Gölgeli Vadi. Bakire Havuzu. Cevval Dick, Kırıkpençe Burnu ve Fısıltılar. Brienne’in öldürdüğü adamlar...

“Onu bulmak *zorundayım,*” diye bitirdi Brienne. “Onu arayan başka insanlar da var, hepsi de kızı yakalamak ve kraliçeye satmak istiyor. Onu ilk

ben bulmalıyım. Jaime’ye söz verdim. Jaime kılıca *Yeminkâr* adını taktı. Kızı kurtarmak... ya da bu uğurda ölmek zorundayım.”

Cersei

“Bin gemi!” Küçük kraliçenin kahverengi saçları dağınıktı, yanakları meşale ışığında kırmızı görünüyordu; kız bir erkeğin koynundan çıkıp gelmiş gibiydi. “Majesteleri, buna çok *şiddetli* bir şekilde cevap verilsin!” Kızın son sözü tavan kirişlerinde çınladı ve büyük taht odasında yankılandı.

Demir Taht’ın yanındaki kırmızı ve altın renkli yüksek koltukta oturan Cersei, boynundaki gerginliği hissedebiliyordu. *Verilsin,* diye düşündü. *Benimle emir kipi kullanarak konuşmaya cesaret ediyor.* Tyrell kızını tokatlamamak için kendini zor tutuyordu. *Dizlerinin üstüne çökmüş bir halde benden yardım dileniyor olmalıydı. Bunun yerine, meşru kraliçesine ne yapması gerektiğini söylemeye cüret ediyor.*

“Bin gemi?” Sör Harys hırıltıyla soluk alıp veriyordu. “Bir yanlışlık olmalı. Hiçbir lord bin gemiyi birden komuta etmez.”

“Bazı korkmuş aptallar çift saymış olmalı,” dedi Orton Merryweather. “Ya da Lord Tyrell’in sancak beyleri bize yalan söylüyor, lakayıt olduklarını düşünmememiz için düşmanın sayısını abartıyorlar.”

Arka duvardaki meşaleler, Demir Taht’ın uzun ve dikenli gölgesini, kapılara giden yolun yarısına kadar düşürüyordu. Taht odasının diğer ucu karanlığın içinde kaybolmuştu ve Cersei etrafının gölgelerle sarıldığını hissediyordu. *Düşmanlarım her yerde ve dostlarım işe yaramaz.* Bunu bilmek için danışmanları na bakması yeterliydi; sadece Lord Qyburn ve Aurane Su uyanık görünüyordu. Diğerleri, Margaery’nin gönderdiği haberciler kapılarını yumrukladığında yataktan kalkmışlardı, şimdi darmadağın ve sersemlemiş bir halde salonda duruyorlardı. Dışarısı hâlâ karanlık ve durgundu. Kale ve şehir uyuyordu. Ayakta olmalarına rağmen, Boros Blount ve Meryn Trant da uyuyormuş gibi görünüyordu. Osmund Karakazan bile esniyordu. *Ama Loras esnemiyor. Çiçek Şövalyesi esnemiyor.* Loras kız kardeşinin arkasında duruyordu, kalçasında bir kılıç taşıyan beyaz bir gölgeydi.

“Bin geminin yarısı hâlâ beş yüz gemi eder lordum,” dedi Aurane Su, Orton Merryweather’a. “Bu boyuttaki bir donanmaya karşı koyabilecek deniz kuvveti sadece Arbor’da var.”

“Yeni dromondlarınız ne durumda?” diye sordu Sör Harys. “Demiradamların dargemileri, bizim dromondlarımızın önünde duramaz, değil mi? *Kral Robert’ın Çekici*, bütün Batıdiyar’daki en kudretli gemidir.”

“Öyleydi,” dedi Su. “*Tatlı Cersei* tamamlandığı zaman ona denk olacak. *Lord Tywin* ise iki gemiden de iki kat büyük olacak. Bununla birlikte, gemilerin ancak yarısı teçhiz edildi ve hiçbirinin mürettebatı tam değil. Gemiler hazır olduğunda bile, söz konusu sayılar bizim için çok büyük olur. Sıradan dargemiler, bizim kadırgalarımızla kıyaslandığında küçüktür, bu doğru, lakin demiradamların daha büyük gemileri de var. Lord Balon’ın *Büyük Deniz Canavarı* ve Demir Donanma’nın savaş gemileri mücadeleler için inşa edildi, akınlar için değil. Hız ve güç açısından bizim küçük savaş kadırgalarımıza denkler. Üstelik çoğu, bizimkilerden daha iyi bir kaptana ve mürettebata sahip. Demiradamlar bütün hayatlarını denizde geçirirler.”

Balon Greyjoy ona karşı ayaklandığında, Robert o adaları silip süpürmeliydi, diye düşündü Cersei. *Onların donanmalarını batırdı, kasabalarını yaktı, kalelerini yıktı ama onları dize getirdikten sonra yeniden ayağa kalkmalarına izin verdi. Adamların kafataslarından yeni bir ada yapmalıydı.* Lord Tywin’in yapacağı şey bu olurdu. Fakat bir kralın, diyarın asayişini muhafaza etmek için gereksindiği yürek, Robert’ta yoktu. “Dagon Greyjoy’un Deniztaşı Tahtı’nda oturduğu zamanlardan bu yana, demiradamlar Menzil’i yağmalamaya cesaret edemedi,” dedi Cersei. “Şimdi neden etsinler? Onları yüreklendiren ne?”

“Yeni kralları.” Qyburn, ellerini cübbesinin yenine saklamış halde ayağa kalktı. “Lord Balon’ın kardeşi. Ona Kargagöz diyorlar.”

“Leş kargaları, ölen ve can çekişen bedenleri yiyerek beslenir,” dedi Yüce Üstat Pycelle. “Sağlıklı ve zinde hayvanların üstüne konmazlar. Lord Euron kendini altın ve ganimetle besleyecek ama ona karşı harekete geçtiğimiz anda Pyke’a geri dönecek. Zamanında Lord Dagon’ın yaptığı gibi.”

“Yanılıyorsunuz,” dedi Margaery Tyrell. “Akıncılar böyle büyük bir kuvvetle gelmez. *Bin gemi!* Lord Hewett ve Lord Chester katledildi. Lord Serry’nin oğlu ve vârisi de öyle. Serry, elinde kalan birkaç gemiyle birlikte Yüksek Bahçe’ye kaçtı. Lord Grimm kendi kalesine hapsedildi. Willas, demir kralın kendi adamlarından dört kişiyi lord ilan ettiğini ve bahsettiğim adamların makamına oturttuğunu söylüyor.”

Willas, diye düşündü Cersei, *sakat Willas. Bu işin suçlusu o. Budala Mace Tyrell, Menzil’in savunmasını talihsiz bir zavallıya bıraktı.* “Demir

Adalar'dan Kalkanlar'a çok uzun bir yol var," dedi. "Bin gemi onca yolu hiç görünmeden nasıl katedebilir?"

"Willas, gemilerin sahil şeridini takip etmediğine inanıyor," dedi Margaery. "Karayı görmeden açık denizde ilerlemişler, Gün Batımı Denizi'nin açıklarına kadar gidip batıdan geri dönmüşler."

Büyük ihtimalle, sakat Willas gözcü kulelerine adam yerleştirmemişti ve şimdi bunu öğrenmemizden korkuyor. Küçük kraliçe, ağabeyi için mazeretler uyduruyor. Cersei'nin ağzı kurumuştu. *Bir kadeh Arbor altınına ihtiyacım var.* Eğer demiradamların bir sonraki hedefi Arbor'sa, yakında bütün diyar susuzluk çekebilirdi. "Bu işte Stannis'in parmağı olabilir. Balon Greyjoy lord babama ittifak önermişti. Belki Balon'ın oğlu da Stannis'e ittifak önerdi."

Pycelle kaşlarını çattı. "Lord Stannis böyle bir ittifakla ne kazanabilir ki?"

"Ayağını güvenle basabileceği sağlam bir zemin daha kazanır. Ganimet de kazanır. Stannis, paralı askerlerinin ücretini ödeyebilmek için altına ihtiyaç duyuyor. Batıda akınlar düzenlemekle, dikkatimizi Ejderha Kayası'ndan ve Fırtına Burnu'ndan uzaklaştırabileceğini umuyor."

Lord Merryweather başıyla onayladı. "Bir şaşırtmaca. Stannis tahmin ettiğimizden daha kurnaz. Adamın taktiğini çözecek kadar zekisiniz Majesteleri."

"Lord Stannis, kuzeyli adamları kendi tarafına çekmek için didiniyor," dedi Pycelle. "Eğer demiradamlarla dost olursa, kuzeyli adamları kazanmaya dair umudu..."

Böyle iyi eğitimli bir adamın nasıl bu kadar aptal olabileceğini merak ederek, "Kuzeyli adamlar Stannis'i kabul etmez," dedi Cersei. "Lord Manderly, soğan şövalyesinin kafasını ve ellerini kesti, bunu Freyler'den öğrendik. Ve bir düzine kuzeyli lord, Lord Bolton'ın yardımına koştu. *Düşmanımın düşmanı benim dostumdur.* Stannis demiradamlardan ve yabanıllardan, yani kuzeyli adamların düşmanlarından başka kime dönebilir? Lakin benim bu tuzağın içine yürüyeceğimi düşünüyorsa, Stannis senden bile büyük bir aptaldır." Cersei tekrar küçük kraliçeye döndü. "Kalkan Adaları, Menzil'e ait. Grimm, Serry ve diğerleri Yüksek Bahçe'ye bağlı. Buna cevap vermek Yüksek Bahçe'ye düşer."

"Yüksek Bahçe cevap verecek," dedi Margaery Tyrell. "Willas, Eski Şehir'deki Leyton Hightower'a savunmasını güçlendirmesi için haber yolladı. Garlan, adaları geri almak için adam topluyor. Lakin kuvvetimizin

en iyi kısmı lord babam la birlikte Fırtına Burnu'nda. Babama haber göndermeliyiz. Derhal."

"Ve kuşatmayı kaldırmalıyız?" Cersei, Margaery'nin küstahlığından hoşlanmıyordu. *Bana 'derhal' diyor. Onun hizmetçisi olduğumu mu sanıyor?* "Lord Stannis'in bundan çok hoşlanacağına eminim. Beni dinliyor muydunuz leydim? Eğer Stannis, güzlerimizi Ejderha Kayası ve Fırtına Burnu'ndan çekip o kayalara bakmamızı sağlarsa..."

"Kayalar mı?" diye sordu Margaery öfkeyle. "Majesteleri kayalar mı dedi?"

Çiçek Şövalyesi, elini kardeşinin omzuna koydu. "Majesteleri, demiradamlar o *kayalardan* Eski Şehir'i ve Arbor'ı tehdit edebilir. Akıncılar, Kalkanlar'daki hisarlardan Mander'a yelken açabilir ve Menzil'in tam kalbine ulaşabilir, tıpkı eski zamanlarda yaptıkları gibi. Yeterince adamları olursa, Yüksek Bahçe'yi bile tehdit edebilirler."

"Gerçekten mi?" dedi kraliçe bütün masumiyetiyle. "O halde, cesur ağabeyleriniz demiradamları o kayalardan kovmalı ve bunu bir an önce yapmalı."

"Ellerinde yeterli gemi yokken bunu nasıl başarabilirler? Kraliçe bu konuda ne önerir?" diye sordu Loras. "Majesteleri, Willas ve Garlan on beş gün içinde on bin adam toplayabilirler ve bir ay içinde bu sayının iki katına ulaşırlar, lakin suyun üstünde yürüyemezler."

"Yüksek Bahçe, Mander'ın üstünde oturuyor," diye hatırlattı Cersei. "Bin fersahlık bir kıyı şeridi, sizin ve size bağlı sancak beylerinin hâkimiyetinde. Sahilleriniz boyunca balıkçılar yok mu? Zevk mavnalarınız, yolcu tekneleriniz, nehir kadırgalarınız, futalarınız yok mu?"

"Çok sayıda," diye onayladı Sör Loras.

"Bence bu kadar taşıt, bir orduyu küçük bir su akıntısının karşısına geçirmeye yeter de artar."

"Ve bizim devşirme donanmamız, şu 'küçük su akıntısını' geçerken demirdoğumluların dargemilerinin hücumuna uğradığında, Majesteleri o zaman ne yapmamızı ister?"

Boğulmanızı, diye düşündü Cersei. "Yüksek Bahçe'nin altını da var. Dar Deniz'in karşısından kiralık gemiler tutmanıza izin veriyorum."

"Myr'in ve Lys'in çevresinden korsanlar demek istiyorsunuz," dedi Loras tiksintiyle. "Özgür Şehirler'in pislikleri."

Kardeşi kadar küstah. "Üzülerek söylüyorum ki, zaman zaman hepimiz pisliklerle uğraşmak zorunda kalıyoruz," dedi Cersei zehirli bir tatlılıkla.

“Belki sizin daha iyi bir fikriniz vardır?”

“Mander’ın ağzını demiradamlardan geri alacak ve ağabeylerimi geçiş sırasında dargemilerden koruyacak sayıda kadırga sadece Arbor’da var. Yalvarıyorum Majesteleri, Ejderha Kayası’na haber gönderin ve Lord Redwyne’a bir an önce yelken açmasını emredin.”

En azından yalvaracak kadar akıllı. Paxter Redwyne iki yüz savaş gemisine, bu sayının beş katı kadar karağa, şarap gökesine, ticaret kadırgasına ve balina gemisine sahipti. Bununla birlikte Redwyne, Ejderha Kayası’nın duvarlarının altında kamp kurmuştu ve donanmasının büyük bölümü Karasu Koyu’nun karşısına, ada kalesine düzenlenen taarruz için adam taşımakla meşguldü. Donanmanın geri kalanı, Gemikıran Koyu’nun güneyinde dolaşıyordu; Fırtına Burnu’nun denizden beslenmesini sadece o gemilerin varlığı engelliyordu.

Aurane Su, Sör Loras’ın önerisiyle köpürdü. “Eğer Lord Redwyne gemilerini oradan çekerse, Ejderha Kayası’ndaki adamlarımızı nasıl besleyeceğiz? Arbor’ın kadırgaları olmadan Fırtına Burnu’ndaki kuşatmayı nasıl sürdüreceğiz?”

“Kuşatma daha sonra sürdürülebilir...”

Cersei, Loras’ın sözünü kesti. “Fırtına Burnu, Kalkanlar’dan yüz kat daha değerli. Ve Ejderha Kayası... Ejderha Kayası, Stannis’in elinde kaldığı sürece, oğlumun boğazında bir bıçak var demektir. Kale düştüğünde, Lord Redwyne’ı ve donanmasını serbest bırakacağız.” Kraliçe ayağa kalktı. “Görüşme bitmiştir. Yüce Üstat Pycelle, konuşalım.”

Yaşlı adam, Cersei’nin sesi onu bir gençlik rüyasından uyandırmış gibi irkildi ama üstat bir cevap veremeden önce Loras Tyrell öne çıktı. Şövalye öyle hızlı hareket etmişti ki Cersei korkuyla geri çekildi. Çiçek Şövalyesi tek dizinin üstüne çöktüğünde, kraliçe, kendisini koruması için Sör Osmund’a bağırmak üzereydi. “Majesteleri,” dedi Sör Loras, “Bırakın Ejderha Kayası’nı ben alayım.”

Margaery’nin eli ağzına gitti. “Loras, hayır.”

Sör Loras, kardeşinin yakarışını duymazdan geldi. “Ejderha Kayası’nın açlık yüzünden teslim olması en az yarım yıl sürer, ki Lord Paxter’ın yapmaya çalıştığı şey bu. Komutayı bana verin Majesteleri. Kale on beş gün içinde sizin olacak, onu kendi çıplak ellerimle yıkmam gerekse bile.”

Sansa Stark’ın gelip de Lord Eddard’ın planlarını ona ifşa ettiği günden beri, kimse Cersei’ye böyle güzel bir hediye vermemişti. Cersei, Margaery’nin yüzünün solduğunu görmekten memnundu. “Cesaretiniz beni

soluksuz bıraktı Sör Loras," dedi. "Lord Su, yeni dromonlarımızdan herhangi biri suya indirilmeye hazır mı?"

"*Tatlı Cersei* hazır Majesteleri. Hızlı ve adını aldığı kraliçe kadar güçlü bir gemi."

"Harikulade. *Tatlı Cersei,* Çiçek Şövalyesi'ni bir an önce Ejderha Kalesi'ne götürsün. Sör Loras, komuta sizde. Ejderha Kayası, Tommen'ın olana kadar geri dönmeyeceğinize dair bana söz verin."

"Veriyorum Majesteleri." Loras ayağa kalktı.

Cersei, şövalyeyi iki yanağından öptü. Şövalyenin kardeşini de öptü ve kızın kulağına, "Yiğit bir ağabeyin var," diye fısıldadı. Margaery ya cevap verecek nezakete sahip değildi ya da korkudan bildiği bütün kelimeleri unutmuştu.

Cersei, Demir Taht'ın arkasındaki kral kapısından çıktığında, şafağa hâlâ saatler vardı. Sör Osmund bir meşaleyle birlikte kraliçenin önünden gidiyordu, Qyburn de kraliçenin yanında yürüyordu. Pycelle onlara yetişmek için çabalıyordu. "Majesteleri," dedi nefes nefese, "genç adamların gözü karadır. Savaşın sadece görkemini düşünürler ve tehlikelerini akıllarına bile getirmezler. Sör Loras'ın bu planı vahametle dolu. Ejderha Kayası'nın duvarlarına saldırmak..."

"...çok cesurca."

"...cesurca ama..."

"Çiçek Şövalyesi'nin siperlere ulaşan ilk adam olacağından eminim." *Ve belki de ilk devrilen.* Stannis'in kale kumandanı olarak bıraktığı çiçek bozuğu piç, acemi bir turnuva şampiyonu değil tecrübeli bir katildi. Eğer tanrılar merhametliyse, o adam Sör Loras'a istediği şanlı sonu verirdi. *Delikanlının yolda boğulmayacağı varsayılırsa tabii.* Geçen gece yine fırtına çıkmıştı, şiddetli bir fırtına. Yağmur, demir külçeler halinde saatlerce yağmıştı. Ve bu çok hüzünlü olmaz mı? diye düşündü kraliçe. *Boğulmak sıradan bir şey. Sör Loras şöhreti şehvetle arzuluyor, gerçek erkeklerin kadınları arzuladığı gibi. Tanrıların onun için yapabileceği en küçük şey, ona şarkılara layık bir ölüm bahşetmek olur.*

Ejderha Kayası'nda delikanlının başına ne gelirse gelsin, kazanan kraliçe olacaktı. Eğer Loras kaleyi alırsa, Stannis korkunç bir tokat yiyecekti ve Redwyne donanması demiradamları karşılamak üzere yelken açabilecekti. Eğer Loras başarısız olursa, Cersei sorumluluğun aslan payını şövalyenin aldığından emin olacaktı. Bir kahramanın yüzünü, başarısızlıktan daha çok karartan hiçbir şey yoktu. *Ve eğer Loras, kan ve*

şöhretle örtülü bir halde kalkanının üstünde geri dönerse, Sör Osney şövalyenin yaslı kardeşini teselli etmek için orada olacak.

Cersei kahkahasını daha fazla tutamadı. Kraliçenin dudaklarından dökülen bu kahkaha koridor boyunca yankılandı.

"Majesteleri?" Yüce Üstat Pycelle gözlerini kırptı, ağzı açıktı. "Neden... neden güldünüz?"

"Neden mi?" demek zorunda kaldı Cersei. "Aksi takdirde ağlayabilirdim. Kalbim Sör Loras'a duyduğum sevgiyle dolup taşıyor."

Yüce Üstat'ı yılankavi basamaklarda bıraktı. *Bu adam artık hiçbir işe yaramıyor,* diye karar verdi. Pycelle'in son zamanlarda yaptığı tek şey, Cersei'yi uyarı ve itirazlarla rahatsız etmekti. Cersei'nin Yüce Rahip'le vardığı mutabakata bile itiraz etmişti. Cersei gerekli belgeleri hazırlamasını emrettiğinde, Pycelle çapaklı gözleriyle ona bakmış ve tarih hakkında gevezelik etmeye başlamıştı. Cersei sonunda adamın lafını kesmişti. "Kral Maegor'ın devri sona erdi, emirleri de öyle," demişti sert bir şekilde. "Bu, Kral Tommen'ın devri. Ve benim." *Onu kara hücrelerde çürümeye bıraksaydım daha iyi ederdim.*

Maegor Hisarı'nın etrafını saran kazıklı hendeği geçerken, "Sör Loras yıkılırsa, Kral Muhafızları'na yakışır yeni bir şövalye bulmanız gerekecek," dedi Qyburn.

"Fevkalade bir şövalye," diye onayladı Cersei. "Tommen'a Sör Loras'ı unutturacak genç ve hızlı biri. Biraz kibarlıktan zarar gelmez ama kafası saçma sapan fikirlerle dolu olmamalı. Böyle bir adam tanıyor musun?"

"Maalesef hayır," dedi Qyburn. "Aklımda başka türlü bir şövalye var. Kibarlıktaki eksikliğini sadakatiyle giderir. Oğlunuzu korur, düşmanlarınızı öldürür, sırlarınızı saklar ve hiçbir adam onun karşısında duramaz."

"Böyle diyorsun. Kelimeler rüzgârdır. Zamanı geldiğinde şu kusursuzluk örneğini ortaya çıkarırsın ve söylediklerinin doğru olup olmadığını görürüz."

"Onun hakkında şarkılar söylenecek, size yemin ediyorum." Lord Qyburn'ün gözleri neşeyle parladı. "Zırhı sorabilir miyim?"

"Siparişini verdim. Zırh ustası benim deli olduğumu düşünüyor. Hiçbir adamın, o kadar ağır bir zırhın içinde hareket edip dövüşecek kadar güçlü olmadığını söylüyor." Cersei, zincirsiz üstada uyarı dolu bir bakış attı. "Beni aptal yerine koyarsan, çığlıklar atarak ölürsün. Umarım bunun farkındasındır?"

"Her zaman Majesteleri."

“Güzel. Bu konuda daha fazla konuşma.”

“Majesteleri çok zeki. Bu duvarların kulakları var.”

“Evet var.” Cersei, geceleri bazen yumuşak sesler duyuyordu, kendi dairesinde bile. *Duvarların içindeki fareler,* diyordu kendine*, hepsi bu.*

Cersei’nin yatağının başucunda bir mum yanıyordu ama şömine sönmüştü ve başka ışık yoktu. Oda soğuktu. Cersei soyundu ve battaniyelerin altına girdi. Yatağın diğer yanındaki Taena kıpırdandı. “Majesteleri,” diye mırıldandı. “Vakit ne?”

“Baykuş vakti,” diye cevapladı kraliçe.

Cersei ekseriyetle yalnız uyuyordu ama bundan hiç hoşlanmıyordu. Cersei’nin en eski hatıraları, Jaime’yle birbirlerinden ayırt edilemeyecek kadar küçük oldukları ve aynı yatağı paylaştıkları zamanlara aitti. Daha sonra, Jaime ve Cersei ayrıldığında, Cersei’nin bir dizi yatak hizmetçisi ve eşlikçisi olmuştu. Çoğu, Lord Tywin’in hane şövalyelerinin ve sancak beylerinin kızlarıydı. Hiçbiri Cersei’yi memnun etmemişti ve çok azı uzun dayanmıştı. *Küçük yılanlar. Sürekli hikâyeler anlatan ve Jaime’yle benim arama girmeye çalışan ruhsuz, ağlak yaratıklar.* Yine de, Kaya’nın siyah bağırsaklarının içinde, Cersei’nin o kızların sıcaklığından memnuniyet duyduğu geceler olmuştu. Boş bir yatak, soğuk bir yataktı.

En çok da burada. Bu odada ürperti vardı ve Cersei’nin sefil kral kocası bu cibinliğin altında ölmüştü. *Robert Baratheon, Bu İsimle Anılan İlk Kral, ikincisi asla olmasın. Kalın kafalı, sarhoş, vahşi bir adam. Bırak cehennemde ağlasın.* Yatağı Taena da Robert kadar ısıtıyordu ve Cersei’yi asla bacaklarını açmaya zorlamıyordu. Son zamanlarda, Lord Merryweather’ın yatağından çok kraliçenin yatağını paylaşıyordu. Orton bundan rahatsızmış gibi görünmüyordu... ya da rahatsız olduğunu söylemeyecek kadar akıllıydı.

“Uyanıp da sizi bulamayınca endişelendim,” diye mırıldandı Leydi Merryweather. Sırtını yastığa dayamıştı, yatak örtüsü kadının beline dolanmıştı. “Bir sorun mu var?”

“Hayır,” dedi Cersei. “Her şey yolunda. Sör Loras yarın Ejderha Kayası’na doğru yelken açacak, Redwyne donanmasını serbest bırakmak ve bize erkekliğini kanıtlamak için.” Myrli kadına, Demir Taht’ın gölgesinin altında olup biten her şeyi anlattı. “Yürekli ağabeyi gidince küçük kraliçemiz çırılçıplak kalacak. Muhafızları var elbette, ama muhafızların kumandanını kalenin çeşitli yerlerinde gördüm; pelerininde bir sincap olan,

düşük çeneli, yaşlı bir adam. Sincaplar aslanlardan kaçar. O adamda Demir Taht'a meydan okuyacak cesaret yok."

"Margaery'nin etrafında başka kılıçlar da var," diye uyardı Leydi Merryweather. "Sarayda birçok dost edindi. Ayrıca hem onun hem de genç kuzenlerinin hayranları var."

"Birkaç âşık beni endişelendirmez," dedi Cersei. "Fakat Fırtına Burnu'ndaki ordu..."

"Ne yapmak niyetindesiniz Majesteleri?"

"Neden soruyorsun?" Taena'nın sorusu Cersei'ye fazlaca maksatlı gelmişti. "Benim aklımdan geçirdiğim şeyleri küçük kraliçeyle paylaşmayı düşünmüyorsundur umarım?"

"Asla. Ben Senelle değilim."

Cersei, Senelle'i düşünmek istemiyordu. *Nezaketimin karşılığını ihanetle ödedi.* Sansa Stark da aynı şeyi yapmıştı. Melara Hetherspoon ve şişman Jeyne Farmen da. O zamanlar üçü de genç kızlardı. *Onlar olmasaydı o çadıra asla girmezdim. Kurbağa Maggy'nin bir damla kanda geleceğimi görmesine izin vermezdim.* "Bana ihanet edecek olursan çok üzülürüm Taena. Seni Lord Qyburn'e vermekten başka şansım kalmaz ama biliyorum ki ağlarım."

"Size asla ağlamanız için bir sebep vermeyeceğim Majesteleri. Şayet verirsem, söyleyin ve ben Qyburn'e kendi ayaklarımla gideyim. Ben sadece size yakın olmak istiyorum. Size hizmet etmek istiyorum, neye ihtiyacınız olursa."

"Ve bu hizmet karşılığında ne ödül bekliyorsun?"

"Hiçbir şey. Sizi memnun etmek beni memnun ediyor." Taena, Cersei'nin tarafına yuvarlandı, kadının esmer teni mum ışığında parlıyordu. Göğüsleri kraliçenin göğüslerinden büyüktü ve uçları boynuz gibi karaydı. *Benden daha genç. Göğüsleri sarkmaya başlamamış.* Cersei, bir kadını öpmenin nasıl bir his olduğunu merak etti. Soylu leydiler arasında âdet olduğu üzere hafif bir şekilde yanaktan değil, dudaktan. Taena'nın dudakları dolgundu. Cersei, o büyük göğüsleri emmenin nasıl olacağını merak etti. Myrli kadını sırtüstü yatırmanın, bacaklarını açmanın ve onu bir erkeğin bir kadını kullandığı gibi, Robert'ın sarhoşken *onu* kullandığı gibi kullanmanın nasıl hissettireceğini merak etti.

Cersei kocasından ne eliyle ne ağzıyla kurtulabilirdi. Onlar Cersei'nin en kötü geceleriydi. Robert, nefesindeki şarap kokusuyla bir domuz gibi inleyerek haz alırken, Cersei çaresizce onun altında yatardı. Robert işini

bitirir bitirmez arkasını döner ve daha Cersei'nin uyluklarına bıraktığı tohumlar kurumadan horlamaya başlardı. Cersei her seferinde acı çekerdi, bacaklarının arası yara olurdu, Robert'ın bıraktığı çürükler yüzünden göğüsleri sızlardı. Robert'ın Cersei'yi ıslattığı tek gece, düğün geceleriydi.

İlk evlendiklerinde Robert yakışıklı bir adamdı. Uzun boylu, güçlü ve kudretliydi. Ama kılları gür ve siyahtı, göğsündekiler kalın ve edep yerlerindekiler serti. Robert, Cersei'nin üstünde gidip gelirken, *Üç Dişli Mızrak'tan yanlış adam döndü,* diye düşünürdü kraliçe. İlk birkaç yılda, Robert'ın Cersei'ye daha sık sahip olduğu zamanlarda, Cersei gözlerini kapatır ve Rhaegar'la birlikte olduğunu hayal ederdi. Robert'ın Jaime olduğunu hayal edemezdi; o çok farklıydı, çok yabancıydı, *kokusu* bile yanlıştı.

Robert için o geceler asla yaşanmamıştı. Kral, sabah olduğunda hiçbir şey hatırlamazdı ya da Cersei'yi buna inandırmıştı. Bir keresinde, evliliklerinin ilk yılında, Cersei bir sabah hoşnutsuzluğunu dile getirmişti. "Canımı yakıyorsun," diye şikâyet etmişti. Robert, utanmış gibi görünecek nezakete sahipti. Mutfaktan elmalı kek çalarken yakalanmış bir çocuğun edasıyla, "O ben değilim leydim," demişti. "Şarap. Çok fazla şarap içiyorum." itirafını yutabilmek için bira kupasına uzanmıştı. Robert kupayı dudaklarına doğru götürürken, Cersei kendi kupasını adamın yüzüne indirmişti, öyle sert bir darbeydi ki Robert'ın dişi kırılmıştı. Yıllar sonra bir ziyafette, Robert bir mutfak hizmetçisine, dişini bir meydan dövüşü sırasında kırdığını anlatmıştı ve Cersei bunu duymuştu. *Pekâlâ, bizim evliliğimiz bir meydan dövüşüydü,* diye düşündü, *Robert yalan söylemiş sayılmaz.*

Ama geri kalan her şey yalandı. Robert, geceleri karısına neler yaptığını hatırlıyordu, Cersei bundan emindi. Bunu adamın gözlerinde görebiliyordu. Robert sadece unutmuş gibi yapıyordu; unutmuş gibi yapmak, utançla yüzleşmekten daha kolaydı. Robert Baratheon kalbinin derinliklerinde bir korkaktı. Tecavüzler zaman içinde azalmıştı. İlk yıl boyunca en az on beş günde bir tekrarlanan taciz, sonunda yılda bir kereden aza düşmüştü. Ama asla tamamen bitmemişti. Er ya da geç, Robert'ın çok fazla içtiği ve kocalık haklarını talep ettiği bir gece gelirdi. Robert'ı gün ışığında utandıran şeyler, karanlıkta ona zevk verirdi.

"Kraliçem?" dedi Taena Merryweather. "Gözlerinizde tuhaf bir bakış var. İyi misiniz?"

“Ben sadece... hatırlıyordum.” Cersei’nin boğazı kurumuştu. “Sen iyi bir arkadaşsın Taena. Uzun yıllardır gerçek bir arkadaşım...”

Biri kapıyı yumrukladı.

Yine mi? Sesin aciliyeti Cersei’yi titretti. *Üstümüze bin gemi daha mı geliyor?* Kraliçe bir sabahlık giydi ve kapıdakinin kim olduğuna bakmaya gitti. “Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim Majesteleri,” dedi muhafız, “fakat Leydi Stokeworth aşağıda, huzurunuza çıkmak için yalvarıyor.”

“Bu vakitte?” diye parladı Cersei. “Falyse aklını mı kaçırmış? Ona yattığımı söyle. Kalkanlar’daki insanların katledildiğini söyle. Gecenin yarısını uyanık geçirdiğimi söyle. Onu yarın göreceğim.”

Muhafız tereddüt etti. “Majesteleri beni affedin ama leydi... o iyi durumda değil, lütfen anlayın.”

Cersei kaşlarını çattı. Falyse’in, Bronn’un öldüğünü haber vermek için geldiğini düşünmüştü. “Pekâlâ. Giyinmem gerek. Onu çalışma odama götür, beklesin.” Leydi Merryweather onunla birlikte gitmek için ayaklandığında, kraliçe itiraz etti. “Hayır, burada kal. En azından birimiz dinlenmek zorundayız. Fazla oyalanmam.”

Leydi Falyse’in yüzü çürük ve şişti, gözleri ağlamaktan kızarmıştı, alt dudağı patlamıştı, kıyafetleri kirli ve yırtıktı. Cersei, kadını çalışma odasına sokup kapıyı kapatırken, “Tanrılar merhamet edin,” dedi. “Yüzüne ne oldu?”

Falyse soruyu duymamış gibiydi. “Onu *öldürdü*,” dedi titrek bir sesle. “Anne merhamet et, o... o...” Hıçkırıklara boğuldu, bütün vücudu sarsılıyordu.

Cersei bir kadeh şarap doldurdu ve kadehi ağlayan kadına verdi. “Bunu iç. Şarap seni sakinleştirir. Aferin. Şimdi biraz daha. Ağlamayı kes ve bana neden burada olduğunu anlat.”

Kraliçe sonunda Leydi Falyse’in ağzından hüzünlü hikâyeyi alabildiğinde, şarap sürahisi boşalmıştı. Cersei ağlaması mı yoksa gülmesi mi gerektiğini bilmiyordu. “Teke tek dövüş,” diye tekrar etti. *Yedi Krallık’ta güvenebileceğim tek kişi yok mu? Batıdiyar’da bir parça aklı olan tek kişi ben miyim?* “Bana, Sör Balman’ın Bronn’u teke tek dövüşe davet ettiğini mi söylüyorsun?”

“Ba-basit olacağını söyledi. Mızrak bir şö-şövalye silahıdır, dedi ve B-Bronn gerçek bir şövalye değildi. Balman, onu atından düşüreceğini ve adam ye-yerde yatarken işini bitireceğini söyledi.”

Bronn gerçek bir şövalye değildi, bu doğruydu. Bronn, mücadeleyle sertleştirilmiş bir katildi. *Senin ahmak kocan kendi ölüm fermanını yazmış.* “Harika bir plan. Planın nasıl ters gittiğini sorabilir miyim?”

“B-Bronn, mızrağını, Balman’ın zavallı a-a-a-atının göğsüne sapladı. Hayvan devrildiğinde Balman’ın bacakları kırıldı. Çığlıkları yürek parçalıyordu...”

Paralı askerlerin merhameti yoktur, diyebilirdi Cersei. “Size bir av kazası ayarlamanızı söylemiştim. Serseri bir ok, attan düşmek, öfkeli bir domuz... bir adam ormanda sayısız şekilde ölebilir. Bu şekillerin hiçbiri *mızrak* içermez.”

Falyse kraliçeyi duyuyormuş gibi görünmüyordu. “Balman’a koşmaya çalıştığımda, B-Bronn yüzüme vurdu. Lordumu i-i-itiraf etmeye zorladı. Balman, onunla ilgilenmesi için Üstat Frenken’e sesleniyordu ama pa-pa-paralı asker...”

“İtiraf mı?” Cersei bu kelimeden hoşlanmamıştı. “Cesur Sör Balman’ımızın dilini tuttuğuna inanıyorum.”

“Bronn onun gözüne bir hançer sapladı. Güneş batmadan önce Stokeworth’ten ayrılmamın iyi olacağını, aksi takdirde bana da aynı şeyi yapacağını söyledi. Beni garnizonun içinde elden ele gezdireceğini söyledi, adamlar beni almaya tenezzül ederse tabii. Bronn’un tutuklanmasını emrettiğimde, adamın şövalyelerinden biri, *Lord Stokeworth*’ün söylediği şeyi yapmamı önerecek kadar küstahlaştı. Ona *Lord Stokeworth* dedi!” Leydi Falyse kraliçenin eline yapıştı. “Majesteleri bana şövalyeler vermeli. Yüz şövalye! Ve kalemi geri almam için arbaletçiler. Stokeworth benim! *Elbiselerimi* toplamama bile izin vermediler! Bronn, onların artık onun karısına ait olduğunu söyledi. Bütün i-ipeklerim ve kadifelerim.”

O paçavralar, dertlerinin en küçüğü. Kraliçe, parmaklarını, diğer kadının yapış yapış ellerinden kurtardı. “Kralı korumak için bir mum söndürmenizi istedim. Sizse mumun üstüne bir kavanoz çılgınateş döktünüz. Şu kafasız Balman’ın, adımı bu işe karıştırmadığını söyle. Bunu yapmadığını söyle.”

Falyse dudaklarını yaladı. “O... o acı çekiyordu, bacakları kırılmıştı. Bronn ona merhamet göstereceğini söyledi ama... Zavallı a-a-anneme ne olacak?”

Ölecek sanırım. “Ne olacağını sanıyorsun?” Leydi Tanda halihazırda ölmüş olabilirdi. Bronn, kırık kalçalı yaşlı bir kadına bakıcılık yapacak türden bir adam değildi.

“Bana yardım etmek zorundasınız. Nereye gideceğim? Ne yapacağım?”

Cersei neredeyse, *belki de Ay Oğlan’la evlenirsin,* diyecekti. *Merhum kocan kadar büyük bir aptal sayılır.* Kral Toprakları’nın eşiğinde bir savaş çıkmasını göze alamazdı, şimdi olmazdı. “Sessiz rahibeler dulları aralarına almaktan her daim mutluluk duyar,” dedi. “Onlarınki huzurlu bir hayattır; duayla, tefekkürle ve hayırlı işlerle dolu bir hayat. Canlılara teselli, ölülere huzur verirler.” *Ve konuşmazlar.* Kadının Yedi Krallık’ta dolaşmasına ve etrafa tehlikeli hikâyeler yaymasına izin veremezdi.

Falyse’in kulakları mantığa sağırdı. “Yaptığımız her şeyi sizin hizmetinizde yaptık Majesteleri. *Sadık Olmaktan Gurur Duyarız.* Dediniz ki...”

“Hatırlıyorum,” Cersei kendini gülümsemeye zorladı. “Biz kaleni geri almanın bir yolunu bulana kadar, burada bizimle kalabilirsin leydim. Sana bir kadeh şarap daha doldurayım. Uyumana yardım eder. Yorgun ve kederlisin, bu çok aşikâr. Benim zavallı, sevgili Falyse’im. İşte böyle, iç.”

Konuğu şarap sürahisiyle meşgulken, Cersei kapıya gidip hizmetçilerini çağırdı. Dorcas’a, Lord Qyburn’ü bulması ve adamı derhal oraya getirmesini söyledi. Jocelyn Swfyt’i mutfağa gönderdi. “Ekmek ve peynir getir, etli hamur ve birkaç elma. Ve şarap. Susadık.”

Qyburn, yemeklerden önce geldi. O sırada Leydi Falyse üç kadeh daha devirmişti ve uyuklamaya başlamıştı, ancak zaman zaman canlanıyor ve tekrar hıçkırıyordu. Kraliçe, Qyburn’ü bir kenara çekti ve ona Sör Balman’ın aptallığını anlattı. “Falyse’in şehre hikâyeler yaymasına müsaade edemem. Yaptığın... iş... için hâlâ kadına ihtiyacın var mı?”

“Var majesteleri. Kuklacılar epey yorgun düştü.”

“O halde kadını al ve ne istiyorsan yap. Lakin kara hücrelere bir kez girdiğinde... gerisini söylememe gerek var mı?”

“Hayır Majesteleri. Anladım.”

“Güzel.” Kraliçe tektar gülümsemesini giyindi. “Tatlı Falyse, Üstat Qyburn burada. Dinlenmeni sağlayacak.”

“Ah,” dedi Falyse hafifçe. “Ah, iyi.”

Kapı Falyse’le Qyburn’ün arkasından kapandığında, Cersei kendine bir kadeh şarap daha doldurdu. “Etrafım düşmanlarla ve embesillerle çevrili,” dedi. Kendi kanına ve ailesine bile güvenemiyordu. Bir zamanlar onun diğer yarısı olan Jaime’ye de. *O benim kılıcım ve kalkanım olacaktı, benim güçlü sağ elim olacaktı. Neden beni sinirlendirmekte ısrar ediyor?*

Bronn bir baş belasından öte değildi elbette. Cersei onun İblis'i sakladığına hiçbir zaman gerçekten inanmamıştı. Tyrion zeki bir adamdı; kraliçenin gazabının Lollys'e yöneleceğini gayet iyi bilir ve Lollys'in piç oğluna onun adının verilmesine asla müsaade etmezdi. Leydi Merryweather bu hususun altını çizmişti ve haklıydı. Bu istihzanın Bronn'un marifeti olduğu hemen hemen kesindi. Cersei, adamı, elinde bir kadeh şarap ve yüzünde arsız bir gülümsemeyle buruşuk üvey oğlunu seyrederken hayal edebiliyordu. *İstediğin kadar sırıt Sör Bronn, yakında çığlık atıyor olacaksın. Hazır yapabiliyorken, yarım akıllı karının ve çalıntı kalenin tadını çıkar. Zamanı geldiğinde seni bir sinek gibi ezeceğim.* Belki de Cersei, ezme işini yapması için Sör Loras'ı gönderirdi. Çiçek Şövalyesi, Ejderha Kayası'ndan sağ dönerse tabii. Bu harika olur. *Eğer tanrılar iyiyse, Loras ve Bronn birbirlerini öldürürler, tıpkı Sör Arryk ve Sör Erryk gibi.* Stokeworth'e gelince... hayır, Cersei, Stokrworth'ü düşünmekten bıkmıştı.

Kraliçe yatak odasına dönene kadar, Taena tekrar uykuya dalmıştı. Cersei'nin başı dönüyordu. Çok fazla şarap ve çok az uyku, dedi kendine. Neticede, her gece iki kere korkunç havadislerle uyandırılmıyordu. *Ben en azından uyandırılabiliyorum. Robert, hükmetmek şöyle dursun, yataktan kalmayacak kadar sarhoş olurdu. Bütün bu meselelerle uğraşmak Jon Arryn'e düşerdi.* Robert'tan daha iyi bir kral olduğunu düşünmek, Cersei'yi mutlu etti.

Pencerelerin dışındaki gökyüzü aydınlanmaya başlamıştı. Cersei, Leydi Merryweather'ın yanına yatağa oturdu. Kadının yumuşak nefesini dinledi, inip kalkan göğsünü seyretti. *Rüyasında Myr'i mi görüyor?* diye merak etti. *Yoksa yüzünde yara izi olan âşığını mı? Reddedilmesi mümkün olmayan siyah saçlı, tehlikeli adamı?* Cersei, Taene'nın Lord Orton'ı düşlemediğinden emindi.

Kadının tek göğsünü kavradı. Önce yumuşak bir şekilde, hafifçe dokunarak, avucundaki saten kadar pürüzsüz teni hissederek. Kadının göğsünü nazikçe sıktı, sonra başparmağını kadının iri meme ucunda gezdirdi, ucun sertleştiğini hissedene kadar parmağını ileri geri hareket ettirdi. Cersei yukarı baktığında, Taena'nın gözleri açıktı. "Güzel mi?" diye sordu kraliçe.

"Evet," dedi Leydi Merryweather.

"Ya bu?" Cersei kadının meme ucunu çimdikledi, sertçe çekti, parmaklarının arasında döndürdü.

Myrli kadın acıyla inledi. "Canımı acıtıyorsunuz."

“Şarap yüzünden,” dedi Cersei. “Yemekte bir sürahi şarap içtim, bir sürahi de dul Stokeworth’le birlikle. Onu sakinleştirmek için içmek zorundaydım.” Taena’nın diğer göğüs ucunu da sıktı. Kadın inledi. “Ben kraliçeyim,” dedi Cersei. “Haklarımı talep ediyorum.”

“Ne isterseniz yapın.” Taena’nın saçları Robert’ınkiler kadar siyahtı, bacaklarının arasındaki tüyler de öyle. Cersei oraya dokunduğunda, kılların sırılsıklam olduğunu hissetti, Robert’ınkiler sert ve kuru olurdu. “Lütfen,” dedi Myrli kadın, “devam edin kraliçem. Bana ne isterseniz yapın. Ben sizinim.”

Ama işe yaramıyordu. Robert’ın ona sahip olduğu gecelerde hissettiği şey her ne idiyse, Cersei onu hissedemiyordu. Bunda haz yoktu, Cersei için yoktu. Taena için, evet. Kadının göğüs uçları iki kara elmastı, kadınlığı ıslak ve sıcaktı. *Robert seni severdi, bir saat için.* Kraliçe, tek parmağını o Myr bataklığına soktu, sonra bir parmağını daha, parmaklarını ileri geri hareket ettirdi. *Ama içine boşaldıktan sonra, adını hatırlamakta bile güçlük çekerdi.*

Cersei, bir kadını, Robert’ı boşalttığı kadar kolay boşaltıp boşaltamayacağını görmek istiyordu. Kadının içine üçüncü parmağını sokarken, *on bin çocuğunuz avucumun içinde zail oldu Majesteleri,* diye düşündü. *Siz horlarken, ben parmaklarımdan oğullarınızı yalıyordum, birer birer, bütün o yapışkan prensleri. Siz hakkınızı alıyordunuz lordum ama ben karanlıkta veliahtlarınızı yiyordum.* Taena titredi. Yabancı bir dilde bir şeyler söyledi, sonra tekrar titredi, sırtını büktü ve çığlık attı. *Vücuduna bir boynuz saplanmış gibi bağırıyor,* diye düşündü kraliçe. Bir an için, parmaklarının bir yaban domuzunun dişleri olduğunu ve Myrli kadını kasıklarından boğazına kadar parçaladığını hayal etti.

Hâlâ işe yaramıyordu.

Cersei elini geri çekmeye çalıştığında, Taena yakaladı ve parmakları öptü. “Tatlı kraliçe, size nasıl zevk verebilirim?” Elini Cersei’nin bacaklarının arasına götürdü. “Bana benden ne istediğini söyle aşkım.”

“Beni rahat bırak.” Cersei yatağın diğer tarafına yuvarlandı ve yatak örtüsünü üstüne çekti, titriyordu. Şafak söküyordu. Birazdan sabah olacak ve bütün bunlar unutulacaktı.

Bunlar asla olmamıştı.

Jaime

Borazanların çıkardığı metalik ses, akşam karanlığının durgun ve mavi havasını kesti. Josmyn Peckledon hemen ayağa fırladı, efendisinin kılıç kemerini getirmeye koştu.

Çocuğun içgüdüleri iyi. “Haydutlar gelişlerini duyurmak için borazan çalmazlar,” dedi Jaime çocuğa. “Kılıcıma ihtiyacım olmayacak. Kuzenim geldi, Batı Muhafızı.”

Jaime çadırından çıktığında süvariler atlarından iniyordu; yarım düzine şövalye, yirmi atlı okçu ve yirmi silahlı asker. Altın yaldızlı örgü zırh ve tilki kürkü bir pelerin giyen sakallı bir adam, “Jaime!” diye kükredi. “Çok cılız ve beyazlar içinde! Üstelik sakallı!”

“Bu mu? Senin yelenle kıyaslanınca en fazla kirli sakal sayılır kuzen.” Sör Daven’ın fırça gibi sert sakalları ve gür bıyıkları, çalılığa benzeyen favorilerine karışmıştı. Daven’ın çıkardığı miğfer, adamın kafasının tepesindeki karmakarışık sarı fundalığı dümdüz etmişti. Onca kılın içinde bir yerlerde, yassı bir burun ve hayat dolu ela gözler vardı. “Haydutlar usturanı mı çaldı?”

“Babamın intikamını alana kadar saçımı ve sakalımı kesmeyeceğime dair yemin ettim.” Bu kadar aslan görünüşlü bir adam için, Daven Lannister’ın sesi tuhaf bir şekilde koyun gibi çıkıyordu. “Ama Genç Kurt, Karstark’a benden önce ulaştı. İntikamımı elimden aldı.” Miğferini bir yavere uzattı ve metalin ağırlığıyla ezilmiş olan saçlarını parmaklarıyla taradı. “Kıllı olmayı seviyorum. Geceler soğudu ve sakallar yüzümü sıcak tutuyor. Üstelik Genna hala, bende çene yerine kiremit olduğunu söylerdi.” Jaime’yi kolundan yakaladı. “Fısıltılı Orman’dan sonra senin için endişelendik. Stark’ın ulu kurdu senin boğazını parçaladı diye duyduk.”

“Benim için gözyaşı döktün mü kuzen?”

“Lannis Limanı’nın yarısı yas tuttu. Dişi olan bölümü.” Sör Daven’ın bakışları Jaime’nin bilek köküne gitti. “Yani doğru. O piçler senin kılıç elini aldı.”

“Yeni bir elim var, altından. Tek elli olmakla ilgili söylenecek çok şey var. Kadehi devirmek korkusuyla daha az şarap içiyorum ve sarayda kıçımı daha az kaşıyorum.”

“Evet, güzelmiş. Belki ben de kendi elimden kurtulmalıyım.” Daven güldü. “Elini Catelyn Stark mı aldı?”

“Vargo Hoat.” *Bu masallar nereden çıkıyor?*

“Qohorlu mu?” Sör Daven tükürdü. “Bu Hoat ve Cesur Dostlar için. Babana Hoat’un peşine düşeceğimi söyledim ama o bunu reddetti. ‘Bazı görevler aslana uygundur lakin arama işinin keçilere ve köpeklere bırakılması gerekir,’ dedi.”

Bunlar Lord Tywin’in sözleriydi, Jaime biliyordu, babasının sesini duyabiliyordu. “İçeri gel kuzen. Konuşmamız gerek.” Garrett maltızları yakmıştı, korlaşmış kömürler çadırın içini yakut rengi bir sıcaklıkla doldurmuştu. Sör Daven pelerinini çıkarıp Küçük Lew’a fırlattı. “Sen bir Piper mısın evlat?” diye gürledi. “Pek çelimsiz görünüyorsun.”

“Ben Lewys Piper’ım lordum.”

“Bir zamanlar bir meydan dövüşünde ağabeyini iyice benzetmiştim. Kalkanında dans eden çıplak kızın onun kardeşi olup olmadığını sorduğumda, o küçük ve çelimsiz budala epey alınmıştı.”

“Dans eden kız, hanedanımızın armasıdır. Kız kardeşimiz yok.”

“Çok yazık. Armanızın güzel memeleri var. Lakin ne çeşit bir adam çıplak bir kızın arkasına saklanır? Ağabeyinin kalkanına her vuruşumda, kendimi namert hissetmiştim.”

“Yeter,” dedi Jaime gülerek. “Çocuğu rahat bırak.” Pia şarap kaynatıyordu, bir kaşıkla kazanı karıştırıyordu. “Nehirova’da neyle karşılaşacağımı öğrenmem gerek.”

Daven omuzlarını silkti. “Kuşatma devam ediyor. Karabalık kalenin içinde oturuyor, biz dışarıda kampta oturuyoruz. Doğrusunu istersen çok sıkıcı.” Bir kamp taburesinin üstüne oturdu. “Hâlâ savaşta olduğumuzu hatırlamamız için Tully’nin bir hücum yapması gerek. O arada birkaç Frey katletse hiç fena olmaz. En başta Ryman. Adam ayık olduğundan çok sarhoş. Ah, bir de Edwyn. Babası kadar kalın kafalı değil ama bir çıban nasıl irinle doluysa, o da nefretle dolu. Ve bizim kendi Sör Emmon’ımız... hayır, *Lord* Emmon, Yedi bizi kurtar, adamın yeni unvanını unutmamalıyız... Nehirova Lordu’muz, bana kuşatmayı nasıl sürdüreceğimi söylemekten başka hiçbir şey yapmıyor. Kaleyi, yeni makamına *zarar vermeden* almamı istiyor.”

“Şarap kaynadı mı?” diye sordu Jaime, Pia’ya.

“Evet lordum.” Kız konuşurken ağzını örttü. Peck şarabı altın bir tepside getirdi. Sör Daven eldivenlerini çıkardı ve kadehlerden birini aldı.

“Teşekkürler evlat. Sen kimsin?”

“Eğer lordum memnun olacaksa, Josmyn Peckledon.”

“Peck, Karasu’da tam bir kahramandı,” dedi Jaime. “İki şövalye öldürdü ve ikisini de esir aldı.”

“Göründüğünden daha tehlikeli olmalısın delikanlı. O bir sakal mı yoksa yüzündeki çamuru temizlemeyi mi unuttun? Stannis Baratheon’ın karısında bile daha gür bir bıyık var. Kaç yaşındasın?”

“On beş, sör.”

Sör Daven güldü. “Kahramanlarla ilgili en iyi şey nedir bilir misin Jaime? Hepsi genç ölür bize daha çok kadın kalır.” Kadehi yavere geri fırlattı. “Şunu tekrar doldursan ben de sana kahraman derim. Çok susadım.”

Jaime kendi kadehini sol eliyle kaldırdı ve bir yudum şarap içti. Göğsüne şarabın sıcaklığı yayıldı. “Ölmesini istediğin Freyler’den bahsediyordun. Ryman, Edwyn, Emmon...”

“Ve Walder Nehir,” dedi Daven, “o fahişe çocuğu. Piç olmaktan nefret ediyor ve piç olmayan herkesten nefret ediyor. Ama Sör Perwyn düzgün bir adama benziyor, onun canını bağışlayabilirim. Kadınların canını da. Duyduğuma göre içlerinden biriyle evlenmem gerekiyormuş. Aklıma gelmişken, Lord baban bana bu evlilikten bahsetmeliydi. Benim babam, Öküzağzı’ndan önce Paxter Redwyne’la görüşüyordu, bunu biliyor muydun? Redwyne’ın gayet kıymetli bir çeyize sahip kızı var...”

“Desmera?” Jaime güldü. “Çillerden ne kadar hoşlanırsın?”

“Eğer seçeneklerim çiller ve Freyler ise... Lord Walder’ın kızlarının yarısı gelincik gibi görünüyor.”

“Sadece yarısı mı? Şükret. Darry’de Lancel’ın karısını gördüm.”

“Kapıkulübesi Ami. Tanrılar merhamet edin. Lancel’ın o kızı seçtiğine inanamıyorum. O çocuğun sorunu ne?”

“Kendini dine verdi,” dedi Jaime, “ama kızı o seçmedi. Leydi Amerei’nin annesi bir Darry. Amcamızın düşüncesine göre Amerei, Lancel’ın Darry halkını kazanmasına yardım edecek.”

“Nasıl? Onları düzerek mi? Ona neden Kapıkulübesi Ami dediklerini biliyor musun? Yivli kapısını önünden geçen her şövalyeye açtığı için. Lancel kendine boynuzlu bir miğfer yaptırsa iyi olur.”

“Buna gerek kalmayacak. Kuzenimiz Kral Toprakları’na gidiyor, Yüce Rahip’in kılıçlarından biri olmak için yemin etmeye”

Eğer Jaime, Lancel’ın bir oyuncunun maymunu olmaya karar verdiğini söyleseydi, Sör Daven bundan daha şaşkın görünemezdi. “Ciddi değilsin.

Benimle dalga geçiyorsun. Eğer çocuğu *bunu* yapmaya yönelttiyse, Kapıkulübesi Ami duyduğumdan da çirkin olmalı."

Jaime, Leydi Amerei'nin yanından ayrıldığında, kız bir yandan biten evliliği için ağlıyor bir yandan da Lyle Crakehall'ın onu teselli etmesine izin veriyordu. Kızın gözyaşları, avluda bekleyen akrabalarının yüzlerindeki sert ifadeler kadar endişe verici değildi. "Umarım sen de yemin etmeye niyetli değilsindir kuzen," dedi Jaime. "Freyler evlilik anlaşmalarıyla ilgili konularda epey asabi oluyorlar. Ben olsam, onları tekrar hayal kırıklığına uğratmak istemezdim."

Sör Daven güldü. "Endişelenme, ben kendi gelinciğimle evleneceğim ve yatağa gireceğim. Robb Stark'a neler olduğunu biliyorum. Lakin Edwyn'in anlattıklarından anladığım kadarıyla henüz çiçek açmamış kızlardan birini seçmeliyim, aksi takdirde Kara Walder'ın kıza benden önce uğradığım öğrenebilirim. Bahse girerim ki Kapıkulübesi Ami'yle de yatmıştır, hem de birçok kez. Belki de Lancel'ın dindarlığının ve Kevan amcanın ruh halinin sebebi budur."

"Sör Kevan'ı gördün mü?"

"Evet. Batıya giderken buradan geçti. Kaleyi almamıza yardım etmesini istedim ama umursamadı. Burada olduğu bütün zaman boyunca kara kara düşündü. Yeterince nazikti ama çok soğuktu. Batı Muhafızı olmayı asla istemediğime dair yemin ettim ve bu onurun ona bahşedilmesi gerektiğini söyledim. Bana karşı kin beslemediğini beyan etti ama bunu sesinin tonundan anlamak mümkün değildi. Burada üç gün kaldı ve benimle üç kelime konuşmadı. Keşke gitmeseydi, onun önerilerinden faydalanabilirdim. Frey dostlarımız Sör Kevan'ı sinirlendirmeye cesaret edemezdi, beni sürekli sinirlendiriyorlar."

"Anlat," dedi Jaime.

"Anlatayım ama nereden başlayayım? Ben koçbaşları ve kuşatma kuleleri inşa ederken, Ryman Frey bir darağacı kurdu. Her gün şafak vaktinde Edmure Tully'yi darağacına çıkarıyor, adamın boynuna bir ilmek geçiriyor ve kale teslim olmadığı takdirde Edmure'un asılacağını söylüyor. Karabalık bu maskaralığı hiç umursamıyor ve akşam olduğunda Lord Edmure tekrar aşağı indiriliyor. Karısı hamile, biliyor muydun?"

Bilmiyordu. "Edmure kızla yatmış mı? Kırmızı Düğün'den sonra?"

"Kırmızı Düğün *sırasında* yatıyorlarmış. Roslin minik, sevimli bir şey. Gelinciğe benzemiyor. Üstelik tuhaf bir şekilde Edmure'dan hoşlanıyor. Perwyn, Roslin'in bir kız evlat için dua ettiğini söyledi."

Jaime bir an düşündü. “Edmure’un bir oğlu olduğu anda, Lord Walder’ın Edmure’a ihtiyacı kalmayacak.”

“Bence de öyle. Eniştemiz Emm... ah, *Lord* Emmon... Edmure’un derhal asılmasını istiyor. Tully soyadlı bir Nehirova Lordu’nun varlığı, onu bir başka Tully’nin doğumu kadar rahatsız ediyor. Her gün, Sör Ryman’ın Tully’yi asmasını *sağlamam* için bana yalvarıyor, nasıl yalvardığını hiç sorma. Bütün bunlar olup biterken, diğer kolumu da Lord Gawen Westerling çekiştiriyor. Karabalık, adamın leydi karısını ve üç sümüklü eniğini kalede tutuyor. Lord, Freyler’in Edmure’u asması durumunda, karısının ve çocuklarının öldürüleceğinden korkuyor. Çocuklardan biri Genç Kurt’un küçük kraliçesi.”

Jaime, Jeyne Westerling’le tanıştığını düşünüyordu ama kızın neye benzediğini hatırlayamıyordu. *Bir krallığa bedel olmak için, gerçekten güzel olmalı.* “Sör Brynden çocukları öldürmez,” dedi kuzenine. “O adam o kadar kara bir balık değil.” Nehirova’nın neden hâlâ düşmediğini anlamaya başlıyordu. “Bana nasıl mevzilendiğini anlat kuzen.”

“Kalenin etrafını tamamen kuşattık. Sör Ryman ve Freyler, Tökeztaş’ın kuzeyinde. Kızıl Çatal’ın güneyinde Lord Emmon, Sör Forley Prester ve senin eski ordundan geriye kalanlar var. Kırmızı Düğün’den sonra bizim tarafımıza geçen nehir lordları da orada. Acınası bir sürü olduklarını söyleyebilirim. Çadırlarının içinde oturup surat asıyorlar ve başka bir şey yapmıyorlar. Benim kampım nehirlerin arasında, hendeği ve Nehirova’nın ana kapılarını görüyor. Tekneyle kaçışları önlemek için Kızıl Çatal’ın üstüne bir set attık, setin savunmasından Manfryd Yew ve Raynard Ruttiger sorumlu. Onlara balık tutmaları için ağlar da verdim. Karnımızı doyurmamıza yardım ediyorlar.”

“Kaleyi açlık yüzünden teslim olmaya zorlayabilir miyiz?”

Sör Daven başını sağa sola salladı. “Karabalık, Nehirova’daki bütün gereksiz ağızları kovdu ve toprakları silip süpürdü. İnsanları ve atları tam iki yıl boyunca sağ tutmaya yetecek kadar erzakı var.”

“Bizim yiyecek durumumuz nedir?”

“Nehirlerde balık olduğu sürece açlıktan ölmeyiz ama atları nasıl besleyeceğimizi bilmiyorum. Freyler, İkizler’den yiyecek ve yem taşıyor fakat Sör Ryman paylaşacak kadar yemeğe ve yeme sahip olmadığını iddia ediyor, yani kendi yiyeceğimizi kendimiz bulmak zorundayız. Yiyecek bulmaları için gönderdiğim adamların yarısı geri dönmüyor. Bazıları

kaçıyor. Diğerlerini, boyunlarında iplerle, ağaçların altında çürür halde buluyoruz.”

“Evvelki gün biz de birkaçına rastladık,” dedi Jaime. Onları Addam Marbrand’in keşif süvarileri bulmuştu. Cesetler bir elma ağacının dalında sallanıyordu, yüzleri siyahtı, çırılçıplak soyulmuşlardı ve her adamın ağzına bir elma tıkılmıştı. Hiçbiri yaralı değildi; teslim oldukları çok açıktı. Güçlüdomuz bu manzarayı görünce öfkeden köpürmüştü, savaşçıların ellerini ayaklarını bağlayan ve onları süt domuzlarıymış gibi öldüren adamların kafasını alacağına dair intikam yemin etmişti.

Jaime hikâyeyi anlattığında, “Haydutların işi olabilir,” dedi Sör Daven, “belki de değildir. Çevrede hâlâ kuzeyli adamlardan oluşan çeteler var. Ve Üç Dişli Mızrak Lordları dizlerini bükmüş olsalar da, bana öyle geliyor ki onların kalpleri hâlâ... kurttan yana.”

Jaime, maltızların yanında duran ve konuşmaları dinlemiyormuş gibi yapan yaverlerine baktı. Lewys Piper ve Garrett Paege, nehir lordlarının oğullarıydı. Jaime çocuklarının ikisini de sevmeye başlamıştı ve onları Sör Ilyn’e vermek zorunda kalmaktan nefret ederdi. “İpler bana Dondarrion diyor.”

“Düğüm atmayı bilen tek adam yıldırım lordu değil. Bana Lord Beric deme. Adam kâh burada, kâh orada, kâh her yerde. Fakat peşine birini gönderdiğinde, Beric çiy gibi eriyip yok oluyor. Nehir lordları ona yardım ediyor, bundan şüphen olmasın. Kahrolası gezici bir lord, buna inanabiliyor musun? Bir gün adamın öldüğünü duyuyorsun, ertesi gün adamın öldürülemez olduğunu anlatıyorlar.” Sör Daven şarap kadehini yere bıraktı. “Keşifçilerim, geceleri yüksek yerlerde ateşler gördüklerini rapor ediyor. İşaret ateşleri olduğunu düşünüyorlar... çevremizde gözcülerden oluşmuş bir halka var sanki. Köylerde de ateşler yanıyor. Yeni bir tanrı...”

Hayır, eski bir tanrı. “Thoros, Dondarrion’la birlikte; eskiden Robert’ın içki arkadaşı olan şişman Myrli rahip.” Jaime’nin altın eli masanın üstündeydi. Jaime ele dokundu ve maltızların loş ışığıyla pırıldayan metali seyretti. “Mecbur kalırsak Dondarrion’la uğraşırız ama önceliğimiz Karabalık olmalı. Sör Brynden, davasının umutsuz olduğunu anlamalı. Onunla görüşmeyi denedin mi?”

“Sör Ryman denedi. Yarı sarhoş ve öfkeli bir halde, tehditler savurarak kale kapılarına gitti. Karabalık siperlerde göründü ve temiz sözleri kirli adamlar için heba etmeyeceğini söyledi. Sonra Ryman’ın atının sağrısına bir ok sapladı. At şahlandı, Frey çamura düştü, ben öyle şiddetli güldüm ki

az kalsın altımı ıslatıyordum. Eğer kalenin içindeki ben olsaydım, o oku Ryman'ın yalancı boğazına saplardım."

"Onunla konuşurken bir boyun zırhı takacağım," dedi Jaime yarım bir gülümsemeyle. "Karabalık'a cömert şartlar önermek niyetindeyim." Eğer bu kuşatmayı hiç dökülmeden bitirebilirse, kimse onun Tully Hanedanı'na karşı silahına davrandığını söylemezdi.

"İstersen dene lordum ama sözlerin zafer kazandıracağını zannetmiyorum. Kaleye saldırmak zorundayız."

Kısa bir zaman öncesine kadar Jaime de aynı şey için ısrar ederdi. İki yıl boyunca burada oturup Karabalık'ın açlıktan kırılmasını bekleyemeyeceğini biliyordu. "Ne yapacaksak derhal yapmalıyız," dedi. "Benim yerim Kral Toprakları, kralın yanı."

"Evet," dedi Daven. "Kardeşinin sana ihtiyacı olduğundan eminim. Kevan'ı neden gönderdi? Onu El yapacağını düşünüyordum."

"Kevan kabul etmedi." *O benim kadar kör değildi.*

"Kevan, Batı Muhafızı olmalı. Yahut sen. Bu onur için müteşekkir olmadığı mı sanma ama amcamız benden iki kat yaşlı ve bir kumandan olarak çok daha tecrübeli. Benim bunu asla istemediğimi biliyordur umarım."

"Biliyor."

"Cersei nasıl? Her zamanki gibi güzel mi?"

"Göz alıcı." *Kaypak.* "Altın." *Bir soytarı altını kadar sahte.* Jaime geçen gece rüyasında, Cersei'yi Ay Oğlan'ı düzerken yakalamıştı. Soytarıyı öldürmüş ve kardeşinin dişlerini altın eliyle kırmıştı, tıpkı Gregor Clegane'in zavallı Pia'ya yaptığı gibi. Rüyalarında Jaime'nin her zaman iki eli vardı, biri altından yapılmıştı ama tıpkı diğeri gibi çalışıyordu. "Nehirova'daki işimiz ne kadar çabuk biterse, Cersei'nin yanına o kadar çabuk dönerim." Jaime ondan sonra ne yapacağını hiç bilmiyordu.

Kuzeniyle bir saat daha konuştu. Batı Muhafızı gittiğinde Jaime altın elini taktı, kahverengi pelerinini giydi ve çadırların arasında dolaşmaya çıktı.

Doğruyu söylemek gerekirse, bu yeni hayatı sevmişti. Arazide, askerlerin arasında, kendini sarayda hiç hissetmediği kadar rahat hissediyordu. Bir yemek ateşinin başında oturan üç arbaletçi, ona bir yaban tavşanını paylaşmayı önerdi. Bir başka yemek ateşinde, genç bir şövalye, bir savaş çekicinden korunmanın en iyi yolunun ne olduğunu sordu. Jaime nehrin kıyısında, iki silahlı askerin omuzlarında su güreşi yapan çamaşırcı

kızları seyretti. Kızlar yarı sarhoş ve yarı çıplaktı. Kahkahalar atıyor ve ellerindeki pelerinleri birbirlerine savuruyorlardı, bir düzine adam onlar için tezahürat yapıyordu. Jaime, Tatlı Raff'in omuzlarındaki sarışın kızın üstüne bir bakır yıldız koydu. Raff kızla birlikte sazların arasına devrildiğinde, Jaime bakır yıldızını kaybetti.

Nehrin karşısında kurtlar uluyordu. Söğüt ağaçlarının dalları aralarında esen rüzgârla kıvranıp fısıldıyordu. Jaime, Sör Ilyn'i, çadırının dışında tek başına otururken buldu, adam bir bileği taşıyla büyükkılıcını biliyordu. Jaime, "Gel," dedi ve sessiz şövalye hafifçe gülümseyerek ayağa kalktı. *Bundan keyif alıyor,* diye fark etti Jaime. *Beni öldürmek ona daha büyük bir keyif verir.* Kılıç kullanmakta iyiye gittiğine inanmaktan hoşlanıyordu ama ilerleme ağırdı ve bedeli vardı. Çeliğin, yünün ve kaynatılmış derinin altındaki Jaime Lannister; kesiklerden, yara kabuklarından ve morluklardan bir duvar halısıydı.

Jaime ve Sör Ilyn kampın dışına çıkarken, bir devriye onlara parola sordu. Jaime adamın koluna altın eliyle vurdu. "Dikkatli ol. Etrafta kurtlar var." Kızıl Çatal'ın aşağısına doğru at sürdüler ve o gün öğle vakti önünden geçtikleri yanık köyün yıkıntılarına gittiler. Gece danslarını orada, kararmış taşların ve soğumuş közlerin arasında yaptılar. Üstünlük bir süre için Jaime'deydi. Belki de eski maharetleri ona geri dönüyordu. Belki de bu gece, morarmış ve kanlı bir halde uyuyan Sör Ilyn olurdu.

Sör Ilyn, Jaime'nin düşüncelerini duymuş gibiydi. Onun son darbesini tembel bir savunmayla bertaraf etti ve Jaime'yi nehrin içine iten bir karşı atak yaptı. Çamur, Jaime'nin çizmesini ayağından çıkardı, Jaime dizlerinin üstüne düştü, boğazında sessiz şövalyenin kılıcı vardı, kendi kılıcı sazların arasında kaybolmuştu. Payne'in yüzündeki çiçek hastalığı izleri, ay ışığında kraterler kadar büyük görünüyordu. Adam yine o lak sesini çıkardı ve kılıcını yukarı doğru hareket ettirdi, kılıç Jaime'nin dudaklarının arasında durdu. Ilyn ancak o zaman geri çekildi ve çeliğini kınına soktu.

Jaime, altın elindeki çamuru temizlerken, *omuzlarımın üstüne bir fahişe alıp Tatlı Raff'e meydan okusaydım daha iyi ederdim,* diye düşündü. Bir yanı, altın eli olduğu yerden söküp nehre fırlatmak istiyordu. El hiçbir işe yaramıyordu ve sol el de daha iyi değildi. Sör Ilyn atların yanına döndü, Jaime'yi kendi başına ayağa kalkması için yalnız bıraktı. *En azından iki ayağım var.*

Yolculuğun son günü soğuk ve rüzgârlıydı. Rüzgâr, çıplak ağaçların dallarını tıkırdatıyor ve Kızıl Çatal'ın kıyısındaki sazlıkların boynunu

büküyordu. Kuzeni Daven'ın yanında at süren Jaime, Kral Muhafızları'nın kışlık yünlülerini giymiş olmasına rağmen, teninde rüzgârın çelik dişlerini hissedebiliyordu. Tökeztaş'ın Kızıl Çatal'la birleştiği dar noktada yükselen Nehirova'yı gördüklerinde akşamüstü olmuştu. Tully kalesi, pruvasını nehrin aşağısına doğru çevirmiş muazzam bir taş gemiye benziyordu. Kalenin kumtaşından örülmüş duvarları, kırmızı ve altın renkli ışıklarla boyanmıştı. Duvarlar Jaime'nin hatırladığından daha yüksek ve daha kalın görünüyordu. *Bu ceviz kolay kırılmayacak,* diye düşündü Jaime. Eğer Karabalık onu dinlemezse, Jaime'nin Leydi Catelyn'e verdiği yemini bozmaktan başka seçeneği kalmayacaktı. Kralına verdiği yemin daha önce geliyordu.

Nehrin üstündeki set ve kuşatmacı ordunun üç büyük kampı, tam olarak Daven'ın tarif ettiği gibiydi. Sör Ryman'ın kuzeyde kurduğu kamp, en büyük ve en nizamsız kamptı. Çadırların üzerinde, bir mancınık kadar uzun, devasa bir darağacı yükseliyordu. Darağacının üstünde tek başına bir suret duruyordu, boynunda ip vardı. *Edmure Tully.* Jaime keskin bir acıma duygusu hissetti. *Onu her gün, boynuna bir ip dolayıp oraya dikmek... kafasını kesip bu işi bitirmek daha iyi.*

Darağacının arkasında, çadırlar ve yemek ateşleri perişan bir düzensizlikle araziye yayılmıştı. Frey lordları ve şövalyeleri, çadırlarını tuvalet çukurlarının yukarısında rahatça yükseltmişti. Aşağısı çamurlu barakalardan ve öküz arabalarından ibaretti. "Sör Ryman bu delikanlıların sıkılmasını istemiyor. Bu yüzden onlara fahişe, horoz dövüşü ve domuz dövüşü veriyor," dedi Sör Daven. "Kendine kahrolası bir şarkıcı bile tuttu. Halamız, Lannis Limanı'ndan Beyazgülüşlü Wat'ı getirince, Ryman da ondan aşağı kalmayıp bir *şarkıcı* buldu. Nehri kesip bir baraj oluştursak ve bu adamların hepsini yükselen suyun içinde boğsak olmaz mı kuzen?"

Jaime, kale siperindeki mazgal dişlerinin arkasında hareket eden okçuları görebiliyordu. Siperlerin üzerinde Tully Hanedanı'nın sancağı dalgalanıyordu; kırmızı ve mavi çizgili zeminde gümüş bir alabalık. Fakat en yüksek kulenin tepesinde farklı bir bayrak uçuyordu; Starklar'ın ulu kurduyla süslenmiş uzun, beyaz bir sancak. "Nehirova'yı ilk gördüğümde yaz çimenleri kadar yeşil bir yaverdim," dedi Jaime kuzenine. "Yaşlı Sumner Crakehall, beni bir mesaj getirmem için göndermişti, kuzgunlara teslim edilemeyecek kadar önemli bir mesaj olduğunu söylemişti. Lord Hoster vereceği cevabı düşünürken, beni on beş gün boyunca burada tutmuş ve her yemekte kızı Lysa'nın yanına oturmuştu."

“Beyazları giymen boşuna değilmiş. Ben de aynı şeyi yapardım.”

“Ah, Lysa söylendiği kadar korkutucu değildi.” Aslında Lysa güzel bir kızdı, gamzeli ve narindi, kızıl renkli uzun saçları vardı. *Fakat ürkekti. Uzun sessizliklere ve kıkırdama krizlerine meyilliydi, Cersei’deki ateşten yoksundu.* Lysa’nın ablası daha ilginç görünüyordu ama Catelyn kuzeyli bir delikanlıya söz verilmişti, Kışyarı vârisine... fakat o yaşta, Jaime’yi ilgilendiren şey kızlar değil Hoster’ın meşhur kardeşiydi, şöhretini Basamaktaşı’nda Dokuzmetelik Kralları’yla dövüşerek kazanmış olan Brynden Tully. Jaime, Sör Brynden’i, Canavar Maelys ve Abanoz Prens’le ilgili hikâyeler anlatması için sıkıştırmış ve zavallı Lysa’yı sürekli görmezden gelmişti. *Sör Brynden benim şimdiki yaşından daha gençti,* diye düşündü Jaime, *ben de Peck’ten daha gençtim.*

Kızıl Çatal’daki en yakın geçit kalenin yukarısındaydı. Sör Daven’ın kampına ulaşmak için, Emmon Frey’in kampının içinden ve diz çökerek tekrar kral huzuruna kabul edilen nehir lordlarının çadırlarının önünden geçmek zorunda kaldılar. Jaime; Lychester’ın, Vance’in, Roote’un ve Goodbrook’un sancaklarını gördü. Smallford Hanedanı’nın pelitleri ve Lord Piper’ın dans eden bakiresi de oradaydı ama Jaime’yi duraksatan, *görmediği* sancaklardı. Mallister’ın gümüş kartalı ortada değildi. Bracken’ın kızıl atı, Rygerlar’ın söğüdü, Paege’in birbirine dolanmış yılanları da yoktu. Bu hanedanların hepsi, Demir Taht’a yeniden bağlılık, yemini vermişti ama hiçbiri kuşatmaya katılmak için Nehirova’ya gelmemişti. Jaime, Brackenlar’ın Blackwoodlar’la savaştığını biliyordu, onların yokluğunun sebebi buydu ama diğerleri...

Yeni dostlarımız, dost değil. Sadakatleri yüzeysel. Nehirova alınmak zorundaydı ve bu hemen olmalıydı. Kuşatma ne kadar uzarsa diğer asiler o kadar cesaretlenecekti, Tytos Blackwood gibi.

Geçide vardıklarında, Tetik’in Kennos’u Herrock’un Borusu’nu üfledi. *Bu ses Karabalık’ı siperlere çıkarmalı.* Sör Hugo ve Sör Dermot, nehrin karşısına geçerken Jaime’ye rehberlik ettiler. Kral Muhafızları’nın beyaz bayrağını ve Tommen’ın geyikli aslanlı sancağını dalgalandırarak çamurlu suların içinde ilerlediler. Kafilenin geri kalanı onları takip etti.

Yeni bir kuşatma kulesinin yükseltildiği yerde, Lannister kampı ahşap çekiçlerin gürültüsüyle çınlıyordu. İnşası tamamlanmış iki kule daha vardı, çiğ at derisiyle kaplanmışlardı. Kulelerin arasında salıncaklı bir koçbaşı duruyordu; zincirlerle ahşap bir çatıya asılmış, bir ucu sivriltilip ateşle

sertleştirilmiş bir ağaç gövdesi. *Görünüşe göre, kuzenim tembel tembel oturmamış.*

“Lordum,” dedi Peck, “çadırınızın nereye kurulmasını istersiniz?”

“Şuraya, şu tümseğin üstüne.” Jaime altın eliyle tümseği gösterdi, eli bu işi için uygun değildi gerçi. “Yük arabaları şuraya, at sıraları şuraya. Kuzenimin kazdığı tuvalet çukurlarını kullanacağız. Sör Addam, kampın çevresini kontrol edin ve zayıf noktaları belirleyin.” Jaime herhangi bir saldırı beklemiyordu ama Fısıltılı Orman’da da beklememişti.

“Bir savaş konseyi için gelincikleri çağırayım mı?” diye sordu Daven.

“Ben Karabalık’la konuşana kadar çağırma.” Jaime bir el işareti yaparak Sakalsız Jon Bettley’yi çağırdı. “Bir barış sancağı çıkar ve kaleye bir mesaj götür. Sör Brynden Tully’ye, yarın sabah ilk ışıkta onunla görüşmek istediğimi ilet. Hendeğin kenarına kadar gideceğim ve onunla açılır kapanır köprünün üstünde buluşacağım.”

Peck endişeli görünüyordu. “Lordum, yaycılar sizi...”

“Yapmayacaklar.” Jaime atından indi. “Çadırımı kurun ve sancaklarımı dikin.” *Ve kimin, ne kadar çabuk geleceğini görelim.*

Çok zaman geçmesi gerekmedi. Pia maltızın içindeki kömürleri yakmaya çalışıyordu. Peck kıza yardım etmeye gitti. Jaime son zamanlarda, çadırın bir köşesinde düzüşen Peck’le Pia’nın seslerini dinleyerek uykuya dalıyordu. Garrett, Jaime’nin baldır zırhının kayışlarını çözerken çadırın kapısı açıldı. “Sonunda geldin demek,” diye gürledi Jaime’nin halası. Kapı boşluğunu tamamen doldurmuştu, arkasında Frey kocası vardı. “Geç bile kaldın. Yaşlı ve şişman halana sarılmayacak mısın?” Kadın kollarını açtı ve Jaime’ye sarılmaktan başka bir şans bırakmadı.

Genna Lannister, gençliğinde biçimli bir kadındı ve sürekli korsajlarından taşardı. Kadının şimdi sahip olduğu tek biçim, kareydi. Yüzü geniş ve pürüzsüzdü, boynu kalın ve pembe bir sütundu, kalçası devasaydı. Jaime kadına vazifeşinas bir şekilde sarıldı ve kulağının çekilmesini bekledi. Halası, Jaime kendini bildi bileli onun kulağını çekerdi bugün aynı şeyi yapmadı. Kulağını çekmek yerine, Jaime’nin yanağına yumuşak ve ıslak bir öpücük kondurdu. “Kaybın için üzgünüm.”

“Yeni bir el yaptırdım, altından.” Jaime kadına elini gösterdi.

“Çok güzel. Sana altın bir baba da yapacaklar mı?” Leydi Genna’nın sesi sertti. “Bahsettiğim kayıp, Tywin’di.”

“Tywin Lannister gibi bir adam bin yılda bir gelir,” dedi Genna’nın kocası. Emmon Frey, titrek elleri olan huysuz bir adamdı. Altmış kilo

çekiyor olmalıydı... ama sadece ıslakken ve zırh kuşanmışken. Tarladaki yabani otlara benziyordu, bahsedilecek bir çenesi yoktu ve boğazındaki âdemelmasının şekilsiz çıkıntısı adamı iyice tuhaf gösteriyordu. Daha otuzuna gelmeden bütün saçları beyazlamıştı. Şimdi altmış yaşındaydı ve kafasında sadece birkaç beyaz tel kalmıştı.

Jaime yaverlerini ve Pia'yı gönderdikten sonra, "Son zamanlarda tuhaf hikâyeler duyuyoruz," dedi Leydi Genna. "Neye inanacağımı bilmiyorum. Tywin'i Tyrion'ın öldürdüğü doğru mu? Yoksa bu, Cersei'nin yaydığı iftira dolu bir dedikodu mu?"

"Gayet doğru." Jaime'nin altın elinin ağırlığı rahatsız edici olmaya başlamıştı. Eli bileğine bağlayan kayışları çekiştirdi.

"Bir oğulun babasına el kaldırması korkunç bir şey," dedi Sör Emmon. "Batıdiyar karanlık günler yaşıyor. Artık Lord Tywin yok ve ben hepimiz için endişeleniyorum."

"Sen Tywin buradayken de hepimiz için endişeleniyordun." Genna geniş poposunu bir kamp taburesine oturttu. Tabure kadının ağırlığıyla çatırdadı.

"Yeğenim, bize oğlumuz Cleos'tan ve onun nasıl öldüğünden bahset."

Jaime son kayışı da söktü ve altın elini bir kenara bıraktı. "Haydutlar tarafından saldırıya uğradık. Sör Cleos onları dağıttı ama bu onun canına mal oldu." Jaime zorlanmadan yalan söylemişti, halasının ve Frey'in memnun olduğunu görebiliyordu.

"Oğlan cesaret sahibiydi, hep bunu söyledim. Cesaret onun kanındaydı." Sör Emmon konuştuğunda, dudaklarında pembemsi köpükler pırıldıyordu; çiğnemekten hoşlandığı ekşi yaprakların hediyesi.

"Kemikleri Kaya'nın altına, Kahramanlar Koridoru'na defnedilmeli," dedi Leydi Genna. "Nereye gömüldü?"

Hiçbir yere. Kanlı Oyuncular onun cesedini soydular ve etini leş kargalarına bıraktılar. "Bir derenin yanına," dedi Jaime. "Bu savaş bittiğinde o yeri bulacağım ve Cleos'u eve göndereceğim."

"Bu savaş..." Lord Emmon boğazını temizledi, boğazındaki âdemelması yukarı hareket etti. "Kuşatma makinelerini göreceksin. Koçbaşları, mancınıklar, kuleler. Böyle olmaz Jaime. Daven benim duvarlarımı yıkmak ve kapılarımı kırmak istiyor. Zift varillerinden ve kaleyi ateşe vermekten bahsediyor. Benim kalemi." Kolunun içinden bir parşömen çıkarıp Jaime'nin yüzüne doğru salladı. "Resmi evrak var. Kral tarafından imzalandı. Tommen tarafından. Bak, kraliyet mührü, geyik ve aslan. Ben

Nehirova'nın meşru lorduyum ve kalemin dumanlı bir harabeye dönüştürülmesine izin vermiyorum."

"Ah, şu aptal şeyi ortadan kaldır," diye parladı Leydi Genna. "Karabalık, Nehirova'nın içinde oturduğu sürece, sen o kâğıt parçasıyla ancak popunu silersin." Elli yıldır bir Frey olmasına rağmen Leydi Genna bir Lannister olarak kalmıştı. *Fazlaca Lannister.* "Jaime kaleyi sana verecek."

"Elbette," dedi Lord Emmon. "Sör Jaime, lord baban bana güvenmekle hata etmedi, bunu göreceksin. Yeni sancak beylerime karşı sert fakat adil olmak niyetindeyim. Blackwood, Bracken, Jason Mallister, Vance ve Viper; Emmon Frey'in adaletli bir metbu olduğunu öğrenecekler. Babam da öğrenecek, evet. Babam Geçit Lordu ama ben Nehirova Lordu'yum. Bir erkek evladın vazifesi babasına itaat etmektir lakin bir sancak beyi de metbusuna itaat etmelidir."

Ah, tannlar merhamet edin. "Siz onun metbusu değilsiniz lordum. Parşömeninizi okuyun. Size sadece, arazileri ve geliriyle birlikte Nehirova verildi, daha fazlası değil. Üç Dişli Mızrak'ın Azam Lordu, Petyr Baelish'tir. Nehirova, Harrenhal'a bağlı olacak"

Lord Emmon duyduklarından memnun olmadı. "Harrenhal tekinsiz ve lanetli bir harabe," diye itiraz etti, "ve Baelish... o adam sikke sayar, ondan münasip bir lord olmaz, alt tabakadan geliyor ve..."

"Eğer bu düzenlemeden memnun değilseniz, Kral Toprakları'na gidin ve konuyu kardeşimle görüşün." Cersei, Emmon Frey'i bir lokmada yutar ve adamın kemiklerini kürdan olarak kullanırdı, Jaime bundan emindi. *Osmund Karakazan'ı düzmekle meşgul değilse tabii.*

Leydi Genna homurdandı. "Majesteleri Kraliçe'yi böyle saçmalıklarla rahatsız etmeye lüzum yok. Emm, neden dışarı çıkıp temiz hava almıyorsun?"

"Temiz hava mı alayım?"

"Ya da uzun uzun su dök, sen bilirsin. Yeğenim ve ben bazı aile meselelerini konuşmalıyız."

Lord Emmon'ın yüzü kızardı. "Evet, burası çok sıcak. Dışarıda bekleyeceğim leydim. Sör." Adam parşömeni dürdü, Jaime'ye doğru özensiz bir reverans yaptı ve çadırdan çıktı.

Emmon Frey'deki aşağılanmışlığı hissetmek zor değildi. Emmon on dördüncü yılında, yarı yaşında bir dişi aslanla evlenmek üzere Casterly Kayası'na gelmişti. Eskiden Tyrion, Lord Tywin'in Emmon'a verdiği düğün

hediyesinin mide hazımsızlığı olduğunu söylerdi. *Genna da üstüne düşeni yaptı*. Jaime, Leydi Genna'nın, sol tarafına oturtulan hane şövalyelerine edepsiz şakalar yapıp yüksek sesle güldüğü ve Emmon'ın asık bir yüzle yemeğini didiklediği nice ziyafetler hatırlıyordu. *Ama Frey'e dört oğul da verdi. En azından ondan olduklarını söylüyor.* Casterly Kayası'ndaki kimse bunun aksini ileri sürmeye cesaret edemezdi, hele Sör Emmon hiç.

Adam gider gitmez, Leydi Genna gözlerini devirdi. "Lordum ve efendim. Baban onu Nehirova Lordu yaparken ne *düşünüyordu* acaba?"

"Bana kalırsa senin oğullarını düşünüyordu."

"Onları ben de düşünüyorum. Emm'den sefil bir lord olur. Ty daha iyi olabilir, işleri babasından değil de benden öğrenecek akla sahipse tabii." Genna çadıra göz gezdirdi. "Şarabın var mı?"

Jaime bir sürahi şarap buldu ve tek eliyle halasına bir kadeh doldurdu. "Neden buradasın leydim? Savaş bitene kadar Casterly Kayası'nda kalmalıydın."

"Emm, lord olduğunu duyar duymaz bir an önce buraya gelmek ve makamına oturmak istedi." Leydi Genna bir yudum şarap içti ve elbisesinin koluyla ağzını sildi. "Baban bize Darry'yi vermeliydi. Cleos rençperin kızlarından biriyle evliydi, hatırlarsın. Cleos'un yaslı dulu çok öfkeli, çünkü lord babasının arazileri onun oğullarına verilmedi. Kapıkulübesi Ami sadece anne tarafından Darry. Benim gelinim Jeyne, Ami'nin teyzesi. Leydi Mariya'nın öz kardeşi."

"Küçük kardeşi," diye hatırlattı Jaime. "Üstelik Ty, Nehirova'yı alacak, Darry'den çok daha büyük bir ödül."

"Zehirli bir ödül. Darry Hanedanı'nın erkek soyu tükendi, Tully Hanedanı'nınki tükenmedi. Şu koyun kafalı Sör Ryman, Edmure'un boynuna ip doluyor ama adamı asmayacak. Üstelik Roslin Frey'in karnında bir alabalık büyüyor. Herhangi bir Tully veliahtı hayatta olduğu sürece, torunlarım Nehirova'da asla güvende olmayacak."

Jaime kadının haklı olduğunu biliyordu. "Eğer Roslin bir kız doğurursa..."

"...o kız Ty'la evlenebilir, yaşlı Lord Walder'ın rızası olursa tabii. Bunu ben de düşündüm. Gel gör ki Roslin'in bir erkek doğurması da muhtemel ve bebeğin minik pipisi meseleyi iyice bulandırır. Ve olur da Sör Brynden bu kuşatmadan sağ çıkarsa, Nehirova'yı kendi adına talep edebilir... ya da genç Robert Arryn adına."

Jaime, küçük Robert'ı Kral Toprakları'ndan hatırlıyordu, çocuk o vakit dört yaşındaydı ve hâlâ annesinin memesini emiyordu. "Arryn üreyecek kadar uzun yaşamaz. Ayrıca Kartal Yuvası Lordu neden Nehirova'ya ihtiyaç duysun?"

"Bir çömlek altını olan adam, neden bir çömlek altına daha ihtiyaç duyar? İnsanlar açgözlüdür. Tywin, Nehirova'yı Kevan'a ve Darry'yi Emm'e vermeliydi. Bana sorma zahmetine katlansaydı ona aynen bunu söylerdim ama baban ne zaman Kevan'dan başka birine bir şey sordu ki?" Genna iç geçirdi. "Oğluna daha güvenli bir makam almak istediği için Kevan'ı suçlamıyorum. Onu çok iyi tanıyorum."

"Kevan'ın istediğiyle Lancel'ın istediği şeyler farklı," dedi Jaime. Lancel'ın, Kutsal İnanç adına dövüşmek için karısından, arazilerinden ve lordluk unvanından feragat etmeye karar verdiğini anlattı. "Eğer hâlâ Darry'yi istiyorsan, Cersei'ye bir mektup yaz ve gerekçelerini anlat."

Leydi Genna kadehini salladı. "Hayır, o at avluyu çoktan terk etti. Emm'in o sivri kafasında nehir topraklarına hükmetmek var. Ve Lancel... sanırım bunun olacağını en baştan görmeliydik. Neticede, Yüce Rahip'i korumaya adanmış bir hayat, kralı korumaya adanmış bir hayattan çok farklı değil. Korkarım ki Kevan çok öfkelenecek. Sen beyazları giymeye karar verdiğinde Tywin'in öfkelendiği gibi öfkelenecek. En azından Kevan'ın hâlâ bir vârisi var. Martyn, Kapıkulübesi Ami ile evlenip Lancel'ın yerini alabilir. Yedi hepimizi korusun." Genna iç geçirdi. "Yedi demişken, Cersei, İnanç'ın tekrar silahlanmasına neden izin verdi?"

Jaime omuzlarını silkti. "Bazı gerekçeleri vardır eminim."

"Gerekçeler?" Leydi Genna kaba bir ses çıkardı. "Umarım iyi gerekçelerdir. Kılıçlar ve Yıldızlar, Targaryenlar'a bile sıkıntı verdi. Fatih, İnanç'la bizzat ve çok dikkatli bir şekilde ilgilendi çünkü onları karşısına almak istemiyordu. Aegon öldüğünde ve lordlar onun oğullarına karşı ayaklandığında, iki birlik de isyanın en yoğun noktasındaydı. Daha dindar lordlar ve sıradan insanların çoğu onları destekledi. En sonunda, Kral Maegor onların başı için ödül koymak zorunda kaldı. Savaşçı'nın Oğulları'ndan birinin başını getirene bir ejderha, Fukara Dostlar'dan birinin kafa derisini getirene bir gümüş geyik ödedi. Binlercesi katledildi ama bir o kadarı hâlâ diyarda dolaşıyordu. Sonunda Demir Taht, Maegor'ı öldürdü ve Kral Jaehaerys silahlarını bir kenara bırakan Kılıçlar'ı ve Yıldızlar'ı bağışlamayı kabul etti."

"Bunların çoğunu unutmuşum," diye itiraf etti Jaime.

“Kardeşin de unutmuş.” Genna şarabından bir yudum daha aldı. “Tywin cenaze teskeresinde gülümsüyor muydu gerçekten?”

“Cenaze teskeresinde çürüyordu. Ağzı çürüme yüzünden çarpıldı.”

“Hepsi bu muydu?” Genna üzülmüş gibiydi. İnsanlar Tywin’in asla gülümsemediğini söyler ama annenle evlendiği gün gülümsedi. Aerys tarafından El seçildiğinde gülümsedi. Tarbeck Kalesi, Leydi Ellyn denen o entrikacı sürtüğün üstüne yıkıldığında, Tyg onu gülümserken görmüş. Tywin sizin doğumuzda da gülümsedi Jaime. Kendi gözlerimle gördüm. Sen ve Cersei, pembe ve kusursuzdunuz, bir bezelyenin taneleri gibi aynıydınız... yani, bacaklarınızın arası hariç. Ne güçlü ciğerleriniz vardı!”

“Bizi kükrerken duyun.” Jaime sırıttı. “Birazdan, babamın gülmeyi ne çok sevdiğini söyleyeceksin.”

“Hayır. Tywin kahkahalara güvenmezdi. Büyükbabana gülen insanların sesini duymuştu.” Genna kaşlarını çattı. “Bana inan, Tywin şu kuşatma maskaralığından hiç hoşlanmazdı. Madem buradasın, bu saçmalığa nasıl son vermeyi düşünüyorsun?”

“Karabalık’la anlaşarak.”

“İşe yaramaz.”

“Ona gayet iyi şartlar sunmak niyetindeyim.”

“Şartlar güven gerektirir. Freyler kendi çanlarının altındaki konukları öldürdüler. Ve sen... amacım seni gücendirmek değil tatlım lakin sen, korumaya yemin ettiğin kralı öldürdün.”

“Ve teslim olmazsa Karabalık’ı da öldürürüm.” Jaime istediğinden daha sert bir ses tonuyla konuşmuştu ama Aerys Targaryen meselesinin yüzüne vurulmasını kaldıracak durumda değildi.

“Nasıl öldüreceksin? Dilinle mi?” Genna’nın sesinde küçümseme vardı. “Ben yaşlı ve şişman bir kadın olabilirim ama sağır değilim Jaime. Karabalık da değil. Onu boş tehditlerle korkutamazsın.”

“Sen ne öneriyorsun?”

Genna omuz silkti. “Emm, Edmure’un kafasının kesilmesini istiyor. Hayatında ilk kez haklı olabilir. Sör Ryman’ın darağacı bizi alay konusu yaptı. Sör Brynden’e tehditlerinin boş olmadığını gösteren gerek.”

“Edmure’u öldürmek Sör Brynden’in azmini güçlendirebilir.”

“Brynden Karabalık hiçbir vakit azim sıkıntısı çekmemiştir. Hoster Tully sana bunu söyleyebilirdi.” Leydi Genna şarabını bitirdi. “Pekâlâ, sana nasıl savaşacağını öğretecek değilim. Ben haddimi bilirim... kardeşinin aksine. Cersei’nin Kızıl Kale’yi yaktığı doğru mu?”

“Sadece El Kulesi’ni.”

Genna gözlerini devirdi. “Kaleyi bırakıp El’ini yaksa daha iyi ederdi. Harys *Swyft?* Armasını onun kadar hak eden bir adam daha yoktur. Ve Gyles Rosby. Yedi bizi korusun. O adamın yıllar önce öldüğünü sanıyordum. Merryweather... baban onun büyükbabasına, ‘Kıkırdak’ derdi. Tywin’e göre adamın iyi yaptığı tek şey kralın esprilerine kakırdamaktı. Hatırladığım kadarıyla, onca kıkırdamanın sonunda sürgüne gönderildi. Cersei konseye birkaç piç de almış. Kral Muhafızları’na da bir kazan. İnanç silahlanıyor, Batıdiyar’ın dört bir yanında alacaklarını tahsil etmek isteyen Braavoslular var... Eğer Cersei, Kevan’ı Kral El’i yapacak kadar akla sahip olsaydı bunların hiçbiri vuku bulmazdı.”

“Sör Kevan makamı reddetti.”

“Söyledi. Sebebini söylemedi. Söylemediği çok şey vardı. *Söyleyemeyeceği.*” Leydi Genna yüzünü buruşturdu. “Kevan ondan istenen şeyleri her zaman yapmıştır. Bir göreve sırt çevirmek ona göre değil. Bu işte bir tuhaflık var, kokusunu alabiliyorum.”

“Yorgun olduğunu söyledi.” Lord Tywin’in cesedinin başında beklerken, *biliyor*, demişti Cersei. *Bizi biliyor.*

“Yorgun mu?” Genna dudaklarını büzdü. “Yorgun olmaya hakkı var sanırım. Bütün hayatını Tywin’in gölgesinde yaşamak Kevan için zordu. Bütün erkek kardeşlerim için zordu. Tywin’in gölgesi uzun ve karaydı, kardeşlerim bir parça güneş görebilmek için mücadele etmek zorundaydı. Tygett kendi kendinin efendisi olmak için çabaladı ama babanla asla boy ölçüşemedi ve yıllar geçtikçe bu onu daha öfkeli bir adam haline getirdi. Gerion şakalar yapardı; oyunla alay etmek, oyunu oynayıp kaybetmekten daha iyiydi. Fakat Kevan, durumun ne olduğunu erken yaşında kavradı ve kendine Tywin’in yanında bir yer yaptı.”

“Ya sen?” diye sordu Jaime.

“Bu kızların oynayabileceği bir oyun değildi. Ben babamın kıymetli prensesiydim... Tywin’in de, ta ki onu hayal kırıklığına uğratana kadar. Ağabeyim hayal karıktığının tadını hiçbir zaman sevmedi.” Genna ayağa kalktı. “İstediğim şeyleri söyledim. Daha fazla vaktini almayayım. Tywin’in yapacağı şeyi yap.”

Jaime kendini, “Onu sevdin mi?” diye sorarken duydu.

Genna tuhaf bir şekilde Jaime’ye baktı. “Walder Frey beni Emm’le evlendirmek için lord babamı ikna ettiğinde, ben yedi yaşındaydım. Emm, lordun *ikinci* oğlu, vârisi bile değil. Babam, babasının üçüncü oğluydu ve

küçük çocuklar büyüklerinin onayını alabilmek için çırpınırlar. Frey, babamın bu zayıflığını sezdi, babam da sadece onu memnun etmek için bu evliliğe onay verdi. Nişanım, batının yarısının hazır bulunduğu bir ziyafette duyuruldu. Ellyn Tarbeck güldü ve Kızıl Aslan salonu öfkeyle terk etti. Diğerleri sessizce oturdu. Sadece Tywin bu evliliğe karşı çıkacak kadar cesurdu. On yaşında bir çocuk. Babamın yüzü kısrak sütü gibi beyazdı ve Walder Frey titriyordu." Gülümsedi. "Bunun ardından, onu sevmemem mümkün müydü? Yaptığı her şeyi onayladığımı ya da daha sonra dönüştüğü adamın dostluğundan keyif aldığımı söyleyemem ama... her küçük kızın onu koruyacak bir büyük kardeşe ihtiyacı vardır. Tywin, küçükken bile büyüktü." İç geçirdi. "Şimdi bizi kim koruyacak?"

Jaime halasının yanağını öptü. "Arkasında bir oğul bıraktı."

"Evet, bıraktı. Doğruyu söylemem gerekirse, beni en çok korkutan şey bu."

Bu tuhaf bir yorumdu. "Korkacak ne var?"

Yeğeninin kulağını çekerek, "Jaime," dedi Genna, "tatlım seni bebekliğinden beri tanıyorum. Gerion gibi gülümsüyor, Tyg gibi dövüşüyorsun ve içinde bir parça da Kevan var, aksi takdirde o beyaz pelerini giymezdin... ama Tywin'in oğlu Tyrion, sen değilsin. Bunu bir keresinde babana da söyledim ve baban yarım yıl boyunca benimle konuşmadı. Erkekler büyük aptallardır. Bin yılda bir gelenler bile."

Kanalların Kedisi

Güneş doğmadan önce, Brusco'nun kızlarıyla paylaştığı küçük odada uyandı.

İlk uyanan her zaman Cat oluyordu. Talea ve Brea'yla paylaştığı battaniyelerin altı sıcak ve rahattı. Cat, kızların yumuşak soluklarını duyabiliyordu. Yatakta doğruldu, ayaklarını yere sarkıtıp terliklerini aradı. Brea uykulu bir şikâyet cümlesi mırıldanıp arkasını döndü. Gri taş duvarların soğukluğu Cat'i ürpertiyordu. Karanlıkta çabucak giyindi, tuniğini başından geçirirken Talea uyandı, "Cat, tatlı bir kız ol ve bana kıyafetlerimi getir," diye seslendi. Biçimsiz ve sakar bir kızdı, deriden ve kemikten ibaretti, sürekli soğuktan yakınıyordu.

Cat kızın kıyafetlerini getirdi ve Talea battaniyelerin altında giyindi. Birlikte kızın ablasını yataktan kaldırdılar, Brea uykulu, tehditler mırıldandı.

Üçü birlikte, saçakların altındaki odanın merdiveninden aşağı indiler. Brusco ve oğulları, evin arkasındaki kanalda duran teknenin içindeydi. Brusco, her sabah yaptığı gibi, acele etmeleri için kızlara bağırdı. Adamın oğulları, Talea ve Brea'nın tekneye binmesine yardım etti. Onları çözmek, ipi Brea'ya atmak ve tekneyi iterek iskeleden uzaklaştırmak Cat'in göreviydi. Brusco'nun oğulları sırıklara abandı. Cat koştu ve iskeleyle teknenin arasındaki boşluğu zıplayarak aştı.

Bundan sonra, uzunca bir süre için oturmaktan ve esnemekten başka yapacak bir işi yoktu. Brusco ve oğulları, tekneyi şafak öncesi karanlıkta yüzdürecek ve küçük kanallardan oluşan bir düğümün içinden geçirecekti. Gün, az rastlanır günlerden biri olacak gibiydi; serin, açık ve parlak. Braavos'ta sadece üç çeşit hava vardı; sis kötüydü, yağmur daha kötü ve dondurucu yağmur en kötüsü. Ama ara sıra, şafağın pembe mavi söktüğü ve havanın açık olduğu bir sabah geliyordu. O gönler Cat'in en sevdiği günlerdi.

Geniş ve düz bir su yolu olan Uzun Kanal'a vardıklarında, balık pazarına gitmek için güneye döndüler. Cat bağdaş kurmuştu, bir yandan esnemesiyle mücadele ediyor bir yandan da gördüğü rüyanın ayrıntılarını hatırlamaya çalışıyordu. *Yine kurt olduğumu gördüm.* En iyi hatırladığı şey

kokulardı: Ağaçlar ve toprak. Cat'in sürü kardeşleri. Atların, geyiklerin ve insanların her biri diğerinden farklı rayihaları ve korkunun her zaman aynı olan keskin aroması. Bazı geceler kurt rüyaları öyle canlı oluyordu ki, Cat uyandığında bile kardeşlerinin ulumalarını duyabiliyordu. Brea bir keresinde, Cat'in uyurken homurdandığını ve battaniyelerin altında çırpındığını söylemişti. Talea da aynı şeyi söyleyene kadar Cat bunun aptal bir yalan olduğunu düşünmüştü.

Artık kurt rüyaları görmemeliyim, dedi kendi kendine. *Ben şimdi bir kediyim, kurt değilim. Kanalların Kedisi'yim. Kurt rüyaları Stark Hanedanı'nın Arya'sına ait.* Ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın Arya'dan kurtulamıyordu. İster bir tapınakta uyusun isterse Brusco'nun kızlarıyla birlikte saçakların altındaki odada, geceleri hâlâ kurt rüyalarına yakalanıyordu... bazen de başka rüyalara.

Kurt rüyaları iyi olanlardı. Kurt rüyalarında o hızlı ve güçlüydü, sürüsüyle birlikte avının peşinden koşuyordu. Asıl nefret ettiği öbür rüyaydı, dört yerine iki ayaklı olduğu rüya. O rüyada sürekli annesini arıyordu; çamurdan, kandan ve ateşten ibaret bir arazide tökezleyerek yürüyordu. O rüyada her zaman yağmur yağıyordu. Annesi çığlık atıyordu ama köpek başlı bir canavar, onun gidip annesini kurtarmasına izin vermiyordu. O rüyada sürekli ağlıyordu, küçük ve korkak bir kız gibi. *Kediler ağlamaz,* dedi kendine*, kurtların ağladığından fazla değil. Aptalca bir rüya işte.*

Uzun Kanal, Brusco'nun teknesini, tatlı su yolunun muazzam kemerlerinin altından geçirip Kumlu Kasaba olarak bilinen küçük yerleşim birimine doğru götürmeden önce, Hakikat Sarayı'nın yeşil bakır kubbelerinin ve Prestaynler'le Antaryolar'ın yüksek kulelerinin önünden geçirdi. Günün sonraki saatlerinde, kanal gondollarla ve mavnalarla dolup taşacaktı ama şafak öncesi karanlıkta su yolunda sadece Brusco'nun teknesi vardı. Brusco, balık pazarına, Titan'ın güneşin doğuşunu müjdelemek için kükrediği anda girmekten hoşlanıyordu. O anda Titan'ın sesi deniz kulağı boyunca gümbürderdi, uzak ama uyuyan şehri uyandıracak kadar şiddetli.

Brusco ve oğulları tekneyi balık pazarına soktuğunda, pazar ringa satıcılarıyla, morinacı kadınlarla, istiridyeci adamlarla, midye toplayıcılarıyla, kâhyalarla ve sabah volisini kontrol ederken birbirleriyle gürültülü bir şekilde pazarlık eden kadırga denizcileriyle doluydu. Brusco, kabuklu deniz ürünlerini inceleyerek ve ara sıra bastonuyla şu fıçıya ya da bu kasaya vurarak tekneden tekneye dolaştı. "Şu kasa," dedi. "Evet." *Tık*

tık. “Şu.” *Tık tık.* “Hayır, o değil.” *Tık.* Konuşmayı seven bir adam değildi, kelimelerini de sikkelerini harcadığı gibi gönülsüzce harcıyordu. İstiridye, midye, deniztarağı, ara sıra karides... o gün hangisinin daha iyi göründüğüne bağlı olarak Brusco hepsinden alıyordu. Brusco’nun tıklattığı fıçıları ve kasaları tekneye taşımak, Cat’e ve kızlara düşüyordu. Brusco’nun sırtı sakattı ve adamın kaldırabildiği en ağır şey bira kupasıydı.

Eve dönmek için tekneye bindiklerinde, Cat her seferinde balık ve tuz kokuyordu. Buna alışmıştı, artık kokuyu fark etmiyordu bile. İşin zorluğuna da aldırmıyordu. Kasları ağrıdığında ya da sırtı bir kasanın ağırlığıyla sancıdığında, Cat kendi kendine daha güçlü bir kız haline geldiğini söylüyordu.

Bütün kasalar yüklendiğinde, Brusco halatı çözdü ve adamın oğulları tekneyi tekrar Uzun Kanal’a doğru itti. Brea ve Talea ön tarafa oturup fısıldaşmaya başladı. Cat, Brea’nın sevgilisinden bahsettiklerini biliyordu; kız, Brusco uyuduktan sonra çatıya tırmanıyor ve orada sevgilisiyle buluşuyordu.

Cat’i şehre gönderirken, “Bize geri dönmeden önce üç yeni şey öğren,” demişti nazik adam. Cat sürekli öğreniyordu. Bazen bütün öğrendiği, Braavos dilinden üç yeni kelime oluyordu. Bazen eve denizci hikâyeleriyle dönüyordu; Braavos’un adalarının ötesindeki engin ve ıslak dünyada gerçekleşen tuhaf ve hayret verici olaylar, savaşlar, kurbağa yağmurları ve yumurtadan çıkan ejderhalar. Bazen üç yeni şaka, üç yeni bilmece, şu ya da bu mesleğin püf noktalarını öğreniyordu. Zaman zaman da sırlar.

Braavos sırlar için yaratılmış bir şehirdi; sislerin, maskelerin ve fısıltıların şehri. Şehrin kendi varlığı bile bir asır boyunca sır olarak kalmıştı ve bulunduğu yerin ortaya çıkması üç asır daha almıştı. “Dokuz Özgür Şehir, eski Valyria’nın kızlarıdır,” diye öğretmişti nazik adam, “lakin Braavos, evden kaçan piç çocuktur. Biz kırma bir halkız; kölelerin, fahişelerin ve hırsızların oğullarıyız. Bizim atalarımız, bu sığınağa yüzlerce farklı topraktan geldiler, onları köleleştiren ejderha lordlarından kaçtılar. Onlarla birlikte yüzlerce tanrı da geldi ama hepsinin müştereken paylaştığı bir tanrı vardı.”

“Çok Yüzlü Tanrı.”

“Ve çok isimli,” demişti nazik adam. “Onun adı Qohor’da Kara Keçi’dir, Yi Ti’de Gece Aslanı ve Batıdiyar’da Yabancı. İster Yedi’ye, ister Işık Tanrısı’na, ister Ay Ana’ya, ister Boğulmuş Tanrı’ya, isterse Büyük Çoban’a tapsın, sonunda bütün insanlar onun önünde eğilir. Bütün insanlık

ona aittir... aksi takdirde, dünyanın bir yerinde sonsuza kadar yaşayan bir halk olurdu. Sen sonsuza kadar yaşayan bir halk biliyor musun?"

"Hayır," demişti Cat. "Bütün insanlar ölmeli."

Cat, ay karardığında tepenin üstündeki tapınağa gizlice geri dönüyor ve her seferinde nazik adamı onu beklerken buluyordu. Adam her seferinde, "Bizden ayrılırken bilmediğin ne biliyorsun?" diye soruyordu.

"Kör Beqqo'nun, istiridyelerin üstüne döktüğü acı sosun içine ne kattığını biliyorum," diyordu Cat. "Mavi Fener'deki oyuncuların *Hüzünlü Yüzler Lordu*'nu sahneleyeceğini ve Gemi'deki oyuncuların buna *Yedi Sarhoş Kürekçi*'yle cevap vereceğini biliyorum. Tacir Kaptan Moredo Praystan ne zaman denize açılsa, kitapçı Lotho Lornel'in adamın evinde uyuduğunu biliyorum, *Dişi Tilki* eve döner dönmez Lotho'nun dışarı çıktığını da biliyorum."

"Bunları bilmek güzel. Peki sen kimsin?"

"Kimse."

"Yalan söylüyorsun. Sen Kanalların Kedisi'sin. Git ve uyu çocuk. Yarın hizmet etmelisin."

"Bütün insanlar hizmet etmeli." Ve Cat hizmet ediyordu, her otuz günün üç gününde. Ay karardığında Cat hiç kimseydi, Çok Yüzlü Tanrı'nın siyah beyaz cübbeli hizmetkârıydı. Demir bir fener taşıyarak nazik adamla birlikte güzel kokulu karanlığın içinde yürüyordu. Ölüleri yıkıyor, onların kıyafetlerini karıştırıyor ve sikkelerini sayıyordu. Bazı günler yine aşçı Umma'ya yardım ediyordu, büyük beyaz mantarları doğruyor ve balıkları temizliyordu. Ama sadece ay karanlık olduğunda. Diğer vakitlerde, ayağına çok büyük gelen çizmeler ve etekleri aşınmış kahverengi bir pelerin giyen, Paçavracı Limanı'nda el arabasıyla dolaşıp, *"Midyeler, istiridyeler, deniztarakları,"* diye bağıran öksüz bir kız oluyordu.

Ay bu gece kara olacaktı; dün gece incecik bir çizgiden ibaretti. "Bizden ayrılırken bilmediğin ne biliyorsun?" diye soracaktı nazik adam. *Brusco'nun kızı Brea'nın, babası uyuduktan sonra çatıya tırmandığını ve orada bir delikanlıyla buluştuğunu biliyorum. Talea'nın dediğine göre, Brea delikanlının ona dokunmasına izin veriyor, halbuki çocuk bir çatı faresi ve bütün çatı fareleri hırsızdır.* Ama Cat iki şey daha öğrenmek zorundaydı. Endişeli değildi. Gemilerin orada, öğrenecek yeni şeyler her zaman vardı.

Eve döndüklerinde, Cat, Brusco'nun oğullarının tekneyi boşaltmasına yardım etti. Brusco ve kızları, pazardan aldıkları kabuklu deniz hayvanlarını

deniz yosunlarıyla kaplı üç el arabasına bölüştürdüler. Brusco, her sabah yaptığı gibi, “Hepsini sattığınız zaman geri dönün,” dedi kızlara. Brea el arabasını Mor Liman’a götürecekti, gemileri orada demirli olan Braavoslu denizcilere satış yapacaktı. Talea, Ay Havuzu’nun çevresindeki sokakları deneyecekti ya da Tanrılar Adası’ndaki tapınaklara gidecekti. Cat, Paçavracı Limanı’na yöneldi, on günün dokuzunda yaptığı gibi.

Batık Kasaba’dan Deniz Lordu’nun Sarayı’na kadar, Mor Liman’ı sadece Braavosluların kullanmasına izin veriliyordu. Kardeş şehirlerden ve dünyanın geri kalanından gelen gemiler; Mor Liman’dan daha yoksul, daha rüzgârlı ve daha kirli olan Paçavracı Limanı’nı kullanmak zorundaydı. Paçavracıların gürültüsü de daha fazlaydı; yüzlerce farklı topraktan gelen denizciler, limanın rıhtımlarını ve sokaklarını dolduruyor ve onlara hizmet eden ve onları sömüren insanlarla kaynaşıyordu. Cat Braavos’un en çok bu kısmından hoşlanıyordu. Gürültüyü, tuhaf kokuları, akşam dalgasıyla hangi gemilerin geldiğini ve hangilerinin limandan ayrıldığını görmeyi seviyordu. Denizcileri de seviyordu; yüksek sesleri ve boyalı sakallarıyla yaygaracı Tyroshluları, onunla sürekli pazarlık eden sarı saçlı Lyslileri, Ibben Limanı’ndan gelen ve pes sesleriyle küfürler homurdanan kıllı denizcileri. En sevdikleri, tik ağacı kadar pürüzsüz ve koyu tenleriyle Yaz Adalılardı. Kırmızı, yeşil ve sarı tüylü pelerinler giyiyorlardı, kuğu şeklindeki gemilerinin uzun direkleri ve beyaz yelkenleri olağanüstüydü.

Limanda bazen Batıdiyarlılılar da oluyordu; Eski Şehir’den gelen karakların, Gölgeli Vadi’den, Kral Toprakları’ndan ve Martı Kasabası’ndan gelen ticaret kadırgalarının, Arbor’dan gelen şişman gövdeli gökelerin kürekçileri ve denizcileri. Cat; istiridye, midye ve deniztarağının Braavos dilindeki karşılıklarını biliyordu ama Paçavracı Limanı’nda satış yapmaya çalışırken ticaret diliyle bağırıyordu. Ticaret dili; rıhtımlarda, iskelelerde ve denizci meyhanelerinde kullanılan, onlarca farklı dilden gelen kelime ve cümlelerin karışımından oluşan, edepsiz el işaretleri ve beden hareketleriyle desteklenen kaba saba bir dildi. Cat en çok el ve beden işaretlerini seviyordu. Onu rahatsız etmeye kalkışan her adam, parmak işaretini görüyor veya bir eşeğin pipisi ya da bir devenin kukusu olarak tarif edildiğini duyuyordu. “Bir deve görmemiş olabilirim,” diyordu Cat, “ama kokusunu aldığımda deve kukusunu tanırım.”

Arada sırada bu tariflere öfkelenen birileri çıkıyordu ama Cat’in bu durumlara karşı parmak bıçağı vardı. Bıçağını çok keskin tutuyordu ve onu nasıl kullanacağını biliyordu. Bıçağı kullanmayı Mutlu Liman’da Kırmızı

Rogga'dan öğrenmişti. Bir öğle vaktiydi, Rogga, Lanna'nın işini bitmesini beklerken Cat'e bıçağını kol yenine nasıl saklayacağını ve ihtiyaç duyduğunda onu nasıl dışarı çıkaracağını gösterişti. Bir keseyi, kesenin sahibi sikkelerinin gittiğini fark ettiğinde, sikkeler çoktan harcanmış olacak şekilde ustaca ve hızlıca kesmeyi de öğretmişti. Bıçak kullanmayı bilmek iyiydi, nazik adam bile aynı fikirdeydi; bilhassa, eşkıyaların ve çatı farelerinin ortaya çıktığı gece vakitleri.

Cat rıhtımlarda birçok arkadaş edinmişti; hamallar, oyuncular, ipçiler, yelken tamircileri, meyhaneciler, bira üreticileri, fırıncılar, dilenciler ve fahişeler. Cat'ten istiridye ve midye satın alıyorlardı, ona Braavos'la ilgili gerçek hikâyeler ve kendi hayatlarıyla ilgili yalanlar anlatıyorlardı. Cat, Braavos dilinde konuşmaya çalıştığında ona gülüyorlardı. Cat bundan rahatsız olmuyordu, rahatsız olmak yerine parmak işaretini yapıyor ve onlara deve kukusu olduklarını söylüyordu ve yeni arkadaşları kahkahaya boğuluyordu. Gyloro Dothare, Cat'e edepsiz şarkılar öğretmiş ve Gyloro'nun kardeşi Gyleno ona yılan balığı yakalayabileceği en iyi yerleri tarif etmişti. Gemi'nin oyuncuları ona kahraman duruşunu göstermiş ve *Rhoyne Şarkısı*'ndan, *Fatih'in İki Karısı*'ndan, *Tacirin Şehvetli Leydisi*'nden replikler ezberletmişti. Gemi'nin edepsiz fars oyunlarını yazan üzgün bakışlı, ufak tefek adam Quill, Cat'e bir kadının nasıl öpüştüğünü öğretmek istemişti ama Tagganaro adama bir morina balığıyla vurmuş ve buna bir son vermişti. Sihirbaz Cossomo, Cat'e el çabukluğu dersleri vermişti. Adam fareleri yutuyor ve sonra onları Cat'in kulağından çıkarıyordu. "Bu sihir," diyordu. "Değil," diyordu Cat. "Fare hep kolunun içindeydi, hareket ettiğini görebiliyordum."

"İstiridyeler, midyeler, deniztarakları," bunlar Cat'in sihirli kelimeleriydi ve bütün sihirli kelimeler gibi onu hemen hemen her yere götürebilirlerdi. Cat; Lys'ten, Eski Şehir'den ve Ibben Limanı'ndan gelen gemilere bindi ve istiridyelerini gemilerin güvertelerinde sattı. Bazı günler, el arabasını, kudretlilerin kulelerinin önüne götürdü ve kapıdaki muhafızlara pişmiş midye verdi. Bir defasında Hakikat Sarayı'nın basamaklarında satış yaptı, bir başka işportacı onu kovalamaya kalkıştığında Cat adamın arabasını devirdi ve istiridyeler basamaklardan sekerek kaldırım taşlarına saçıldı. Kubbeleri ve kuleleri deniz kulağının yeşil sularına gömülmüş olan Batık Kasaba'nın kürekçileri ve Chequy Limanı'nın gümrük memurları Cat'in müşterisiydi. Bir keresinde, Brea ay kanı yüzünden yatağa düştüğünde, Cat kızın arabasını Mor Liman'a

götürdü ve Deniz Lordu'nun, baştan kıça gülen yüzlerle kaplı zevk mavnasını yüzdüren kürekçilere yengeç ve karides sattı. Diğer gönlerde, tatlı su nehrini Ay Havuzu'na doğru takip etti. Şeritli satenlerinin içinde kasılarak yürüyen eşkıyalara, kahverengi ve gri cübbeler giyen anahtarcılara ve yargıçlara satış yaptı. Ama her zaman Paçavracı Limanı'na geri döndü.

El arabasını rıhtımlarda dolaştırırken, *"İstiridyeler, midyeler, deniztarakları, karidesler,"* diye bağırdı kız. Turuncu renkli pis bir kedi onu takip etmeye başladı. Daha ileride ikinci bir kedi ortaya çıktı; üzgün, bakımsız, kuyruğu kesik gri bir yaratık. Kediler, Cat'in kokusunu seviyordu. Bazı günler, güneş batmadan önce Cat'in arkasında bir düzine kedi oluyordu. Cat zaman zaman, hangisinin daha hızlı davranacağını görmek için kedilere bir midye atıyordu. İri kedilerin çok nadir kazandığını fark etmişti, ödül ekseriyetle daha küçük ve daha çevik bir hayvana gidiyordu; zayıf, sefil ve aç bir kediye. *Benim gibi,* dedi Cat kendine. En sevdiği kedi; kesik kulaklı, yaşlı, cılız bir erkek kediydi, ona bir zamanlar Kızıl Kale'nin dört bir yanında kovaladığı kediyi hatırlatıyordu. *Hayır, o ben değildim, başka bir kızdı.*

Dün limanda olan iki gemi bugün yoktu, Cat gördü, ama beş yeni gemi gelmişti; Arsız Maymun isimli küçük bir karak; katran, kan ve balina yağı kokan Ibbenli bir balina avı gemisi, Pentos'tan gelen hurdası çıkmış iki göke ve Eski Volantis'ten gelen ince, yeşil bir kadırga. Cat bütün iskele tahtalarında durdu ve midyeyle istiridye sattığını duyurdu; bir kez ticaret diliyle, bir kez de Batıdiyar'ın Ortak Dil'iyle. Balina avı gemisindeki denizcilerden biri Cat'e öyle yüksek sesle küfretti ki Cat'in kedileri kaçtı. Pentoslu bir kürekçi, Cat'in bacaklarının arasındaki midyenin fiyatını sordu. Fakat diğer gemilerde işler iyi gitti. Yeşil kadırgadaki bir muavin, bir düzine istiridyeyi midesine indirdi ve geminin kaptanının Lysli korsanlar tarafından nasıl öldürüldüğünü anlattı. Korsanlar, Basamaktaşı yakınlarında kadırgaya çıkmaya çalışmıştı. "Bize saldıran o piç Saan'dı. *Yaşlı Ananın Oğlu* ve *Valyrian*'la. Kaçtık ama zor kaçtık."

Arsız Maymun'un Martı Kasabası'ndan geldiği anlaşıldı, geminin mürettebatı Batıdiyarlıydı ve adamlar Ortak Dil'i bilen biriyle konuşmaktan memnundu. İçlerinden biri, Kral Toprakları'ndan bir kızın, Braavos'un rıhtımlarında midye satan bir işportacıya nasıl dönüştüğünü sordu ve Cat hikâyeyi anlatmak zorunda kaldı. "Dört gün ve dört uzun gece boyunca buradayız," dedi bir başkası. "Şöyle iyi bir eğlence bulmak için nereye gitmemiz gerek?"

“Gemi’deki oyuncular *Yedi Sarhoş Kürekçi*’yi oynuyor,” dedi Cat, “Batık Kasaba’nın kapılarının yanındaki Kirli Kiler’de de yılan balığı dövüşü var. İsterseniz Ay Havuzu’na da gidebilirsiniz, eşkıyalar orada düello yapar.”

“Evet, bunlar güzel,” dedi bir başka denizci, “ama Wat’ın asıl istediği şey bir kadın.”

“En iyi fahişeler, oyuncuların Gemi’sinin demirli olduğu sokağın karşısındaki Mutlu Liman’da.” Cat eliyle gösterdi. Bazı rıhtım fahişeleri çok tehlikeliydi ve denizden yeni çıkmış denizciler hangilerinin tehlikeli olduğunu asla bilemezdi. S’vrone en kötüleriydi. Herkes onun bir düzine adamı soyup öldürdüğünü ve cesetleri bir kanala atıp yılan balıklarına yem ettiğini söylerdi. Sarhoş Kız ayıkken tatlı biri olabiliyordu ama şarap içtiğinde değildi. Ve Mantar Jeyne aslında bir erkekti. “Merry’yi sorun, gerçek adı Meralyn ama herkes ona Merry[8] der, gerçekten öyledir.” Cat ne zaman genelevin önüne gitse, Merry her seferinde bir düzine istiridye satın alır ve kızlarıyla paylaşırdı. İyi kalpli bir kadındı, bu konuda herkes hemfikirdi. Merry, “Hem iyi kalpliyim hem de Braavos’taki en büyük göğüslere sahibim,” diyerek böbürlenmekten hoşlanırdı.

Merry’nin kızları da iyiydi; Alyanaklı Bethany ve Denizcinin Karısı. Bir damla kana bakarak insanın geleceğini görebilen tek gözlü Yna. Hatta Assadora; bıyıkları olan Ibbenli kadın. Güzel kadınlar olmayabilirlerdi ama Cat’e nazik davranıyorlardı. Cat, *Arsız Maymun*’un denizcilerine, “Bütün hamalların gittiği yer Mutlu Liman’dır,” diyerek güvence verdi. “Delikanlılar gemilerin yükünü boşaltır,” der Merry, “benim kızlarımda gemileri yüzdürenlerin yükünü boşaltır.”

“Şarkıcıların şarkılara konu ettiği pahalı fahişeler nerede?” diye sordu en genç maymun. Kızıl saçlı ve çilli bir çocuktu, on altı yaşından büyük olamazdı. “Söylendiği kadar güzeller mi? Onlardan birini nerede bulurum?”

Denizciler çocuğa bakıp güldüler. “Yedi cehennem,” dedi biri. “Kaptan o zaniyelerden birini alabilirdi ama önce bu gemiyi satması gerekirdi. O çeşit pahalı kadınlar, lordlar ve büyük adamlar içindir, bizim gibiler için değil.”

Braavos’un zaniyeleri dünyaca meşhurdu. Şarkıcılar onlarla ilgili şarkılar söylerdi. Altın ustaları ve kuyumcular onları hediyelere boğardı. Zanaatkârlar onlardan sipariş alabilmek için yalvarırdı. Tacirler; balolara, ziyafetlere ve gösterilere onlardan biriyle gitmek için bir servet öderdi ve eşkıyalar onlar için birbirlerini öldürürdü. Cat, el arabasını kanallar boyunca

iterken zaman zaman onlardan birini görürdü; kadın, akşamı birlikte geçireceği âşıkla buluşmak için kanalda süzülürdü. Her zaniyenin kendi mavnası ve mavnayı sırıklarla iten hizmetkârları vardı. Dişi Şair'in elinde her zaman bir kitap olurdu, Ay Gölgesi sadece beyaz ve gümüş giyerdi, Merling Kraliçesi sürekli Deniz Kızları'yla dolaşırdı; kraliçeden eğitim alan ve kadının saçlarını yapan, çiçek açmanın eşiğinde dört genç bakire. Cat'in gördüğü her fahişe bir öncekinden güzeldi. Yüzünü sadece âşık olarak kabul ettiği adamlara gösterirdi ama Peçeli Leydi bile güzeldi.

"Bir zaniyeye üç midye sattım," dedi Cat denizcilere. "Mavnasından inerken bana seslendi." Brusco, Cat'e, önce onlar konuşmadığı takdirde zaniyelerle asla konuşmaması gerektiğini söylemişti, fakat o kadın Cat'e gülümsemiş ve midyelerin ödemesini gümüşle yapmıştı ki bu midyelerin ederinden on kat fazlaydı.

"Bu hangi kadındı? Midye Kraliçesi mi?"

"Siyah İnci," dedi Cat. Merry, Siyah İnci'nin gelmiş geçmiş en ünlü zaniye olduğunu söylemişti. "Onun soyu ejderhalara dayanıyor," demişti. "İlk Siyah İnci bir korsan kraliçeydi. Batıdiyarlı bir prens onu sevgili olarak aldı, ondan bir kız çocuğu yaptı, kız büyüdüğünde zaniye oldu. Kızın kendi kızı onu takip etti, onun kızı da onu, böylece şimdiki Siyah İnci'ye kadar gelindi. Sana ne dedi Cat?"

"*'Üç midye alacağım,'* ve, *'Biraz acı sosun var mı ufaklık?'* dedi."

"Peki sen ne dedin?"

"Ben, *'Hayır leydim,'* ve, *'Bana ufaklık demeyin, benim adım Cat,'* dedim. Acı sosum olmalıydı. Beqqo'nun acı sosu var ve o Brusco'dan üç kat fazla istiridye satıyor."

Cat, Siyah İnci'yi nazik adama da anlatmıştı. "Onun gerçek adı Bellegere Otherys'tir," diye bilgi vermişti adam. Cat'in o gün öğrendiği üç yeni şeyden biri buydu.

"Evet, Bellegere," demişti rahip yumuşak bir sesle. "Annesinin adı Bellonara'ydı ama ilk Siyah İnci'nin adı da Bellegere'ydi."

Cat, *Arsız Maymun*'daki adamların bir zaniyenin annesinin ismini umursamayacağını biliyordu. Bundan bahsetmek yerine Yedi Krallık'la ve savaşla ilgili havadisleri sordu.

"Savaş mı?" dedi adamlardan biri, güldü. "Hangi savaş? Savaş filan yok."

"Martı Kasabası'nda yok," dedi diğeri. "Vadi'de yok. Küçük lord tıpkı annesinin yaptığı gibi bizi savaşın dışında tuttu."

Tıpkı annesinin yaptığı gibi. Vadi'nin leydisi, Cat'in annesinin kardeşiydi. "Leydi Lysa," dedi Cat. "O..."

"...öldü," diye bitirdi kafası zaniyelerle dolu olan çilli çocuk. "Kendi şarkıcısı tarafından öldürüldü."

"Ah." *Benim için önemi yok. Kanalların Kedisi'nin bir teyzesi yok. Hiç olmadı.* Cat el arabasını itti ve *Arsız Maymun*'dan uzaklaştı. *"İstiridyeler, midyeler, deniztarakları,"* diye bağırdı. *"İstiridyeler, midyeler, deniztarakları."* Midyelerin çoğunu, Arbor'dan gelen büyük şarap gökesinin yükünü boşaltan hamallara, geri kalanını da fırtınada hasar almış Myrli bir ticaret kadırgasını tamir eden adamlara sattı.

İskelelerin ilerisinde Tagganaro'ya rastladı. Adam, Fokların Kralı Casso'nun yanında oturuyordu, sırtını bir kazığa yaslamıştı. Cat'ten birkaç deniztarağı satın aldı, Casso bağırdı ve yüzgecini salladı. Deniztaraklarını yerken, "Gelip benimle çalışmalısın Cat," diye ısrar etti Tagganaro. Sarhoş Kız, Küçük Narbo'nun eline bir bıçak saplandığından beri Tagganaro yeni bir ortak arıyordu. "Sana Brusco'dan fazla yevmiye veririm, üstelik balık gibi kokmazsın."

"Casso benim kokumu seviyor," dedi Cat. Fokların Kralı onaylar gibi bağırdı. "Narbo'nun eli iyileşmedi mi?"

"Üç parmağı kıvrılmıyor," diye sızlandı Tagganaro. "Parmaklarını kullanamayan bir yankesici ne işe yarar? Narbo kese seçmekle iyiydi ama fahişe seçmekle o kadar iyi değildi."

"Merry de aynı şeyi söylüyor." Cat üzgündü. Bir hırsız olmasına rağmen Küçük Narbo'yu seviyordu. "Şimdi ne yapacak?"

"Kürek çekeceğini söylüyor. İki parmağın bu iş için yeterli olduğunu düşünüyor. Ona, 'Hayır Narbo,' dedim. 'Deniz, bir bakireden daha soğuk ve bir fahişeden daha zalimdir. Elini kesip dilenci olsan daha iyi.' Casso haklı olduğumu biliyor. Değil mi Casso?"

For bağırdı ve Cat gülümsedi. Kendi yoluna gitmeden önce Casso'nun önüne bir deniztarağı daha attı.

Cat, Gemi'nin demirli olduğu sokağın karşısındaki Mutlu Liman'a vardığında gün sona ermek üzereydi. Bazı oyuncular, bir şarap matarasını elden ele geçirerek yana yatık gemi gövdesinin tepesinde oturuyordu. Cat'i gördüklerinde birkaç istiridye almak için aşağı atladılar. Cat, *Yedi Sarhoş Denizci*'nin nasıl geçtiğini sordu. Kederli Joss başını iki yana salladı. "Quence en sonunda Allaquo'yu Sloey'yle birlikle yatakta yakaladı.

Oyuncu kılıçları kullanarak birbirlerini girdiler, sonra ikisi de bizden ayrıldı. Görünüşe göre bu gece beş sarhoş kürekçi olacağız."

"Kürekçilerdeki eksikliğimizi sarhoşlukla telafi etmek için uğraşmalıyız," dedi Myrmello. "Ben kendi adıma bu iş için çok uygunum."

"Küçük Narbo kürekçi olmak istiyor," dedi Cat. "Onu alırsanız altı kürekçi olursunuz."

"Gidip Merry'yi görsen iyi olur," dedi Joss. "İstiridye yemediği zaman nasıl huysuzlaştığını biliyorsun."

Ama Cat genelevin içine girdiğinde, Merry'yi ortak salonda gözleri kapalı bir halde Dareon'ın arpını dinlerken buldu. Yna da oradaydı, Lanna'nın altın sarısı uzun saçlarını örüyordu. *Aptal bir aşk şarkısı daha.* Lanna, şarkıcıya aşk şarkıları çalması için yalvarıp duruyordu. Fahişelerin en genci oydu, sadece on dört yaşındaydı. Merry, Lanna için, diğer kızlar için istediği fiyatın üç katını istiyordu, Cat bunu biliyordu.

Dareon'ı öyle arsızca otururken görmek Cat'i öfkelendirdi; şarkıcı bir yandan parmaklarını arpın tellerinde dans ettiriyor bir yandan da Lanna'ya göz süzüyordu. Fahişeler ona kara şarkıcı diyordu ama Dareon'da kara bir şey kalmamıştı. Karga, şarkıcılıktan kazandığı sikkelerle kendini bir tavus kuşuna dönüştürmüştü. Bugünkü kıyafetleri; yakası kürklü mor bir pelerin, beyaz ve eflatun çizgili bir tunik ve iki renkli eşkıya pantolonuydu ama Dareon'ın iki pelerini daha vardı, biri ipekti ve diğeri şarap rengi kadifeden dikilmişti. Siyah olan sadece çizmeleriydi. Dareon, Lanna'ya, diğer siyahlarının hepsini bir kanala attığını söylemişti ve Cat bunu duymuştu. "Karanlıkla işim bitti," demişti şarkıcı.

Dareon, aptal prensi öldü diye kendini aptal bir kaleden aşağı atan aptal bir leydiyle ilgili aptal bir şarkı söylerken, *o Gece Nöbetçileri'nin adamı*, diye düşündü Cat. *Leydi, prensini öldürenleri öldürmeliydi, şarkıcı da Sur'da olmalıydı.* Dareon ilk kez Mutlu Liman'a geldiğinde, Arya onunla birlikte Doğugözcüsü'ne gitmeyi düşünmüştü ama sonra Dareon'ın, Bethany'ye, asla geri dönmeyeceğini söylediğini duymuştu. "Sert yataklar, tuzlu balık ve sonu gelmez nöbetler, işte Sur bu," demişti şarkıcı. "Ayrıca, Doğugözcüsü'nde senin kadar güzel bir kişi bile yok. Seni nasıl bırakabilirim?" Cat, şarkıcının aynı şeyleri Lanna'ya, Kedi Yuvası'ndaki fahişelerden birine ve hatta Yedi Fener Evi'nde arp çaldığı gece Bülbül'e söylediğini biliyordu.

Şişman karganın onu dövdüğü gece orada olmak isterdim, diye düşündü. Merry'nin fahişeleri o olaya hâlâ gülüyordu. Yna şişman çocuğa

dokunduğunu ve çocuğun her dokunuşta pancar gibi kızardığını söylemişti. Fakat şişman oğlan sorun çıkarınca, Merry onu dışarı sürükletmiş ve bir kanala attırmıştı.

Cat, şişman çocuğu düşünür ve onu Terto'yla Orbelo'dan nasıl kurtardığını hatırlarken, Denizcinin Karısı geldi. Batıdiyar'ın Ortak Dil'ini kullanarak, "Güzel bir şarkı söylüyor," dedi yumuşak bir sesle. "Ona böyle bir ses ve bu kadar güzel bir yüz verdiklerine göre, tanrılar onu seviyor olmalı."

Yüzü güzel ve kalbi çirkin, diye düşündü Arya ama bir şey söylemedi. Dareon bir keresinde Denizcinin Karısı'yla evlenmişti; kadın sadece onunla evlenen adamlarla yatardı. Mutlu Liman'da bazen bir gecede üç ya da dört düğün birden olurdu. Evlilik törenlerini genelde sarhoş kırmızı rahip Ezzelyno gerçekleştirirdi. Eğer o yoksa, bir zamanlar Denizin Ötesindeki Sept'te rahiplik yapan Eustace olurdu. Adamların ikisi de yoksa, fahişelerden biri Gemi'ye koşar ve bir oyuncu getirirdi. Merry her zaman, oyuncuların gerçek rahiplerden daha iyi rahip olduğunu söylerdi, özellikle de Myrmello'nun.

Düğünler gürültülü ve eğlenceliydi, bol bol içki içilirdi. Cat ne zaman el arabasıyla düğünlere uğrasa, Denizcinin Karısı yeni kocasının istiridye alması ve yatağa girmeden önce kuvvetlenmesi için ısrar ederdi. Bu açıdan iyi bir kadındı, ayrıca güler yüzlüydü ama Cat kadının hüzünlü bir yanı olduğunu da düşünüyordu.

Diğer fahişeler, Denizcinin Karısı'nın çiçek açtığı günlerde Tanrıların Adası'nı ziyaret ettiğini ve orada yaşamış bütün tanrıları bildiğini söylüyordu, Braavos'un unuttuğu tanrıları bile. Oraya ilk kocası için dua etmeye gidiyordu; henüz Lanna kadar genç bir kızken denizde kaybettiği gerçek kocası için. Onu en uzun zamandır tanıyan kişi olan tek gözlü Yna, "Eğer doğru tanrıyı bulursa, o tanrının bir fırtına çıkaracağını ve eski aşkını ona geri göndereceğini düşünüyor," demişti, "ama bunun olmaması için dua ediyorum. Onun aşkı öldü. Eğer bir gün geri dönerse, bir ceset olarak dönecek."

Dareon'ın şarkısı nihayet bitiyordu. Son notalar havada eriyip giderken Lanna iç geçirdi, Dareon arpını kenara bırakıp kızı kucağına aldı ve gıdıklamaya başladı. Cat yüksek sesle, "İstiridyeler, istiridye isteyen var mı?" dedi. Merry'nin gözleri açıldı. "Güzel," dedi kadın. "İçeri gel çocuk. Yna, biraz ekmek ve sirke getir."

Cat, şişman bir sikke kesesi ve içinde tuzla deniz yosunlarından başka bir şey kalmayan boş el arabasıyla Mutlu Liman'dan ayrıldığında, şişkin ve kırmızı güneş gemi direklerinin arkasındaki gökyüzünde alçalıyordu. Dareon da dışarı çıkıyordu. Cat'le yan yana yürürken, o akşam Yeşil Yılanbalığı Hanı'nda çalacağını söyledi. "Ne zaman Yılanbalığı'nda çalsam, handan bir gümüşle ayrılıyorum," diye böbürlendi. "Bazı geceler orada kaptanlar ve sahipler oluyor." Günün gölgeleri uzarken, Cat'le şarkıcı küçük bir köprüden geçip eğri büğrü bir sokaktan aşağı yürüdüler. "Yakında Mor'da çalıyor olacağım," diye devam etti Dareon, "sonra da Deniz Lordu Sarayı'nda." Cat'in boş el arabası kaldırım taşlarında tıkırdıyor ve kendine özgü bir müzik yapıyordu. "Dün fahişelerle birlikte ringa balığı yedim ama bir yıl içinde zaniyelerle birlikte kral yengeçleri yiyor olacağım."

"Kardeşine ne oldu?" diye sordu Cat. "Şişman çocuk. Eski Şehir'e giden bir gemi bulabildi mi? *Leydi Ushanora*'yla gitmesi gerektiğini söylemişti."

"Hepimizin gitmesi gerekiyordu. Lord Kar'ın emri. Sam'e yaşlı adamı bırakmasını söyledim ama şişko aptal beni dinlemedi." Güneşin son ışıkları şarkıcının saçlarında parlıyordu. "Neyse, artık çok geç."

Kıvrımlı bir ara sokağın karanlığına girerlerken, "Aynen öyle," dedi Cat.

Cat, Brusco'nun evine döndüğünde, küçük kanalın üstünde akşam sisi birikiyordu. Cat el arabasını kaldırdı, Brusco'yu hesap odasında buldu ve sikke kesesini adamın önündeki masaya vurdu. Çizmeleri de vurdu.

Brusco keseye dokundu. "Güzel. Ama bu ne?"

"Çizmeler."

"İyi çizmeler kolay bulunmuyor," dedi Brusco, "ama bunlar benim ayaklarıma küçük gelir." Çizmenin tekini alıp inceledi.

"Bu gece ay karanlık olacak," diye hatırlattı Cat.

"Öyleyse dua etsen iyi olur." Brusco çizmeyi bıraktı ve keseyi masaya boşaltıp sikkeleri saymaya başladı. *"Valar dohaeris."*

Valar morghulis, diye düşündü Cat.

Cat, Braavos'un caddelerinde yürürken her taraf sisle kaplıydı. Siyahın ve Beyazın Evi'nin büvet ağacından yapılmış kapısına vardığında Cat hafifçe titriyordu. Bu akşam sadece birkaç mum yanıyordu, mumların alevi akanyıldızlar gibi titriyordu.

Arya mahzene indi, Cat'in eski püskü pelerinini çıkardı, Cat'in balık kokan kahverengi tuniğini çıkardı, Cat'in tuz lekeli çizmelerini çıkardı,

Cat'in iç çamaşırlarını çıkardı ve üstünden Kanalların Kedi'sinin kokusunu çıkarmak için limonlu suyla banyo yaptı. Arya sabunlanmış, pespembe keselenmiş ve kahverengi saçları yanaklarına yapışmış bir halde banyo teknesinden çıktığında Cat gitmişti. Arya temiz kıyafetler ve yumuşak terlikler giydi, Umma'dan biraz yiyecek dilenmek için mutfağa gitti. Rahipler ve kalfalar yemeklerini çoktan yemişlerdi ama aşçı onun için bir parça kızarmış balık ve sarı turp püresi ayırmıştı. Arya yemeği yedi, bulaşığı yıkadı ve küçük kızın iksir hazırlamasına yardım etmeye gitti.

Onun işi ekseriyetle bir şeyler getirmek ve merdiveni tırmanıp küçük kızın istediği bitkilerle yaprakları bulmaktı. Tohumları havanda ezerken, "Tatlıuyku zehirlerin en nazik olanıdır," dedi küçük kız. "Birkaç tohum kalp çarpıntısını azaltır, ellerin titremesini keser ve insanın kendisini sakin ve güçlü hissetmesini sağlar. Bir çimdik tohum, derin ve rüyasız bir uyku verir. Üç çimdik, sonu olmayan bir uyku yaratır. Tadı şekerlidir, bu yüzden en çok keklerin, turtaların ve ballı şarabın içinde kullanılır. İşte, şekerin kokusunu alabilirsin." Arya'nın havanı koklamasına izin verdi ve onu kırmızı bir cam şişe bulması için merdivene gönderdi. "Bu daha zalim bir zehirdir, tadı ve kokusu yoktur, dolayısıyla gizlenmesi kolaydır. İnsanlar bu zehre Lys'in gözyaşları, der. Şarapta ya da suyun içinde çözülür, insanın bağırsaklarını ve midesini yer, o bölgelerde oluşan bir hastalık gibi öldürür. Kokla." Arya kokladı ve hiç koku alamadı. Küçük kız Lys'in gözyaşlarını bir kenara koyup taş bir kavanozu açtı. "Bu lapa, şahmeran kanıyla baharatlandırılır. Pişmiş ete kekikli bir koku verir ama yendiğinde vahşi bir delilik yaratır, hem hayvanlarda hem de insanlarda. Bir fare, şahmeran kanını tattıktan sonra bir aslana saldırabilir."

Arya dudağını ısırdı. "Köpeklerde işe yarar mı?"

"Sıcakkanlı bütün hayvanlarda işe yarar." Küçük kız, Arya'yı tokatladı.

Arya elini yanağına götürdü, üzgünden çok şaşkındı. "Bunu neden yaptın?"

"Ne zaman bir şey düşünse dudağını ısıran kız, Stark Hanedanı'ndan Arya'dır. Sen Stark Hanedanı'ndan mısın?"

"Ben kimseyim." Arya öfkeliydi. "*Sen* kimsin?"

Küçük kızın cevap vermesini beklemiyordu ama kız cevap verdi. "Ben, kadim bir hanedanın tek çocuğu ve soylu babamın vârisi olarak doğdum. Annem ben küçükken ölmüş, onu hatırlamıyorum. Ben altı yaşındayken babam tekrar evlendi. Babamın karısı, kendi kızını doğurana kadar bana nazik davrandı. Sonra, babamın mirasının kendi kızına kalabilmesi için

benim ölmemi arzu etti. Çok Yüzlü Tanrı'dan yardım istemeliydi ama tanrının ondan isteyeceği fedakârlığı göze alamazdı. Bu yüzden beni bizzat zehirlemeyi düşündü. Bana verdiği zehir, beni şu an gördüğün gibi bıraktı ama ölmedim. Kırmızı El Sarayı'ndaki şifacılar kadının ne yaptığını babama söylediğinde, babam buraya geldi ve fedakârlıkta bulundu, beni ve bütün varlığını tanrıya sundu. Çok Yüzlü Tanrı babamın dualarını duydu. Ben bir hizmetkâr olarak tapınağa getirildim ve babamın karısı hediyeyi aldı."

Arya temkinli gözlerle küçük kıza baktı. "Bu hikâye doğru mu?"

"İçinde doğruluk var."

"Yalanlar da?"

"Bir uydurma bir de mübalağa var."

Küçük kız hikâyeyi anlatırken Arya sürekli onun yüzünü izlemişti ama kız herhangi bir işaret vermemişti. "Çok Yüzlü Tanrı, babanın servetinin hepsini değil üçte ikisini aldı."

"Aynen öyle. Mübalağa buydu."

Arya sırıttı, sırıttığını fark edince yanağını çimdikledi. *Yüzüne hükmet,* dedi kendine. *Gülümsemem benim hizmetkârım, ben emrettiğimde gelmeli.* "Hikâyenin hangi bölümü yalandı?"

"Hiçbir bölümü. Yalanla ilgili yalan söyledim."

"Öyle mi? Yoksa şimdi mi yalan söylüyorsun?"

Ama küçük kız cevap veremeden, nazik adam gülümseyerek odaya girdi. "Bize geri dönmüşsün."

"Ay karardı."

"Karardı. Bizden ayrılmadan önce bilmediğin ne biliyorsun?"

Arya az daha, *otuz yeni şey biliyorum,* diyecekti. "Küçük Narbo'nun üç parmağı kıvrılmıyor. Narbo bir kürekçi olmaya karar verdi."

"Bunu bilmek güzel. Başka?"

Arya geçirdiği günü düşündü. "Quence'le Alaquo kavga ettiler ve gemiden ayrıldılar ama geri döneceklerini sanıyorum."

"Sadece sanıyor musun yoksa *biliyor* musun?"

Arya, emin olduğu halde, "Sadece sanıyorum," demek zorunda kaldı. Oyuncular da herkes gibi yemek yemek zorundaydı ve Quence'le Alaquo, Mavi Fener için yeterince iyi değillerdi.

"Aynen öyle," dedi nazik adam. "Ve üçüncü şey?"

Arya bu sefer tereddüt etmedi. "Dareon öldü. Mutlu Liman'da uyuyan kara şarkıcı. Aslında Gece Nöbetçileri'nden kaçan bir firariydi. Biri onun

boğazını kesti ve cesedini bir kanala attı ama çizmelerini sakladı."

"İyi çizmeler kolay bulunmuyor."

"Aynen öyle." Arya yüzünü ifadesiz tutmaya çalışıyordu. "Bunu kim yapmış olabilir, merak ediyorum?"

"Stark Hanedanı'ndan Arya." Arya adamın gözlerini, ağzını, çene kaslarını izliyordu.

"O kız mı? Onun Braavos'tan ayrıldığını sanıyordum. Sen kimsin?"

"Kimse."

"Yalan söylüyorsun." Nazik adam küçük kıza döndü. "Boğazım kurudu. Bana bir iyilik yap ve benim için bir kadeh şarap getir, beklenmedik bir şekilde bize geri dönen arkadaşımız Arya için de sıcak süt."

Arya, şehrin karşı tarafından tapınağa doğru gelirken, nazik adamın Dareon'la ilgili ne söyleyeceğini düşünüp durmuştu. Belki adam Arya'ya kızacaktı, belki de şarkıcıya Çok Yüzlü Tanrı'nın hediyesini verdiği için onu takdir edecekti. Arya bu konuşmayı kafasında yüzlerce kez canlandırmıştı ama sıcak süt aklına bile gelmemişti.

Arya küçük kızın getirdiği sütü içti. Süt yanık kokuyordu ve ağızda acı bir tat bırakıyordu. "Şimdi yatağa git çocuk," dedi nazik adam. "Yarın hizmet etmelisin."

Arya o gece rüyasında yine kurttu ama bu rüya diğerlerinden farklıydı. Bu rüyada, Arya'nın bir sürüsü yoktu. Tek başına dolaştı, sislerin içindeki gölgeleri takip ederek çatıların üstünde zıpladı ve bir kanalın kenarında yürüdü.

Ertesi gün uyandığında, kördü.

Samwell

Tarçın Rüzgâr; siyah erkekleri, hafifmeşrep kadınları ve tuhaf tanrıları olan Yaz Adaları’nın Uzun Ağaçlar Kasabası’ndan gelen bir kuğu gemiydi. Gemide, cenaze dualarına öncülük edecek bir rahip yoktu ve bu görev, Dorne’un güneşle kavrulmuş güney sahilinin açıklarında bir yerde Sam Tarly’ye düşmüştü.

Sam, duaları okumak için siyahlarını giymişti ama öğlen havası sıcak ve bunaltıcıydı, hiç rüzgâr esmiyordu. “O iyi bir adamdı,” diye başladı Sam... ama kelimeleri söylediği anda yanlış olduklarını biliyordu. “Hayır. O *çok büyük* bir adamdı. Hisar’ın yeminli ve zincirli üstadıydı. Gece Nöbetçileri’nin her daim sadık Yeminli Kardeş’iydi. Doğduğunda, ona çok genç ölen bir kahramanın adı verildi ama onun uzun bir ömrü oldu ve hayatı da kahramancaydı. Ondan daha bilge, daha zarif ve daha nazik bir adam yoktu. Onun hizmeti sırasında, Sur’dan bir düzine Lord Kumandan gelip geçti ama o her zaman onlara tavsiyeler vermek için oradaydı. Krallara da tavsiyeler verdi. Kendisi de kral olabilirdi ama ona tacı önerdiklerinde, o, tacı kardeşine vermeleri gerektiğini söyledi. Kaç adam böyle bir şey yapar?” Sam, güzlerinin yaşardığını hissediyordu ve konuşmaya devam edemeyeceğini biliyordu. “O ejderhanın kanıydı lakin ateşi söndü. O, Aemon Targaryen’dı. Ve nöbeti sona erdi.”

Sam’in arkasından, “Ve nöbeti sona erdi,” diye mırıldandı Şebboy, bebeği kucağındaydı. Kojja Mo, Ortak Dil’i kullanarak Şebboy’u tekrarladı, sonra aynı sözleri babası, Xhondo ve mürettebat için Yaz Dili’nde söyledi. Sam başını öne eğdi ve ağlamaya başladı, hıçkırıkları öyle şiddetliydi ki bütün vücudu sarsılıyordu. Şebboy Sam’in yanına gitti, ona sarıldı, kızın güzlerinde de yaşlar vardı.

Hava nemli, sıcak ve durgundu. *Tarçın Rüzgâr* karanın çok uzağında, açık denizde, mavi suların akıntısıyla sürükleniyordu. “Kara Sam güzel sözler söyledi,” dedi Xhondo. “Şimdi üstadın hayatının şerefine içelim.” Yaz Dili’nde bir şeyler bağırdı, geminin kıç güvertesine baharatlı romla dolu bir fıçı yuvarlandı, fıçı açıldı ve güverte nöbetindekiler yaşlı ve kör ejderhanın şerefine kadeh kaldırdı. Gemi mürettebatı üstadı kısa bir süredir

tanıyordu ama Yaz Adalılar yaşlı insanlara saygı duyar ve onların ölümlerini onurlandırırdı.

Sam daha önce rom içmemişti. Tuhaf ve sert bir içkiydi, önce tatlıydı ama sonra insanın ağzında yakıcı bir tat bırakıyordu. Sam yorgundu, çok yorgundu. Sahip olduğu her kas ağrıyordu, sahip olduğunu bilmediği kaslar bile ağrıyordu. Dizleri katılaşmıştı, elleri yeni su kesecikleriyle kaplıydı ve eski su keseciklerinin patladığı yerlerde açık yaralar vardı. Bununla birlikte, rom ve keder bütün ağrıları yok ediyor gibiydi. *Tarçın Rüzgâr*'ın üst güvertesinde rom yudumlarken, "Keşke onu Eski Şehir'e götürebilseydik, aliüstatlar onu kurtarabilirdi," dedi Sam, Şebboy'a. "Hisar'ın şifacıları bütün Yedi Krallık'taki en iyi şifacılardır. Düşünmüştüm ki... ummuştum ki..."

Braavos'ta, Aemon'ın iyileşmesi mümkün gibi görünmüştü. Xhondo'nun ejderhalar hakkında anlattığı şeyler, yaşlı adamı neredeyse eski haline kavuşturmuştu. Aemon o gece, Sam'in verdiği her lokmayı yemişti. "Kimse bir kız aramadı," demişti. "Vadedilen kişi bir prensti, bir prenses değil. Rhaegar olduğunu düşünmüştüm... duman, onun isim gününde Yaz Kalesi'ni yutan ateşten çıkan dumandı. Tuz, ölen insanlar için dökülen gözyaşlarının tuzuydu. Rhaegar küçükken benimle aynı fikirdeydi ama daha sonra, kehaneti gerçekleştirecek kişinin kendi oğlu olduğuna inandı, zira Aegon'ın ana rahmine düştüğü gece, Kral Toprakları'nın üzerinde bir kuyruklu yıldız göründü ve Rhaegar, kanayan yıldızın bir kuyruklu yıldız olduğundan emindi. O kadar akıllı olduğumuzu düşünmekle ne büyük aptallık etmişiz! Hata tercümeden kaynaklandı. Ejderhalar ne erkektir ne de dişi, Barth bunun doğruluğunu gördü. Bir öyle idi, bir böyle; alevler kadar değişken. Lisan bizi bin yıl boyunca yanılttı. Kehanetteki kişi *Daenerys,* dumanın ve tuzun ortasında doğdu. Ejderhalar bunu kanıtlıyor." Sadece Daenerys'ten bahsetmek bile Aemon'ı güçlendirmişti. "Ona gitmeliyim. *Gitmeliyim.* Keşke on yıl daha genç olsaydım."

Yaşlı adam o kadar azimliydi ki *Tarçın Rüzgâr*'ın iskele tahtasına kendi bacaklarıyla çıkmıştı. Yolculuk ayarlamalarını Sam yapmıştı. Kılıcını ve kınını halihazırda Xhondo'ya vermişti; ikinci kaptanın onu boğulmaktan kurtarırken mahvettiği tüylü pelerin karşılığında. Sam'in elinde, Kara Kale'nin mahzenlerinden aldığı kitaplardan başka değerli bir şey kalmamıştı. Sam kitaplardan kederle ayrılmıştı. Xhondo ona sorunun ne olduğunu sorduğunda, "O kitaplar Hisar'a gidecekti," demişti Sam. İkinci kaptan bu sözleri tercüme ettiğinde kaptan gülmüştü. "Quhuru Mo gri

adamların o kitapları alacağını söylüyor," demişti Xhondo, "ama onları Quhuru Mo'dan alacaklar. Üstatlar, sahip olmadıkları kitaplar için iyi gümüş öderler, bazen de kırmızı ve sarı altın verirler."

Kaptan, Aemon'ın zincirini de istemişti ama Sam bunu reddetmişti. Bir üstat için en büyük utancın, zincirinden vazgeçmek olduğunu açıklamıştı. Quhuru Mo açıklamayı kabul edene kadar, Xhondo bu bölümü üç kez tercüme etmek zorunda kalmıştı. Anlaşma sağlandığında; Sam çizmelerine, siyahlarına, iç çamaşırlarına ve Jon'un İlk İnsanların Yumruğu'nda bulduğu kırık boruya kadar soyulmuştu. *Başka şansım yoktu,* dedi Sam kendine. *Braavos'ta kalamazdık, hırsızlık yapamaz ve dilenemezdik, yolculuğun bedelini ödemenin başka bir yolu yoktu.* Eğer Üstat Aemon'ı sağ salim Eski Şehir'e ulaştırsaydı, Sam ödediği bedeli ucuz bile sayardı.

Fakat güneye yaptıkları yolculuk fırtınalıydı ve esen her bora yaşlı adamın kuvvetini ve şevkini biraz daha azaltmıştı. Pentos'ta güverteye çıkmak istemişti, böylece Sam onun için şehrin sözlü bir resmini çizebilirdi. Aemon kaptanın yatağından en son o zaman kalkmıştı. Çok vakit geçmeden, yaşlı adamın aklı yine gidip gelmeye başlamıştı. *Tarçın Rüzgâr,* Kanayan Kule'yi geçip Tyrosh Limanı'na girdiğinde, Aemon artık onu doğuya götürecek bir gemi bulmaktan bahsetmiyordu. Konuşmaları Eski Şehir'e ve Hisar'ın aliüstatlarına dönmüştü.

"Onlara anlatmalısın Sam," demişti yaşlı adam. "Aliüstatlara. Anlamalarını sağlamalısın. Ben oradayken Hisar'da olan adamlar elli yıldır ölü. Diğerleri beni hiç tanımadı. Mektuplarım... mektuplarımı, aklını kaybetmiş yaşlı bir adamın sayıklamaları gibi okumuş olmalılar. Onan ikna etmelisin. Onlara anlat Sam... Sur'da hayatın nasıl olduğunu anlat... yaratıkları, ak yürüyenleri, ürpertici soğuğu..."

"Anlatacağım," diye söz vermişti Sam. "Sesimi sizinkine ekleyeceğim üstat. İkimiz de anlatacağız, birlikte anlatacağız."

"Hayır," demişti yaşlı adam. "Sen anlatmalısın. Onlara söyle. Kehanet... ağabeyimin rüyası... Leydi Melisandre işaretleri yanlış okudu. Stannis... Stannis'te biraz ejderha kanı var, evet. Kardeşinde ve ağabeyinde de vardı. Rhaella, Yumurta'nın küçük kızı, o kanı Rhaella'dan aldılar... yani babalarının annesinden... Rhaella küçük bir kızken bana Üstat Amca derdi. Bunu hatırladım ve kendime umut etmek için izin verdim... belki de istedim ki... bir şeye inanmak istediğimizde hepimiz kendimizi kandırırız. En çok da Melisandre. Kılıç *yanlış,* bunu bilmek zorunda... ısısız ışık... boş bir cazibe... kılıç yanlış... ve sahte ışık bizi daha derin bir karanlığa götürebilir

Sam. Bizim umudumuz *Daenerys*. Hisar'da onlara bunu söyle. Dinlemelerini sağla. Daenerys'e bir üstat göndermeliler. Onun tavsiyelere, öğrenmeye ve *korunmaya* ihtiyacı var. Bunca yıl oyalandım, bekledim, şimdi şafak söktü ve ben çok yaşlıyım. Ölüyorum Sam." Bu ikrarla birlikte, yaşlı adamın kör gözlerinden yaşlar dökülmüştü. "Ölüm, benim kadar yaşlı bir adamı korkutmamalı ama korkutuyor. Bu çok saçma değil mi? Benim olduğum yer sürekli karanlık, karanlıktan korkmam için ne sebep var? Lakin sıcaklık vücudumu terk ettiğinde ne olacağını merak ediyorum. Rahiplerin dediği gibi Baba'nın altın salonlarında yiyip içecek miyim? Yumurta'yla tekrar konuşacak mıyım? Dareon'ı bütün ve mutlu bir halde bulacak mıyım? Kız kardeşlerimi çocuklarına şarkı söylerken duyacak mıyım? Ya işin doğrusunu at efendileri biliyorsa? Alevden bir aygırın sırtında sonsuza dek gece semasında mı dolaşacağım? Yoksa bu keder vadisine geri dönmek zorunda mı kalacağım? Gerçeği kim söyleyebilir? Kim ölüm duvarının ardına gitti de gördü? Sadece yaratıklar. Ve onların neye benzediğini biliyoruz. Biliyoruz."

Sam'in buna karşılık söyleyebileceği bir şey yoktu ama yaşlı adamı elinden geldiği kadar teselli etmişti. Daha sonra Şebboy gelmiş ve üstat için bir şarkı söylemişti, Craster'ın diğer karılarından öğrendiği anlamsız bir şarkıydı ama üstadı gülümsetmiş ve yaşlı adamın uykuya dalmasına yardım etmişti.

O gün, üstadın son iyi günlerinden biriydi. Daha sonra, vaktinin çoğunu kaptanın kamarasında, kürklerin altında uyuyarak geçirmişti. Ara sıra uykusunda mırıldanıyordu. Uyandığında, ona bir şey anlatmak zorunda olduğunu söyleyerek Sam'i çağırıyordu ama Sam onun yanına vardığında üstat ne söyleyeceğini unutmuş oluyordu. Unutmadığı zamanlarda da karmakarışık şeyler anlatıyordu. Göreni belli olmayan rüyalardan, yakılması mümkün olmayan mumlardan ve kırılmayan yumurtalardan bahsediyordu. Sfenksin bilmececi değil bilmece olduğunu söylüyordu, bu her ne anlama geliyorsa. Sam'den, Rahip Barth'ın yazdığı bir kitabı okumasını istiyordu; Barth'ın kitapları, Kutsanmış Baelor'un saltanatı sırasında yakılmıştı. Üstat bir keresinde ağlayarak uyanmıştı. "Ejderhanın üç başı olmalı," diye inlemişti, "ama ben, o başlardan biri olamayacak kadar yaşlı ve kırılganım. Onunla olmalıydım, ona yol göstermeliydim ama bedenim bana ihanet etti."

Tarçın Rüzgâr, Basamaktaşı'na doğru yol alırken, Üstat Aemon artık Sam'in ismini bile hatırlamıyordu. Bazı günler onu ölü kardeşlerinden

biriyle karıştıyordu. Üst güvertede, romundan bir yudum daha aldıktan sonra, “Bu kadar uzun bir yolculuğa dayanamayacak kadar kırılgandı,” dedi Sam, Şebboy’a. “Jon bunu görmeliydi. Aemon yüz iki yaşındaydı, denize asla açılmamalıydı. Eğer Kara Kale’de kalsaydı, bir on yıl daha yaşayabilirdi.”

“Yahut kadın onu yakardı. Kırmızı kadın.” Şebboy burada, Sur’un bin fersah uzağında bile Leydi Melisandre’nin adını yüksek sesle telaffuz edemiyordu. “O kadın, ateşleri için kral kanı istiyordu. Val bunu biliyordu. Lord Kar da biliyordu. Beni bu yüzden Dalla’nın bebeğini almaya ve kendi bebeğimi orada bırakmaya zorladılar. Üstat Aemon uyudu ve uyanmadı, fakat orada kalsaydı kırmızı kadın onu yakardı.”

Yine yanacak, diye düşündü Sam kederle, *ama şimdi onu yakmak zorunda olan benim.* Targaryenlar ölülerini her zaman alevlere vermişlerdi. Quhuru Mo, *Tarçın Rüzgâr*’ın güvertesinde bir cenaze ateşi yakılmasına müsaade etmemişti. Aemon’ın cesedi, Eski Şehir’e kadar muhafaza edilmek üzere geniş bir rom fıçısına tıkılmıştı.

“Ölmeden bir gece önce, bana bebeği kucağına alıp alamayacağını sordu,” diye devam etti Şebboy. “Bebeği düşüreceğinden korktum ama düşürmedi. Onu salladı, ona bir şarkı söyledi ve Dalla’nın oğlu elini kaldırıp üstadın yüzüne dokundu, adamın dudağını öyle sert çekti ki canını yakacağından korktum ama yaşlı adam sadece güldü.” Sam’in elini okşadı. “İstersen bebeğe Üstat adını verebiliriz. Şimdi değil, yaşı geldiğinde. Verebiliriz.”

“Üstat, bir isim değil. Ama ona Aemon diyebilirsin.”

Şebboy, Sam’in önerisini düşündü. “Dalla bu bebeği bir savaş sırasında doğurdu, çelikler dört bir yanda şarkılar söylüyordu. Bebeğin adı bu olmalı. Aemon Savaştadoğan. Aemon Çelikşarkı.”

Lord babamın bile hoşlanacağı birisim. Bir savaşçı ismi. Sonuçta bebek, Mance Rayder’ın oğlu ve Craster’ın torunuydu. Onun damarında Sam’in korkak kanı yoktu. “Evet. Adı bu olsun.”

“İki yaşına geldiğinde,” dedi Şebboy, “daha evvel değil.”

“Bebek nerede?” diye sobayı akıl etti Sam. Rom ve keder arasında, bebeğin Şebboy’la birlikte olmadığını fark etmesi uzun sürmüştü.

“Kojja’nın yanında. Ondan bebeği bir süre için almasını istedim.”

“Ah.” Kojja kaptanın kızıydı, Sam’den daha uzundu, bir mızrak gibi inceydi, oltu taşı kadar siyah ve pürüzsüz bir teni vardı. Aynı zamanda geminin kızıl okçularının kumandanıydı, altın ağaçtan yapılan ve dört yüz

metre uzağa ok gönderebilen çift kıvrımlı bir yay kullanıyordu. Basamaktaşı'nda korsanların saldırısına uğradıklarında, Kojjo'nun okları bir düzine adam öldürmüştü, Sam'in oklarıysa suya düşüp durmuştu. Kojjo Mo'nun yayından daha çok sevdiği tek şey, Dalla'nın oğlunu kucağında zıplatmak ve ona Yaz Dili'nde şarkılar söylemekti. Yabanıl prensi mürettebattaki bütün kadınların sevgilisi haline gelmişti ve Şebboy bebek konusunda onlara güveniyordu.

"Kojjo nezaket göstermiş," dedi Sam.

"Önceleri ondan korkuyordum," dedi Şebboy. "Çok siyahtı, dişleri çok beyaz ve çok büyüktü. Onun bir canavar olduğundan korkuyordum ama değil. İyi bir kız. Onu seviyorum."

"Sevdiğini biliyorum." Şebboy'un hayatı boyunca tanıdığı tek erkek, dehşet verici Craster'dı. Onun dünyasının geri kalanı dişilerden ibaretti. *Erkekler onu korkutuyor ama kadınlar korkutmuyor,* diye düşündü Sam. Bunu anlayabiliyordu. Boynuz Tepe'deyken o da kızların arkadaşlığını tercih ediyordu. Kardeşleri ona nazik davranıyordu. Diğer kızlar zaman zaman onunla alay etse bile, zalim sözleri savuşturmak kalede yaşayan diğer oğlanların darbelerini savuşturmaktan kolaydı. Sam şimdi, *Tarçın Rüzgâr*'da bile, Kojjo Mo'nun yanında kızın babasının yanında olduğundan daha rahattı, Kojjo'nun Ortak Dil'i bilmesi ve Quhuru'nun bilmemesi de bu durumun sebebi olabilirdi gerçi.

"Seni de seviyorum Sam," diye fısıldadı Şebboy. "Bu içkiyi de sevdim. Tadı ateş gibi."

Evet, diye düşündü Sam, *ejderhalara göre bir içki*. Kadehler boşalmıştı, Sam fıçıya gitti ve kadehleri bir kez daha doldurdu. Güneş batıda alçalmıştı, normal boyutundan üç kat daha büyük görünüyordu, yakut renkli ışığıyla Şebboy'un yüzünü kırmızıya boyuyordu. Kojja'ya bir kadeh içtiler, bir kadeh Dalla'nın oğluna ve bir kadeh de Şebboy'un Sur'daki bebeğine. Ve bundan sonra, Targaryen Hanedanı'ndan Aemon için iki kadeh içmekten başka yapacak bir şey yoktu. "Baba onu adilce yargılasın," dedi Sam burnunu çekerek. Onlar Üstat Aemon'la işlerini bitirdiklerinde, güneş neredeyse batmıştı. Batı ufkunda hâlâ yanan kırmızı çizgi, gökyüzüne açılmış bir kesik gibiydi. Şebboy, içkinin gemiyi fırıl fırıl döndürdüğünü söyledi, Sam kızın merdivenden inmesine yardım etti ve onu geminin baş tarafındaki kadınlar bölümüne götürdü.

Kamaranın tavanında bir fener asılıydı ve Sam içeri girerken başını fenere vurmayı başardı. "Ah," dedi.

“Yaralandın mı?” diye sordu Şebboy. “Dur bir bakayım.” Sam’e doğru eğildi...

...ve onun ağzını öptü.

Sam kendini kıza karşılık verirken buldu. *Ben yemin ettim,* diye düşündü ama kızın elleri onun siyahlarını çekiştiriyordu, pantolonunun bağcıklarını çözüyordu. Sam, öpüşmeye, “Yapamayız,” diyecek kadar bir süre ara verdi ama Şebboy, “Yapabiliriz,” dedi ve Sam’in ağzını kendi ağzıyla kapattı. *Tarçın Rüzgâr* dönüyordu ve Sam kızın dilindeki rom tadını alabiliyordu. Sonra kızın göğüsleri çıplaktı ve Sam onlara dokunuyordu, *ben yemin ettim,* diye düşündü tekrar ama dudakları kızın göğüs ucunu buldu. Sam pembe ve sert göğüs ucunu emerken, ağzı Şebboy’un sütüyle doldu. Sam daha önce bu kadar güzel ve bu kadar lezzetli bir şey tatmamıştı. *Eğer bunu yaparsam Dareon’dan farkım kalmaz,* diye düşündü ama duramıyordu. Ve sonra aniden aleti dışarıdaydı, şişman ve pembe bir gemi direği gibi yukarı kalkmıştı, bu haliyle öyle komik görünüyordu ki Sam gülebilirdi ama Şebboy, Sam’i sırtüstü ranzaya itti, kendi eteklerini kalçalarına kadar kaldırdı ve hafif bir inleme sesi çıkararak Sam’in üstüne oturdu. Bu, göğüs uçlarından bile güzeldi. *Çok ıslak,* diye düşündü Sam, *bir kadının orasının bu kadar ıslak olabileceği aklıma gelmezdi.* Sam’in üstünde yukarı aşağı hareket ederken, “Ben artık senin karınım,” diye fısıldadı Şebboy. Sam inledi, *hayır, hayır olamazsın,* diye düşündü, *ben yeminin sözlerini söyledim,* ama söylediği tek söz, evet’ti.

Daha sonra, Şebboy kollarını Sam’e dolayıp yüzünü onun göğsüne yaslayarak uyudu. Sam’in de uykuya ihtiyacı vardı ama romla, anne sütüyle ve Şebboy’la sarhoştu. Erkekler kamarasına gidip kendi hamağına yatması gerektiğini biliyordu fakat bedeninde Şebboy’un sıcaklığını hissetmek o kadar güzeldi ki Sam kıpırdayamıyordu.

İçeri başka insanlar girdi; kadınlar ve erkekler, Sam onların öpüşmelerini, gülüşmelerini ve birbirlerine kur yapışlarını dinledi. *Yaz Adalılar. Onlar böyle yas tutuyorlar. Ölüme hayatla cevap veriyorlar.* Sam bunu uzun zaman önce bir yerde okumuştu. Şebboy’un bunu bilip bilmediğini merak etti, Kojja Mo’nun ona ne yapması gerekliğini söyleyip söylemediğini.

Sam, Şebboy’un saçlarının kokusunu içine çekti ve tavanda sallanan fenere baktı. *Bizzat Yaşlı Hatun bile beni bu işin içinden çıkaramaz.* Sam’in yapabileceği en iyi şey, odadan gizlice çıkarak ve denize atlamak olurdu.

Eğer boğulursam, kendimi küçük düşürdüğümü ve yemini bozduğumu kimse bilmez, Şebboy da kendine daha iyi bir adam bulur, şişman bir ödlek yerine.

Sam ertesi sabah erkekler kamarasında, kendi hamağında uyandı. Xhondo rüzgârla ilgili feryat ediyordu. "Rüzgâr çıktı," diye bağırıyordu ikinci kaptan. *"Uyan ve çalış Kara Sam. Rüzgâr çıktı."* Xhondo, kelimelerdeki eksikliğini sesinin kuvvetiyle telafi ediyordu. Sam hamağından kalktı ve kalktığı anda pişman oldu. Başı çatlayacak gibiydi, ellerindeki su keseciklerinden biri dün gece yırtılıp açılmıştı ve midesi bulanıyordu.

Ama Xhondo'nun merhameti yoktu, Sam'in yapabileceği tek şey siyahlarını giymekti. Onları nemli bir yığın halinde hamağının altında buldu. Ne kadar kirli olduklarını anlamak için kokladı; deniz, tuz ve katran; ıslak branda ve küf; meyve, balık ve rom; tuhaf baharatlar ve egzotik ağaçlar ve kendi terinin kokusunu aldı. Ama kıyafetlerin üstünde Şebboy'un kokusu da vardı; saçlarının temiz kokusu ve sütünün tatlı kokusu. Sam bu kokular sayesinde siyahlarını giymekten mutlu oldu. Gerçi bir çift kuru çorap için çok şey verirdi; ayak parmaklarının arasında bir çeşit mantar büyümeye başlamıştı.

Bir sandık kitap, Braavos'tan Eski Şehir'e dört kişilik geçiş satın almak için yeterli olmaktan çok uzaktı. Bununla birlikte, *Tarçın Rüzgâr*'da adam açığı vardı ve Quhuru Mo yol boyunca çalışmaları şartıyla onları gemiye almayı kabul etmişti. Sam; Üstat Aemon'ın hasta, çocuğun süt emen bir bebek ve Şebboy'un denizden korkan bir kız olduğunu söyleyip itiraz ettiğinde Xhondo sadece gülmüştü. "Kara Sam kocaman şişman bir adam. Kara Sam dört kişilik iş yapacak."

Doğruyu söylemek gerekirse, Sam o kadar beceriksizdi ki tek kişilik iş yaptığından bile şüpheliydi ama deniyordu. Güverteleri fırçalıyor ve taşla ovup pürüzsüzleştiriyordu, çapa zincirlerini çekiyordu, halatları topluyordu, fare avlıyordu, yırtık yelkenleri dikiyordu, aşçı için balık temizliyor ve meyve doğruyordu. Şebboy da çabalıyordu. Halatlarda Sam'den daha iyiydi ama zaman zaman, uçsuz bucaksız denize baktığında hâlâ gözlerini kapatıyordu.

Şebboy, diye düşündü Sam, *Şebboy'la ne yapacağım?*

Uzun ve sıcak bir gündü, Sam'in başındaki zonklama yüzünden daha uzun bir gün oldu. Sam kendini iplerle, yelkenlerle, Xhondo'nun verdiği diğer işlerle oyaladı ve Üstat Aemon'ın bedenini muhafaza eden rom fıçısına... ve Şebboy'a bakmamaya çalıştı. Şimdi yabanıl kızla

yüzleşemezdi, dün gece olanlardan sonra yapamazdı. Kız güverteye çıktığında Sam aşağı indi. Kız başa gittiğinde Sam kıça gitti. Kız ona gülümsediğinde Sam başka tarafa baktı, kendisini sefil hissetti. *Şebboy hâlâ uyurken denize atlamalıydım,* diye düşündü. *Her daim bir korkaktım ama şimdiye kadar asla bir yemin bozan olmadım.*

Üstat Aemon ölmemiş olsaydı, Sam ne yapması gerektiğini ona sorardı. Jon Kar gemide olsaydı, hatta Pyp ya da Grenn, Sam onlardan yardım isterdi. Onların yerine Xhondo vardı. Xhondo ne söylediğimi anlamaz. *Anlasa bile bana kızı tekrar düzmemi söyler.* "Düzmek" Xhondo'nun Ortak Dil'de öğrendiği ilk kelimeydi ve adam bu kelimeyi kullanmayı çok seviyordu.

Sam, *Tarçın Rüzgâr* bu kadar büyük olduğu için şanslıydı. *Karakuş*'ta olsalardı, Şebboy onu istediği anda bulurdu. Yaz Adaları'nın bu büyük deniz taşıtları, beyaz yelkenleri ve kuş şeklindeki pruva heykelleri sebebiyle, Yedi Krallık'ta "kuğu gemiler" olarak anılırdı. Büyüklüklerine rağmen, dalgaların üstünde kendilerine ait bir zarafetle yüzerlerdi. Hava durgunken çaresiz olmakla birlikte, arkasına iyi ve canlı bir rüzgâr aldığında *Tarçın Rüzgâr* bütün kadırgaları geçebilirdi, üstelik bir korkağın saklanabileceği deliklerle doluydu.

Sam, nöbetinin bitimine doğru, nihayet köşeye sıkıştırıldı. Xhondo onu kolundan yakaladığında, Sam bir merdivenden aşağı iniyordu. *"Kara Sam, Xhondo'yla gelecek,"* dedi ikinci kaptan, Sam'i güverte boyunca sürükledi ve Kojja Mo'nun ayaklarının dibine attı.

Kuzeyde, ufuk çizgisinin üstünde bir sis tabakası görünüyordu. Kojja orayı gösterdi. "Orası Dorne kıyısı. Kumlar, kayalar ve akrepler. Yüzlerce fersah boyunca güvenli bir demirleme yeri de yok. İstersen oraya kadar yüzer, oradan da Eski Şehir'e yürürsün. Derin çöllerden geçmen, bazı dağlara tırmanman ve Torentine Nehri'nde yüzmen gerekir. Ya da Şebboy'a gidersin."

"Anlamıyorsunuz. Biz dün gece..."

"...ölünüzü ve ikinizi de yaratan tanrıları onurlandırdınız. Xhondo da aynı şeyi yaptı. Çocuk bendeydi, olmasaydı ben de yapardım. Siz Batıdiyarlılar aşktan utanıyorsunuz. Aşkta utanılacak bir şey yok. Eğer rahipleriniz olduğunu söylüyorsa, sizin yedi tanrınız canavar olmalı. Biz adalarda işin aslını biliriz. Tanrılarımız bize koşmamız için bacaklar, koklamamız için burunlar, dokunmamız ve hissetmemiz için eller verdi. Hangi çılgın ve zalim tanrı bir adama gözler verir ve ona gözlerini sonsuza

dek kapalı tutmak zorunda olduğunu ve dünyadaki güzelliklere asla bakmaması gerektiğini söyler? Bunu sadece canavar bir tanrı yapar, karanlığa ait bir şeytan yapar.” Kojja ellerini Sam’in bacaklarının arasına koydu. “Tanrılar bunu da bir sebeple verdiler... şu Batıdiyarlı kelime neydi?”

“Düzmek,” dedi Xhondo yardımsever bir şekilde.

“Evet, düzmek için. Zevk vermek ve çocuk yapmak için. Bunda utanılacak bir şey yok.”

Sam kızdan uzaklaştı. “Ben bir yemin ettim. *Hiç evlenmeyeceğim ve çocuk sahibi olmayacağım.* Ben kelimeleri söyledim.”

“Şebboy senin söylediğin sözleri biliyor. Bazı açılardan çocuk olabilir ama kör değil. Senin neden siyahlar giydiğini, Eski Şehir’e neden gittiğini biliyor. Seni tutamayacağını biliyor. Seni sadece bir süre için istiyor. Babasını ve kocasını kaybetti, annesini ve kardeşlerini kaybetti, evini ve *dünyasını* kaybetti. Senden ve bebekten başka hiçbir şeyi yok. Uzun lafın kısası, ya ona gidersin ya da yüzersin.”

Sam uzaktaki kıyı şeridini işaretleyen sise umutsuzca baktı. Oraya kadar yüzemeyeceğini biliyordu.

Şebboy’a gitti. “Yaptığımız şey... eğer bir eş alabiliyor olsaydım, bir prensesi ya da soylu bir bakireyi değil seni seçerdim ama yapamam. Ben hâlâ bir kargayım. Sözleri söyledim Şebboy. Jon’la birlikte ormana gittim ve bir yürek ağacının önünde sözleri söyledim.”

“Ağaçlar bizi gözler,” diye fısıldadı Şebboy, yanaklarındaki yaşları sildi. “Ormanda, ağaçlar hepimizi görür... ama burada ağaç yok. Sadece su Sam. Sadece su.”

Cersei

Gün soğuk, gri ve ıslaktı. Bütün sabah yağmur yağmıştı ve öğlenden sonra yağmur durduğunda bile, bulutlar gökyüzünden ayrılmayı reddetmişti. Güneş hiç görünmemişti. Havanın sefilliği küçük kraliçeyi bile yıldırmıştı. Margaery, muhafızlarla hayranlardan oluşan kuyruğu ve eşlikçileriyle birlikte ata binmek yerine, bütün günü Bakire Zindanı’nda Mavi Ozan’ı dinleyerek geçirmişti.

Cersei’nin günü biraz daha iyiydi, akşamdan itibaren. Gri gökyüzü siyaha dönmeye başladığında, kraliçeye *Tatlı Cersei*’nin geri döndüğünü, Lord Aurane’in dışarıda olduğunu ve huzura kabul edilmek istediğini söylediler.

Kraliçe adamı hemen çağırttı. Aurane kraliçenin çalışma odasına girdiği anda, kraliçe havadislerin iyi olduğunu biliyordu. “Majesteleri,” dedi Aurane geniş bir gülümsemeyle. “Ejderha Kayası sizin.”

“Harikulade.” Cersei adamın elini tuttu ve yanaklarını öptü. “Tommen’ın da çok memnun olacağını biliyorum. Bu, Lord Redwyne’ın donanmasını serbest bırakabileceğimiz ve demiradamları Kalkanlar’dan çıkarabileceğimiz anlamına geliyor.” Menzil’den gelen haberler her kuzgunla biraz daha vahim oluyordu. Görünüşe göre, demiradamlar yeni kayalarından hoşnut değildi. Mander’ı bütün kuvvetleriyle yağmalıyorlardı, Arbor’a ve nehrin çevresindeki daha küçük adalara saldıracak kadar ileri gitmişlerdi. Redwyne kendi sularında sadece bir düzine savaş gemisi bırakmıştı ve gemilerin hepsi parçalanmış, zapt edilmiş ya da batırılmıştı. Ve şimdi de, kendisine Euron Kargagöz diyen şu çılgın adam, Fısıltılı Ses’ten Eski Şehir’e doğru dargemiler gönderiyordu.

“*Tatlı Cersei* yelken açtığında, Lord Paxter eve dönüş yolculuğu için gemilere erzak yükletiyordu,” dedi Lord Su. “Tahminimce, lordun ana donanması şimdiye kadar denize açılmıştır.”

“Hızlı bir yolculuk geçirmelerini ve bugünkünden daha iyi havalara denk gelmelerini umalım.” Kraliçe, Aurane’i aşağı çekip yanına, pencere sekisine oturttu. “Bu zafer için Sör Loras’a mı teşekkür etmeliyiz?”

Aurane’in gülümsemesi kayboldu. “Bazıları öyle diyecektir Majesteleri.”

“Bazıları?” Kraliçe adama meraklı bir bakış attı. “Ama sen değil?”
“Ondan daha cesur bir şövalye görmedim,” dedi Su, “ama kansız bir zafer olabilecek bir şeyi bir katliama dönüştürdü. Bin adam öldü. Çoğu bizim adamımız. Üstelik sıradan adamlar değil Majesteleri. Şövalyeler, genç lordlar, en iyi ve en cesur olanlar.”
“Ya Sör Loras?”
“Bin birinci adam olacak. Mücadeleden sonra onu kalenin içine taşıdılar ama Loras’ın yaraları ağır. Öyle fazla kan kaybetti ki üstatlar onu sülükleyemedi.”
“Ah, çok üzücü. Tommen’ın yüreği yanacak. Çiçek Şövalyesi’ne büyük hayranlık besliyor.”
“Sıradan insanlar da öyle,” dedi kraliçenin amirali. “Loras öldüğünde, diyarın dört bir yanında şaraplarının içine gözyaşı akıtan bakireler olacak.”
Aurane haksız değildi, kraliçe bunu biliyordu. Sör Loras’ın denize açıldığı gün, üç bin insan onu uğurlamak için Çamur Kapısı’nda toplanmıştı ve her dört kişiden üçü kadındı. O manzara Cersei’yi tiksintiyle doldurmuştu. Bağırmak ve onlara koyun olduklarını haykırmak istemişti. Loras Tyrell’den almayı umabilecekleri şeylerin, bir gülümseme ve bir çiçekten ibaret olduğunu söylemek istemişti. Bunları söylemek yerine, Loras’ın Yedi Krallık’taki en cesur şövalye olduğunu duyurmuş ve delikanlıya mücevherli bir kılıç vermişti. Kral, şövalyeye bir de kucak vermişti ki Cersei’nin planlarında bu yoktu ama artık önemli değildi. Kraliçe cömert davranabilirdi. Loras Tyrell ölüyordu.
“Anlat,” diye emretti kraliçe. “Her şeyi bilmek istiyorum, başından sonuna kadar.”
Aurane anlatmayı bitirdiğinde oda kararmıştı. Kraliçe birkaç mum yaktı. Turpla kaynatılmış sığır eti ve biraz esnekle peynir getirmesi için Dorcas’ı mutfağa gönderdi. Aurane’le birlikte akşam yemeğini yerken, adama hikâyeyi tekrar anlatmasını emretti; bütün detayları doğru bir şekilde hatırlamak istiyordu. “Neticede, kıymetli Margaery’mizin bu havadisleri bir yabancıdan almasını istemem,” dedi. “Ona bizzat anlatacağım.”
Gülümseyerek, “Majesteleri çok nazik,” dedi Su. *Şeytani bir gülümseme,* diye düşündü kraliçe. Aurane, Prens Rhaegar’a Cersei’nin en başta düşündüğü kadar benzemiyordu. *Saçları var ama hikâyeler doğruysa Lys’teki fahişelerin yarısında da bu saçlardan var. Rhaegar bir erkekti. Bu sadece sinsi bir çocuk. Ama kendi çapında faydalı.*

Margaery, Bakire Zindanı'ndaydı, şarap yudumluyor ve üç kuzeniyle birlikte Volantis'ten gelen yeni bir oyunu çözmeye çalışıyordu. Vaktin geç olmasına rağmen, muhafızlar Cersei'yi hemen içeri aldı. "Majesteleri," diye başladı Cersei, "en iyisi haberleri benden duymanız. Aurane, Ejderha Kayası'ndan döndü. Ağabeyiniz bir kahraman."

"Bunu her zaman biliyordum." Margaery şaşırmış gibi görünmüyordu. *Neden şaşırsın ki? Bunu bekliyordu, Loras'ın komuta için yalvardığı andan beri.* Fakat Cersei hikâyesini bitirdiğinde, genç kraliçenin yanaklarında yaşlar pırıldıyordu. "Redwyne'ın madencileri, kale duvarlarının altına bir tünel açmaya çalışıyormuş ama Çiçek Şövalyesi bekleyememiş. Lord babanızın Kalkanlar'da acı çeken insanlarını düşünüyordu şüphesiz. Lord Su'nun söylediğine göre, ağabeyiniz komutayı aldıktan yarım gün sonra taarruz emri vermiş; önce Lord Stannis'in kale kumandanına, kuşatmanın akıbetini ikisi arasında gerçekleşecek teke tek bir dövüşle belirlemeyi teklif etmiş ama kumandan bu teklifi geri çevirmiş. Koçbaşları kale kapılarını kırdığında, kapılardan geçen ilk adam Sör Loras'mış. Atını doğrudan ejderhanın ağzına sürmüş, beyazlar içindeymiş, gürzünü başının üstünde döndürerek sağındaki ve solundaki herkesi katletmiş."

Margaery Tyrell artık hıçkırıklarla ağlıyordu. "Nasıl ölmüş?" diye sordu. "Onu kim öldürmüş?"

"Bu onura kimin nail olduğu belli değil," dedi Cersei. "Sör Loras'ın kalçasına bir ok saplanmış, bir tane de omzuna. Lakin şövalyemiz, bedeninden kan boşalıyor olmasına rağmen yiğitçe dövüşmeye devam etmiş. Sonra bir gürz darbesine maruz kalmış, birkaç kaburgası kırılmış. Daha sonra... ama hayır, sizi en kötüsünden esirgeyeceğim."

"Anlatın," dedi Margaery. "Bu bir emirdir."

Emir mi? Cersei bir an tereddüt etti, sonra bunu duymazdan gelmeye karar verdi. "Perde duvar ele geçirildiğinde, müdafiler iç kaleye çekilmiş. Loras oraya da taarruz düzenlemiş. Kaynar yağ ile ıslatılmış."

Leydi Alla bembeyaz kesildi ve odadan kaçtı.

"Üstatlar ellerinden gelen her şeyi yapıyorlarmış, Lord Aurane bu konuda güvence verdi, lakin ağabeyiniz çok kötü bir şekilde yanmış." Cersei, Margaery'yi teselli etmek için ona sarıldı. "Loras diyarı kurtardı." Küçük kraliçenin yanağını öptüğünde, kızın gözyaşlarındaki tuzun tadını aldı. "Jaime, ağabeyinizin bütün kahramanlıklarını Beyaz Kitap'a kaydedecek ve şarkıcılar binlerce yıl boyunca Çiçek Şövalyesi'yle ilgili şarkılar söyleyecek."

Margaery kraliçenin kollarından kurtuldu, bunu öyle sert bir şekilde yaptı ki Cersei az kalsın düşüyordu. "Ölmek üzere olan ölü değildir," dedi Margaery.

"Hayır. Üstat üstatlar diyor ki..."

"Ölmek üzere olan ölü değildir!"

"Benim tek istediğim, sizi..."

"Ben sizin ne istediğinizi biliyorum. Dışarı çıkın."

Joffrey'nin öldüğü gece ne hissettiğimi biliyorsun artık. Cersei reverans yaptı, yüzünde soğuk bir nezaket maskesi vardı. "Tatlı kızım. Senin için çok üzgünüm. Seni kederinle yalnız bırakayım."

O gece Leydi Merryweather gelmedi ve Cersei uyuyamayacak kadar huzursuz olduğunu fark etti. Yatağında uzanırken, *Lord Tywin şimdi beni görebilseydi, bir vârise sahip olduğunu bilirdi, Kaya'ya yakışır bir vârise,* diye düşündü. Jocelyn Swyft öbür yastıkta hafifçe horluyordu. Margaery kısa zaman sonra, Joffrey için dökmüş olması gereken gözyaşlarını dökecekti. Mace Tyrell de ağlayabilirdi ama Cersei'yle ters düşmesi için hiçbir sebep yoktu. Neticede Cersei, Loras'ı güveniyle onurlandırmaktan başka ne yapmıştı? Loras, sarayın yarısı onu izlerken diz çökmüş ve komutayı almak için yalvarmıştı.

Öldüğü zaman bir yerlere heykelini dikilmeliyim ve onun için Kral Toprakları'nın hiç görmediği bir cenaze töreni düzenlemeliyim. Sıradan insanlar bundan hoşlanırdı. Tommen da. *Mace bana teşekkür bile edebilir, zavallı adam. Mace'in leydi annesine gelince, eğer tanrılar rahmetliyse bu havadisler onu öldürür.*

Gün doğumu, Cersei'nin yıllardır gördüğü en güzel gün doğumuydu. Çok geçmeden Taena geldi ve geceyi Margaery'yi teselli ederek geçirdiğini itiraf etti. Bütün gece şarap içmişler, ağlamışlar ve Loras'la ilgili hikâyeler anlatmışlardı. Kraliçe meclis için giyinirken, "Margaery, Loras'ın ölmeyeceğine inanıyor," dedi Taena. "Loras'la ilgilenmesi için kendi üstadını göndermeyi planlıyor. Kuzenleri, merhamet için Anne'ye dua ediyor."

"Ben de dua edeceğim. Yarın sabah benimle birlikte Baelor Septi'ne gel ve kahraman Çiçek Şövalyesi için yüz mum yakalım." Cersei oda hizmetçisine döndü. "Dorcas, tacımı getir. Yeni olanı lütfen." Yeni tacı eskisinden daha hafifti; som altının üstüne, Cersei başını döndürdükçe pırıldayan zümrütler kakılmıştı.

Jocelyn tarafından odaya alındığında, “Bu sabah, İblis’le ilgili bilgi vermeye gelen dört kişi var,” dedi Sör Osmund.

“Dört mü?” Kraliçe hoş bir şekilde şaşırmıştı. Kızıl Kale’ye, Tyrion’la ilgili bilgi sahibi olduğunu iddia eden muhbirlerden oluşan sabit bir dere akıyordu ama bir günde dört muhbir olağandışıydı.

“Evet,” dedi Osmund. “İçlerinden biri size bir kafa getirmiş.”

“Önce onu göreceğim. Adamı çalışma odama getir.” *Bu sefer bir hata olmasın. Bu sefer intikamım alınsın ki Joffrey huzura kavuşsun.* Rahipler, yedi rakamının tanrılar için kutsal olduğunu söylerdi. Eğer öyleyse, bu yedinci kafa Cersei’nin ruhuna arzuladığı avuntuyu getirirdi.

Gelen adam kısa, tıknaz ve terli bir Tyroshluydu, pembe ve yeşile boyanmış çatallı bir sakalı ve Cersei’ye Varys’i hatırlatan yapmacık bir gülümsemesi vardı. Cersei, Tyroshludan daha ilk görüşte hoşlanmadı ama adamın taşıdığı sandığın içinde gerçekten Tyrion’ın başı varsa, adamın kusurlarını görmezden gelmeye razıydı. Sandık sedir ağacından yapılmıştı, sarmaşık ve çiçek desenli fildişi kakmaları vardı, menteşeleri ve tokaları beyaz altındı. Hoş bir parçaydı ama kraliçenin ilgilendiği tek şey, sandığın içinde ne olduğuydu. *Sandık yeterince büyük en azından. Tyrion, o kadar küçük ve bodur bir adam için tuhaf şekilde büyük bir kafaya sahipti.*

Derin bir reverans yaparak, “Majesteleri,” diye mırıldandı Tyroshlu, “hikâyelerin anlattığı kadar güzel olduğunuzu görüyorum. Muhteşem güzelliğinizi ve nazik kalbinizi parçalayan kederinizi Dar Deniz’in karşısından bile duyduk. Cesur ve genç oğlunuzu size geri veremem lakin acınızı biraz olsun hafifletmeyi umut ediyorum.” Elini sandığın üstüne koydu. “Size adalet getirdim. Size *valonqar*’ınızın başını getirdim.”

Eski Valyria diline ait olan kelime Cersei’yi ürpertti ama aynı zamanda ona bir parça umut verdi. “İblis artık benim kardeşim değil,” diye duyurdu kraliçe. “Onun ismini de telaffuz etmeyeceğim. Bir zamanlar onurlu bir isimdi ama İblis o ismin şerefini beş paralık etti.”

“Tyrosh’ta ona Kırmızıel diyoruz, parmaklarından süzülen kandan dolayı. Bir kralın ve bir babanın kanı. İblis’in kendi annesini de öldürdüğü söyleniyor, kadının rahmini vahşi pençeleriyle parçalamış.”

Ne saçmalık, diye düşündü Cersei. “Bu doğru,” dedi. “Eğer İblis’in başı şu sandığın içindeyse, sizi lordluğa yükseltirim ve size zenginlik dolu arazilerle kaleler bahşederim.” Unvanlar topraktan daha ucuzdu ve nehir toprakları, sahipsiz tarlaların ve yanık köylerin ortasında duran viran kalelerle doluydu. “Konseyim bekliyor. Sandığı açın da içini görelim.”

Tyroshlu, abartılı bir hareketle sandığı açtı ve gülümseyerek geri çekildi. Sandığın içinde bir cüce kafası vardı, mavi kadifeyle kaplanmış yumuşak bir yastığın üstünden kraliçeye bakıyordu.

Cersei kafayı inceledi. "Bu benim kardeşim değil." Ağzında acı bir tat vardı. *Bu kadarını umut etmemeliydim sanırım, bilhassa Loras'tan sonra. Tanrılar asla o kadar iyi olmazlar.* "Bu adamın gözleri kahverengi. Tyrion'ın tek gözü siyah, tek gözü yeşildi."

"Gözler, aynen öyle... Majesteleri, kardeşinizin gözleri... çürümüştü. Onları camla değiştirdim... ama dediğiniz gibi, yanlış bir renk seçmişim."

Adamın söyledikleri Cersei'yi daha fazla rahatsız etmekten başka bir şeye yaramadı. "Sizin kafanızda cam gözler olabilir ama benimkinde yok. Ejderha Kayası'nda, İblis'e bu yaratıktan daha çok benzeyen gargoyleler var. Bu adam kel ve İblis'ten iki kat yaşlı. Dişlerine ne oldu?"

Adam, Cersei'nin sesindeki öfkeyle sindi. "Bir sıra altın dişi vardı. Majesteleri, biz... ben pişmanım..."

"Ah, henüz değilsin. Ama olacaksın." *Onu boğdurmam gerek, yüzü siyaha dönene kadar nefes almak için çabalasın, tıpkı oğlum gibi.* Kelimeler Cersei'nin dilinin uçundaydı.

"Dürüst bir hata. Cüceler birbirine benzer ve... Majesteleri görüyor, adamın burnu yok..."

"Burnu yok çünkü sen o burnu kestin."

"Hayır!" Adamın alnındaki ter, inkârını yalanlıyordu.

"Evet." Cersei'nin ses tonunda zehirli bir tatlılık yürüdü. "En azından burnu kesecek kadar aklın varmış. Buraya bir kafayla gelen son budala, bir büyücünün kafada yeni burun çıkarttığını söylemişti. Bununla birlikte, bana öyle geliyor ki bu cüceye bir burun borçlusun. Lannister Hanedanı borcunu mutlaka öder. Sen de ödemelisin. Sör Meryn şu sahtekârı Qyburn'e götürün."

Sör Meryn Trant, Tyroshluyu kolundan yakaladı ve dışarıya sürükledi, Tyroshlu hâlâ itiraz ediyordu. Adamlar gittiğinde, Cersei, Osmund Karakazan'a döndü. "Sör Osmund, şu şeyi gözümün önünden alın ve iblis hakkında bilgi sahibi olduğunu iddia eden diğer adamları getirin."

"Emredersiniz Majesteleri."

Maalesef üç sözde muhbirin, Tyroshludan daha faydalı olmadığı anlaşıldı. Biri, İblis'in Eski Şehir'deki bir genelevde saklandığını ve erkekleri ağzıyla memnun ettiğini söyledi. Bu eğlenceli bir resim yaratıyordu ama Cersei gerçek olduğuna bir an bile inanmadı. İkinci adam,

cüceyi Braavos'ta bir oyuncu gösterisinde gördüğünü iddia etti. Üçüncüsü, Tyrion'ın bir münzeviye dönüştüğünü ve nehir topraklarındaki tekinsiz bir kalede yaşadığını söyledi. Kraliçe, adamların hepsine aynı cevabı verdi. "Cesur şövalyelerimden bazılarını bahsettiğiniz cüceye götürürseniz, cömertçe ödüllendirileceksiniz," dedi. "Bahsettiğiniz cücenin İblis olması şartıyla tabii. Eğer İblis değilse... pekâlâ, şövalyelerim kandırılmaktan ve onları bir gölgenin peşinden koşturan soytarılardan hoşlanmazlar. Bunları yapan bir adam dilini kaybedebilir." Muhbirler, bunları duydukları anda inançlarını kaybettiler ve gördükleri cücenin başka bir cüce olabileceğini söylediler.

Cersei daha önce, etrafta bu kadar çok cüce olduğunu hiç fark etmemişti. "Dünya bu küçük ve çarpık canavarlarla mı dolu?" diye şikâyet etti, o sırada son muhbir de dışarı çıkarılıyordu. "Bunlardan kaç tane olabilir ki?"

"Eskisinden daha az," dedi Leydi Merryweather. "Konseyde Majesteleri Kraliçe'ye eşlik etme onuruna sahip olabilir miyim?"

"Can sıkıntısına katlanabilirsen," dedi Cersei. "Robert hemen hemen her konuda aptaldı ama bir düşüncesinde haklıydı. Bir krallığı yönetmek çok bezdirici bir iş."

"Majesteleri'ni bu kadar bitkin görmek beni üzüyor. Kaçıp biraz oyun oynayalım ve şu arzuhalleri dinleme işini Kral Eli'ne bırakalım derim. Hizmetçi kızlar gibi giyiniriz ve gönü sıradan insanların arasında geçiririz, Ejderha Kayası'yla ilgili neler söylediklerini duyarız. Mavi Ozan'ın, küçük kraliçenin yanında olmadığı zamanlarda şarkı söylediği hanı biliyorum. Bir ateş sihirbazının; kurşunu altına, suyu şaraba ve kızları erkeğe dönüştürdüğü malum bir mahzen biliyorum. Belki bize de sihir yapar. Bir gece için erkek olmak Majesteleri'ni eğlendirmez mi?"

Bir erkek olsaydım, Jaime olurdum, diye düşündü kraliçe. *Bir erkek olsaydım, bu krallığa Tommen'ın adına değil kendi adıma hükmederdim.* "Sen bir kadın olarak kalacaksan, eğlendirir," dedi, Taena'nın duymak istediğin şeyin bu olduğunu biliyordu. "Beni böyle baştan çıkarmakla hınzırlık ediyorsun. Lakin diyarımı Harys Swyft'in titrek ellerine bırakırsam ne çeşit bir kraliçe olurum?"

Taena dudaklarını sarkıttı. "Majesteleri Kraliçe çok çalışkan."

"Öyleyim," dedi Cersei, "ve günün sonunda buna pişman olacağım." Leydi Merryweather'ın koluna girdi. "Gidelim."

O gün, taleplerini dile getirmek üzere kraliçenin huzuruna çıkan ilk kişi Jalabhar Xho'ydu; sürgündeki bir prens olarak, rütbesine uygun düşen buydu. Xho, tüylü ve parlak pelerininin içinde olağanüstü görünüyordu ama sadece yalvarmak için gelmişti. Cersei, Kırmızı Çiçek Vadisi'ni geri almak için adam ve silah isteyen prensi dinledi ve sonra, "Majesteleri kendi savaşını sürdürüyor Prens Jalabhar," dedi. "Şu anda size verecek adamı yok. Belki gelecek yıl." Robert da Xho'ya sürekli bunu söylerdi. Cersei, gelecek yıl adama *asla* diyecekti. Ama bugün değil. Ejderha Kayası onundu.

Simyacılar Loncası'ndan Lord Hallyne geldi ve Ejderha Kayası'nda bulunması muhtemel ejderha yumurtalarının, alev kehanetçileri tarafından kuluçkalanması için izin istedi. "Kalede yumurtalar kalmış olsaydı, Stannis onları satar ve ayaklanmasının masraflarını öderdi," dedi kraliçe. Planın çılgınca olduğunu söylemekten kaçındı. Son Targaryen ejderhası öldüğünden bu yana, bu çeşit girişimlerin hepsi ölümle, felaketle ya da utançla sonuçlanmıştı.

Cersei'nin huzuruna bir grup tacir çıktı; kraliyetin, Braavos'un Demir Bankası'yla onlar adına görüşmesini istiyorlardı. Görünüşe göre Demir Bankası, tahsil edilmemiş alacaklarının ödenmesini talep ediyor ve yeni borç isteklerini geri çeviriyordu. *Kendi bankamıza ihtiyacımız var,* diye karar verdi Cersei, *Lannis Limanı'nın Altın Bankası.* Tommen'ın tahtı sağlama alındığında bunu gerçekleştirebilirdi belki. Şu an için yapabileceği tek şey, tacirlere, Braavoslu tefecilere olan borçlarını ödemelerini söylemekti.

İnanç'tan gelen temsilcilerin başında, Cersei'nin eski dostu Rahip Raynald vardı. Savaşçı'nın Oğulları'ndan altısı ona eşlik ediyordu, birlikte yedi kişi oluyorlardı; kutsal ve hayırlı bir sayı. Yeni Yüce Rahip –ya da Ay Oğlan'ın dediği gibi Yüce Serçe– her şeyi yedilerle yapıyordu. Şövalyeler, İnanç'ın yedi rengiyle şeritlenmiş kılıç kemerleri takıyordu. Şövalyelerin miğferlerinin tepesini ve büyükkılıçlarının kabza topuzlarını kristaller süslüyordu. Şövalyeler, ters gözyaşı damlası şeklinde olan ve Fetih'ten beri kullanılmayan uçurtma kalkanlar taşıyordu. Kalkanların üstünde, Yedi Krallık'ta asırlardır görülmeyen bir arma vardı: Karanlık zeminde parlayan bir gökkuşağı kılıcı. Qyburn'ün söylediğine göre, şu ana kadar yüze yakın şövalye öne çıkmış ve hayatıyla kılıcını Savaşçı'nın Oğulları'na adamıştı, üstelik her gün bir yenisi geliyordu. *Tanrılarla sarhoş olmuşlar. Diyarın bu kadar çok sarhoş barındırdığını kim bilebilirdi?*

Çoğu, hane şövalyeleri ve vasıfsız şövalyelerdi ama aralarında soylu olanlar da vardı; ailelerin küçük oğulları, önemsiz lordlar ve eski günahlarının kefaretini ödemek isteyen yaşlı adamlar. Ve bir de Lancel. Qyburn, kraliçenin zekâ özürlü kuzeninin, Savaşçı'nın Oğulları'nın Soylu ve Kudretli Birliği'ne katılmak için bütün arazilerini, kalesini ve karısını bırakıp şehre geldiğini söylediğinde, Cersei adamın şaka yaptığını düşünmüştü ama Lancel diğer dindar soytarılarla birlikte oradaydı işte.

Cersei bundan hiç hoşlanmamıştı. Yüce Serçe'nin sonsuz küstahlığını ve nankörlüğünü de sevmemişti. "Yüce Rahip nerede?" diye sordu Raymond'a. "Ben onu çağırtmıştım."

Rahip Raynard müteessir bir ses tonuyla konuştu. "Yüce Rahip, şahsına vekâleten beni gönderdi ve Majesteleri Kraliçe'ye, kendisinin Yedi tarafından şeytanlıkla savaşmaya gönderildiğini söylememi emretti."

"Nasıl? İpek Caddesi'nde dolaşıp iffetle ilgili vaazlar vererek mi? Fahişeler için dua etmenin onları tekrar bakire yapacağını mı düşünüyor?"

"Vücutlarımız, Anne ve Baba tarafından, erkeğin dişiyle birleşmesi ve meşru çocuklar olması için şekillendirilmiştir," diye yanıtladı Raynard. "Kadınların sikke için kutsal uzuvlarını satması, aşağılık ve günahkâr bir davranıştır."

Eğer kraliçe, Rahip Raynard'ın İpek Caddesi'ndeki bütün genelevlerde özel arkadaşları olduğunu bilmeseydi, bu dindar açıklama çok daha ikna edici olabilirdi. Hiç şüphe yok ki Raynard, Yüce Serçe'nin cıvıltılarını tekrarlamayı yer fırçalamaya tercih etmişti. "Sakın bana vaaz vermeye kalkışmayın," dedi Cersei adama. "Genelev sahipleri haklı olarak şikâyet ediyorlar."

"Erdemliler neden günahkârların konuşmasını dinlesin?"

Kraliçe, sözünü hiç sakınmadan, "O günahkârlar kraliyet hazinesini besliyor," dedi. "O günahkârların sikkeleri, altın pelerinlilerin maaşlarını ödememize ve kıyılarımızın savunması için kadırgalar inşa etmemize yardım ediyor. Ticareti de dikkate almalıyız. Kral Toprakları'nda genelevler olmazsa, gemiler Gölgeli Vadi'ye ya da Martı Kasabası'na gider. Yüce Rahip bana caddelerde huzur vadetti. Fuhuş, o huzurun korunmasına yardım ediyor. Fahişelerden mahrum kalan sıradan adamlar tecavüze meyilli olur. Bundan böyle Yüce Rahip septte dua etsin, ait olduğu yerde."

Kraliçe, Lord Gyles'ı da görmeyi bekliyordu ama Gyles yerine Yüce Üstat Pycelle geldi. Gri yüzü ve özür dileyen ses tonuyla, Rosby'nin yataktan çıkamayacak kadar halsiz olduğunu söyledi. "Bunu söylemekten

esef duyuyorum ama Lord Gyles yakın zamanda soylu atalarına katılacak. Baba onu adilce yargılasın."

Eğer Rosby ölürse, Mace Tyrell ve küçük kraliçe bana yine Kocaman Garth'ı dayatır. "Lord Gyles yıllardır öksürüyor ama öksürük yüzünden ölmedi," dedi Cersei. "Gyles, Robert'ın saltanatının yarısını ve Joffrey'ninkinin tamamını öksürerek geçirdi. Eğer şimdi ölüyorsa, biri onun ölmesini istiyor demektir."

Yüce Üstat Pycelle şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Majesteleri? Ki-kim Lord Gyles'ın ölmesini ister?"

"Vârisi olabilir." *Ya da küçük kraliçe.* "Bir zamanlar reddettiği bir kadın." *Margaery, Mace ve Diken Kraliçesi, neden olmasın? Gyles onların yolunu kapatıyor.* "Eski bir düşman. Yeni bir düşman. Sen."

Yaşlı adamın benzi attı. "Ma-majesteleri şaka yapıyor. Ben... ben lordun bağırsaklarını temizledim, onu sülükledim, lapalarla ve damardan verilen ilaçlarla tedavi ettim... buğular onu biraz rahatlatıyor ve tatlıuyku sayesinde öksürüklerinin şiddeti hafifliyor ama lord artık kanla birlikte akciğer parçaları tükürüyor."

"Durum böyle de olsa, Lord Gyles'ın yanına döneceksin ve ona ölmesine izin vermediğimi söyleyeceksin."

"Eğer Majesteleri memnun olacaksa."

Daha fazla, daha fazla ve daha fazla dilekçe sahibi geldi, her biri öncekinden daha sıkıcıydı. O akşam, son dilekçe sahibi de nihayet gittikten sonra, oğluyla birlikte basit bir akşam yemeği yerken, "Tommen," dedi Cersei, "gece yatmadan önce dua ederken, Anne ve Baba'ya hâlâ bir çocuk olduğun için şükrettiğini söyle. Kral olmak zor bir iş. İnan bana, bu işi hiç sevemeyeceksin. İnsanlar seni bir karga sürüsü gibi gagalıyor. Herkes senin etinden bir parça koparmak istiyor."

"Evet anne," dedi Tommen hüzün dolu bir sesle. Küçük kraliçe ona Loras'tan bahsetmişti. Sör Osmund çocuğun ağladığını söylemişti. *Henüz çok küçük. Joffrey'nin yaşına geldiğinde, Sör Loras'ın neye benzediğini bile hatırlamayacak.* "Ama gagalanmak umurumda olmaz," diye devam etti Tommen. "Her gün seninle birlikte konseye gelmeliyim, dinlemek için. Margaery diyor ki..."

"...Margaery çok konuşuyor," diye parladı Cersei. "Onun dilini memnuniyetle koparırım."

Birdenbire, *"Bunu söyleme,"* diye bağırdı Tommen, yüzü kıpkırmızıydı. "Margaery'nin dilini rahat bırak. Margaery'ye dokunma. Kral benim, sen

değilsin."

Cersei şaşkın gözlerle oğluna baktı. "Ne dedin?"

"Kral benim. Kimin dilinin koparılacağına ben karar veririm, sen değil. Margaery'yi incitmene izin vermeyeceğim. *Vermeyeceğim.* Bunu yasaklıyorum."

Cersei, Tommen'ı kulağından yakaladı ve çığlıklar atan çocuğu kapıya doğru sürükledi. Sör Boros Blount kapıda nöbet tutuyordu. "Sör Boros, Majesteleri kendini kaybetti. Onu odasına götürün ve Pate'i yukarı çıkarın. Bu sefer, Tommen'ın çocuğu bizzat kamçılamasını istiyorum. Çocuğun iki yanağından da kanlar akana kadar kamçılamak zorunda. Eğer Majesteleri bunu yapmayı reddeder ya da ağzından bir tek itiraz kelimesi çıkarırsa, Qyburn'ü çağırın ve ona Pate'in dilini kesmesini söyleyin. Majesteleri küstahlığın bedelinin ne olduğunu öğrensin."

Huzursuz bir şekilde krala bakarak, "Emredersiniz," dedi Sör Boros. "Majesteleri, lütfen benimle gelin."

Kızıl Kale'nin üstüne karanlık çökerken, Jocelyn kraliçenin şöminesinde bir ateş tutuşturdu ve Dorcas yatağın yanındaki mumları yaktı. Cersei nefes almak için pencereyi açtı ve bulutların geri dönüp yıldızları sakladığını gördü. "Çok karanlık bir gece Majesteleri," diye mırıldandı Dorcas.

Evet, diye düşündü Cersei, *ama Bakire Zindanı ya da Sör Loras'ın yandığı ve kanadığı Ejderha Kayası kadar karanlık değil. Kalenin altındaki kara hücreler kadar karanlık değil.* Kraliçe bunu neden aklına getirdiğini bilmiyordu. Falyse'i daha fazla düşünmemeye karar vermişti. *Teke tek dövüş. Falyse öyle bir budalayla evlenmeyecek kadar akıllı olmalıydı.* Stokeworth'ten gelen habere göre Leydi Tanda, üşütme kaynaklı bir göğüs hastalığı sebebiyle ölmüştü. Hastalık, kadının kalçasının kırılmasıyla gelişmişti. Lollys Yarımakıllı, Leydi Stokeworth ilan edilmişti ve Sör Bronn onun lordu olmuştu. *Tanda öldü ve Gyles ölüyor. İyi ki Ay Oğlan'a sahibiz, yoksa saray soytarısız kalacaktı.* Kraliçe, başını yastığa koyarken gülümsedi. *Yanağını öptüğümde, gözyaşlarındaki tuzun tadım aldım.*

Eski bir rüyayı gördü; kahverengi pelerinler giymiş üç genç kız, sarkık gıdılı bir kocakarı ve ölüm kokan bir çadır.

Kocakarının çadırı karanlıktı, yüksek ve sivri bir tavanı vardı. Cersei içeri girmek istemedi, on yaşındayken de istememişti, ama kızlar onu izliyordu ve Cersei arkasını dönüp kaçamazdı. Rüyada üç kişilerdi, tıpkı gerçek hayatta oldukları gibi. Şişman Jeyne Farman her zamanki gibi

duraksadı, buraya kadar gelmiş olması bile mucizeydi. Melara Hetherspoon ondan daha cesur, daha büyük, daha güzeldi. Üçü birlikte, kahverengi pelerinlerini giymiş ve başlıklarını tıkamış bir halde gizlice odalarından çıkmış, büyücüyü bulmak için turnuva alanını geçmişlerdi. Melara hizmetçi kızların fısıldaşmalarını duymuş ve büyücünün bir adamı lanetleyebildiğini ya da âşık olmasını sağlayabildiğini, şeytanları çağırabildiğini ve geleceği görebildiğini öğrenmişti.

Kızlar gerçek hayatta nefes nefese ve uçarıydı, endişeli oldukları kadar heyecanlılardı, büyücünün çadırına doğru yürürken fısıldaşıp durmuşlardı. Rüya farklıydı. Rüyada, çadırlar gölgeliydi ve kızların karşılaştığı şövalyelerle hizmetkârlar sistendi. Kızlar, kocakarının çadırını bulmadan önce uzunca bir süre dolaştılar. Çadırı bulduklarında meşaleler sönmek üzereydi. Cersei, kızların birbirlerine sokulup fısıldaşmalarını izledi. Onlara, *geri dönün,* demeye çalıştı. *Kaçın. Burada size göre bir şey yok.* Fakat ağzını hareket ettirmesine rağmen, tek kelime çıkmadı.

Çadırın kapısından içeri giren ilk kız, Lord Tywin'in kızıydı. Onun hemen arkasında Melara vardı. En son Jeyne Farman içeri girdi ve diğer iki kızın arkasına saklanmaya çalıştı, her zaman böyle yapardı.

Çadırın içi kokularla doluydu. Tarçın ve muskat. Kırmızı, sarı ve karabiber. Karanfil, limon otu, kıymetli safran ve safranda da nadir tuhaf baharatlar. Çadırdaki tek ışık, şahmeran kasası şeklindeki demir maltızdan geliyordu; çadırın duvarlarını soğuk, ölü ve çürük gösteren loş, yeşil bir ışık. Gerçek hayatta da böyle miydi? Cersei hatırlayamıyordu.

Büyücü rüyada uyuyordu, bir zamanlar gerçek hayatta uyuduğu gibi. *Onu rahat bırakın,* diye bağırmak istedi kraliçe. *Sizi küçük aptallar, uyuyan bir büyücüyü asla uyandırmayın.* Bir dili yokken, yapabileceği tek şey onları izlemekti. Kız pelerinini çıkardı, büyücünün yatağını tekmeledi ve, "Uyan," dedi. "Geleceğimizi öğrenmek istiyoruz."

Kurbağa Maggy gözlerini açtığında, Jeyne Farman bir çığlık koyuverip çadırdan kaçtı ve bütün gücüyle koşarak geceye karıştı. Tombul aptal korkak küçük Jeyne, hamur yüzlü, şişman ve her gölgeden korkan Jeyne. *Ama Jeyne akıllı olandı.* Jeyne hâlâ yaşıyordu, Güzel Ada'daydı. Lord ağabeyinin sancak beylerinden biriyle evlenmiş ve bir düzine enik yavrulamıştı.

Yaşlı kadının gözleri sarıydı. Gözlerinin çevresi mide bulandırıcı bir kabukla kaplıydı. Lannis Limanı'nda söylenenlere göre Maggy, kocası tarafından baharatlarla birlikte doğudan getirildiğinde genç ve güzeldi ama

yaş ve habaset kadının üstüne işaretlerini bırakmışlardı. Kısa, tıknaz ve şekilsiz bir kadındı. Dişleri dökülmüş ve göğüsleri dizlerine kadar sarkmıştı. İnsan ona çok yaklaştığında hastalık kokusunu alabiliyordu. Kadın konuştuğunda, keskin nefesi insanın midesini bulandırıyordu. “Gidin,” dedi büyücü vıraklayan bir fısıltıyla.

“Geleceğimizi öğrenmeye geldik,” dedi genç Cersei.

Yaşlı kadın ikinci kez, “Gidin,” diye vırakladı.

“Yarınları görebildiğini duyduk,” dedi Melara. “Sadece evleneceğimiz adamların kim olduğunu öğrenmek istiyoruz.”

“Gidin,” diye vırakladı Maggy, üçüncü kez.

Eğer bir dili olsaydı, *onu dinleyin,* diye bağırırdı kraliçe. *Hâlâ vaktiniz var. Kaçın, sizi küçük aptallar!*

Altın bukleleri olan kız, ellerini kalçalarına koydu. “Bize geleceğimizi söyle, yoksa lord babama giderim ve saygısızlık ettiğin için kırbaçlanırsın.”

“Lütfen,” diye yalvardı Melara. “Bize sadece geleceğimizi söyle, sonra gideceğiz.”

“Buradaki bazı kişilerin bir geleceği yok,” diye mırıldandı Maggy o korkunç peslikteki sesiyle. Omuzlarına bir pelerin aldı ve kızları bir el işaretiyle yanına çağırdı. “Gelin, eğer gitmeyecekseniz gelin. Aptallar. Evet, gelin. Kanınızın tadına bakmalıyım.”

Melara sarardı ama Cersei değil. Bir aslan, bir kurbağadan korkmazdı, kurbağa ne kadar yaşlı ve çirkin olursa olsun. Cersei gitmeliydi, kadını dinlemeliydi, kaçmalıydı. Kaçmak yerine Maggy’nin uzattığı hançeri aldı ve kıvrımlı demir bıçağı, başparmağının etli kısmına sürttü. Sonra Melara’nın parmağını da kesti.

Kan, çadırın yeşil loşluğunda, kırmızıdan çok siyah görünüyordu. Kanı gören Maggy’nin ağzı titredi. “Buraya,” diye fısıldadı kadın, “buraya getir.” Cersei elini kadına uzattı. Kadın, bir bebeğinki kadar yumuşak diş etleriyle kanı emdi. Kraliçe, büyücünün ağzının ne kadar tuhaf ve soğuk olduğunu hâlâ hatırlıyordu.

Kanı içtikten sonra, “Üç soru sorabilirsin,” dedi kocakarı. “Cevaplarımdan hoşlanmayacaksın. Sor ya da git.”

Git, diye düşündü rüya gören kraliçe, *dilini tut ve kaç.* Ama kız korkmayacak kadar aptaldı.

“Prensle ne zaman evleneceğim?” diye sordu.

“Asla. Sen kralla evleneceksin.”

Kızın altın buklelerle çevrili yüzü şaşkınlıkla kırıştı. Kız daha sonra yıllar boyunca, bu sözlerin, Rhaegar'la Aerys öldükten sonra evleneceği anlamına geldiğini düşünmüştü. "Ama kraliçe *olacağım,* değil mi?" diye sordu kraliçenin genç hali.

"Evet." Maggy'nin sarı gözlerinde habaset pırıldıyordu. "Kraliçe olacaksın... başka bir kraliçe gelene kadar. Daha genç ve daha güzel bir kraliçe gelecek, seni devirecek ve değer verdiğin her şeyi elinden alacak."

Kızın çocuk yüzüne öfke yürüdü. "Eğer bunu yapmayı denerse, onu kardeşime öldürtürüm." Kız o zaman bile durmadı. Bir soru hakkı daha vardı, gelecekteki hayatına bir bakış daha. "Kral ve ben çocuk sahibi olacak mıyız?"

"Ah, evet. Kral için on altı, senin için üç çocuk."

Kız bunun çok saçma olduğunu düşündü. Parmağını kestiği yer zonkluyordu ve kanı halıya damlıyordu. *Bu nasıl olabilir?* diye sormak istedi ama soruları bitmişti.

Ama kadının onunla işi bitmemişti. "Taçları ve kefenleri altın olacak," dedi. "Gözyaşların seni boğduğunda, *valonqar* ellerini senin beyaz boğazına dolayacak ve nefesini senden alacak."

"*Volanqar* ne? Bir çeşit canavar mı?" Altın kız bu kehanetten hoşlanmamıştı. "Sen bir yalancısın, şekilsiz bir kurbağasın, pis kokulu yaşlı bir vahşisin. Söylediğin tek kelimeye bile inanmıyorum. Gidelim Melara, bu kadın dinlenmeye değmez."

"Benim de üç soru hakkım var," dedi Melara. Cersei onu kolundan çekiştirdiğinde Cersei'nin elinden kurtuldu ve tekrar kocakarıya döndü. "Jaime'yle evlenecek miyim?"

Seni aptal kız, diye düşündü kraliçe, şimdi bile kızgındı. *Jaime senin hayatta olduğunun bile farkında değil.* Jaime o zamanlar sadece kılıçlar, köpekler ve atlar için yaşıyordu... ve ikizi Cersei için.

"Ne Jaime ne de başka bir adam," dedi Maggy. "Senin bekâretini solucanlar alacak. Senin ölümün bu gece, burada ufaklık. Ölümün nefesini koklayabiliyor musun? Ölüm çok yakında."

"Kokladığımız tek nefes seninki," dedi Cersei. Yanındaki masada bir iksir kavanozu vardı. Cersei kavanozu kapıp yaşlı kadının gözlerine fırlattı. Gerçek hayatta, büyücü tuhaf bir dilde bağırmış ve kızlar çadırdan kaçarken o lanetler okumuştu. Ama rüyada büyücünün yüzü çözüldü, gri sis şeritleri halinde eriyip yok oldu, sonunda kadının yüzünden geri sadece iki sarı göz kaldı, ölümün gözleri.

Valonqar ellerini senin boğazına dolayacak, diye duydu kraliçe ama ses yaşlı kadına ait değildi. Eller, rüyanın sislerinin içinden çıktı ve kraliçenin boğazına dolandı; kalın ve güçlü eller. Ellerin üzerinde onun suratı yüzüyordu, birbirinden farklı renkteki gözleriyle kraliçeye bakıyordu. Kraliçe, *hayır,* diye bağırmaya çalıştı ama boğazına cücenin parmakları gömülmüştü. Boş yere çığlık atıp çırpındı. Çok geçmeden, oğlunun ölürken çıkardığı sesi çıkarıyordu, Joff'un yeryüzündeki son nefesini işaretleyen o ince ve korkunç sesi.

Karanlıkla nefes nefese uyandı, battaniyesi boynuna dolanmıştı. Cersei battaniyeyi öyle büyük bir şiddetle çekti ki kumaş yırtıldı. Cersei yatağın içinde doğruldu, göğsü inip kalkıyordu. *Bir rüya,* dedi kendine, *eski bir rüya ve dolaşmış bir battaniye, hepsi bu.*

Taena geceyi yine küçük kraliçeyle birlikte geçiriyordu, bu yüzden Cersei'nin yanında uyuyan Dorcas'tı. Kraliçe kızın omzunu sertçe sarstı. "Uyan ve Pycelle'i bul. Lord Gyles'ın yanında olmalı. Onu derhal buraya getir." Hâlâ yarı uyur halde olan Dorcas yataktan kalktı ve kıyafetlerini giymek için odanın karşı tarafına yürüdü, kızın çıplak ayakları yerdeki hasırları hışırdattı.

Asırlar sonra, Yüce Üstat Pycelle ayaklarını sürüyerek odaya girdi, ağır göz kapaklarıyla örtülü gözlerini kırpıştırıyor ve esnememek için mücadele veriyordu. Buruşuk boynundaki devasa üstat zincirinin ağırlığıyla yere çekiliyormuş gibi görünüyordu. Pycelle, Cersei onu bildi bileli yaşlıydı ama adamın fevkalade göründüğü bir vakit de vardı: Güzel kıyafetli, vakur, son derece nazik. Muazzam beyaz sakalı ona bilge bir hava verirdi ama Tyrion adamın sakalını kesmişti ve yeniden çıkan sakallar acınası şeylerdi. Bir tutam ince ve kuru kil, adamın sarkık çenesinin altındaki pembe et parçasını gizleyemiyordu. *Bu bir erkek değil.* diye düşündü Cersei, *bir erkeğin yıkıntısı. Kara hücreler Pycelle'in bütün gücünü alıp götürdü, hücreler ve İblis'in usturası.*

"Kaç yaşındasın?" diye sordu Cersei birdenbire.

"Seksen dört, eğer Majesteleri memnun olacaksa."

"Daha genç bir adam beni daha memnun edebilirdi."

Pycelle dudaklarını yaladı. "Yüce Meclis beni çağırdığında kırk iki yaşımdaydım. Kaeth, Yüce Üstat seçildiğinde seksen yaşındaydı ve Ellendor doksanına yakındı. İkisi de, seçildikleri yıl içinde öldüler. Onlardan sonra Merion seçildi, sadece altmış altı yaşındaydı ama Kral Toprakları'na gelirken soğuk algınlığı yüzünden can verdi. Bu olaylardan

sonra, Kral Aegon, Hisar'dan daha genç bir adam istedi. Hizmet ettiğim ilk kral oydu."

Ve Tommen sonuncusu olmalı. "Senden bir iksir istiyorum. Uyumama yardım edecek bir şey."

"Yatağa girmeden önce bir kadeh şarap içmek..."

"Şarap *içiyorum*, seni zekâ özürlü budala. Daha güçlü bir şey istiyorum. Rüya görmeme engel olacak bir şey."

"Siz... Majesteleri rüya görmek istemiyor mu?"

"Ben az önce ne dedim? Kulakların da aletin kadar zayıf mı düştü? Bana böyle bir iksir hazırlayabilir misin yoksa Lord Qyburn'e senin bir başarısızlığını daha telafi etmesini mi emretmeliyim?"

"Hayır. Bu işe onu... Bu işe Qyburn'ü karıştırmanıza gerek yok. Rüyasız uyku. İksirinizi alacaksınız."

"Güzel. Gidebilirsin." Ama Pycelle kapıya doğru giderken Cersei tekrar seslendi. "Bir şey daha. Hisar kehanetler hakkında ne öğretir? Yarınlarımız önceden görülebilir mi?"

Yaşlı adam tereddüt etti. Bir eliyle kör bir şekilde göğsünü yokladı, orada olmayan sakalını sıvazlıyor gibiydi. "Yarınlarımız önceden görülebilir mi?" diye tekrar etti. "Olabilir. Eski kitaplarda bazı malum büyüler vardır... lakin Majesteleri, *'Yarınlarımız önceden görülmeli mi?'* diye sormalıydı. Buna vereceğim cevap, 'Hayır,' olurdu. Bazı kapıları kapalı bırakmak gerekir."

"Çıkarken benim kapımı kapadığından emin ol." Cersei, Pycelle'in kendisi kadar işe yaramaz bir cevap vereceğini bilmeliydi.

Ertesi sabah Tommen'la birlikte kahvaltı etti. Çocuk dünkünden daha itaatkârdı, görünüşe göre Pate'le ilgilenmesi işe yaramıştı. Kızarmış yumurta, kızarmış ekmek ve Dorne'dan gelen bir gemiden yeni alınmış kan portakalları yediler. Tommen'ın yanında kedileri vardı. Cersei, oğlunun ayağının dibinde oyun oynayan kedileri izlerken kendini biraz daha iyi hissetti. *Ben hayattayken ona kimse zarar veremez.* Eğer Tommen'ı güvende tutmanın bedeli buysa, Cersei Batıdiyar'daki lordların yarısını öldürürdü. Yemek bittikten sonra çocuğa, "Jocelyn'le git," dedi.

Sonra Qyburn'ü çağırttı. "Leydi Falyse hâlâ hayatta mı?"

"Hayatta, evet. Belki tam anlamıyla... rahat... değil."

"Anlıyorum." Cersei bir an düşündü. "Şu Bronn denen adam... Bu kadar yakınımızda bir düşman olması fikrinden hoşlandığımı söyleyemem.

Bronn'un bütün gücü Lollys'ten geliyor. Eğer ortaya bir abla çıkarabilirsek..."

"Maalesef," dedi Qyburn. "Korkarım ki Leydi Falyse, Stokeworth'ü yönetecek durumda değil. Aslını isterseniz kendi kendini besleyecek durumda bile değil. Ondan çok şey öğrendiğimi söylemekten mutluluk duyuyorum lakin derslerin bir bedeli olduğunu da eklemeliyim. Majesteleri'nin talimatlarını aşmadığını umuyorum."

"Hayır." Cersei'nin aklından geçen şey için geç kalınmıştı. Bunu düşünerek vakit harcamak anlamsızdı. *Ölse daha iyi olur,* dedi kendi kendine. *Kocası olmadan yaşamaya devam etmek istemez. Adam tam bir budalaydı ama aptal kadın onu gerçekten seviyordu.* "Başka bir mesele var. Dün gece dehşet verici bir rüya gördüm."

"Bütün insanlar zaman zaman bundan mustarip olur."

"Bu rüya, çocukken ziyaret ettiğim bir cadı kadınla ilgiliydi."

"Bir orman cadısı mı? Çoğu zararsız yaratıklardır. Biraz bitki sanatı biraz da ebelik bilirler, bunun dışında..."

"O bundan fazlasıydı. Eskiden Lannis Limanı'nın yarısı, tılsım ve iksir almak için ona giderdi. Büyükbabamın tacirlikten lordluğa yükselttiği ehemmiyetsiz bir adamın annesiydi. O lordun babası, doğuda ticaret yaptığı sırada bu kadını bulmuştu. Bazıları kadının ona büyü yaptığını söyler ama bence ihtiyaç duyduğu tek büyü bacaklarının arasındaydı. Kadının adını hatırlamıyorum. Uzun, doğuya özgü ve tuhaf bir isimdi. İnsanlar ona Maggy derdi."

"Maegi?"

"Böyle mi telaffuz ediliyor? Parmağından bir damla kan emer ve sana yarınların nelere gebe olduğunu söylerdi."

"Kanbüyüsü büyü sanatının en karanlık türüdür. Bazıları en güçlüsü olduğunu da söyler."

Cersei bunu duymak istemiyordu. "Bu *maegi* bazı kehanetlerde bulundu. Önce güldüm ama... refakatçilerimden birinin ölümünü öngördü. *Maegi* bu tahmini yaptığında refakatçim on bir yaşındaydı, küçük bir at kadar sağlıklıydı ve Kaya'nın içinde güvendeydi. Fakat bir kuyunun içine düşüp boğuldu." Melara, o gece *maegi*'nin çadırında duydukları şeylerden hiç bahsetmemeleri için Cersei'ye yalvarmıştı. *Eğer duyduklarımız hakkında konuşmazsak yakında unuturuz, sonra da gördüğümüz kötü bir rüyaya dönüşürler,* demişti. *Kötü rüyalar asla gerçek olmaz.* İkisi de o kadar küçüktü ki, kızın söyledikleri kulağa bilgece gelmişti.

“Çocukluk arkadaşınız için hâlâ üzülüyor musunuz?” diye sordu Qyburn. “Sizi rahatsız eden şey bu mu Majesteleri?”

“Melara? Hayır. Neye benzediğini bile hatırlamıyorum. Sadece... *maegi* kaç çocuğum olacağını biliyordu, Robert’ın piçlerini de biliyordu. Daha Robert ilk piçini bile peydahlamadan önce, kadın biliyordu. Bana kraliçe olacağımı ama başka bir kraliçe daha geleceğini söyledi...” *Daha genç ve daha güzel bir kraliçe, dedi.* “...beni devirecek ve sevdiğim her şeyi elimden alacak bir kraliçe.”

“Ve siz de bu kehanete engel olmak istiyorsunuz?”

Her şeyden çok, diye düşündü Cersei. “Engellenebilir mi?”

“Ah, evet. Hiç şüpheniz olmasın.”

“Nasıl?”

“Bence Majesteleri nasıl olduğunu biliyor.”

Cersei biliyordu. *En başından beri biliyordum,* diye düşündü. *O çadırın içindeyken bile biliyordum. “Eğer denerse, onu kardeşime öldürtürüm.”*

Fakat ne yapılması gerektiğini bilmek başka bir şeydi, gereken şeyin nasıl yapılacağını bilmek başka. Jaime artık güvenilir biri değildi. En iyisi ani bir hastalık olurdu ama tanrılar o kadar yardımsever değildi. *Peki nasıl? Bir bıçak, bir yastık, bir kadeh yürek felaketi?* Bunların hepsi sorun teşkil ederdi. Yaşlı bir adam uykusunda öldüğünde, kimse bunu ikinci kez düşünmezdi ama on altı yaşında bir kız yatağında ölü bulunduğunda, bazı tuhaf sorular sorulurdu. Ayrıca, Margaery asla yalnız uyumuyordu. Sör Loras ölüm döşeğinde olsa bile, kızın etrafında gece gündüz kılıçlar vardı.

Ama kılıçların iki kenarı vardır. Kızı koruyan adamların ta kendileri, onu devirmek için kullanılabilir. Delil öyle inkâr edilemez olmalıydı ki, Margaery’nin lord babası bile kızının infazına rıza göstermekten başka bir şey yapamamalıydı. Bu kolay olmazdı. *Margaery’nin âşıkları, kızın başıyla birlikte kendi başlarının da kesileceğini bilir ve itirafta bulunmaz. Meğerki...*

Ertesi gün, kraliçe avluda Osmund Karakazan’a rastladı, adam Redwyne ikizlerinden biriyle talim yapıyordu. Cersei hangisi olduğunu söylemezdi; onları hiçbir zaman birbirlerinden ayırt edememişti. Bir süre kılıç oyununu izledi, sonra Sör Osmund’ı yanına çağırdı. “Biraz benimle yürü,” dedi, “ve bana doğruyu söyle. Şimdi içi boş böbürlenmeler istemiyorum, bir Karakazan’ın üç şövalyeye bedel olduğunu duymak istemiyorum. Pek çok şey, vereceğin cevaba bağlı olabilir. Kardeşin Osney. Ne kadar iyi bir kılıç adamı?”

“İyi. Onu gördünüz. Ben ya da Osfryd kadar güçlü değil ama hızlı.”

“Eğer iş oraya varırsa, Sör Boros Blount’u yenebilir mi?”

“Göbekli Boros’u mu?” Sör Osmund güldü. “O adam kaç yaşında, kırk mı? Elli mi? Çoğu zaman sarhoş ve ayık olduğunda bile şişman... Belki bir zamanlar mücadele iştahı vardı ama artık yok. Evet Majesteleri, eğer Sör Boros’un ölmesi gerekiyorsa, Osney bunu kolayca yapabilir. Ne oldu? Boros bir hainlik mi yaptı?”

“Hayır,” dedi Cersei. *Ama Osney yaptı.*

Brienne

Yol ağzına bir mil kala ilk cesedi gördüler.

Adam ölü bir ağacın ana dalının altında sallanıyordu, ağacın gövdesi onu öldüren yıldırımın izlerini taşıyordu. Leş kargaları adamın yüzünü didiklemişti, yere yakın sallanan alt bacaklarını da kurtlar yemişti, dizlerinden aşağı sadece kemikler ve paçavralar kalmıştı... bir de çamur ve küfle kaplı, iyice çiğnenmiş bir ayakkabı.

“Ağzında ne var?” diye sordu Podrick.

Brienne bakabilmek için cesaretini toplamak zorunda kaldı. Adamın gri yeşil yüzü korkunçtu, ağzı açık ve şişkindi, birileri dişlerinin arasına sivri uçlu beyaz bir kaya parçası sokmuştu. Bir kaya parçası ya da...

“Tuz,” dedi Rahip Meribald.

Elli metre sonra ikinci bedeni gördüler. Leşçil hayvanlar adamı parçalamıştı. Cesetten geriye kalanlar, bir karaağacın dalına bağlanmış ipin altındaki zemine yayılmıştı. Eğer Köpek kokuyu alıp daha yakından bakmak için yabani otların arasına zıplamasaydı, Brienne ölü adamın yanından habersizce geçip gidebilirdi.

“Ne buldun Köpek?” Sör Hyle atından indi, köpeğin arkasından gitti ve bir miğferle geri döndü. Ölü adamın kafatası hâlâ miğferin içindeydi, bazı kurtçuklar ve böceklerle birlikle. “İyi çelik,” dedi Sör Hyle, “fazla hasarlı da değil, süs aslanı başını kaybetmiş ama olsun. Pod, bir miğfer ister misin?”

“O miğferi değil. İçinde kurtçuklar var.”

“Kurtçukları temizlersin delikanlı. Bir kız kadar hassassın.”

Brienne kaşlarını çatarak şövalyeye baktı. “Miğfer Pod için çok büyük.”

“Büyüdüğü zaman tam olur.”

“İstemiyorum,” dedi Podrick. Sör Hyle omuz silkti ve kırık miğferi yabani otların arasına geri attı, aslanlı tepe süsü ve her şeyiyle birlikte. Köpek havladı ve bir ağacın dibine gidip bacağını yukarı kaldırdı.

Bundan sonra, bir cesede rastlamadan yüz metre bile yol gidemediler. Boyunlarına yağlı ilmek geçirilmiş cesetler, kendir iplerin ucunda karaağaçların, gürgenlerin, kayınların, huşların, çamların, meşelerin, yaşlı söğütlerin ve heybetli kestane ağaçlarının dallarında sallanıyordu. Hepsinin

ağzına tuz doldurulmuştu. Kimi gri, kimi yeşil, kimi mavi pelerinler giymişti ama yağmur ve güneş pelerinleri öyle kötü soldurmuştu ki renkleri birbirinden ayırt etmek zordu. Bazı adamların göğsüne armalar işlenmişti. Brienne baltalar, oklar, çok sayıda somon, bir çam ağacı, bir meşe yaprağı, böcekler, tavuklar, bir yaban domuzu başı ve yarım düzine zıpkın gördü. *Iskartalar,* diye düşündü*, bir düzine ordunun döküntüleri, lordların artıkları.*

Ölü adamların bazıları tüysüzdü bazıları sakallı, bazıları gençti bazıları yaşlı, bazıları kısaydı bazıları uzun, bazıları şişmandı bazıları zayıf. Ölümle şişmiş halde, çiğnenmiş ve çürümüş yüzleriyle hepsi aynı görünüyordu. *Darağacında bütün adamlar kardeştir.* Brienne bunu bir kitapta okumuştu ama hangi kitap olduğunu hatırlamıyordu.

Herkesin fark ettiği şeyi, sonunda Sör Hyle dillendirdi. “Bunlar Tuzçukuru’nu yağmalayan adamlar.”

Kasabanın yaşlı rahibinin arkadaşı olan Meribald, “Baba onları çok sert bir şekilde yargılasın,” dedi.

Brienne’i asıl ilgilendiren şey, adamların kim olduğu değil onları kimin astığıydı. Yağlı ilmeğin, Beric Dondarrion ve çetesinin tercih ettiği infaz yöntemi olduğu söylenirdi. Bu doğruysa, sözde yıldırım lordu yakınlarda olabilirdi.

Köpek havladı, Rahip Meribald etrafa bakınıp kaşlarını çattı. “Daha hızlı hareket edebilir miyiz? Birazdan güneş batacak. Cesetler geceleri iyi arkadaşlar değillerdir. Bunlar yaşarken tehlikeli adamlardı. Ölümün onları ıslah ettiğinden şüpheliyim.”

“İşte bu konuda aynı fikirde değiliz,” dedi Sör Hyle. “Bunlar ölümün en çok ıslah ettiği adamlar.” Yine de, atını mahmuzladı ve küçük kafile biraz daha hızlı yol aldı.

Daha ileride ağaçlar seyrelmeye başladı, ama cesetler değil. Orman çamurlu arazilere dönüştü; ağaç dalları darağaçlarına. Yolcular yaklaşırken, karga bulutları çığlıklar atarak cesetlerden havalandı ve yolcular geçip gittikten sonra tekrar yerlerine kondular. *Bunlar kötü adamlardı,* diye hatırlattı Brienne kendine, ama yine de adamların haline üzüldü. Kendini onlara bakmaya zorladı, tanıdık yüzler aradı. Bazılarını Harrenhal’dan hatırladığını düşündü ama cesetlerin durumu emin olmayı zorlaştırıyordu. Adamların hiçbirinde tazı başı şeklinde bir miğfer yoktu, zaten çok azında herhangi bir çeşit miğfer vardı. Adamların çoğu; silahları, zırhları ve çizmeleri alındıktan sonra asılmıştı.

Podrick Payne geceyi geçirecekleri hanın adını sordu. Rahip Meribald bu soruyu hevesle cevapladı; belki de arkadaşlarının aklını, yol kenarına dizilmiş dehşet verici nöbetçilerden uzaklaştırmak istemişti. “Bazıları ona Eski Han der. Orada yüzyıllar boyunca her daim bir han vardı ama *bu* han ilk Jaehaerys’in hükümdarlığı sırasında inşa edildi, Kral Yolu’nu yaptıran kral. Jaehaerys ve kraliçenin yolculuk ederken orada konakladığı söylenir. Han bir zaman için, onların onuruna İki Taç olarak anıldı. Sonra bir hancı bir çan kulesi yaptırmaya karar verdi ve hanın adını Zangoç Hanı olarak değiştirdi. Daha sonra mekân, Uzun Jon Heddle isimli sakat bir şövalyeye geçti; adam artık dövüşemeyecek kadar yaşlanmış ve demircilik yapmaya başlamıştı. Yeni bir tabela yaptı; kara demirden dövülmüş ve ahşap bir direğe asılmış üç başlı bir ejderha. Hayvan o kadar büyüktü ki, ipler ve tellerle birleştirilen on iki ayrı parçadan oluşturulmak zorundaydı. Rüzgâr estiğinde tabela gıcırdayıp zangırdardı, böylece han dört bir yanda Zangırdayan Ejderha olarak tanındı.”

“Ejderha hâlâ orada mı?” diye sordu Podrick.

“Hayır,” dedi Rahip Meribald. “Demircinin oğlu yaşlı bir adam olduğunda, Dördüncü Aegon’ın piç oğullarından biri meşru ağabeyine karşı ayaklandı ve arma olarak siyah bir ejderha seçti. O vakitler, bu araziler Lord Darry’ye aitti ve Lord Darry krala şiddetle sadıktı. Kara demir ejderhanın görüntüsü lordu çok öfkelendirdi. Darry ahşap direği kesti, tabelayı parçalara ayırdı ve onları nehre attı. Ejderhanın başlarından biri yıllar sonra Sessiz Ada’nın kıyısına vurdu ama o zamana kadar pas yüzünden kırmızı olmuştu. Hancı bir daha tabela asmadı, böylece insanlar ejderhayı unuttu ve hana Nehir Hanı demeye başladı. O günlerde, Üç Dişli Mızrak hanın arka kapısının altından akardı, hanın odalarının yarısı suyun üzerine inşa edilmişti. Konuklar pencerelerinden dışarı olta sarkıtıp alabalık tutabilirdi. O zamanlar burada bir yolcu teknesi rıhtımı da vardı, yolcular nehri geçip Lord Harroway’in kasabasına ya da Akduvarlar’a gidebilirdi.”

“Üç Dişli Mızrak’tan buranın güneyinde ayrıldık ve kuzeybatıya at sürdük... yani nehre doğru değil, nehrin uzağına.”

“Evet leydim,” dedi rahip. “Nehir yer değiştirdi. Yetmiş yıl önceydi. Yoksa seksen mi? O zamanlar han, yaşlı Masha Heddle’ın büyükbabasına aitti. Bana bütün bu hikâyeleri anlatan Masha’ydı. Nazik bir kadındı, ekşi yaprak ve ballı kek severdi. Bana verecek bir odası olmadığında, şöminenin yanında uyumama müsaade ederdi ve beni biraz ekmek, biraz peynir ve birkaç bayat kek vermeden asla yola göndermezdi.”

“Şimdi hancı o mu?” diye sordu Podrick.

“Hayır. Aslanlar onu astı. Duyduğuma göre, aslanlar gittikten sonra Masha’nın yeğenlerinden biri hanı tekrar açmış ama yollar savaş yüzünden çok tehlikeli olduğu için fazla müşteri bulamamış. Hana fahişeler getirmiş ama bu bile onu kurtaramamış. Bir lord onu da öldürmüş diye duydum.”

Sör Hyle alay eder şekilde yüzünü buruşturdu. “Bir han işletmenin bu kadar tehlikeli olabileceği aklıma bile gelmezdi.”

“Kudretli lordlar taht oyunları oynamaya başladığında, sıradan bir insan olmak tehlikelidir,” dedi Rahip Meribald. “Öyle değil mi Köpek?” Köpek onaylar gibi havladı.

“Peki,” dedi Podrick, “hanın *şimdi* bir adı var mı?”

“İnsanlar ona Yol Ağzındaki Han der. Kıdemli Kardeş, Masha’nın kız yeğenlerinden ikisinin burayı tekrar açtığını söyledi.” Rahip Meribald sırığını yukarı kaldırdı. “Eğer tanrılar merhametliyse, asılmış adamların ötesinde tüten duman, hanın bacasından çıkıyordur.”

“Oraya Darağacı Hanı adını verebilirlermiş,” dedi Sör Hyle.

Adı ne olursa olsun han büyüktü, çamurlu yolun üstünde üç kat yükseliyordu. Binanın iyi taştan inşa edilmiş duvarları ve köşe kuleleri, gri gökyüzüne karşı solgun ve ruhani bir ışıkla pırıldıyordu. Hanın güney kanadı, yabani bitkiler ve kahverengi otlarla kaplı çatlak toprağa dikilmiş ağır sütunların üstüne inşa edilmişti. Kuzey kanadına saz çatılı bir ahır ve bir çan kulesi iliştirilmişti. Hanın bulunduğu bütün arazi, yosunlarla kaplı kırık beyaz taşlardan örülmüş alçak bir duvarla çevrelenmişti.

En azından kimse burayı yakmamış. Tuzçukuru’nda sadece ölüm ve ıssızlık bulmuşlardı. Brienne ve yol arkadaşları rahiplerin teknesiyle Sessiz Ada’nın karşısına geçtiğinde, kasabanın sağ kalanları kaçmış ve ölüleri toprağa verilmişti ama Tuzçukuru’nun kendi cesedi olduğu gibi kalmıştı; kül rengi ve gömülmemiş. Hava hâlâ duman kokuyordu ve gökyüzünde süzülen martıların sesleri neredeyse insan sesi gibi çıkıyordu, kayıp çocukların kederli feryatları gibi. Kale bile meyus ve terk edilmiş görünüyordu. Etrafındaki kasabanın külleri kadar gri olan kale, limanı yukarıdan görecek şekilde inşa edilmiş ve bir perde duvarla çevrelenmişti. Brienne ve yanındakiler atlarını tekneden dışarı çıkarırken kale kapalıydı ve kale siperlerinde sancaklardan başka bir şey hareket etmiyordu. Yukarıda bir kadının belirmesi ve onlara ne istediklerini sorması için, Köpek’in çeyrek saat havlaması ve Rahip Meribald’in kale kapısına sırığıyla vurması gerekmişti.

O esnada kardeşlerin teknesi kasabadan ayrılmıştı ve yağmur yağmaya başlamıştı. Meribald yukarıdaki kadına, “Ben kutsal bir rahibim iyi leydim,” diye bağırmıştı, “yanımdakiler de dürüst yolcular. Bizi yağmurdan koruyacak bir sığınak ve bu gece için ateşinizin yanında bir yer istiyoruz.” Kadın, rahibin yakarışından etkilenmemişti. “En yakın han yol ağzında, batıda,” demişti. “Burada yabancıları istemiyoruz. Gidin.” Kadın ortadan kaybolmuştu ve ne Köpek’in havlamaları ne Rahip Meribald’ın duaları ne de Sör Hyle’ın küfürleri onu geri getirebilmişti. Neticede geceyi ormanda, dallardan oluşan bir sığınağın altında geçirmişlerdi.

Ama yol ağzındaki handa hayat vardı. Brienne daha kapıya bile varmadan sesi duydu: Çekiç darbesi, belli belirsiz fakat sabit. Çeliksi bir çınlaması vardı.

“Bir dökümhane,” dedi Sör Hyle. “Ya kendilerine bir demir ustası tutmuşlar ya da eski hancının hayaleti bir demir ejderha daha dövüyor.” Atını mahmuzladı. “Bir hayalet aşçıları da vardır umarım. Kızarmış bir tavuk, dünyayı yoluna koyar.”

Hanın avlusu kahverengi bir çamur deniziydi. Çelik sesi burada daha yüksekti ve Brienne kırık tekerlekli bir öküz arabasının arkasından, ahırın iyice aşağı tarafında kalan dökümhanenin kırmızı ışıltısını görebiliyordu. Ahırdaki atları ve avlunun üzerinde yükselen yıpranmış darağacının paslı zincirlerinde sallanan küçük oğlanı da görebiliyordu. Hanın taraçasında dört kız duruyordu, çocuğu izliyorlardı. Kızların en küçüğü en fazla iki yaşındaydı ve çıplaktı. En büyükleri dokuz ya da on yaşında olmalıydı, kollarını koruyucu bir şekilde küçük kıza dolamıştı. “Kızlar,” diye seslendi Sör Hyle, “koşup annenizi getirin.”

Oğlan zincirden aşağı atladı ve ahıra doğru koşmaya başladı. Kızlar huzursuzca kıpırdanıyordu. Bir an sonra, “Bizim annemiz yok,” dedi içlerinden biri, diğeri ekledi, “Benim annem vardı ama onu öldürdüler.” Dört kızın en büyüğü öne çıktı, küçük olanı arkasına aldı. “Kimsiniz?” diye sordu.

“Sığınacak bir yer arayan dürüst yolcular. Benim adım Brienne. Bu, nehir topraklarında iyi tanınan Rahip Meribald. Delikanlı benim yaverim, Podrick Payne. Şövalyenin adı Sör Hyle Hunt.”

Çekiç sesi aniden durdu. Taraçadaki kız yabancılara baktı, on yaşında bir kızın olabileceği kadar ihtiyatlıydı. “Ben Willow. Yatak istiyor musunuz?”

Atından inerken, “Yatak, bira ve karınlarımızı doyurmak için sıcak yemek,” dedi Sör Hyle Hunt. “Hancı sen misin?”

Kız kafasını iki yana salladı. “Ablam Jeyne. Kendisi burada değil. Yemek için sadece at etimiz var. Fahişeler için geldiyseniz, hiç yok. Ablam onları kovdu. Bazı yataklarımız kuş tüyü ama çoğu saman.”

“Ve hepsi de bitli, hiç şüphem yok,” dedi Sör Hyle.

“Bunların bedelini ödeyecek sikkeniz var mı? Gümüşünüz?”

Sör Hyle güldü. “Gümüş? Bir gecelik yatak ve at eti için mi? Bizi soymaya mı niyetlisin çocuk?”

“Gümüş alacağız. Yoksa ormanda ölü adamlarla birlikte uyuyabilirsiniz.” Willow eşeğe ve hayvanın sırtındaki yüklere baktı. “Onlar yiyecek mi? Nereden aldınız?”

“Bakire Havuzu’ndan,” dedi Meribald. Köpek havladı.

“Bütün konuklarınızı bu şekilde sorguluyor musun?” diye sordu Sör Hyle.

“Çok konuğumuz olmuyor. İşler savaştan önceki gibi değil. Bugünlerde yollarda çoğunlukla serçeler ya da daha beterleri var.”

“Beter?” dedi Brienne.

“Hırsızlar,” dedi ahırlardan gelen genç bir erkek sesi. “Eşkıyalar.”

Brienne döndü ve bir hayalet gördü.

Renly. Kalbe inen hiçbir çekiç darbesi, Brienne’i bunun yarısı kadar etkileyemezdi. Brienne, nefesi kesilmiş bir halde, “Lordum?” dedi.

“Lord?” Delikanlı, gözlerinin üstüne düşen bir tutam saçı geri itti. “Ben sadece bir demirciyim.”

O Renly değil, diye fark etti Brienne. *Renly öldü. Renly benim kollarımda öldü, yirmi bir yaşındaydı. Bu sadece bir çocuk.* Renly’nin Tarth’a ilk geldiği zamanki haline benzeyen bir çocuk. Hayır daha genç. *Çenesi daha köşeli, kaşları daha kalın.* Renly ince ve esnekken, bu çocuk geniş omuzlara ve demircilerde sık rastlandığı üzere kaslı bir sağ kola sahipti. Deri bir iş önlüğü giymişti ama önlüğün altındaki göğsü çıplaktı. Yanakları ve çenesi koyu renk kirli sakalla kaplıydı, siyah saçları kulaklarının altına kadar iniyordu. Kral Renly’nin saçları da böyle kömür karasıydı ama onun saçları her zaman yıkanmış, fırçalanmış ve taranmış olurdu. Renly bazen saçlarını kısa keserdi, bazen tellerin omuzlarına düşmesine izin verirdi, bazen onları altın bir kurdeleyle başının arkasında toplardı ama onun saçları hiçbir zaman dağılmış ya da terle matlaşmış olmazdı. Ve aynı derin maviye sahip olmalarına rağmen, Renly’nin gülen

gözleri sıcak ve dostçayken bu çocuğun gözleri öfke ve şüpheyle dolup taşmıştı.

Bunu Rahip Meribald da gördü. “Amacımız zarar vermek değil delikanlı. Masha Heddle bu hanın sahibiyken, bana verecek bir parça ballı keki mutlaka olurdu. Bazen bir yatak bile verirdi, han dolu değilse tabii.”

“O öldü,” dedi delikanlı. “Aslanlar onu astı.”

“Bu civardaki en gözde eğlence insan asmakmış gibi görünüyor,” dedi Sör Hyle Hunt. “Keşke bu çevrede bir arazim olsaydı. Kenevir eker, ip satar, bir servet kazanırdım.”

“Bütün bu çocuklar,” dedi Brienne, Willow isimli kıza, “onlar senin... kardeşlerin mi? Akrabaların ve kuzenlerin?”

“Hayır.” Willow, Brienne’in çok iyi tanıdığı bir ifadeyle ona bakıyordu. “Onlar sadece... bilmiyorum, onları bazen serçeler getiriyor. Bazıları da kendi yollarını buluyor. Kadınsan, neden erkek gibi giyindin?”

Rahip Meribald cevap verdi. “Leydi Brienne savaşçı bir bakire, bir araştırma yapıyor. Lakin şu an kuru bir yatağa ve sıcak bir ateşe ihtiyacı var. Hepimiz gibi. Benim yaşlı kemiklerim yakında tekrar yağmur yağacağını söylüyor. Bize verecek odanız var mı?”

“Hayır,” dedi demirci çocuk.

“Evet,” dedi Willow.

Bakıştılar. Sonra Willow ayağını yere vurdu. “Yiyecekleri var Gendry. Ufaklıklar aç.” Islık çaldı. Ve bir sihrin marifetiymişçesine ortaya daha fazla çocuk çıktı, taraçanın altında dağınık saçlı hırpani oğlanlar ve avluya bakan pencerelerde şüpheli kızlar belirdi. Bazılarının ellerinde arbaletler vardı, sarılı ve dolu.

“Buraya Arbalet Hanı da diyebilirler,” diye önerdi Sör Hyle.

Öksüz Hanı daha uygun olur, diye düşündü Brienne.

“Wat, sen yolcuların atlarıyla ilgilen,” dedi Willow. “Will, o taşı yere bırak, bize zarar vermeye gelmediler. Tansy, Pate, ateşi beslemek için biraz odun toplayın. Jon Penny, sen rahibin çuvallarıyla ilgilen. Ben onlara birkaç oda göstereceğim.”

Sonunda birbirine bitişik üç oda tuttular. Odaların her birinde bir kuş tüyü yatak, bir lazımlık ve bir pencere vardı. Brienne’in odasında şömine de vardı, Brienne biraz odun için birkaç metelik daha ödedi. “Ben sizin odanızda mı uyuyacağım yoksa Sör Hyle’ın odasında mı?” diye sordu Podrick. Brienne panjurları açıyordu, “Burası Sessiz Ada değil,” dedi. “Benimle kalabilirsin.” Sabah olduğunda, yanına sadece Podrick’i alarak

yola düşmek niyetindeydi. Rahip Meribald buradan sonra Odalık Köyü'ne, Nehir Dönemeci'ne ve Lord Harroway'in kasabasına gidecekti ama Brienne adamı daha fazla takip etmenin anlamsız olduğunu düşünüyordu. Rahip yalnız değildi, Köpek ona eşlik ediyordu ve Kıdemli Kardeş, Brienne'i, Sansa Stark'ı Üç Dişli Mızrak'ın kıyılarında bulamayacağına ikna etmişti. "Güneş doğmadan uyanmak niyetindeyim, Sör Hyle uyurken." Brienne, Sör Hyle'ın Yüksek Bahçe'de yaptığı şeyleri affetmemişti... ve kendisinin de söylediği gibi Hunt, Sansa'yla ilgili bir yemin etmemişti.

"Nereye gideceğiz sör? Yani leydim?"

Brienne'in hazırda bir cevabı yoktu. Kelimenin tam anlamıyla yol ağzına gelmişlerdi; Kral Yolu'nun, nehir yolunun ve yüksek yolun birleştiği yerdelerdi. Yüksek yol onları doğuya taşır, Arryn Vadisi'nin dağlarının arasından geçirir ve Leydi Sansa'nın teyzesinin ölene kadar hüküm sürdüğü yere götürürdü. Batıda nehir yolu uzanıyordu; yol onları Kızıl Çatal'dan Nehirova'ya, yani Sansa'nın kuşatma altında olan ama hâlâ yaşayan büyük dayısına ulaştırırdı. Ya da Brienne ve Podrick, Kral Yolu'nu kuzeye doğru takip ederek İkizler'i ve Boğaz'ı geçerlerdi. Eğer Brienne, Moat Cailin'i ve kaleyi şu anda her kim tutuyorsa onu geçmenin bir yolunu bulursa, Kral Yolu onları Kışyarı'na kadar götürürdü.

Kral Yolu'nu güneye doğru da takip edebilirim, diye düşündü Brienne. *Gizlice Kral Toprakları'na girer, Sör Jaime'ye başarısızlığımı itiraf eder, ona kılıcını geri verir ve beni Tarth'a götürecek bir gemi bulurum, tıpkı Kıdemli Kardeş'in ısrar ettiği gibi.* Bu acı bir düşünceydi ama Brienne'in Akşamgüneşi'ni ve babasını özleyen bir yanı vardı. Bir yanı da, olur da Jaime'nin omzunda ağlarsa, şövalyenin onu teselli edip etmeyeceğini merak ediyordu. Erkeklerin istediği şey bu değil miydi? Korunmaya ihtiyaç duyan yumuşak ve çaresiz kadınlar?

"Sör? Leydim? Nereye gideceğimizi sordum."

"Ortak salona, yemeğe."

Ortak salon çocuk kaynıyordu. Brienne onları saymayı denedi ama çocuklar bir an bile sabit durmuyordu; Brienne sonunda pes edene dek, bazılarını hiç saymazken bazılarını iki ya da üç kez saydı. Masalar üç uzun sıra oluşturacak şekilde dizilmişti. Daha büyük çocuklar arka sıralarda güreşiyordu. Burada *büyük,* on ya da on iki yaş anlamına geliyordu. Yetişkin bir adama en yakın şey Gendry'ydi ama bütün emirleri Willow veriyordu; o bir kalenin kraliçesiymiş ve diğer çocuklar da onun hizmetçileriymiş gibi.

Sanki soylu bir kız; emretmek ona, ona itaat etmek de diğerlerine doğal geliyor. Brienne, Willow'un göründüğünden fazla olup olamayacağını merak etti. Kız, Sansa Stark olamayacak kadar küçük ve sadeydi ama Sansa'nın kardeşi olabilecek yaştaydı. Ve Leydi Catelyn bile, Arya'nın ablası kadar güzel olmadığını söylemişti. *Kahverengi saçlar, kahverengi gözler, cılız... olabilir mi?* Brienne, Arya Stark'ın saçlarının kahverengi olduğunu hatırlıyordu ama gözlerinin renginden emin değildi. *Kahverengi ve kahverengi, öyle miydi? Neticede Tuzçukuru'nda ölmemiş olabilir mi?*

Dışarıda, günün son ışıkları soluyordu. İçeride, Willow dört uzun mum yaktırdı ve kızlara şöminedeki ateşi canlı tutmalarını söyledi. Oğlanlar, eşeğin yükünü indiren Podrick Payne'e yardım ettiler. Tuzlu balığı, koyun etini, sebzeleri, cevizleri ve peynir tekerleklerini içeri taşıdılar. Rahip Meribald yulaf lapasını bizzat yapmak için mutfağa gitti. Küçük bir çocuğa, "Kahretsin, portakallarım bitmiş," dedi. "İlkbahara kadar başka bir portakal göreceğimden şüpheliyim. Sen daha önce portakal yedin mi delikanlı? Bir portakalı sıkıp meyvenin o güzel suyunu içtin mi?" Çocuk başını sağa sola sallayınca, "Öyleyse, ilkbahar geldiğinde sana bir portakal getireceğim," dedi rahip. "İyi bir delikanlı olup şu lapayı karıştırmama yardım edersen."

Sör Hyle, ateşte ayaklarını ısıtmak için çizmelerini çıkardı. Brienne onun yanında oturduğunda, şövalye başıyla odanın diğer ucunu işaret etti. "Yerde kan lekeleri var. Orada, Köpek'in kokladığı yerde. Yeri fırçalamışlar ama kan ahşaba iyice işlemiş işlemiş, çıkarılması mümkün değil."

"Sandor Clegane ağabeyinin üç adamını bu handa öldürdü," diye hatırlattı Brienne.

"Öyle," dedi Hunt, "ama o üç adamın burada ölen ilk adamlar olduğunu kim söyleyebilir... ya da son adamlar olacaklarını?"

"Birkaç çocuktan mı korkuyorsun?"

"Dört, birkaç olur. On, çok fazla. Bu bir ahenksizlik. Çocuklar kundağa sarılıp duvara asılmalılar, ta ki kızların göğüsleri ve erkeklerin sakalı çıkana kadar."

"Onlar için üzülüyorum. Annelerini ve babalarını kaybetmişler. Bazıları onların katledilişine şahit olmuş."

Hunt gözlerini devirdi. "Bir kadınla konuştuğumu unuttum. Senin kalbin, rahibin lapası kadar yumuşak. Olabilir mi? Kılıç kadınının içinde bir yerde, çocuk doğurmak için kıvranan bir anne var. Senin asıl istediğin, göğsünü emecek tatlı ve pembe bir bebek." Sör Hyle sırıttı. "Duyduğuma

göre bunun için bir erkeğe ihtiyacın var. Tercihen bir kocaya. O neden ben olmayayım?"

"Eğer hâlâ bahsi kazanmayı umut ediyorsan..."

"Ben seni kazanmak istiyorum, Lord Selwyn'in yaşayan tek çocuğunu. Tarth'ın onda birine eşit ödüller için yarım akıllılarla ve süt emen bebeklerle evlenen adamlar tanıdım. İtiraf ediyorum, ben Renly Baratheon değilim, lakin hâlâ yaşayanların arasında olmak gibi bir meziyetim var. Bazıları bunun tek meziyetim olduğunu söyleyebilir. Evlilik ikimize de hizmet eder. Bana araziler, sana da bir kale dolusu şunlardan." Hyle eliyle çocukları gösterdi. "Seni temin ederim ki muktedirim. Bildiğim kadarıyla, hiç değilse bir piçin babasıyım. Endişelenme, kızımı sana yük etmem. Onu son görmeye gittiğimde, annesi beni bir kazan çorbayla ıslattı."

Brienne'in boynu kızardı. "Babam daha elli dört yaşında. Yeniden evlenmek ve yeni karısından bir oğul sahibi olmak için yaşlı sayılmaz."

"Bu bir risk... eğer baban yeniden evlenirse, eğer karısı doğurgansa ve eğer bebek erkek olursa. Bundan çok daha kötü bahislere girdim."

"Ve hepsini kaybettin. Oyununu başka biriyle oyna sör..."

"...diyor, oyunu hiçbir zaman hiç kimseyle oynamamış olan bakire. Bir kez oynadığında, meseleye farklı bir açıdan bakacaksın. Karanlıkta diğer bütün kadınlar kadar güzel olacaksın. Dudakların öpülmek için yaratılmış."

"Onlar dudak," dedi Brienne. "Bütün dudaklar aynıdır."

"Bütün dudaklar öpülmek için yaratılmıştır," dedi Hunt. "Bu gece kapını sürgüleme, gizlice yatağına geleceğim ve söylediğimin doğruluğunu kanıtlayacağım."

"Gelirsen, odadan bir hadım olarak ayrılırsın." Brienne ayağa kalktı ve Hunt'tan uzaklaştı.

Rahip Meribald, masanın üstünde çıplak bir halde emekleyen küçük kızı görmezden gelerek, çocuklara şükran duası okutup okutamayacağını sordu. "Evet," dedi Willow, emekleyen kızı kucağına alıp lapaya uzandı. Hep birlikte başlarını eğdiler ve Anne ile Baba'ya sofradaki nimetler için şükrettiler... diğerleri dua ederken kollarını göğsünde birleştirip öfkeli gözlerle onlara bakan siyah saçlı demirci çocuk dışında hepsi. Bunu fark eden tek kişi Brienne değildi. Dua bittiğinde, Rahip Meribald masasının karşı ucuna baktı ve, "Tanrıları sevmiyor musun evlat?" dedi.

"Sizin tanrılarınızı değil." Gendry birdenbire ayağa kalktı. "Yapmam gereken işler var." Tek lokma yemeden dışarı çıktı.

"Sevdiği başka bir tanrı mı var?" diye sordu Hyle Hunt.

“Işık Tanrısı,” dedi altı yaşına yakın cılız bir oğlan.

Willow elindeki kaşıkla çocuğa vurdu. “Boşboğaz Ben. Yiyecekler var. Yapman gereken şey onları yemek, konuşup lordları rahatsız etmek değil.”

Çocuklar, yaralı bir geyiğe saldıran kurtlar misali yiyeceklere saldırdılar; tuzlu balık için kavga ettiler, arpa esneğini parçalara ayırdılar ve her yere yulaf lapası bulaştırdılar. Kocaman peynir tekerleği bile uzun süre dayanamadı. Brienne biraz balık, ekmek ve havuçla yetindi. Rahip Meribald yediği her iki lokmanın karşılığında Köpek’e de iki lokma yedirdi. Dışarıda yağmur yağmaya başladı. İçeride ateş çıtırdadı. Ortak salon çocukların çiğneme sesleriyle ve Willow’un çocuklara vururken kullandığı kaşığın patırtısıyla doluydu. “Bu küçük kız, bir gün çok ürkütücü bir eş olacak,” dedi Sör Hyle. “Büyük ihtimalle şu zavallı demirci çocuğun eşi.”

“Biri ona biraz yemek götürmeli, bütün yiyecekler tükenmeden önce.”

“O biri sensin.”

Brienne bir bezin içine bir dilim peynir, bir somun ekmek, bir kum elma ve iki parça kızarmış tuzlu balık sardı. Podrick onu takıp etmek için ayağa kalktığında, Brienne çocuğa oturmasını ve yemeğini yemesini söyledi. “Birazdan dönerim.”

Dışarıda yağmur iyice şiddetlenmişti. Brienne yiyecekleri pelerininin altına soktu. Ahırın önünden geçerken atların kişnediğini duydu. *Onlar da aç.*

Gendry dökümhanedeydi, iş önlüğün altındaki göğsü çıplaktı. Bir kılıç dövüyordu, vurduğu şeyin bir düşman olmasını istiyormuş gibiydi, terle ıslanmış saçları alnına düşmüştü. Brienne çocuğu izledi. *Renly’nin gözlerine ve Renly’nin saçlarına sahip ama yapısına değil. Lord Renly kaslıdan öte esnekti... kuvveti dillere destan ağabeyi Robert’ın aksine.*

Gendry, alnındaki teri silmek için durana kadar Brienne’i görmedi. “Ne *istiyorsun?*”

“Yemek getirdim.” Brienne bez parçasını açıp yiyecekleri gösterdi.

“Yemek isteseydim, yerdim.”

“Bir demirci, kuvvetini muhafaza etmek için yemek yemek zorundadır.”

“Sen benim annem misin?”

“Hayır.” Brienne yiyecekleri yere bıraktı. “Annen kimdi?”

“Bundan sana ne?”

“Kral Toprakları’nda doğmuşsun.” Çocuğun aksanı Brienne’in bundan emin olmasını sağlamıştı.

“Ben ve birçok insan daha.” Gendry, elindeki kılıcı bir fıçı yağmur suyuna daldırıp tavladı. Sıcak çelik öfkeyle tısladı.

“Kaç yaşındasın?” diye sordu Brienne. “Annen hâlâ hayatta mı? Ya baban, o kimdi?”

“Çok soru soruyorsun.” Gendry kılıcı bıraktı. “Annem öldü ve babamı hiç tanımadım.”

“Bir piçsin.”

Gendry bunu hakaret olarak aldı. “Ben bir şövalyeyim. Bittiğinde bu kılıç benim olacak.”

Bir şövalye neden dökümhanede çalışır? “Siyah saçlara, mavi gözlere sahipsin ve Kızıl Kale’nin gölgesinde doğmuşsun. Kimse sana yüzünle ilgili bir şey söylemedi mi?”

“Yüzümde ne sorun var? Seninki kadar çirkin değil.”

“Kral Toprakları’nda Kral Robert’ı görmüş olmalısın.”

Gendry omuzlarını silkti. “Bazen. Turnuvalarda, uzaktan. Bir kez de Baelor Septi’nde. Kral geçebilsin diye altın pelerinliler bizi yolun kenarına itmişti. Başka bir zaman, ben Çamur Kapısı’nın yanında oyun oynarken kral avdan dönüyordu. O kadar sarhoştu ki az kalsın beni eziyordu. O kocaman, şişman bir ayyaştı ama oğullarından daha iyi bir kraldı.”

Onlar onun oğulları değiller. Stannis, Renly’yle buluştuğu gün gerçeği söylüyordu. Joffrey ve Tommen, Robert’ın çocukları değildi. Ama bu çocuk... “Beni dinle,” dedi Brienne, sonra Köpek’in çılgınca havladığını duydu. “Biri geliyor.”

“Dostlar,” dedi Gendry kaygısızca.

“Ne çeşit dostlar?” Brienne dışarıyı kolaçan etmek için dökümhanenin kapısına gitti.

Gendry omuzlarını silkti. “Birazdan onlarla tanışacaksın.”

İlk süvari, yerdeki su birikintilerini etrafa sıçratarak avluya girerken, *onlarla tanışmak istemeyebilirim,* diye düşündü Brienne. Yağmur pıtırtılarının ve Köpek’in havlamalarının arasından, adamların hırpani pelerinlerinin altındaki kılıçların ve örgü zırhların şıngırtısını duyabiliyordu. Avluya giren adamları saydı. *İki, dört, altı, yedi.* Atlarını sürüş şekillerine bakılırsa bazıları yaralıydı. Gelen son adam devasaydı, diğerlerinden iki kat iriydi. Adamın atı nefes nefese ve kanlıydı, sürücüsünün ağırlığının altında sendeliyordu. Diğer süvariler yağmurdan korunmak için başlık takmıştı, sadece bu adamın başlığı yoktu. Yüzü geniş ve sakalsızdı, kurtçuk beyazıydı, yanakları iltihaplı yaralarla kaplıydı.

Brienne derin bir nefes aldı ve Yeminkâr'ı çekti. *Kalabalıklar,* diye düşündü endişeyle, *çok kalabalıklar.* "Gendry," dedi alçak bir sesle, "bir kılıca ve zırha ihtiyacın olacak. Bunlar senin dostların değil. Bunlar kimsenin dostu değil."

"Sen neden bahsediyorsun?" Gendry, Brienne'in yanına gitti, çekici elindeydi.

Süvariler atlarından inerken güneyde bir şimşek çaktı. Gece bir an için gündüze dönüştü. Bir balta gümüşi mavi parladı, bir zırh ve göğüs kalkanından ışık yansıdı ve Brienne, lider süvarinin kara başlığının altında demir bir burun ve çelik dişler gördü.

Gendry de görmüştü. "O."

"O değil. Miğferi." Brienne, sesini korkudan arındırmak istemişti ama ağzı kemik gibi kuruydu. Tazı'nın miğferini kimin taktığıyla ilgili iyi bir fikri vardı. *Çocuklar,* diye düşündü.

Hanın kapısı gürültüyle açıldı. Willow yağmura çıktı, elinde bir arbalet vardı. Kız, süvarilere bağırıyordu ama avlunun üzerinde yuvarlanan gök gürültüsü kızın sözlerini boğuyordu. Gök gürültüsü dindiğinde Brienne, Tazı'nın miğferini takan adamın, "Bana bir ok fırlat ve seni o arbaletle düzeyim, sonra da gözlerini yuvalarından çıkarıp sana yedireyim," dediğini duydu. Adamın sesindeki hiddet, Willow'un titreyerek geri çekilmesine sebep oldu.

Brienne umutsuzca, *yedi,* diye düşündü tekrar. Yedi kişiye karşı hiç şansı yoktu, bunu biliyordu. *Ne bir şans, ne bir seçenek.*

Elinde Yeminkâr'la dışarı çıktı. "*Kızı rahat bırak.* Birine tecavüz etmek istiyorsan beni dene."

Haydutlar aynı anda döndü. Biri güldü, bir başkası Brienne'in bilmediği bir lisanda bir şey söyledi. Geniş yüzlü iri adam habaset dolu bir *tısssssssssss* sesi çıkardı. Tazı'nın miğferini takan adam gülmeye başladı. "Hatırladığımdan bile çirkinsin. Atına tecavüz etmeyi tercih ederim."

"İstediğimiz şey at," dedi yaralı adamlardan biri. "Yeni atlar ve biraz yiyecek. Peşimizde haydutlar var. Bize istediğimiz atları verin ve gidelim. Size zarar vermeyeceğiz."

"Boş versene." Tazı'nın miğferini tutan haydut, eyerindeki baltayı aldı. "Onun kahrolası bacaklarını kesmek istiyorum. Onu bacak köklerinin üstüne yerleştireceğim ki arbaletçi kızı nasıl düzdüğümü seyredebilsin."

"Neyle düzeceksin?" diye alay etti Brienne. "Burnunu keserken erkekliğini de kesmişler, Shagwell söyledi."

Brienne adamı kışkırtmak istemişti ve bunu başardı. Küfürler ederek Brienne'in üstüne yürüyen adamın ayakları yerdeki siyah suları havaya sıçratıyordu. Diğer haydutlar gösteriyi izlemek için geri çekildi, Brienne de bunu yapmaları için dua etmişti. Bir taş kadar kıpırtısız durdu, bekledi. Avlu karanlıktı, zemindeki çamur kaygandı. *Bırak o sana gelsin. Tanrılar merhametiyse, kayar ve yere düşer.*

Tanrılar o kadar merhametli değildi ama Brienne'in kılıcı öyleydi. *Beş adım, dört adım, şimdi,* Brienne saydı ve Yeminkâr düşmanın saldırısını karşılamak için yukarı kalktı. Çelik, çeliğe çarptı. Adamın baltası Brienne'in üstüne inerken, Brienne'in bıçağı adamın örgü zırhında bir yarık açtı. Brienne kıvrılarak kenara kaçtı, geri çekilirken adamın göğsüne bir darbe daha indirdi.

Adam, kanlar içinde sendeleyerek ve öfkeyle kükreyerek Brienne'i takip etti. *"Fahişe!"* diye gürledi. *"Ucube! Kancık! Seni düzsün diye köpeğime vereceğim!"* Adamın baltası ölümcül kavislerle dönüyordu, her şimşek çaktığında gümüşe dönüşen zalim ve siyah bir gölge gibiydi. Brienne'in darbeleri tutacak bir kalkanı yoktu. Bütün yapabildiği, baltanın başı ona yaklaşırken geri çekilmek ve şu ya da bu tarafa kaçmaktı. Bir seferinde ayağı çamurda kaydı, Brienne az kalsın düşüyordu ama bir şekilde dengesini korudu. Bununla birlikte, balta o sırada Brienne'in sol omzunu sıyırmış ve arkasında yakıcı bir ağrı bırakmıştı. "Sürtüğü ele geçirdin!" diye bağırdı diğer adamlardan biri. "Bakalım şimdi nasıl dans edecek."

Brienne, adamların sadece izleyici olmasına şükrederek dans etti. İzlemeleri, dövüşe müdahale etmelerinden iyiydi. Brienne yedi kişiyle birden mücadele edemezdi, içlerinden biri ya da ikisi yaralı olsa bile. Yaşlı Sör Goodwin uzun zamandır mezardaydı ama Brienne adamın fısıldadığını duyabiliyordu. *Erkekler seni her zaman hafife alacak,* dedi şövalye, *ve gururları yüzünden seni çabucak yenmeye çalışacaklar, bir kadın tarafından fena halde sınandıklarının söylenmesini istemeyecekler. Sen kendi gücünü muhafaza ederken, bırak onlar kendi güçlerini öfkeli ataklarla tüketsinler. Bekle ve izle kızım, bekle ve izle.* Brienne önce iki yana, sonra geriye, sonra tekrar iki yana hareket ederek, kılıcını adamın kâh yüzüne kâh bacağına kâh koluna savurarak bekledi ve izledi. Balta gitgide ağırlaşırken adamın darbeleri yavaşladı. Brienne adamı dönmeye zorladı ve geriye doğru iki hızlı adım attı. Yağmur şimdi adamın gözlerine giriyordu. Adam küfretti ve baltasını bir kez daha kaldırdı, Brienne'in üstüne yürüdü, tek ayağı çamurda kaydı...

...ve Brienne adamın atağını karşılamak için öne zıpladı, iki eli de kılıcının kabzasındaydı. Adamın pervasız taarruzu, onu tam olarak Brienne'in kılıcının ucuna taşıdı. Yeminkâr; kumaşı, örgü zırhı, kaynatılmış deriyi, sonra biraz daha kumaşı geçip bağırsaklara saplandı, omurgaya sürtünürken gıcırdadı ve sırttan dışarı çıktı. Adamın baltası parmaklarının arasından kayıp yere düştü. Adam ve Brienne çarpıştılar, köpek başı şeklindeki miğfer Brienne'in yüzünü ezdi, Brienne yanağındaki soğuk, ıslak metali hissedebiliyordu. Yağmur nehir gibi akarak çeliği ezdi. Şimşek tekrar çaktığında, Brienne miğferin göz siperinde acıyı, korkuyu ve şaşkınlığı gördü. Kılıcını adamı titreten bir sertlikle döndürürken, *"Safirler,"* diye fısıldadı. Adam bütün ağırlığıyla bir çuval gibi Brienne'in üstüne yığıldı, artık kara yağmurun içinde, Brienne'in kollarının arasındaki bir cesetten ibaretti. Brienne geri çekildi, adam yere düştü...

...ve Isırık çığlık atarak Brienne'e çarptı.

Islak yün ve süt beyazı etten bir çığ misali Brienne'in üstüne düştü, ayaklarını yerden kesip onu zemine yapıştırdı. Brienne, bir su birikintisinin içine devrildi, burnu ve gözleri suyla doldu. Nefesi kesildi, başı bir çatırtıyla yerdeki bir taşa çarptı. Isırık onun tepesine binmeden önce, Brienne sadece, "Hayır," diyecek kadar vakit buldu, Isırık'ın ağırlığı onu çamura gömüyordu. Adamın ellerinden biri Brienne'in saçlarındaydı, kafasını geri çekiyordu, diğer eli Brienne'in boğazını yakaladı. Yeminkâr gitmişti, Brienne'in avucundan alınmıştı. Brienne, Isırık'la sadece ellerini kullanarak dönüşebilirdi ama yumruğunu adamın yüzüne indirdiğinde, ıslak bir hamur yığınını yumruklamış gibi hissetti. Isırık ona *tıs*ladı.

Brienne adama tekrar vurdu, tekrar, tekrar, tekrar, ama adam darbeleri hissetmiyor gibiydi. Brienne düşmanının bileğini tırmaladı ama adamın pençesi Brienne'in boğazını daha beter sıktı. Adam onu eziyordu, boğuyordu. Isırık'ı omuzlarından itip üstünden kaldırmaya çalıştı ama adam bir at kadar ağırdı, Brienne'in onu hareket ettirmesi mümkün değildi. Dizini düşmanının bacaklarının arasına geçirmeyi denedi fakat dizi adamın karnına denk geldi. Isırık, domuz gibi homurdanarak Brienne'in başından bir avuç dolusu saç kopardı.

Hançerim. Brienne umutsuzca bu fikre tutundu. Elini kendi bedeniyle Isırık'ın bedeni arasında aşağı doğru yürüttü, parmakları adamın ekşi ve boğucu etinde kıvrandı ve sonunda hançerin kabzasını buldu. Isırık iki elini birden Brienne'in boğazına kenetledi ve başını yere vurmaya başladı. Tekrar şimşek çaktı, bu sefer Brienne'in kafatasının içinde, ama Brienne'in

eli bir şekilde kapandı ve hançeri kınından çekti. Brienne, üstünde Isırık varken hançeri yukarı kaldıramazdı, bu yüzden bıçağı adamın karnına doğru itti. Parmaklarının arasına sıcak ve ıslak bir şey aktı. Isırık, öncekilerden daha gürültülü bir şekilde tekrar tısladı ve Brienne'in boğazını, yüzünü yumruklamaya yetecek kadar bir zaman için bıraktı. Brienne kemiklerin çatırdayışını duydu ve bir an için acıyla kör oldu. Adamı tekrar bıçaklamayı denediğinde, Isırık hançeri kaptı ve dizini Brienne'in koluna indirdi. Kol kırıldı. Sonra Isırık, Brienne'in kafasını tekrar yakaladı ve yere vurmaya devam etti.

Brienne, Köpek'in havlamasını ve adamların bağrışmasını duyabiliyordu. İki gök gürültüsünün arasında çeliğin çeliğe çarptığını işitti. *Sör Hyle,* diye düşündü. *Sör Hyle dövüşe katılmış,* ama bütün bunlar çok uzakta ve çok önemsiz görünüyordu. Brienne'in dünyası, onun boğazına kenetlenmiş ellerden ve üzerine eğilmiş surattan ibaretti. Adamın nefesi bozuk peynir gibi kokuyordu.

Brienne'in göğsü yanıyordu ve gözlerinin arkasında onu kör eden bir fırtına kopuyordu. Derisinin altındaki kemikler birbirine sürtünüyordu. Isırık'ın ağzı imkânsız bir genişlikle açıldı. Brienne onun sarı, çarpık ve sivri uçlu dişlerini gördü. Dişler yumuşak yanağına gömüldüğünde, Brienne hiçbir şey hissetmedi. Brienne döne döne bir karanlığın içine düştüğünü hissediyordu. *Şimdi ölemem,* dedi kendine, *hâlâ yapmam gereken şeyler var.*

Isırık'ın ağzı geri çekildi, kan ve etle doluydu. Adam tükürdü, sırıttı ve sivri dişlerini tekrar Brienne'in etine batırdı. Bu defa eti çiğnedi ve yuttu. *Beni yiyor,* diye düşündü Brienne ama adama karşı koyacak gücü yoktu. Sanki kendi bedeninin üzerinde yüzüyor ve bu dehşeti başka bir kadının başına geliyormuş gibi izliyordu, şövalye olduğunu sanan aptal bir kızın başına geliyormuş gibi. *Birazdan bitecek,* dedi kendine. *Sonra beni yese de bir şey fark etmeyecek.* Isırık kafasını geri attı ve ağzını tekrar açtı, uludu, dilini dışarı çıkardı. Dili sivri uçluydu, ucundan kan damlıyordu, bir dilin olmaması gerektiği kadar uzundu. Uzadı, uzadı, uzadı, kıpkırmızı ve ıslak parlıyordu, iğrenç görünüyordu. Karanlık onu almadan önce, *Isırık'ın dili otuz santim,* diye düşündü Brienne. *Neredeyse bir kılıca benziyor.*

Jaime

Sör Brynden Tully'nin pelerininin yakasındaki broş siyah bir balıktı, oltu taşı ve altından yapılmıştı. Adamın zincir zırhı sert ve griydi. Sör Brynden baldır zırhı, boyun zırhı, çelik eldivenler, omuzluklar ve dizlikler de takmıştı; karartılmış çelikten yapılmış bu zırh parçalarının hiçbiri, açılır kapanır köprünün sonunda, kestane rengi bir savaş atının sırtında Jaime'yi bekleyen şövalyenin yüzündeki ifade kadar kara değildi.

Beni sevmiyor. Tully'nin derin çizgilerle dolu, rüzgâr yanığı, sert bir yüzü ve gri saçları vardı ama Jaime, bir zamanlar genç bir yaveri Dokuzmetelik Kralları'nın hikâyeleriyle büyülen şövalyeyi hâlâ görebiliyordu. Onur'un toynakları açılır kapanır köprünün ahşap zemininde tıkırdadı. Jaime, bu görüşme için altın zırhını mı yoksa beyazını mı giymesi gerektiğini uzun uzun düşünmüştü; sonunda deri bir yelek ve kırmızı bir pelerin seçmişti.

Jaime, Sör Brynden'in bir metre uzağında dizginlerini çekti ve yaşlı adamı başıyla selamladı. "Kral Katili," dedi Tully.

Adamın ağzından çıkan ilk kelimelerin bunlar olması çok şey anlatıyordu ama Jaime sinirlerine hâkim olmaya kararlıydı. "Karabalık," diye karşılık verdi. "Geldiğiniz için teşekkür ederim."

"Yeğenime verdiğin yeminleri yerine getirmek için geri döndüğünü varsayıyorum," dedi Sör Brynden. "Hatırladığım kadarıyla Catelyn'e, senin özgürlüğün karşılığında onun kızlarını vadetmiştin." Ağzı gerildi. "Lakin kızları göremiyorum. Neredeler?"

Söyletmek zorunda mı? "Benimle değiller."

"Yazık. Esaretine kaldığın yerden devam etmek mi istiyorsun? Eski hücren müsait. Yere yeni hasırlar serdik."

Ve içine sıçmam için yeni bir kova da koydunuz, hiç şüphem yok. "Çok düşünceli davranmışsınız sör ama korkarım ki reddetmek zorundayım. Çadırımın rahatlığını tercih ederim."

"Catelyn, mezarının rahatlığının keyfini sürerken."

Leydi Catelyn'in ölümünde benim parmağım yok, diyebilirdi Jaime, *ve leydinin kızları ben Kral Toprakları'na varmadan önce gitmişti.* Brienne'den ve ona verdiği kılıçtan bahsetmek istedi ama Karabalık,

Jaime'ye, Eddard Stark'ın onu Demir Taht'ta, bıçağında Deli Kral'ın kanıyla bulduğunda baktığı gibi bakıyordu. "Ölülerden değil yaşayanlardan bahsetmek için geldim, ölmesi gerekmeyen ama bazı şartlar yerine gelmezse ölecek olan insanlardan."

"Şart dediğin Nehirova'yı teslim etmem mi? Edmure'u asma tehdidinde bulunacağın yer bu mu?" Tully'nin gür kaşlarının altındaki gözleri taş gibi serti. "Ben ne yaparsam yapayım yeğenim öldürülecek. En iyisi onu as ve bu işi bitir. Edmure o darağacında durmaktan, benim onu orada görmekten bezdiğim kadar bezdi."

Ryman Frey kahrolası bir soytarı. Adamın Edmure ve darağacıyla sergilediği gösteri, Karabalık'ı daha inatçı ve daha kararlı yapmaktan başka bir şeye yaramamıştı, bu çok açıktı. "Leydi Sybell ve üç çocuğunu esir tutuyorsunuz. Onlar karşılığında yeğeninizi iade edeceğim."

"Leydi Catelyn'in kızlarını iade ettiğin gibi mi?"

Jaime bu tahriğe kapılmadı. "Metbu lordunuz karşılığında yaşlı bir kadın ve üç çocuk. Bu umut edebileceğinizden daha iyi bir pazarlık."

Sör Brynden sert bir şekilde gülümsedi. "Küstahlıktan yana sıkıntın yok Kral Katili. Lakin yemin bozanlarla pazarlık yapmak, bataklığa bina inşa etmeye benzer. Catelyn senin gibilere güvenilmeyeceğini bilmeliydi."

Jaime az kalsın, *onun güvendiği adam Tyrion'dı,* diyecekti. *İblis onu da kandırdı.* "Leydi Catelyn'e verdiğim sözler, benden kılıç zoruyla alındı."

"Peki Aerys'e verdiğin yemin?"

Jaime hayalet parmaklarının kaşındığını hissetti. "Aerys'in bu meseleyle ilgisi yok, Edmure karşılığında Westerlingler'i verecek misiniz?"

"Hayır. Kralım kraliçesini bana emanet etti ve ben onu güvende tutacağıma dair yemin verdim. Onu bir Frey darağacına teslim etmeyeceğim."

"Kız affedildi. Ona hiçbir zarar gelmeyecek. Şeref sözü veriyorum."

"*Şeref* sözü mü?" Sör Brynden tek kaşını kaldırdı. "Sen şerefin ne olduğunu biliyor musun?"

Bir at. "Size istediğiniz her sözü veririm."

"Kendine sakla Kral Katili."

"Size zarar gelmesini istemiyorum. Sancaklarınızı indirin ve kapılarınızı açın, adamlarınızın hayatını bağışlayacağım. Lord Emmon'ın hizmetinde Nehirova'da kalmak isteyenler, bunu yapabilirler. Diğerleri istedikleri yere gitmekte özgür olacaklar, lakin silahlarını ve zırhlarını teslim etmeleri gerekecek."

“Nereye kadar gideceklerini merak ediyorum, silahsız bir halde, ‘haydutlar’ üstlerine çökmeden önce? Onların Lord Beric’e katılmasını göze alamazsın, bunu ikimiz de biliyoruz. Peki bana ne olacak? Eddard Stark gibi ölmek için Kral Toprakları’nın caddelerinde mi dolaştırılacağım?”

“Siyahları giymenize izin vereceğim. Ned Stark’ın piçi, Sur’un Lord Kumandanı.”

Karabalık gözlerini kıstı. “Bunu da baban mı ayarladı? Hatırladığım kadarıyla Catelyn o çocuğa hiç güvenmedi, tıpkı Theon Greyjoy’a güvenmediği gibi. Görünüşe göre ikisi hakkında da yanılmamış. Hayır sör, hiç sanmıyorum. Müsaadenle ben sıcak öleceğim, elimde aslan kanıyla kırmızıya boyanmış bir kılıç olacak.”

“Tully kanı da kırmızıdır,” diye hatırlattı Jaime. “Eğer kaleyi teslim etmezseniz, kaleye saldırmak zorunda kalacağım. Yüzlerce adam ölecek.”

“Benimkilerden yüzlerce. Seninkilerden binlerce.”

“Bütün garnizonunuz zail olacak.”

“Bu şarkıyı biliyorum. ‘Castamere Yağmurları’nın melodisiyle mi söylüyorsun? Benim adamlarım, ayaklarının üstünde dövüşerek ölmeyi, bir celladın baltasının altında diz çökerek ölmeye tercih eder.”

Bu iyi gitmiyor. “Bu başkaldırı hiçbir amaca hizmet etmiyor sör. Savaş bitti ve sizin Genç Kurt’unuz öldü.”

“Misafirperverliğin bütün kutsal yasalarının çiğnendiği bir yerde öldürüldü.”

“Frey’in marifeti, benim değil.”

“Ne dersen de. Bu cinayet Tywin Lannister kokuyor.”

Jaime bunu inkâr edemezdi. “Babam da öldü.”

“Baba onu adilce yargılasın.”

İşte bu berbat bir beklenti. “Eğer ona ulaşabilmiş olsaydım, Robb Stark’ı Fısıltılı Orman’da katlederdim ama yoluma bazı soytarılar çıktı. Çocuğun nasıl zail olduğu önemli mi? O hâlâ ölü ve o öldüğünde krallığı da bitti.”

“Sakat olduğun kadar körsün sanırım. Gözlerini kaldır; duvarlarımızın üzerinde hâlâ ulu kurdun dalgalandığını göreceksin.”

“Onu gördüm. Yalnız görünüyor. Harrenhal düştü. Denizgözcüsü ve Bakire Havuzu da öyle. Brackenlar diz çöktü. Tytos Blackwood, Kuzğunağaç’ta kafese tıkıldı. Piper, Vance, Mooton; sancak beylerinizin

hepsi teslim oldu. Sadece Nehirova kaldı. Sayımız sizinkinden yirmi kat fazla."

"Yirmi kat fazla adam yirmi kat fazla yiyecek ister. Erzak stokların ne durumda lordum?"

"Eğer gerekirse, dünyanın son gününe kadar burada oturmamıza yetecek durum da. Siz o sırada duvarlarınızın ardında açlıktan kırılıyor olacaksınız." Jaime bu yalanı en cüretkâr haliyle söylemiş ve yüzünün onu ele vermemesi için dua etmişti.

Karabalık ikna olmamıştı. "Belki sizin son gününüze kadar. Bizim stoklarımız gayet yeterli, lakin arazilerde ziyaretçiler için fazla bir şey bırakmadık korkarım."

"İkizlerden yiyecek getirebiliriz," dedi Jaime, "ya da iş oraya varırsa, batıdan."

"Öyle diyorsan öyledir. Böylesine onurlu bir şövalyenin sözlerini sorgulamak haddim değil."

Tully'nin sesindeki aşağılama Jaime'nin tüylerini diken diken etti. "Bu meseleyi çözmenin daha hızlı bir yolu var. Teke tek dövüş. Benim şampiyonuma karşı sizinki."

"Bunu ne zaman söyleyeceğini merak ediyordum." Sör Brynden güldü. "Kim olacak? Güçlüdomuz mu? Addam Marbrand mı? Kara Walder Frey mi?" Öne eğildi. "Neden sen ve ben değil sör?"

Bu bir zamanlar tatlı bir dövüş olabilirdi, diye düşündü Jaime. "Leydi Catelyn beni özgür bıraktığında, bana, Tullyler'e ya da Starklar'a karşı silahıma davranmayacağıma dair yemin ettirdi."

"Ne kadar isabetli bir yeminmiş."

Jaime'nin yüzü karardı. "Bana korkak mı diyorsunuz?"

"Hayır. Sana sakat diyorum." Karabalık, Jaime'nin altın elini gösterdi. "Bununla dövüşemeyeceğini ikimiz de biliyoruz."

"İki elim var." *Gururun yüzünden hayatını çöpe mi atacaksın?* diye fısıldadı Jaime'nin içindeki ses. "Bazıları, bir sakatla yaşlı bir adamın çok iyi bir eşleşme olduğunu söyleyebilir. Beni Leydi Catelyn'e verdiğim yeminden azat edin ve sizinle kılıç kılıca konuşayım. Eğer kazanırsam, Nehirova bizimdir. Eğer beni katlederseniz, kuşatmayı kaldırırız."

Sör Brynden tekrar güldü. "Şu altın kılıcını elinden almak ve o kara kalbini yerinden sökmek ihtimali kulağıma çok hoş geliyor olsa da, senin sözlerin kıymetsiz. Senin ölümünden, seni öldürmenin zevkinden başka bir

şey kazanmam ve hayatımı bu zevk için tehlikeye atmam... tehlike çok düşük olsa da.”

Jaime’nin kılıç taşımıyor olması iyi bir şeydi; aksi durumda bıçağını çekerdi ve eğer Sör Brynden onu öldürmezse, duvarlardaki okçular mutlaka öldürürdü. “Kabul edeceğiniz herhangi bir şart var mı?” diye sordu Jaime, Karabalık’a.

“Sizden mi?” Sör Brynden omuz silkti. “Hayır.”

“Öyleyse neden benimle görüşmeye geldiniz?”

“Bu kuşatma ölümüne sıkıcı. Bilek kökünü görmek ve son alçaklıkların için ne bahaneler uyduracağını duymak istedim. Umduğumdan daha zayıf bahanelermiş. Sürekli hayal kırıklığına uğratıyorsun Kral Katili.” Karabalık kısrağını çevirdi ve tekrar Nehirova’ya doğru yürüttü. Yivli kapı hızla aşağı indi, kapının demir kazıkları çamurlu zemine gömüldü.

Jaime Lannister kuşatma hatlarına dönen uzun yolu katetmek için Onur’u çevirdi. Üstündeki gözleri hissedebiliyordu; siperlerdeki Tully adamları ve nehrin karşısındaki Freyler. *Eğer kör değillerse, Karabalık’ın önerimi yüzüme geri çarptığını hepsi biliyor.* Jaime kaleye saldırmak zorunda kalacaktı. *Pekâlâ, Kral Katili için bozulmuş bir yemin daha nedir ki? Kovada biraz daha bok.* Jaime, siperlere çıkan ilk adam olmaya karar verdi. *Ve bu altın elimle, muhtemelen düşen ilk adam.*

Jaime kampa döndü. Küçük Lew, Onur’un dizginlerini tutarken, Peck, Jaime’nin eyerden inmesine yardım etti. *Atımdan kendi kendime inemeyecek kadar sakat olduğumu mu düşünüyorsunuz?* Jaime’nin kuzeni Sör Daven, “Nasıl gitti lordum?” diye sordu.

“Kimse atımın göğsüne bir ok saplamadı. Bunun dışında, beni Sör Ryman’dan ayıran fazla bir şey yoktu.” Jaime yüzünü buruşturdu. “Kızıl Çatal daha kızıl olacak.” *Bunun suçlusu sensin Karabalık. Bana başka seçenek bırakmadın.* “Bir savaş konseyi topla. Sör Addam, Güçlüdomuz, Forley Prester, şu nehirli lordlarımız... ve Frey dostlarımız. Sör Ryman, Lord Emmon, başka kimi getirmek istiyorlarsa.”

Konsey çabucak toplandı. Sadakatleri çok kısa zaman içinde denenecek olan nadim nehir lordlarının adına konuşmak üzere Lord Piper ve Lord Vanceler’in her ikisi geldi. Batı; Sör Daven, Güçlüdomuz, Addam Marbrand ve Forley Prester tarafından temsil ediliyordu. Lord Emmon Frey, karısıyla birlikte onlara katıldı. Leydi Genna, oradaki bütün adamları onun konseydeki varlığını sorgulamaya davet eden bir yüz ifadesiyle tabureye oturdu. Kimse bunu yapmaya cesaret edemedi. Freyler, “Piç Walder”

lakaplı Sör Walder Nehir'i ve Sör Ryman'ın ilk çocuğu Edwyn'i göndermişti. Dar burunlu, siyah saçlı, solgun, ince uzun bir adam olan Edwyn, yünden dokunmuş mavi pelerininin altına, gri dana derisinden yapılmış ve altın işiyle süslenmiş bir yelek giymişti. "Frey Hanedanı adına konuşuyorum," dedi. "Babam bu sabah keyifsiz."

Sör Daven güldü. "Sarhoş mu yoksa dün geceki şarap yüzünden midesi mi bulanıyor?"

Edwyn, pinti bir zenginin hasis ağzına sahipti. "Lord Jaime," dedi, "böyle bir saygısızlığa katlanmak zorunda mıyım?"

"Doğru mu?" diye sordu Jaime. "Baban sarhoş mu?"

Frey, dudaklarını birbirine bastırdı ve paslı zırhının içinde çadır kapısının yanında duran Sör Ilyn Payne'e baktı, Payne'in kemikli omzunun üstünden kılıcı görünüyordu. "Babam... babamın midesi rahatsız lordum. Kırmızı şarap hazımsızlığına iyi geliyor."

"Bir mamut hazmediyor olmalı," dedi Sör Daven. Güçlüdomuz güldü ve Leydi Genna kıkırdadı.

"Yeter," dedi Jaime. "Kazanmamız gereken bir kale var." Lord Tywin konsey toplantılarında önce kumandanların konuşmasına izin verirdi. Jaime de aynı şeyi yapacaktı. "Nasıl ilerleyelim?"

"Başlangıç olarak Edmure Tully'yi *asalım,*" dedi Lord Emmon Frey. "Bu sayede Sör Brynden, söylediğimiz şeylerde ciddi olduğumuzu öğrenir. Eğer Sör Edmure'un kafasını amcasına gönderirsek, adam etkilenip teslim olmayı düşünebilir."

"Brynden Karabalık o kadar kolay etkilenmez." Yolcu Durağı Lordu Karyl Vance'in hüzünlü bir görünüşü vardı. Yüzünün bir tarafı ve boğazının yarısı kırmızı bir doğum lekesiyle kaplıydı. "Öz ağabeyi bile onu etkileyip bir evlilik yatağına sokamadı."

Sör Daven kıllı kafasını salladı. "En başından beri söylediğim gibi, duvarlara saldırmalıyız. Kuşatma kuleleri, merdivenler, kapıyı kırmak için bir koçbaşı; burada ihtiyaç duyulan şeyler bunlar."

"Taarruzu ben komuta edeceğim," dedi Güçlüdomuz. "Balığa biraz çelik ve ateş tattıralım derim."

"Onlar *benim duvarlarım,*" diye itiraz etti Lord Emmon. "Kırmayı düşündüğün kapı da benim." Kol yenindeki parşömeni tekrar çıkardı. "Bizzat Kral Tommen..."

"Kâğıdını hepimiz gördük amca," diye parladı Edwyn Frey. "Neden bir değişiklik yapıp onu Karabalık'ın yüzüne sallamıyorsun?"

“Duvarlara saldırmak çok kanlı bir iş olur,” dedi Addam Marbrand. “Aysız bir gece beklememizi ve nehrin karşısına susturuculu kürekleri olan bir teknenin içinde bir düzine adam göndermemizi öneriyorum. Duvara ipler ve kancalarla tırmanıp kapıyı içeriden açabilirler. Eğer konsey arzu ederse, adamlara ben öncülük ederim.”

“Saçmalık,” dedi piç Walder Nehir. “Sör Brynden böyle numaralarla kandırılacak bir adam değil.”

“Karabalık engel teşkil ediyor,” diye onayladı Edwyn Frey. “Brynden’in miğferinin tepesinde, adamı uzaktan bile kolayca ayırt etmeyi sağlayan siyah bir alabalık var. Kuşatma kulelerimizi yaycılarla doldurup kaleye yaklaştıralım ve kapılara sahte bir saldırı düzenleyelim. Bu saldırı Sör Brynden’i siperlere çıkarır, miğferinin tepesiyle birlikte. Yayalarımız oklarını dışkıya bulasın ve o miğferin tepe süsünü hedef alsın. Sör Brynden öldüğünde Nehirova bizimdir.”

“Benim,” dedi Lord Emmon. “Nehirova *benim*.”

Lord Karyl’ın doğum lekesi koyulaştı. “Dışkı bizzat senin katkın mı olacak Edwyn? Ölümcül bir zehir, bundan hiç şüphem yok.”

“Karabalık daha onurlu bir ölüm hak ediyor ve ona o ölümü bağışlayacak olan adam benim.” Güçlüdomuz yumruğunu masaya vurdu. “Ona teke teke bir dövüş için meydan okuyacağım. Gürz, balta ya da kılıç, hiç fark etmez. Yaşlı adamı ben öldüreceğim.”

“Karabalık bu daveti neden kabul etsin sör?” diye sordu Sör Forley Prester. “Böyle bir düello ona ne kazandırır? Eğer dövüşü o kazanırsa kuşatmayı kaldıracak mıyız? Buna inanmam. O da inanmaz. Teke tek bir dövüş hiçbir işe yaramaz.”

“Brynden Tully’yi, birlikte Lord Darry’nin yaverliğini yaptığımız zamandan beri tanıyorum,” dedi kör Atranta Lordu Norbert Vance. “Eğer lordlarım izin verirse, gidip onunla konuşayım ve durumunun ümitsiz olduğunu anlamasını sağlayayım.”

“Bunu gayet iyi anlıyor,” dedi Lord Piper. Kısa boylu, şişman, çarpık bacaklı bir adamdı, çalı gibi kızıl saçları vardı, Jaime’nin yaverlerinden birinin babasıydı; çocukla benzerliğini fark etmemek mümkün değildi. “Adam kahrolası bir aptal değil Norbert. Gözleri var... ve bunlar gibi adamlara teslim olmayacak kadar gurur sahibi.” Edwyn Frey ve Walder Nehir’e doğru kaba bir el işareti yaptı.

Edwyn öfkelendi. “Eğer Piper lordum bir imada bulunmaya çalışıyorsa...”

“Ben imada *bulunmam* Frey, ne diyeceksem dürüst bir adam gibi doğrudan derim. Ama sen dürüst adamlar hakkında ne bilirsin ki? Sen hain ve yalancı bir gelinciksin, bütün akrabaların gibi. Bir Frey’in sözünü dinlemektense yarım litre sidik içerim.” Piper masaya eğildi. “Marq nerede? Bana bunun cevabını ver. Oğluma ne yaptınız? Kanlı düğününüzde *konuktu.*”

“Ve onur konuğumuz olarak kalmaya devam edecek,” dedi Edwyn, “Siz, Majesteleri Kral Tommen’a sadık olduğunuzu kanıtlayana kadar.”

“Beş şövalye ve yirmi silahlı asker Marq’la birlikte İkizler’e gitmişti,” dedi Piper. “Onlar da konuklarınız mı Frey?”

“Belki şövalyelerden bazıları. Diğerleri tam olarak hak ettiklerini aldı. Vârisinin tek parça halinde iade edilmesini istiyorsan, o hain dilini tutsan iyi edersin Piper.”

Piper öfkeyle ayağa kalkarken, *babamın konseyleri asla böyle geçmezdi,* diye düşündü Jaime. “Bunu elinde bir kılıç varken söyle Frey,” dedi Piper. “Yoksa sadece bok kullanarak mı dövüşüyorsun?”

Frey’in sıska yüzü beyazladı. Walder Nehir ayağa kalktı. “Edwyn bir kılıç adamı değildir... ama ben öyleyim Piper. Eğer söyleyecek başka bir şeyin varsa, dışarı gel ve söyle.”

“Bu bir savaş konseyi, savaş değil,” diye hatırlattı Jaime. “İkiniz de oturun.” İki adam da kımıldamadı. *“Şimdi!”*

Walder nehir oturdu. Lord Piper’ı korkutmak o kadar kolay değildi. Adam bir küfür mırıldandı ve çadırdan çıktı. “Onu sürükleyip geri getirmesi için bir adam göndereyim mi lordum?” diye sordu Sör Daven.

“Sör Ilyn’i gönder,” dedi Edwyn Frey. “Bize sadece başı lazım.”

Karyl Vance, Jaime’ye döndü. “Lord Piper kederle konuştu. Marq onun ilk oğlu. Marq’a eşlik eden şövalyeler de yeğenleri ve kuzenleriydi.”

“Hainler ve asiler demek istiyorsun,” dedi Edwyn Frey.

Jaime adama sert bir bakış attı. “İkizler de Genç Kurt’un davasına destek verdi,” diye hatırlattı. “Sonra ona ihanet ettiniz. Bu sizi Piper’dan iki kat tehlikeli yapar.” Edwyn’in ince gülümsemesinin solduğunu ve kaybolduğunu görmekten memnuniyet duydu. *Bir gün için yeterince tavsiyeye tahammül ettim,* diye karar verdi. “İşimiz bitti. Hazırlıklarınızla ilgilenin lordlarım. Sabahın ilk ışığında saldıracağız.”

Lordlar sıra halinde çadırdan çıkarken, rüzgâr kuzeyden esiyordu. Jaime, Tökeztaş’ın ardındaki Frey kampının pis kokusu alabiliyordu. Suyun

karşısında, Edmure Tully boynundaki yağlı ilmekle tek başına darağacında duruyordu.

Çadırdan en son Leydi Genna çıktı, kocası hemen arkasındaydı. “Lord yeğenim,” dedi Emmon, “makamıma yapılacak bu saldırı... bunu yapmamalısın.” Adam yutkunduğunda, boğazındaki elma yukarı aşağı hareket etti. “*Yapmamalısın.* Ben... ben bunu yasaklıyorum.” Emmon yine ekşi yaprak çiğnemişti, dudaklarında pembe köpükler parlıyordu. “Kale benim, parşömen bende. Kral tarafından imzalandı, küçük Tommen tarafından. Ben Nehirova’nın meşru lorduyum ve...”

“Edmure Tully yaşadığı sürece değilsin,” Leydi Genna. “Kalbi de kafası da yumuşak ama hayatta, adam hâlâ tehlike arz ediyor. Bu konuda ne yapmayı düşünüyorsun Jaime?”

Tehlike arz eden adam Karabalık, Edmure değil. “Edmure’u bana bırakın. Sör Lyle, Sör Ilyn. Bana eşlik edin lütfen. Şu darağacını ziyaret etmemin vakti geldi.”

Tökeztaş, Kızıl Çatal’dan daha derin ve daha hızlıydı, nehirdeki en yakın geçit fersahlarca yukarıdaydı. Jaime ve adamları nehre vardığında, yolcu teknesi Walder Nehir ve Edwyn Frey’le birlikte henüz hareket etmişti. Teknenin dönüşünü beklerlerken, Jaime adamlarına ne istediğini anlattı. Sör Ilyn nehre tükürdü.

Üçü birlikte kuzey kıyısında tekneden indiklerinde, bir kamp takipçisi Güçlüdomuz’a ağzıyla zevk vermeyi önerdi. Sör Lyle kadını Sör Ilyn’e doğru itti ve, “Arkadaşıma zevk ver,” dedi. Kadın güldü, Payne’in dudaklarını öpmek için hareketlendi, sonra adamın gözlerini gördü ve korkuyla geri çekildi.

Yemek ateşlerinin arasındaki patika, at pisliğiyle karışmış kahverengi çamurla kaplıydı, nallar ve çizmelerle ezilmişti. Jaime her yerde Freyler’in ikiz kulelerini gördü; gri zemindeki mavi kuleler, kalkanların ve sancakların üstündeydi. Geçit’e bağlılık yemini vermiş küçük hanedanların armaları da vardı: Erenford’ın akbalıkçılı, Haigh’in dirgeni, Lord Charlton’ın üç dal ökse otu. Kral Katili’nin gelişi gözden kaçmadı. Domuz yavruları satan yaşlı bir kadın ona bakmak için durdu, Jaime’ye tanıdık gelen bir şövalye tek dizinin üstüne çöktü, bir çukurun içine işeyen iki silahlı asker döndü ve birbirini ıslattı. “Sör Jaime,” diye seslendi bir adam ama Jaime arkasına bakmadan yürümeye devam etti. Etrafta, Fısıltılı Orman’da öldürmeye çalıştığı adamların yüzlerini gördü, Freyler o vakit Robb Stark’ın ulu kurtlu sancağının altında dövüşüyordu.

Ryman Frey'in dikdörtgen şekilli muazzam çadırı, kamptaki en büyük çadırdı. Çadırın duvarları, kare şeklindeki gri branda bezlerinin birbirine eklenmesiyle oluşturularak taşa benzetilmişti ve çatıdaki iki yüksek çıkıntı İkizler'i çağrıştırıyordu. Sör Ryman, keyifsiz olmanın aksine bir eğlencedeydi. Çadırın içinden sarhoş bir kadının kahkahaları, bir arpın tınıları ve bir şarkıcının sesi geliyordu. *Sizinle sonra ilgileneceğim sör,* diye düşündü Jaime. Walder Nehir, kendi mütevazı çadırının önünde duruyordu, iki askerle sohbet ediyordu. Adamın kalkanında Frey Hanedanı'nın arması vardı ama armanın renkleri ters çevrilmişti ve kulelerin arasına, sağ üst köşeden sol alt köşeye inen kırmızı bir şerit çekilmişti. Piç, Jaime'yi gördüğünde kaşlarını çattı. *Bu, gördüğüm en soğuk ve en şüpheli bakışlardan biri. Bu adam meşru kardeşlerinden çok daha tehlikeli.*

Darağacı, yerden üç metre yukarı kurulmuştu. Basamakların dibinde iki mızrakçı nöbet tutuyordu. Adamlardan biri, Jaime'ye, "Sör Ryman'ın izni olmadan yukarı çıkamazsınız," dedi.

"Bu çıkabileceğimi söylüyor." Jaime tek parmağıyla kılıcının kabzasına vurdu. "Soru şu; cesedinin üstüne basmam gerekecek mı?"

Mızrakçılar kenara çekildi.

Darağacının üstündeki Nehirova Lordu, altındaki tuzağa bakıyordu. Ayakları kararmış ve kuru çamurla kaplanmıştı, bacakları çıplaktı. Üstünde kırmızı ve mavi çizgili kirli bir tunik, boynundaysa bir yağlı ilmek vardı. Edmure, Jaime'nin ayak seslerini duyunca başını yerden kaldırdı ve çatlak dudaklarını yaladı. *"Kral Katili?"* Sör Ilyn'i gördüğünde gözleri büyüdü. "Kılıç ipten iyidir. Yap şunu Payne."

"Sör Ilyn," dedi Jaime. "Lord Tully'yi duydun. Yap şunu."

Sessiz şövalye, kılıcının kabzasını iki eliyle birden kavradı. Kılıç uzun ve ağırdı, çeliğin olabileceği kadar keskindi. Edmure'un çatlak dudakları sessizce hareket etti. Sör Ilyn kılıcını geri çektiğinde, Edmure gözlerini kapadı. Darbenin arkasında, Payne'in bütün vücut ağırlığı vardı.

"Hayır! Durun! HAYIR!" Edwyn Frey nefese nefese ortaya çıktı. "Babam geliyor. Olabildiğince çabuk. Jaime yapma..."

"*Lordum,* demen benim için daha uygun," dedi Jaime, "ve benimle konuşurken emir kiplerini dışarıda bıraksan iyi edersin."

Sör Ryman ağır adımlarla yürüyerek darağacına çıktı, yanında kendisi kadar sarhoş bir fahişe vardı. Kadının elbisesi önden bağcıklıydı ama bağcıklar göbek hizasına kadar çözülmüştü, iri ve ağır göğüsleri dışarıdaydı. Başında bronzdan yapılmış, küçük siyah kılıçlarla çevrelenmiş

ve oyma hiyerogliflerle süslemiş ince bir taç vardı. Kadın, Jaime'yi gördüğünde güldü. "Hey yedi cehennem, bu kim?"

"Kral Muhafızları Lord Kumandanı," dedi Jaime soğuk bir nezaketle. "Ben de size aynı şeyi sorabilirim leydim."

"Leydi? Ben leydi değilim. Ben kraliçeyim."

"Kız kardeşim bunu duyduğunda çok şaşıracak."

"Lord Ryman beni bizzat taçlandırdı." Kadın geniş kalçalarını salladı. "Ben fahişelerin kraliçesiyim."

Hayır, diye düşündü Jaime, *bu unvan da kardeşime ait.*

Sör Ryman sonunda konuştu. "Çeneni kapat sürtük. Lord Jaime bir kahpenin saçmalıklarını dinlemek istemiyor." Bu Frey; geniş bir yüzü, küçük gözleri ve birkaç kat yumuşak gıdısı olan tıknaz bir adamdı. Nefesi şarap ve soğan kokuyordu.

"Artık kraliçeler mi yaratıyorsun Sör Ryman?" diye sordu Jaime. "Saçma. Lord Edmure meselesi kadar saçma."

"Karabalık'ı uyardım. Kaleyi teslim etmezse Edmure'un öleceğini söyledim. Sör Ryman'ın boş tehditlerde bulunmadığını göstermek için bu darağacını kurdurdum. Oğlum Walder aynı şeyi Denizgözcüsü'nde Patrek Mallister için yapmıştı ve Lord Jason diz çökmüştü... ama Karabalık soğuk bir adam. Beni reddetti, bu yüzden..."

"...Lord Edmure'u astın?"

Frey kızardı. "Lord büyükbabam... eğer adamı asarsak bir *rehinemiz* olmaz sör. Bunu düşündünüz mü?"

"Sadece bir aptal, tatbik etmeye hazırlıklı olmadığı tehditlerde bulunur. Seni, çeneni kapatmadığın takdirde sana vurmakla tehdit etsem ve sen konuşmaya kalkışsan, ben ne yaparım dersin?"

"Sör, anlamıyorsunuz..."

Jaime adama vurdu. Altın elinin tersiyle indirdiği bir darbeydi ama darbenin şiddeti Sör Ryman'ın geriye doğru tökezlemesine ve fahişenin kollarına yığılmasına sebep oldu. "Şişman bir kafan var Sör Ryman, boynun da epey kalın. Sör Ilyn, bu boynu kesmek için kaç darbe indirmen gerekir?"

Sör Ilyn tek parmağını burnuna koydu.

Jaime güldü. "Boş bir böbürlenme. Bence üç."

Ryman Frey dizlerinin üstüne çöktü. "Ben bir şey yapmadım..."

"...içmekten ve fuhuştan başka. Biliyorum."

"Ben Geçit'in vârisiyim. Bana dokunmazsınız."

“Seni konuşmak konusunda uyarmıştım.” Jaime, adamın yüzünün beyaza dönüşünü izledi. *Ayyaş, aptal ve korkak. Lord Walder bu adamdan uzun yaşasa iyi eder, yoksa Freyler’in işi biter.* “Azledildin sör.”

“Azledildim?”

“Beni duydun. Buradan git.”

“Fakat... nereye gideyim?”

“Cehenneme ya da eve, nasıl istersen. Güneş doğduğunda kampta olma. Fahişeler kraliçesini yanında götürebilirsin ama tacı alamazsın.” Jaime, Sör Ryman’dan adamın oğluna döndü. “Babanın yetkisini sana veriyorum. Atan kadar aptal olmamaya çalış.”

“Zorluk çekmem lordum.”

“Lord Walder’a haber gönderin. Kraliyet, lordun bütün tutsaklarını talep ediyor.” Jaime altın elini salladı. “Sör Lyle, onu indirin.”

Sör Ilyn’in bıçağı darağacının ipini ikiye ayırdığında, Edmure Tully yüzüstü platforma yığıldı. Boğazındaki ilmekten hâlâ otuz santimlik bir ip parçası sarkıyordu. Güçlüdomuz ipin ucunu yakaladı, çekti ve Edmure’u ayağa kaldırdı. “Tasmalı bir balık,” dedi gülerek. “Daha önce böyle bir şey görmedim.”

Freyler, Jaime ve yanındakilerin geçmesi için kenara çekildiler. Platformun altında bir kalabalık toplanmıştı, aralarında türlü dağınıklıklar içinde bir düzine kamp takipçisi de vardı. Jaime, ahşap arp taşıyan bir adam gördü. “Sen. Şarkıcı. Benimle gel.”

Adam şapkasını çıkardı. “Emredersiniz lordum.”

Jaime ve yanındakiler arkalarındaki şarkıcıyla birlikte tekneye doğru giderken kimse tek kelime etmedi. Fakat tekne kıyıdan ayrılıp Tökeztaş’ın güney tarafına geçmek için hareketlendiğinde, Edmure Tully, Jaime’yi kolundan yakaladı. *“Neden?”*

Bir Lannister borcunu mutlaka öder, diye düşündü Jaime, *ve sen cebimdeki son sikkesin.* “Bir düğün hediyesi olarak kabul et.”

Edmure temkinli gözlerle Jaime’ye baktı. “Bir... düğün hediyesi?”

“Duyduğuma göre karın çok güzelmiş. Ablan ve kralın katledilirken onunla yattığına göre, öyle olmalı.”

“Ben bilmiyordum.” Edmure çatlak dudaklarını yaladı. “Yatak odasının dışında kemancılar vardı...”

“Ve Leydi Roslin senin dikkatini dağıtıyordu.”

“O... onu mecbur bıraktılar, Lord Walder ve diğerleri. Roslin bunların olmasını asla istemedi... ağladı ama ben ağlamasının sebebinin...”

“Senin şahlanmış erkekliğin olduğunu mu düşündün? Evet, bu her kadını ağlatır, eminim.”

“Roslin benim çocuğumu taşıyor.”

Hayır, diye düşündü Jaime, *onun karnında büyüyen şey senin ölümün.* Çadırına döndüğünde Güçlüdomuz’u ve Sör Ilyn’i gönderdi ama şarkıcıyı göndermedi. “Birazdan bir şarkıya ihtiyacım olabilir,” dedi adama. “Lew, konuğum için banyo suyu ısıt. Pia, ona temiz kıyafetler bul. Üstünde aslan olan bir şeyler değil. Peck, Lord Tully’ye şarap getir. Aç mısın lordum?”

Edmure başıyla onayladı ama gözleri hâlâ kuşku doluydu.

Tully banyo yaparken Jaime bir tabureye oturdu. Adamın bedeninden gri bulutlar halinde pislik çıkıyordu.

“Yemeğini yedikten sonra, adamlarım seni Nehirova’ya götürecek. Ondan sonra olacaklar sana bağlı.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Amcan yaşlı bir adam. Evet cesur, lakin hayatının en iyi bölümü sona erdi. Yasını tutacak bir karısı, onu savunacak çocukları yok. Karabalık’ın umut edebileceği tek şey güzel bir ölüm... ama senin önünde yıllar var Edmure. Ve Tully Hanedanı’nın meşru lordu *sensin,* Karabalık değil. Amcan sana hizmet ediyor. Nehirova’nın kaderi senin ellerinde...”

Edmure boş gözlerle bakıyordu. “Nehirova’nın kaderi...”

“Kaleyi teslim et ve kimse ölmesin. İnsanların barış içinde ayrılabilir ya da Sör Emmon’a hizmet etmek için kalabilir. Sör Brynden’in siyahları giymesine izin verilecek, Sur seni cezbediyorsa sen de aynı şeyi yapabilirsin. Yahut benim tutsağım olarak Casterly Kayası’na gider ve senin rütbende bir rehineye uygun olan her türlü konforun ve nezaketin tadını çıkarırsın. İstersen karını da senin yanına gönderirim. Eğer çocuğunuz erkek olursa, yaver çömezi ve yaver olarak Lannister Hanedanı’na hizmet eder, şövalye olduğunda ona araziler bağışlarız. Eğer Roslin bir kız doğurursa, kız evlenecek yaşa geldiğinde iyi bir çeyize sahip olmasını sağlarım. Savaş bittiğinde serbest bırakılman bile söz konusu olabilir. Yapman gereken tek şey kaleyi teslim etmek.”

Edmure ellerini banyo teknesinden çıkardı ve parmaklarının arasından akan suyu izledi. “Ya teslim etmezsem?”

Bana kelimeleri söyletmek zorunda mısın? Pia, kolları kıyafetlerle dolu bir halde çadırın kapısında duruyordu. Yaverler de dinliyordu, şarkıcı da. *Bırak duysunlar,* diye düşündü Jaime. *Bırak dünya duysun. Sorun değil.* Kendini gülümsemeye zorladı. “Ne kadar kalabalık olduğumuzu gördün

Edmure. Merdivenleri, kuleleri, mancınıkları, koçbaşlarını gördün. Eğer emir verirsem, kuzenim hendeği geçecek ve kalenin kapılarını kıracak. Yüzlerce adam ölecek, çoğu senin adamın olacak, İlk dalga senin eski sancak beylerinden oluşacak; yani güne, İkizler'de senin için can vermiş adamların babalarını ve kardeşlerini öldürerek başlayacaksın. Freyler ikinci dalga olacak, Frey sıkıntısı çekmiyorum. Okçuların öksüz kaldığında ve şövalyelerin kılıçlarını kaldıramayacak kadar yorulduğunda, benim batılı adamlarım gelecek. Kale düştüğünde, kalenin içindeki herkes kılıçtan geçirilecek, Sürülerin telef edilecek, tanrı korun kesilip devrilecek, iç kalelerin ve kulelerin yakılacak. Duvarlarını yıkacağım ve Tökeztaş'ın yönünü harabelere doğru çevireceğim. İşimi bitirdiğimde, orada bir zamanlar bir kale olduğu bile anlaşılmayacak," Jaime ayağa kalktı. "Karın bunlar olmadan önce doğurabilir. Çocuğunu istersin diye tahmin ediyorum. Doğduğunda onu sana göndereceğim. Bir mancınıkla."

Jaime'nin konuşmasını sessizlik takip etti. Edmure banyo teknesinin içinde doğruldu. Pia kıyafetleri göğsüne bastırdı. Şarkıcı, arpındaki bir teli gerdi. Küçük Lew bir şey durmamış gibi davranarak bir ekmek somununun içini çıkardı. *Bir mancınıkla,* diye düşündü Jaime. Eğer halası orada olsaydı, hâlâ Tywin'in oğlunun Tyrion olduğunu söyler miydi?

Edmure Tully nihayet konuştu. "Bu tekneden çıkar ve seni olduğun yerde öldürebilirim Kral Katili."

"Deneyebilirsin." Jaime bekledi. Edmure ayağa kalmak için hareketlenmeyince, "Yemeğinin tadını çıkarman için seni yalnız bırakıyorum," dedi. "Şarkıcı, konuğumuz yemeğini yerken onun için çal. Şarkıyı bildiğini tahmin ediyorum."

"Yağmurlu olan mı? Evet lordum. Biliyorum."

Edmure şarkıcıyı ilk kez görüyormuş gibiydi. "Hayır. Bu adam olmaz. Onu benden uzaklaştır."

"Sadece bir şarkı," dedi Jaime. "Sesi *o kadar* da kötü olamaz."

Cersei

Yüce Üstat Pycelle, Cersei onu bildi bileli yaşlıydı ama adam geçen üç gece içinde yüz yıl daha yaşlanmış gibi görünüyordu. Kraliçenin önünde gıcırtılı dizlerini bükmesi asırlar sürdü ve büktüğünde, Sör Osmund tarafından ayağa kaldırılana kadar öylece kaldı.

Cersei hoşnutsuzlukla adamı inceledi. “Qyburn, Lord Gyles’ın son kez öksürdüğünü söyledi.”

“Evet Majesteleri. Huzur içinde ölmesi için elimden geleni yaptım.”

“Öyle mi?” Kraliçe, Leydi Merryweather’a döndü. “Rosby’yi canlı istediğimi *söylemiştim,* söylememiş miydim?”

“Söylediniz Majesteleri.”

“Sör Osmund, siz o sohbetle ilgili neler hatırlıyorsunuz?”

“Yüce Üstat Pycelle’e adamı kurtarmasını emrettiniz Majesteleri. Hepimiz duyduk.”

Pycelle’in ağzı açılıp kapandı. “Majesteleri bilmeli ki, zavallı adam için yapılabilecek her şeyi yaptım.”

“Joffrey için yaptığın gibi mi? Oğlumun babası, benim sevgili kocam için yaptığın gibi mi? Robert, Yedi Krallık’taki en kuvvetli adamdı ama sen onu bir domuza kaybettin. Ah, Jon Arryn’i de unutmayalım. Eğer onunla daha uzun ilgilenmene izin verseydim hiç şüphesiz Ned Stark’ı da öldürürdün. Söyle bana üstat, Hisar’da ellerini ovuşturup bahaneler uydurmayı mı öğrendin?”

Cersei’nin sesi yaşlı adamı irkiltti. “Kimse daha fazlasını yapamazdı Majesteleri. Ben... ben her zaman sadakatle hizmet ettim.”

“Babamın ordusu şehre yaklaşırken, Kral Aerys’e kapıları açmasını tavsiye ettiğinde, sadık hizmet anlayışın bu muydu?”

“O olay... ben yanlış değerlendirdim...”

“Bu iyi bir tavsiye miydi?”

“Majesteleri mutlaka biliyor olmalı ki...”

“Benim *bildiğim,* oğlum zehirlendiğinde senin Ay Oğlan’dan daha faydasız olduğun anlaşıldı. Benim *bildiğim,* tahtın umutsuzca altına ihtiyacı var ve lord hazinedarımız öldü.”

Yaşlı soytarı bu fırsata sıkıca tutundu. “Ben... ben Lord Gyles’ın konseydeki yerini almaya uygun adamların bir listesini çıkarırım.”

“Bir liste.” Adamın hadsizliği Cersei’yi eğlendirmişti. “Bana ne çeşit bir liste getireceğini tahmin edebiliyorum. İhtiyarlar, tamahkâr soytarılar ve Kocaman Garth.” Kraliçenin dudakları gerildi. “Son zamanlarda Leydi Margaery’nin yanında çok fazla vakit geçiyorsun.”

“Evet. Evet. Ben... Kraliçe Margaery, Sör Loras’ın başına gelenler yüzünden perişan. Majesteleri Kraliçe’ye uyku ilaçları ve... bazı iksirler veriyorum.”

“Şüphesiz. Söyle bana, Lord Gyles’ı öldürmeni küçük kraliçemiz mi emretti?”

“Ö-öldürmek?” Yüce Üstat Pycelle’in gözleri haşlanmış yumurtalar kadar büyüdü. “Majesteleri buna inanıyor olamaz... Lord Gyles öksürük yüzünden öldü. Ben... Kraliçe Margaery asla... onun Lord Gyles’a karşı bir kini yoktu, Kraliçe Margaery neden onun...”

“...ölmesini istesin? Tommen’ın konseyine yeni bir gül ekmek için tabii ki. Kör müsün yoksa satın mı alındın? Rosby onun yolunda duruyordu, o da Rosby’yi mezara soktu. Senin yardımınla.”

“Majesteleri, size yemin ederim, Lord Gyles öksürüğü yüzünden öldü.” Pycelle’in ağzı titriyordu. “Ben her daim tahta ve diyara sadık kaldım... ve La-Lannister Hanedanı’na.”

Bu sırayla mı? Pycelle’in korkusu elle tutulabilecek kadar yoğundu. *Yeterince olgunlaştı. Meyveyi sıkıp suyunun tadına bakma vakti geldi.* “Eğer iddia ettiğin kadar sadıksan, neden bana yalan söylüyorsun? Sakın inkâr etmeye kalkma. Sen Bakire Margaery’nin huzurunda dans etmeye, Sör Loras’ın Ejderha Kayası’na gidişinden *önce* başladın. Tek isteğinin kederli gelinimizi teselli etmek olduğuyla ilgili masallarını kendine sakla. Bakire Zindanı’na bu kadar sık gitmenin sebebi nedir? Margaery’nin anlamsız sohbetleri değil herhalde? Margaery’nin çiçek bozuğu rahibesiyle flört mü ediyorsun? Küçük Leydi Bulwer’ı mı pışpışlıyorsun? Margaery için muhbir rolü oynuyor ve entrikalarına hizmet etmek için beni ona mı gammazlıyorsun?”

“Ben... ben itaat ediyorum. Bir üstat, efendisine hizmet etmek için yemin eder...”

“Bir yüce üstat, *diyara* hizmet etmek için yemin eder.”

“Majesteleri, o... o kraliçe...”

“*Ben* kraliçeyim.”

“Demek istediğim... o kralın karısı ve...”

“Onun kim olduğunu biliyorum. Bilmek istediğim şey, sana neden ihtiyaç duyduğu? Gelinimin sağlığı kötü mü?”

“Kötü?” Yaşlı adam, çenesinin altındaki sarkık pembe deriden fışkıran ince, beyaz kılları çekiştirdi. “Kö-kötü değil Majesteleri, öyle bir şey değil. Yeminim bazı şeyleri ifşa etmemi yasaklıyor...”

“Yeminlerin kara hücrelerde çok işine yaramaz,” diye uyardı Cersei adamı. “Ya doğruyu söylersin ya da zincire vurulursun.” Pycelle dizlerinin üstüne yığıldı. “Size yalvarıyorum... ben lord babanızın adamıydım ve Lord Arryn meselesinde sizin dostunuzdum. Zindanlarda hayatta kalamam, bir kez daha yapmam...”

“Margaery seni neden çağırtıyor?”

“Onun istediği... o... o...”

“Söyle!”

Pycelle korkuyla iki büklüm oldu. “Ay çayı,” diye fısıldadı. “Şey... şey için...”

“Ay çayının ne işe yaradığını biliyorum.” *İşte bu kadar.* “Pekâlâ. O sarkık dizlerini yerden kaldır ve erkekliğin nasıl bir şey olduğunu hatırlamaya çalış.” Pycelle ayağa kalkmak için uğraştı ama bu o kadar uzun sürdü ki Cersei, Sör Osmund’a adamı tekrar yukarı çekmesini söylemek zorunda kaldı. “Lord Gyles’a gelince, hiç şüphe yok ki Yukarıdaki Baba’mız onu adilce yargılayacak. Arkasında bir çocuk bıraktı mı?”

“Kendi kanından bir çocuğu yok ama vesayetindeki çocuk...”

“...onun kanından değil.” Cersei bu rahatsızlığı elinin hafif bir hareketiyle uzaklaştırdı. “Gyles, acil altın ihtiyacımızdan haberdardı. Bütün arazilerini ve servetini Tommen’a bıraktığını sana söylemiştir şüphesiz.” Rosby’nin altınları kraliyetin hazinesini tazelerdi ve adamın arazileriyle kalesi, Cersei’nin sadık hizmetkârlarından birine bahşedilebilirdi. *Aurane Su olabilir.* Aurane, laf aralarında bir makama ihtiyacı olduğunu ima ediyordu; bir makamı olmadan, lorduğu boş bir unvandı. Aurane gözünü Ejderha Kalesi’ne dikmişti, Cersei bunu biliyordu ama bu fazla yüksek bir hedefti. Rosby, Aurane’in soyu ve konumu için daha uygundu.

“Lord Gyles, Majesteleri Kral’ı bütün kalbiyle severdi,” diyordu Pycelle, “lakin vesayetindeki çocuk...”

“...sen ona Lord Gyles’ın son arzusundan bahsettiğinde mutlaka anlayış gösterecek. Git ve bu işi hallet.”

“Eğer Majesteleri memnun olacaksa.” Üstat Pycelle aceleyle odadan çıkarken, az kalsın kendi cübbesine takılıp düşüyordu.

Leydi Merryweather adamın arkasından kapıyı kapattı. Kraliçeye dönerken, “Ay çayı,” dedi. “Margaery büyük bir aptallık yapmış. Neden böyle bir risk almış?”

“Küçük kraliçe, Tommen’ın henüz tatmin edemeyeceği arzulara sahip.” Yetişkin bir kadın, bir çocukla evlendiğinde tehlike her zaman buydu. *Kadın dul olunca tehlike daha da büyük. Renly’nin ona asla dokunmadığını söyleyebilir ama buna inanmam.* Kadınların ay çayı içmesinin tek sebebi vardı ve bakireler ay çayına asla ihtiyaç duymazdı. “Oğlum ihanete uğradı. Margaery’nin bir âşığı var. Bu ağır ihanettir, cezası ölümdür.” Cersei, Mace Tyrell’in cadaloz annesinin, duruşmayı görecek kadar uzun yaşamış olmasını isterdi. Leydi Olenna, Tommen’la Margaery’nin bir an önce evlenmesi için ısrar ederek, kıymetli gülünü bir celladın kılıcına teslim etmişti. “Jaime, Sör Ilyn Payne’i kaçırdı. Margaery’nin kafasını kesmesi için yeni bir Kral Adaleti bulmam gerekecek sanırım.”

“Ben yaparım,” diye önerdi Osmund Karakazan, sırıtıyordu. “Margaery’nin epey ince bir boynu var, şöyle iyi ve keskin bir kılıçla kolayca kesilir.”

“Kesilir,” dedi Taena, “ama Fırtına Burnu’nda bir Tyrell ordusu var, bir tane de Bakire Havuzu’nda. Onların kılıçları da keskin.”

Güllere boğuldum, diye düşündü Cersei. Bu çok rahatsız ediciydi. Margaery’ye olmasa da Mace Tyrell’e hâlâ ihtiyacı vardı. *En azından Stannis mağlup edilene kadar. Sonra hiçbirine ihtiyacım olmayacak.* Fakat babayı kaybetmeksizin kızdan nasıl kurtulacaktı? “İhanet ihanettir,” dedi, “fakat kanıtımız olmalı, ay çayından daha tatmin edici bir kanıt. Eğer Margaery’nin sadakatsizliği ispat edilirse, lord babası bile onu mahkûm etmek zorunda kalır, aksi takdirde Margaery’nin utancı onun utancı olur.”

Karakazan bıyığının ucunu çiğnedi. “Onları iş üstünde yakalamalıyız.”

“Nasıl? Qyburn’ün gözleri gece gündüz Margaery’nin üstünde. Kızın hizmetkârları benim şifrelerimi alıyor ama bana önemsiz havadislerden başka bir şey getirmiyor. Kızın kapısının dışındaki kulaklar sadece şarkılar ve dedikodular duyuyor. Şu âşığı henüz kimse görmedi.”

“Margaery öyle kolayca yakalanmayacak kadar akıllıdır,” dedi Leydi Merryweather. “Margaery’nin kadınları, onun kale duvarlarıdır. Margaery’yle uyurlar, onunla dua ederler, onunla kitap okurlar, onunla dikiş dikerler. Margaery, kuş avına gitmediği ya da at gezintisine çıkmadığı

zamanlarda, küçük Alysanne Bulwer'la şatoma gel oynar. Etrafta erkekler varken, Margaery'nin yanında rahibesi veya kuzenleri olur."

"Ara sıra eşlikçilerinden kurtuluyor olmalı," diye ısrar etti kraliçe." Sonra aklına bir fikir geldi. "Margaery'nin leydileri de bu işin bir parçası olabilir... hepsi olmasa da bazıları."

"Kuzenleri mi?" Taena'nın sesi kararsızdı. "Kızların üçü de Margaery'den daha küçük ve daha masum."

"Bakire beyazları giymiş iffetsiz kızlar. Bu sadece onların günahlarını daha sarsıcı yapar. İsimleri utançla anılacak." Kraliçe, zaferin tadını ağzında hissedebiliyordu. "Taena, senin kocan benim yargıcım. İkiniz bu akşam benimle birlikte yemek yemelisiniz." Cersei bu işin bir an önce hallolmasını istiyordu; Margaery, Yüksek Bahçe'ye dönmeyi ya da ölümün kapısında yaralı ağabeyiyle birlikte olmak üzere Ejderha Kayası'na yelken açmayı düşünmeden önce. "Aşçılara bizim için yaban domuzu kızartmalarını emredeceğim. Ve tabii müziğimiz de olmalı, hazmı kolaylaştırır."

Taena çok hızlıydı. "Müzik. Aynen öyle."

"Gidip kocana haber ver ve şarkıcıyı ayarla," dedi Cersei. "Sör Osmund, siz kalabilirsiniz. Konuşacak çok şeyimiz var. Qyburn'e de ihtiyacım olacak."

Maalesef, mutfakta yaban domuzu olmadığı anlaşıldı ve ormana avcı gönderecek vakit yoktu. Bunun yerine, aşçılar kaledeki dişi domuzlardan birini kesti. Akşam yemeğinde, bal sosu ve kuru vişneyle tatlandırılmış karanfilli domuz budu servis edildi. Cersei'nin istediği şey bu değildi ama idare etti. Domuzdan sonra, keskin beyaz peynir eşliğinde kızarmış elma yendi. Leydi Taena her lokmanın tadını çıkardı. Orton Merryweather karısı kadar keyifli değildi, adamın yuvarlak yüzü çorbadan tatlıya kadar solgun ve asıktı. Adam çok fazla içti ve şarkıcıya kaçamak bakışlar atıp durdu.

Sonunda Cersei, "Lord Gyles'ın ölümü büyük talihsizlik," dedi. "Bununla birlikte, kimsenin onun öksürüğünü özlemeyeceğini söyleyebilirim."

"Evet. Evet, bence de öyle."

"Yeni bir lord hazinedara ihtiyacımız olacak. Vadi o kadar karışık olmasaydı Petyr Baelish'i geri getirebilirdim lakin... Sör Harys'i denemek niyetindeyim. Gyles'tan daha kötü bir iş çıkaramaz ve öksürmüyor."

"Sör Harys, Kral Eli," dedi Taena.

Sör Harys bir rehine ve bir rehine olmakta bile yetersiz. "Tommen'ın daha zorlu bir El'e sahip olmasının vakti geldi."

Lord Orton, bakışlarını şarap kadehinden kaldırdı. “Zorlu. Elbette.” Duraksadı. “Kim?..”

“Siz, lordum. Bu sizin kanınızda var. Büyükbabanız, Aerys’in El’i olarak benim babamın yerini almıştı.” Tywin Lannister’ı Owen Merryweather’la değiştirmenin, bir savaş atını bir eşekle değiştirmekten farksız olduğu anlaşılmıştı ama Owen, Aerys tarafından El seçildiğinde işi bitmiş yaşlı bir adamdı. Owen’ın torunu daha gençti ve... *Güçlü bir karısı var.* Taena’nın el olarak hizmet verememesi talihsizlikti. Leydi Merryweather, kocasından üç kat daha erkekti ve çok daha eğlenceliydi. Fakat aynı zamanda Myr doğumluydu ve kadındı, yani Cersei, Orton’la yetinmek zorundaydı. “Sör Harys’ten daha ehil olduğunuza eminim.” *Lazımlığımın muhteviyatı bile Sör Harys’ten daha ehil.* “Görevi kabul edecek misiniz?”

“Ben... evet, elbette. Majesteleri bana büyük bir onur bahşediyor.”

Hak ettiğinden daha büyük. “Bana bir yargıç olarak başarıyla hizmet ettiniz lordum. Ve önümüzdeki... zorlu... günlerde de aynı şeyi yapmaya devam edeceksiniz.” Kraliçe, sözlerinin ne anlama geldiğinin Merryweather tarafından anlaşıldığını gördüğünde şarkıcıya döndü. “Ve yemek boyunca çaldığın tatlı şarkılar için sen de ödüllendirilmelisin. Tanrılar sana yetenek bahşetmiş.”

Şarkıcı reverans yaptı. “Majesteleri çok nazik.”

“Nazik değil,” dedi Cersei, “sadece dürüst. Taena’dan öğrendiğime göre sana Mavi Ozan diyorlarmış.”

“Evet Majesteleri.” Şarkıcının çizmeleri mavi dana derisinden, pantolonu da mavi yünden yapılmıştı. Mavi ipek tuniğinin astarı parlak mavi satendi. Adam, saçlarını Tyrosh tarzında maviye boyayacak kadar ileri gitmişti. Adamın dalgalı uzun saçları omuzlarına dökülüyor ve gül suyuyla yıkanmış gibi kokuyordu. *Mavi güllerin suyuyla. Hiç değilse dişleri beyaz.* Şarkıcının dişleri güzeldi, en ufak bir eğrilikleri yoktu.

“Başka bir adın var mı?”

Şarkıcının yanaklarına hafif bir pembelik yayıldı. “Çocukken Wat derlerdi. Tarla süren bir çocuk için iyi bir isim lakin bir şarkıcıya uygun değil.”

Mavi Ozan’ın gözleri, Robert’ın gözleriyle aynı renkteydi. Cersei sırf bunun için ondan nefret etti. “Leydi Margaery’nin seni neden sevdiğini anlamak kolay.”

“Kraliçe Margaery çok nazik, ona zevk verdiğimi söylüyor.”

“Ah, bundan eminim. Udunu görebilir miyim?”

“Eğer Majesteleri memnun olacaksa.” Şarkıcının nezaketinin altında bir parça huzursuzluk vardı ama yine de udunu Cersei’ye uzattı. Kraliçeyi kimse reddedemezdi.

Cersei udun bir telini çekti ve çıkan sese gülümsedi. “Aşk kadar tatlı ve hüzünlü. Söyle bana Wat... Margaery’yi ilk kez yatağa götürüşün, onun oğlumla evlenmesinden önce miydi yoksa sonra mı?”

Şarkıcı bir an anlamamış gibi göründü. Anladığında, güzleri büyüdü. “Majesteleri’ne yanlış bilgi verilmiş. Size yemin ediyorum, ben asla...”

“Yalancı!” Cersei, udu şarkıcının yüzüne öyle sert bir şekilde vurdu ki, boyalı sert ahşap parçalara ayrıldı. “Lord Orton, muhafızlarımı çağırın ve şu yaratığı zindanlara götürün.”

Orton Merryweather’ın yüzü korkuyla nemlenmişti. “Bu... ah, kepazelik... *kraliçenin* kanına girmeye mi yeltenmiş?”

“Korkarım tersi bir durum söz konusu ama şarkıcımız yine de bir hain. Bırakın da Lord Qyburn için şarkı söylesin.”

Mavi Ozan beyazladı. “Hayır.” Çalgısıyla parçalanan dudağından kan damlıyordu. “Ben asla...” Lord Merryweather onu kolundan yakaladığında şarkıcı çığlık attı. *“Anne, merhamet et, hayır.”*

“Ben senin annen değilim,” dedi Cersei.

Kara hücrelerde bile, şarkıcının ağzından inkâr, dua ve merhamet yakarışlarından başka bir şey alamadılar. Çok geçmeden, şarkıcının kırık dişlerinden çenesine doğru kan boşalıyordu ve adam koyu mavi pantolonunu üç kez ıslatmıştı ama yalanlarında hâlâ ısrar ediyordu. “Yanlış şarkıcıyı almış olmamız mümkün mü?” diye sordu Cersei.

“Her şey mümkün Majesteleri. Endişelenmeyin. Gece bitmeden itiraf edecek.” Qyburn zindanlarda kahverengi yünlüler giyiyor ve siyah bir demirci önlüğü takıyordu. Mavi Ozan’a döndü, “Muhafızlar sana sert davrandıysa özür dilerim,” dedi. “Maalesef hepsi nezaket yoksunu.” Sesi nazikti, şefkatliydi. “Senden sadece gerçeği istiyoruz.”

“Size gerçeği söyledim,” diye hıçkırdı şarkıcı. Demir prangalar onu soğuk taş duvara yapıştırmıştı.

“Biz işin aslını biliyoruz.” Qyburn’ün elinde bir ustura vardı, keskin kenarı meşale ışığında hafifçe parlıyordu. Qyburn şarkıcının giysilerini kesmeye başladı, sonunda adamın üstünde mavi çizmelerinden başka bir şey kalmadı. Cersei, şarkıcının bacaklarının arasındaki kılların kahverengi

olduğunu görünce neşelendi. “Küçük kraliçeye nasıl zevk verdiğini anlat,” diye emretti.

“Ben asla... ben sadece şarkı söyledim, şarkı söyledim ve ut çaldım. Kraliçenin leydilerine sorun. Onlar her zaman yanımızdaydı. Kraliçenin kuzenleri.”

“Kızların kaçıyla yattın?”

“Hiçbiriyle. Ben sadece şarkıcıyım. Lütfen.”

“Majesteleri,” dedi Qyburn, “belki de bu zavallı adamın yaptığı tek şey, Margaery diğer âşıklarını eğlendirirken onlara şarkı söylemekti.”

“Hayır. *Lütfen.* O asla... Ben şarkı söyledim, sadece şarkı söyledim.”

Lord Qyburn elini Mavi Ozan’ın göğsünde gezdirdi. “Aşk oyunu sırasında göğüs uçlarını ağzına alıyor muydu?” Şarkıcının göğüs ucunu başparmağıyla işaret parmağının arasına alıp büktü. “Bazı erkekler bundan hoşlanır, onların göğüs uçları bir kadınınkiler kadar hassastır.” Ustura parladı ve şarkıcı çığlık attı. Adamın göğsünde ağlayan kırmızı bir göz vardı. Cersei kendini hasta hissetti. Bir yanı gözlerini kapatmak, başını başka bir tarafa çevirmek ve buna bir son vermek istiyordu. Ama o kraliçeydi ve bu ihanetti. *Lord Tywin başını asla çevirmezdi.*

Sonunda Mavi Ozan onlara bütün hayatını anlattı, isim gününden başlayarak. Babası gemilere malzeme satan bir esnaftı ve Wat da aynı işi yapmak üzere büyütülmüştü ama delikanlılık çağına geldiğinde, fıçı yapmaktan çok ut yapmaya kabiliyeti olduğunu fark etmişti. On iki yaşında, daha önce bir festivalde dinlediği bir müzik grubuna katılmak için evden kaçmıştı. Sarayda iltifat görmek umuduyla Kral Toprakları’na gelmeden önce Menzil’in yarısını dolaşmıştı.

“İltifat?” Qyburn güldü. “Kadınlar o iş için bu sözcüğü mü kullanıyor artık? Korkarım ki aşırı iltifat görmüşsün dostum... üstelik yanlış kraliçeden. Gerçek kraliçe karşında duruyor.”

Evet. Cersei bunun için Margaery Tyrell’i suçluyordu. Eğer o olmasaydı, Wat uzun ve verimli bir hayat yaşayabilirdi; küçük şarkılarını söyler, domuz çobanlarının ve çiftçilerin kızlarıyla yatardı. *Beni buna Margaery’nin entrikalatı mecbur etti. Margaery ihanetiyle beni lekeledi.*

Şafak söktüğünde şarkıcının mavi çizmeleri kanla doluydu ve adam sonunda konuşmuştu; Margaery’nin kuzenleri Mavi Ozan’a ağızlarıyla zevk verirken, küçük kraliçe onları izliyor ve kendi kendini okşuyordu. Diğer zamanlarda, Margaery şehvetini diğer âşıklarıyla tatmin ederken Mavi Ozan onlar için şarkılar söylüyordu. Kraliçe, “Diğer âşıklar kim?” diye sordu ve

sefil Wat; Uzun Sör Tallad, Lambert Turnberry, Jalabhar Xho, Redwyne ikizleri, Osney Karakazan, Hugh Clifton ve Çiçek Şövalyesi isimlerini telaffuz etti.

Cersei bundan hiç memnun olmadı. Ejderha Kayası kahramanının adına leke sürmeye cesaret edemezdi. Ayrıca, Sör Loras'ı tanıyan insanların hiçbiri buna inanmazdı. Redwyne ikizleri de bu işe karıştırılamazdı. Arbor donanması olmadan, diyarın Euron Kargagöz ve demiradamlardan kurtulması mümkün değildi. "Yaptığın tek şey, Margaery'nin odasında gördüğün adamların isimlerini söylemek. Biz *gerçeği* istiyoruz!"

"Gerçek." Wat, Qyburn'ün ona bıraktığı tek gözle Cersei'ye baktı. Eskiden ön dişlerinin bulunduğu deliklerden kan kabarcıkları çıkıyordu. "Ben... yanlış hatırlamış olabilirim."

"Horas ve Hobber bu işin bir parçası değiller, öyle değil mi?"

"Hayır," dedi şarkıcı. "Değiller."

"Sör Loras'a gelince... Margaery, yaptığı şeyleri ağabeyinden gizlemek için büyük zahmetlere girmiş olmalı, bundan eminim."

"Doğru. Şimdi hatırladım. Bir keresinde, Sör Loras onu ziyarete geldiğinde, ben yatağın altına saklanmak zorunda kaldım. Margaery bana, *ağabeyim asla öğrenmemeli*, dedi."

"Bu şarkıyı diğerine tercih ederim." Büyük lordları bu işin dışında bırakmak en iyisiydi. Fakat diğerleri... Sör Tallad vasıfsız bir şövalyeydi, Jalabhar Xho bir sürgün ve bir yalancıydı, Clifton küçük kraliçenin muhafızlarından biriydi. Ve Osney, tatlıyı tamamlayan üzüm tanesiydi. "Gerçeği söylediğin için kendini daha iyi hissettiğini biliyorum. Bunu Margaery duruşmaya geldiğinde de hatırlamak istersin. Eğer yine yalan söylemeye başlarsan..."

"Söylemeyeceğim. Gerçeği söyleyeceğim. Ve sonra..."

"...siyahları giymene izin verilecek. Sana söz veriyorum." Cersei, Qyburn'e döndü. "Yaralarını temizle ve sar. Ağrıları için ona haşhaş sütü ver."

"Majesteleri çok iyi yürekli." Qyburn, kanlı usturayı sirke dolu bir kovaya attı. "Margaery, kuşunun nereye kaybolduğunu merak edebilir."

"Şarkıcılar gelir ve gider, bu özellikleriyle meşhurdurlar."

Kara hücrelerden yukarı çıkan taş basamakları tırmanmak Cersei'yi nefessiz bıraktı. *Dinlenmeliyim.* Gerçeğe ulaşmak çok yorucu bir işti ve Cersei bundan sonra olması gerekenlerden korkuyordu. *Güçlü olmalıyım. Yapmak zorunda olduğum şeyi, Tommen ve diyar için yapıyorum.* Kurbağa

Maggy'nin ölmüş olması talihsizlikti. *Kehanetinin üstüne işe yaşlı kadın. Küçük kraliçe benden daha genç olabilir ama hiçbir zaman daha güzel değildi ve çok yakında ölmüş olacak.*

Leydi Merryweather, Cersei'nin yatak odasında bekliyordu. Gecenin siyah vaktiydi, zaman şafağa yakındı. Jocelyn ve Dorcas uyumuştu ama Taena ayaktaydı. "Çok mu kötüydü?"

"Tahmin bile edemezsin. Uykuya ihtiyacım var ama rüya görmekten korkuyorum."

Taena, Cersei'nin saçlarını okşadı. "Hepsi Tommen için."

"Öyle. Öyle olduğunu biliyorum." Cersei titredi. "Boğazım acıyor. Bana biraz şarap ver lütfen."

"Eğer memnun olacaksan. Benim tek arzum seni memnun etmek."

Yalancı. Cersei, Taena'nın ne arzuladığını biliyordu. Sorun değildi. Kadının Cersei'yle sarhoş olması, onun ve kocasının sadakatini garanti altına almaya yardım ederdi. Böylesine ihanet dolu bir dünyada, sadakat için birkaç öpücük feda edilirdi. *Erkeklerden daha kötü değil. En azından beni hamile bırakmak gibi bir tehlike yok.*

Şarap biraz da olsa işe yaradı. Kraliçe, elinde kadehiyle pencerenin yanında dururken, "Kendimi kirlenmiş hissediyorum," dedi.

"Bir banyo seni düzeltir tatlım." Leydi Merryweather, Dorcas'la Jocelyn'i uyandırdı ve onlara sıcak su getirmelerini söyledi. Banyo teknesi doldurulurken Taena kraliçenin soyunmasına yardım etti; becerikli parmaklarıyla bağcıkları çözdü, elbiseyi kraliçenin omuzlarından aşağı çekti ve sonra kendi elbisesini çıkardı.

Banyo teknesine birlikle girdiler. Cersei sırtını Taena'nın göğsüne dayadı. "Tommen'ı bu meselenin en çirkin kısmından esirgemeliyiz," dedi Myrli kadına. "Margaery onu hâlâ her gün septe götürüyor, Sör Loras'ın iyileşmesi için tanrılara dua ediyorlar." Çiçek Şövalyesi, rahatsız edici bir şekilde hâlâ hayata tutunuyordu. "Tommen kızın kuzenlerini de seviyor. Hepsini birden kaybetmek ona ağır gelecek."

"Belki de üçü birden suçlu değildir," dedi Leydi Merryweather. "İçlerinden biri bu işe bulaşmamış olabilir. Eğer o kız, gördüğü şeylerden utanmış ve tiksinmişse..."

"...diğerlerinin aleyhinde ifade vermeye ikna edilebilir. Evet, harika, lakin hangisi masum?"

"Alla."

"Utangaç olan mı?"

“Öyle görünür ama utangaçtan çok sinsidir. Onu bana bırak tatlım.”

“Memnuniyetle.” Mavi Ozan’ın ifadesi tek başına asla kâfi gelmezdi. Neticede, şarkıcılar hayatlarını kazanmak için yalan söylerdi. Eğer Taena onu ele geçirmeyi başarırsa, Alla Tyrell çok faydalı olurdu. “Sör Osney de itirafta bulunabilir. Diğerleri, kralın affını kazanmanın ve Sur’a gitmenin tek yolunun itiraftan geçtiğini anlamak zorunda kalmalı.” Jalabhar Xho gerçeği cazip bulabilirdi, Cersei diğerlerinden o kadar emin değildi ama Qyburn ikna edici bir adamdı...

Cersei ve Taena banyo teknesinden çıkağında, Kral Toprakları’nın üzerinde şafak söküyordu. Kraliçenin cildi, uzun süre suyun içinde kalmaktan beyazlamış ve buruş buruş olmuştu. “Benimle kal,” dedi kraliçe, Taena’ya. “Yalnız uyumak istemiyorum.” Yatağa girmeden önce bir dua bile okudu, Anne’ye tatlı bir rüya için yalvardı.

Nefesini boşa tüketmişti; tanrılar her zamanki gibi sağırdı. Cersei rüyasında yine kara hücrelerdeydi ama bu sefer duvara zincirli olan kişi şarkıcı değil, Cersei’ydi. Çırılçıplaktı ve İblis tarafından parçalanmış göğüs uçlarından kan damlıyordu. “Lütfen,” diye yalvardı Cersei, “lütfen çocuklarıma zarar verme.” Tyrion sadece kötü kötü baktı. O da çıplaktı. Vücudunu kaplayan kıllar yüzünden bir erkekten çok küçük bir maymun gibi görünüyordu. “Onların taç giydiğini göreceksin,” dedi, “ve onların öldüğünü göreceksin.” Sonra Cersei’nin kanayan göğsünü ağzına aldı ve emmeye başladı. Cersei’nin içine kor bıçak gibi bir acı saplandı.

Cersei, Taena’nın kollarında titreyerek uyandı. “Kötü bir rüya,” dedi zayıf bir sesle. “Çığlık mı attım? Üzgünüm.”

“Rüyalar gün ışığında toza dönüşür. Yine cüceyi mi gördün? O küçük ve aptal adam seni niye bu kadar korkutuyor?”

“Beni öldürecek. Bu, ben on yaşındayken bir kehanette görüldü. Ben kiminle evleneceğimi öğrenmek istiyordum ama kadın dedi ki...”

“Kadın?”

“Maegi.” Kelimeler Cersei’nin ağzından tökezleyerek çıkıyordu. Cersei, kehanetler hakkında hiç konuşmazlarsa onların asla gerçekleşmeyeceğini söyleyen Melara Hetherspoon’un sesini hâlâ duyabiliyordu. *Ama kuyunun içinde o kadar da sesiz değildi. Çığlık attı ve bağırdı.* “Tyrion benim *valonqar*’ım,” dedi. “Myr’de bu kelimeyi kullanıyor musunuz? Yüksek Valyria dilinde *küçük erkek kardeş* demek.” Melara boğulduktan sonra, Cersei aynı soruyu Rahibe Saranella’ya da sormuştu.

Taena, Cersei'nin elini okşadı. "O büyücü nefret dolu bir kadındı. Yaşlı, hasta ve çirkin bir kadın. Sen genç ve güzeldin, hayat ve gurur doluydun. Kadının Lannis Limanı'nda yaşadığın söyledin, yani kadın cüceyi ve onun leydi anneni nasıl öldürdüğünü biliyordu. O yaratık sana saldıramazdı çünkü sen bir Lannister'dın, bu yüzden seni zehirli diliyle yaralamaya çalıştı."

Olabilir mi? Cersei buna inanmak istiyordu. "Ama Melara öldü, tıpkı kadının öngördüğü gibi. Ben Prens Rhaegar'la evlenmedim. Ve Joffrey... cüce, oğlumu gözlerimin önünde öldürdü."

"Bir oğlunu," dedi Leydi Merryweather, "ama bir oğlun daha var, tatlı ve güçlü bir oğul. Ve ona asla bir zarar gelmeyecek."

"Ben hayattayken asla." Böyle söylemek, Cersei'nin buna inanmasına yardım etti. *Rüyalar gün ışığında toza dönüşür.* Dışarıda, bulutların arasında sabah güneşi ışıldıyordu. Cersei battaniyenin alandan çıktı. "Bu sabah kralla birlikte kahvaltı edeceğim. Oğlumu görmek istiyorum." *Yaptığım her şeyi onun için yapıyorum.*

Kral, Cersei'yi kendine getirdi. Tommen o sabah, kedileriyle ilgili gevezelik edip fırından yeni çıkmış kara ekmeğin üstüne bal akıtırken, Cersei için daha önce hiç olmadığı kadar kıymetliydi. "Sör Pençe bir fare yakaladı," dedi annesine, "ama Leydi Sakal fareyi ondan çaldı."

Ben asla bu kadar tatlı ve masum olmadım, diye düşündü Cersei. *Bu zalim diyara hükmetmeyi nasıl umabilir?* Cersei'nin içindeki anne sadece oğlunu korumak istiyordu ama içindeki kraliçe, onun katılaşması gerektiğini aksi halde Demir Taht tarafından tüketileceğini biliyordu. "Sör Pençe, haklarını savunmayı öğrenmeli," dedi. "Bu dünyada, zayıflar her zaman güçlülerin kurbanı olur."

Kral, parmaklarındaki balı yalayarak annesinin söylediklerini düşündü. "Sör Loras geri döndüğünde mızrak, kılıç ve gürzle dövüşmeyi öğreneceğim, onun dövüştüğü gibi."

"Dövüşmeyi öğreneceksin," diye söz verdi kraliçe, "lakin Sör Loras'tan değil. O geri dönmeyecek Tommen."

"Margaery döneceğini söylüyor. Sör Loras için dua ediyoruz. Anne'nin merhametini ve Baba'nın ona kuvvet vermesini diliyoruz. Elinor, bunun Sör Loras'ın en zor savaşı olduğunu söylüyor."

Cersei oğlunun saçlarını düzeltti, ona Joffrey'yi hatırlatan altın renkli yumuşak bukleleri. "Öğleden sonrayı karın ve kuzenleriyle mi geçireceksin?"

“Bugün değil. Margaery oruç tutması ve kendisini arındırması gerektiğini söyledi.”

Oruç tutmak ve arınmak... ah, Bakire Günü için. Cersei bu muayyen kutsal günü yıllardır kutlamıyordu. *Üç kez evlendi ve bizi hâlâ bakire olduğuna inandırmaya çalışıyor.* Küçük ve mahcup kraliçe beyazlara bürünecek, eşlikçilerini Baelor Septi’ne götürecek ve Bakire’nin ayaklarının dibinde mumlar yakıp heykelin kutsal boynuna parşömen çelenkler asacaktı. *En azından bazı eşlikçilerini götürecek.* Bakire Günü’nde, masumiyetin kutsal şarkılarına saygısızlık olmasın diye, erkeklerin yanı sıra dulların, annelerin ve fahişelerin de septlere girmesine izin verilmezdi. Sadece bakire genç kızlar...

“Anne? Yanlış bir şey mi söyledim?”

Cersei oğlunun alnını öptü. “Çok akıllıca bir şey söyledin tatlım. Şimdi git ve kedilerinle oyna.”

Daha sonra Sör Osney Karakazan’ı çalışma odasına çağırttı. Kasılarak yürüyen şövalye terli bir halde avludan geldi ve tek dizinin üstüne çökerken Cersei’yi gözleriyle soydu, her zaman yaptığı gibi.

“Ayağa kalk ve yanıma otur sör. Bana bir zamanlar yiğitçe hizmet ettin, lakin şimdi senin için daha sert bir görevim var.”

“Benim de senin için sert bir şeyim var.”

“O beklemek zorunda.” Cersei, parmak uçlarını şövalyenin yüzündeki yara izlerinde gezdirdi. “Sana bunları veren fahişeyi hatırlıyor musun? Sur’dan döndüğünde onu sana vereceğim. Bunu ister misin?”

“Benim istediğim sensin.”

Bu doğru cevaptı. “Önce ihanetini itiraf etmelisin. Eğer iltihaplanmasına izin verilirse, bir adamın günahı onu zehirleyebilir. Kendini utancından kurtarma vaktin geldi de geçiyor bile.”

“Utanç mı?” Osney şaşkın görünüyordu. “Osmund’a söyledim. Margaery sadece alay ediyor. Fazla bir şey yapmama izin vermiyor, sadece...”

“Onu koruman kahramanca,” diyerek araya girdi Cersei, “lakin sen, bu günahla yaşamaya devam edemeyecek kadar iyi bir şövalyesin. Hayır, bu gece Baelor Septi’ne gitmeli ve Yüce Rahip’le konuşmalısın. Günahları bu kadar olan bir adam, cehennem ıstırabından yalnızca Yüce Rahip sayesinde kurtulabilir. Ona Margaery ve kuzenleriyle nasıl yattığını anlat.”

Osney gözlerini kırpıştırdı. “Ne? Kuzenler de mi?”

“Megga ve Elinor,” diye karar verdi Cersei. “Alla’yla hiç yatmadın.” Bu küçük detay, hikâyeyi daha inandırıcı hale getirirdi. “Alla sürekli ağlıyor ve diğer kızlara günah işlememeleri için yalvarıyordu.”

“Sadece Megga ve Elinor mu? Yoksa Margaery de mi?”

“Kesinlikle Margaery. Bütün bunların arkasında Margaery vardı.”

Cersei şövalyeye aklındaki her şeyi anlattı. Osney, yüzüne ağır ağır yayılan idrakle kraliçeyi dinledi. Cersei’nin sözleri bittiğinde, “Kızın başını kestikten sonra, bana ondan asla alamadığım o öpücüğü vereceksin,” dedi şövalye.

“İstediğin kadar öpücük alabilirsin.”

“Ve sonra Sur?”

“Kısa bir zaman için. Tommen bağışlayıcı bir kraldır.” Osney yaralı yanağını kaşıdı. “Genelde, bir kadınla ilgili yalan söylüyorsam; ben onu nasıl düzmediğimi anlatıyorumdur, o da benim onu nasıl düzdüğümü. Bu... daha önce bir Yüce Rahip’e yalan söylemedim. Bu günah için bir cehenneme gidiliyor sanırım. Kötü olanlardan birine.”

Kraliçe şaşırdı. Bir Karakazan’dan beklediği son şey dindarlıktı. “Bana boyun eğmeyi reddediyorsun?”

“Hayır.” Osney, Cersei’nin altın saçlarına dokundu. “Mesele şu ki, en iyi yalanların içinde bir parça gerçek vardır... ve sen benden, gidip bir kraliçeyi nasıl düzdüğümü anlatmamı istiyorsun...”

Cersei neredeyse adamın yüzünü tokatlıyordu. Neredeyse. Ama çok yol almıştı ve çok şey tehlikedeydi. *Yaptığım her şeyi Tommen için yapıyorum.* Başını çevirdi ve Osney’nin elini tuttu, parmaklarını öptü. Adamın elleri kılıç yüzünden sert ve nasırlıydı. Cersei, *Robert’ın elleri de böyleydi,* diye düşündü.

Kollarını Osney’nin boynuna doladı. “Senden bir yalancı yarattığımın söylenmesini istemem,” diye fısıldadı. “Bana bir saat ver ve benimle yatak odamda buluş.”

“Yeterince bekledik.” Osney, parmaklarını kraliçenin elbisesinin göğsüne geçirdi ve hızla geri çekti. İpek kumaş öyle şiddetli bir sesle yırtıldı ki, Cersei, Kızıl Kale’nin yarısının o sesi duymuş olmasından korktu. “Ben yırtmadan önce diğerlerini de çıkar,” dedi Osney. “Tacın başında kalabilir. Seni tacınla seviyorum.”

Kuledeki Prenses

Onunki tatlı bir hapishaneydi.

Arianne bununla avunuyordu. Babası onu bir hainin ölümüne mahkûm etmiş olsaydı, ona rahat bir esaret sağlamak için bunca zahmete girer miydi? Kendi kendine yüzlerce kez, *niyeti beni öldürmek olamaz,* dedi. *Onun hamurunda böyle bir zalimlik yok. Ben onun kanıyım, onun tohumuyum, onun vârisiyim ve tek kızıyım.* Gerekirse, Arianne kendini babasının tekerlekli sandalyesinin önüne atar, hatasını kabullenir ve bağışlanmak için yalvarırdı. Ve ağlardı. Babası, yanağından süzülen yaşları görünce onu affederdi.

Arianne, kendi kendini affedip edemeyeceğinden o kadar emin değildi.

Yeşilkan'dan Güneş Mızrağı'na dönmek için yaptıkları uzun ve kuru yolculuk boyunca, Arianne onu esir alan adama yalvarmıştı. "Areo," demişti, "kıza bir zarar gelmesini asla istemedim. Bana inanmak zorundasın."

Hotah, homurdanmak dışında hiç cevap vermemişti. Arianne adamın öfkesini hissetmişti. Arianne'in komploculardan oluşan küçük çetesinin en tehlikeli üyesi Siyah Yıldız, Hotah'ın elinden kurtulmuştu, izini kaybettirmeyi başarmış ve bıçağındaki kanla birlikte ormanın derinliklerinde yok olmuştu.

Fersahlar yuvarlanıp giderken, "Beni tanıyorsun kumandan," demişti Arianne. "Beni küçüklüğümden beri tanıyorsun. Beni her zaman güvende tuttun. Leydi annemle birlikte, onun bu yabancı topraklardaki kalkanı olmak üzere Büyük Norvos'tan geldiğinde onu da güvende tutmuştun. Şimdi sana ihtiyacım var. Yardımına ihtiyacım var. Benim niyetim asla..."

"Niyetinizin ne olduğu önemli değil küçük prenses," demişti Areo Hotah. "Sadece ne yaptığınız önemli." Yüzü taş gibiydi. "Üzgünüm. Prens emir verir, Hotah itaat eder."

Arianne, Güneş Kulesi'ndeki vitraylı kubbenin altına, babasının yüksek koltuğunun önüne götürüleceğini düşünmüştü ama Hotah onu Mızrak Kulesi'ne götürmüş ve kale kâhyası Ricasso'yla kale kumandanı Sör Manfrey Martell'e teslim etmişti. "Prenses," demişti Ricasso, "bu kör ve yaşlı adamı sizinle birlikte yukarı çıkamayacağı için bağışlayın. Bu

bacaklar onca basamağın dengi değil. Sizin için bir oda hazırlandı. Sör Manfrey size odaya kadar eşlik edecek, prensin keyfini orada bekleyeceksiniz.”

“Prensin keyifsizliğini demek istiyorsun. Arkadaşlarım da buraya mı hapsedilecek?” Arianne yakalandıktan sonra Garin, Drey ve diğerlerinden ayrılmıştı ve Hotah onların başına ne geleceğini söylemeyi reddetmişti. Kumandanın konuyla ilgili söylediği tek şey, “Buna prens karar verir,” olmuştu. Sör Manfrey biraz daha konuşkandı. “Kalaslı Kasaba’ya götürüldüler ve gemiyle Gri Dehşet’e nakledilecekler, Prens Doran kaderlerine karar verene dek orada kalacaklar.”

Gri Dehşet, Dorne Denizi’ndeki bir kaya parçasının üstüne tünemiş eski bir kaleydi; en aşağılık suçluların çürümek ve ölmek için gönderildikleri kasvetli ve dehşet verici bir hapishaneydi. “Babamın niyeti onları *öldürmek* mi?” Arianne buna inanamazdı. “Ne yaptılarsa beni sevdikleri için yaptılar. Eğer babam kan dökmek zorundaysa, dökülen benim kanım olmalı.”

“Dediğiniz gibi prensesim.”

“Onunla konuşmak istiyorum.”

“O da isteyebileceğinizi düşünmüştü.” Sör Manfrey, Arianne’i kolundan tutmuş ve basamaklardan yukarı yürütmüştü, yukarı ve daha yukarı, sonunda prensesin nefesi kesilmişti. Mızrak Kulesi’nin yüksekliği elli metreydi ve Arianne’in hücresi hemen hemen en tepedeydi. Arianne, önünden geçtiği her kapıya uzun uzun bakmış ve Kum Yılanları’ndan birinin içeride kilitli olup olmadığını merak etmişti.

Kendi kapısı kapatılıp sürgülendiğinde, prenses yeni evini keşfetmişti. Hücresi geniş ve havadardı, konfordan yoksun değildi. Yerde Myr halıları, içmek için kırmızı şarap, okumak için kitaplar vardı. Bir köşede, fildişinden ve oniksten oyulmuş taşları olan süslü bir *cyvasse* masası duruyordu ama Arianne oyunu oynamak istese bile, oynayacak kimse yoktu. Uyumak için küş tüyü bir yatak ve ihtiyaç gidermek için mermer oturaklı bir tuvalet odası vardı. Bu yükseklikte, manzara olağanüstüydü. Pencerelerden biri doğuya açılıyordu, Arianne güneşin denizden doğuşunu seyredebilirdi.

Keşif, bir çift sandaletin bağcıklarını bağlamaktan daha az vakit almıştı ama hiç değilse prensesin gözyaşlarını bir süre için uzak tutmuştu. Arianne bir su çanağı ve soğuk suyla dolu bir sürahi bulmuş ve elini yüzünü yıkamıştı ama kendini kederinden arındırası mümkün değildi. *Arys,* diye düşünmüştü, *benim beyaz şövalyem.* Gözleri yaşla dolmuştu ve prenses birdenbire ağlamaya başlamıştı, bütün vücudu hıçkırıklarla sarsılmıştı.

Hotah'ın baltasının Arys'in etini ve kemiğini parçalayışını ve beyaz şövalyenin başının havada fırıl fırıl dönüşünü hatırlamıştı. *Bunu neden yaptın? Neden hayatını bir kenara attın? Sana bunu yapmanı söylememiştim. Bunu asla istememiştim. Benim tek istediğim... benim tek istediğim...*

Arianne o gece ağlayarak uyumuştu... son değilse de ilk kez. Rüyasında bile huzur bulamamıştı. Rüyasında Arys Oakheart'ı görmüştü; Arys onu okşamış, ona gülümsemiş, onu sevdiğini söylemişti... ama bunları yaparken bedeninde oklar vardı, yaraları kan ağlıyor ve beyazlarını kırmızıya boyuyordu. Prensesin bir yanı, bunun bir rüya olduğunu o anda bile biliyordu. Prenses kendi kendine, *güneş doğduğunda bütün bunlar yok olacak,* demişti ama güneş doğduğunda o hâlâ hücresindeydi, Sör Arys hâlâ ölüydü ve Myrcella... *Bunu asla istemedim, asla. Kıza zarar gelmesini istemedim, benim tek istediğim onun kraliçe olmasıydı. Eğer ihanete uğramasaydık...*

"Biri söyledi," demişti Hotah. Bunu düşünmek prensesi hâlâ öfkelendiriyordu. Arianne o öfkeye tutunmuştu, kalbindeki ateşi o öfkeyle besliyordu. Öfke gözyaşından iyiydi, kederden iyiydi, suçluluk duygusundan iyiydi. Biri söylemişti, Arianne'in güvendiği biri. Oakheart bu yüzden ölmüştü; kumandanın baltasıyla olduğu kadar, bir hainin fısıltısıyla katledilmişti. Myrcella'nın yüzüne süzülen kan da o hainin marifetiydi. Biri söylemişti, Arianne'in sevdiği biri. Bu, darbelerin en zalimiydi.

Yatağın ayakucunda, kendi kıyafetleriyle dolu ahşap bir sandık buldu. Dün gece yatarken çıkarmadığı pis giysilerini çıkardı ve bulduğu en açık kıyafeti giydi; her şeyi örten ama hiçbir şeyi gizlemeyen ipek bir elbise. Prens Doran ona bir çocukmuş gibi davranabilirdi ama prenses bir çocuk gibi giyinmeyecekti. Prens Doran, Myrcella'yı kaçırdığı için Arianne'i cezalandırmaya geldiğinde, bu kıyafet onu çok rahatsız edecekti. Arianne buna güveniyordu. *Eğer ben kıvranıp ağlamak zorundaysam, bırak o da rahatsız olsun.*

Arianne o gün babasını görmeyi bekliyordu ama kapı nihayet açıldığında, gelenlerin öğle yemeği getiren hizmetçiler olduğunu gördü. "Babamı ne zaman görebilirim?" diye sordu prenses, hizmetçiler cevap vermedi. Limon ve balla kızartılmış oğlak; kuru üzüm, soğan, mantar ve acı ejderha biberiyle doldurulmuş üzüm yaprakları getirmişlerdi. "Aç değilim," dedi Arianne. Arkadaşları Gri Dehşet'e giderken peksimet ve tuzlu et yiyecekti. "Bunları götürün ve bana Prens Doran'ı getirin." Ama

hizmetçiler yemeği bıraktı ve prens gelmedi. Bir süre sonra, Arianne açlığına yenildi ve oturup yemeği yedi.

Yemek bittiğinde Arianne'in yapacağı hiçbir şey yoktu. Kulesini turladı, iki kez, üç kez ve üç kez daha üç kez. *Cyvasse* masasının yanına oturdu ve bir fili tembelce hareket ettirdi. Pencere sekisine büzüşüp bir kitap okumaya çalıştı, sonunda kelimeler bulanıklaştı ve prenses yine ağladığını fark etti. *Arys, tatlım, benim beyaz şövalyem, neden yaptın? Teslim olmalıydın. Sana söylemeye çalıştım ama kelimeler boğazımda takıldı. Seni yiğit aptal, ölmeni istemedim... ve Myrcella, ah tanrılar merhamet edin, o küçük kız...*

Sonunda tekrar yatağa girdi. Dünya kararmıştı ve uyumaktan başka yapacak bir şey yoktu. Biri söyledi. Garin, Drey ve Benekli Sylva onun çocukluk arkadaşlarıydı, ona kuzeni Tyene kadar yakınlardı. Arianne onların gammazladığına inanamazdı... ama bu durumda geriye sadece Siyah Yıldız kalıyordu, eğer hain oysa, kılıcını neden zavallı Myrcella'ya döndürmüştü? *Ona taç giydirmek yerine onu öldürmek istiyordu, bu kadarını Köpüktaş'ta söylemişti.* İstediğim savaşı bu şekilde elde edeceğimi söylemişti. Ama Dayne'in hain olması akla yakın değildi. Elmadaki kurt Sör Gerold olsaydı, kılıcını zavallı Myrcella'ya döndürür müydü?

Biri söyledi. Sör olabilir miydi? Beyaz şövalyenin suçluluk duygusu, şehvetine galip mi gelmişti? Arys, Myrcella'yı, Arianne'i sevdiğinden daha çok sevmiş ve eski prensesine olan ihanetinin kefaretini yeni prensesine de ihanet ederek mi ödemişti? Yaptığı şeyden utanç duymuş ve onursuzluğuyla yüzleşmek için yaşamaktansa hayatını Yeşilkan'a atmayı mı tercih etmişti?

Biri söyledi. Babası onu görmek için geldiğinde, Arianne o hainin kim olduğunu öğrenecekti. Ama Prens Doran ertesi gün de gelmedi. Ondan sonraki gün de. Prenses volta atmak, ağlamak ve yaralarını iyileştirmek için yalnız bırakılmıştı. Günün aydınlık vakitlerinde kitap okumayı deniyordu ama hücreye bırakılan kitaplar ölümüne sıkıcıydı: Ağır tarihler ve coğrafyalar, açıklamalı haritalar, Dorne kanunlarının kum kadar kuru bir incelemesi, *Yedi Köşeli Yıldız* ve *Yüce Rahiplerin Hayatı,* ejderhalar hakkında, onları bir şekilde su keleri kadar ilginç yapmayı başaran kalın bir cilt. Arianne, *On Bin Gemi*'nin ya da *Kraliçe Nymeria'nın Aşkları*'nın bir nüshası için çok şey verirdi. Kafasını birkaç saat meşgul edecek herhangi bir şey için çok şey verirdi ama bu çeşit eğlenceler ona menedilmişti.

Pencere sekisine oturup dışarı baktı, altın ve renkli camdan yapılmış büyük kubbeyi gördü, babasının tahtı o kubbenin alandaydı. *Yakında beni çağıracak,* dedi kendi kendine.

Ziyaretçi yasaktı, hücreye sadece hizmetkârlar girebiliyordu; sakallı çenesiyle Bors, üzerinden vakar damlayan uzun boylu Timoth, Morra ve Mellei isimli kız kardeşler, sevimli küçük Cedra ve bir zamanlar Arianne'in annesinin yatak hizmetçisi olan yaşlı Belandra. Arianne'in yemeklerini getiriyor, çarşaflarını değiştiriyor ve tuvalet oturağının altındaki lazımlığı boşaltıyorlardı ama onunla konuşmuyorlardı. Arianne'in biraz daha şaraba ihtiyacı olduğunda, Timoth şarap getiriyordu. Arianne en sevdiği yiyecekleri yemek istediğinde, –incir, zeytin ya da peynirle doldurulmuş biber– Belandra'ya söylüyordu ve yemekler hemen ortaya çıkıyordu. Morra'yla Mellei, Arianne'in kirli kıyafetlerini alıyor ve onları tertemiz bir halde geri getiriyordu. İki günde bir, hücreye bir banyo teknesi çıkarılıyordu ve utangaç Cedra, Arianne'in sırtını sabunlayıp saçlarını fırçalıyordu.

Bununla birlikte, hizmetkârların hiçbirinin prensese edecek bir sözü ya da bu taş kafesin dışındaki dünyada neler olduğunu anlatacak inayeti yoktu. Arianne bir gün Bors'a, "Siyah Yıldız yakalandı mı?" diye sordu. "Onu hâlâ arıyorlar mı?" Adam yalnızca arkasını döndü ve uzaklaştı. "Sağır mı oldun?" diye bağırdı Arianne. "Geri dön ve bana cevap ver. Emrediyorum." Aldığı tek cevap, bir kapının kapanma sesiydi.

Arianne başka bir gün, "Timoth," diye denedi, "Prenses Myrcella'ya ne oldu? Ona bir zarar gelmesini asla istemedim." Küçük prensesi en son, Güneş Mızrağı'na geri dönerlerken görmüştü. Myrcella bir tahtırevanın içinde yolculuk etmişti, at sırtında oturamayacak kadar güçsüzdü, Siyah Yıldız tarafından yaralanan başı ipek sargılarla sarılıydı, yeşil gözleri yüksek ateş sebebiyle parlaktı. "Bana onun ölmediğini söyle, yalvarırım. Benim bunu bilmemin kime ne zararı olur? Bana onun nasıl olduğunu söyle." Timoth söylemedi.

Birkaç gün sonra, "Belandra," dedi Arianne, "eğer annemi biraz olsun sevdiysen, onun zavallı kızına acı ve babamın ne zaman beni görmeye geleceğini söyle. Lütfen. Lütfen." Ama Belandra da dilini yutmuştu.

Babamın işkence anlayışı bu mu? Kor demirler ya da işkence sehpaları yerine basit bir sessizlik? Bu o kadar Doran Martell'di ki Arianne gülmek zorundaydı. *Anlaşılmaz görünmeye çalışırken zayıf karakterli görünüyor.* Arianne sessizliğin tadını çıkarmaya, elindeki zamanı iyileşmek ve kendini olacaklara karşı hazırlamak için kullanmaya karar verdi.

Hiç durmadan Sör Arys'i düşünmek iyi değildi, bunu biliyordu. Kendini Kum Yılanları'nı düşünmeye zorladı, özellikle de Tyene'i. Arianne, çabuk sinirlenen asabi Obara'dan, altı yaşındaki küçük Loreza'ya kadar bütün piç

kuzenlerini seviyordu ama en çok sevdiği her zaman Tyene'di. Tyene onun hiç sahip olmadığı tatlı kız kardeşti. Prenses, erkek kardeşleriyle asla yakın olmamıştı; Quentyn, Demir Ormanı'ndaydı ve Trystane çok küçüktü. Hayır, her zaman Arianne ve Tyene vardı. Garin, Drey ve Benekli Sylva'yla birlikte. Zaman zaman Nym de onlara katılırdı ve Sarella ait olmadığı bir yere zorla girmeye çalışırdı ama onlar çoğunlukla beş kişilik bir grup olmuşlardı. Su Bahçeleri'nin havuzlarında ve fıskiyelerinde oyunlar oynamış, birbirlerinin omuzlarına tüneyerek su güreşi yapmışlardı. Arianne ve Tyene okumayı birlikte öğrenmişlerdi, ata binmeyi birlikte öğrenmişlerdi, dans etmeyi birlikte öğrenmişlerdi. On yaşındalarken, Arianne bir sürahi şarap çalmıştı ve Tyene'le ikisi birlikte sarhoş olmuşlardı. Yemeklerini, yataklarını, mücevherlerini paylaşmışlardı. İlk erkeklerini de paylaşacaklardı ama Drey fazla heyecanlanmış ve Tyene onun aletine dokunduğu anda kızın parmaklarına fışkırmıştı. *Tyene'in elleri çok tehlikeli.* Bu anı Arianne'i gülümsetti.

Prenses, kuzenlerini düşündükçe onları daha çok özledi. *Bütün bildiğim, hemen altımda olabilirler.* Arianne o gece, sandaletinin topuğuyla zemine vurmayı denedi. Kimse cevap vermeyince bir pencereden dışarı sarktı ve aşağı baktı. Aşağıda diğer pencereleri görebiliyordu, onun pencerelerinden daha küçüklerdi, bazıları bir ok deliği kadardı. *"Tyene!"* diye seslendi. *"Tyene orada mısın? Obara, Nym? Beni duyabiliyor musunuz? Ellaria? Kimse yok mu? TYENE?"* Gecenin yarısını pencereden sarkarak geçirdi, boğazı yırtılana kadar bağırdı ama kimse cevap vermedi. Bu sessizlik onu anlatamayacağı kadar çok korkuttu. Eğer Kum Yılanları, Mızrak Kulesi'ne hapsedilmiş olsalardı onun sesini mutlaka duyarlardı. *Neden cevap vermediler? Eğer babam onlara bir şey yaptıysa, onu asla affetmem, asla.*

Aradan on beş gün geçtiğinde, prensesin sabrı kâğıt kadar incelmişti. Arianne en buyurgan sesiyle, "Derhal babamla görüşeceğim," dedi Bors'a. "Beni ona götüreceksin." Bors onu babasına götürmedi. "Prensi görmek için hazırım," dedi Timoth'a. Timoth onu hiç duymamış gibi arkasını dönüp gitti. Ertesi sabah, kapı açıldığında, Arianne kapının yanında bekliyordu. Belandra'yı itip, kadının elindeki baharatlı yumurta tabağını duvara göndererek dışarı koştu ama daha üç metre gidemeden muhafızlara yakalandı. Arianne onları da tanıyordu ama onlar da Arianne'in yakarışlarına sağırdı. Çığlık atıp debelenen prensesi, sürükleyerek hücreye geri götürdüler.

Arianne daha kurnaz olması gerektiğine karar verdi. Cedra onun en iyi umuduydu; genç, saf ve kolay aldanır bir kızdı. Prensesin hatırladığı kadarıyla, Garin bir keresinde Cedra'yla yattığını söyleyip böbürlenmişti. Bir sonraki banyo gününde, Cedra onun omuzlarını sabunlarken, Arianne havadan sudan konuşmaya başladı. "Benimle konuşmamak için emir aldığım biliyorum," dedi, "ama kimse bana seninle konuşamayacağımı söylemedi." Günün sıcağından, dün gece akşam yemeğinde ne yediğinden, zavallı Blendra'nın ne kadar yaşlandığından bahsetti. Prens Oberyn savunmasız kalmamaları için *kendi* kızlarının hepsini silahlandırmış ama Arianne Martell'in kurnazlıktan başka silahı yoktu. Prenses gülümsedi, büyüledi ve Cedra'dan ne bir kelime ne de bir baş işareti talep etti.

Ertesi gün akşam yemeğinde, Cedra yemek servisi yaparken Arianne yine gevezelik etmeye başladı. Bu sefer konuyu Garin'e getirdi. Cedra, Garin'in adını duyunca utangaç gözlerle ona baktı, az kalsın doldurduğu şarap kadehini taşıracaktı. *İşler böyle yürüyecek demek,* diye düşündü Arianne.

Bir sonraki banyosunda tutsak arkadaşlarından bahsetti, bilhassa Garin'den. "En çok onun için endişeleniyorum," dedi hizmetçi kıza. "Öksüzler özgür ruhludur, gönüllerince dolaşmak için yaşarlar. Garin'in güneş ışığına ve temiz havaya ihtiyacı var. Eğer onu nemli bir taş hücreye kapatırlarsa Garin nasıl hayatta kalır? Gri Dehşet'te bir yıl bile dayanamaz." Cedra cevap vermedi ama Arianne sudan çıkarken kızın yüzü bembeyazdı. Cedra elindeki süngeri öyle sıkı tutuyordu ki yerdeki Myr halısının üstüne sabun damlıyordu.

Buna rağmen, prensesin kızı kazanması için dört gün ve iki banyo daha geçmesi gerekti. Arianne, ölmeden önce son bir kez özgürlüğün tadını almak isteyen ve bu yüzden kendisini hücresinin pencere sinden aşağı atan Garin'in canlı bir resmini çizdikten sonra, "Lütfen," diye fısıldadı kız. "Ona yardım edin. Lütfen ölmesine izin vermeyin."

"Burada kilitli olduğum sürece hiçbir şey yapamam," diye geri fısıldadı Arianne. "Babam benimle görüşmüyor. Garin'i kurtarabilecek tek kişi *sensin.* Onu seviyor musun?"

"Evet," diye fısıldadı Cedra kızararak. "Ama nasıl yardım edebilirim?"

"Benim için dışarı bir mektup çıkarabilirsin," dedi prenses. "Bunu yapar mısın? Bu riski alır mısın... Garin için?"

Cedra'nın gözleri büyüdü. Başını salladı.

Bir zafer kazanmışçasına, *bir kuzgunum var,* diye düşündü Arianne, *ama onu kine göndereceğim?* Prens Doran'ın ağından kaçmayı başaran tek komplocu Siyah Yıldız'dı ama Sör Gerold şimdiye kadar çoktan yakalanmış olabilirdi, eğer yakalanmadıysa Dorne'a kaçtığı kesindi. Arianne'in sonraki düşüncesi, Garin'in annesi ve Yeşilkan'ın öksüzleriydi. *Hayır, onlar olmaz. Güçlü birine ulaşmalıyım, bizim komplomuzda rolü olmayan ama bizimle aynı duyguları paylaşan birine.* Kendi annesine yalvarmayı düşündü ama Leydi Mellario Norvos'taydı, üstelik Prens Doran karısını yıllardır dinlemiyordu. *Annem de olmaz. Bir lorda ihtiyacım var, babamın gözünü korkutup beni serbest bırakmasını sağlayacak büyük bir lorda.*

Dornelu lordların en kudretlisi; Asilkan, Demir Ormanı Lordu ve Taş Yol Muhafızı Anders Yronwood'du ama Arianne, kardeşi Quentyn'in vasiliğini yapmayan bir adamdan yardım istemesi gerektiğini biliyordu. *Hayır.* Drey'in kardeşi Sör Deziel Dalt bir zamanlar Arianne'le evlenmek istemişti ama prensine karşı çıkamayacak kadar vazifeşinas bir adamdı. Bunun yanı sıra, Limon Ormanı Şövalyesi önemsiz bir lordun gözünü korkutabilirdi fakat Dorne Prensi'ni etkileyecek kadar kuvvetli değildi. *Hayır.* Aynı şey Benekli Sylva'nın babası için de geçerliydi. *Hayır.* Sonunda Arianne iki gerçek umudu olduğuna karar verdi: Cehennem Çukuru Lordu Harmen Uller ile Yüksek Sema Lordu ve Prens Geçidi Muhafızı Franklyn Fowler.

Ullerlar'ın yarısı yarı delidir, diye başlardı vecize, *ve diğer yarısı daha beterdir.* Ellaria Kum, Lord Harmen'ın nüfusuna kabul ettiği gayrimeşru kızıydı. Ellaria ve çocukları, Kum Yılanları'yla birlikte kilit altına alınmıştı. Bu durum Lord Harmen'ı hiddetlendirmiş olmalıydı ve Uller hiddetliyken tehlikeliydi. *Belki de aşırı tehlikeli.* Prenses daha fazla hayatı tehlikeye atmak istemiyordu.

Lord Fowler daha güvenli bir seçim olurdu. İnsanlar ona Yaşlı Şahin derdi. Anders Yronwood'la Yaşlı Şahin hiçbir zaman geçinememişlerdi ve hanedanlarının arasında, Nymeria'nın Savaşı sırasında, Fowlerlar'ın Yronwood yerine Martell'i seçmesiyle başlayan ve bin yıldır devam eden bir kan davası vardı. Ayrıca Fowler ikizleri Leydi Nym'in iyi arkadaşlarıydı ama Yaşlı Şahin bu arkadaşlığa ne kadar değer verirdi?

Arianne gizli mektubunu yazarken günlerce titredi. "Bunu size getiren adama yüz gümüş geyik verin," diye başladı. Bu ödül, mesajın yerine ulaşmasını garanti altına alırdı. Nerede olduğunu yazdı ve kurtarılmak için

yalvardı. “Beni bu hücreden çıkaracak olan adam, evlenmeye karar verdiğimde mutlaka hatırlanacak.” *Bunu okuyan şövalyeler koşarak gelir.* Eğer Prens Doran onu haklarından ve mirasından menetmediyse, Arianne hâlâ Güneş Mızrağı’nın meşru vârisiydi, onunla evlenecek olan adam bir gün onunla birlikte Dorne’u yönetecekti. Arianne sadece, babasının yıllardır önerdiği gri sakallı adamlardan daha genç bir kurtarıcı gelmesini umut edebilirdi. Babasının son önerisini reddettiğinde, “Dişleri olan bir hayat arkadaşı istiyorum,” demişti.

Şüphe uyandırmamak için parşömen istemedi; mektubunu, *Yedi Köşeli Yıldız*’dan kopardığı bir sayfanın dibine yazdı ve bir sonraki banyo gününde Cedra’nın eline sıkıştırdı. “Üçkatlı Kapı’nın yanında, kervanların çöle girmeden önce erzak aldığı bir yer var,” dedi kiza. “Prens Geçidi’ne giden bir yolcu bul. Ona, bu mektubu Lord Fowler’ın eline ulaştırırsa yüz gümüş geyik kazanacağını söyle.”

“Tamam.” Cedra mektubu korsesinin içine sakladı. “Güneş batmadan önce bir yolcu bulacağım prenses.”

“Güzel,” dedi Arianne. “Yarın bana her şeyi anlatırsın.”

Ama Cedra ertesi gün gelmedi. Ondan sonraki gün de. Arianne’in banyo vakti geldiğinde, banyo teknesini Morra’yla Mellei doldurdu, prensesin sırtını sabunlamak ve saçlarını fırçalamak için onlar kaldı. “Cedra hastalandı mı?” diye sordu Arianne, ama kızlar cevap vermedi. *Cedra yakalandı*, diye düşündü prenses. *Başka ne olabilir?* O gece, bundan sonra olabilecek şeylerin korkusuyla neredeyse hiç uyumadı.

Ertesi gün, Timoth sabah kahvaltısı getirdiğinde, Arianne babası yerine Ricasso’yu görmek istedi. Prens Doran’ı onu görmeye zorlayamadığı açıktı ama basit bir kâhya, Güneş Mızrağı’nın meşru vârisinin çağrısını göz ardı edemezdi.

Ama etti. Arianne, Timoth’u bir dahaki görüşünde, “Ricasso’ya onu görmek istediğimi söyledin mi?” diye sordu. “Ona ihtiyacım olduğunu söyledin mi?” Timoth cevap vermeyi reddedince, Arianne bir şarap sürahisi aldı ve şarabı adamın başından aşağı boşalttı. Timoth, yüzündeki yaralı gurur maskesiyle, üstünden şarap damlar halde odadan çıktı. *Babam beni burada çürümeye bıraktı,* diye karar verdi prenses. *Ya da beni yaşlı ve mide bulandırıcı bir soytarıyla evlendirmeyi planlıyor ve düğüne kadar burada tutmayı düşünüyor.*

Arianne Martell, bir gün babasının seçeceği büyük bir lordla evleneceğini düşünerek büyümüştü. Prenseslerin görevi buydu, ona böyle

öğretilmişti... ama prensesin amcası Oberyn, evlilik meselesine farklı bir açıdan bakardı. Kızıl Yılan kendi kızlarına, “Eğer evlenecekseniz, evlenin,” demişti. “Evlenmeyecekseniz, keyfi bulduğunuz yerde tadını çıkarın. Bu dünyada çok az keyif var. Lakin tercihinizi iyi yapın. Kendinizi bir soytarıya ya da bir zalime kaptırırsanız, sizi ondan kurtarmam için bana bakmayın. Size, bunu kendi kendinize yapabilmeniz için aletler verdim.”

Prens Oberyn’in piç kızlarına bahşettiği özgürlük, Prens Doran’ın meşru veliahtı tarafından asla paylaşılmamıştı. Arianne evlenmek zorundaydı, bunu kabullenmişti. Drey’in ve Drey’in ağabeyi Limon Ormanı Şövalyesi Deziel’in onu istediğini biliyordu. Daemon Kum, prensesi babasından isteyecek kadar ileri gitmişti. Fakat Daemon gayrimeşru doğmuştu ve Prens Doran kızını bir Dorneluyla evlendirmeyi de düşünmüyordu.

Arianne bunu da kabullenmişti. Bir zamanlar, Kral Robert’ın kardeşi Güneş Mızrağı’na gelmişti ve Arianne onu baştan çıkarmak için her şeyi yapmıştı ama Lord Renly, henüz yarı çocuk olan prensesin girişimlerini ateşli değil eğlendirici bulmuştu. Daha sonra, Hoster Tully, Arianne’in Nehirova’ya gelmesini ve vârisiyle tanışmasını istemişti. Arianne, Bakire’ye teşekkür mumları yakmıştı ama Prens Doran bu daveti geri çevirmişti. Prenses, sakat bacaklı Willas Tyrell’i bile kabul edebilirdi ama babası onun Yüksek Bahçe’ye gitmesine ve Willas’la tanışmasına izin vermemişti. Arianne babasına rağmen gitmeye çalışmıştı, Tyene’in yardımıyla... ama Prens Oberyn onları Vaith’te yakalamış ve geri getirmişti. Aynı yıl, Prens Doran, Arianne’i Ben Beesbury ile nişanlamayı denemişti; adam önemsiz bir lorddu, en az seksen yaşındaydı ve dişsiz olduğu kadar kördü.

Beesbury birkaç yıl sonra ölmüştü. Bu, Arianne’i, mevcut durumuyla ilgili az da olsa teselli etti; ölü bir adamla evlenmeye zorlanamazdı. Geçit Lordu da tekrar evlenmişti, yani Arianne ondan da kurtulmuştu. *Ama Elden Estermont hâlâ sağ ve bekâr. Lord Rosby ile Lord Grandison da öyle.* Grandison’ın lakabı Grisakal’dı ama Arianne’in onunla tanıştığı zamanda adamın sakalı kar beyazı olmuştu. Grandison, onuruna düzenlenen karşılama ziyafetinde, balık servisiyle et servisi arasında uyuyakalmıştı. Drey bunun çok uygun olduğunu söylemişti, zira adamın armasında uyuyan bir aslan vardı. Garin, Arianne’e meydan okumuş ve adamın sakalını onu uyandırmadan düğümlemesini istemişti ama Arianne bunu yapmamıştı. Grandison iyi bir adama benziyordu, Estermont’tan daha az huysuz ve

Rosby'den daha sıhhatliydi. Bununla birlikle, Arianne onunla asla evlenmeyecekti. *Hotah baltasıyla birlikte arkamda dursa bile.*

Ertesi gün kimse onunla evlenmeye gelmedi. Ondan sonraki gün de. Cedra da dönmedi. Arianne, aynı yöntemi kullanarak Morra ve Mellei'yi kazanmaya çalıştı ama beceremedi. Kızlardan birini yalnız yakalasa bir şansı olabilirdi ama kardeşler bir aradayken duvar gibiydi. Prenses, bir kızgın demirin dokunuşunu ya da işkence sehpasında geçirilecek bir geceyi hoş karşılayacak duruma gelmişti. Yalnızlık onu delirtecekti. *Yaptığım şeyle bir celladın baltasını hak ettim ama babam bana bunu bile vermiyor. Beni buraya kapatıp yaşadığımı bile unutmayı tercih ediyor.* Arianne, Üstat Caleotte'in, Quentyn'i Dorne veliahtı ilan eden bir bildirge yazıp yazmadığını merak etti.

Günler birbirinin peşi sıra geçip gitti, öyle çok gün geçmişti ki Arianne kaç zamandır hapis olduğunu hesaplayamıyordu. Gitgide yatakta daha çok vakit geçirmeye başladı, sonunda sadece tuvalete gitmek için kalkar oldu. Hizmetkârların getirdiği yemekler hiç dokunulmadan soğudu. Arianne uyudu, uyandı ve tekrar uyudu ama yine de yataktan kalkamayacak kadar yorgundu. Merhamet için Anne'ye, cesaret için Savaşçı'ya dua etti, sonra biraz daha uyudu. Eski yemekler taze olanlarla değiştirildi ama prenses onları da yemedi. Bir kere, kendini bahusus güçlü hissettiğinde, bütün yiyecekleri pencereye taşıdı ve avluya attı. Harcadığı güç yüzünden bitkin düştü, tekrar yatağa girdi ve yarım gün boyunca uyudu.

Sonra bir gün, sert bir el, onu omzundan sarsarak uyandırdı. "Küçük prenses," dedi çocukluğundan tanıdığı bir ses. "Kalkın ve giyinin. Prens sizi çağırıyor." Areo Hotah yatağın yanında duruyordu, Arianne'in eski dostu ve koruyucusu. Onunla *konuşuyordu.* Arianne uykulu bir şekilde gülümsedi. O yaralı ve çizgili yüzü görmek, koyu Norvos aksanlı pes ve boğuk sesi duymak güzeldi. "Cedra'ya ne yaptın?"

"Prens onu Su Bahçeleri'ne gönderdi," dedi Hotah. "Size anlatacak. Önce yıkanmalı ve yemek yemelisiniz."

Arianne sefil bir yaratık gibi görünüyor olmalıydı. Yataktan sürünerek çıktı, bir kedi yavrusu kadar güçsüzdü. "Morra ve Mellei banyomu hazırlasın," dedi adama. "Timoth bana yemek getirsin. Ağır bir şey olmasın. Soğuk et suyu, bir parça ekmek ve meyve."

"Tamam," dedi Hotah. Arianne daha önce bu kadar tatlı bir ses duymamıştı.

Prenses banyo yaptı, saçlarını fırçaladı, ona getirilen peynir ve meyveyi küçük lokmalarla yedi. Kumandan onu odanın dışında bekledi. Arianne midesini yatıştırmak için biraz şarap içti. *Korkuyorum,* diye fark etti, *hayatımda ilk kez babamdan korkuyorum.* Bu düşünce onu, içtiği şarap burnundan gelene kadar güldürdü. Sıra giyinmeye geldiğinde, fildişi ketenden dikilmiş bir elbise seçti. Elbisenin beden kısmına ve kollarına, asma yaprakları ve mor üzümler işlenmişti. Mücevher takmadı. *Nezih, mütevazı ve pişman görünmeliyim. Kendimi onun ayaklarına atıp beni affetmesi için yalvarmalıyım, yoksa bir daha insan sesi duyamayabilirim.*

Prenses hazır olduğunda akşam karanlığı çökmeye başlamıştı. Arianne, babasının onunla ilgili verdiği kararı duymak üzere Güneş Kulesi'ne götürüleceğini düşünmüştü ama Hotah onu Prens Doran'ın çalışma odasına götürdü. Doran Martell bir *cyvasse* masasının arkasında oturuyordu, gutlu bacaklarını minderli bir ayak iskemlesine uzatmıştı. Oniksten yapılmış bir fili, kırmızı ve şişkin parmaklarının arasında dolaştırıyordu. Prens, Arianne'in daha önce hiç şahit olmadığı kadar kötü görünüyordu. Yüzü solgun ve şişti, eklemleri öyle iltihaplıydı ki onlara bakmak bile Arianne'in canını yakıyordu. Onu böyle görmek prensesin kalbini şefkatle doldurdu... ama Arianne planladığı şeyi yapamadı, diz çöküp yalvarmayı kendine yediremedi. "Baba," dedi.

Prens Doran ona bakmak için gözlerini kaldırdığında, Arianne babasının siyah gözlerinin acıyla bulutlanmış olduğunu gördü. *Gut yüzünden mi?* diye merak etti. *Yoksa benim yüzümden mi?* Prens Doran, elindeki fili kenara bırakırken, "Volantisliler ve anlaşılmaz insanlar," diye mırıldandı. "Volantis'i bir kez gördüm, Mellario'yla ilk karşılaştığım yer olan Norvos'a giderken. Çanlar çalıyordu ve basamaklarda ayılar dans ediyordu. Areo o gönü hatırlar."

"Hatırlıyorum," dedi Areo o pes sesiyle. "Ayılar dans ediyordu, çanlar çalıyordu. Prensin kıyafetleri kırmızı, altın ve turuncuydu. Leydim bana, böyle parlak ışıldayan adamın kim olduğunu sormuştu."

Prens Doran belli belirsiz gülümsedi. "Bizi yalnız bırak kumandan."

Hotah baltasının dibini yere vurdu, topuğunun üstünde döndü ve odadan çıktı.

Baba ve kız yalnız kaldıklarında, "Odana bir *cyvasse* masası koymalarını söyledim," dedi Prens Doran.

"Kiminle oynayacaktım?" *Neden bir oyundan bahsediyor? Gut yüzünden aklını mı kaybetti?*

“Kendi kendinle. Bazen en iyisi, bir oyunu oynamaya kalkışmadan önce, oyunu iyice incelemektir. Oyunu ne kadar iyi biliyorsun Arianne?”

“Oynayacak kadar iyi.”

“Lakin kazanacak kadar iyi değil. Kardeşim, dövüşmeyi sevdiği için dövüşürdü ama ben bu çeşit oyunları sadece kazanacaksam oynarım. *Cyvasse* bana göre değil.” Prens Doran kızının yüzünü uzunca bir süre inceledikten sonra, “Neden?” dedi. “Bana bunu söyle. Bana neden olduğunu söyle.”

“Hanedanımızın onuru için.” Babasının sesi Arianne’i öfkelendirmişti. Adamın sesi çok hüzünlü, çok yorgun, çok zayıftı. *Sen bir prenssin,* diye bağırmak istedi Arianne. *Senin gürlemen gerekir!* “Uysallığın bütün Dorne’u utandırıyor baba. Kardeşin seni temsilen Kral Toprakları’na gitti ve *öldürüldü!*”

“Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Ne zaman gözlerimi kapatsam, Oberyn benim yanımda.”

“Sana gözlerini açmanı söylüyordur şüphesiz.” Arianne *cyvasse* masasına, babasının karşısına oturdu.

“Sana oturman için izin vermedim.”

“Öyleyse Hotah’ı çağır ve saygısızlığım için beni kırbaçlat,” dedi Arianne. “Sen Dorne Prensi’sin. Bunu yapabilirsin.” *Cyvasse* taşlarından birine dokundu, büyük ata. “Sör Gerold’ı yakaladınız mı?”

Prens Doran başını iki yana salladı. “Keşke yakalasaydık. Onu bu işe bulaştırmakla aptallık ettin. Siyah Yıldız, Dorne’daki en tehlikeli adamdır. O ve sen, hepimize büyük zarar verdiniz.”

Arianne sormaya korkuyordu. “Myrcella. O?..”

“...öldü mü? Hayır. Lakin Siyah Yıldız elinden gelenin en iyisini yapmış. Bütün gözler senin beyaz şövalyenin üstündeymiş, bu yüzden kimse tam olarak ne olduğunu bilmiyor ama görünüşüne göre Myrcella’nın atı Siyah Yıldız’ın atından ürküp son anda geri çekilmiş, aksi halde Siyah Yıldız kızın kafatasının tepesini uçurabilirmiş. Bunu yapamamış ama kızın yanağını kemiğe kadar yarmış ve sağ kulağını koparmış. Üstat Caleotte kızın hayatını kurtartmayı başardı lakin ne bir merhem ne de bir iksir Myrcella’nın yüzünü eski haline getirebilir. O benim *vesayetimdeydi* Arianne. Senin öz kardeşinle nişanlıydı ve benim korumam altındaydı. Hepimizin şerefini lekeledin.”

“Benim amacım zarar vermek değildi,” diye ısrar etti Arianne. “Eğer Hotah müdahale etmeseydi...”

“...Myrcella’ya taç giydirip onu kraliçe yapacaktın ve ağabeyine karşı ayaklanmasını sağlayacaktın. Myrcella bir kulak yerine, hayatını kaybedecekti.”

“Eğer savaşı kaybetseydik.”

“*Kaybetseydik?* Doğru kelime, *kaybettiğimizde*. Dorne, Yedi Krallık’ın en az nüfuslu olanıdır. Genç ejderha o meşhur kitabını yazarken, ordularımızı olduğundan büyük göstermek onu memnun etti, böylece fethini çok daha görkemli kıldı. Onun ektiği tohumu sulamak ve düşmanlarımızı olduğumuzdan daha güçlü olduğumuza inandırmak da bizi memnun etti. Lakin bir prenses gerçekleri bilmek zorundadır. Hamaset, çokluğun karşısında zayıf kalır. Dorne, Demir Taht’a karşı savaş kazanmayı umut edemez, tek başına yapamaz. Gel gör ki, senin bize kazandırdığın şey bir savaş olabilir. Kendinle gurur duyuyor musun?” Prens, prensesin cevap veresini beklemedi. “Seninle ne yapacağım Arianne?”

Arianne’in bir yanı, *beni affet*, demek istiyordu ama babasının sözleri onu çok derin kesmişti. “Her zaman yaptığını yap. Hiçbir şey yapma.”

“Öfkemi yutmamı güçleştiriyorsun.”

“En iyisi yutkunmayı bırak, yoksa boğulacaksın. Planımdan nasıl haberdar oldun?”

“Ben Dorne Prensi’yim. İnsanlar beni memnun etmeye çalışır.”

Biri söyledi. “Biliyordun ve buna rağmen Myrcella’yı kaçırmamıza izin verdin. Neden?”

“Bu benim hatamdı ve ölümcül bir hata olduğu anlaşıldı. Sen benim kızımsın Arianne. Eskiden dizini kanattığında bana koşan o küçük kızsın. Bana karşı komplo kurduğuna inanamadım. Gerçeği öğrenmek zorundaydım.”

“Ve öğrendin. Beni kimin ele verdiğini bilmek istiyorum.”

“Senin yerinde olsaydım ben de isterdim.”

“Söyleyecek misin?”

“Söylemem için bir sebep olduğunu düşünmüyorum.”

“Gerçeği kendi kendime bulamayacağımı mı düşünüyorsun?”

“Denemekte özgürsün. Bulana kadar herkesten şüphe etmelisin... ve biraz şüphe bir prenses için iyi bir şeydir.” Prens Doran iç geçirdi. “Beni hayal kırıklığına uğratıyorsun Arianne.”

“Dedi karga kuzguna. Sen beni yıllardır hayal kırıklığına uğratıyorsun baba.” Arianne babasına karşı bu kadar açıksözlü olmak niyetinde değildi ama kelimeler ağzından kendi kendine çıkıvermişti. *İşte, sonunda söyledim.*

“Biliyorum. Ben uysal, zayıf ve temkinliyim, düşmanlarımıza karşı müsamahakârım. Lakin tam şu anda, senin o müsamahakârlığa ihtiyacın var.”

“Ben sadece arkadaşlarım için müsamaha istiyorum.”

“Nasıl da alicenapsın.”

“Ne yaptılarsa beni sevdikleri için yaptılar. Gri Dehşet’te ölmeyi hak etmiyorlar.”

“Aslına bakarsan seninle aynı fikirdeyim. Siyah Yıldız dışında, komplocu arkadaşlarının hepsi aptal çocuklar. Bununla birlikte, bu zararsız bir *cyvasse* oyunu değildi. Sen ve arkadaşların ihanetçilik oynuyordunuz. Onların kafalarını kestirebilirdim.”

“Yapabilirdin ama yapmadın. Dayne, Dalt, Santagar... hayır, bu hanedanları karşına almaya asla cesaret edemezsin.”

“Tahmin bile edemeyeceğin şeylere cesaret edebilirim... ama bunu şu an için bir kenara bırakalım. Sör Andrey, üç yıl boyunca leydi annene hizmet üzere Norvos’a gönderildi. Garin önündeki iki yılını Tyrosh’ta geçirecek. Leydi Sylva benden herhangi bir ceza almadı lakin evlenecek yaşa gelmişti, babası onu Lord Estermont’la evlenmesi için Yeşil Kaya’ya yolladı. Arys Oakheart’a gelince, o kendi kaderini kendi seçti ve kaderiyle yiğitçe yüzleşti. Kral Muhafızları’nın şövalyesi... ona ne *yaptın?*”

“Onu düzdüm baba. Hatırladığım kadarıyla, bana soylu konuklarımızı eğlendirmemi emretmiştin.”

Prens Doran’ın yüzü öfkeyle kızardı. “Bu kadarı yeterli oldu mu?”

“Ona, Myrcella’nın kraliçe olduğunda bize izin vereceğini ve evlenebileceğimizi söyledim. Karısı olmamı istiyordu.”

“Arys’in, yeminlerini lekelemesine engel olmak için elinden gelen her şeyi yapmışsındır, buna eminim,” dedi Prens Doran.

Kızarma sırası Arianne’deydi. Sör Arys’i baştan çıkarması yarım yıl sürmüştü. Arys, beyazları giymeden önce bazı kadınlarla birlikte olduğunu söylemişti ama hareketlerine bakınca bunu anlamak mümkün değildi. Dokunuşları acemiceydi, öpüşleri ürkekti. Arianne’le ilk kez yatağa girdiklerinde, Arianne onu eliyle içine sokmaya çalışırken, Arys tohumlarını prensesin bacaklarına boşaltmıştı. Daha beteri, utanç duygusu onu tüketmişti. Eğer Arianne, şövalyenin her, “Bunu yapmamalıyız,” deyişinde bir kenara bir ejderha koysaydı, şimdi Lannisterlar’dan daha zengindi. *Areo, Hotah’a beni kurtarmak umuduyla mı saldırdı? diye merak etti. Yoksa bunu benden kaçmak ve utancını kendi kanıyla temizlemek için*

mi yaptı? “O beni gerçekten sevdi,” derken duydu kendini. “Benim uğruma öldü.”

“Eğer öyleyse, senin uğruna ölecek sayısız adamın ilki olabilir. Sen ve kuzenlerin savaş istediniz. Dileğiniz gerçekleşebilir. Biz şu anda konuşurken, bir başka Kral Muhafızları şövalyesi Güneş Mızrağı’na doğru geliyor. Sör Balon bana Dağ’ın başını getiriyor. Sancak beylerim bana biraz vakit kazandırmak için şövalyeyi oyalıyor. Wyller onu ava çıkardı ve sekiz gün boyunca Kemik Yolu’nda tuttu. Dağlara vardığında on beş gün için Lord Yronwood’un konuğu oldu. Şu anda Tor’da, Leydi Jordayne onun onuruna oyunlar düzenliyor. Balon, Hayalet Tepesi’ne vardığında, Leydi Jordayne’den daha iyi bir ev sahibesi olmaya kararlı Leydi Toland’la karşılaşacak. Fakat er ya da geç Güneş Mızrağı’na varacak ve Prenses Myrcella’yı görmek isteyecek... Yeminli Kardeş’i Sör Arys’i de. Ona Oakheart’ın bir av kazasında zail olduğunu ya da merdivenlerden düştüğünü mü söylemeliyim? Belki de Arys yüzmek için Su Bahçeleri’ne gitmiş, mermerde kaymış, başını çarpmış ve boğulmuştur?”

“Hayır,” dedi Arianne. “Onun küçük prensesini savunurken öldüğünü söyle. Sör Balon’a, Siyah Yıldız’ın Myrcella’yı öldürmeye çalıştığını ve Sör Arys’in araya girerek kızın hayatını kurtardığını söyle.” Kral Muhafızları şövalyeleri böyle ölürdü, korumaya yemin ettikleri insanların canını kurtarmak için kendi canlarından vazgeçerlerdi. “Sör Balon şüphelenebilir, Lannisterlar kız kardeşini ve onun çocuklarını öldürdüğünde sen de şüphelenmiştin, ama bir kanıtı olmaz...”

“...Myrcella’yla konuşana kadar. Yoksa o cesur çocuk da trajik bir kazanın kurbanı mı olmalı? Bu savaş anlamına gelir. Eğer Myrcella benim himayemdeyken ölürse, Dorne’u kraliçenin gazabından hiçbir yalan kurtaramaz.”

Bana ihtiyacı var, diye fark etti Arianne. *Beni bu yüzden çağırttı.*

“Myrcella’ya ne söylemesi gerektiğini söyleyebilirim ama bunu neden yapayım?”

Prens Doran’ın yüzü öfkeyle kasıldı. “Seni uyarıyorum Arianne. Sabrım tükenmek üzere.”

“Bana karşı mı?” *Hep aynısın baba.* “Lord Tywin ve Lannisterlar’a karşı her daim Kutsanmış Baelor’un tahammülüne sahip oldun ama kendi kanına karşı hep tahammülsüzdün.”

“Sabırla tahammülü birbirine karıştırıyorsun. Elia ve çocuklarının haberini aldığım günden itibaren Tywin Lannister’ın çöküşü için çalıştım.

Onu öldürmeden evvel, değer verdiği her şeyi elinden almayı umut ettim ama Tywin'in cüce oğlu beni bu zevkten mahrum bıraktı. Onun, kendisinin peydahladığı canavarın elinden gelen zalimane bir şekilde öldüğünü bilmek beni az da olsa avutuyor. Lord Tywin şimdi cehennemde uluyor... eğer senin aptallığın bir savaşa dönüşürse, binlerce insan çok yakında ona katılacak." Prens Doran, savaşın bahsi bile ona acı veriyormuşçasına yüzünü buruşturdu. "İstediğin şey bu mu?"

Prenses zorla yola getirilmeyi kabul etmeyecekti. "Kuzenlerimin serbest bırakılmasını istiyorum. Amcamın intikamının alınmasını istiyorum. Hakkımı istiyorum."

"Hakkın?"

"Dorne."

"Dorne, ben öldükten sonra senin olacak. Benden kurtulmayı bu kadar çok mu istiyorsun?"

"Aynı soruyu ben de sana sorabilirim baba. Sen yıllardır benden kurtulmaya çalışıyorsun."

"Bu doğru değil."

"Öyle mi? Kardeşime soralım mı?"

"Trystane?"

"Quentyn."

"Ne olmuş ona?"

"O nerede?"

"Kemik Yolu'nda Lord Yronwood'un ordusuyla birlikte."

"İyi yalan söylüyorsun baba, hakkını teslim edeyim. Gözünü bile kırpmadın. Quentyn, Lys'e gitti."

"Bu fikre nereden kapıldın?"

"Bir dost söyledi." Prensesin de sırları olabilirdi.

"Dostun yalan söylemiş. Kardeşin Lys'e gitmedi. Güneşin, mızrağın ve Yedi'nin üstüne yemin ederim."

Arianne'i kandırmak o kadar kolay değildi. "Yoksa Myr mi? Tyrosh? Dar Deniz'in karşısında bir yerde olduğunu biliyorum, beni doğum hakkımdan mahrum bırakmak için paralı askerler tutuyor."

Prens Doran'ın yüzü karardı. "Bu güvensizlik seni küçük düşürüyor Arianne. Bana karşı komplo kuran kişi Quentyn olmalıydı. Onu daha çocukken, Dorne'un ihtiyaçlarını anlayamayacak kadar küçükken uzaklara gönderdim. Anders Yronwood ona benden daha çok babalık yaptı. Buna rağmen, kardeşin bana her daim sadık kaldı ve itaat etti."

“Neden etmesin? O senin gözden, her zaman öyleydi. Senin gibi görünüyor, senin gibi düşünüyor ve sen Dorne’u ona vermek istiyorsun. Sakın inkâr etme, mektubunu okudum.” Kelimeler Arianne’in hafızasında hâlâ ateş kadar parlaktı. “*‘Bir gün benim oturduğum yerde sen oturacaksın ve bütün Dorne’a hükmedeceksin,’* yazmıştın. Söyle baba, beni mirasından mahrum bırakmaya ne zaman karar verdin? Quentyn’in doğduğu gün mü? Yoksa benim doğduğum gün mü? Benden bu kadar nefret etmeni sağlayacak ne yaptım?” Öfkesine rağmen, Arianne’in gözlerinde yaşlar vardı.

“Senden asla nefret etmedim.” Prens Doran’ın sesi parşömen gibi inceydi ve keder doluydu. “Arianne, anlamıyorsun.”

“Bu kelimeleri yazdığını inkâr mı ediyorsun?”

“Hayır. O mektubu, Ouentyn’i Yronwood’a gönderdiğimde yazmıştım. Benim arkamdan onun gelmesini istiyordum, evet. Senin için başka planlarım vardı.”

“Ah evet,” dedi Arianne aşağılama dolu bir tonla. “Şu planlar. Gyles Rosby. Kör Ben Beesbury. Grisakal Grandison. Senin *planların* onlardı.”

Babasına cevap hakkı vermedi. “Vazifemin Dorne’a bir veliaht vermek olduğunu biliyorum, bu konuda asla unutkan olmadım. Memnuniyetle evlenirdim ama bana önerdiğin adamlar hakaretti. Her biriyle yüzüme tükürdün. Eğer beni biraz olsun sevdiysen, bana neden *Walder Frey*’i önerdin?”

“Çünkü onu reddedeceğini biliyordum. Belli bir yaşa gelmiştin, senin için bir hayat arkadaşı bulmaya çalışıyormuşum gibi görünmeliydim, bunu yapmamam şüphe uyandırırdı ama kabul edeceğin bir adam getirmeye cesaret edemezdim. Sen birine söz verilmiştin Arianne.”

Söz verilmiştin? Arianne kuşkulu gözlerle babasına baktı. “Ne diyorsun? Bu da başka bir yalan mı? Bana hiçbir şey söylemedin...”

“Anlaşma gizlice yapılmıştı. Yeterince büyüdüğün zaman sana söyleyecektim... reşit olduğunda söylerim diye düşünmüştüm ama...”

“Ben yirmi üç yaşındayım, yedi yıldır yetişkin bir kadınım.”

“Biliyorum. Seni bunca zaman her şeyden bihaber bıraktıysam, seni korumak istediğim içindir. Arianne, senin tabiatın... senin için sır denen şey, Garin’e ve Tyene’e anlatacağın lezzetli bir gece masalından ibaret. Garin, sadece öksüzlerin yapabileceği gibi dedikodu yapıyor. Tyene de Obara ve Leydi Nym’den hiçbir şey saklamıyor. Eğer bu sırrı bilselerdi... Obara

şaraba düşkün ve Leydi Nym, Fowler ikizlerine çok yakın. Peki Fowler ikizlerinin sır vereceği kişi kim? *Bu riski alamazdım.*”

Arianne’in aklı karışmıştı. *Söz verilmişim. Ben söz verilmişim.* “Kim? Ben bunca yıldır kiminle nişanlıyım?”

“Artık önemli değil. O öldü.”

Arianne iyice afalladı. “Yaşlı adamlar çok narin oluyor. Onu bir kalça kırığı mı öldürdü? Soğuk algınlığı? Gut?”

“Bir kazan erimiş altın. Biz prensler dikkatli planlar yaparız ve tanrılar o planları yerle bir eder.” Prens Doran, ovuşturulmaktan kızarmış eliyle yorgun bir hareket yaptı. “Dorne senin olacak. Sana bu konuda söz veriyorum, eğer sözlerimin senin için bir anlamı varsa. Kardeşin Quentyn çok daha zor bir yolda yürüyecek.”

“Ne yolu?” Arianne kuşkuyla babasına baktı. “Ne gizliyorsun? Yedi beni korusun, sırlardan bıktım. Bana her şeyi anlat baba... ya da Quentyn’i veliaht ilan et, baltasıyla Hotah’ı çağır ve kuzenlerimin yanında ölmeme izin ver.”

“Kardeşimin çocuklarına zarar vereceğime inanıyor musun gerçekten?” Prens Doran yüzünü buruşturdu. “Obara, Nym ve Tyene’in özgürlükten başka bir eksikleri yok. Ellaria ve kızları Su Bahçeleri’ne yerleştirildi, mutlular. Dorea, gürzüyle ağaçlara vurup portakalları yerlere düşürerek etrafta dolaşıyor. Elia ve Obella havuzların kâbusu oldular.” İç geçirdi. “Bir zamanlar sen de o havuzlarda oynuyordun, üstünden çok zaman geçmedi. Senden daha büyük bir kızın omuzlarına çıkıyordun... sarı saçlı, uzun boylu bir kızdı...”

“Jeyne Fowler ya da onun kardeşi Jennelyn.” Arianne bunu yıllardır düşünmemişti. “Ah, bir de Frynne vardı, saçları kahverengiydi, babası demirciydi. Ama benim gözdem Garin’di. Garin’in omuzlarına çıktığımda kimse bizi yenemezdi. Nym ve yeşil saçları olan Tyroshlu kız bile.”

“O yeşil saçlı kız Yüksek Yargıç’ın kızıydı. Seni onun yerini almak üzere Tyrosh’a göndermem gerekiyordu. Yüksek Yargıç’a kadeh taşıyıcı olarak hizmet edecek ve gizlilik içinde nişanlınla tanışacaktın. Lakin annen, bir çocuğunu daha uzaklara gönderirsem kendine zarar vereceğini söyledi ve ben... ona bunu yapamazdım.”

Hikâyesi gitgide ilginçleşiyor. “Quentyn oraya mı gitti? Yüksek Yargıç’ın yeşil saçlı kızına kur yapmak için Tyrosh’a mı gitti?”

Prens Doran *cyvasse* taşlarından birini aldı. “Quentyn’in krallık dışında olduğunu nasıl öğrendiğini bilmem gerek. Kardeşin; Cletus Yronwood,

Üstat Kedry ve Lord Yronwood'un en iyi şövalyelerinden üçüyle birlikle uzun, çok tehlikeli ve sonu belirsiz bir yolculuğa çıktı. Kardeşin en büyük arzumuzu gerçekleştirmeye gitti."

Arianne gözlerini kıstı. "En büyük arzumuz ne?"

"İntikam." Prens alçak sesle konuşuyordu, birinin onu dinlemesinden korkuyormuş gibi. "Adalet." Prens Doran, oniks ejderhayı Arianne'in avucunun içine bastırdı ve fısıldadı, *"Ateş ve kan."*

Alayne

Demir halkayı çevirdi ve odanın kapısını açtı. “Tatlıbülbül?” diye seslendi. “Girebilir miyim?”

Yaşlı Gretchel ellerini ovuşturarak, “Dikkatli olun leydim,” diye uyardı. “Lordumuz lazımlığını üstada fırlattı.”

“Öyleyse bana fırlatacak lazımlığı kalmadı. Senin yapacak bir işin yok mu? Ve sen Maddy... bütün pencereler ve panjurlar kapatıldı mı? Bütün mobilyaların üstü örtüldü mü?”

“Hepsi leydim,” dedi Maddy.

“En iyisi emin olmak.” Alayne karartılmış odaya girdi. “Ben geldim Tatlıbülbül.”

Biri karanlıkta burnunu çekti. “Yalnız mısın?”

“Yalnızım lordum.”

“O zaman yaklaş. Sadece sen.”

Alayne kapıyı sıkıca kapattı. Kapı meşeydi, kalınlığı on santimdi; Maddy ve Gretchel istedikleri kadar dinleyebilir ama hiçbir şey duyamazlardı. Bu iyiydi. Gretchel dilini tutmayı bilen bir kadındı ama Maddy utanmaz bir dedikoducuydu.

“Seni Üstat Colemon mu gönderdi?” diye sordu çocuk.

“Hayır,” diye yalan söyledi Alayne. “Tatlıbülbül’ümün ağladığını duydum.” Üstat, lazımlıkla çarpıştıktan sonra koşarak Sör Lothor’a gitmişti, Brune da Alayne’e gelmişti. “Eğer leydim küçük lordu yataktan çıkmaya ikna edebilirse,” demişti şövalye, “lordu sürükleyerek dışarı çıkarmak zorunda kalmam.”

Bunu göze alamayız, dedi Alayne kendi kendine. Robert sert muamele gördüğünde titreme krizi geçiriyordu. “Aç mısın lordum?” diye sordu küçük lorda. “Biraz dut ve krema ister misin? Ya da sıcak ekmekle yağ?” Sıcak ekmek olmadığını geç hatırladı; mutfak kapalıydı ve ocaklar soğuktu. *Eğer Robert’ı yataktan çıkaracaksa, bir ateş yakma zahmetine katlanılır,* dedi kendine.

“Yiyecek istemiyorum,” dedi küçük lord, sesi tiz ve aksiydi. “Bugün yatakta kalacağım. İstersen bana kitap okuyabilirsin.”

“Burası çok karanlık, kitap okuyamayız.” Pencerelere çekilen ağır perdeler, yatak odasını gece kadar siyah yapmıştı. “Tatlıbülbül bugünün hangi gün olduğunu unuttu mu?”

“Hayır,” dedi Robert, “ama gitmeyeceğim. Yatakta kalmak istiyorum. Bana Kanatlı Şövalye’yi okuyabilirsin.”

Kanatlı Şövalye, Sör Artys Arryn’di. Efsaneye göre, Sör İlk İnsanlar’ı Vadi’den çıkarmış, devasa bir kartalın sırtında Devin Mızrağı’nın zirvesine uçmuş ve Griffon Kralı’nı öldürmüştü. Şövalyenin kahramanlıklarıyla ilgili yüzlerce hikâye vardı ve küçük Robert onların hepsini ezberden okuyacak kadar iyi biliyordu ama yine de, hikâyelerin ona okunmasını tercih ediyordu. “Tatlım şimdi gitmek zorundayız,” dedi Alayne, “ama sana söz veriyorum, Ay Kapıları’na vardığımızda sana Kanatlı Şövalye’nin *iki* hikâyesini okuyacağım.”

“Üç,” dedi çocuk hemen. Ona ne önerirsen öner, Robert her zaman daha fazlasını isterdi.

“Üç,” diye onayladı Alayne. “İçeri biraz güneş sokalım mı?”

“Hayır. Işık gözlerimi acıtıyor. Yatağa gel Alayne.”

Alayne, kırık lazımlığın etrafından dolaşarak pencereye gitti; lazımlığı göremiyordu ama kokusunu alıyordu. “Fazla açmayacağım, sadece Tatlıbülbül’ümün yüzünü görecek kadar.”

Çocuk burnunu çekti. “Eğer mecbursan.”

Alayne pelüşlü kadifeden dikilmiş perdelerden birini bir parmak geri çekti ve düğümü çözdü. Toz zerrecikleri solgun sabah ışığında dans etti. Pencerelerin elmas şekilli camları buğulanmıştı. Alayne camlardan birini avucuyla sildi; sadece parlak mavi gökyüzünü ve dağ yamacının beyaz pırıltısını görebilecek kadar bir bölümünü. Kartal Yuvası buzdan bir battaniyeye sarınmıştı, Devin Mızrağı bel yüksekliğinde karlara gömülmüştü.

Alayne arkasına döndüğünde, Robert Arryn yastığına yaslanmış ona bakıyordu. *Kartal Yuvası Lordu ve Vadi’nin Savunucusu.* Çocuğun belinden aşağısı bir yün battaniyeyle örtülüydü, belinden yukarısı çıplaktı. Bir kız kadar uzun saçları olan solgun bir oğlan çocuğu. Robert’ın kolları ve bacakları çöp gibiydi, göğsü çukurdu, karnı küçücüktü, gözleri sürekli kırmızı ve nemliydi. *Yaradılışını değiştiremez. O küçük ve hasta doğdu.* “Bu sabah çok güçlü görünüyorsun lordum.” Robert ne kadar güçlü olduğunun söylenmesinden hoşlanıyordu. “Maddy ve Gretchel banyo için su getirsinler

mi? Maddy sırtını keseleyip saçlarını yıkar, yolculuk için temiz ve asil görünmeni sağlar. Bu güzel olmaz mı?”

“Hayır. Maddy’den nefret ediyorum. Gözünün üstünde bir siğil var. Üstelik beni o kadar sert keseliyor ki canımı acıtıyor. Annem beni keselerken asla canımı acıtmazdı.”

“Maddy’ye, Tatlıbülbül’ümü o kadar sert keselememesini söyleyeceğim. Temizlenip tazelendiğinde kendini daha iyi hissedeceksin.”

“Banyo yapmayacağım, sana *söyledim*, başım çok ağrıyor.”

“Alnına koymak için ılık havlu getireyim mi? Ya da bir kadeh rüya şarabı? Ama küçük bir kadeh. Mya Taş bizi Gök’te bekliyor, eğer uyursan darılır. Seni ne çok sevdiğini biliyorsun.”

“Ben *onu* sevmiyorum. O sadece katırcı kız.” Robert burnunu çekti. “Üstat Colemon dün gece sütümün içine kötü bir şey koydu, tadını aldım. Ona tatlı süt istediğimi söyledim ama getirmedi. Getirmesini *emrettiğimde* bile getirmedi. Ben lordum, üstat benim söylediğim şeyleri yapmalı. Kimse benim *söylediğim* şeyleri yapmıyor.”

“Onunla konuşacağım,” diye söz verdi Alayne, “ama sadece yataktan çıkarsan. Dışarısı çok güzel Tatlıbülbül. Güneş pırıl pırıl parlıyor. Dağdan inmek için kusursuz bir gün. Katırlar Mya’yla birlikte Gök’te bekliyor...”

Çocuğun ağzı titredi. “O pis kokulu katırlardan nefret ediyorum. Biri bir keresinde beni ısırmaya çalıştı! Mya’ya burada kalacağımı söyle. Burada kaldığım sürece kimse beni incitemez. Kartal Yuvası *zapt edilemez* bir kaledir.”

“Seni kim incitmek ister ki Tatlıbülbül? Lordların ve şövalyelerin sana tapıyor, sıradan insanlar senin için tezahürat yapıyor.” *Korkuyor,* diye düşündü Alayne*, ve korkmak için iyi bir sebebi var.* Robert, leydi annesi düştüğünden beri bir balkona bile çıkmamıştı ve Kartal Yuvası’ndan Ay Kapıları’na inen yol her insanın gözünü korkutacak kadar tehlikeliydi. Alayne, Leydi Lysa ve Lord Petyr’la birlikte kendi tırmanışını gerçekleştirirken, kalbinin ağzına geldiğini hissetmişti ve inişin tırmanıştan çok daha ürkütücü olduğu konusunda herkes hemfikirdi, çünkü insan iniş sırasında sürekli aşağı bakıyordu. Mya, dağda bembeyaz kesilen ve iç çamaşırlarını ıslatan nice kudretli lordlar ve şövalyeler görmüştü. *Ve o adamların hiçbirinde titreme hastalığı yoktu.*

Fakat bunlar bahane olmazdı. Ilık ve altın renkli sonbahar, vadi zeminini henüz terk etmemişti ama dağ zirvelerinin çevresi kışla sarılmıştı. Kartal Yuvası üç kar fırtınası geçirmişti ve bir buz fırtınası kaleyi on beş

gün için kristale çevirmişti. Kartal Yuvası zapt edilemez olabilirdi ama yakında erişilmez de olacaktı, üstelik aşağı inen yol her gün biraz daha tehlikeli hale geliyordu. Kale hizmetkârlarının ve askerlerin çoğu halihazırda aşağı inmişti. Yukarıda sadece, Lord Robert'la ilgilenen bir düzine insan kalmıştı.

"Tatlıbülbül," dedi Alayne nazik bir sesle, "iniş çok eğlenceli olacak, göreceksin. Sör Lothar ve Mya bizimle olacaklar. Mya'nın katırları bu yaşlı dağı binlerce kez inip çıktı."

"Katırlardan nefret ediyorum," diye üsteledi Robert. "Katırlar çok edepsiz. *Sana söyledim,* ben küçükken biri beni ısırmaya çalıştı."

Robert düzgün bir binici olmayı asla öğrenememişti, Alayne bunu biliyordu. Katır, at, eşek, hiç fark etmiyordu; Robert için hepsi ürkütücü canavarlardı, ejderhalar ya da griffonlar kadar korkunçlardı. Robert altı yaşındayken, başı annesinin yumuşak göğüslerine gömülü halde Kartal Yuvası'na getirilmiş ve o zamandan beri kaleden hiç ayrılmamıştı.

Yine de, kale tamamen buzla kaplanmadan önce gitmek zorundalardı. Havanın daha ne kadar sabit kalacağını kimse söyleyemezdi. "Mya katırların seni ısırmasına izin vermez," dedi Alayne, "ben de hemen arkanda olacağım. Ben sadece bir kızım, senin kadar cesur ya da güçlü değilim. Eğer ben yapabiliyorsam sen de yapabilirsin Tatlıbülbül."

"Yapabilirim," dedi Lord Robert, "ama yapmamayı tercih ediyorum." Akan burnunu elinin tersiyle sildi. "Mya'ya yatakta kalacağımı söyle. Belki yarın aşağı inerim, kendimi daha iyi hissedersem. Bugün dışarısı çok soğuk ve benim başım ağrıyor. Sen de biraz tatlı süt içersin. Gretchel'e bize biraz bal peteği getirmesini söylerim. Uyuruz, öpüşürüz ve oyunlar oynarız. Sen de bana Kanatlı Şövalye'yi okursun."

"Okuyacağım. Söz verdiğim gibi, üç hikâye... Ay Kapıları'na vardığımız zaman." Alayne'in sabrı tükeniyordu. *Gitmek zorundayız,* diye hatırlattı kendine, *yoksa güneş batarken hâlâ kar hattının üzerinde oluruz.* "Lord Nestor seni karşılamak için bir ziyafet sofrası hazırlatmış; mantar çorbası, geyik eti ve kekler. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemezsin, değil mi?"

"Limonlu kekler mi?" Lord Robert limonlu kekleri seviyordu, belki de Alayne sevdiği için.

"Limonlu limonlu limonlu kekler," diye garanti verdi Alayne, "ve istediğin kadar kek yiyebilirsin?"

"Yüz tane?" diye sordu çocuk. "*Yüz* tane kek yiyebilir miyim?"

“Eğer istersen.” Alayne yatağa oturdu ve çocuğun uzun saçlarını düzeltti. *Güzel saçları var.* Leydi Lysa sağken, oğlunun saçlarını her gece bizzat fırçalardı ve kesilmeleri gerektiğinde kendisi keserdi. Leydi Lysa düştükten sonra, biri ne zaman elinde bir bıçakla Robert’a yaklaşsa, çocuk korkunç titreme krizleri geçirmişti ve Petyr çocuğun saçlarına dokunulmamasını emretmişti. Alayne bir bukleyi parmağına doladı, “Şimdi,” dedi, “Yataktan çıkıp seni giydirmemize izin verecek misin?”

“Yüz limonlu kek ve beş hikâye istiyorum!”

Popona yüz şaplak ve yüzüne beş tokat atmak istiyorum. Petyr burada olsaydı böyle davranmaya cesaret edemezdin. Küçük lord, üvey babasından çok korkuyordu. Alayne zorla gülümsedi. “Lordum nasıl isterse. Ama yıkanmadan, giyinmeden ve yola çıkmadan önce hiçbir şey alamazsın. Haydi, sabah bitmeden hazırlanalım.” Çocuğun elini tuttu ve onu yataktan çıkardı.

Fakat Alayne hizmetçileri çağıramadan önce, Tatlıbülbül kollarını Alayne’in boynuna doladı ve onu öptü. Küçük bir çocuğun beceriksiz öpücüğüydü. Robert Arryn’in yaptığı her şey beceriksizceydi. *Eğer gözlerimi kapatırsam, onun Çiçek Şövalyesi olduğunu hayal edebilirim.* Sör Loras bir zamanlar Sansa Stark’a bir gül vermişti ama onu hiç öpmemişti... ve Alayne Taş’ı hiçbir Tyrell hiçbir zaman öpmezdi. Alayne güzeldi ama yatağın yanlış tarafında doğmuştu.

Çocuğun dudakları onun dudaklarına değerken, Alayne kendini başka bir öpücüğü düşünürken buldu. Adamın zalim ağzı onun ağzına kapanırken kendisini nasıl hissettiğini hâlâ hatırlıyordu. Yeşil ateş gökyüzünü doldururken, adam karanlıkta Sansa’nın odasına gelmişti. *Bir şarkıyla bir öpücük aldı ve bana kanlı bir pelerinden başka bir şey bırakmadı.*

Artık önemi yoktu. O gün geçmişti, Sansa da öyle.

Alayne küçük lordu kendinden uzaklaştırdı. “Bu kadar yeter. Kapılar’a vardığımızda beni tekrar öpebilirsin, tabii sözünü tutarsan.”

Üstat Colemon, Maddy ve Gretchel’le birlikte dışarıda bekliyordu. Saçlarındaki dışkıyı yıkamış ve kıyafetini değiştirmişti. Robert’ın yaverleri de gelmişti. Terrance ve Gyles belanın kokusunu her zaman alırlardı.

Alayne hizmetçi kadınlara, “Lord Robert kendisini daha güçlü hissediyor,” dedi. “Lordun banyosu için sıcak su getirin ama onu haşlamamaya dikkat edin. Düğümleri açarken saçlarını çekmeyin, bundan nefret ediyor.” Yaverlerden biri kıs kıs güldü. “Terrance,” dedi Alayne,

“lordun binicilik kıyafetlerini ve en kalın pelerinini yatağın üstüne ser. Gyles, sen kırık lazımlığı temizleyebilirsin.”

Gyles Grafton yüzünü buruşturdu. “Ben temizlikçi değilim.”

“Leydi Alayne ne diyorsa onu yap, yoksa Lothor Brune yapmadığını duyar,” dedi Üstat Colemon. Koridor boyunca yürüyen ve sarmal merdivenden aşağı inen Alayne’i takip etti. “Yardımınız için minnettarım leydim,” dedi. “Ona nasıl davranacağınızı biliyorsunuz.” Duraksadı. “Lordun yanındayken herhangi bir titreme gözlemlediniz mi?”

“Elini tuttuğumda parmakları hafifçe titriyordu ama hepsi bu. Sütüne kötü bir şey kattığınızı söylüyor.”

“Kötü?” Colemon gözlerini kırpıştırdı ve adamın boğazındaki elma yukarı aşağı hareket etti. “Ben sadece... burnu kanıyor muydu?”

“Hayır.”

“İyi. Bu iyi.” Adam, saçma derecede uzun ve cılız olan boynunun üstündeki başını salladığında, üstat zinciri hafifçe şıngırdadı. “Bu iniş... lorda biraz haşhaş sütü verirsem iniş onun için çok daha güvenli olur leydim. Lordumuz uyuklarken, Mya Taş onu en sağlam ayaklı katırlarından birinin sırtına bağlar.”

“Kartal Yuvası Lordu, kendi dağından aşağı, bir arpa çuvalı gibi eşek sırtına bağlanmış halde inemez.” Alayne bu konuda kararlıydı. Robert’ın kırılganlığının ve korkaklığın gerçek boyutlarını açıkça sergileyemezlerdi, babası Alayne’i bu konuda uyarmıştı. *Keşke burada olsaydı. O ne yapılması gerektiğini bilirdi.*

Fakat Petyr Baelish, Lord Lyonel Corbray’in düğününe katılmak üzere Vadi’nin diğer ucuna gitmişti. Kırk küsur yaşında çocuksuz bir dul olan Corbray, Martı Kasabalı zengin bir tacirin on altı yaşındaki gürbüz kızıyla evleniyordu. Bu izdivaca bizzat Petyr aracı olmuştu. Gelinin çeyizinin şaşkınlık verici olduğu söyleniyordu; öyle olmalıydı, çünkü kız sıradan doğumluydu. Corbray’in tebaası da orada olacaktı; iki Lord Waxley, Grafton, Lynderly, bazı önemsiz lordlar, arazi sahibi şövalyeler ve... Petyr’la yakın zaman önce uzlaşmış olan Lord Belmore. Diğer İstidacı Lordlar’ın düğün töreninden uzak duracağı düşünülüyordu, bu yüzden Petyr’ın iştiraki elzemdi.

Alayne bütün bunları gayet iyi anlıyordu ama Petyr’ın yokluğu, Tatlıbülbül’ü güvenli bir şekilde indirme mesuliyetinin Alayne’e kaldığı anlamına geliyordu. “Lordumuza bir kupa tatlı süt verin,” dedi Alayne, Üstat Colemon’a. “Bu onun yolculuk sırasında titremesini engeller.”

“Daha üç gün önce bir kupa içti,” diye itiraz etti Colemon.

“Ve dün gece bir kupa daha istedi ama vermediniz.”

“Çok erkendi. Leydim, anlamıyorsunuz. Lord Savunucu’ya da söylediğim gibi, bir çimdik tatlıuyku titremelere engel olur lakin eti terk etmez, zaman içinde...”

“Eğer lordumuz bir titreme krizi geçirir de dağdan aşağı düşerse, zamanın hiçbir önemi kalmaz. Babam burada olsaydı, size Lord Robert’ı ne pahasına olursa olsun sakin tutmanızı emrederdi.”

“Deniyorum leydim, lakin krizler gitgide şiddetleniyor. Ve öyle inceldi ki artık lordu sülüklemeye cesaret edemiyorum. Tatlıuyku... lordun burnunun kanamadığından emin misiniz?”

“Burnunu çekiyordu,” diye kabul etti Alayne, “ama kan görmedim.”

“Lord Savunucu’yla konuşmalıyım. Bu ziyafet... inişin yorgunluğundan sonra akıllıca olur mu bilemiyorum.”

“Büyük bir ziyafet olmayacak,” dedi Alayne. “En fazla kırk konuk, Lord Nestor ve hanesi, Kapı Şövalyesi, birkaç önemsiz lord ve maiyetleri...”

“Lord Robert yabancılardan hoşlanmaz, bunu biliyorsunuz, üstelik içki, gürültü ve... *müzik* olacak. Müzik onu korkutuyor.”

“Müzik onu sakinleştiriyor,” diye düzeltti Alayne, “bilhassa yüksek arp. Robert *şarkı söylenmesine* katlanamıyor, annesi Marillion tarafından öldürüldüğünden beri.” Alayne bu yalanı öyle çok tekrar etmişti ki, artık olayı çoğunlukla bu şekilde hatırlıyordu; diğeri, ara sıra uykularını rahatsız eden kötü bir rüyadan ibaretti. “Lord Nestor’ın ziyafetinde şarkıcılar olmayacak. Sadece flütler ve kemanlar, dans için.” Müzik çalmaya başladığında Alayne ne yapacaktı? Bu, kalbiyle aklının farklı cevaplar verdiği rahatsız edici bir soruydu. Sansa dans etmeyi severdi ama Alayne... “Yola çıkmadan önce ona bir kupa tatlı süt verin, bir kupa da ziyafette, böylece sorun yaşamayız.”

“Pekâlâ.” Basamakların sonunda durdular. “Lakin bu son olmalı. Yarım yıl ya da daha uzun bir zaman için.”

“Bunu Lord Savunucu’yla konuşmalısınız.” Alayne kapıyı açıp dışarı çıktı ve avlunun karşısına geçti. Colemon mesul olduğu çocuk için en iyi olanı yapmak istiyordu, Alayne bunu biliyordu, fakat küçük Robert için en iyi olanla Lord Arryn için en iyi olan her zaman aynı değildi. Bunu Petyr söylemişti ve haklıydı. *Üstat Colemon sadece çocuğu düşünüyor ama babamla benim daha büyük meselelerimiz var.*

Avlu karla kaplıydı ve teraslarla kulelerden kristal mızraklara benzeyen buz saçakları sarkıyordu. Kartal Yuvası beyaz taşlardan inşa edilmişti ve kış battaniyesi kaleyi daha da beyaz yapmıştı. *Çok güzel,* diye düşündü Alayne, *çok ulaşılmaz.* Ne kadar çabalarsa çabalasın bu yeri sevemiyordu. Muhafızlar ve hizmetkârlar aşağı inmeden önce bile, kale bir lahit kadar boş görünüyordu ve Petyr uzaktayken daha da boş oluyordu. Marillion'dan beri burada kimse şarkı söylememişti. Kimse yüksek sesle gülmemişti. Tanrılar bile sessizdi. Kartal Yuvası'nda bir sept vardı ama rahip yoktu, bir tanrı korusu vardı ama yürek ağacı yoktu. Alayne sık sık, *burada hiçbir dua yanıt bulamaz,* diye düşünüyordu ama bazen kendini o kadar yalnız hissediyordu ki denemek zorunda kalıyordu. Ona yalnızca, yedi beyaz kulenin arasında dolaşıp iç çekerek ve şiddetiyle Ay Kapısı'nı titreterek rüzgâr cevap veriyordu. Kışın her şey daha da kötü olacaktı, Alayne bunu biliyordu. *Kışın, burası soğuk ve beyaz bir zindana dönüşecek.*

Buna rağmen, kaleden ayrılma fikri, onu en az Robert'ı korkuttuğu kadar korkutuyordu. Alayne sadece korkusunu daha iyi saklıyordu. Babası bir keresinde, korkmanın utanılacak bir şey olmadığını söylemişti, sadece korktuğunu göstermek utanç vericiydi. "Bütün insanlar korkuyla yaşar," demişti. Alayne buna inandığından emin değildi. Petyr Baelish hiçbir şeyden korkmuyordu. *Bunu sadece bana cesaret vermek için söyledi.* Alayne, kimliğinin açığa çıkma ihtimalinin çok daha büyük olduğu Ay Kapıları'nda cesur olmak zorunda kalacaktı. Petyr'ın saraydaki dostları, kraliçenin adamlarının İblis'i ve Sansa Stark'ı aradığını haber vermişti. Alayne buz kaplı taş basamaklardan inerken, *eğer beni bulurlarsa başımı kaybederim,* diye hatırlattı kendine. *Her daim Alayne olmalıyım, içimde ve dışımda.*

Lothor Brune vinç odasındaydı; her biri üç insanın sığabileceği kadar büyük olan altı meşe sepete, kıyafetlerle dolu sandıkları ve kumaş balyalarını yerleştiren gardiyan Mord'a ve iki hizmetkâr adama yardım ediyordu. Yüz seksen metre aşağıdaki yol kalesi Gök'e varmanın en kolay yolu, zincirli büyük bocurgatlardı; aksi halde insan, doğal yollarla oluşmuş taş bacadan aşağı inmek zorunda kalırdı. *Ya da Marillion'ın ve ondan önce Leydi Lysa'nın gittiği yolu kullanır.*

"Çocuk yataktan çıktı mı?" diye sordu Sör Lothor.

"Ona banyo yaptırıyorlar. Bir saat içinde hazır olur."

"Umalım da olsun. Mya öğleden sonraya kadar beklemez." Vinç odası ısıtılmıyordu, bu yüzden Brune'un nefesi her kelimeyle buharlaşıyordu.

“Bekler,” dedi Alayne. “Beklemek zorunda.”

“Bu kadar emin olmayın leydim. Mya’nın kendisi de yarı katır. Bence hayvanlarını tehlikeye atmaktansa, bizi burada açlığa terk eder.” Brune gülümsedi. *Mya Taş’tan bahsederken hep gülümsüyor.* Mya, Sör Lothor’dan çok daha gençti ama Petyr, Lord Corbray’le tacirin kızının evliliğini ayarlarken, genç kızların kendilerinden daha büyük adamlarla daha mutlu olduğunu söylemişti. “Masumiyet ve tecrübe kusursuz bir evlilik yaratır,” demişti.

Alayne, Mya’nın Sör Lothor’la ilgili ne düşündüğünü merak etti. Ezik burnu, köşeli çenesi ve yüne benzeyen gri saçlarıyla Brune’un yakışıklı bir adam olduğu söylenemezdi ama çirkin de değildi. *Sıradan fakat dürüst bir yüz.* Sör Lothor şövalyeliğe yükselmiş olmasına rağmen çok aşağı tabakadan geliyordu. Bir gece Alayne’e, Kahverengi Çukur’un Brunelar’ıyla akraba olduğunu söylemişti; Kırıkpençe Burnu’nda eski bir şövalye ailesi. “Babam öldüğünde onların yanına gittim,” diye itiraf etmişti Brune, “ama onların kanını taşımadığımı söylediler ve beni geri çevirdiler.” Ondan sonra neler olduğunu anlatmamıştı ama silah kullanmayı zor yoldan öğrendiğini belirtmişti. Ayıkken sessiz fakat güçlü bir adamdı. *Petyr onun sadık biri olduğunu söylüyor ve ona kimseye güvenmediği kadar güveniyor.* Alayne, Brune’un Mya Taş gibi bir piç için iyi bir eş olacağını düşündü. *Eğer Mya babası tarafından ikrar edilmiş olsaydı işler değişirdi ama edilmemiş. Maddy’nin söylediğine göre bakire de değil.*

Mord kamçısını şaklattı ve öküzlerin ilk çifti bir daire içinde hantalca yürüyerek bocurgatı döndürmeye başladı. Zincir, taşa sürtünüp şıngırdayarak boşaldı, meşe sepet sallandı ve Gök’e doğru uzun inişine başladı. *Zavallı öküzler,* diye düşündü Alayne. Mord aşağı inmeden önce hayvanların boğazını kesecek ve onları şahinlere bırakacaktı. Kartal Yuvası tekrar açıldığında, hayvanlardan artakalanlar bahar ziyafeti için kızartılacaktı, tabii bozulmadılarsa. Yaşlı Gretchel’in iddiasına göre, bol miktarda donmuş et, bereketli bir yaz mevsiminin habercisiydi.

“Leydim,” dedi Sör Lothor, “bilseniz iyi olur, Mya yukarı tek başına gelmedi. Yanında Leydi Myranda var.”

“Ah.” *Sırf tekrar sşağı inmek için neden onca yol katedip yukarı tırmanmış?* Myranda Royce, Lord Nestor’ın kızıydı. Sansa, Leydi Lysa ve Lord Petyr’la birlikte Kartal Yuvası’na çıkarken Ay Kapıları’nı ziyaret etmişti fakat Myranda o sırada kalede değildi. Bununla birlikte, Alayne, Kartal Yuvası’nın askerlerinden ve hizmetçilerinden kızla ilgili çok şey

duymuştu. Leydi Myranda'nın annesi uzun zaman önce ölmüştü, kaleyi babası adına o çekip çeviriyordu ve dedikodulara göre, Myranda evdeyken kale çok daha canlı bir yer oluyordu. Petyr, Alayne'i, "Er ya da geç Myranda Royce'la tanışmak zorunda kalacaksın," diye uyarmıştı. "Tanıştığında dikkatli ol. Myranda neşeli aptalı oynamayı sever ama o maskenin altında babasından daha kurnazdır. Onun etrafındayken diline dikkat et."

Edeceğim, diye düşündü Alayne, *ama dikkat etmeye bu kadar erken başlamam gerekeceğini bilmiyordum.* "Robert mutlu olacak." Küçük lord, Myranda Royce'tan hoşlanıyordu. "Müsaadenizle sör. Eşyalarımı toplamam gerek." Alayne odasına çıkan basamakları son bir kez tırmandı. Pencereler kapatılmış ve sürgülenmiş, mobilyalar örtülmüştü. Alayne'in bazı eşyaları daha önce aşağı taşınmıştı, geri kalanlar kaldırılmıştı. Leydi Lysa'nın bütün ipeklileri ve kürkleri, Alayne'in ince ketenleri ve pelüşlü kadifeleri, Myr dantelleri ve işlemeli kıyafetleri; hepsi yukarıda kalacaktı. Alayne aşağıda mütevazı bir şekilde giyinmeliydi; mütevazı doğumlu bir kıza yakışan buydu. *Önemli değil,* dedi kendine. *En iyi kıyafetlerimi giymeye burada bile cesaret edemedim.*

Gretchel yatağın örtülerini kaldırmış ve Alayne'in kıyafetlerinin geri kalanını dışarı çıkarmıştı. Alayne halihazırda iki kat iç çamaşırı ve yün çoraplar giyiyordu. Şimdi kuzu yününden yapılmış bir üstlük ve başlıklı bir kürk pelerin giydi. Pelerinin yakasını Petyr'ın hediyesi olan mineli bir alaykuşuyla tutturdu. Bir kaşkolü ve binici çizmelerine uygun kürk astarlı deri eldivenleri de vardı. Alayne her şeyi giydiğinde, kendisini bir ayı yavrusu kadar şişman ve tüylü hissetti. *Dağda bu kıyafetler için şükredeceğim,* diye hatırlattı kendine. Dışarı çıkmadan önce son bir kez odasına baktı. *Burada güvendeydim,* diye düşündü, *ama aşağıda...*

Vinç odasına döndüğünde, Mya Taş'ı Lothor Brune ve Mord'la birlikte sabırsızca beklerken buldu. *Bizi neyin bu kadar oyaladığını görmek için sepetle yukarı çıkmış olmalı.* ince, uzun ve kuvvetli Mya, gümüşi örgü zırhının altına giydiği eski deriler kadar serti. Bir kuzgunun kanadı kadar siyah olan saçları öyle kısa ve dağınıktı ki bir hançerle kesilmiş gibi görünüyordu. Mya'nın en güzel yeri gözleriydi, iri ve mavi. *Bir kız gibi giyinirse güzel olabilir.* Alayne, Sör Lothor'un, Mya'yı deriler ve çelikler içinde mi beğendiğini yoksa onu danteller ve ipekliler içinde mi düşlediğini merak etti. Mya, babasının bir keçi annesinin de bir baykuş olduğunu söylemekten hoşlanıyordu ama Alayne gerçek hikâyeyi Maddy'den

öğrenmişti. Şimdi kıza bakarken, *evet*, diye düşündü, *bunlar onun gözleri, bu gür ve siyah saçlar Renly'nin saçları.*

"Lord nerede?" diye sordu piç kız.

"Lordumuz yıkanıp giyinecek."

"Biraz acele etmeli. Hava soğuyor, hissetmiyor musunuz? Güneş batmadan önce Kar'ın altına inmeliyiz."

"Rüzgâr ne kadar kötü?" diye sordu Alayne.

"Daha kötü olabilirdi... ve olacak, hava karardıktan sonra." Mya, gözüne düşen bir tutam saçı geri itti. "Eğer lord biraz daha yıkanırsa, kış boyunca burada tıkılı kalacağız ve birbirimizden başka yiyecek bir şeyimiz olmayacak."

Alayne ne cevap vereceğini bilmiyordu, neyse ki Robert Arryn'in gelişi onu kurtardı. Küçük lord gök mavisi kadifeler giymiş, safir taşlı altın bir zincir takmış ve omzuna ayı kürkü bir pelerin almıştı. Lordun yaverleri, yere sürünmemesi için pelerinin eteklerini tutuyordu. İçi sincap kürküyle kaplı, gri renkli, eski püskü bir cübbe giyen Üstat Colemon onlara eşlik ediyordu. Gretchel ve Maddy de fazla geride değildi.

Robert, soğuk rüzgârı yüzünde hissettiğinde ürkerek geriledi ama arkasında Terrance ve Gyles vardı, kaçamadı. "Lordum," dedi Mya, "benimle aşağı iner misiniz?"

Çok kaba, diye düşündü Alayne. *Robert'ı bir gülümsemeyle karşılayabilirdi, ona ne kadar güçlü ve cesur göründüğünü söyleyebilirdi.*

"Ben Alayne'i istiyorum," dedi Lord Robert. "Sadece onunla giderim."

"Sepet üçümüzü de alabilir."

"Ben sadece Alayne'i istiyorum. Sen katır gibi kokuyorsun."

"Nasıl isterseniz." Mya'nın yüzünde herhangi bir duygu yoktu.

Bocurgat zincirlerinin bazısı hasır küfelere, diğerleri de büyük meşe sepetlere bağlıydı. Meşe sepetlerin en büyüğü Alayne'den daha uzundu, demir kasnakları ve koyu kahverengi sağlam çıtaları vardı. Buna rağmen, Robert'ın sepete girmesine yardım ederken Alayne'in kalbi ağzındaydı. Kapak kapandığında Alayne ve Robert'ın etrafı ahşapla çevrildi, sepetin sadece tepesi açıktı. *Böylesi daha iyi*, dedi Alayne kendine, *aşağı bakamayız.* Aşağıda sadece Gök ve gök vardı. Yüz seksen metre gök. Alayne kendini, teyzesinin düşüşünün ne kadar sürdüğünü merak ederken buldu. *Hayır, bunu düşünmemeliyim. Düşünmemeliyim!*

"ÇEKİLİN!" diye bağırdı Sör Lothor. Biri sepeti sertçe itti. Sepet sarsılıp yana yattı, yere sürtündü, sonra serbestçe sallandı. Alayne, Mord'un

kamçısının şaklamasını ve zincirin şıngırtısını duydu. İniş başladı; önce kesik kesik ve sarsıntılı, sonra daha rahat bir şekilde. Robert'ın yüzü solgundu, gözleri şişti ama elleri titremiyordu. Yukarıdaki Kartal Yuvası gitgide küçüldü. Alt katlardaki gökyüzü hücreleri, kaleyi bir bal peteği gibi gösteriyordu. *Buzdan yapılmış bir bal peteği*, diye düşündü Alayne, *kardan yapılmış bir kale.* Sepetin çevresinde ıslık çalan rüzgârı duyabiliyordu.

Otuz metre aşağıda ani bir boraya yakalandılar. Sepet iki yana sallandı, havada döndü ve dağın kayalık yüzüne çarptı. Alayne'le Robert'ın başına buz ve kar parçaları yağdı, meşe gerilip çatırdadı. Robert inleyerek Alayne'e yapıştı, başını onun göğüslerinin arasına gömdü.

Çocuğun titrediğini hissettiğinde, "Lordum çok cesur," dedi Alayne. "Ben korkumdan konuşamıyorum ama sen hiç korkmuyorsun."

Çocuğun başıyla onayladığını hissetti. "Kanatlı Şövalye cesurdu, ben de cesurum," diye böbürlendi Robert, Alayne'in elbisesine. "Ben bir *Arryn*'im."

"Tatlıbülbül'üm bana sıkı sıkı sarılır mı acaba?" diye sordu Alayne, halbuki çocuk ona öyle sıkı sarılıyordu ki Alayne zor nefes alıyordu.

"Eğer istersen," diye fısıldadı Robert. Ve birbirlerine sımsıkı tutunarak Gök'e doğru inmeye devam ettiler.

Sepetin kapağı, Alayne'le Robert'ın yol kalesinin içine çıkması için açıldığında, *buna kale demek, bir tuvaletin zeminindeki su birikintisine göl demek gibi bir şey*, diye düşündü Alayne. Gök, eski taşlardan inşa edilmiş hilal şekilli bir duvardan ibaretti, bir kaya çıkıntısını ve bir mağaranın esneyen ağzını çevreliyordu. Duvarın iç tarafında ambarlar, ahırlar, doğal yollarla oluşmuş bir antre ve Kartal Yuvası'na çıkan tutamaklar vardı. Duvarın iç tarafında, zemin kırık taşlarla ve büyük kaya parçalarıyla kaplıydı. Toprak rampalar duvara erişim sağlıyordu. Yüz seksen metre yukarıdaki Kartal Yuvası öyle küçük görünüyordu kı Alayne kaleyi eliyle saklayabiliyordu, ama aşağıda yeşil ve altın renkli Vadi uzanıyordu.

Yol kalesinin içinde, iki katır seyisi ve Leydi Myranda Royce'la birlikte yirmi katır onları bekliyordu. Lord Nestor'ın kızının kısa boylu, etli butlu, Mya Taş'ın yaşlarında bir kadın olduğu anlaşıldı. Fakat Mya sırım gibiyken; Myranda yumuşak bedenli, tatlı kokulu, geniş kalçalı, kalın belli ve had safhada iri göğüslüydü. Kadının kestane rengi gür bukleleri; kırmızı yanaklarını, küçük ağzını ve hayat dolu kahverengi gözlerini çerçeveliyordu. Robert temkinli adımlarla sepetten çıktığında, Myranda

karların içinde diz çöktü ve çocuğun elleriyle yanaklarını öptü. “Lordum,” dedi, “nasıl da *büyümüşsün!*”

“Büyümüş müyüm?” dedi Robert mutlu bir ses tonuyla.

“Yakında benden daha uzun olacaksın,” diye yalan söyledi leydi. Ayağa kalktı ve eteğindeki karları silkeledi. “Ve sen de Lord Savunucu’nun kızı olmalısın,” diye ekledi, sepet tekrar Kartal Yuvası’na çıkıyordu. “Güzel olduğunu duymuştum. Görüyorum ki doğruymuş.”

Alayne dizlerini bükerek reverans yaptı. “Leydim çok nazik.”

“Nazik?” Myranda güldü. “Bu çok sıkıcı olurdu. Ben edepsizliğe meyilliyim. Aşağı inerken bana bütün sırlarını anlatmalısın. Sana Alayne diyebilir miyim?”

“Nasıl isterseniz leydim.” *Ama benden sır alamazsın.*

“Ben Kapılar’da leydiyim ama dağda bana Randa diyebilirsin. Kaç yaşındasın Alayne?”

“On dört leydim,” dedi Alayne. Alayne Taş’ın Sansa Stark’tan büyük olması gerektiğine karar vermişti.

“*Randa.* Benim on dört yaşımın üstünden yüz yıl geçmiş gibi geliyor. Nasıl da masumdum. Sen hâlâ masum musun Alayne?”

Alayne kızardı. “Siz bunu... evet, elbette.”

“Kendini Lord Robert’a mı saklıyorsun?” diye dalga geçti Leydi Myranda. “Yoksa seni hayal eden gayretli bir yaver mi var?”

“Hayır,” dedi Alayne, aynı anda Robert, “O benim arkadaşım. Terrance ve Gyles onu alamazlar,” dedi.

O sırada ikinci sepet geldi ve yumuşak bir şekilde, donmuş bir kar yığınının üstüne indi. Üstat Colemon, Terrance ve Gyles’la birlikte sepetten çıktı. Bir sonraki sepet Maddy’yi, Gretchel’i ve Mya Taş’ı getirdi. Piç kız, idareyi eline almakta hiç gecikmedi. “Dağda düğüm olmak istemeyiz,” dedi diğer katırcılara. “Ben, Lord Robert ve eşlikçilerini alacağım. Ossy, sen Sör Lothor’u ve diğerlerini getireceksin ama benim bir saat arkamdan geleceksin. Havuç, sen sandıklardan ve kutulardan sorumlusun.” Robert Arryn’e döndü, siyah saçları rüzgârla uçuşuyordu. “Bugün hangi katırı sürmek istersiniz lordum?”

“Hepsi pis kokuyor. Griyi alacağım, kulağı kesik olanı. Alayne’in benim yanımda yolculuk etmesini istiyorum. Myranda’nın da.”

“Yolun yeterince geniş olduğu yerlerde. Gelin lordum, sizi katırınıza bindirelim. Havada kar kokusu var.”

Yola çıkmak için hazır olmaları yarım saatlerini daha aldı. Herkes katırlara bindiğinde, Mya sert bir emir verdi ve Gök' ün silahlı askerleri kapıları açtı. Mya kafilenin en önündeydi, ayı kürkü pelerinine sarınmış Lord Robert, Mya'nın hemen arkasındaydı, Alayne ve Myranda Royce onları takip ediyordu, onların da arkasında Gretchel, Maddy, Terrance Lynderly ve Gyles Grafton vardı. Üstat Colemon en gerideydi, şifalı bitkilerini ve iksirlerini taşıyan ikinci bir katır yürütüyordu.

Duvarların dışında, rüzgâr sertleşti. Burası ağaç hattının üstünde kalıyordu ve kafileyi hava şartlarına maruz bırakıyordu. Alayne bu kadar kalın giyindiği için memnundu, pelerini arkasında gürültüyle dalgalanıyordu, başlığı ani bir borayla geri uçtu. Alayne güldü ama birkaç metre önündeki Lord Robert eyerinde eğilip bükülerek, "Çok soğuk," dedi. "Geri dönmeli hava biraz daha sıcak olana kadar beklemeliyiz."

"Vadi zemininde hava daha sıcak olacak lordum," dedi Mya. "Oraya vardığımızda göreceksiniz."

Robert, "Görmek *istemiyorum,*" dedi ama Mya bunu hiç umursamadı.

Takip ettikleri yol, dağın yamacına oyulmuş eğri büğrü taş basamaklardan oluşuyordu ama katırlar yolun her santimi biliyordu. Alayne bundan memnundu. Sayısız mevsimin getirdiği buzlanma ve çözülme, taşların yer yer kırılmasına sebep olmuştu. Yolun iki yanındaki kayalara kör edici beyazlıkta kar yığınları tutunmuştu. Güneş parlaktı, gökyüzü maviydi ve havada özgürce süzülen kartallar vardı.

Yamacın en dik olduğu yer burasıydı, basamaklar doğrudan aşağı inmek yerine kıvrılarak ilerliyordu. *Dağa Sansa Stark çıktı ama aşağı Alayne Taş iniyor.* Bu tuhaf bir düşünceydi. Yukarı çıkarken, Mya onu sadece önündeki yola bakması için uyarmıştı. "Yukarı bak, aşağı değil," demişti... ama iniş sırasında bu mümkün değildi. *Gözlerimi kapatabilirim. Katır yolu biliyor, bana ihtiyacı yok.* Fakat bu, Sansa Stark'ın yapacağı türden bir şeydi, o korkak kızın yapacağı türden bir şey. Alayne daha olgun bir kadındı ve bir piç kadar cesurdu.

Önce tek sıra halinde yol alıyorlardı ama aşağı indikçe yol genişledi ve Myranda Royce, Alayne'in yanına geldi. "Babandan bir mektup aldık," dedi, öyle kayıtsızca konuşmuştu ki rahibesiyle birlikte oturmuş iğne işi yapıyordu sanki. "Eve dönmek için yola çıktığını ve sevgili kızını görmek için sabırsızlandığını söylüyor. Lyonel Corbray yeni eşinden memnunmuş, kızın çeyizinden daha da memnunmuş. *Umarım* Lord Lyonel hangisini yatağa götüreceğini biliyordur. Lord Petyr'ın yazdığına göre Leydi

Waynwood, Dokuzyıldız Şövalyesi'yle birlikte düğün ziyafetine gelmiş ve herkesi şaşkına çevirmiş."

"Anya Waynwood? Gerçekten mi?" Görünüşe göre İstidacı Lordlar altıdan üçe inmişti. Dağdan aşağı indiği gün, Lord Petyr, Symond Templeton'ı kendi tarafına çekeceğinden emindi ama Leydi Waynwood'dan şüpheliydi. "Başka havadisler var mı?" Kartal Yuvası o kadar ıssız bir yerdi ki, Alayne dışarıdaki dünyadan herhangi bir haber almak için can atıyordu.

"Babandan yok lakin başka kuşlar geldi. Savaş devam ediyor, burası hariç her yerde. Nehirova teslim oldu ama Ejderha Kayası ve Fırtına Burnu, Lord Stannis adına direnmeye devam ediyor."

"Leydi Lysa bizi savaşın dışında tutarak akıllıca davrandı."

Myranda alay eder gibi gülümsedi. "Evet, o iyi leydi tam bir akıl timsaliydi." Eyerinde kıpırdandı. "Katırlar neden bu kadar kemikli ve huysuz olmak zorunda? Mya onları yeterince beslemiyor. Şöyle şişman bir katırın sırtında yolculuk etmek daha rahat olurdu. Yeni bir Yüce Rahip'imiz var, bunu biliyor muydun? Ah, Gece Nöbetçileri'nin de bir çocuk kumandanı oldu, Eddard Stark'ın piç oğlu."

Şaşkınlıkla, "Jon Kar?" deyiverdi Alayne.

"Kar? Evet, adı Kar olmalı sanırım."

Alayne, Jon'u asırlardır düşünmemişti. Jon onun sadece üvey kardeşiydi ama yine de... Robb, Bran ve Rickon ölmüşken, Jon ona kalan son erkek kardeşti. *Şimdi ben de piçim, tıpkı Jon gibi. Ah, onu bir kez daha görmek ne güzel olurdu.* Bu mümkün değildi elbette. Alayne Taş'ın kardeşi yoktu, ne gayrimeşru ne de diğer şekilde.

"Kuzenim Bronz Yohn, Taşyazı'da bir meydan dövüşü müsabakası düzenledi," diye devam etti Myranda Royce. "Maksat, Vâris Harry'ye onur kazandırmaktı, işe yaradı."

"Vâris Harry?"

"Leydi Waynwood'un muhafızı. Harrold Hardyng. Ona artık *Sör* Harry dememiz gerekiyor sanırım. Bronz Yohn onu şövalye yaptı."

"Ah." Alayne'in kafası karışmıştı. Leydi Waynwood'un muhafızı neden onun vârisi olurdu ki? Leydinin kendi oğulları vardı. Oğullarından biri Kanlı Kapı Şövalyesi Sör Donnel'dı. Alayne aptal görünmek istemedi, bu yüzden sadece, "Umarım muteber bir şövalye olur," dedi.

Leydi Myranda güldü. "Umarım frengi kapar. Sıradan bir kadından peydahladığı piç bir kızı var. Lord babam beni Harry ile evlendirmeyi umuyordu ama Leydi Waynwood bunu duymayı bile reddetti. Uygunsuz

bulduğu ben miydim yoksa çeyizim miydi bilemiyorum.” İç geçirdi. “Yeni bir kocaya ihtiyacım var. Bir zamanlar kocam vardı ama onu öldürdüm.”

“Öldürdünüz mü?” dedi Alayne şaşkınlıkla.

“Eh, evet. Üstümde öldü. Doğrusunu söylemek gerekirse, *içimde.* Evlilik yatağında neler olup bittiğini biliyorsundur umarım?”

Alayne, Tyrion’ı düşündü. Tazı’yı ve öpücüğünü düşündü. Başıyla onayladı. “Dehşet verici bir şey olmalı leydim. Orada... yani o sizi...”

“...düzerken mi?” Myranda omuzlarını silkti. “Rahatsız edici olduğu kesin. Nezaketsizlik olduğunu söylemeye bile gerek yok. İçime bir çocuk koyma inceliğini bile göstermedi. Yaşlı adamların zayıf tohumları olur. İşte buradayım, bir dul, ama az kullanılmış. Harry’nin karşısı na benden çok daha kötüleri çıkabilirdi. Çıkacak da. Büyük ihtimalle, Leydi Waynwood onu torunlarından biriyle evlendirecek. Ya da Bronz Yohn’un torunlarından biriyle.”

“Siz öyle diyorsanız leydim.” Alayne, Petyr’ın uyarısını hatırladı.

“*Randa.* Hadi ama, söyleyebilirsin. Ran. Da.”

“Randa.”

“Böylesi çok daha iyi. Sana bir özür borçluyum sanırım. Korkunç bir sürtük olduğumu düşüneceksin biliyorum ama şu güzel çocuk Marillon’la yattım. Onun bir canavar olduğunu bilmiyordum. Çok güzel şarkı söylüyordu ve parmaklarıyla çok tatlı şeyler yapıyordu. Leydi Lysa’yı Ay Kapısı’ndan aşağı iteceğini bilseydim onu asla yatağıma almazdım. Prensip olarak, canavarlarla yatmam.” Randa, Alayne’in yüzünü ve göğüslerini inceledi. “Sen benden daha güzelsin ama benim göğüslerim daha büyük. Üstatlar, büyük göğüslerin küçük göğüslerle aynı miktarda süt ürettiğini söylüyor ama ben buna inanmıyorum. Küçük göğüslü bir sütanne gördün mü hiç? Göğüslerin senin yaşındaki bir kız için yeterli, lakin piç göğüsleri oldukları için, onlarla ilgili endişelenmeme gerek yok.” Myranda katırını Alayne’e yaklaştırdı. “Mya’nın bakire olmadığını biliyorsun sanırım?”

Biliyordu. Bir seferinde, Mya yukarı erzak getirdiğinde, şişman Maddy bunu Alayne’in kulağına fısıldamıştı. “Maddy söyledi.”

“Tabii ki söyledi. Maddy’nin ağzı kalçaları kadar büyük ve onun kalçaları *dağ gibi.* Mychel Redfort’tu. Eskiden Lyn Corbray’in yaveriydi. *Gerçek* bir yaverdi, Sör Lyn’in şimdiki yaveri olan yontulmamış delikanlı gibi değildi. Lyn’in onu sikke kazanmak için aldığı söyleniyor. Mychel, Vadi’deki genç kılıç adamlarının en iyisiydi, yiğitti... ya da zavallı Mya öyle olduğunu düşündü; ta ki Mychel, Bronz Yohn’un kızıyla evlenene kadar.

Lord Horton'ın ona seçim hakkı vermediğinden eminim ama yine de, Mychel'in Mya'ya yaptığı şey zalimlikti."

"Sör Lothor, Mya'dan hoşlanıyor." Alayne, yirmi basamak aşağıdaki kıza baktı. "Aslında hoşlanmaktan öte bir şey."

"Lothor *Brune?*" Myranda tek kaşını kaldırdı. "Mya bunu biliyor mu?" Bir cevap almak için beklemedi. "Zavallı adam, hiç şansı yok. Babam Mya için bir eş bulmayı denedi ama Mya kabul etmedi. O yarı katırdır."

Alayne kendine rağmen, Randa'ya ısındığını hissediyordu. Zavallı Jeyne Poole'dan beri dedikodu yapacağı bir arkadaşı olmamıştı. "Sizce Sör Lothor onu olduğu gibi mi seviyor? Yani örgü zırhların ve derilerin içinde?" diye sordu kıza, "Yoksa onu ipeklerin ve kadifelerin içinde mi hayal ediyor?"

"O bir erkek. Mya'yı çıplak hayal ediyor."

Yine yüzümü kızartmaya çalışıyor.

Leydi Myranda, Alayne'in düşüncelerini duymuş olmalıydı. "Kızardığında pembenin hoş bir tonuna dönüşüyorsun. Ben kızardığımda elma gibi görünüyorum. Gerçi yıllardır kızarmadım." Alayne'e doğru eğildi. "Baban tekrar evlenmeyi düşünüyor mu?"

"Babam?" Alayne bunu hiç düşünmemişti. Petyr'ın yeniden evlenmesi fikri onu rahatsız etti. Kendini, Ay Kapısı'ndan aşağı yuvarlanan Leydi Lysa'nın yüz ifadesini hatırlarken buldu.

"Lord Petyr'ın Leydi Lysa'ya nasıl bağlı olduğunu hepimiz biliyorduk," dedi Myranda, "lakin sonsuza dek yas tutamaz. Kederinden kurtulmak için genç ve güzel bir eşe ihtiyacı var. Vadi'deki bakirelerin yarısı onunla seve seve evlenir. Kim bizim cesur Lord Savunucu'muzdan daha iyi bir koca olabilir? Gerçi, *Serçeparmak*'tan daha iyi bir ismi olsun isterdim. Ne kadar küçük? Biliyor musun?"

"Parmağı mı?" Alayne yine kızardı. "Ben... ben hiç..."

Leydi Myranda öyle yüksek sesli bir kahkaha attı ki, Mya Taş dönüp onlara baktı. "Dert etme Alayne, yeterince büyük olduğundan eminim."

Rüzgârla oluşmuş bir kemerin altından geçtiler. Beyaz kayaya tutunmuş uzun buz saçaklarından süzülen sular başlarına damladı. Kemerden sonra patika daraldı ve otuz metre boyunca keskin bir eğimle aşağı indi. İnişin bu bölümündeki diklik, Alayne'in eyerine iyice yapışmasına sebep oldu. Basamaklar, bu yolu kullanan katırların demir nallarıyla pürüzsüzleşmiş ve içi çukur taş kâselere benzemişti. Kâselerin dibini dolduran su öğle güneşinde altın gibi parlıyordu. *Şimdi su,* diye düşündü Alayne, *ama*

karanlık çöktüğünde buza dönüşecek. Mya Taş ve Lord Robert, eğimin tekrar düzleştiği kaya çıkıntısına varmak üzereydi. Alayne onlara bakmaya çalıştı, sadece onlara. *Düşmeyeceğim,* dedi kendi kendine. *Mya'nın katırı beni oraya götürecek.* Alayne, bir rüzgâr girdabının içinde sarsılıp zıplayarak basamak basamak aşağı indi. İniş, bir ömür sürmüştü sanki.

Sonra birdenbire Alayne, Mya Taş ve küçük lordla birlikte aşağıdaydı, eğri büğrü bir kaya yükseltisinin altında toplanmışlardı. İleride, iki tepe arasında doğal yollardan oluşmuş eyer şekilli taş bir geçit uzanıyordu, dar ve buzluydu. Alayne, eteklerini çekiştiren rüzgârın çığlığını duyabiliyordu. Buraya doğru çıktığı zamandan hatırlıyordu. Taş eyerden o zaman da korkmuştu, şimdi de korkuyordu. Mya neşeli bir sesle, "Göründüğünden daha geniştir," diyordu Lord Robert'a. "Eni bir metre, boyu da sekiz metreden uzun değil, korkacak bir şey yok."

"Korkacak bir şey yok," dedi Robert. Elleri titriyordu.

Ah hayır, diye düşündü Alayne. *Lütfen. Burada olmaz. Şimdi olmaz.*

"Katırları karşıya yürütmek en iyisi," dedi Mya. "Eğer lordum müsaade ederse, önce kendi katırımı götüreceğim ve sonra onunkini almak için geri döneceğim." Lord Robert cevap vermedi. Kırmızı gözleriyle dar geçide bakıyordu. "Hemen döneceğim lordum," dedi Mya, ama Alayne çocuğun onu duyduğundan bile şüpheliydi.

Piç kız, katırını kaya yükseltisinin altındaki korunaklı yerden yürüterek çıkardığında, rüzgârın dişleri kızı yakaladı. Mya'nın pelerini havalandı, Mya bir an uçurumdan aşağı düşecekmiş gibi göründü ama bir şekilde dengesini tekrar buldu ve yürümeye devam etti.

Alayne, Robert'ın titremesini durdurmak için çocuğun eldivenli elini tuttu. "Tatlıbülbül," dedi, "korkuyorum. Elimi tut ve karşıya geçmeme yardım et. *Senin* korkmadığını biliyorum."

Çocuk ona baktı; gözbebekleri, yumurta kadar büyük gözaklarındaki küçük ve karanlık iğne delikleriydi. "Korkmuyor muyum?"

"Sen korkmazsın. Sen benim kanatlı şövalyemsin, Sör Tatlıbülbül."

"Kanatlı Şövalye uçabiliyordu," diye fısıldadı Robert.

"Dağlardan daha yükseklere." Alayne çocuğun elini sıktı.

Leydi Myranda, uzun kaya yükseltisinin yanında onlara katıldı. Neler olduğunu gördüğünde, "Uçabiliyordu," diye tekrar etti.

"Sör Tatlıbülbül," dedi Robert. Alayne, Mya Taş'ın dönmesini bekleyemeyeceğini biliyordu. Çocuğun katırdan inmesine yardım etti, birlikte taş eyerin üstüne yürüdüler, pelerinleri rüzgârla savruluyordu.

Etraflarında yalnızca boş hava ve gökyüzü vardı. Eyerin her iki yanı da uçurumdu. Zemin buzluydu ve kırık kaya parçaları insanın bileğini burkmak için bekliyordu. Rüzgâr vahşice uluyordu. *Sesi kurt gibi,* diye düşündü Sansa. *Hayalet bir kurt, dağlar kadar büyük.*

Sonra geçidin diğer tarafındaydılar, Mya Taş gülüyor ve Robert'ı kucaklıyordu. "Dikkatli ol," dedi Alayne kıza. "Çırpınırken sana zarar verebilir. Bunu yapabileceğini düşünmezsin ama yapabilir." Robert'ı soğuk rüzgârdan koruyacak bir kaya yarığı buldular. Mya diğer insanları karşıya geçirmek için geri giderken, Alayne Robert'ın titremesi geçene kadar onun yanında kaldı.

Kar'da onları yeni katırlar ve sıcak yemek bekliyordu; soğanlı keçi yahnisi. Alayne yemeğini Mya ve Myranda'yla birlikte yedi. "Demek güzel olduğun kadar cesursun da," dedi Myranda.

"Hayır." Bu iltifat Alayne'in yüzünü kızarttı. "Değilim. Çok korktum. Lord Robert olmasaydı o eyerden geçemezdim." Mya Taş'a döndü. "Az kalsın düşüyordun."

"Yanılıyorsunuz. Ben asla düşmem." Mya'nın saçları yanağına düşmüş ve tek gözünü kapatmıştı.

"Az kalsın, dedim. Seni gördüm. Korkmadın mı?"

Mya başını iki yana salladı. "Çok küçükken beni havaya fırlatan bir adam vardı. Adamın boyu gökyüzü kadar uzundu, beni öyle yükseğe fırlatırdı ki uçtuğumu düşünürdüm. İkimiz de gülerdik, öyle çok gülerdik ki zor nefes alırdım ve sonunda altımı ıslatırdım. Adam buna daha çok gülerdi. O beni havaya fırlatırken hiç korkmazdım. Beni mutlaka yakalayacağını bilirdim." Saçlarını geri itti. "Sonra gitti. Erkekler gelir ve gider. Yalan söylerler, ölürler ya da seni terk ederler. Ama dağ bir erkek değildir ve taş dağın kızıdır. Babama güveniyorum, katırlarıma güveniyorum. Ben düşmem." Elini keskin bir kaya parçasına dayayıp ayağa kalktı. "Yemeğinizi bitirseniz iyi olur. Hâlâ uzun bir yolumuz var ve fırtına kokusu alıyorum."

Onlar Taş'tan ayrılırken kar yağmaya başladı. Taş, Kartal Yuvası'na çıkan patikayı koruyan üç yol kalesinin en aşağıda ve en büyük olanıydı. Hava kararmaya başlamıştı. Leydi Myranda geri dönmelerini ve geceyi Taş'ta geçirmelerini önerdi ama Mya onu dinlemedi. "Sabaha, karın derinliği beş metreyi bulabilir ve basamaklar katırlarım için bile tehlikeli olur," dedi. "Yola devam etmemiz gerek. Temkinli bir şekilde ilerleriz."

Ve öyle yaptılar. Taş'ın altında, basamaklar daha geniş ve daha alçaktı, Devin Mızrağı'nın yamaçlarını örten uzun çamların ve gri yeşil muhafız ağaçlarının arasında dolaşıyorlardı. Katırlar yoldaki her kökü ve her taşı biliyormuş gibi görünüyordu, onların unuttuklarını da piç kız hatırlıyordu. Yağan karın arasından Ay Kapıları'nın ışıklarını gördüklerinde gecenin yarısı geçmişti. Yolculuklarının son bölümü en huzurlu bölümdü. Kar sabit bir şekilde yağıyor ve bütün dünyaya beyaz bir pelerin giydiriyordu. Katırın hareketiyle öne arkaya sallanan Tatlıbülbül eyerinde uyukluyordu. Leydi Myranda bile esniyor ve yorgunluktan şikâyet ediyordu. "Hepiniz için daireler hazırlandı," dedi Alayne'e, "ama bu gece yatağımı paylaşmak istersen, yatağım dört kişinin sığacağı kadar büyük."

"Onur duyarım leydim."

"*Randa.* Bu kadar yorgun olduğum için kendini şanslı say. Genelde, yatağımı paylaşan leydiler yastık vergisi ödemek ve yaptıkları bütün edepsiz şeyleri anlatmak zorundadırlar."

"Ya edepsiz bir şey yapmadılarsa?"

"O zaman, yapmak istedikleri bütün edepsiz şeyleri itiraf etmek zorunda kalırlar," dedi Myranda. "Sen değil elbette, şu pembe yanaklarına ve mavi gözlerine bakınca bile ne kadar iffetli olduğunu görebiliyorum." Tekrar esnedi. "Umarım ayakların sıcaktır. Soğuk ayaklı yatak arkadaşlarından nefret ediyorum."

Sonunda Ay Kapıları'na vardıklarında Leydi Myranda da uyukluyordu ve Alayne leydinin yatağını düşlüyordu. *Kuş tüyü bir yatak olacak,* dedi kendine, yumuşak, sıcak ve kürk örtülü. *Uyuduğumda güzel bir rüya göreceğim, uyandığımda havlayan köpeklerin ve kuyunun yanında dedikodu yapan kadınların seslerini duyacağım. Sonra müzikli ve danslı bir ziyafet olacak.* Kartal Yuvası'nın ölümcül sessizliğinden sonra, Alayne bağrışmalar ve kahkahalar duymak için can atıyordu.

Fakat biniciler katırlardan inerken, kaleden Petyr'ın muhafızlarından biri çıktı. "Leydi Alayne," dedi, "Lord Savunucu sizi bekliyor."

"Döndü mü?" dedi Alayne şaşkınlıkla.

"Akşam çökerken. Onu batı kulesinde bulabilirsiniz."

Vakit şafağa yakındı ve kale uyuyordu ama Petyr Baelish ayaktaydı. Alayne onu bulduğunda, Petyr üç adamla birlikte çıtırdayan bir ateşin yanında otumuş baharatlı sıcak şarap içiyordu. Alayne içeri girdiğinde hepsi ayağa kalktı. Petyr sıcak bir şekilde gülümsedi ve, "Alayne," dedi. "Buraya gel ve babana bir öpücük ver."

Alayne vazifeşinas bir şekilde babasına sarıldı ve adamın yanağına bir öpücük kondurdu. “Rahatsız ettiğim için üzgünüm baba. Konukların olduğunu bilmiyordum.”

“Sen asla rahatsızlık vermezsin tatlım. Daha biraz önce, bu iyi şövalyelere nasıl vazifeşinas bir kızım olduğundan bahsediyordum.”

“Vazifeşinas ve güzel,” dedi zarif görünüşlü genç bir şövalye, yeleye benzeyen sarı saçları omuzlarına dökülüyordu.

“Evet,” dedi ikinci şövalye; kırlaşmış sakalları, çatlak damarlı yuvarlak bir burnu ve domuz budu kadar büyük elleri olan iri yarı bir adamdı. “Bu ayrıntıyı atlamışsınız lordum.”

“Güzel leydi benim kızım olsaydı ben de aynı şeyi yapardım,” dedi üçüncü şövalye; sivri bir burnu, dağınık turuncu saçları ve alaycı bir gülümsemesi olan kısa boylu zayıf bir adamdı. “Bilhassa bizim gibi öküzlerin yanında.”

Alayne güldü. “Öküz müsünüz?” dedi muzipçe. “Üçünüzün de yiğit şövalyeler olduğunuzu sanmıştım.”

“Şövalyeler,” dedi Petyr. “Henüz yiğitliklerini görmedik ama göreceğimizi umut edebiliriz. Sör Byron, Sör Morgarth ve Sör Shadrich’i takdim etmeme izin ver Alayne. Sörler, benim güzel ve akıllı kızım Leydi Alayne... ve nezaket gösterip bize müsaade ederseniz, kendisiyle görüşmem gerek.”

Üç şövalye reverans yaparak çekildi. Sarı saçlı ve uzun boylu olan, odadan çıkarken Alayne’in elini öptü.

Kapı kapandığında, “Vasıfsız şövalyeler mi?” diye sordu Alayne.

“Aç şövalyeler. Etrafımızda birkaç kılıç daha olmasının iyi olacağını düşündüm. Zaman gitgide daha ilginç bir hile geliyor ve zaman ilginçken, sahip olduğun kılıçların sayısı asla aşırı değildir. *Merling Kralı*, Martı Kasabası’na döndü ve yaşlı Oswell bazı hikâyeler anlattı.”

Alayne, ne tür hikâyeler olduğunu sormaması gerektiğini biliyordu. Eğer Petyr, Alayne’in bilmesini isteseydi anlatırdı. “Bu kadar çabuk dönmenizi beklemiyordum,” dedi. “Geldiğiniz için mutluyum.”

“Bana verdiğin öpücükten hiç anlaşılmıyordu.” Petyr, Alayne’i kendine çekti, kızın yüzünü ellerinin arasına aldı ve dudaklarını uzun uzun öptü. “İşte bu, *eve hoş geldin*, diyen bir öpücük. Bir dahaki sefere böyle yapmayı unutma.”

“Evet baba.” Alayne, yüzünün kızardığını hissedebiliyordu.

Petyr, Alayne'in öpücüğünü ona karşı kullanmadı. "Kral Toprakları'nda neler olduğuna asla inanamazsın tatlım. Cersei; sağırlardan, kalın kafalılardan ve körlerden oluşan konseyinin yardımıyla bir aptallıktan diğerine sendeleyip duruyor. Onun diyarı dilenciye çevireceğini ve kendi kendini yok edeceğini her zaman biliyordum ama bunu bu kadar hızlı yapmasını beklemiyordum. Oldukça rahatsız edici bir durum. Bazı tohumlar ekmek ve meyvelerin olgunlaşmasını beklemek için dört ya da beş yılımın olmasını ummuştum ama şimdi... kaosla beslenip güçlenen biri olmam iyi bir şey. Beş kralın bize bıraktığı azıcık huzur ve düzen, üç kraliçeyle kısa zaman içinde yok olur."

"Üç kraliçe?" Alayne anlamadı.

Petyr da açıklamayı tercih etmedi. Gülümsedi ve, "Tatlı kızıma bir hediye getirdim," dedi.

Alayne, şaşırdığı kadar mutlu oldu. "Bir elbise mi?" Martı Kasabası'nda çok iyi terziler olduğunu duymuştu ve bu kadar sıkıcı kıyafetler giymekten bıkmıştı.

"Daha iyi bir şey. Tekrar tahmin et."

"Mücevher?"

"Hayır. Hiçbir mücevher kızımın gözlerinin dengi olamaz."

"Limon? Yoksa biraz limon mu buldunuz?" Alayne, Robert'a limonlu kek sözü vermişti ve bunun için limon gerekliydi.

Petyr Baelish, Alayne'in elini tuttu ve kızı kucağına çekti. "Senin için bir evlilik anlaşması yaptım."

"Bir evlilik..." Alayne'in göğsü sıkıştı. Yeniden evlenmek istemiyordu, şimdi değil, belki de hiçbir zaman. "Ben... ben evlenemem. Baba, ben..." Alayne, kapalı olduğundan emin olmak için kapıya baktı. "Ben *evliyim,*" diye fısıldadı. "Biliyorsunuz."

Petyr, parmağını Alayne'in dudağına koyup onu susturdu. "Cüce, Ned Stark'ın kızıyla evlendi, benim kızımla değil. Bununla birlikle, bu sadece bir nişanlılık. Evlilik, Cersei'nin işi bitene ve Sansa bir dul olana kadar beklemek zorunda. Sen de delikanlıyla tanışmak ve onun beğenisini kazanmak zorundasın. Leydi Waynwood onu rızası olmadan evlendirmeyecek, bunu açıkça söyledi."

"Leydi *Waynwood?*" Alayne buna inanamıyordu. "Neden oğullarında birini..."

"...bir piçle evlendirsin? En başta, sen *Lord Savunucu*'nun piçisin. Waynwoodlar eski, soylu ve gururlu bir hanedana mensuplar lakin

borçlarını üstlendiğimde öğrendiğim üzere, düşünüldüğü kadar zengin değiller. Leydi Anya oğullarından birini altın karşılığında satacak değil elbette. Ama vesayetindeki bir delikanlıyı... genç Harry yalnızca bir kuzen ve leydiye önerdiğim çeyiz Lyonel Corbray'in aldığından bile büyük. Öyle olmak zorundaydı, aksi halde Leydi Waynwood, Bronz Yohn'un gazabını göze almazdı. Bu nişan Yohn'un bütün planlarını bozacak. Harrold Hardyng'e söz verildin tatlım, onun çocuksu kalbini kazanman şartıyla... ki bu senin için zor bir şey değil."

"Vâris Harry?" Alayne, Myranda'nın Harry hakkında söylediği şeyleri hatırlamaya çalıştı. "Yakın zamanda şövalye ilan edilmiş ve sıradan bir kızdan peydahladığı bir piçi varmış."

"Ve yolda bir piçi daha var, farklı bir fahişeden. Harry'nin bir gönülçelen olduğuna şüphe yok. Yumuşak sarı saçlar, koyu mavi gözler ve bir gamze. Duyduğuma göre *çok* yiğitmiş." Petyr muzipçe gülümsedi. "Piç ol ya da olma, bu nişan duyurulduğunda Vadi'deki bütün soylu bakireler tarafından kıskanılacaksın tatlım."

"Neden?" Alayne'in aklı karışmıştı. "Sör Harrold... o nasıl Leydi Waynwood'un vârisi olabilir? Leydinin kendi oğulları yok mu?"

"Üç oğlu var," diye onayladı Petyr. Alayne adamın nefesindeki şarap kokusunu alabiliyordu; karanfil ve muskat. "Kızları da var, torunları da."

"Onlar Harry'den önce gelmiyor mu? Anlamıyorum."

"Anlayacaksın. Dinle." Petyr, Alayne'in elini kendi eline aldı ve parmağını kızın avucunda dolaştırdı. "Lord Jasper Arryn, yani Jon Arryn'in babası, onunla başlayalım. Jasper'ın üç çocuğu oldu; iki oğlan ve bir kız. Jon en büyükleriydi, bu yüzden Kartal Yuvası ona geçti. Jon'un kız kardeşi Alys, şu anki Leydi Waynwood'un amcası olan Sör Elys Waynwood'la evlendi." Yüzünü buruşturdu. "Elys ve Alys, bu çok hoş değil mi? Lerd Jasper'ın küçük oğlu Sör Ronnel Arryn, bir Belmore kızıyla evlendi ama kızın zillerini birkaç kez çaldıktan sonra bir mide rahatsızlığı yüzünden öldü. Oğlu Elbert bir yatakta doğarken, Ronnel başka bir yatakta ölüyordu. Dikkatle dinliyor musun tatlım?"

"Evet. Jon, Alys ve Ronnel vardı ama Ronnel öldü."

"Güzel. Şimdi, Jon Arryn üç kez evlendi ama ilk iki karısından çocuğu olmadı, uzun yıllar boyunca Jon'un tek vârisi, yeğeni Elbert'tı. O esnada Elys, Alys'i gayet vazifeşinas bir şekilde döllüyordu ve Alys yılda bir kez yavruluyordu. Elys'e dokuz çocuk verdi; sekiz kız ve bir kıymetli oğlan, bir başka Jasper. Alys, Jasper'ı doğurduktan sonra öldü. Çocuk Jasper, onu

dünyaya getirmek için gösterilen kahramanca çabayı hiçe saydı ve üç yaşında, başına inen bir at tekmesiyle öldü. Çok geçmeden, Jasper'ın iki kız kardeşi çiçek hastalığından zail oldu ve böylece altı kardeş kaldı. Kızların en büyüğü, Kartal Yuvası Lordları'nın uzak kuzeni olan Sör Denys Arryn'le evlendi. Arryn Hanedanı, Vadi'ye yayılmış sayısız dala sahiptir. Bu dalların hepsi çok gururlu fakat bir o kadar fakirdir; Martı Kasabası'nda yaşayan ve tacirlerle evlenecek akla sahip olan Arrynler dışında. Onlar zengindir ama görgüsüzdür, bu yüzden kimse onlardan bahsetmez. Sör Denys, o fakir ve gururlu dallardan birine mensuptu... ama aynı zamanda meşhur bir mızrak dövüşçüsüydü, yakışıklı, yiğit ve çok görgülüydü. Üstelik onu en büyük Waynwood kızı için kusursuz bir eş haline getiren o sihirli Arryn soyadına sahipti. Çocukları Arryn adını alacaktı ve Elbert'ın başına kötü bir şey gelmesi durumunda Vadi'nin bir sonraki vârisleri olacaktı. Ve talihe bak ki, Elbert'ın başına Deli Kral Aerys geldi. O hikâyeyi biliyor musun?"

Biliyordu. "Deli Kral onu öldürdü."

"Öldürdü. Ve bundan kısa bir zaman sonra, Sör Denys hamile karısını bırakıp savaşa gitti. Aşırı yiğitlik ve bir balta sayesinde Çanların Savaşı'nda öldü. Şövalyenin ölüm haberini alan leydi keder yüzünden zail oldu, kadının yeni doğmuş bebeği de annesinin peşinden gitti. Her şeye rağmen, Jon Arryn savaş sırasında genç bir kadınla evlenmişti ve kadının doğurgan olduğuna inanmak için sebepleri vardı. Eminim ki çok umutluydu lakin sen ve ben biliyoruz ki Jon, Lysa'dan, ölü doğumlar, düşükler ve Tatlıbülbül'den başka bir şey alamadı."

"Şimdi, Elys ve Alys'in hayatta kalan beş kızına dönelim. En büyükleri, kardeşlerini öldüren çiçek hastalığından korkunç yara izleriyle kurtuldu ve bir rahibe oldu. Diğeri, bir paralı asker tarafından baştan çıkarıldı. Sör Elys onu reddetti. Kız, doğurduğu piçin ölümünün ardından sessiz rahibelere katıldı. Üçüncü kız kardeş Küspe Lordu'yla evlendi ama kısır olduğu anlaşıldı. Dördüncüsü, bir Bracken'la evlenmek üzere nehir topraklarına giderken Yanık Adamlar tarafından kaçırıldı. Böylece sadece en küçük kız kaldı, Waynwoodlar'a bağlı olan arazi sahibi bir şövalyeyle evlendi, ona Harrold isimli bir oğul verdi ve öldü." Petyr, Alayne'in elini çevirdi ve bileğine hafif bir öpücük kondurdu. "Şimdi söyle tatlım... neden Vâris Harry?"

Alayne'in gözleri genişledi. "O Leydi Waynwood'un vârisi değil. *Robert*'ın vârisi. Eğer Robert ölürse..."

Petyr tek kaşını kaldırdı. “Robert *öldüğü zaman.* Bizim cesur ve zavallı Tatlıbülbül’ümüz hasta bir çocuk, ölümü sadece zaman meselesi. Robert öldüğü zaman, Vâris Harry, Lord Harrold olacak; Vadi’nin Savunucusu ve Kartal Yuvası Lordu. Jon Arryn’in sancak beyleri beni ya da titrek Robert’ı asla sevmeyecekler ama Genç Kartal’larını sevecekler... ve Genç Kartal’ın düğünü için buluştuklarında... sen kızıl saçlarınla ve sırtına ulu kurt işlenmiş beyaz gri bakire pelerininle ortaya çıktığında... Vadi’deki her şövalye kılıcını sana adayacak ve mirasını sana geri vermek için savaşacak. Sana getirdiğim hediyeler bunlar tatlı Sansa... Harry, Kartal Yuvası ve Kışyarı. Bu bir öpücük daha eder, sence de öyle değil mi?”

Brienne

Bu şeytani bir rüya, diye düşündü. Ama eğer rüya görüyorsa, canı neden bu kadar çok yanıyordu?

Yağmur durmuştu fakat bütün dünya ıslaktı. Pelerini, zırhı kadar ağırdı. Bileklerini bağlayan ipler sırılsıklamdı ama ıslaklık onları daha sıkı yapmaktan başka bir işe yaramıyordu. Brienne ellerini ne kadar döndürürse döndürsün iplerden kurtulamıyordu. Onu kimin, neden bağladığını anlamıyordu. Gölgelere sormayı denedi ama gölgeler cevap vermedi. Belki de onu duymamışlardı. Belki de gerçek değillerdi. Islak yünlerin ve paslı zırhın altındaki teni yanıyordu, Brienne bütün bunların bir ateş rüyası olup olmadığını merak etti.

Altında bir at vardı ama ata bindiğini hatırlamıyordu. Hayvanın sağrısına yüzüstü uzanmıştı, bir çuval yulaf gibiydi. El ve ayak bilekleri birbirine bağlanmıştı. Hava nemliydi, zemin sisle kaplıydı. Brienne'in başı her adımda zonkluyordu. Brienne sesleri duyabiliyordu ama görebildiği tek şey, atın toynaklarının altındaki topraktı. İçinde kırık şeyler vardı. Yüzü şişmişti, yanakları kanla yapış yapıştı ve her sarsıldığında, koluna bıçak gibi bir ağrı saplanıyordu. Podrick'in ona seslendiğini duyabiliyordu, çocuğun sesi çok uzaktan geliyordu. "Sör," diyordu çocuk sürekli. "Sör? Leydim? Sör? Leydim?" Hafif ve duyulması zor bir sesti. Sonunda, sadece sessizlik kaldı.

Brienne rüyasında Harrenhal'da olduğunu gördü, yine ayı çukurundaydı. Bu sefer karşısındaki Isırık'tı; yanaklarındaki iltihaplı yaralarla iri, kel ve kurtçuk beyazı Isırık. Çıplaktı, aletiyle oynuyordu, sivri dişlerini birbirine vuruyordu. Brienne ondan kaçtı. "Kılıcım," diye bağırdı. "Yeminkâr. Lütfen." İzleyiciler cevap vermedi. Renly oradaydı, Cevval Dick ve Catelyn Stark'la birlikte. Shagwell, Pyg ve Timeon da gelmişti. Çökük yanakları, şişmiş dilleri ve boş göz yuvalarıyla ağaçlardaki cesetler de. Brienne onları görünce korkuyla inledi, Isırık onu kolundan yakaladı ve yüzünden kocaman bir parça kopardı. Brienne, "Jaime," diye bağırdığını duydu. *"Jaime."*

Rüyanın derinliklerinde bile, acı oradaydı. Brienne'in yüzü zonkluyordu. Omzu kanıyordu. Nefes almak acı veriyordu. Brienne bir

üstat için bağırdı.

“Üstadımız yok,” dedi bir kız sesi. “Sadece ben varım.”

Ben bir kız arıyorum, diye hatırladı Brienne. *On üç yaşında soylu bir bakire, mavi gözleri ve kızıl saçları var.* “Leydim?” dedi. “Leydi Sansa?”

Bir adam güldü. “Senin Sansa Stark olduğunu sanıyor.”

“Daha fazla dayanamaz. Ölecek.”

“Bir aslan eksilmiş olur. Ağlamam.”

Brienne birinin dua ettiğini duydu. Rahip Meribald’ı düşündü ama bütün sözler yanlıştı. *Gece karanlık ve dehşet dolu, rüyalar da öyle.*

Kasvetli bir ormandan geçiyorlardı; çamlarla dolu, nemli, karanlık ve sessiz bir yerden. Atın toynaklarının altındaki toprak yumuşaktı, ardında bıraktığı ayak izleri kanla doluyordu. Lord Renly, Cevval Dick ve Vargo Hoat onunla birlikte at sürüyordu. Kan, Renly’nin boğazından geliyordu. Keçi’nin kopuk kulağından irin akıyordu. “Nereye gidiyoruz?” diye sordu Brienne. “Beni nereye götürüyorsunuz?” Hiçbiri cevap vermedi. *Hepsi ölü.* Bu onun da ölü olduğu anlamına mı geliyordu?

Lord Renly, Brienne’in önündeydi; onun tatlı, gülümseyen kralı. Brienne’in atını ağaçların arasından geçiriyordu. Brienne, onu ne kadar çok sevdiğini söylemek için seslendi ama adam dönüp kaşlarını çattı, Renly değildi. Renly asla kaş çatmazdı. *Renly bana hep gülümserdi... meğerki...*

Şaşkın bir halde, “Soğuk,” dedi kral. Sahipsiz bir gölge hareket etti ve Brienne’in tatlı lordunun boğazından fışkırdı, Brienne’in elleri ıslandı. Renly sıcak bir adamdı ama kanı buz kadar soğuktu. *Bu gerçek değil,* dedi Brienne kendine. *Sadece kötü bir rüya, birazdan uyanacağım.*

At aniden durdu. Sert ellerin yakaladığı Brienne bir kestane ağacının dallarının arasından süzülen güneş ışığı demetlerini gördü. Bir at, kestanelerin peşinden ölü yaprakların arasına daldı, yakınlarda alçak seslerle konuşan adamlar vardı. On on iki, belki de daha çok. Brienne onların yüzünü tanımadı. Yere uzanmıştı, sırtı bir ağaç gövdesine dayanmıştı. “Bunu için leydim,” dedi kız. Bir kupayı Brienne’in dudaklarına götürdü. İçtiği şeyin tadı sert ve ekşiydi, Brienne tükürdü. “Su,” diye inledi. “Lütfen. Su”

“Su ağrınızı dindirmez. Bu dindirir. Biraz için.” Kız, kupayı tekrar Brienne’in dudaklarına yapıştırdı.

İçmek bile acı veriyordu. Şarap Brienne’in çenesine süzüldü ve göğsüne damladı. Kupa boşaldığında, kız bir mataradan tekrar doldurdu. Brienne öğürene kadar içti. “Yeter.”

“Yetmez. Kolunuz kırık. İki ya da üç kaburganız çatlak.” Adamın ağırlığını hatırlayarak, “Isırık,” dedi Brienne.

“Evet, o gerçek bir canavar.”

Brienne her şeyi anımsadı; yukarıdaki şimşeği ve aşağıdaki çamuru, Tazı’nın miğferinin koyu renk çeliğine vuran yağmurun pıtırtısını, Isırık’ın ellerindeki korkunç kuvveti. Aniden, bağlı kalmaya katlanamadığını hissetti. İplerinden kurtulmaya çalıştı ama kendini daha beter yaralamaktan başka bir şey başaramadı. Bilekleri çok sıkı bağlanmıştı. İplerin üstünde kurumuş kan vardı. “O öldü mü?” Brienne titredi. “Isırık. *O öldü mü?*” Yüzüne gömülen dişleri hatırladı. Isırık’ın hâlâ nefes alır halde, oralarda bir yerde olabileceği fikri, Brienne’in çığlık atmak istemesine sebep oldu.

“Öldü. Gendry onun ensesine bir mızrak sapladı. İçin leydim, yoksa şarabı gırtlağınızdan aşağı dökerim.”

Brienne içti. Yudumların arasında, “Bir kız arıyorum,” diye fısıldadı. Az kalsın *kız kardeşim* diyecekti. “On üç yaşında soylu bir bakire. Mavi gözleri ve kızıl saçları var.”

“O ben değilim.”

Değilsin. Brienne bunu görebiliyordu. Bu kız, açlıktan ölecek kadar zayıftı. Kahverengi saçları örülüydü ve gözleri yıllarından daha yaşlıydı. *Kahverengi gözler, kahverengi saçlar. Altı sene sonraki Willow.* “Sen onun ablasısın. Hancı.”

“Olabilirim.” Kız gözlerini kıstı. “Oysam ne olacak?”

“Bir adın var mı?” diye sordu Brienne. Midesi guruldadı. Brienne kusacağından korktu.

“Heddle. Willow’unkiyle aynı. Jeyne Heddle.”

“Jeyne. Ellerimi çöz. Lütfen. Bana acı. İpler bileklerimi kesiyor. Kanıyorum.”

“Yasak. Bağlı kalmanız gerekiyor. Ta ki...”

“...leydimin huzuruna çıkana kadar.” Renly kızın arkasında durdu, gözüne düşen siyah saçları geri itti. *Renly değil, Gendry.* “Leydim işlediğin suçların hesabını soracak.”

“Leydim.” Şarap Brienne’in başını döndürüyordu. Düşünmek zordu. “Taşyürek. Onu mu kastediyorsun?” Lord Randyll, Bakire Havuzu’nda ondan bahsetmişti. “Leydi Taşyürek.”

“Bazıları onu öyle çağırır. Bazıları başka isimlerle anar. Sessiz Hemşire. Merhamet Ana. Cellat Kadın.”

Cellat Kadın. Brienne gözlerini kapadığında, şişmiş ve kararmış suratlarıyla kahverengi çıplak dallarda sallanan cesetleri gördü. Birdenbire ümitsiz bir korkuya kapıldı. “Podrick. Yaverim. Podrick nerede? Ya diğerleri... Sör Hyle, Rahip Meribald, Köpek? Köpek’e ne yaptınız?”

Gendry ve kız bakıştı. Brienne ayağa kalkmaya çalıştı ve dünya tekrar dönmeye başlamadan önce tek dizinin üstünde doğrulmayı başardı. Gendry’nin, “Köpeği siz öldürdünüz leydim,” dediğini duydu ve karanlık onu tekrar yuttu.

Sonra yine Fısıltılar’daydı, yıkıntıların arasında ayakta duruyor ve Clarence Crabb’in yüzüne bakıyordu. Clarence kocaman ve amansızdı, kendisinden daha tüylü bir yaban öküzünün sırtındaydı. Hayvan öfkeyle zemini eşeliyordu, toprakta derin oluklar açıyordu. Crabb’in dişlerinin ucu sivriydi. Brienne kılıcını çekmeye çalıştığında, kınının boş olduğunu fark etti. Sör Clarence saldırıya geçtiğinde, Brienne, “Hayır,” diye bağırdı. Bu haksızlıktı. Sihirli kılıcı olmadan dövüşemezdi. Kılıcı ona Sör Jaime vermişti. Sör Jaime’yi de Lord Renly’yi bıraktığı gibi yarı yolda bırakacağını düşünmek, Brienne’in gözlerini yaşlarla doldurdu. “Kılıcım. Lütfen, kılıcımı bulmak zorundayım.”

“Fahişe kılıç istiyor,” dedi bir ses.

“Ben de Cersei Lannister’ın aletimi emmesini istiyorum. Ne yani?”

“Jaime ona Yeminkâr adını verdi. *Lütfen.*” Ama sesler onu dinlemedi. Clarence Crabb saldırdı ve Brienne’in başını kesti. Brienne daha derin bir karanlığın içine yuvarlandı.

Bir teknenin içinde olduğunu gördü, uzanmıştı, başı birinin kucağındaydı. Etrafı gölgelerle sarılıydı, örgü zırhlar ve deriler giymiş başlıklı adamlar, tekneyi susturulmuş küreklerle nehrin karşı tarafına yüzdürüyordu. Brienne terle sırılsıklamdı, yanıyordu ama her nasılsa aynı anda titriyordu. Sis, yüzlerle doluydu. Kıyıdaki söğüt ağaçları, *“Güzellik,”* diye fısıldadı ama sazlar, *“Ucube,”* dedi. *“Ucube, ucube.”* Brienne sarsıldı. “Susun,” dedi. “Biri onları sustursun.”

Bir sonraki uyanışında, Jeyne ona sıcak çorba içirmeye çalışıyordu. *Soğan çorbası,* diye düşündü Brienne. İçebildiği kadar içti, sonra boğazına bir parça havuç takıldı, öksürmek ıstırap vericiydi. “Yavaş,” dedi kız.

“Gendry,” diye hırıldadı Brienne. “Gendry ile konuşmak zorundayım.”

“O nehre döndü leydim. Dökümhanesine döndü. Willow’u ve ufaklıkları korumak için geri döndü.”

Onları kimse koruyamaz. Brienne tekrar öksürmeye başladı. "Ah, bırak boğulsun. İpten tasarruf etmiş oluruz." Gölge adamlardan biri, Jeyne'i kenara itti. Paslı bir zırh giymiş ve çivili bir kemer takmıştı. Kalçasından bir kama ve bir uzunkılıç sarkıyordu. Omuzlarında sarı bir pelerin vardı; kocaman, ıslak ve kirli. Omuzlarının üstünde çelik bir köpek başı duruyordu, köpeğin ağzı hırlar gibi açılmıştı, dişleri görünüyordu.

"Hayır," diye inledi Brienne. "Hayır sen öldün. Seni ben öldürdüm."

Tazı güldü. "Yanlış anlamışsın. Ben seni öldüreceğim. Şimdi yapardım ama leydim senin asıldığını görmek istiyor."

Asılmak. Kelime, Brienne'in içini dehşetle doldurdu. Brienne, Jeyne'e baktı. *Bu kadar acımasız olamayacak kadar küçük.* "Ekmek ve tuz," dedi. "Han... Rahip Meribald çocukları doyurdu... kardeşinle aynı ekmeği paylaştık..."

"Misafir hakkı eskisi kadar büyük bir anlam ifade etmiyor," dedi kız. "Leydim düğünden döndüğünden beri. Nehrin kenarında sallananların bazıları da konuk olduklarını söylemişlerdi."

"Biz başka türlü söyledik," dedi Tazı. "Onlar yatak istedi, biz onlara ağaç verdik."

"Ama yataktan fazla ağacımız var," dedi bir başka gölge, paslı bir yarım miğferin altında tek gözü vardı. "Ağacımız her zaman daha fazla."

Tekrar yola çıkma vakti geldiğinde, Brienne'in yüzüne bir deri başlık geçirdiler. Başlığın göz delikleri yoktu. Deri, etraftaki sesleri boğuyordu. Soğanların tadı Brienne'in dilinde oyalanıyordu, başaramadığını bilmenin tadı kadar keskin bir tattı. Brienne, Jaime'yi düşündü, Sansa'yı düşündü, Tarth'taki babasını düşündü ve başlık için şükretti. Başlık, gözlerinde biriken yaşları gizliyordu. Brienne zaman zaman haydutların konuşmalarını duyuyordu ama kelimeleri seçemiyordu. Bir süre sonra yorgunluğa ve atının biteviye sallantısına teslim oldu.

Bu seferki rüyasında evindeydi, Akşamgüneşi'nde. Lord babasının salonundaki kemerli yüksek pencerelerden güneşin batışını görebiliyordu. *Burada güvendeydim. Güvendeydim.*

İpek brokar bir elbise giymişti. Altın güneşler ve gümüş yıldızlarla süslenmiş kırmızı mavi bir kıyafetti. Başka bir kızın üstünde güzel olabilirdi ama Brienne'in üstünde kötü görünüyordu. Brienne on iki yaşındaydı, şekilsiz ve rahatsızdı, lord babasının onunla evlendirmek istediği genç şövalyeyi bekliyordu. Şövalye Brienne'den altı yaş büyüktü, bir gün meşhur bir savaşçı olacağı kesindi. Brienne dehşet içindeydi. Göğüsleri çok

küçüktü, elleri ve ayakları çok büyüktü, saçları dikilip duruyordu ve burnunun kenarında kocaman bir sivilce vardı. “Sana bir gül getirecek,” diye söz vermişti babası, ama bir gül hiçbir işe yaramazdı, bir gül onu güvende tutamazdı. O bir kılıç istiyordu. *Yeminkâr. Kızı bulmak zorundayım. Jaime’nin onurunu bulmak zorundayım.*

Sonunda kapılar açıldı ve Brienne’in nişanlısı salona girdi. Brienne şövalyeyi ona öğretildiği gibi selamlamaya çalıştı ama ağzından kelimeler yerine kan boşaldı. Beklerken dilini ısırmıştı. Ağzındaki kanı şövalyenin ayaklarına tükürdü ve delikanlının yüzündeki tiksintiyi gördü. “Brienne Güzellik,” dedi şövalye alaycı bir tonla. “Senden çok daha güzel olan domuzlar gördüm.” Gülü Brienne’in yüzüne fırlattı. Arkasını dönüp uzaklaşırken, pelerinindeki griffonlar dalgalandı, bulanıklaştı ve aslanlara dönüştü. *Jaime!* diye bağırmak istedi Brienne. *Jaime geri dön!* Ama dili, yerdeki gülün yanında yatıyordu, kanla boğulmuştu.

Brienne aniden, nefes nefese uyandı.

Nerede olduğunu bilmiyordu. Hava soğuk ve ağırdı; toprak, solucan ve küf kokuyordu. Brienne bir koyun postu yığınının altında, saman dolu bir şiltenin üstünde yatıyordu. Başının üzerinde kayalar vardı, duvarlardan kökler çıkıyordu. İçerideki tek ışık, erimiş içyağı birikintisin ortasında tüten bir mumdan geliyordu.

Brienne koyun postlarını kenara itti. Biri zırhını ve kıyafetlerini çıkarmıştı, gördü. Üstünde kahverengi, yün bir elbise vardı, inceydi ama yeni yıkanmıştı. Kırık kolu ahşap çubuklarla sabitlenmiş ve sargılanmıştı. Brienne kendine dokunduğunda; yanağının, çenesinin ve kulağının bir çeşit lapayla kaplanmış olduğunu fark etti. *Isırık...*

Ayağa kalktı. Bacakları su gibi zayıftı, başı hava kadar hafifti. “Kimse yok mu?”

Mumun arkasındaki nişlerden birinde, hırpani kılıklı bir adam hareket etti. Adamı örten battaniye yere düştü. Adam doğrulup gözlerini ovuşturdu. “Leydi Brienne? Beni korkuttunuz. Rüya görüyordum.”

Hayır, diye düşündü Brienne, *rüya gören bendim.* “Burası neresi? Bir zindan mı?”

“Bir mağara. Fareler gibiyiz. Peşimizde köpekler varken deliklerimize dönmeliyiz. Ve köpekler her gün çoğalıyor.” Adamın giydiği şey, eski bir cübbeden geri kalan pembe beyaz paçavralardı. Adamın saçları uzun ve karmakarışıktı, yanaklarının ve çenesinin sarkık derisi, sert ve kısa

sakallarla kaplıydı. “Aç mısınız? Biraz sütü midenizde tutabilir misiniz? Belki de biraz ekmek ve bal?”

“Kıyafetlerimi istiyorum. Kılıcımı istiyorum.” Brienne, zırhı olmadan kendini çıplak hissediyordu ve Yeminkâr’ı yanında istiyordu. “Çıkış. Bana çıkışı göster.” Brienne’in ayaklarının altındaki mağara zemini sertti, toprak ve taşla kaplıydı. Brienne o anda bile başının döndüğünü hissediyordu, yüzüyor gibiydi. Titrek ışıklar, tuhaf gölgeler doğuruyordu. *Katledilmişlerin ruhları,* diye düşündü Brienne, *etrafımda dans ediyorlar, onlara bakmak için döndüğümde saklanıyorlar.* Her yerde delikler, çatlaklar ve yarıklar görüyordu ama hangi geçidin onu dışarı çıkaracağını, hangisinin onu daha derine götüreceğini ve hangisinin hiçbir yere varmadığını bilmesi mümkün değildi. Her biri zift kadar karaydı.

“Alnınıza dokunabilir miyim leydim?” Brienne’in gardiyanının eli sert ve nasırlıydı ama tuhaf bir şeklide nezaket doluydu. Özgür Şehirler’in aksanıyla tatlanmış bir sesle, “Ateşiniz düşmüş,” dedi adam. “Çok iyi. Daha dün, etiniz alev almış gibi yanıyordu. Jeyne sizi kaybedeceğimizden korktu.”

“Jeyne? Uzun boylu kız?”

“Ta kendisi. Ama sizin kadar uzun değil leydim. Adamlar ona Uzun Jeyne diyor. Kırık kolunuzu çubuklarla sabitleyen oydu, bunu bir üstat kadar iyi yaptı. Yüzünüz için de elinden geleni yaptı, kangreni engellemek için yaralarınızı kaynatılmış birayla yıkadı. Buna rağmen... insan ısırığı pis bir şeydir, ateşinizin sebebinin bu olduğuna eminim.” Yaşlı adam, Brienne’in sargılı yüzüne dokundu. “Etin bir kısmını kesmek zorunda kaldık. Yüzünüz güzel görünmeyecek korkarım.”

Hiçbir zaman güzel görünmedi. “Yara izlerini mi kastediyorsunuz?”

“Leydim, o yaratık yanağınızın yarısını kopartmış.”

Brienne irkildi. Sör Goodwin’den ona kılıç öğretmesini istediğinde, adam onu, *bütün şövalyelerin yara izleri vardır,* diyerek uyarmıştı. *İstediğin şey bu mu çocuğum?* Fakat yaşlı silah ustasının bahsettiği şey kılıç kesikleriydi, Isırık’ın sivri dişlerini aklına bile getiremezdi. “Madem beni asmak niyetindesiniz, niye kemiklerimi düzeltip yaralarımı temizlediniz?”

“Niye gerçekten?” Adam, Brienne’e daha fazla bakmaya katlanamıyormuş gibi muma baktı. “Bana handa cesurca dövüştüğünüzü söylediler. Lim yol ağzından ayrılmamalıydı. Ona yakınlarda durması ve bacadan duman yükseldiğini görürse derhal hana gitmesi söylenmişti. Fakat Tuzçukuru’nun Deli Köpek’inin Yeşil Çatal’a doğru giderken görüldüğü

haberi geldiğinde, Lim yemi yuttu. Uzun zamandır o adamın peşindeydik... yine de, Lim işin aslını tahmin etmeliydi. Oyuncular, izlerini gizlemek için bir dereyi kullanmış ve Lim'in arkasından dolaşmış. Lim bunu ancak yarım gün sonra fark etti, sonra Frey şövalyelerinden oluşan bir kafilenin çevresinden dolaşarak daha fazla vakit kaybetti. Siz olmasaydınız, Lim ve adamlarının geri döndüğü vakitte handa sadece cesetler kalmış olabilirdi. Belki de Jeyne bu yüzden yaralarınızı sardı. Başka ne yapmış olursanız olun, bu yaraları iyi bir amaç uğruna, onurlu bir şekilde kazandınız."

Başka ne yapmış olursanız olun. "Ne yaptığımı düşünüyorsunuz?" diye sordu Brienne. "Siz kimsiniz?"

"Yola çıktığımızda kralın adamlarıydık," dedi adam, "lakin kralın adamlarının kralı olmalı ve bizim kralımız yok. Aynı zamanda kardeşlerdik ama kardeşliğimiz dağıldı. Doğruyu söylemem gerekirse artık kim olduğumuzu bilmiyorum, nereye gittiğimizi de. Bildiğim tek şey, yolun karanlık olduğu. Ateşler, yolun sonunda ne olduğunu göstermedi."

Ben yolun nerede bittiğini biliyorum. Ağaçlardaki cesetleri gördüm. "Ateşler," diye tekrarladı Brienne. Birdenbire anladı. "Sen Myrli rahipsin. Kırmızı sihirbaz."

Adam gözlerini indirip paralanmış kıyafetlerine baktı ve hüzünle gülümsedi. "Aslında pembe davacı. Ben Thoros'um, bir zamanlar Myrliydim, evet... kötü bir rahip ve daha kötü bir sihirbazım."

"Sen Dondarrion'la birlikte at sürüyorsun. Yıldırım lordu."

"Yıldırım gelir, gider ve sonra bir daha görünmez. Aynı şey insanlar için de geçerlidir. Lord Beric'in bu dünyadaki ateşi söndü. Şimdi başımızda daha amansız bir gölge var."

"Tazı?"

Rahip dudaklarını büzdü. "Tazı öldü ve gömüldü."

"Onu gördüm. Ormanda."

"Bir ateş rüyası leydim."

"Beni asacağını söyledi."

"Rüyalar bile yalan söyleyebilir. Leydim, en son ne zaman yemek yediniz? Mideniz kazınıyor olmalı."

Kazınıyordu. Midesi bomboştu. "Yemek... yemek iyi olur, teşekkür ederim."

"Öyleyse yemek getirelim. Oturun. Daha sohbet edeceğiz ama önce yemek. Burada bekleyin." Thoros ince bir mum yaktı ve bir kaya

çıkıntısının altındaki kara bir deliğe girip ortadan kayboldu. Brienne küçük mağarada tek başına kaldı. *Ama ne kadar zaman için?*

Bir silah bulmak umuduyla mağarayı dolaştı. Herhangi bir silah işe yarardı; bir çomak, bir sopa, bir hançer. Sadece taşlar buldu. Taşlardan biri avucuna güzelce oturdu... ama Brienne, Fısıltılar'ı ve Shagwell'in bıçağa karşı taş kullanmayı deneğinde neler olduğunu hatırladı. Rahibin ayak seslerini duyunca taşı yere bıraktı ve oturmaya devam etti.

Thoros; ekmek, peynir ve bir kâse yahni getirmişti. "Üzgünüm," dedi. "Son sütümüz ekşimiş ve balımız bitmiş. Yiyeceğimiz sınırlı. Yine de, bunlar sizi doyurur."

Yahni soğuk ve yağlıydı, ekmek sertti, peynir daha da sert. Brienne daha önce bu kadar lezzetli bir yemek yememişti. Yahninin sonunu kaşıklarken, "Arkadaşlarım burada mı?" diye sordu.

"Rahip kendi yoluna gitmesi için serbest bırakıldı. Zarar görmedi. Diğerleri burada, yargılanmayı bekliyorlar."

"Yargılanma?" Brienne kaşlarını çattı. "Podrick Payne sadece bir çocuk."

"Bir yaver olduğunu söylüyor."

"Çocukların nasıl böbürlendiğini bilirsin."

"İblis'in yaveri. Kendi ifadesine göre mücadelelerde dövüşmüş, hatta adam öldürmüş."

Brienne tekrar, "Bir çocuk," dedi. "Biraz merhamet."

"Leydim," dedi Thoros, "Şu Yedi Krallık'ın bir yerinde, hâlâ biraz iyilik ve merhamet bulacağınızdan eminim lakin onları burada aramayın. Burası bir mağara, bir tapınak değil. İnsanlar, toprağın altındaki bu karanlıkta fareler gibi yaşar, merhametleri kısa zaman içinde tükenir, sütlerinin ve ballarının tükendiği gibi."

"Ya adalet? Mağaralarda adalet bulunur mu?"

"Adalet." Thoros belli belirsiz gülümsedi. "Adaleti hatırlıyorum. Tadı güzeldi. Başımızda Beric varken bizim tek amacımız adaletti. Belki de kendimizi buna inandırmıştık. Bizler kralın adamlarıydık, şövalyelerdik, kahramanlardık... lakin bazı şövalyeler karanlıktır ve dehşet doludur leydim. Savaş hepimizi canavara dönüştürür."

"Canavar olduğunuzu mu söylüyorsun?"

"İnsan olduğumuzu söylüyorum. Yaraları olan tek kişi siz değilsiniz Leydi Brienne. Bu iş başladığında, kardeşlerimin bazıları iyi adamlardı. Bazıları... daha az iyiydi... diyelim mi? Lakin bir adamın nasıl başladığının

değil, nasıl bittiğinin önemli olduğunu söyleyenler de vardır. Sanırım aynı şey kadınlar için de geçerli.” Rahip ayağa kalktı. “Birlikte geçirdiğimiz vaktin sonuna geldik korkarım. Kardeşlerimin geldiğini duyuyorum. Leydimiz sizi çağırıyor.”

Brienne ayak seslerini duydu ve geçitte titreyen meşale ışıklarını gürdü. “Leydinin Panayır Pazarı’na gittiğini söylemiştin.”

“Gitmişti. Siz uyurken geri döndü. Leydi asla uyumaz.”

Korkmayacağım, dedi Brienne kendine ama bunun için geç kalmıştı. *Korkumu onlara belli etmeyeceğim,* diye söz verdi bu sefer. Dört kişi vardı; örgü zırhlar ve deriler giyen, acımasız ifadeli, sert adamlar. Brienne birini tanıdı; rüyalarındaki tek gözlü adamı.

Adamların en iri olanı lekeli, eski püskü, sarı bir cübbe giymişti. “Yemeği beğendin mi?” diye sordu. “Umarım beğenmişsindir. Büyük ihtimalle yediğin son yemekti.” Kahverengi saçlı, sakallı ve kaslı bir adamdı, kötü bir şekilde kaynamış kırık burnu vardı. *Bu adamı tanıyorum,* diye düşündü Brienne. “Sen Tazı’sın.”

Adam sırıttı. Dişleri berbattı; eğri büğrü, çürük ve kahverengi. “Öyleyim galiba. Son tazının leydim tarafından nasıl öldürüldüğünü görünce...” Başını çevirip tükürdü.

Brienne şimşeği ve ayaklarının altındaki çamuru hatırladı.” Benim öldürdüğüm adam Rorge’tu. Miğferi Clegane’in mezarından almıştı, sen de onun cesedinden aldın.”

“Adamın itiraz ettiğini duymadım.”

Thoros şaşkınlıkla nefesini tuttu. “Bu doğru mu? Ölü bir adamın miğferi? O kadar aşağı mı düştük?”

İri adam kaşlarını çattı. “İyi çelik.”

“Ne o miğferle, ne de onu takmış olan adamlarla ilgili iyi bir şey var,” dedi kırmızı rahip. “Sandor Clegane ıstırap içinde bir adamdı, Rorge da insan derisine bürünmüş bir canavardı.”

“Ben onlar gibi değilim.”

“Öyleyse neden dünyaya onların yüzünü gösteriyorsun? Vahşi, çarpık, öfkeli... olacağın şey bu mu Lim?”

“Miğferin görüntüsü düşmanlarımı korkutuyor.”

“Miğferinin görüntüsü beni korkutuyor.”

“O zaman gözlerini kapat.” Sarı cübbeli adam sert bir el hareketi yaptı. “Fahişeyi getirin.”

Brienne direnmedi. Zayıf ve yaralıydı, elbisenin altında çıplaktı ve adamlar dört kişiydi. Adamlar tarafından dolambaçlı geçide sokulurken, başını tavana çarpmamak için boynunu eğmek zorunda kaldı. Yol dik bir şekilde yukarı çıktı, haydutlarla dolu daha geniş bir mağara açılmadan önce iki kez kıvrıldı.

Mağaranın ortasına bir ateş çukuru kazılmıştı, hava duman yüzünden maviydi. Adamlar ateşin başında toplanmıştı, mağaranın soğuğuna karşı ellerini ısıtıyorlardı. Diğerleri duvarların dibinde ayakta duruyor ya da saman dolu şiltelerin üstünde bağdaş kurmuş halde oturuyordu. Kadınlar ve hatta annelerinin eteklerinin arkasına saklanmış çocuklar da vardı. Brienne'in tanıdığı tek yüz, Uzun Jeyne Heddle'a aitti.

Mağaranın karşı tarafına, duvarın içindeki geniş bir yarığa ahşap bir masa yerleştirilmişti. Masanın arkasında bir kadın oturuyordu, grilere bürünmüştü, cübbeli ve başlıklıydı. Elinde bir taç vardı; demir kılıçlarla çevrelenmiş, ince, bronz bir çember. Kadın tacı inceliyordu, parmaklarıyla kılıçları yokluyordu, keskinliklerini sınamak istiyormuş gibi. Başlığın altındaki gözleri parlıyordu.

Gri, sessiz rahibelerin rengiydi; Yabancı'nın hizmetkârlarının. Brienne, omurgasında bir ürperti hissetti. *Taşyürek.*

"Leydim," dedi iri adam. "Onu getirdik."

"Evet," diye ekledi tek gözlü adam, "Kral Katili'nin fahişesi."

Brienne irkildi. "Beni neden böyle anıyorsunuz?"

"Onun adını her söylediğinde bir gümüş geyik alsaydım, dostların Lannisterlar kadar zengin olurdum."

"Ben sadece... anlamıyorsunuz."

"Anlamıyor muyuz?" İri adam güldü. "Bence anlıyoruz. Üstünde *aslan* kokusu var leydi."

"Yanılıyorsunuz."

Bir başka haydut öne çıktı, deri yelekli genç bir adamdı, elinde Yeminkâr vardı. "Bu, yanılmadığımızı söylüyor." Sesi kuzey aksanıyla ayazlanmıştı. Kılıcı kınından çıkardı ve Leydi Taşyürek'in önüne koydu. Bıçağın üstündeki kırmızı ve siyah hareler, ateş çukurundan gelen ışığın etkisiyle hareket ediyormuş gibi görünüyordu ama Leydi Taşyürek sadece kabza topuzuna bakıyordu: İki kırmızı yıldız gibi parlayan, yakut gözleri olan, altın bir aslan başı.

"Bir de bu var." Myrli Thoros, kol yeninin içinden çıkardığı parşömeni kılıcın yanına koydu. "Çocuk kralın mührünü taşıyor ve taşıyıcısının kralın

işini yaptığını söylüyor."

Leydi Taşyürek kılıcı kenara bıraktı ve mektubu okudu.

"Kılıç iyi bir amaç uğruna bana verildi," dedi Brienne. "Sör Jaime, Catelyn Stark'a bir yemin vermişti..."

"...dostları leydiyi öldürmeden önce vermiş olmalı," dedi sarı cübbeli iri adam. "Kral Katili'ni ve yeminlerini hepimiz biliyoruz."

Bu işe yaramayacak, diye düşündü Brienne. *Söylediğim hiçbir şey onları etkilemeyecek.* Buna rağmen devam etti. "Sör Jaime, Leydi Catelyn'e kızlarını söz vermişti ama o Kral Toprakları'na vardığında kızlar gitmişti. Jaime beni Leydi Sansa'yı aramam için gönderdi..."

"...ve kızı bulduğunda," dedi kuzeyli genç adam, "ona ne yapacaktın?"

"Onu koruyacaktım. Güvenli bir yere götürecektim."

İri adam güldü. "O güvenli yer neresi? Cersei'nin zindanı mı?"

"Hayır."

"İstediğin kadar inkâr et. Kılıç senin bir yalancı olduğunu söylüyor. Lannisterlar'ın, düşmanlarına altınlar ve yakutlu kılıçlar verdiğine mi inanalım? Kral Katili'nin Leydi Sansa'yı kendi ikizinden saklamak istediğine mi inanalım? Çocuk kralın mührünü taşıyan parşömeni de kıçını silmen gerekirse diye vermişlerdir herhalde. Bir de şu dostların var..." İri adam döndü ve bir el işareti yaptı, haydutlar açıldı ve ortaya iki tutsak daha çıktı. İri adam, Leydi Taşyürek'e, "Çocuk, İblis'in yaveriydi leydim, "dedi. "Diğeri, Randyll Kahrolası Tarly'nin hane şövalyelerinden biri."

Hyle Hunt öyle kötü bir şekilde dövülmüştü ki, yüzü tanınmayacak kadar şişmişti. Haydutlar tarafından öne itildiğinde tökezledi, neredeyse düşecekti. Podrick onu kolundan yakaladı. Brienne'i gördüğünde, "Sör," dedi sefil bir halde. "Yani, Leydim. Özür dilerim."

"Özür dileyecek bir şey yok." Brienne, Leydi Taşyürek'e döndü. "Yaptığımı düşündüğünüz hainlik her ne ise leydim, Podrick ve Sör Hyle o hainliğin bir parçası değiller."

"Onlar aslan," dedi tek gözlü adam. "Bu yeterli. Onları asalım derim. Tarly bizim yirmi adamımızı astı, bizim de onun birkaç adamını asmamızın vakti geldi."

Sör Hyle, Brienne'e hafifçe gülümsedi. "Leydim," dedi, "teklif ettiğimde benimle evlenmeliydin. Korkarım ki artık bir bakire olarak ölmeye mahkûmsun. Ben de fakir bir adam olarak ölmeye."

"Onları bırakın," diye yalvardı Brienne.

Grili kadın cevap vermedi. Kılıcı, parşömeni ve demir çivili bronz tacı inceledi. Sonunda elini boynuna götürüp boğazını kavradı, kendi kendini boğmak istiyormuş gibiydi. Bunu yapmak yerine konuştu... Sesi kesik kesikti, kırıktı, ıstıraplıydı. Sesi boğazından geliyor gibiydi; yarı gaklama, yarı hırıltı, yarı ölüm hışırtısı. *Lanetlilerin lisanı,* diye düşündü Brienne. “Anlamadım. Ne söyledi?”

“Kılıcının adını sordu,” dedi deri yelekli, kuzeyli genç adam.

“Yeminkâr,” diye cevapladı Brienne.

Grili kadın parmaklarının arasından tısladı. Gözleri, gölgelerin içinde yanan iki çukurdu. Kadın tekrar konuştu.

“Hayır, diyor. Yemin bozan, diyor. Bu kılıç ihanet ve cinayet için yapıldı. Leydim kılıca *Sahte Dost* adını veriyor. Tıpkı senin gibi.”

“Ben kime karşı sahte oldum?”

“Ona,” dedi kuzeyli adam. “Bir zamanlar kılıcınızı onun hizmetine adadığınızı unutmuş olabilir misiniz leydim?”

Tarth Bakiresi sadece bir kadının hizmetine girmişti. “Bu olamaz,” dedi. “O öldü.”

“Ölüm ve misafir hakkı,” diye mırıldandı Uzun Jeyne Heddle. “Eskiden olduğu kadar anlamlı değiller. Her ikisi de.”

Leydi Taşyürek başlığını çıkardı ve yüzündeki yün kaşkolü çözdü. Saçları kuru ve inceydi, kemik kadar beyazdı. Alnı yeşil ve gri alacalıydı, çürümenin kahverengi çiçekleriyle kaplıydı. Yüzündeki etler, lime lime şeritler halinde gözlerinden çenesine sarkıyordu. Bazı yırtıklar kuru kanla kaplanmıştı ama diğerleri, etin altındaki kafatasım gösterecek şekilde açıktı.

Yüzü, diye düşündü Brienne. *Onun yüzü çok güçlü ve güzeldi, teni pürüzsüz ve yumuşaktı.* “Leydi Catelyn?” Gözleri yaşlarla doldu. “Sizin... sizin öldüğünüzü söylediler.”

“Öldü,” dedi Myrli Thoros. “Freyler onun boğazını bir kulağından diğerine kadar kesti. Onu nehrin kenarında bulduğumuzda öleli üç gün olmuştu. Harwin, leydiye hayat öpücüğü vermem için yalvardı ama çok geç olmuştu. Yapmadım. Ama Lord Beric dudaklarını onun dudaklarına koydu hayatın alevi ondan leydiye geçti. Ve... leydi ayağa kalktı. Işık Tanrısı bizi korusun. Leydi *ayağa kalktı.*”

Hâlâ rüya mı görüyorum? diye düşündü Brienne. *Isırık’ın dişlerinden gelen yeni bir kâbus mu bu?* “Ben ona asla ihanet etmedim. Ona bunu söyleyin. Yedi üstüne yemin ederim. Kılıcım üstüne yemin ederim.”

Bir zamanlar Catelyn Stark olan yaratık tekrar gırtlağını tuttu, boğazındaki uzun kesiği parmaklarıyla kapattı ve birkaç kelime daha söyledi. “Kelimeler rüzgârdır, diyor,” dedi kuzeyli adam. “Sadakatinizi kanıtlamak zorunda olduğunuzu söylüyor.”

“Nasıl?” diye sordu Brienne.

“Kılıcınızla. Adı *Yeminkâr* mıydı? Leydim ona verdiğiniz yemini tutmanızı söylüyor.”

“Benden ne istiyor?”

“Oğlunun hayata dönmesini ya da oğlunu öldüren adamın ölmesini istiyor,” dedi iri adam. “Kargaları beslemek istiyor, onların Kırmızı Düğün’de yaptığı gibi. Freyler ve Boltonlar, evet. Onları leydiye biz veririz, istediği kadarını. Leydi senden sadece Jaime Lannister’ı istiyor.”

Jaime. Bu isim, Brienne’in karnına saplanan bir bıçaktı. “Leydi Catelyn, ben... anlamıyorsunuz. Jaime... Kanlı Oyuncular tarafından kaçırıldığımızda beni tecavüze uğramaktan kurtardı. Sonra benim için geri döndü, silahsız bir halde ayı çukuruna atladı... size yemin ediyorum, o eskisi gibi bir adam değil. Beni Sansa’nın peşine gönderdi, onu güvende tutmam için. Jaime’nin Kırmızı Düğün’le bir ilgisi olamaz.”

Leydi Catelyn parmaklarını boğazına gömdü ve kelimeler hışırdayarak dışarı döküldü; boğuk ve kırık buz gibi soğuk bir dere. “Seçmek zorunda olduğunuzu söylüyor,” dedi kuzeyli adam. “Kılıcı alın ve Kral Katili’ni öldürün. Ya da ihanet suçuyla asılın. Kılıç ya da yağlı ilmek, diyor. Seç, diyor. *Seç*.”

Brienne rüyasını hatırladı. Babasının salonunda, evleneceği delikanlıyı beklediği rüyayı. Rüyada dilini ısırmıştı. Ağzım kanla doluydu. Derin bir nefes aldı ve, “Böyle bir seçim yapmayacağım,” dedi.

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra Leydi Taşyürek tekrar konuştu. Brienne bu defa kelimeleri anladı. Yalnızca iki kelime vardı. “Onları asın.”

“Emredersiniz leydim,” dedi iri adam.

Brienne’in bileklerini tekrar bağladılar ve onu mağaradan çıkardılar. Brienne, dışarıda sabah olduğunu görünce şaşırdı. Ağaçların arasından solgun şafak ışığı demetleri süzülüyordu. *Kullanabilecekleri çok ağaç var,* diye düşündü Brienne. *Bizi uzak bir yere götürmeleri gerekmeyecek.*

Götürmediler. Eğri büğrü bir söğüt ağacının altında, Brienne’in boynuna bir yağlı ilmek geçirdiler, ipi iyice sıktılar ve diğer ucunu bir dalın üzerine fırlattılar. Hyle Hunt ve Podrick Payne karaağaçlara verilmişti. Sör Hyle, Jaime Lannister’ı öldüreceğini haykırdı ama Tazı, şövalyenin yüzüne bir

yumruk indirip onu susturdu. İri adam miğferi tekrar takmıştı. “Eğer tanrılarınıza itiraf edeceğiniz günahlarınız varsa, şimdi bunu yapmanın tam zamanı.”

“Podrick size zarar vermedi. Babam onun fidyesini öder. Tarth’a safir adası derler. Podrick’i, benim kemiklerimle birlikte Akşamgüneşi’ne gönderin. Safir, gümüş ya da ne istiyorsanız onu alın.”

“Ben karımı ve çocuklarımı geri istiyorum,” dedi Tazı. “Baban bana bunu verebilir mi? Veremiyorsa, boş ver gitsin. Çocuk seninle birlikte çürüyecek. Kurtlar kemiklerinizi çiğneyecek.”

“Onu asmaya niyetin var mı Lim?” diye sordu tek gözlü adam. “Yoksa fahişeyi konuşarak öldürmeyi mi planlıyorsun?”

Tazı, ipin ucunu tutan adamdan aldı. “Bakalım fahişe dans edebiliyor mu?” dedi ve ipi sertçe çekti.

Brienne ilmeğin daraldığını hissetti, ip boğazına gömüldü, çenesini yukarı çekti. Sör Hyle küfürler savuruyordu ama çocuk sessizdi. Podrick gözlerini hiç kaldırmadı, ayakları yerden kesildiğinde bile. *Eğer bu başka bir rüyaysa, uyanma vaktim geldi. Eğer gerçekse, ölme vaktim geldi.* Brienne’in görebildiği tek şey Podrick’ti; çocuğun boğazındaki ilmek, çırpınan bacakları. Brienne’in ağzı açıldı. Pod havayı tekmeliyordu, boğuluyordu, *ölüyordu.* Brienne, boğazındaki ilmek iyice daralırken umutsuzca nefes almaya çalıştı. Canı daha önce hiç bu kadar yanmamıştı.

Bir kelime bağırdı.

Cersei

Rahibe Moelle, balta kadar keskin bir yüzü ve ebedi bir ayıplamayla büzülmüş dudakları olan, beyaz saçlı yaşlı bir cadıydı. *Bunun bekâret zarı hâlâ duruyordur,* diye düşündü Cersei, *ama şimdiye kadar kaynatılmış deri kadar sert olmuştur.* Yüce Serçe'nin şövalyelerinin altısı rahibeye eşlik ediyordu. Şövalyelerin uçurtma kalkanlarına, yeniden doğan birliklerinin simgesi olan gökkuşağı kılıçları boyanmıştı.

"Rahibe." Cersei, Demir Taht'ın altında oturuyordu, yeşil ipekler ve altın rengi danteller içindeydi. "Yüce Rahip'e, bizi ziyadesiyle gücendirdiğini söyleyin. Haddini aşıyor." Parmaklarında ve altın saçlarında zümrütler ışıldıyordu. Sarayın ve şehrin gözleri onun üstündeydi ve Cersei onlara Tywin Lannister'ın kızını göstermeye kararlıydı. Bu fars oyunu bittiğinde, ondan başka kraliçeleri olmadığını bileceklerdi. *Ama önce dans etmeli ve bir tek adım bile kaçırmalıyız.* "Leydi Margaery, oğlumun sadık ve iyi yürekli karısıdır, hayat arkadaşı ve can yoldaşıdır. Yüce Rahip, onun şahsına el uzatmak ya da onu ve tarafımızdan çok sevilen genç kuzenlerini hapsetmek için bir sebebe sahip değil. Onları serbest bırakmasını talep ediyorum."

Rahibe Moelle'in yüzündeki sert ifade hiç değişmedi. "Majesteleri'nin sözlerini Yüce Rahip'e ileteceğim. Lakin genç kraliçe ve leydilerin, masumiyetleri kanıtlanana kadar serbest bırakılmayacağını söylemek zorundayım."

"*Masumiyet?* Onların ne kadar masum olduğunu görmeniz için, o tatlı ve genç suratları na bakmanız yeterli."

"Tatlı bir yüz çoğu zaman günahkâr bir kalbi gizler."

Lord Merryweather konsey masasından konuştu. "Bu genç kızlar kim tarafından, neyle itham ediliyor?"

"Megga Tyrell ile Elinor Tyrell, iffetsiz davranmak, evlilik dışı cinsel ilişkide bulunmak ve yüksek ihanet komplosu kurmakla suçlanıyor. Alla Tyrell, onların rezilliğine şahit olmak ve bu rezilliğin gizli kalmasına yardım etmekle suçlanıyor. Kraliçe Margaery de aynı şeylerle itham ediliyor, ihanet ve zinanın yanı sıra."

Cersei elini göğsüne koydu. “Gelinimle ilgili böyle çirkin iftiralarda bulunan kişinin kim olduğunu bilmek istiyorum! Bütün bunların tek kelimesi ne bile inanmıyorum. Benim tatlı oğlum, Leydi Margaery’yi bütün kalbiyle seviyor. Leydi Margaery oğluma bu şekilde ihanet edecek kadar zalim biri olamaz.”

“İthamda bulunan kişi sizin hane şövalyelerinizden biri. Sör Osney Karakazan, kraliçeyle cinsel ilişki kurduğunu Yüce Rahip’e bizzat itiraf etti, Baba’nın mihrabının önünde.”

Konsey masasında, Harys Swyft’in nefesi kesildi ve Yüce Üstat Pycelle başını çevirdi. Hava vızıltıyla doldu, taht odasında binlerce arı dolaşıyordu sanki. Galerilerdeki leydilerden bazıları sıvışmaya başladı. Salonun arka tarafındaki önemsiz lordlardan ve şövalyelerden oluşan bir dere onları takip etti. Altın pelerinliler hepsinin gitmesine izin verdi ama kraliçe, Sör Osfryd’e, kaçan herkesi not etmesini emretmişti. *Birdenbire, Tyrell gülü o kadar da güzel kokmamaya baladı.*

“Sör Osney genç ve arzuludur, size bunu söyleyebilirim,” dedi kraliçe, “lakin inançlı bir şövalyedir. Eğer bu işin bir parçası olduğunu söylediyse... hayır, olamaz. Margaery bir bakire!”

“Değil. Yüce Rahip’in emriyle onu bizzat muayene ettim. Bekâret zarı bozulmuş. Rahibe Aglantine ve Rahibe Melicent de aynı şeyi söyleyecektir, tıpkı Kraliçe Margaery’nin kendi rahibesi olan ve kraliçenin rezilliğine ortak olmak suçuyla bir kefaret hücresine kapatılan Nysterica’nın söyleyeceği gibi. Leydi Megga ve Leydi Elinor da muayene edildiler, bakire olmadıkları anlaşıldı.”

Arıların vızıltısı öyle şiddetli hale gelmişti ki kraliçe ne düşündüğünü bile duyamıyordu. *Umarım küçük kraliçe ve kuzenleri bu gezintiden keyif alır.*

Lord Merryweather yumruğunu masaya vurdu. “Leydi Margaery, Majesteleri Kraliçe’ye ve kraliçemizin merhum babasına, bakire olduğunu dair kutsal yeminler etti. Şu anda burada bulunan pek çok kişi buna şahit oldu. Lord Tyrell ve kusursuzluğu hepimizce malum olan Leydi Olenna da Margaery’nin masumiyetine şehadet ettiler. Bütün bu soylu insanların bize yalan söylediğine inanmamızı mı bekliyorsunuz?”

“Belki onlar da kandırılmıştır lordum,” dedi Rahibe Moelle. “Bu konuda bir şey söyleyemem. Ben yalnızca, kraliçeyi muayene ettiğimde gördüğüm şeylerin gerçek olduğuna dair yemin edebilirim.”

Bu ekşi kocakarıyı, parmaklarını Margaery'nin küçük ve pembe bacak arasına sokarken hayal etmek o kadar eğlenceliydi ki Cersei neredeyse gülüyordu. "Bu iftiralarda bir zerre gerçeklik olup olmadığının anlaşılması için, gelinimin bizim üstatlarımız tarafından muayene edilmesini istiyorum. Yüce Rahip buna müsaade etmeli. Yüce Üstat Pycelle, Rahibe Moelle'e Kutsal Baelor Septi'ne kadar eşlik edin ve bize Margaery'nin bekâretiyle ilgili gerçeği getirin."

Pycelle'in yüzü kesik süt rengine döndü. Kraliçe, *bu sefil ihtiyar, konsey toplantılarında susmak nedir bilmiyor ama onun birlikle kelimesine ihtiyacım olduğunda konuşma kabiliyetini yitiriyor,* diye düşünürken, Pycelle sonunda konuştu, "Onun... edep yerini muayene etmeme gerek yok," dedi. Sesi titrekti. "Kederle söylüyorum ki... Kraliçe Margaery bakire değil. Benden ay çayı istedi, bir değil birçok kere."

Pycelle'in sözlerini takip eden gürültü, Cersei Lannister'ın umut ettiğinden de büyüktü.

Asasıyla yere vuran kraliyet çığırtkanı bile gürültüyü bastıramadı. Kraliçe bir süre için, küçük kraliçenin gözden düşüşünü müjdeleyen seslerin tadını çıkardı. Sonra taş kadar ifadesiz bir yüzle ayağa kalktı ve altın pelerinlilere salonu boşaltmalarını emretti. *Margaery Tyrell'in işi bitti,* diye düşündü. Kraliçe, Demir Taht'ın arkasındaki kral kapısından dışarı çıkarken, beyaz şövalyeler onun etrafını sardı; hâlâ şehirde olan son Kral Muhafızları Boros Blount, Meryn Trant ve Osmund Karakazan.

Ay Oğlan kapının yanında duruyordu, elinde çıngırağı vardı, kocaman yuvarlak gözleriyle karmaşayı seyrediyordu. *Bir soytarı olabilir ama soytarılığını dürüstçe taşıyor. Yarınlarla ilgili bildiklerine bakılırsa, Kurbağa Maggy de soytarı kıyafetleri giymeliydi.* Cersei, yaşlı sahtekârın cehennemde çığlıklar atıyor olması için dua etti. Gelişi Maggy tarafından öngörülen genç kraliçenin işi bitmişti. Ve eğer bu kehanet akamete uğradıysa, geri kalanı da uğrayabilirdi. *Altın kefenler yok,* valonqar *yok, sonunda senin vıraklayan habasetinden kurtuldum Maggy.*

Kraliçenin küçük konseyinden artakalanlar, onun peşinden dışarı çıktı. Harys Swyft serseme dönmüştü, kapıda tökezledi, Aurane Su onu kolundan yakalamasaydı yere düşebilirdi. Orton Merryweather bile huzursuz görünüyordu. "Sıradan insanlar küçük kraliçeyi seviyor," dedi. "Bu meseleyi iyi karşılamayacaklar. Bundan sonra olabileceklerden korkuyorum Majesteleri."

“Lord Merryweather haklı,” dedi Lord Su. “Eğer Majesteleri müsaade ederse, yeni dromondlarımızın geri kalanını da suya indireceğim. Direklerinde Kral Tommen’ın sancağı dalgalanırken Karasu’da görünmeleri, şehre burayı kimin yönettiğini hatırlatır ve ayaktakımı tekrar isyan etmeye kalkışırsa onları caydırır.”

Geri kalanını söylemedi; Aurane’in yeni dromondları bir kez Karasu’ya indirildiğinde, ordusunu nehrin karşısına geçirmek isteyen Mace Tyrell’i durdurabilirdi. Bir zamanlar Tyrion’ın Stannis’i durdurduğu gibi. Yüksek Bahçe, Batıdiyar’ın bu tarafında kendi deniz kuvvetine sahip değildi. Redwyne donanmasına güveniyorlardı ve Redwyne donanması şu anda Arbor’a dönmek için yoldaydı.

“Akıllıca bir önlem,” dedi kraliçe. “Şu fırtına dinene kadar, gemilerimizin mürettebatlarıyla birlikte suda olmasını istiyorum.”

Sör Harys Swyft öyle solgun ve terliydi ki bayılmak üzereymiş gibi görünüyordu. “Lord Tyrell bu hadisenin haberini aldığında, öfkesi sınır tanımayacak. Caddelerde kan akacak...”

Sarı tavuğun şövalyesi, diye düşündü Cersei. *Arma olarak bir solucan seçmelisiniz sör. Bir tavuk sizin için ziyadesiyle cesur. Mace Tyrell, Fırtına Burnu’na saldırmayı bile beceremiyorken, tanrılara saldırmaya cesaret edebilir mi sizce?* Sör Harys’in zırvalaması bittiğinde, “İşler kan dökülecek raddeye gelmemeli,” dedi Cersei, “gelmemesini sağlayacağım. Baelor Septi’ne bizzat gidip Kraliçe Margaery ve Yüce Rahip’le konuşacağım. Tommen ikisini de seviyor, bunu biliyorum, onların arasında barış sağlamamı isteyecektir.”

“Barış?” Sör Harys kadife kol yeniyle alnını sildi. “Eğer barış mümkünse... çok cesursunuz.”

“Bir çeşit yargılama gerekebilir,” dedi kraliçe, “bu iftiraların asılsızlığını kanıtlamak ve tatlı Margaery’mizin hepimizin bildiği üzere masum olduğunu bütün dünyaya göstermek için.”

“Evet,” dedi Merryweather, “lakin şu Yüce Rahip, kraliçeyi bizzat yargılamak isteyebilir, bir zamanlar İnanç’ın eski insanları yargıladığı gibi.”

Umarım öyle olur, diye düşündü Cersei. Öyle bir meclis, bacaklarını şarkıcılar için açan ve rezilliğini gizlemek için Bakire’nin kutsal ayinlerini kirleten bir kraliçeye merhamet göstermezdi. “Önemli olan şey gerçeği bulmamız. Bu konuda hepimizin hemfikir olduğundan eminim,” dedi. “Şimdi bana müsaade etmelisiniz lordlarım. Gidip kralı görmem gerek. Böyle bir zamanda yalnız kalmamalı.”

Annesi ona gittiğinde Tommen kedileriyle oynuyordu. Dorcas, Tommen için kürk parçalarından bir fare yapmış ve fareyi eski bir oltanın ucundaki uzun sicime bağlamıştı. Kediler sahte fareyi kovalamaya bayılıyordu ve Tommen, kediler farenin peşinde zıplarken oltayı sağa sola çekiştirmeyi çok seviyordu. Cersei kollarını oğluna doladı ve onu alnından öptü. Çocuk şaşırdı. "Ne oldu anne? Neden ağlıyorsun?"

Çünkü güvendesin, demek istedi Cersei. *Çünkü asla zarar görmeyeceksin.* "Yanılıyorsun. Bir aslan asla ağlamaz." Tommen'a, Margaery'yi ve kızın kuzenlerini anlatmak için daha sonra vakit olacaktı. "İmzalaman gereken bazı müzekkereler var."

Kraliçe, kralın iyiliği için, tutuklama müzekkerelerine isim yazdırmamıştı. Tommen boş belgeleri imzaladı ve her zamanki gibi mutlu bir şekilde sıcak muma mührünü bastı. Daha sonra Cersei onu Jocelyn Swyft'le birlikte gönderdi.

Mürekkep kururken Sör Osfryd Karakazan geldi. Cersei isimleri bizzat yazmıştı: Sör Uzun Tallad, Jalabhar Xho, Arpçı Hamish, Hugh Clifton, Mark Mullendore, Bayard Norcross, Lambert Turnberry, Horas Redwyne, Hobber Redwyne ve kendisine Mavi Ozan diyen Wat isimli malum bir budala.

"Ne çok isim." Sör Osfryd müzekkerelere göz gezdirdi. Kelimelere, parşömenin üstünde kıvranan karaböceklermiş gibi temkinli baktı. Karakazanlar'ın hiçbiri okuyamıyordu.

"On. Altın bin altın pelerinliniz var. Bence on kişi için yeterli olurlar. Eğer dedikoduları zamanında duyarlarsa, içlerinden bazıları kaçabilir. Kaçsalar da bir şey fark etmez, yoklukları sadece daha suçlu görünmelerine sebep olur. Sör Tallad cahil ve kaba bir adam, size direnmeye çalışabilir. İtirafta bulunmadan önce ölmemesine dikkat edin ve diğerlerine kesinlikle zarar vermeyin. Bazıları masum olabilir." Redwyne ikizlerinin haksız yere suçlandığının ortaya çıkması, hükümlerin hakkaniyetini sergilemek açısından çok önemliydi.

"Güneş doğmadan hepsini ele geçirmiş oluruz Majesteleri." Sör Osfryd duraksadı. "Baelor Septi'nin kapılarının dışında bir kalabalık toplandı."

"Ne tür bir kalabalık?" diye sordu Cersei. Beklenmedik her şey onu tedirgin ediyordu. Lord Aurane'in isyanlarla ilgili söylediği şeyleri hatırladı. *Sıradan imanların bu meseleye nasıl tepki vereceğini düşünmedim. Margaery onların evcil hayvanıydı.* "Kaç kişiler?"

“Yüz kadar. Yüce Rahip’in kraliçeyi serbest bırakması için bağırıyorlar. İsterseniz onları dağıtabiliriz.”

“Hayır. Bırakın sesleri kısılana kadar bağırsınlar, Serçe hiç umursamaz. O sadece tanrıları dinler.” Öfkeli bir ayaktakımının Yüce Rahip’in kapısında kamp kurmasında, tayini mümkün bir ironi vardı, zira adama kristal tacı giydiren de bu çeşit bir ayaktakımıydı. *Hiç vakit kaybetmeden sattığı tacı.* “İnanç’ın kendi şövalyeleri var. Septi onlar savunsun. Ah, şehir kapılarını da kapatın. Bu mesele çözülene kadar, benim iznim olmadan kimse Kral Toprakları’na girmeyecek ve kimse şehirden ayrılmayacak.”

“Emredersiniz Majesteleri.” Sör Osfryd reverans yaptı ve ona müzekkereleri okuyacak birini bulmak üzere kraliçenin yanından ayrıldı.

O gün güneş batarken, hainlikle itham edilen herkes gözaltına alınmıştı. Arpçı Hamish onu almaya geldiklerinde bayılmıştı ve Sör Tallad ele geçirilmeden önce üç altın pelerinliyi yaralamıştı. Cersei, Redwyne ikizlerine rahat bir kule hücresi verilmesini emretti. Diğerleri zindanlara gönderildi.

O gece rapor vermeye geldiğinde, “Hamish nefes almakta güçlük çekiyor,” dedi Qyburn. “Bir üstat istiyor.”

“İtirafta bulunur bulunmaz üstat görebileceğini söyle.” Cersei bir an düşündü. “Hamish âşıklardan biri olamayacak kadar yaşlı bir adam. Lakin Margaery diğer adamları eğlendirirken, Hamish’in onlar için arp çalmaya ve şarkı söylenmeye zorlandığı kesin. Ayrıntılara ihtiyacımız olacak.”

“Hatırlamasına yardım edeceğim Majesteleri.”

Ertesi gün, Leydi Merryweather, küçük kraliçeyi ziyaret edecek olan Cersei’nin giyinmesine yardım etti. “Çok gösterişli ya da renkli bir şey olmasın,” dedi Cersei, “Yüce Rahip’in hoşuna gidecek ciddi ve koyu renk bir elbise. Beni onunla dua etmeye zorlamaktan hoşlanıyor.”

Neticede, onu boğazından ayak bileğine kadar örten yün bir elbise seçti. Elbisenin sadece beden kısmına ve kol yenlerine, kıyafetin sert hatlarını yumuşatan minik asma yaprakları işlenmişti. Daha da iyisi, Cersei diz çökmek zorunda bırakılırsa, kahverengi kiri gizlerdi. “Ben gelinimi teselli ederken, sen üç kuzenle konuşmalısın,” dedi Taena’ya. “Becerebilirsen Alla’yı kazan ama söylediğin şeylere çok dikkat et. Tanrılardan başka birileri de dinliyor olabilir.”

Jaime her zaman, bir mücadelenin en zor kısmının mücadelenin öncesi olduğunu söylerdi; katliamın başlamasını beklerken geçen vaktin. Cersei dışarı çıktığında, gökyüzünün gri ve kasvetli olduğunu gördü. Yağmura

yakalanmayı ve Baelor Septi’ne sırılsıklam girmeyi göze alamazdı. Bunun anlamı arabaydı. Yanına refakatçi olarak on Lannister muhafızı ve Boros Blount’u aldı. “Ayaktakımı, Karakazanlar’ı birbirinden ayırt edecek zekâya sahip olmayabilir,” dedi Sör Osmund’a, “seni sıradan insanların arasına sokamam. En iyisi bir süre için gözlerden uzak durman.”

Kral Toprakları’nın diğer ucuna doğru giderlerken, Taena ani bir kuşkuya kapıldı. “Şu yargılama,” dedi alçak bir sesle. “Margaery suçunun ya da masumiyetinin dövüşle belirlenmesini talep ederse ne olacak?”

Cersei’nin dudaklarından bir gülümseme geçti. “Kraliçe olarak, onun onuru bir Kral Muhafızları şövalyesi tarafından savunulmak zorunda. Batıdiyar’daki her çocuk, Ejderha Şövalyesi Prens Aemon’ın, Sör Morghil’in ithamıyla karşı karşıya kalan kardeşi Kraliçe Naerys adına nasıl dövüştüğünü bilir. Lakin Sör Loras ağır yaralıyken, Prens Aemon’ın rolünü oynamak Loras’ın Yeminli Kardeşler’inden birine düşer. Sör Arys ve Sör Balon, Dorne’dalar. Jaime, Nehirova’da. Sör Osmund ise kraliçeyi itham eden adamın ağabeyi. Böylece, elimizde sadece... ah tanrım...”

“Boros Blount ve Meryn Trant kalıyor.” Leydi Taena güldü.

“Evet. Ve Sör Meryn son zamanlarda kendini hasta hissediyor. Kaleye döndüğümde hatırlat da bunu ona da söyleyeyim.”

“Hatırlatırım tatlım.” Taena kraliçenin elini öptü. “Seni asla kızdırmamak için dua ediyorum. Öfkelendiğinde korkunç oluyorsun.”

“Çocuğunu korumak isteyen her anne aynı şeyi yapar,” dedi Cersei. “Oğlunu ne zaman saraya getireceksin? Russell, adı buydu değil mi? Tommen’la talim yapabilir.”

“Bu onu çok sevindirir, biliyorum... lakin şu anda her şey çok belirsiz. Tehlike geçene kadar beklemek en iyisi diye düşündüm.”

“Yakında geçecek,” diye söz verdi Cersei. “Uzunmasa’ya haber gönder, Russell en güzel takımını ve ahşap kılıcını sandığa koysun. Margaery’nin küçük başı yerde yuvarlandıktan sonra, Tommen’ın kaybını unutmasını sağlayacak en iyi şey, yeni ve kendi yaşıtı bir arkadaş olacak,”

Kutsanmış Baelor’un heykelinin altında arabadan indiler. Kraliçe, pisliğin ve kemiklerin kaldırıldığını görünce memnun oldu. Sör Osfryd doğru söylemişti; septin önündeki kalabalık, serçeler kadar fazla ya da serkeş değildi. Küçük kümeler halinde, yüzlerindeki somurtkan ifadeyle Yüce Sept’in kapılarına bakıyorlardı; çırak rahipler kapıların önüne dizilmişti, ellerinde çomaklar vardı. *Çelik yok,* diye fark etti Cersei. Bu ya çok aptalcaydı ya da çok akıllıca, Cersei hangisi olduğundan emin değildi.

Kimse ona engel olmaya kalkışmadı. Sıradan insanlar ve çıraklar, Cersei ve Taena için aynı şekilde yol açtı. Kapılardan içeri girdiklerinde, Fener Salonu'nda, her biri Savaşçı'nın Oğulları'nın gökkuşağı pelerinlerini giyen üç şövalye tarafından karşılandılar. Cersei onlara, "Gelinimi görmek için buradayım," dedi.

"Yüce rahip sizi bekliyordu. Ben, Sör Sadık Theodan, vaktiyle Sör Theodan Wells. Benimle gelin Majesteleri."

Yüksek Serçe her zamanki gibi dizlerinin üstündeydi. Bu sefer Baba'nın mihrabının önünde dua ediyordu. Kraliçenin yaklaştığını gördüğünde duasını kesmedi, onu sabırsızca bekletmeyi tercih etti ve ancak duası bittiğinde kalkıp reverans yaptı. "Majesteleri. Bu kederli bir gün."

"Çok kederli," dedi Cersei. "Margaery ve kuzenleriyle konuşmamıza müsaade edecek misiniz?" Uysal ve mütevazı bir tavırla konuştu; bu adamın karşısında işe yarayacak tavır buydu.

"Arzunuz buysa. Daha sonra yanıma gelin çocuğum. Siz ve ben birlikte dua etmeliyiz."

Küçük kraliçe, Yüce Sept'in uzun kulelerinden birinin tepesine hapsedilmişti. Hücresi iki buçuk metre boyunda ve iki metre enindeydi. İçeride saman bir yatak, dua ederken kullanmak için bir sıra, bir suibriği, *Yedi Köşeli Yıldız*'ın bir nüshası ve bir mumdan başka bir şey yoktu. Hücrenin tek penceresi, bir ok deliğinden daha geniş değildi.

Cersei, Margaery'yi çıplak ayaklı ve titrer halde buldu. Küçük kraliçenin üstünde, çırak rahibelerin giydiği kaba kumaştan dikilmiş basit bir elbise vardı, saçları karmakarışıktı ve ayakları pisti. Cersei'yle yalnız kaldıklarında, "*Kıyafetlerimi* aldılar," dedi Margaery. "Fildişi dantelden dikilmiş bir elbise giymiştim, elbisenin göğsünde tatlı su incileri vardı. Rahibeler *ellerini* bana uzattılar ve beni çırılçıplak soydular. Kuzenlerimi de. Megga, rahibelerden birine vurup onu mumların üstüne devirdi, kadının elbisesi tutuştu. Fakat Alla için endişeleniyorum. Yüzü süt gibi beyazladı, o kadar korkmuştu ki ağlayamıyordu bile."

"Zavallı çocuk," Hücrede sandalye yoktu. Cersei saman yatağın üstüne, küçük kraliçenin yanına oturdu. "Leydi Taena onunla konuşmaya gitti, Alla onu unutmadığımızı bilecek."

"Yüce Rahip onları görmeme bile müsaade etmiyor," dedi Margaery, burnundan soluyordu. "Bizi birbirimizden ayrı tutuyor. Siz gelene kadar rahibelerden başka birini görmeme izin verilmedi. Saat başı bir rahibe geliyor ve zina suçumu itiraf etmek isteyip istemediğimi soruyor. Uyumama

bile izin vermiyorlar. Beni itirafta bulunmaya zorlamak için uyandırıyorlar. Geçen gece rahibe Unella'ya, onun gözlerini oymak istediğimi itiraf ettim."

Ama bunu yapmaman talihsizlik olmuş, diye düşündü Cersei. *Zavallı yaşlı bir rahibeyi kör etseydin, Yüce Serçe senin suçluluğundan emin olurdu.* "Kuzenlerini de aynı şekilde sorguluyorlar."

"Öyleyse tanrılar onların belasını versin," dedi Margaery. "Her biri yedi cehennemde yansın. Alla nazik ve utangaçtır, ona bunu nasıl yapabilirler? Ve Megga... bir rıhtım fahişesi kadar yüksek sesle güler, biliyorum, ama kalbinde hâlâ küçük bir kızdır. Kuzenlerimi seviyorum, onlar da beni seviyor. Eğer şu serçe, onları benim hakkımda yalan söylemeye zorlamayı düşünüyorsa..."

"Maalesef kuzenlerin de suçlanıyor. Üçü birden."

"Kuzenlerim?" Margaery sarardı. "Alla ve Megga çocuk sayılırlar. Majesteleri, bu... bu büyük bir ahlaksızlık. Bizi buradan çıkaracak mısınız?"

"Keşke yapabilseydim." Cersei'nin sesi hüzün doluydu. "Yüce Rahip'in yeni şövalyeleri seni gözetim altında tutuyor. Seni özgür bırakabilmem için, altın pelerinlileri göndermem ve bu kutsal yeri cinayetle kirletmem gerekir." Cersei, Margaery'nin ellerini kendi ellerinin arasına aldı. "Lakin boş durmuyorum. Sör Osney'nin senin âşıkların olduğunu iddia ettiği adamların hepsini topladım. Yüce Rahip'e senin masum olduğunu söyleyeceklerinden ve yargılamada buna dair yemin edeceklerinden eminim."

"Yargılama?" Şimdi kızın sesinde gerçek korku vardı. "Bir yargılama olmak zorunda mı?"

"Masumiyetini başka nasıl kanıtlayabilirsin?" Cersei kızın elini güven verircesine sıktı. "Yargılamanın usulüne karar verme hakkın var elbette. Sen kraliçesin. Kral Muhafızları şövalyeleri, seni savunmaya yeminli."

Margaery hemen anladı. "Dövüşle yargılama? Loras yaralı, olmasaydı beni..."

"Loras'ın altı erkek kardeşi var."

Margaery, Cersei'ye baktı, sonra elini çekti. "Bu bir şaka mı? Boros bir korkak, Meryn yaşlı ve hantal, sizin kardeşiniz sakat, diğer iki şövalye Dorne'da ve Osmund bir Karakazan. Loras'ın *iki* erkek kardeşi var. Dövüşle yargılama olursa, müdafim olarak Garlan'ı istiyorum."

"Sör Garlan, Kral Muhafızları'nın mensubu değil," dedi Cersei. "Kraliçenin onuru mevzubahis olduğunda, kanun ve teamül, kraliçenin

müdafisinin, kralın yeminli yedisinden biri olmasını zorunlu kılar. Korkarım ki yüce Rahip bunda ısrar eder.” *Israr etmesini sağlayacağım.*

Margaery hemen cevap vermedi ama kahverengi gözleri kuşkuyla kısıldı. “Blount ya da Trant,” dedi sonunda. “İkisinden biri olmak zorunda. Bu hoşunuza giderdi, öyle değil mi? Osney Karakazan ikisini de parçalara ayırabilir.”

Yedi cehennem. Cersei incinmiş bir ifade akındı. “Bana haksızlık ediyorsun kızım. Benim tek istediğim...”

“...oğlun. Oğlun sadece sana kalsın istiyorsun. Tommen, senin nefret etmediğin bir eşe asla sahip olmayacak. Ve ben kızın değilim, tanrılara şükürler olsun ki *değilim.* Beni yalnız bırak.”

“Aptallık ediyorsun. Ben sadece sana yardım etmek için buradayım.”

“Mezarıma girmeme yardım etmek için. Gitmeni söyledim. Gardiyanlarımı çağırıp seni zorla dışarı mı attırayım, seni habis, entrikacı, şeytani sürtük?”

Cersei eteklerini ve haysiyetini topladı. “Bu senin için çok korkutucu bir durum olmalı. Bu sözlerini affedeceğim.” Burada, tıpkı sarayda olduğu gibi, insan onu kimin dinliyor olabileceğini asla bilemezdi. “Senin yerinde olsaydım ben de korkardım. Yüce Üstat Pycelle sana ay çayı temin ettiğini kabul etti. Ve Mavi Ozan... senin yerinde olsaydım leydim, Yaşlı Hatun’dan akıl ve Anne’den merhamet isterdim. Korkarım ki yakında her ikisine de ihtiyaç duyabilirsin.”

Dört buruşuk rahibe, kraliçeyi kule merdiveninden aşağı indirdi. Her biri bir öncekinden daha çelimsizdi. Zemin kata vardıklarında aşağı inmeye devam ettiler, Visenya Tepesi’nin kalbine doğru. Basamaklar toprağın altında, meşalelerle aydınlatılmış uzun bir koridorun başında son buldu.

Cersei, Yüce Rahip’i, yedi köşeli kabul odasında buldu. Oda küçük ve sadeydi; çıplak taş duvarlar, kabaca yontulmuş ahşap bir masa, üç sandalye ve bir dua sırası vardı. Duvarlara Yedi’nin yüzleri oyulmuştu. Cersei, oymaların inceliksiz ve çirkin olduğunu düşündü ama yüzlerde tayini mümkün bir kuvvet vardı, bilhassa gözlerde; akikten, malahitten ve sarı ay taşından yapılmış göz küreleri, yüzleri bir şekilde canlı kılıyordu.

“Kraliçeyle konuştunuz,” dedi Yüce Rahip.

Cersei, *kraliçe benim*, dememek için kendini zor tuttu. “Konuştum.”

“Bütün insanlar günah işler, krallar ve kraliçeler bile. Ben de günah işledim ve bağışlandım. Lakin itiraf olmadan, bağışlanma da olamaz. Kraliçe itiraf etmiyor.”

“Belki de masumdur.”

“Değil. Kutsal rahibeler onu muayene etti ve bakire olmadığına dair ifade verdi. Kraliçe, rahmindeki zina meyvelerini öldürmek için ay çayı içti. Kutsanmış bir şövalye, kraliçe ve kuzenleriyle cinsel ilişki kurduğuna dair kılıcının üstüne yemin etti. Kraliçeyle yatan başka adamlar da olduğunu söyledi ve bazıları kudretli bazıları da mütevazı adamlara ait pek çok isim zikretti.”

“Altın pelerinlilerim hepsini zindana attı,” dedi Cersei. “Şu ana kadar yalnızca biri sorgulandı; Mavi Ozan isimli bir şarkıcı. Anlattığı şeyler rahatsız ediciydi. Buna rağmen, gelinimin duruşma sırasında masum ilan edilmesi için dua ediyorum.” Duraksadı. “Yüce Rahip, Tommen küçük kraliçesini çok seviyor. Korkarım ki Margaery’yi adil bir şekilde yargılamak, Tommen ve lordları için zor olabilir. Belki de duruşmayı İnanç idare etmeli?”

Yüksek Serçe zayıf ellerini çenesinin altında birleştirdi. “Ben de aynı şeyi düşündüm Majesteleri. Tıpkı bir zamanlar Zalim Maegor’ın İnanç’ı kılıçsız bıraktığı gibi, Arabulucu Jaehaerys de bizi adalet terazisinden yoksun bıraktı. Lakin bir kraliçeyi yargılamak, Yukarıdaki Yedi ve aşağıdaki tanrı hizmetkârlarından başka kime yakışır? Bu dava, yedi yargıçtan oluşan kutsal bir mahkeme tarafından görülmeli. Yargıçlardan üçü dişi olmalı. Bir bakire, bir anne ve bir kocakarı. Bir kadının günahkârlığını onlardan iyi kim tespit edebilir?”

“En iyisi bu olur. Margaery, suçunun ya da masumiyetinin dövüşle kanıtlanmasını talep etme hakkına da sahip elbette. Bu durumda, Margaery’nin müdafisi Tommen’ın Yedisi’nden biri olmalı.”

“Kral Muhafızları şövalyeleri, Fatih Aegon’ın zamanından beri kralların ve kraliçelerin meşru müdafileri olarak hizmet verdiler. Taht ve İnanç bu konuda aynı fikirde.”

Cersei yüzünü elleriyle örttü, elem içindeymiş gibi. Başını tekrar yukarı kaldırdığında, tek gözünde bir damla gözyaşı parladı. “Bunlar gerçekten çok kederli günler,” dedi. “Lakin sizinle mutabık olduğumuzu görmek beni sevindirdi. Tommen burada olsaydı size teşekkür ederdi, bunu biliyorum. Siz ve ben, birlikte gerçeği bulmalıyız.”

“Bulacağız.”

“Kaleye dönmeliyim. İzniniz olursa, Sör Osney Karakazan’ı da götüreceğim. Küçük konsey onu sorgulamak ve ithamlarını bizzat duymak istiyor.”

“Hayır,” dedi Yüce Rahip.

Sadece bir kelimeydi, bir küçük kelime. Fakat Cersei, yüzüne buzlu su çarpılmış gibi hissetti. Gözlerini kırpıştırdı ve gözle görülür bir şekilde irkildi, bir parça. “Sör Osney sıkı gözetim altında olacak, size söz veriyorum.”

“Burada da sıkı gözetim altında. Gelin. Size göstereyim.”

Cersei, Yedi’nin ona bakan gözlerini hissedebiliyordu; yeşim, malahit ve akik gözler. İçi buz kadar soğuk bir korkuyla doldu. *Ben kraliçeyim,* dedi kendine kendine. *Lord Tywin’in kızıyım.* Gönülsüzce, rahibi takip etti.

Sör Osney uzakta değildi. Oda karanlıktı, ağır bir demir kapıyla kapanmıştı. Yüce Rahip bir anahtar çıkardı ve kapının arkasındaki odayı aydınlatmak için duvardaki meşalelerden birini aldı. “Önce siz Majesteleri.”

İçeride, Sör Osney çırılçıplak bir halde tavandan sarkıyordu, bir çift demir zincirin ucunda sallanıyordu. Kırbaçlanmıştı. Sırtındaki ve omuzlarındaki deriler neredeyse tamamen soyulmuştu, bacaklarıyla kalçalarında kesikler ve kamçı izleri vardı.

Kraliçe, adama daha fazla bakmaya dayanamadı. Yüce Rahip’e döndü. “Siz ne *yaptınız?*”

“Gerçeğin peşine düştük, ısrarlı bir şekilde.”

“Size gerçeği söyledi. Kendi özgür iradesiyle size geldi ve günahlarını itiraf etti.”

“Evet. Yaptı. Sayısız itirafçı dinledim Majesteleri. Lakin suçlu olmaktan bu kadar memnuniyet duyan bir adamla karşılaşmadım.”

“Onu *kırbaçlamışsınız!*”

“Acısız nedamet yoktur. Sör Osney’ye de söylediğim gibi, kimse kendini kırbaçtan esirgememeli. Kendimi tanrıya en yakın hissettiğim vakitler, kendi günahlarım için kırbaçlandığım vakitlerdir. Lakin benim en karanlık günahlarım bile, Sör Osney’nin günahlarının karanlığına katiyen yaklaşamaz.”

“A-ama,” diye kekeledi Cersei, “Anne’nin merhametini vaaz ediyorsunuz...”

“Sör Osney o tatlı sütü bundan sonraki hayatında içecek. *Yedi Köşeli Yıldız*’da yazılıdır; bütün günahlar bağışlanabilir lakin suçlar cezasız kalamaz. Osney Karakazan, ihanet ve cinayetten suçlu. Ve cinayetin cezası ölümdür.”

O sadece bir rahip, bunu yapamaz. “Bir adamı ölüme mahkûm etmek İnanç’ın işi değil, adamın suçu ne olursa olsun.”

Kelimelerin ağırlığını tartarak, ağır ağır, “Suçu ne olursa olsun,” diye tekrarladı Yüce Rahip. “İlginçtir ki Majesteleri, biz kırbacı daha özenli ve daha sebatlı vurdukça, Sör Osney’nin suçları değişmeye başladı. Şövalyemiz şu anda, Margaery Tyrell’e asla dokunmadığına inanmamızı istiyor. Öyle değil mi Sör Osney?”

Osney Karakazan gözlerini açtı. Önünde duran kraliçeyi görünce, şişmiş dudaklarını yaladı ve, “Sur,” dedi. “Bana Sur’u vadettin.”

“Delirmiş,” dedi Cersei. “Onu delirtmişsiniz.”

Sert ve net bir sesle, “Sör Osney,” dedi Yüce Rahip, “kraliçeyle cinsel ilişkide bulundunuz mu?”

“Evet.” Osney prangalarının içinde dönerken, zincirler hafifçe şıngırdadı. “Orada duranla. Benim düzdüğüm kraliçe o. Beni eski Yüce Rahip’i öldürmeye gönderen kraliçe. Eski rahibin muhafızları yoktu. Adam uyurken odasına girdim ve yüzüne bir yastık bastırdım.”

Cersei döndü ve koştu.

Yüce Rahip onu yakalamaya çalıştı ama o yaşlı bir adamdı, Cersei ise Kaya’nın dişi aslanı. Rahibi kenara itti ve kapıdan dışarı fırladı. Kapıyı gürültüyle adamın yüzüne kapadı. *Karakazanlar, Karakazanlar’a ihtiyacım var. Osfryd’i altın pelerinlilerle, Osmund’ı da Kral Muhafızları’yla birlikte buraya göndereceğim. Onlar Osney’yi kurtardığında, Osney söylediği her şeyi inkâr edecek, ben de Yüce Rahip’ten kurtulacağım, tıpkı diğerinden kurtulduğum gibi.* Dört yaşlı rahibe Cersei’nin yolunu kesti ve buruşuk elleriyle onu bileklerinden yakaladı. Cersei kadınlardan birini yere devirdi, diğerinin yüzünü tırmaladı ve basamaklara vardı. Merdivenin yarısını tırmanmışken Taena Merryweather’ı hatırladı. Tökezledi, nefes nefeseydi. *Yedi beni koru. Taena her şeyi biliyor. Eğer onu da yakalayıp kırbaçlarlarsa...*

Zemin kata kadar koştu ama daha ileri gidemedi. Orada onu bekleyen kadınlar vardı; aşağıdaki kocakarılardan daha genç rahibeler. Geri geri yürüyerek, “Ben *kraliçeyim,*” diye bağırdı Cersei. “Bunun için kafalarınızı alacağım, hepinizin kafasını alacağım. Geçmeme izin verin.” Kadınlar bunu yapmak yerine Cersei’ye doğru yürüdü. Cersei, Anne’nin mihrabına koştu ama yirmi rahibe onu orada yakaladı ve kule merdiveninden yukarı sürükledi. Hücrenin içinde, üç sessiz rahibe onu yere bastırırken, Scolera isimli bir rahibe Cersei’yi çırılçıplak soydu, iç çamaşırlarını bile çıkardı. Başka bir rahibe, ona bir hizmetçi elbisesi fırlattı. Kraliçe, “Bunu yapamazsınız,” diye bağırıp durdu. “Ben bir Lannister’ım. Beni bırakın,

kardeşim sizi öldürecek, Jaime sizi boğazlarınızdan kasıklarınıza kadar kesecek. Beni *bırakın!* Ben *kraliçeyim!*"

Onu o soğuk hücrede çırılçıplak bırakıp gitmeden önce, "Kraliçe dua etmeli," dedi Rahibe Scolera.

Cersei, yumuşak başlı Margaery Tyrell değildi; bir hizmetçi elbisesi giyip esarete boyun eğmezdi. *Bir aslanı kafese tıkmanın ne demek olduğunu onlara öğreteceğim,* diye düşündü. Elbiseyi yüz parçaya böldü, bir suibriği buldu ve onu duvara vurdu, sonra aynı şeyi bir lazımlıkla yaptı. Kimse gelmeyince kapıyı yumruklamaya başladı. Refakatçileri aşağıdaydı, meydanda: On Lannister muhafızı ve Sör Boros Blount. *Duyduklarında beni kurtarmaya gelecekler, kahrolası Yüce Serçe'yi zincire vurulmuş bir halde Kızıl Kale'ye götüreceğiz.*

Kapıyı tekmeleyip pencereyi yumrukladı, sesi kısılana kadar çığlık atıp bağırdı. Kimse cevap vermedi, kimse onu kurtarmaya gelmedi. Hücre kararmaya başladı. Hava da soğuyordu. Cersei titremeye başladı. *Beni nasıl bu halde bırakabilirler? Bir ateş bile yok. Ben onların kraliçesiyim.* Ona verdikleri elbiseyi yırttığı için pişman oldu. Hücrenin köşesindeki saman yatağın üstünde bir battaniye vardı. Kahverengi yünden dokunmuş ince, eski püskü bir şeydi, sert ve kaşındırıcıydı ama Cersei'nin başka bir şeyi yoktu. Titremesini durdurmak için battaniyenin altına girdi ve çok geçmeden yorgun halde uykuya daldı.

Ağır bir el tarafından sarsılarak uyandırıldı. Hücrenin içi zifiri karanlıktı. Cersei'nin üstüne iri yarı, çirkin bir kadın eğilmişti, elinde bir mum vardı. "Kimsin?" diye sordu kraliçe. "Beni serbest bırakmaya mı geldin?"

"Ben Rahibe Unella'yım. Bütün cinayetlerinizi ve zinalarınızı duymaya geldim."

Cersei kadının elini itti. "Kafanı alacağım. Sakın bana dokunmaya kalkma. Defol."

Kadın ayağa kalktı. "Majesteleri. Bir saat sonra geri geleceğim. Belki de o vakit itirafta bulunmak için hazır olursunuz."

Bir saat ve bir saat ve bir saat. Cersei Lannister'ın, Joffrey'nin düğün gecesinden sonraki en uzun gecesi böyle geçti. Boğazı bağırmaktan öyle kötü tahriş olmuştu ki kraliçe zor yutkunuyordu. Hücre buz gibiydi. Cersei lazımlığı kırmıştı, bu yüzden su dökmek için bir köşeye çömelmek ve idrarının zemine yayılışını izlemek zorunda kaldı. Ne zaman gözlerini

kapatsa, Unella yine onun üzerine eğildi, onu sarstı ve günahlarını itiraf etmek isteyip istemediği sordu.

Gün, avuntu getirmedi. Güneş yükselirken, Rahibe Moelle bir kâse gri bulamaç getirdi. Cersei kâseyi kadının kafasına fırlattı. Fakat yeni bir suibriği getirdiklerinde, Cersei öyle çok susamıştı ki suyu içmekten başka bir şey yapamadı. Gri, ince ve küf kokulu yeni bir elbise getirdiklerinde, Cersei elbiseyi çıplaklığının üstüne geçirdi. Ve o akşam Moelle tekrar geldiğinde, Cersei kadının getirdiği ekmekle balığı yedi ve şarap istedi. Şarap gelmedi. Saat başı ortaya çıkan ve kraliçenin itirafta bulunmak için hazır olup olmadığını soran Rahibe Unella'dan başka kimse gelmedi.

Hücre penceresinin dışındaki ince gökyüzü dilimi bir kez daha kararırken, *neler oluyor?* diye düşündü Cersei. *Neden kimse gelip beni buradan çıkarmıyor?* Karakazanlar'ın Osney'den vazgeçeceğine inanamazdı. Konsey ne yapıyordu? *Korkaklar ve hainler. Burada çıktığımda hepsinin kafasını kestireceğim ve onların yerine daha iyi adamlar bulacağım.*

O gün üç kez, meydandan yükselen bağrışmaların uzak sesini duydu, fakat ayaktakımı Margaery'nin adını bağırıyordu, onunkini değil.

İkinci günde, şafağa yakın bir vakitte, Cersei kâsenin dibindeki yulaf lapasının son lokmasını yalarken hücre kapısı beklenmedik bir şekilde açıldı ve Lord Qyburn içeri girdi. Cersei'nin yapabildiği tek şey, kendini adamın kollarına atmamaktı. "Qyburn," diye fısıldadı, "Ah tarınlar. Yüzünü gördüğüm için çok mutluyum. Beni eve götür."

"Buna izin vermezler. Cinayet, ihanet ve zina suçlarıyla, yedi yargıçlı kutsal bir mahkemede yargılanacaksınız."

Cersei o kadar bitkindi ki, kelimeler ona en başta çok anlamsız geldi. "Tommen. Bana oğlumu anlat. Hâlâ kral mı?"

"Evet Majesteleri. Oğlunuz sağ ve salim. Maegor Hisarı'nın duvarlarının ardında güvende, Kral Muhafızları tarafından korunuyor. Lakin çok yalnız. Sizi ve küçük kraliçesini soruyor. Şu ana kadar kimse ona bir şey anlatmadı, sizin... sizin..."

"...zorluklarım hakkında?" diye önerdi kraliçe. "Margaery'ye ne olacak?"

"O da yargılanacak, sizin davanızı görecek olan mahkeme tarafından. Emrettiğiniz üzere, Mavi Ozan'ı Yüce Rahip'e teslim ettim. Şu an da burada, altımızda bir yerde. Muhbirlerimin söylediğine göre

kırbaçlanıyormuş lakin şimdiye kadar bizim öğrettiğimiz tatlı şarkıdan başka bir şey söylememiş."

Öğrettiğimiz tatlı şarkı. Uykusuzluk Cersei'nin zekâsını köreltmişti. *Wat, onun gerçek adı Wat.* Eğer tanrılar iyiyse, Wat kamçının altında ölürdü ve Margaery'ye onun iddialarını aksini kanıtlayacak bir yol bırakmazdı. "Şövalyelerim nerede? Sör Osfryd... Yüce Rahip, onun kardeşi Osney'yi öldürmeye niyetli. Osfryd'in altın pelerinlileri..."

"Artık Şehir Muhafızları'na Osfryd Karakazan komuta etmiyor. Kral onu azletti ve yerine Ejderha Kapısı'nın kumandanını getirdi, şu malum Humfrey Su."

Cersei o kadar yorgundu ki bütün bunlar hiçbir şey ifade etmiyordu. "Tommen bunu neden yapsın?"

"Çocuğun suçu yok. Konsey onun önüne bir belge koyduğunda, Tommen kâğıda adını yazıyor ve mührünü basıyor."

"Benim konseyim... kim? Kim böyle bir şey yapar? Sen?"

"Maalesef, beni konseyden azlettiler fakat hadımın muhbirleriyle yaptığım işe devam etmeme izin verdiler, şimdilik. Diyar, Sör Harys Swyft ve Yüce Üstat Pycelle tarafından yönetiliyor. Casterly Kayası'na bir kuzgun gönderdiler, amcanızdan saraya dönmesini ve kralın vekilliğini üstlenmesini istediler. Eğer amcanız bu teklifi kabul etmeye niyetliyse, acele etmesi gerek. Mace Tyrell, Fırtına Burnu'ndaki kuşatmayı terk etti, ordusuyla birlikte şehre dönüyor. Randyll Tarly'nin de Bakire Havuzu'ndan ayrıldığı haberini aldık."

"Lord Merryweather buna rıza gösterdi mi?"

"Merryweather konseydeki koltuğundan feragat etti ve karısıyla birlikte Uzunmasa'ya döndü. Bize, size karşı yapılan... suçlamaların... haberini getiren ilk kişi Leydi Merryweather'dı."

"Taena'nın gitmesine izin verdiler." Bu, Cersei'nin, Yüksek Serçe'nin *hayır* dediği andan beri duyduğu en iyi şeydi. "Lord Su'dan ne haber? Gemiler... Aurane gemilerin mürettebatını karaya çıkarırsa..."

"Majesteleri'nin mevcut sorunlarının haberi nehre ulaşır ulaşmaz, Lord Su yelkenlerini kaldırdı, küreklerini çözdü ve donanmasını denize çıkardı. Sör Harys, onun Lord Stannis'e katılmaya niyetli olduğundan endişe ediyor. Pycelle de korsan olmak üzere Basamaktaşı'na gittiğini düşünüyor."

"Benim sevgili dromondlarım." Cersei neredeyse gülüyordu. "Lord babam, piçlerin yaradılış itibarıyla hain olduğunu söylerdi. Keşke onu dinleseydim." Titredi. "Kayboldum Qyburn."

“Hayır,” dedi Qyburn. Kraliçenin elini tuttu. “Umut var. Majesteleri masumiyetini dövüşle kanıtlama hakkına sahip. Kraliçem, müdafiniz hazır bekliyor. Bütün Yedi Krallık’ta, onun karşısında durmayı ümit edebilecek tek adam yok. Eğer emir verirseniz...”

Cersei bu sefer güldü. Bu komikti, korkunç bir şekilde komikti, *iğrenç* bir şekilde komikti. “Tanrılar bizim umutlarımızla ve planlarımızla alay ediyor. Hiç kimsenin yenemeyeceği bir müdafim var ama onu kullanmam yasak. Ben kraliçeyim Qyburn. Benim onurum yalnızca, Kral Muhafızları’nın Yeminli Kardeşleri tarafından savunulabilir.”

“Anlıyorum.” Qyburn’ün yüzündeki gülümseme soldu. “Majesteleri, ne yapacağımı bilmez haldeyim. Size ne tavsiye vereceğimi bilmiyorum...”

Kraliçe, en yorgun ve en korkmuş haliyle bile, kaderini serçelerden oluşan bir mahkemeye bırakmayacağını biliyordu. Son görüşmelerinde birbirlerine söyledikleri laflardan sonra Sör Kevan’ın aracılığına da güvenemezdi. *Dövüşle yargılama olmak zorunda. Başka bir yol yok.* “Qyburn, bana beslediğin sevgi hatırına, sana yalvarıyorum, benim için bir mesaj gönder. Mümkünse bir kuzgunla. Değilse bir süvariyle. Nehirova’ya, kardeşime göndermelisin. Ona neler olduğunu anlat ve de ki... de ki...”

“Evet Majesteleri?”

Cersei dudaklarını yaladı, titriyordu. “Hemen gel. Bana yardım et. Şu anda sana, daha önce hiç olmadığım kadar muhtacım. Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum. *Hemen gel.*”

“Emredersiniz. *‘Seni seviyorum,’* üç kez?”

“Üç kez.” Cersei, Jaime’ye ulaşmak zorundaydı. “Gelecek. Geleceğini biliyorum. Jaime benim tek umudum.”

“Kraliçem,” dedi Qyburn, “siz... unuttunuz mu? Sör Jaime’nin kılıç eli yok. Eğer müdafiniz olur ve kaybederse...”

Bu dünyayı birlikte terk ederiz, bir zamanlar birlikte geldiğimiz dünyayı. “Kaybetmeyecek. Jaime kaybetmez. Benim hayatım söz konusuyken kaybetmez.”

Jaime

Yeni Nehirova Lordu o kadar öfkeliydi ki titriyordu. "Kandırıldık," dedi. "Bu adam bize ihanet etti!" Parmağıyla Edmure Tully'yi dürterken, dudaklarından pembe tükürükler saçılıyordu. "Kafasını keseceğim! Nehirova'yı ben yönetiyorum, bizzat kralın emriyle, ben..."

"Emmon," dedi adamın karısı, "Lord Kumandan kralın emrinden haberdar. Sör Edmure kralın emrinden haberdar. Ahırdaki seyis çocuk kralın emrinden haberdar."

"Ben lordum ve onun kafasını keseceğim!"

"Hangi suçla?" Zayıflamış olmasına rağmen, Edmure hâlâ Emmon Frey'den daha lord gibi görünüyordu. Kırmızı yünden dikilmiş kapitone bir takım giymişti, takımın göğsüne zıplayan bir alabalık işlenmişti. Çizmeleri siyahtı, tozlukları mavi. Kızıl saçları yıkanmış ve kesilmişti, kırmızı sakalı özenle tıraş edilmişti. "Benden istenen her şeyi yaptım."

"Ah?" Jaime Lannister, Nehirova'nın kapıları açıldığından beri uyumamıştı ve başı zonkluyordu. "Sör Brynden'in kaçmasına izin vermeni istediğimi hatırlamıyorum."

"Benden kaleyi teslim etmemi istedin, amcamı değil. Amcam senin kuşatma hattını geçip gittiyse ve senin adamların buna izin verdiyse, suçlu ben miyim?"

Jaime eğlenmiyordu. Öfkesini belli ederek, "O *nerede?*" diye sordu. Adamları Nehirova'yı üç kez aramış ama Brynden Tully'yi bulamamıştı.

"Nereye gideceğini bana hiç söylemedi."

"Sen de hiç sormadın. Dışarı nasıl çıktı?"

"Balıklar yüzer. Kara olanlar bile." Edmure gülümsedi. Jaime, altın elini adamın ağzına indirmek istiyordu. Birkaç eksik diş, adamın gülümsemelerine bir son verirdi. Edmure, hayatının geri kalanını tutsak olarak geçirecek bir adam için fazlasıyla kendinden hoşnut görünüyordu. "Casterly Kayası'nın altında, bir adamın üstüne bir zırh kadar sıkı oturan yeraltı hücrelerimiz var. Onlardan birinin içindeyken dönemezsin, oturamazsın ya da fareler parmaklarını kemirmeye başladığında ayağına uzanamazsın. Cevabını tekrar düşünmek ister misin?"

Lord Edmure'un gülümsemesi kayboldu. "Rütbeme uygun bir şekilde onurlu bir muamele göreceğime dair söz verdin."

"Göreceksin de," dedi Jaime. "Senden çok daha soylu şövalyeler ve nice büyük lordlar, o yeraltı hücrelerinde ağlayarak can verdi. Eğer tarihi doğru hatırlıyorsam birkaç kral da öyle. İstersen, karına da senin yanındaki hücreyi veririz. Sizi birbirinizden ayırmak istemem."

"Gerçekten yüzdü," dedi Edmure asık bir yüzle. Ablası Catelyn'le aynı mavi gözlere sahipti ve Jaime o gözlerde bir zamanlar Leydi Catelyn'in gözlerinde gördüğü aynı ikrahı gördü. "Su Kapısı'ndaki yivli kapıyı kaldırdık. Tamamen değil, sadece bir metre. Suyun altında bir boşluk oluşturacak ama kapının hâlâ kapalı görünmesini sağlayacak kadar. Amcam güçlü bir yüzücüdür. Karanlık çöktükten sonra kazıkların altından geçti."

Bizim setimizin altından da aynı şekilde geçti. Aysız bir gece, sıkılmış muhafızlar, kara bir nehirde akıntıyla birlikte sessizce süzülen kara bir balık. Ruttiger, Yew ya da herhangi bir Lannister adamı su sesi duysaydı, sesin bir kaplumbağadan ya da bir alabalıktan geldiğini sanırdı. Edmure, Starklar'ın ulu kurdunu teslimiyetin simgesi olarak aşağı indirmeden önce, günün büyük bölümünü bekleyerek geçirmişti. Jaime, Karabalık'ın tutsaklar arasında olmadığını ancak ertesi sabah öğrenmişti.

Nehre bakmak için pencereye gitti. Parlak bir sonbahar günüydü ve güneş suların üstünde ışıldıyordu. *Karabalık şimdiye kadar nehrin on fersah aşağısına gitmiş olabilir.*

"Onu bulmak zorundasın!" dedi Emmon Frey.

"Bulunacak." Jaime hissetmediği bir katiyetle konuşmuştu. "Tazılarım ve avcılarım şu anda bile onu arıyor." Nehrin güneyindeki araştırmaya Sör Addam Marbrand liderlik ediyordu, kuzeyde Yağmur Ormanı'ndan Sör Dermot vardı. Jaime nehir lordlarını da görevlendirmeyi düşünmüştü ama Vance, Piper ve onlar gibi adamlar, Karabalık'ı zincire vurmaktansa kaçmasına yardım etmeyi tercih ederdi. Neticede, Jaime fazla umutlu değildi. "Bir süre bizden kaçabilir," dedi, "ama eninde sonunda su yüzeyine çıkmak zorunda."

"Kalemi geri almayı denerse ne olacak?"

"İki yüz adamlık bir garnizonun var." Aslında bu fazlasıyla büyük bir garnizondu ama Lord Emmon endişeli bir tabiata sahipti. En azından adamlarını doyurmakta güçlük çekmeyecekti; Nehirova'nın erzak durumu, Karabalık'ın söylediği gibi gayet iyiydi. "Bizden ayrılmak için gösterdiği onca çabadan sonra, Sör Brynden'in gizlice geri döneceğinden şüphe

ederim.” *Eğer dönüşü bir haydut çetesinin başında olmayacaksa.* Jaime, Karabalık’ın dövüşü devam ettirmeye niyetli olduğundan emindi.

Leydi Genna, “Bu kale senin makamın,” dedi kocasına. “Onu savunmak sana düşer. Eğer bunu yapamayacaksan, kaleyi ateşe ver ve koşarak Kaya’ya dön.”

Lord Emmon ağzını ovuşturdu. Eli aşağı indiğinde, ekşi yaprak yüzünden kırmızı ve yapış yapıştı. “Elbette. Nehirova benim ve kimse onu benden alamaz.” Leydi Genna tarafından odanın dışına sürüklenmeden önce, Edmure Tully’ye kuşku dolu son bir bakış attı.

Edmure’la yalnız kaldıklarında, “Bana söylemek istediğin başka bir şey var mı?” diye sordu Jaime.

“Bu babamın çalışma odasıydı,” dedi Tully. “Nehir topraklarını buradan yönetti, iyi bir şekilde ve akıllıca. Şu pencerenin yanında oturmayı severdi. Orada ışık iyiydi ve babam başını işten kaldırdığında nehri görebilirdi. Gözleri yorulduğunda, Catelyn’in ona kitap okumasını isterdi. Bir keresinde ben ve Serçeparmak ahşap küplerden bir kale inşa etmiştik, şuradaki kapının yanına. Seni bu odada görmenin beni nasıl hasta ettiğini asla tahmin edemezsin Kral Katili. Senden nasıl iğrendiğimi asla tahmin edemezsin.”

Bu konuda yanılıyordu. “Senden çok daha iyi adamlar tarafından hor görüldüm Edmure.” Jaime bir muhafız çağırdı. “Lordu kulesine geri götürün ve karnını doyurun.”

Nehirova Lordu sessizce gitti. Ertesi sabah batıya gitmek için yola çıkacaktı. Lordun refakatçilerini Sör Forley Prester komuta edecekti; yirmisi şövalye olmak üzere yüz adam. *En iyisi bu sayıyı iki katına çıkarmak. Kafile Altın Diş’e varmadan önce, Lord Beric, Edmure’u kaçırmayı deneyebilir.* Jaime, Tully’yi üçüncü kez yakalamak zorunda kalmak istemiyordu.

Hoster Tully’nin koltuğuna döndü, Üç Dişli Mızrak haritasını aldı, parşömeni altın eliyle düzeltti. *Karabalık olsaydım nereye giderdim?*

“Lord Kumandan?” Açık kapıda bir muhafız duruyordu. “Leydi Westerling ve kızı dışarıdalar, emrettiğiniz gibi.”

Jaime haritayı kenara itti. “Onları içeri al.” *En azından kız da kaybolmadı.* Jeyne Westerling, Robb Stark’ın kraliçesiydi, ona her şeyi kaybettiren kız. Jeyne, karnında bir kurt varken Karabalık’tan daha tehlikeli olabilirdi.

Tehlikeli görünmüyordu. Fidan gibi bir kızdı, on beş ya da on altı yaşından büyük değildi, hareketleri zariften çok sakarcaydı. Dar kalçaları,

elma büyüklüğünde göğüsleri, kestane rengi bukleleri ve bir güvercininkine benzeyen kahverengi gözleri vardı. *Bir çocuk için yeterince sevimli,* diye karar verdi Jaime, *ama uğruna bir krallık kaybedilecek bir kız değil.* Yüzü şişkindi ve alnında bir tutam kahverengi saçla yarı gizlenmiş bir yara kabuğu vardı. "Alnına ne oldu?" diye sordu Jaime.

Jeyne başını diğer tarafa çevirdi. "Önemli bir şey değil," dedi kızın annesi, yeşil kadife bir elbise giymiş sert ifadeli bir kadındı. Uzun ve ince boynunda, altın deniz kabuklarından oluşan bir kolye vardı. "Asinin verdiği tacı çıkarıyordu, tacı başından zorla almayı denediğimde inatçı çocuk bana karşı koydu."

"O benimdi," diye hıçkırdı Jeyne. "Robb onu benim için yaptırmıştı. Ben Robb'u *sevdim.*"

Annesi kızı tokatlamak için hareketlendi ama Jaime aralarına girdi. Leydi Sybell'i, "Böyle şeyler olmayacak," diye uyardı. "Oturun, ikiniz de." Kız, ürkmüş bir hayvan gibi bir sandalyeye büzüldü ama annesi dimdik oturdu, başı yukarıdaydı. "Şarap alır mısınız?" diye sordu Jaime. Kız cevap vermedi. "Teşekkürler, hayır," dedi annesi.

"Nasıl isterseniz." Jaime kıza döndü. "Kaybın için üzgünüm. O cesur bir delikanlıydı, hakkını teslim etmeliyim. Sana sormak zorunda olduğum bir soru var. Onun çocuğunu taşıyor musun leydim?"

Jeyne sandalyeden fırladı, kapıdaki muhafız onu kolundan yakalamasaydı odadan kaçabilirdi. Kız kaçmak için debelenirken, "Taşımıyor," dedi Leydi Sybell. "O konuyla ilgilendim, aynen lord babanızın emrettiği gibi."

Jaime başıyla onayladı. Tywin Lannister böyle detayları gözden kaçıracak bir adam değildi. "Kızı bırak," dedi muhafıza. "Şimdilik onunla işim bitti." Jeyne ağlayarak merdivene doğru koşarken, Jaime kızın annesini inceledi. "Westerling Hanedanı bağışlandı. Kardeşiniz Rolph, Castamere Lordu ilan edildi. Bizden istediğiniz başka bir şey var mı?"

"Lord babanız, Jeyne ve küçük kız kardeşi için saygın evlilikler vadetmişti. Lordlar ya da vârisler, bana yemin etmişti, küçük oğullar ya da hane şövalyeleri değil."

Lordlar ya da vârisler. Elbette. Westerling eski ve gururlu bir hanedandı ama Leydi Sybelle bir Spicer olarak doğmuştu, yükselmiş bazı tacirlerin soyundan geliyordu. Jaime, kadının büyükannesinin, doğudan gelen yarı deli bir cadı olduğunu hatırlar gibiydi. Ve Westerling fakirleşmiş bir hanedandı. Normal şartlarda, Sybelle Spicer'ın kızlarının umabileceği en iyi

eşler küçük oğullardı lakin Lannister altınıyla dolu şişman bir çanak, bazı lordlar için ölü bir asinin dul karısını bile cazip kılabilirdi. “Evlilikler gerçekleşecek,” dedi Jaime, “fakat Jeyne tekrar evlenmeden önce tam iki yıl beklemek zorunda.” Eğer kız fazla yakın bir zamanda yeni bir koca alır ve ondan hamile kalırsa, çocuğun babasının Genç Kurt olduğuna dair fısıltılar duyulurdu.

“İki de oğlum var,” diye hatırlattı Leydi Westerling. “Rollam benim yanımda ama Raynald asilerle birlikte İkizler’e gitti. Eğer orada neler olacağını bilseydim, gitmesine asla müsaade etmezdim.” Kadının sesinde bir parça serzeniş vardı. “Raynald’ın lord babanızla yapılan... anlaşmadan... haberi yoktu. İkizler’de esir tutuluyor olabilir.”

Ya da ölmüş olabilir. Walder Frey’in de *anlaşmadan* haberi olmayabilirdi. “Soruşturacağım. Eğer Sör Raynald hâlâ tutsaksa, fidyesini sizin adınıza öderiz.”

“Onun için de bir evlilik anlaşmasından bahsedilmişti. Casterly Kayası’ndan bir gelin. Lord babanız, her şey umduğumuz gibi giderse, Raynald’ın neşesine kavuşacağını söylemişti.”

Mezardan bile, Lord Tywin’in ölü elleri hepimizi oynatıyor. “Joy,[9] merhum amcam Gerion’ın nüfusuna kabul ettiği gayrimeşru kızıdır. Arzunuz buysa bir nişan ayarlanabilir lakin evlilik beklemek zorunda. Onu son gördüğümde, Joy dokuz ya da on yaşındaydı.”

“*Gayrimeşru* kızı?” Leydi Sybell limon yutmuş gibi görünüyordu. “Bir Westerling’i bir *piçle* mi evlendirmek istiyorsunuz?”

“Joy’u entrikacı ve dönek bir sürtüğün oğluyla evlendirmek istediğimden fazla değil. O daha iyisini hak ediyor.” Jaime, kadını, deniz kabuğu kolyesiyle memnuniyetle boğabilirdi. Joy, bütün yalnızlığına rağmen tatlı bir çocuktu, babası Jaime’nin en sevdiği amcasıydı. “Kızınız sizin gibi on kişi eder leydim. Yarın sabah Edmure ve Sör Forley’yle birlikte buradan ayrılacaksınız. O zamana kadar gözüme görünmeseniz iyi edersiniz.” Muhafıza seslendi. Leydi Sybelle, dudaklarını hoşnutsuzluğunu gösterecek bir şekilde büzüp gitti. Jaime, Lord Gawen’ın, karısının entrikalarının ne kadarını bildiğini merak etti. *Biz erkekler neyi, ne zaman, ne kadar biliyoruz ki?*

Edmure ve Westerlingler kaleden ayrılırken yanlarında dört yüz adam vardı; Jaime refakatçilerin sayısını son anda tekrar iki katına çıkarmıştı. Sör Forley Prester’la konuşmak için, bir süre kafileyle birlikte yol aldı. Sör Prester, pelerininin üstünde bir boğa başı ve miğferinin üstünde boynuzlar

taşıyor olmasına rağmen bundan daha az boğa olamazdı. Kısa boylu, ince yapılı, sert ve şüpheci bir adamdı. Dar burnu, kel kafası ve kırlaşmış kahverengi sakalıyla, bir şövalyeden çok bir hancı gibi görünüyordu. Jaime adama, "Karabalık'ın nerede olduğunu bilmiyoruz," diye hatırlattı, "ama Edmure'u serbest bırakma fırsatı bulursa, bırakır."

"Böyle bir şey olmayacak lordum." Hancıların çoğu gibi, Sör Forley de külyutmaz bir adamdı. "Gözcüler ve keşif süvarileri yürüyüşümüzü denetleyecek, geceleri kampımızı tahkim edeceğiz. Gece gündüz Tully'nin yanında kalacak on adam seçtim, en iyi yaycılarım. Yoldan on adım uzaklaşacak olursa, adamlarım onun üstüne öyle çok ok salar ki kendi annesi bile onun bir kaz olduğunu sanır."

"Güzel." Jaime, Tully'nin Casterly Kayası'na sağ salim varmasını tercih ederdi ama adamın ölmesi kaçmasından iyiydi. "Lord Westerling'in kızının yanında da okçular olsun."

Sör Forley şaşkın görünüyordu. "Gawen'ın kızı? O kız..."

"...Genç Kurt'un dulu," diye bitirdi Jaime, "ve bizden kaçmayı başarırsa, Edmure'dan iki kat tehlikeli."

"Nasıl isterseniz lordum. Kız izlenecek."

Jaime, Nehirova'ya dönmek için kafilenin sonuna doğru giderken, Westerlingler'in yanından atını eşkin yürüterek geçmek zorunda kaldı. Lord Gawen onu başıyla, vakur bir ifadeyle selamladı ama Leydi Sybell ona buz parçalarına benzeyen gözleriyle baktı. Jeyne, Jaime'yi görmedi bile. Robb'un dulu gözlerini yerden kaldırmadan at sürüyordu, başlıklı bir pelerinin altında kamburlaşmıştı, kıyafetleri kaliteliydi ama yırtıktı. *Onları yas işareti olarak kendisi yırtmış,* diye fark etti Jaime. *Annesi çok kızmış olmalı.* Bir gün Jaime'nin ölümünün haberini alırsa, Cersei'nin de kıyafetlerini yırtıp yırtmayacağını merak etti.

Doğrudan kaleye dönmedi; Edwyn Frey'le görüşmek ve adamın büyük büyükbabasının tutsaklarının naklini tartışmak için bir kez daha Tökeztaş'ı geçti. Frey ordusu, Nehirova'nın teslim oluşunu takip eden birkaç saat içinde dağılmaya başlamıştı. Lord Walder'ın sancak beyleri ve hürsüvarileri de eve dönmek için toparlanmıştı. Geride kalan Freyler kampı söküyordu ama Jaime, Edwyn'i piç amcasının çadırında buldu.

İki adam bir haritanın üzerine eğilmişti, hararetle tartışıyorlardı ama Jaime içeri girdiğinde sustular. "Lord Kumandan," dedi Nehir soğuk bir nezaketle. Fakat Edwyn patavatsızca konuştu. "Babamın kanı sizin ellerinizde sör."

Jaime şaşırdı. “Nasıl?”

“Onu eve gönderen sizdiniz, öyle değil mi?”

Biri göndermek zorundaydı. “Sör Ryman’ın başına kötü bir şey mi geldi?”

“Bütün kafilesiyle birlikte asıldı,” dedi Walder Nehir. “Panayır Pazarı’nın iki fersah güneyinde haydutlara yakalanmışlar.”

“Dondarrion?”

“O, Thoros ve Taşyürek denen kadın.”

Jaime kaşlarını çattı. Ryman Frey aptal, korkak ve ayyaştı. Büyük ihtimalle, Freyler dahil onu kimse özlemeyecek. Eğer Edwyn’in kuru gözleri ipucu kabul edilirse, adamın öz oğulları bile uzun süre yas tutmayacaktı. *Yine de... haydutlar gitgide daha cüretkâr oluyorlar. Lord Walder’ın vârisini İkizler’den sadece bir gün uzakta asmaya cesaret etmişler.* “Sör Ryman’ın yanında kaç adam vardı?” diye sordu.

“Üç şövalye ve bir düzine silahlı asker,” dedi Nehir. “Haydutlar Sör Ryman’ın İkizler’e döndüğünü ve az sayıda refakatçisi olduğunu biliyorlarmış gibi.”

Edwyn’in ağzı çarpıldı. “Bahse girerim ki bu işte kardeşimin parmağı var. Haydutlar Merrett’i ve Petyr’ı astıktan sonra onların kaçmasına izin verdi ve sebebi buydu. Babamızın ölümüyle, İkizler’le Kara Walder’ın arasında sadece ben kaldım.”

“Kanıtın yok,” dedi Walder Nehir.

“Kanıta ihtiyacım yok. Kardeşimi tanıyorum.”

“Kardeşin Denizgüzcüsü’nde,” diye üsteledi Nehir. “Sör Ryman’ın İkizler’e dönmek için yolda olduğunu nasıl bilebilirdi?”

“Biri ona söyledi,” dedi dedi acı bir tonla. “Kampta muhbirleri var, emin olabilirsin.”

Senin de Denizgözcüsü’nde muhbirlerin var. Jaime, Edwyn ile Kara Walder arasındaki husumetin derin olduğunu biliyordu ama hangisinin Lord Walder’ın yerini alıp Geçit Lordu olacağını hiç umursamıyordu.

Kuru bir ses tonuyla, “Sizi bu kadar kederliyken rahatsız ettiğim için üzgünüm,” dedi, “konuşmamız gereken başka meseleler var. İkizler’e döndüğünüzde, Lord Walder’a, Kral Tommen’ın Kırmızı Düğün’de ele geçirdiğiniz bütün tutsakları istediğini iletin lütfen.”

Sör Walder kaşlarını çattı. “O tutsaklar çok değerli sör.”

“Değersiz olsalardı, Majesteleri Kral onları istemezdi.”

Frey ve Nehir bakıştı. Edwyn, “Lord büyükbabam o tutsaklar karşılığında tazminat bekleyecektir,” dedi.

Alacak, ben yeni bir el büyütür büyütmez, diye düşündü Jaime. “Hepimizin beklentileri var,” dedi nazikçe. “Söyleyin, Raynald Westerling o tutsakların arasında mı?”

“Deniz kabuklarının şövalyesi mi?” Edwyn alaycı bir şeklide gülümsedi. “Yeşil Çatal’ın dibinde balıkları besliyor, onu orada bulabilirsiniz.”

“Adamlarımız ulu kurdu öldürmek için geldiğinde, Raynald avludaydı,” dedi Walder Nehir. “Whalen ondan kılıcını teslim etmesini istedi. O da gayet uysal bir şekilde kılıcını verdi. Fakat yaycılar kurda ok fırlatmaya başladığında, Raynald, Whalen’ın baltasını kaptı ve kurdun üstündeki ağı parçalayıp hayvanı serbest bıraktı. Omzuna ve karnına oklar saplandı fakat Raynald duvardaki yürüme yoluna varmayı başardı ve kendini nehre attı.”

“Basamaklarda kanlı bir iz bıraktı,” dedi Edwyn.

“Daha sonra cesedini buldunuz mu?”

“Daha sonra binlerce ceset bulduk. Nehirde birkaç gün geçirdikten sonra hepsi aynı görünür.”

Çadırdan ayrılamadan önce, “Aynı şeyin asılmış adamlar için de geçerli olduğunu duymuştum,” dedi Jaime.

Ertesi sabah Frey kampında; sineklerden, at pisliğinden ve Sör Ryman’ın Tökeztaş’ın yanında tek başına duran darağacından başka bir şey kalmamıştı. Jaime’nin kuzeni, darağacını ve inşa ettiği kuşatma teçhizatını ne yapacağını sordu; koçbaşları, metal bloklar, kuleler ve mancınıklar. Daven, bütün malzemeleri Kuzgunağaç’a götürmeyi ve orada kullanmayı önerdi. Jaime ona hepsini ateşe vermesini söyledi, darağacından başlayarak. “Lord Tytos’la bizzat ilgilenmek niyetindeyim. Bir kuşatma kulesi ne ihtiyacımız olmayacak.”

Daven çalıya benzeyen sakalının arasından gülümsedi. “Teke tek dövüş mü kuzen? Tytos ihtiyar bir adam.”

İki eli olan ihtiyar bir adam.

O gece, Jaime ve Sör Ilyn üç saat boyunca dövüştü. Jaime’nin iyi gecelerinden biriydi. Eğer gerçek bir dövüş yapıyor olsalardı, Payne, Jaime’yi sadece iki kez öldürebilirdi. Normalde kural, gecede altı ölümdü ve bazı geceler bundan da beterdi. “Bunu bir yıl daha yapmaya devam edersem, Peck kadar iyi olabilirim,” dedi Jaime. Sör Ilyn, çok eğlendiğini

anlatan o lak sesini çıkardı. “Gel, Hoster Tully’nin iyi kırmızı şarabından biraz daha içelim.”

Şarap, gece ritüelinin bir parçası haline gelmişti. Sör Ilyn kusursuz bir içki arkadaşıydı. Asla laf bölmüyor, asla farklı fikirde olmuyor, asla şikâyet etmiyor, iyilik istemiyor ya da uzun ve anlamsız hikâyeler anlatmıyordu. Bütün yaptığı içmek ve dinlemekti.

Jaime kadehleri doldururken, “Bütün arkadaşlarımın dillerini kesmeliymişim,” dedi. “Akrabalarımın da. Sessiz bir Cersei çok tatlı olurdu. Gerçi öpüştüğümüzde dilini özlerdim.” İçti. Şarap koyu kırmızıydı, tatlı ve ağırdı. Boğazından aşağı inerken Jaime’nin içini ısıtıyordu. “Ne zaman öpüşmeye başladığımızı hatırlamıyorum. En başta masumcaydı. Masumca olmayana dek.” Şarabını bitirdi ve kadehi kenara koydu. “Tyrion bir keresinde, *fahişelerin çoğu seni öpmez*, demişti. *Seni kör edene kadar düzerler ama dilinde asla dillerini hissedemezsin.* Sence kardeşim, Karakazan’ı öpmüş müdür?”

Sör Ilyn cevap vermedi.

“Kendi Yeminli Kardeş’imi öldürmemin münasip olmayacağını düşünüyorum. Yapmam gereken şey onu hadım etmek ve Sur’a göndermek. Şehvetli Lucamore’a yaptıkları şey buydu. Sör Osmund hadım edilmeyi hoş karşılamaz elbette. Adamın kardeşlerini de hesaba katmalıyım tabii. Kardeşler tehlikeli olabilir. Değersiz Aegon, metresiyle yatan Sör Terrence Toyne’u öldürdükten sonra, Toyne’un kardeşleri Aegon’ı öldürmek için ellerinden gelenin en iyisini yaptılar. Ellerinden gelenin en iyisi yeterli değildi, Ejderha Şövalyesi sağ olsun, ama bunun nedeni denemek istemeleri değildi. Beyaz Kitap’ta her şey yazıyor. Cersei’ye ne yapmam gerektiği dışında her şey.”

Sör Ilyn bir parmağını boğazında gezdirdi.

“Hayır,” dedi Jaime. “Tommen ağabeyini ve babası sandığı adamı kaybetti. Eğer annesini öldürürsem benden nefret eder... ve Tommen’ın tatlı küçük karısı, bu nefreti Yüksek Bahçe’nin yararına kullanmanın bir yolunu bulur.”

Sör Ilyn, Jaime’nin hiç hoşlanmadığı bir şekilde gülümsedi. *Çirkin bir gülümseme. Çirkin bir ruh.* “Çok konuşuyorsun,” dedi adama.

Ertesi gün, Yağmur Ormanı’ndan Sör Dermot kaleye geri döndü, elleri boştu. Ne yakaladığı sorulduğunda, “Kurtlar ve yüzlerce kahrolası dilenci,” dedi. Kurtlar gecenin karanlığında ortaya çıkmış ve Dermot’un iki devriyesini parçalamıştı. “Örgü zırhlar ve kaynatılmış deriler içinde silahlı

adamlar, gel gör ki hayvanlar onlardan hiç korkmuyorlar. Jate ölmeden önce, sürünün başında devasa bir dişi kurt olduğunu söyledi. Bir ulu kurt. Kurtlar at sıralarımızın arasına da girdi. Kahrolası canavarlar en sevdiğim doru atı öldürdü."

"Kampı çevreleyen bir ateş çemberi, kurtları uzakta tutabilir," dedi Jaime, fakat merak etti; Sör Dermot'un bahsettiği ulu kurt, yol ağzının yakınlarında Joffrey'yi paralayan kurt olabilir miydi?

Kurtlar var ya da yok, Sör Dermot ertesi sabah yeni atlar ve daha fazla adamla birlikte, Sör Brynden Tully'yi aramaya devam etmek üzere kaleden tekrar ayrıldı. Aynı gün öğleden sonra, Üç Dişli Mızrak lordları kendi arazilerine dönmek için Jaime'nin iznini istedi. Jaime adamların ricasını kabul etti. Lord Piper, oğlu Marq'ı da sordu. "Bütün tutsakların fidyesi ödenecek," diye söz verdi Jaime. Nehir lordları giderken Lord Karyl Vance biraz oyalandı, "Lord Jaime," dedi, "Kuzğunağaç'a gitmelisiniz. Tytos, kapılarında duran adam Jonos olduğu sürece teslim olmaz ama sizin için diz çöker." Jaime, tavsiyesi için adama teşekkür etti.

Lordlardan sonra Güçlüdomuz ayrıldı. Söz verdiği gibi Darry'ye dönmek ve haydutlarla mücadele etmek istedi. "Biz diyarın yarısını ne için katettik? Sen Edmure Tully'yi pantolonuna işetesin diye mi? Bunda bir şarkı yok. Benim *dövüşe* ihtiyacım var. Ben Tazı'yı istiyorum Jaime. Onu ya da gezgin lordu."

"Eğer Tazı'yı yakalayabilirsen, kafası senindir," dedi Jaime, "fakat Beric Dondarrion canlı olarak ele geçirilmeli ve Kral Toprakları'na götürülmeli. O binlerce insanın gözlerinin önünde ölmek zorunda, aksi takdirde ölü kalmaz." Güçlüdomuz homurdandı ama sonunda razı oldu. Ertesi gün, yaveri ve silahlı askerleriyle birlikte yola çıktı. Sakalsız Jon Bettley de ona katıldı; haydut avlamayı, çirkinliğiyle meşhur karısına dönmeye tercih etmişti. Söylentiye göre Bettley'de olmayan sakal, adamın karısında vardı.

Jaime hâlâ garnizonla uğraşmak zorundaydı. Adamların hepsi, Sör Brynden'in planlarını ya da nereye gitmiş olabileceğini bilmediklerine dair yemin ediyordu. "Yalan söylüyorlar," dedi Emmon Frey ama Jaime öyle düşünmüyordu. "Planlarını kimseyle paylaşmazsan, kimse sana ihanet edemez," dedi. Leydi Genna birkaç adamın sorgulanmasını önerdi. Jaime bunu reddetti. "Edmure'a, o teslim olduğu takdirde garnizonun zarar görmemiş bir halde kaleden ayrılabileceğine dair söz verdim."

“Kibar davranmışsın,” dedi Leydi Genna, “lakin burada ihtiyaç duyduğumuz şey kibarlık değil kuvvet.”

Ne kadar kibar olduğumu Edmure’a sor, diye düşündü Jaime. *Ona mancınığı sor.* Üstatlar tarih yazarken, Jaime’yi Ejderha Şövalyesi Prens Aemon’la karıştırmayacaktı. Yine de, Jaime kendini tuhaf şekilde mutlu hissediyordu. Savaş kazanılmıştı. Ejderha Kayası düşmüştü, Fırtına Burnu’nun düşmesi yakındı ve Stannis, Sur’daydı. Kuzeyli adamlar, Stannis’i, nehir lordlarının sevdiğinden fazla sevmeyecekti. Eğer onu Roose Bolton yok etmezse, kış yok edecekti.

Ve Jaime, Nehirova’daki işini, Starklar’a ya da Tullyler’e karşı silahına davranmadan bitirmişti. Karabalık’ı bulur bulmaz, Kral Toprakları’na, ait olduğu yere dönebilirdi. *Benim yerim kralın yanı. Oğlumun yanı. Tommen bunu bilmek ister miydi?* Gerçek, çocuğun tahtına mal olabilirdi. *Bir babaya mı yoksa bir tahta mı sahip olmayı tercih edersin delikanlı?* Jaime keşke bu sorunun cevabını bilseydi. *Kâğıtları mühürlemeyi seviyor.* Çocuk ona inanmayabilirdi tabii. Cersei bunun bir yalan olduğunu söylerdi. *Benim tatlı kardeşim, sahtekâr.* Jaime, Tommen yeni bir Joffrey’ye dönüşmeden önce çocuğu Cersei’nin pençelerinden kurtarmanın bir yolunu bulmak zorundaydı. Delikanlı için yeni bir küçük konsey de bulmalıydı. *Cersei’yi bir kenara koyabilirsem, Sör Kevan, Tommen’ın El’i olmayı kabul edebilir.* Eğer etmezse, Yedi Krallık muktedir adamlarla doluydu. Forley Prester ya da Roland Crakehall iyi tercihler olurdu. Tyrelller’i mutlu etmek için batılı olmayan bir adam tercih edilmesi gerekirse, Mathis Rowan vardı... ve hatta Petyr Baelish. Serçeparmak zeki olduğu kadar dost canlısıydı ama büyük lordların hiçbirini tehdit etmeyecek kadar mütevazı doğumluydu, kendine ait kılıcı yoktu. *Kusursuz El.*

Tully garnizonu ertesi sabah, bütün silahlarını ve zırhlarını bırakmış bir halde kaleden ayrıldı. Her adamın üç günlük erzak ve kıyafetlerini almasına izin verildi; Lord Emmon’a ya da Lannister Hanedanı’na karşı bir daha asla silahına davranmayacağına dair kutsal antlar içtikten sonra. “On adamdan biri bu yemini tutarsa şanslı sayılırsın,” dedi Leydi Genna.

“Güzel. Dokuz adamla dövüşmeyi on adamla dövüşmeye yeğlerim. Onuncusu beni öldürecek adam olabilir.”

“Diğer dokuzu da seni çabucak öldürebilir.”

“Yatakta ölmekten iyidir.” *Ya da tuvalette.*

İki adam, diğerleriyle birlikte gitmeyi seçmedi. Lord Hoster’ın eski silah ustası Desmond Grell siyahları giymeyi tercih etti. Nehirova

muhafızlarının kumandanı Sör Robin Ryger da öyle. “Bu kale tam kırk yıldır benim evim,” dedi Grell. “Gitmekte özgür olduğumu söylüyorsunuz ama nereye? Vasıfsız bir şövalye olmak için çok yaşlı ve çok şişmanım. Ama Sur’da bütün adamlar hoş karşılanır.”

“Nasıl isterseniz,” dedi Jaime ama bu kahrolası bir rahatsızlıktı. Adamların silahlarını ve zırhlarını muhafaza etmelerine izin verdi ve Gregor Clegane’in adamlarından bir düzinesini onları Bakire Havuzu’na götürmekle görevlendirdi. Komutayı, Tatlı lakaplı Rafford’a verdi. “Tutsaklar Bakire Havuzu’na en ufak bir zarar görmeden varsın,” dedi adama. “Yoksa Sör Gregor’un Keçi’ye yaptıkları, benim sana yapacaklarımın yanında keyifli bir eğlence gibi görünür.”

Günler geçti. Lord Emmon bütün Nehirova’yı avluda topladı, hem Lord Edmure’un insanlarını hem de kendi adamlarını. Artık onların lordunun ve efendisinin kendisi olduğunu söyledi ve üç saate yakın bir zaman onlardan neler beklediğini anlattı, zaman zaman parşömenini salladı. Seyisler, hizmetçi kızlar ve demirciler, üzerlerine hafif bir yağmur yağarken somurtarak sessizlik içinde adamı dinlediler.

Şarkıcı da dinliyordu; Jaime’nin Sör Ryman Frey’den aldığı adam. Jaime onu açık bir kapının iç tarafında buldu, orası kuruydu. “Lordumuz bir şarkıcı olmalıymış,” dedi adam. “Konuşması bir yürüyüş marşı kadar uzun ve lordun nefes almak için durduğunu sanmıyorum.”

Jaime güldü. “Lord Emmon’ın nefes almaya ihtiyacı yok, çiğneyebilsin yeter. Onunla ilgili bir şarkı yapacak mısın?”

“Komik bir şarkı. Adını ‘Konuşan Balık’ koyacağım.”

“Şarkıyı halamın duyabileceği yerlerde söyleme.” Jaime şarkıcıyla daha önce hiç ilgilenmemişti. Ufak tefek bir adamdı, üstünde eski püskü yeşil bir pantolon ve daha açık yeşil bir tunik vardı, kıyafetinin deliklerini kahverengi deriyle yamalamıştı. Burnu uzun ve dardı, gülümsemesi geniş ve rahattı. Karmakarışık, yıkanmamış, kahverengi saçları omuzlarına düşmüştü. *En az elli yaşına,* diye düşündü Jaime. *Hayatın sert davrandığı gezgin bir arp.* “Seni bulduğumda Sör Ryman’ın adamı değil miydin?”

“Sadece on beş gün için.”

“Freyler’le birlikle gitmeni beklerdim.”

Başıyla Lord Emmon’ı işaret ederek, “Şuradaki de bir Frey,” dedi şarkıcı. “Üstelik bu kale, kışı geçirmek için iyi bir yere benziyor. Beyazgülüşlü Wat, Sör Forley’yle eve döndü, ben de onun yerini alabileceğimi düşündüm. Benim gibi şarkıcılar Wat’ın o geniş ve tatlı sesine

denk olmayı bile umamaz ama ben ondan iki kat fazla edepsiz şarkı biliyorum. Affedin lordum."

"Halamın gönlünü kazanman gerek," dedi Jaime. "Kışı burada geçirmeyi ümit ediyorsan, şarkılarının Leydi Genna'yı memnun ettiğinden emin ol. Asıl önemli olan kişi odur."

"Siz değil misiniz?"

"Benim yerim kralın yanı. Burada uzun süre kalmayacağım."

"Bunu duyduğuma üzüldüm lordum. 'Castamere Yağmurları'ndan daha iyi şarkılar biliyorum. Onları size çalabilirdim."

"Başka bir zaman," dedi Jaime. "Bir adın var mı?"

"Eğer lordum memnun olacaksa, Yediçay'ın Tom'u." Şarkıcı şapkasını çıkardı. "Ama bana Yediler'in Tom'u derler."

"Tatlı şarkılar söyle Yediler'in Tom'u."

Jaime o gece rüyasında yine Yüce Baelor Septi'ndeydi, hâlâ babasının cesedinin başında nöbet tutuyordu. Sept sessiz ve karanlıktı, ta ki gölgelerin içinden bir kadın çıkana ve ağır adımlarla cenaze teskeresine doğru yürüyene kadar. "Kardeşim?" dedi Jaime.

Ama kadın Cersei değildi. Baştan ayağa griler içindeydi, bir sessiz rahibe. Bir başlık ve bir peçe kadının yüz hatlarını gizliyordu ama Jaime, kadının gözlerinin yeşil havuzlarında yanan mumları görebiliyordu. "Kardeşim," dedi, "benden istediğin ne?" Son kelimesi sept boyunca yakılandı; *nenenenenenenenene.*

"Ben senin kardeşin değilim Jaime." Kadın beyaz ve yumuşak elini kaldırıp başlığını geri itti. "Beni unuttun mu?"

H*iç karşılaşmadığım birini nasıl unutabilirim?* Kelimeler Jaime'nin boğazında akıldı. Kadını *gerçekten* tanıyordu ama çok uzun zaman olmuştu...

"Lord babanı da unutacak mısın? Onu gerçekten tanıyıp tanımadığını merak ediyorum." Kadının gözleri yeşildi, saçları altındı. Jaime onun yaşını tahmin edemezdi. *On beş,* diye düşündü, *ya da elli.* Cenaze teskeresinin üstünde durmak için basamakları tırmandı. "Ona gülünmesine asla tahammül edemezdi. En çok nefret ettiği şey buydu."

"Sen kimsin?" Jaime bunu kadının ağzından duymak zorundaydı.

"Asıl soru, sen kimsin?"

"Bu bir rüya."

"Rüya mı?" Kadın hüzünle gülümsedi. "Ellerini say çocuk."

Bir. Kılıcın kabzasını sıkıca kavramış bir el. Sadece bir. "Rüyalarımda her zaman iki elim olur." Jaime sağ kolunu kaldırdı ve anlamaz gözlerle bilek kökünün çirkinliğine baktı.

"Hepimiz sahip olamayacağımız şeylerin hayalini kurarız. Tywin oğlunun büyük bir şövalye ve kızının bir kraliçe olacağını hayal etti. Onların çok güçlü, çok cesur, çok güzel olacağını ve kimsenin onlara gülemeyeceğini hayal etti."

"Ben bir şövalyeyim," dedi Jaime. "Cersei de bir kraliçe."

Kadının yanağından bir gözyaşı damlası süzüldü. Kadın başlığını tekrar kafasına geçirdi, sırtını Jaime'ye döndü. Jaime arkasından seslendi ama kadın uzaklaşıyordu, yere sürtünen etekleri bir ninni fısıldıyordu. *Beni bırakma,* diye seslenmek istedi Jaime, ama kadın onu uzun zaman önce bırakmıştı.

Jaime karanlıkla titreyerek uyandı. Oda buz gibi soğumuştu. Kılıç elinin köküyle battaniyeleri kenara attı. Şöminedeki ateşin sönmüş olduğunu gördü, pencere sonuna kadar açıktı. Panjurları kapatmak için zifiri karanlık odanın karşı tarafına yürüdü ama pencereye vardığında ayaklarının altında ıslak bir şey hissetti. Ürkerek geri adım attı, şaşkındı. İlk düşüncesi kan oldu ama kan bu kadar soğuk olmazdı.

Kardı, pencereden içeri giriyordu.

Jaime panjurları kapatmak yerine genişçe açtı. Aşağıdaki avlu, o izlerken kalınlaşmaya devam eden ince, beyaz bir battaniyeyle örtülmüştü. Siperlerdeki korkuluklar beyaz başlıklar takmıştı. Kar taneleri sessizce düşüyordu, bazıları pencereden içeri girip Jaime'nin yüzünde eriyordu. Jaime kendi nefesini görebiliyordu.

Nehir topraklarında kar. Eğer burada yağıyorsa, Lannis Limanı'nda ve Kral Toprakları'nda da yağıyor olabilirdi pekâlâ. *Kış güneye yürüyor ve ambarlarımızın yarısı boş.* Hâlâ tarlalarda olan ekinlerin işi bitmişti. Artık ne ekim ne de son bir hasat umut edilebilirdi. Jaime, babasının diyarı doyurmak için ne yapacağını merak etti; Tywin Lannister'ın öldüğünü hatırlamadan önce.

Sabah olduğunda kar bilek derinliğindeydi ve kar tanelerinin ağaçların altına yığıldığı tanrı korusunda daha da derindi. Yaverler, seyisler ve soylu yaver çömezleri, bu soğuk ve beyaz tılsımın altında tekrar çocuğa dönüşmüşlerdi. Avluların yukarısında, aşağısında ve bütün siperler boyunca kartopu savaşı yapıyorlardı. Jaime onların kahkahalarını duyuyordu. Jaime'nin en iyi kartoplarını yapabildiği ve onları paytak paytak yürüyen

Tyrion'a fırlatabildiği ya da Cersei'nin elbisenin sırtına sokabildiği bir vakit vardı, çok uzun zaman önce değildi. *Ama doğru düzgün bir kartopu yapmak için iki ele ihtiyacın var.*

Jaime'nin kapısı çaldı. "Kim olduğuna bak Peck."

Nehirova'nın yaşlı üstadı gelmişti, adamın buruşuk elinde bir mesaj vardı. Vyman'ın yüzü yeni yağmış kar kadar beyazdı. "Biliyorum," dedi Jaime, "Hisar beyaz bir kuzgun gönderdi. Kış geldi."

"Hayır lordum. Kuş, Kral Toprakları'ndan geldi. İzin istemeden okudum... bilmiyordum..." Üstat mektubu uzattı.

Jaime mektubu pencere sekisinde okudu, o soğuk ve beyaz sabah ışığında. Qyburn'ün kelimeleri kısa ve özdü, Cersei'ninkiler ateşli ve tutkulu. *Bana yardım et. Beni kurtar. Şu anda sana, daha önce hiç olmadığım kadar muhtacım. Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum. Hemen gel.*

Vyman kapıda dolanıyordu. Jaime, Peck'in de onu izlediği fark etti. Üstat, uzun bir sessizliğin ardından, "Lordum mektuba cevap vermek istiyor mu?" diye sordu.

Mektubun üstüne bir kar tanesi kondu. Kar tanesi erirken mürekkep dağıldı. Jaime parşömeni dürdü, tek eliyle yapabildiği kadar sıkı, mektubu Peck'e uzattı. "Hayır," dedi. "Bunu ateşe at."

Samwell

Yolculuğun en tehlikeli bölümü, son kısımdı. Redwyne Boğazları dargemilerle doluydu; Samwell ve diğerleri, Tyrosh'ta bu konuda uyarılmışlardı. Arbor donanmasının ana kuvveti Batıdiyar'ın diğer ucundayken, demiradamlar Ryams Limanı Kasabası'nı yağmalamış ve Asma Kasabası'yla Denizyıldızı Limanı'nı ele geçirmişti. Bu yerleri, Eski Şehir'e giden gemileri avlamak için üs olarak kullanıyorlardı.

Dargemiler gözcü direği tarafından görüldü, üç kez. İlk iki gemi kıçtaydı ve *Tarçın Rüzgâr* gemileri kısa süre içinde iyice geride bıraktı. Üçüncü gemi akşama doğru ortaya çıktı, amacı *Tarçın Rüzgâr*'ın Fısıltılı Ses'e girmesini engellemekti. Dargeminin yükselip alçalan ve bakır rengi suları kamçılayarak beyaza dönüştüren küreklerini gördüğünde, Kojja Mo altınyürek ağacından yapılmış büyükyaylar taşıyan okçuları kasaralara gönderdi; altınyürek yayları Dorne'un porsuk yaylarından daha geniş menzilli ve daha isabetliydi. Kojja Mo, okların salınması emrini vermek için dargeminin iki yüz metre yaklaşması bekledi. Sam de Mo'nun adamlarıyla birlikte ok saldı ve okunun bu defa gemiye ulaştığını düşündü. Bir ok sürüsü yeterli oldu. Dargemi daha uysal bir av bulmak üzere güneye dümen kırdı.

Tarçın Rüzgâr, Fısıltılı Ses'e girerken, havaya koyu mavi bir karanlık çöküyordu. Şebboy bebekle birlikte pruvadaydı, karşıdaki uçurumun üstüne inşa edilmiş kaleye bakıyordu. "Üç Kule," dedi Sam, "Costayne Hanedanı'nın makamı." Akşam yıldızlarının arasına işlenmiş kale, pencerelerinde titreyen meşale ışıklarıyla olağanüstü bir manzara oluşturuyordu ama Sam kaleyi gördüğü için üzgündü. Yolcuğun sonu gelmek üzereydi.

"Çok yüksek," dedi Şebboy.

"Yüksek Kule'yi görene kadar bekle."

Dalla'nın bebeği ağlamaya başladı. Şebboy tuniğini açtı ve göğsünü bebeğin ağzına verdi. Çocuğu emzirirken gülümsedi, oğlanın kahverengi yumuşak saçlarını okşadı. *Bu bebeği de geride bıraktığı kadar seviyor,* diye düşündü Sam. Tanrıların iki çocuğa da nazik davranmasını umdu.

Demiradamlar, Fısıltılı Ses'in korunaklı sularına bile girmişti. Ertesi sabah, *Tarçın Rüzgâr,* Eski Şehir'e doğru dümen kırarken, geminin gövdesi denizde sürüklenen cesetlere çarpmaya başladı. Bazı bedenlerin üstünde karga sürüleri vardı; grotesk bir biçimde şişmiş salları kuğu gemi tarafından rahatsız edildiğinde sitem dolu çığlıklarla havalanıyorlardı. Kıyılarda kararmış tarlalar ve yakılmış kasabalar belirdi. Sığlıklar ve kum adacıkları parçalanmış gemilerle doluydu. Tacir gemileri ve balıkçı tekneleri çoğunluktaydı fakat terk edilmiş dargemiler ve iki büyük dromondun enkazı da vardı. Dromondlardan biri yakılmıştı, diğerinin gövdesine bir gemi mahmuzu tarafından koca bir delik açılmıştı.

"Burada savaş olmuş," dedi Xhondo. "Yakın zamanda."

"Kim Eski Şehir'in bu kadar yakınına akın yapacak kadar deli olabilir?"

Xhondo, sığlıktaki yarı batık dargemiyi gösterdi. Geminin kıç tarafından, bir sancaktan artakalanlar sarkıyordu; isli ve lime lime. Sancağın üstünde, Sam'in daha önce hiç görmediği bir arma vardı: İki karga tarafından taşınan demir bir tacın altında, siyah gözbebekli kırmızı bir göz. Sam, Xhondo'ya, "Bu kimin arması?" diye sordu. Xhondo sadece omuz silkti.

Ertesi gün soğuk ve sisliydi. *Tarçın Rüzgâr* bir başka yağmalanmış balıkçı kasabasının önünden geçerken, sislerin arasından bir savaş kadırgası çıktı ve ağır ağır *Tarçın Rüzgâr*'a doğru yüzdü. Geminin gövdesinde yazan isim *Dişi Avcı*'ydı. Pruvadaki heykel ceylan gibi bir genç kızdı, yapraklara bürünmüştü ve elinde bir mızrak vardı. Bir an sonra, *Dişi Avcı*'nın iki yanında ondan daha küçük iki kadırga belirdi; sahiplerini takip eden ikiz tazılara benziyorlardı. Gemiler, Eski Şehir'in ateş taçlı beyaz kulesinin üzerinde, Kral Tommen'ın geyikli ve aslanlı sancağını dalgalandırıyordu. Bunu görmek Sam'i rahatlattı.

Dişi Avcı'nın kaptanı, kenarları kırmızı saten alevlerle süslenmiş duman grisi bir pelerin giyen uzun boylu bir adamdı. Kaptan, kadırgasını *Tarçın Rüzgâr*'a yaklaştırdı, küreklerini geri çekti ve bağırarak gemiye çıkacağını duyurdu. Kaptanın arbaletçileri ve Kojja Mo'nun yaycıları, aralarındaki dar suyun üzerinden birbirlerine bakarken, kaptan yarım düzineden fazla şövalyeyle birlikte *Tarçın Rüzgâr*'a çıktı, Quhuru Mo'yu başıyla selamladı ve ambarları görmek istediğini söyledi. Baba ve kız kısa bir görüşme yaptıktan sonra kaptanın isteğini onayladı.

Teftiş bittikten sonra, "Özür dilerim," dedi kaptan. "Dürüst adamların böyle bir saygısızlığa maruz kalması beni çok üzüyor ama bu kontrol,

demiradamların Eski Şehir'e gelmesinden iyidir. Sadece on beş gün önce, o kahrolası piçlerden bazıları Tyroshlu bir ticaret gemisini ele geçirdi. Geminin mürettebatını öldürdüler, onların kıyafetlerini giydiler ve ambarlarda buldukları boyalarla sakallarını rengârenk boyadılar. Niyetleri duvarlarımızı geçmek ve limanı ateşe vermekti, biz yangınla uğraşırken, onlar da kapılarımızı içeriden açacaktı. Planları işe yarayabilirdi, fakat *Kulenin Leydisi*'yle karşılaştılar ve *Leydi*'nin kürekçi başı Tyroshlu bir kadınla evli. Kürekçi başı, adamların yeşil ve mor sakallarını görünce onları Tyrosh diliyle selamladı ama adamların hiçbiri, selamı alacak kelimeleri bilmiyordu."

Sam afallamıştı. "*Eski Şehir*'i yağmalamayı düşünmüş olamazlar."

Dişi Avcı'nın kaptanı, Sam'e meraklı bir bakış attı. "Bunlar sıradan akıncılar değil. Demiradamlar mümkün olan her yeri her zaman yağmalar. Denizden ani bir saldırı düzenler, biraz altın ve birkaç kız çalar, sonra da kaçarlar, ama nadiren bir ya da iki gemiden fazlasıyla gelirler ve altı gemiden fazlasıyla geldikleri hiç görülmemiştir. Şu anda başımızda yüzlerce gemi var. Kalkan Adaları ve Arbor'ın etrafındaki kayalardan yelken açıyorlar. Taşyengeç Adası'nı, Domuz Adası'nı ve Deniz Kızı Sarayı'nı ele geçirdiler. Nal Kayası ve Piç Beşiği'nde de yuvaları var. Lord Redwyne'ın donanması burada değilken, akıncılarla baş edecek gemilerden yoksunuz."

"Lord Hightower ne yapıyor?" deyiverdi Sam. "Babam her zaman, Lord Hightower'ın Lannisterlar kadar zengin olduğunu ve Yüksek Bahçe'nin diğer sancak beylerinin hepsinden üç kat fazla kılıç komuta edebileceğini söylerdi."

"Daha da fazla, eğer kaldırım taşlarını süpürebilirse," dedi kaptan. "Lakin kılıçlar demiradamlara karşı faydasız, kılıcı savuracak adam suda yürümeyi biliyorsa başka."

"Hightower *bir şeyler* yapmalı."

"Elbette. Lord Leyton, Çılgın Bakire'yle birlikte kulesinin tepesinde, büyü kitaplarına başvuruyor. Belki de derinlerden bir ordu çıkarır. Belki de çıkaramaz. Baelor kadırgalar inşa ediyor, limanın sorumluluğu Gunthor'da, Garth yeni askerler yetiştiriyor ve Humfrey kiralık yelkenler bulmak için Lys'e gitti. Eğer Humfrey, o fahişe kız kardeşinden adamakıllı bir donanma almayı başarırsa, demiradamlara olan borcumuzu onların sikkeleriyle ödemeye başlayabiliriz. O vakte kadar, yapabileceğimiz en iyi şey Ses'i

korumak ve Kral Toprakları’ndaki kancık kraliçenin, Lord Paxter’ın tasmasını çözmesini beklemek.”

Kaptanın son sözlerindeki acılık, Sam’i en az adamın söylediği şeyler kadar şaşırtmıştı. *Dişi Avcı* ve eşlikçi gemilerinin uzaklaşmasını seyrederken, *eğer Kral Toprakları, Eski Şehir’i ve Arbor’ı kaybederse bütün diyar parçalara ayrılır,* diye düşündü.

Boynuz Tepe’nin gerçekten güvende olup olmadığını merak etti. Tarly arazileri denizden uzakta, sık ağaçlıklı dağ eteklerindeydi, Eski Şehir’in yüz fersah kuzeybatısında ve bütün sahil şeritlerinin epey uzağındaydı. Sam’in babası savaşmak için nehir topraklarına gitmiş ve kaleyi zayıf bir garnizonla bırakmış bile olsa, Boynuz Tepe demiradamların ve onların dargemilerinin menzilinin dışındaydı. Genç Kurt da Kışyarı için aynı şeyi düşünmüştü şüphesiz; Dönek Theon’ın kalenin duvarlarını aştığı geceye kadar. Sam, Şebboy’u ve bebeği zarar görmesinler diye onca yoldan getirmişken, onları savaşın ortasında bırakmak zorunda kalabileceği fikrine tahammül edemedi.

Yolculuğun geri kalanında, ne yapması gerektiğini düşünerek kuşkularıyla cebelleşti. Şebboy’u Eski Şehir’de yanında tutabileceğini düşündü. Şehir Duvarları, Sam’in babasının kalesinin duvarlarından çok daha sağlamdı. Üstelik, Lord Randyll’in metbu lordunun çağrısına cevap vermek için Boynuz Tepe’den ayrılıp Yüksek Bahçe’ye giderken kalede bıraktığı bir avuç adamın aksine, Eski Şehir’de onları savunacak binlerce adam vardı. Bununla birlikte, Sam, Şebboy’u yanında tutmaya karar verirse, kızı bir şekilde saklaması gerekirdi; Hisar, çırakların evlenmesine ya da metres tutmasına izin vermezdi. *Ayrıca, Şebboy’la o kadar uzun zaman birlikte olursam, daha sonra ondan ayrılacak gücü nasıl bulacağım?* Sam onu terk etmek zorundaydı, diğer seçenek firardı. *Ben sözleri söyledim,* diye hatırlattı kendine, *firar edersem başımı kaybederim, peki bunun Şebboy’a ne faydası olur?*

Kojja Mo’ya ve kızın babasına, Şebboy’u onlarla birlikle Yaz Adaları’na götürmeleri için yalvarmayı düşündü. Fakat o yolun da kendi tehlikeleri vardı. *Tarçın Rüzgâr,* Eski Şehir’den ayrıldığında, tekrar Redwyne Boğazları’ndan geçmek zorundaydı ve bu sefer o kadar şanslı olmayabilirdi. Rüzgâr durur da Yaz Adalılar kendilerini denizde hareketsiz bulurlarsa ne olacaktı? Eğer Sam’in duyduğu hikâyeler doğruysa, Şebboy bir köle ya da tuz karısı olarak kaçırılırdı ve bebek bir sıkıntı olarak denize atılırdı.

Boynuz Tepe olmak zorundaydı, Sam nihayet karar verişti. *Eski Şehir'e vardığımızda, bir arabayla birkaç at kiralayacağım ve onları kaleye bizzat götüreceğim.* Bu şekilde, kaleyi ve kale garnizonunu kendi gözleriyle görebilir, gördüğü ya da duyduğu şeyler onu tereddüde düşürürse Şebboy'u tekrar Eski Şehir'e geri getirebilirdi.

Eski Şehir'e soğuk ve nemli bir sabahta vardılar. Sis o kadar yoğundu ki, Yüksek Kule'nin işaret ateşi, şehrin gözle görülebilen tek kısmıydı. Limanın ağzına, birbirlerine bağlanmış bir düzine hurda gemiden oluşan bir set çekilmişti. Setin hemen arkasında, üç büyük dromond ve Lord Hightower'ın dört güverteli muazzam amiral gemisi *Eski Şehir'in Onuru* tarafından muhafaza edilen bir savaş gemisi hattı vardı. *Tarçın Rüzgâr* bir kez daha teftiş edildi. Bu sefer gemiye çıkan kişi, Lord Leyton'ın oğlu Gunthor'du, gümüş dokuma kumaştan dikilmiş bir pelerin ve gri mineli pulları olan bir zırh giymişti. Sör Gunthor, Hisar'da yıllarca eğitim almıştı ve Yaz Dili'ni biliyordu; o ve Quhuru Mo, özel bir görüşme yapmak için kaptan kamarasına çekildiler.

Sam bu zamanı, planlarını Şebboy'a anlatmak için kullandı. "Önce Hisar'a gideceğim, onlara Jon'un mektubunu vermek ve Üstat Aemon'ın ölümünü anlatmak için. Aliüstatların, Aemon'ın bedeni için bir araba göndereceğini düşünüyorum. Daha sonra, seni Boynuz Tepe'deki anneme götürmek için birkaç at ve bir araba ayarlayacağım. Mümkün olduğunca çabuk döneceğim ama yarından erken olacağını sanmıyorum."

Şebboy, "Yarın," diye yineledi ve Sam'e bir şans öpücüğü verdi.

O sırada Sör Gunthor tekrar güverteye geldi, zincirin açılması ve *Tarçın Rüzgâr*'ın setin arasından geçip rıhtıma gitmesi için bir işaret verdi. Kuğu gemi rıhtıma bağlanırken, Sam, iskele tahtasının yanında duran Kojja Mo ve üç okçuya katıldı, Yaz Adalılar, sadece karaya çıktıklarında giydikleri tüylü pelerinlerinin içinde muhteşem görünüyorlardı. Çuvala benzeyen siyahları, rengi solmuş pelerini ve tuz lekeleriyle kaplı çizmeleriyle, Sam kendini onların yanında çok hırpani hissetti. "Limanda ne kadar kalacaksınız?"

"İki gün, on gün, kim bilebilir? Ambarlarımızı boşaltmak ve tekrar doldurmak ne kadar zaman alırsa o kadar." Kojja sırıttı. "Babam gri üstatları da ziyaret etmek zorunda. Satacak kitapları var."

"Şebboy ben dönene kadar gemide kalabilir mi?"

"Şebboy istediği kadar kalabilir," dedi Kojja. Parmağıyla Sam'in karnını dürttü. "O bazıları kadar çok yemek yemiyor."

“Eskisi kadar şişman değilim,” dedi Sam kendini savunur bir tonla. Güneye yapılan yolculuk bu meseleye yaramıştı. Bütün o nöbetler ve meyveyle balıktan başka bir şey yiyememek. Yaz Adalılar meyveyi ve balığı seviyordu.

Sam, okçularla birlikse iskele tahtasından indi ama karaya çıktıklarında ayrıldılar ve herkes kendi yoluna gitti. Sam, Hisar’a giden yolu hâlâ hatırlıyor olmayı umdu. Eski Şehir bir labirentti ve Sam’in kaybolmak için vakti yoktu.

Nemli bir gündü, kaldırım taşları ıslak ve kaygandı, ara sokaklar sis ve gizemle doluydu. Sam bunlardan mümkün olduğunca uzak durdu ve Ballı Şarap’ın yanından akıp doğrudan eski şehrin kalbine giden nehir yolunda kaldı. Ayaklarının altında sallantılı bir güverte yerine sert bir zemin olması iyiydi ama yürüyüş kendisini kötü hissetmesine sebep oldu. Sam üstündeki gözleri hissedebiliyordu; balkonlardan ve pencerelerden aşağı bakan, karanlık kapı girişlerinden onu izleyen gözler. Sam, *Tarçın Rüzgâr*’daki bütün yüzleri tanıyordu. Burada, baktığı her yerde başka bir yabancı görüyordu. Daha beteri, onu tanıyan biri tarafından fark edilmek düşüncesiydi. Lord Randyll Tarly, Eski Şehir’de tanınırdı ama fazla sevilmezdi. Sam hangisinin daha kötü olacağını bilmiyordu: Lord babasının düşmanlarından biri tarafından fark edilmek ya da dostlarından biri tarafından fark edilmek. Sam başlığını yukarı çekti ve adımlarını hızlandırdı.

Hisar’ın kapılarının iki yanında; aslan vücuduna, kartal kanatlarına ve yılan kuyruğuna sahip bir çift devasa sfenks duruyordu. Birininki bir kadın yüzüydü, diğerininki erkek. Sfenkslerin ilerisinde Kâtip Ocağı vardı; Eski Şehirliler, dilekçelerini yazdırmak ve mektuplarını okutmak için buradaki kalfalara gelirdi. Açık bölmelerde, önlerine bir iş gelmesini bekleyen, sıkılmış, yarım düzine kâtip oturuyordu. Diğer bölmelerde kitap alınıp satılıyordu. Sam, harita satan bir bölmenin önünde durdu ve Yargıç Meclisi’ne giden en kısa yolu bulmak için Hisar’ın elle çizilmiş bir haritasını inceledi.

Kral Birinci Dareon’ı, uzun boylu bir atın sırtına oturmuş ve kılıcını Dorne’a doğru kaldırmış halde tasvir eden heykelim olduğu yerde, yol ikiye ayrıldı. Genç Ejderha’nın başına bir martı tünemişti, kılıcının üstünde iki martı daha vardı. Sam, nehrin yanında akan soldaki yola döndü. Ağlayan Rıhtım’da, yaşlı bir adamın Kanlı Ada’ya giden bir tekneye binmesine yardım eden iki kalfayı seyretti. Yaşlı adamı, kucağında Şebboy’un

bebeğinden biraz daha büyük bir çocuk olan genç bir anne takip etti. Rıhtımın altında, sığ sularda bir aşçının oğlu dolaşıyor ve kurbağa topluyordu. Pembe yanaklı çıraklardan oluşan bir dere Sam'in yanından aceleyle geçip septe doğru ilerledi. *Buraya onların yaşındayken gelmeliydim,* diye düşündü Sam. *Diğer çırakların arasında kaybolurdum. Babam, Dickon'dan başka oğlu yokmuş gibi davranabilirdi. Beni arama zahmetine bile girmezdi, sürmek için bir katır almadığım takdirde tabii. O zaman peşime düşerdi ama sadece katırı bulmak için.*

Yargıç Meclisi'nin dışında, bölge papazları yaşça büyük bir çırağı bir teşhir boyunduruğuna bağlıyordu. Papazlardan biri, tutsağın yüzüne çürük sebzeler fırlatmak için bekleyen kalfalara, "Mutfaktan yiyecek çaldığı için cezalandırılıyor," diye açıkladı. Sam, bir yelken gibi dalgalanan siyah peleriniyle yanlarından geçerken, adamlar meraklı gözlerle ona baktılar.

Sam kapıların ardında, taş bir zemini ve kemerli pencereleri olan bir salon buldu. Salonun diğer ucundaki yüksek platformda zayıf yüzlü bir adam oturuyordu, elindeki tüy kalemle bir deftere bir şeyler karalıyordu. Bir üstat cübbesi girmesine rağmen, boynunda zincir yoktu. Sam boğazını temizledi. "İyi günler."

Adam gözlerini kaldırdı, gördüğü şeyden hoşlanmış gibi görünmüyordu. "Çırak kokuyorsun."

"Yakında olmayı umuyorum." Sam, Jon Kar'ın verdiği mektupları çıkardı. "Üstat Aemon'la birlikle Sur'dan geldim, fakat üstat yolculuk sırasında vefat etti. Eğer Yargıç'la konuşabilirsem..."

"Adın?"

"Samwell. Samwell Tarly."

Adam, Sam'in adını deftere yazdı ve kalemiyle duvarın önündeki sırayı gösterdi. "Otur. Gerektiği zaman çağrılacaksın."

Sam sıraya oturdu.

Diğerleri gelip gitti. Bazıları mesajlar getirdi ve ayrıldı. Bazıları platformdaki adamla konuştu ve adamın yanındaki kapıdan çıkarılıp, girişinde demir bir kafes bulunan sarmal merdivene götürüldü. Bazıları sırada oturan Sam'e katılarak isimlerinin okunmasını bekledi. İsmi okunanlardan bazıları, salona ondan sonra girmişti, Sam bundan hemen hemen emindi. Bu dördüncü ya da beşinci kez tekrarlandığında, ayağa kalktı ve tekrar salonun karşısına yürüdü. "Daha ne kadar bekleyeceğim?"

"Yargıç önemli bir adam."

"Ben Sur'dan buraya onca yol geldim."

“Öyleyse biraz daha ileri gitmekte sıkıntı çekmezsin.” Kalemini salladı. “Şuradaki sıraya, pencerenin altındakine.”

Sam sıraya döndü. Bir saat daha geçti. Başka insanlar içeri girdi, platformdaki adamla konuştu, biraz bekledi ve kapıya götürüldü. Eşik bekçisi Sam’in yüzüne bir kez bile bakmadı. Gün ilerledikçe dışarıdaki sis seyreldi, pencerelerden içeri solgun güneş ışığı süzüldü. Sam kendini ışıkta dans eden toz zerreciklerini izlerken buldu. Esnedi, sonra bir kez daha. Avucundaki patlak su kesesinin derisini çekiştirdi, sonra başını duvara dayadı ve gözlerini kapattı.

Uyuyakalmış olmalıydı. Platformdaki adamın onun adını seslenmesiyle kendine geldi. Sam hantalca ayağa kalktı ve söylenen ismin ona ait olmadığını fark edince tekrar oturdu.

“Lorcas’ın eline bir metelik sıkıştırmalısın, yoksa üç gün burada beklersin,” dedi Sam’in yanındaki bir ses. “Gece Nöbetçileri’ni Hisar’a getiren nedir?”

Konuşan adam ince, narin, yakışıklı bir gençti. Maral derisinden yapılmış tozluklar ve demir çivili yeşil bir mintan giymişti. Buğday tenliydi, siyah gözlerinin üzerindeki sivri saç çizgisine tutunan siyah bukleleri vardı. “Lord Kumandan terk edilmiş kaleleri yeniliyor. Kuzgunlar için üstatlara ihtiyacımız var... bir metelik mi dedin?”

“Bir metelik işe yarar. Bir gümüş geyik verirsen Lorcas seni sırtında taşıyarak Yargıç’a götürür. Elli yıldır kalfa. Çıraklardan nefret eder, bilhassa soylu çıraklardan.”

“Soylu olduğumu nasıl anladın?”

“Sen benim yarı Dornelu olduğumu nasıl anladıysan öyle.” Açıklama bir gülümseme eşliğinde, yumuşak bir Dorne aksanıyla yapılmıştı.

Sam cebinde bir metelik aradı. “Sen de çırak mısın?”

“Kalfayım. Adım Alleras, bazıları bana Sfenks der.”

Bu isim Sam’i şaşkına çevirdi. “Sfenks bilmecedir, bilmececi değil,” deyiverdi. “Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?”

“Hayır. Bir bilmece mi?”

“Keşke bilseydim. Ben Samwell Tarly. Sam.”

“Memnun oldum. Peki Samwell Tarly’nin aliüstat Theobald’la ne işi var?”

“O Yargıç mı?” dedi Sam, kafası karışmıştı. “Üstat Aemon, Yargıç’ın adının Norren olduğunu söylemişti.”

“Son iki dönemdir değil. Her yıl yeni bir Yargıç gelir. Yargıç, aliüstatların arasından kurayla seçilir. Aliüstatların çoğu bu vazifeyi, onları gerçek işlerinden alıkoyan faydasız bir görev olarak görür. Bu yıl siyah taşı Aliüstat Walgrave çekti ama Walgrave’in aklı gidip geliyor, bu yüzden Theobald öne çıktı ve Walgrave’in yerine hizmet edeceğini söyledi. Huysuzdur ama iyi bir adamdır. Üstat Aemon mı dedin?”

“Evet.”

“Aemon *Targaryen?*”

“Bir zamanlar. Biz ona sadece Üstat Aemon deriz. Güneye yaptığımız yolculuk sırasında öldü. Sen onu nereden biliyorsun?”

“Nasıl bilmem? O sadece yaşayan en yaşlı üstat değildi. O Batıdiyar’daki en yaşlı adamdı ve Aliüstat Perestan’ın kitaplardan öğrendiği tarihten fazlasını bizzat yaşadı. Bize babasının ve amcasının saltanatı hakkında pek çok şey anlatabilirdi. Kaç yaşındaydı, biliyor musun?”

“Yüz iki.”

“O yaşta denizde ne işi vardı?”

Sam bu soruyu biraz düşündü, neyi ne kadar anlatması gerektiğini merak etti. *Sfenks bilmecedir, bilmececi değil.* Üstat Aemon’ın bahsettiği Sfenks *bu* olabilir miydi? Muhtemel görünmüyordu. Sam tereddüt ederek, “Lord Kumandan Kar onun hayatını kurtarmak için onu Sur’dan uzağa gönderdi,” diye başladı. Tuhaf bir şekilde Kral Stannis’ten ve Asshaili Melisandre’den bahsetti, orada durmaya niyetliydi ama laf lafı açtı ve Sam kendini Mance Ryder’dan ve yabanıllardan, kralın kanından ve ejderhalardan bahsederken buldu, daha ne olduğunu anlayamadan her şey ağzından dökülüverdi; İlk İnsanların Yumruğu’ndaki yaratıklar, ölü atın sırtındaki Öteki, Yaşlı Ayı’nın Craster Kalesi’nde öldürülüşü, Şebboy ve kaçış, Beyazağaç ve Minik Paul, Soğukel ve kuzgunlar, Jon’un lord kumandan oluşu, *Karakuş,* Dareon, Braavos, Xhondo’nun Qarth’ta gördüğü ejderhalar, *Tarçın Rüzgâr* ve Üstat Aemon’ın sonlara doğru fısıldadığı her şey. Sam sadece, saklayacağına dair yemin ettiği sırları anlatmadı; Bran Stark ile dostları ve Jon Kar’ın değiştirdiği bebekler. “Tek umut Daenerys,” diye bitirdi. “Aemon, Hisar’ın ona bir üstat göndermesi gerektiğini söyledi. Bir an önce. Onu çok geç olmadan evine, Batıdiyar’a getirmek için.”

Alleras dikkatle dinledi. Zaman zaman gözlerini hayretle kırpıştırdı ama hiç gülmedi ve hiç araya girmedi. Sam konuşmasını bitirdiğinde, Alleras hafifçe onun koluna dokundu ve, “Meteliğini kendine sakla Sam,” dedi.

“Theobald şu anlattıklarının yarısına bile inanmaz ama inanabilecek insanlar var. Benimle gelir misin?”

“Nereye?”

“Bir aliüstatla konuşmaya.”

Onlara anlatmalısın Sam, demişti Üstat Aemon. *Aliüstatlara anlatmalısın.* “Tamam.” Gerekirse yarın sabah, elinde bir metelikle Yargıç’a geri gelebilirdi. “Ne kadar uzağa gitmek zorundayız?”

“Fazla değil. Kuzgun Adası’na kadar.”

Kuzgun Adası’na gitmek için bir tekneye ihtiyaçları olmadı; ada, ahşap bir açılır kapanır köprüyle nehrin doğu kıyısına bağlanmıştı. Ballı Şarap’ın ağır akan sularının üzerinden karşıya geçerlerken, “Kuzgunluk, Hisar’daki en eski yapıdır,” dedi Alleras. “Söylendiğine göre, Kahramanlar Çağı’nda bir korsan lordun kalesiymiş, lord burada oturur ve nehirden geçen gemileri yağmalarmış.”

Kuzgunluk’un duvarları yosun ve sarmaşıkiarla kaplıydı, siperlerinde okçular yerine kuzgunlar yürüyordu. Açılır kapanır köprü asırlardır yukarı kaldırılmamıştı.

Kale duvarlarının iç tarafı soğuk ve loştu. Avluyu kadim bir büvet ağacı doldurmuştu. Ağacın gövdesindeki yüz, solgun dallardan aşağı sarkan aynı mor yosunlarla kaplıydı. Dalların yarısı ölü görünüyordu ama diğerlerinde hâlâ birkaç kırmızı yaprak hışırdıyordu ve kuzgunlar o dallara tünemekten hoşlanıyordu. Ağaç kuzgun kaynıyordu, yukarıdaki kemerli pencerelerde ve avlunun dört bir tarafında da kuzgunlar vardı. Zemin, kuşların pisliğiyle kaplıydı. Sam, Alleras’la birlikte avlunun karşı tarafına yürürken, başının üstünden geçen bir kuzgun gördü ve diğer kuşların birbirlerine *gak*ladığını duydu. “Aliüstat Walgrave’in dairesi batı kulesinde, beyaz kuşluğun altında,” dedi Alleras. “Beyaz kuzgunlarla siyah olanlar, Dornelu adamlarla Hudutlu adamlar gibi kavga ediyorlar, bu yüzden birbirlerinden ayrı tutuluyorlar.”

“Aliüstat Walgrave söylediklerimi anlayacak mı?” diye sordu Sam. “Aklının gidip geldiğini söylemiştin.”

“İyi ve kötü günleri var,” dedi Alleras, “ama senin konuşacağın adam Walgrave değil.” Kuzey kulesinin kapısını açtı ve basamakları tıkanmaya başladı, Sam onu takip etti. Yukarıdan kanat sesleri ve mırıltılar geliyordu, ara sıra öfkeli bir çığlık duyuluyordu; kuzgunlar uyandırılmaktan şikâyet ediyordu.

Basamakların sonunda, meşe ve demirden yapılmış bir kapının dışında, Sam'in yaşlarında sarışın bir genç, sağ gözüyle dikkatli bir şekilde bir mum alevine bakıyordu, sol gözü bir tutam saman sarısı saçın altına gizlenmişti. "Ne arıyorsun?" diye sordu Alleras delikanlıya. "Kaderini mi? Ölümünü mü?"

Sarışın genç, gözlerini kırpıştırarak döndü. "Çıplak bir kadın," dedi. "Bu da kim?"

"Samwell. Yeni bir çırak, Sihirbaz'ı görmeye geldi."

"Hisar eskisi gibi değil," diye şikâyet etti sarışın. "Bugünlerde herkesi alıyorlar. Kara köpekler, Dornelular, domuz çobanları, sakatlar ve şimdi de siyahlara bürünmüş bir balina. Ben de burada durmuş deniz canavarlarının gri olduğunu düşünüyorum." Delikanlının tek omzundan, yeşil ve altın renkli kısa bir pelerin sarkıyordu. Çok yakışıklı bir çocuktu ama gözleri sinsi ve ağzı zalimdi.

Sam onu tanıyordu. "Leo Tyrell." Bu ismi söylediğinde, kendisini hâlâ yedi yaşında, altını ıslatmak üzere olan bir çocukmuş gibi hissetti. "Ben Sam. Boynuz Tepe'den. Lord Randyll Tarly'nin oğlu."

"Gerçekten mi?" Leo, Sam'e tekrar baktı. "Öylesin galiba. Baban hepimize senin öldüğünü söylemişti. Yoksa ölmeni istediğini mi söylemişti?" Sırıttı. "Hâlâ ödlek misin?"

"Hayır," diye yalan söyledi Sam. "Sur'un ötesi ne gittim ve mücadelelere katıldım. Bana Katil Sam diyorlar." Bunu neden söylediğini bilmiyordu. Kelimeler ağzından dökülüvermişti.

Leo güldü ama o bir cevap veremeden önce çocuğun arkasındaki kapı açıldı. İçeri gir Katil," diye kükredi kapıdaki adam. "Sen de Sfenks. Hemen."

"Sam," dedi Alleras, "Bu, Aliüstat Marwyn."

Marwyn'in kalın boynunda çeşitli metallerden oluşmuş bir zincir vardı ama bunun dışında, adam bir üstattan çok bir rıhtım eşkıyasına benziyordu. Kafası bedenine göre çok büyüktü. Kafasının omuzlarının üstünde duruş şekli ve geniş çenesi, onu birinin kafasına parçalamak üzereymiş gibi gösteriyordu. Kısa boylu ve tıknaz olmasına karşın, göğsü ve omuzları genişti. Yuvarlak ve sert bira göbeği, adamın üstat cübbesi yerine giydiği deri yeleğin bağcıklarını zorluyordu. Kulaklarından ve burun deliklerinden beyaz kıllar fışkırıyordu. Alnı çıkıntılıydı, burnu bir kereden fazla kırılmıştı ve dişleri ekşi yaprak yüzünden kırmızı lekelerle kaplanmıştı. Adam, Sam'in o güne kadar gördüğü en büyük ellere sahipti.

Sam tereddüt edince, o ellerden biri onu kolundan yakaladı ve içeri çekti. Kapının ardındaki oda geniş ve yuvarlaktı. Her yerde kitaplar ve parşömenler vardı; masaların üstüne yayılmış ve yerde bir metrelik yığınlar oluşturmuşlardı. Duvarlar, rengi solmuş goblenlerle ve yıpranmış haritalarla kaplıydı. Şöminede bir ateş yanıyordu, ateşin üstünde bakır bir kazan vardı. Kazanın içindeki her ne ise yanık kokuyordu. Bunun dışında, odadaki tek ışık, odanın merkezinde yanan uzun, siyah bir mumdan geliyordu.

Mum nahoş bir şekilde parlaktı. Mumla ilgili tuhaf bir şey vardı. Alev titremiyordu, Aliüstat Marwyn kapıyı sertçe kapadığında, kapının yakınındaki masanın üstünde duran kâğıtlar uçuştu ama alev o zaman bile titremedi. Mumun ışığı tuhaf renkler de yaratıyordu. Beyazlar yeni yağmış kar kadar beyazdı, sarılar altın gibi ışıldıyordu, kırmızılar aleve dönüşüyordu ama gölgeler o kadar siyahtı ki dünyanın içindeki kara delikler gibi görünüyordu. “Bu?..”

“...obsidiyen,” dedi odadaki başka biri; hamur yüzlü, şişmanca, soluk benizli genç bir delikanlıydı. Düşük omuzları, birbirine yakın gözleri ve yumuşak elleri vardı, cübbesi yemek lekeleriyle kaplıydı.

“Ona ejderhacamı de.” Aliüstat Marwyn bir an için muma baktı. “Yanar ama tükenmez.”

“Alev neyle beslenir?”

“Bir ejderhanın alevi neyle beslenir?” Marwyn bir tabureye oturdu. “Bütün Valyria büyücülüğü ateşe ya da kana dayanırdı. Özgür Kale’nin büyücüleri, bu cam mumlardan biriyle dağların, denizlerin ve çöllerin ötesini görebilirdi. Bir adamın düşlerine girebilir ve ona imgeler gönderebilirdi. Mumlarının arkasında oturur ve dünyanın iki ucundan birbirleriyle konuşabilirlerdi. Sence bu faydalı bir şey olur muydu Katil?”

“Artık kuzgunlara ihtiyacımız kalmazdı.”

“Sadece mücadelelerden sonra.” Aliüstat bir balyanın içinden bir ekşi yaprak aldı, ağzına attı ve çiğnemeye başladı. “Bana, Dornelu Sfenks’e anlattığın her şeyi anlat. Çoğunu biliyorum ama dikkatimden kaçmış ayrıntılar olabilir.”

Marwyn reddedilecek bir adam değildi. Sam bir an tereddüt etti, sonra hikâyesini bir kez daha anlattı, Alleras ve diğer çırak da dinledi. “Üstat Aemon, kehanetin tamamlayıcısının Daenerys Targaryen olduğuna inanıyordu... Stannis, Prens Rhaegar ya da kafası duvarda parçalanan küçük prens değil.”

“Kanayan bir yıldızın altında, tuzun ve dumanın ortasında doğdu. Kehaneti biliyorum.” Marwyn kafasını çevirdi yere bir topak kırmızı balgam tükürdü. “Hemen güvenmem gerçi. Bir zamanlar, Eski Ghis’in Gorghan’ı, bir kehanetin tehlikeli bir kadına benzediğini yazmıştı. Kadın senin aletini ağzına alır. Sen zevkle inler ve ne kadar tatlı, ne kadar güzel olduğunu düşünürsün... sonra kadının dişleri kapanır ve senin inlemelerin çığlıklara dönüşür. Gorghan, kehanetin tabiatı budur, demişti. Kehanet her seferinde aletini koparır.” Yaprağı biraz daha çiğnedi. “Yine de...”

Alleras, Sam’in yanına geldi. “Üstat Aemon yeterince güçlü olsaymış, Daenerys’in yanına bizzat gidecekmiş. Bizden ona bir üstat göndermemizi istemiş; ona tavsiye verecek, onu koruyacak ve güven içinde eve getirecek biri.”

“Öyle mi?” Aliüstat Marwyn omuzlarını silkti. “Belki de Eski Şehir’e varamadan ölmesi iyi olmuş. Yoksa gri koyun onu öldürmek zorunda kalabilirdi, zavallı yaşlı azizler de buruşuk ellerini keyifle birbirine sürterdi.”

“Öldürmek mi?” dedi Sam şaşkınlıkla. “Neden?”

“Eğer söylersem, seni de öldürmeleri gerekir.” Marwyn ürkütücü bir şekilde gülümsedi, dişlerinin arasından ekşi yaprağın kırmızı suları akıyordu. “Sence son ejderhaları kim öldürdü? Kılıçlar kuşanmış cesur ejderha katilleri mi?” Tükürdü. “Ejderhalar şöyle dursun, Hisar’ın kurduğu dünyada büyücülüğe, kehanetlere ve cam mumlara bile yer yok. Kendine şunu sor; Aemon Targaryen’ı teamüllere göre aliüstatlığa yükseltmeleri gerekirken, neden hayatını Sur’da heba etmesine izin verdiler? Sebep Aemon’ın *kanıydı.* Aemon’a güvenilemezdi. Tıpkı bana güvenilemeyeceği gibi.”

“Ne yapacaksınız?” diye sordu Sfenks Alleras.

“Aemon’ın yerine Köle Körfezi’ne gideceğim. Katil’i buraya getiren kuğu gemi ihtiyacımı görür. Gri koyun, adamlarını bir kadırgayla gönderecek, bundan eminim. İyi bir rüzgârla, kıza onlardan önce ulaşırım.” Marwyn tekrar Sam’e baktı. “Sen... sen burada kalıp zincirini dövmelisin. Senin yerinde olsaydım bunu hızlıca yapardım. Sur’un sana ihtiyaç duyacağı bir vakit gelecek.” Soluk benizli çırağa döndü. “Katil’e kuru bir hücre bul. Burada uyuyacak ve senin kuzgunlarla ilgilenmene yardım edecek.”

“A-a-ama,” diye kekeledi Sam, “diğer aliüstatlar, Yargıç... onlara ne söyleyeceğim?”

“Onların ne kadar bilge ve iyi olduklarını söyle. Aemon’ın emriyle kendini onların ellerine teslim etmeye geldiğini söyle. Hayatın boyunca, bir gün bir zincir takacağını ve iyiliğe hizmet edeceğini düşlediğini söyle. Hizmetin en yüksek onur, itaatin en büyük erdem olduğunu söyle. Ama yulaf lapana zehir katılmasını istemiyorsan, kehanetlerden ya da ejderhalardan bahsetme.” Marwyn, kapının yanındaki kancada asılı duran lekeli deri pelerini aldı ve omuzlarına attı. “Sfenks, bu delikanlıyla göz kulak ol.”

“Tamam,” dedi Alleras ama aliüstat çoktan gitmişti. Adamın basamaklarda çınlayan ayak seslerini duydular.

Sam afallamış bir halde, “Nereye gitti?” diye sordu.

“Rıhtımlara. Sihirbaz vakit kaybetmeye inanan bir adam değildir.” Alleras gülümsedi. “Bir itirafta bulunmam gerek. Seninle şans eseri karşılaşmadık Sam. Sihirbaz beni, seni Theobald’la konuşmadan önce yakalamam için gönderdi. Geleceğini biliyordu.”

“Nasıl?”

Alleras başıyla cam mumu gösterdi.

Sam bir an için tuhaf aleve baktı ve sonra gözlerini kırpıştırıp başını başka tarafa çevirdi. Pencerelerin dışında, hava kararıyordu.

“Batı kulesinde, benimkinin altında boş bir hücre var,” dedi hamur yüzlü çocuk. “Hücrenin basamakları doğrudan Walgrave’in dairesine çıkıyor. Kuzgunların *gak*lamasını dert etmezsen, pencerede güzel bir Ballı Şarap manzarası mevcut. İşine yarar mı?”

“Sanırım,” dedi Sam. Bir yerlerde uyumak zorundaydı.

“Sana birkaç tane yün battaniye getiririm. Taş duvarlar geceleri çok soğuk oluyor, burada bile.”

“Teşekkür ederim.” Bu solgun ve yumuşak delikanlıda, Sam’in hiç hoşlanmadığı bir şeyler vardı ama Sam nezaketsiz görünmek istemiyordu, bu yüzden ekledi, “Adım gerçekten Katil değil. Ben Sam. Sam Tarly.”

“Ben Pate,” dedi solgun delikanlı, “domuz çobanı gibi.”

Bu Esnada, Sur'da...

Bazılarınız tam şu anda, "Hey, dur bir dakika!" diyor olabilir. "Bir dakika, dur bir dakika. Dany ve ejderhalar nerede? Tyrion nerede? Jon Kar'ı neredeyse hiç görmedik. Tamamı bu olamaz..."

Elbette değil. Devamı gelecek. Bunun kadar büyük, başka bir kitap.

Diğer karakterleri yazmayı unutmadım. Tam aksine, onlarla ilgili çok şey yazdım. Sayfalar, sayfalar ve sayfalar. Bölümler ve daha fazla bölümler. Kitabın tek cilt halinde basılamayacak kadar büyüdüğünü fark ettiğimde hâlâ yazıyordum... ve bitirmeye yakın bile değildim. Anlatmak istediğim hikâyenin tamamını anlatabilmek için kitabı ikiye bölmek zorunda kalacaktım.

Bunu yapmanın en kolay kolu; elimdeki malzemeyi almak, ortalara doğru kesmek ve "Devam edecek" cümlesiyle bitirmek olacaktı. Fakat bu konuyu daha çok düşündükçe, okuyucu için en iyi şeyin, bütün karakterlerin yarım hikâyesini anlatmaktansa, karakterlerin yarısının bütün hikâyesini anlatmak olduğunu hissettim ve bu yolda yürümeyi tercih ettim.

Tyrion, Jon, Dany, Stannis, Melisandre, Davos Seaworth ve sevdiğiniz ya da nefret etmeyi sevdiğiniz diğer karakterlerin tümü, *Ejderhaların Dansı*'nda sizinle birlikte olacak. *Ejderhaların Dansı,* Sur'daki ve Dar Deniz'in karşısındaki olaylara odaklanacak, şu anda elinizde bulunan kitabın Kral Toprakları'na odaklandığı gibi.

George R. R. Martin
Haziran 2005

Ekler

Krallar ve Maiyetleri

Vekil Kraliçe

CERSEI LANNISTER, Bu İsimle Anılan İlk Kraliçe, {Kral I. Robert Baratheon}'ın dulu, Veraseten Kraliçe, Diyar'ın Koruyucusu, Casterly Kayası Leydisi ve Vekil Kraliçe,

— Kraliçe Cersei'nin çocukları:

- — {KRAL I. JOFFREY BARATHEON}, kendi düğün ziyafetinde zehirlendi, on iki yaşındaydı,
- — PRENSES MYRCELLA, dokuz yaşında, Güneş Mızrağı'nda Prens Doran Martell'in vesayetinde,
- — KRAL TOMMEN, sekiz yaşında,
  - — Tommen'ın kedileri, SÖR PENÇE, LEYDİ SAKAL, ÇİZME,

— Kraliçe Cersei'nin erkek kardeşleri:

- — SÖR JAIME LANNISTER, ikizi, nam-ı diğer KRAL KATİLİ, Kral Muhafızları Lord Kumandanı,
- — TYRION LANNISTER, nam-ı diğer İBLİS, kral katili ve akraba katili olmakla itham edildi, hüküm giydi,
  - — PODRICK PAYNE Tyrion'ın yaveri, on yaşında,

— Kraliçe Cersei'nin amcaları, halası ve kuzenleri:

- — SÖR KEVAN LANNISTER, amcası,
  - — SÖR LANCEL, Sör Kevan'ın oğlu, Cersei'nin kuzeni, Kral Robert'ın eski yaveri ve Cersei'nin eski âşığı, yakın zamanda Darry Lordu ilan edildi,
  - — {WILLEM}, Sör Kevan'ın oğlu, Nehirova'da öldürüldü,
  - — MARTYN, Willem'in ikizi, bir yaver,
  - — JANEI, Sör Kevan'ın kızı, üç yaşında,
- — LEYDİ GENNA, Cersei'nin halası, Sör Emmon Frey'le evli,
  - — {SÖR CLEOS FREY}, Leydi Genna'nın oğlu, haydutlar tarafından öldürüldü,
    - — SÖR TYWIN FREY, nam-ı diğer TY, Cleos'un oğlu,
    - — WILLEM FREY, Cleos'un oğlu, bir yaver,
  - — SÖR LYONEL FREY, Leydi Genna'nın ikinci oğlu,
  - — {TION FREY}, Leydi Genna'nın oğlu, Nehirova'da öldürüldü,

— WALDER FREY, nam-ı diğer KIRMIZI WALDER, Leydi Genna'nın en küçük oğlu, Casterly Kayası'nda yaver çömezi,

— TYREK LANNISTER, Cersei'nin kuzeni, Cersei'nin babasının merhum erkek kardeşi Tygett'in oğlu,

— LEYDİ ERMESANDE HAYFORD, Tyrek'in çocuk karısı,

— JOY TEPE, Kraliçe Cersei'nin kayıp amcası Gerion'ın gayrimeşru kızı, on bir yaşında,

— CERENNA LANNISTER, Cersei'nin kuzeni, Cersei'nin merhum amcası Stafford'ın kızı,

— MYRIELLE LANNISTER, Cersei'nin kuzeni ve Cerenna'nın kız kardeşi, Cersei'nin amcası Stafford'ın kızı,

— SÖR DAVEN LANNISTER, Cersei'nin kuzeni, Stafford'ın oğlu,

— SÖR DAMION LANNISTER, uzak bir kuzen, Shiera Crakehall ile evli,

— SÖR LUCION LANNISTER, oğulları,

— LANNA, kızları, Lord Antario Jast'la evli,

— LEYDİ MARGOT, daha uzak bir kuzen, Lord Titus Peake ile evli,

— Cersei'nin Kral Toprakları'ndaki hane ahalisi:

— LEYDİ JOCELYN SWYFT, eşlikçisi,

— SENELLE ve DORCAS, yatak eşlikçileri ve hizmetçileri,

— LUM, KIRMIZI LESTER, ATBACAK lakaplı HOKE, KISAKULAK ve PUCKENS, muhafızlar,

— Cersei'nin Kral Toprakları'ndaki maiyeti:

— SÖR OSFRYD KARAKAZAN ve SÖR OSNEY KARAKAZAN, Sör Osmund'ın küçük kardeşleri,

— {SÖR GREGOR CLEGANE}, nam-ı diğer YÜRÜYEN DAĞ, zehirli bir yara yüzünden ıstırap içinde öldü,

— SÖR ADDAM MARBRAND, Kral Toprakları'nın Şehir Muhafızları Kumandanı, ("altın pelerinliler"),

— JALABHAR XHO, Kırmızı Çiçek Vadisi Prensi, Yaz Adaları'ndan sürgün,

— GYLES ROSBY, Rosby Lordu, öksürük hastası,

— ORTON MERRYWEATHER, Uzunmasa Lordu,

— TAENA, Orton'ın karısı, Myrli bir kadın,

— LEYDİ TANDA STOKEWORTH,

— LEYDİ FALYSE, büyük kızı ve vârisi,

— SÖR BALMAN BYRCH Leydi Falyse’in kocası,

— LEYDİ LOLLYS, Tanda’nın küçük kızı, hamile, yarım akıllı,

— KARASU’DAN SÖR BRONN, Leydi Lollys’in kocası, eski bir paralı asker,

— {SHAE}, Lollys’in hizmetçisi, eski bir kamp takipçisi, boğularak öldürüldü,

— ÜSTAT FRENKEN, Leydi Tanda’nın hizmetinde,

— SÖR ILYN PAYNE, Kral Adaleti, cellat,

— RENNIFER DERİNSU, Kızıl Kale’nin zindanlarında ast gardiyanların başı,

— RUGEN, kara hücrelerdeki bir ast gardiyan,

— ALEV KEHANETÇİSİ LORD HALLYNE, Simyacılar Loncası’ndan bir Bilge,

— NOHO DIMITTIS, Braavos’un Demir Bankası’ndan bir elçi,

— QYBURN, bir nekromanser, eski bir Hisar üstadı, yakın zaman önce Kanlı Oyuncular’ın üstadı idi,

— AY OĞLAN, kraliyet soytarısı,

— PATE, sekiz yaşında erkek çocuk, Kral Tommen’ın kırbaç oğlanı,

— ESKİ ŞEHİRLİ ORMOND, kraliyet arpçısı ve şarkıcısı,

— SÖR MARK MULLENDORE, Karasu Savaşı’nda kolunun yarısını ve evcil maymununu kaybetti,

— AURANE SU, Akıntıtaşı Piçi,

— LORD ALESANDER STAEDMON, nam-ı diğer METELİKSEVER,

— SÖR RONNET CONNINGTON, nam-ı diğer KIRMIZI RONNET, Akbaba Tüneği Şövalyesi,

— SÖR LAMBERT TURNBERRY, YAĞMUR ORMANI’NDAN SÖR DERMOT, SÖR UZUN TALLAD, SÖR BAYARD NORCROSS, İYİ lakaplı SÖR BONIFER HASTY, SÖR HUGO VANCE, Demir Taht’a bağlılık yemini vermiş şövalyeler,

— SÖR LYLE CRAKEHALL nam-ı diğer GÜÇLÜDOMUZ, SÖR ALYN STACKSPEAR, SÖR JON BETTLEY nam-ı diğer SAKALSIZ JON, SÖR STEFFON SWYFT, SÖR HUMFREY SWYFT, Casterly Kayası’na bağlılık yemini vermiş şövalyeler,

— JOSMYN PECKLEDON, bir yaver, Karasu Savaşı kahramanı,

— GARRETT PAEGE ve LEW PIPER, tutsak yaverler,

— Kral Tommen’ın küçük konseyi:
- — {LORD TYWIN LANNISTER}, Kral Eli,
- — SÖR JAIME LANNISTER, Kral Muhafızları Lord Kumandanı,
- — SÖR KEVAN LANNISTER, kanun başı,
- — VARYS, bir hadım, muhbir başı,
- — YÜCE ÜSTAT PYCELLE, danışman ve şifacı,
- — LORD MACE TYRELL, LORD MATHIS ROWAN, LORD PAXTER REDWYNE, danışmanlar,

— Tommen’ın Kral Muhafızları:
- — SÖR JAIME LANNISTER, Lord Kumandan,
- — SÖR MERYN TRANT,
- — SÖR BOROS BLOUNT, azledildi ve tekrar göreve getirildi,
- — SÖR BALON SWANN,
- — SÖR OSMUND KARAKAZAN,
- — SÖR LORAS TYRELL, Çiçek Şövalyesi,
- — SÖR ARYS OAKHEART, Prenses Myrcella’yla birlikte Dorne’da,

— KRALİÇE MARGAERY, Tyrell Hanedanı’ndan, on altı yaşında, Kral I. Joffrey Baratheon’ın ve ondan önce Lord Renly Baratheon’ın dulu,

— Margaery’nin Kral Toprakları’ndaki maiyeti:
- — MACE TYRELL, babası, Yüksek Bahçe Lordu,
- — LEYDİ ALERIE, annesi, Hightower Hanedanı’ndan,
- — LEYDİ OLENNA TYRELL, büyükannesi, DİKEN KRALİÇESİ lakaplı yaşlı bir dul,
  - — ARRYK ve ERRYK, Leydi Olenna’nın muhafızları, SAĞ ve SOL olarak anılırlar,
- — SÖR GARLAN TYRELL, Margaery’nin ağabeyi, nam-ı diğer YİĞİT GARLAN,
  - — LEYDİ LEONETTE, Garlan’ın karısı, Fossoway Hanedanı’ndan,
- — SÖR LORAS TYRELL, ağabeyi, nam-ı diğer ÇİÇEK ŞÖVALYESİ, Kral Muhafızları’nın Yeminli Kardeşi,
- — PAXTER REDWYNE, Arbor Lordu,
  - — SÖR HORAS ve SÖR HOBBER, Paxter’ın ikiz oğulları,
  - — ÜSTAT BALLABAR, Paxter’ın şifacısı ve danışmanı,

— MATHIS ROWAN, Altınbahçe Lordu,
— SÖR WILLAM WYTHERS, Margaery'nin muhafızlarının kumandanı,
— HUGH CLIFTON, genç ve yakışıklı bir muhafız,
— SÖR PORTIFER WOODWRIGHT ve kardeşi SÖR LUCANTINE,
— Margaery'nin leydi eşlikçileri:
— MEGGA, ALLA ve ELINOR TYRELL, kuzenleri,
— ALYN AMBROSE, Elinor'un nişanlısı, bir yaver,
— LEYDİ ALYSANNE BULWER, sekiz yaşında,
— MEREDYTH CRANE, nam-ı diğer MERRY,
— LEYDİ TAENA MERRYWEATHER,
— LEYDİ ALYCE GRACEFORD,
— RAHİBE, İnanç'ın rahibesi,

— Kral Toprakları ahalisi:
— YÜCE RAHİP, İnanç'ın Babası, Yedi'nin Dünyadaki Sesi, yaşlı ve narin bir adam,
— RAHİP TORBERT, RAHİP RAYNARD, RAHİP LUCEON, RAHİP OLLIDOR, Yüce Baelor Septi'nde Yedi'ye hizmet eden En Mütedeyyinler'in mensupları,
— RAHİBE MOELLE, RAHİBE AGLANTINE, RAHİBE HELICENT, RAHİBE UNELLA, Yüce Baelor Septi'nde Yedi'ye hizmet eden En Mütedeyyinler'in mensupları,
— CHATAYA, pahalı bir genelevin sahibesi,
— ALAYAYA, Chataya'nın kızı,
— DANCY, MAREI, Chataya için çalışan kızlar,
— TOBHO MOTT, bir zırh ustası,
— ARPÇI HAMISH, yaşlı bir şarkıcı,
— EYSEN'DEN ALARIC, gezgin bir şarkıcı,
— WAT, kendine MAVİ OZAN diyen bir şarkıcı,
— SÖR THEODAN WELLS, dindar bir şövalye, daha sonra SADIK THEODAN olarak anıldı.

Kral Tommen'ın sancağında, Baratheonlar'ın altın zemin üstündeki siyah, taçlı erkek geyiği ve Lannisterlar'ın kırmızı zemin üstündeki altın

aslanı vardır; dövüşürler.

Sur'daki Kral

STANNIS BARATHEON, Hanedanından Bu İsimle Anılan İlk Kral, Lord Steffon Baratheon'ın ve Estermont Hanedanı'ndan Leydi Cassana'nın ikinci oğulları, Ejderha Kayası Lordu, kendini Batıdiyar Kralı ilan etti,

— KRALİÇE SELYSE, karısı, Florent Hanedanı'ndan, şu anda Kıyıdaki Doğugözcüsü'nde bulunuyor,

— PRENSES SHIREEN, çocukları, on bir yaşında,

— YAMALI YÜZ, Shireen'in yarım akıllı soytarısı,

— EDRIC FIRTINA Stannis'in piç yeğeni, on iki yaşında erkek çocuk, Kral Robert'ın Leydi Delena Florent'ten doğan oğlu, *Deli Prendos*'la Dar Deniz'e açıldı,

— SÖR ANDREW ESTERMONT, Kral Stannis'in yeğeni, kralın adamı, Edric'in refakatçilerini komuta ediyor,

— SÖR GERALD GOWER, LEWYS nam-ı diğer BALIKÇI KADIN, ÇENTİKTEPELİ SÖR TRISTON, OMER BLACKBERRY, kralın adamları, Edric'in muhafızları ve koruyucuları,

— Stannis'in Kara Kale'deki maiyeti:

— ASSHAI'DEN LEYDİ MELISANDRE, nam-ı diğer KIRMIZI KADIN, Işık Tanrısı R'hllor'un rahibesi,

— MANCE RAYDER, Sur'un Ötesindeki Kral, ölüme mahkûm edilmiş bir tutsak,

— Rayder'ın, karısı {Dalla}'dan olan oğlu, henüz isim verilmemiş bir yenidoğan, "yabanıl prensi",

— ŞEBBOY, bebeğin sütannesi, bir yabanıl kız,

— Şebboy'un oğlu, henüz isim verilmemiş bir başka yenidoğan, bebeğin babası aynı zamanda Şebboy'un babası olan {CRASTER},

— SÖR RICHARD HORPE, SÖR JUSTIN MASSEY, SÖR CLAYTON SUGGS, SÖR GODRY FARRING nam-ı diğer DEV KATİLİ, SÖR CORLISS PENNY, kraliçenin adamları ve şövalyeleri,

— DEVAN SEAWORTH ve BRYEN FARRING, kraliyet yaverleri,

— Stannis'in Kıyıdaki Doğugözcüsü'ndeki maiyeti:
  — SÖR DAVOS SEAWORTH, nam-ı diğer SOĞAN ŞÖVALYESİ, Yağmur Ormanı Lordu, Dar Deniz Amirali ve Kral Eli,
  — SÖR AXELL FLORENT, Kraliçe Selyse'in en önemli adamı,
  — SALLADHOR SAAN, Lys'ten, bir korsan ve paralı yelken, *Valyrian*'ın ve bir kadırga donanmasının kaptanı,
— Stannis'in Ejderha Kayası'ndaki garnizonu:
  — SÖR ROLLAND FIRTINA, nam-ı diğer GECE ŞARKISI PİÇİ, Ejderha Kayası kale kumandanı,
  — ÜSTAT PYLOS, şifacı, hoca, danışman,
  — "YULAF" ve "LAPA" iki gardiyan,
— Ejderha Kayası'na bağlılık yemini vermiş lordlar:
  — MONTERYS VELARYON, Dalgalar Lordu ve Akıntıtaşı Efendisi, altı yaşında,
  — DURAM BAR EMMON, Keskinburun Lordu, on beş yaşında,
— Stannis'in Fırtına Burnu'ndaki garnizonu:
  — SÖR GILBERT FARRING, Fırtına Burnu kale kumandanı,
    — LORD ELWOOD MEADOWS, Sör Gilbert'ın yardımcısı,
    — ÜSTAT JURNE, Sör Gilbert'ın danışmam ve şifacısı,
— Fırtına Burnu'na bağlılık yemini vermiş lordlar:
  — ELDON ESTERMONT, Yeşil Kaya Lordu, Kral Stannis'in dayısı, Kral Tommen'ın büyük dayısı, iki kralın da ihtiyatlı dostu,
    — SÖR AEMON, Lord Eldon'ın oğlu ve vârisi, Kral Tommen'la birlikte Kral Toprakları'nda,
      — SÖR ALYN, Sör Aemon'ın oğlu, o da Kral Tommen'la birlikte Kral Toprakları'nda,
  — SÖR LOMAS, Lord Eldon'ın kardeşi, Kral Stannis'in dayısı ve destekçisi, Fırtına Burnu'nda,
    — SÖR ANDREW, Sör Lomas'ın oğlu, Dar Deniz'de Edric Fırtına'yı koruyor,
  — LESTER MORRIGEN, Karga Yuvası Lordu,
  — LORD LUCOS CHYTTERING, nam-ı diğer KÜÇÜK LUCOS, on altı yaşında,
  — DAVOS SEAWORTH, Yağmur Ormanı Lordu,
    — MARYA, Davos'un karısı, bir marangozun kızı,
      — {DALE, ALLARD, MATTHOS, MARIC}, dört büyük oğulları, Karasu Savaşı sırasında kayboldular,

— DEVAN, Kral Stannis’in yaveri, Kara Kale’de,
— STANNIS, on yaşında erkek çocuk, Leydi Marya ile Gazap Burnu’nda,
— STEFFON, altı yaşında erkek çocuk, Leydi Marya ile Gazap Burnu’nda.

Kral Stannis sancak olarak Işık Tanrısı’nın alevli kalbini almıştır: Sarı zemin üstünde, turuncu alevlerle çevrelenmiş kırmızı bir kalp. Kalbin içinde, Baratheon Hanedanı’nın taçlı, siyah erkek geyiği vardır.

Adalar’ın ve Kuzey’in Kralı

Pykelı Greyjoylar, köklerinin Kahramanlar Çağı’nın Boz Kral’ına uzandığını söylerler. Efsane, Boz Kral’ın sadece batı adalarına değil denize de hükmettiğini ve bir deniz kızıyla evlendiğini anlatır. Ejderha Aegon, son Demir Adaları Kralı’nın soyuna son vermiş, lakin demiradamların eski geleneklerini canlandırmalarına ve kendi aralarından bir lider seçmelerine müsaade etmiştir. Demiradamların seçtiği ilk lider, Pykelı Lord Vickon Greyjoy’dur.

Greyjoy Hanedanı’nın arması, siyah zemin üstünde altın bir deniz canavarıdır. Greyjoy Hanedanı’na ait söz: *Biz Tohum Ekmeyiz.*

Balon Greyjoy’un Demir Taht’a karşı başlattığı ilk ayaklanma, Kral I. Robert Baratheon ve Kışyarı Lordu Eddard Stark tarafından bastırılmıştır fakat Robert’ın ölümünü takip eden kaos sırasında, Lord Balon kendini bir kez daha kral ilan etmiş ve gemilerini kuzeye saldırmaya göndermiştir.

{BALON GREYJOY}, Boz Kral’dan bu yana, Bu İsimle Anılan Dokuzuncu Kral, Demir Adaları’nın ve Kuzey’in Kralı, Tuz ve Kaya Kralı, Deniz Rüzgârı’nın Oğlu ve Pyke’ın Orak Lordu, bir köprüden düşerek öldü,

— Kral Balon’ın dulu, Harlaw Hanedanı’ndan KRALİÇE ALANNYS,

— çocukları:

- — {RODRIK}, Balon’ın ilk isyanı sırasında öldürüldü,
- — {MARON}, Balon’ın ilk isyanı sırasında öldürüldü,
- — ASHA, kızları, *Kara Rüzgâr*’ın kaptanı, Derinorman Kalesi’nin fatihi,
- — THEON, kendini Kışyarı Prensi ilan etti, kuzeyliler tarafından DÖNEK THEON olarak anılıyor,

— Kral Balon’ın öz ve üvey kardeşleri:

- — {HARLON}, genç yaşında gri hastalıktan öldü,
- — {QUENTON}, bebekken öldü,
- — {DONEL}, bebekken öldü,
- — EURON, nam-ı diğer KARGAGÖZ, *Sükûnet*’in kaptanı,
- — VICTARION, Demir Donanma’nın Lord Kaptanı, *Demir Zafer*’in efendisi,

— {URRIGON}, ağır bir yara sebebiyle öldü,
— AERON, nam-ı diğer BUHARSAÇLI, Boğulmuş Tanrı'nın rahibi,
— RUS ve NORJEN, Aeron'ın iki kalfası, "boğulmuş adamlar",
— {ROBIN}, bebekken öldü,
— Kral Balon'ın Pyke'taki hane ahalisi:
— ÜSTAT WENDAMYR, şifacı ve danışman,
— HELYA, kale kâhyası,
— Kral Balon'ın savaşçıları ve yeminli kılıçları:
— DAGMER, nam-ı diğer YARIKÇENE, *Köpükiçen*'in kaptanı, Torrhen Kalesi'ndeki demiradamları komuta ediyor,
— MAVİDİŞ, bir dargemi kaptanı,
— ULLER, SKYTE, kürekçiler ve savaşçılar,
— Balon'ın sancak beyleri, Demir Adaları Lordları:
— Pyke'ta:
— {SAWANE BOTLEY}, Lord Limanı Lordu, Euron Kargagöz tarafından boğuldu,
— {HARREN}, en büyük oğlu, Moat Cailin'de öldürüldü,
— TRISTIFER, ikinci oğlu ve meşru vârisi, amcası tarafından haklarından mahrum bırakıldı,
— SYMOND, HARLON, VICKON ve BENNARION, küçük oğulları, aynı şekilde haklarından mahrum bırakıldılar,
— GERMUND, kardeşi, Lord Limanı Lordu oldu,
— Germund'ın oğulları BALON ve QUELLON,
— SARGON ve LUCIMORE, Sawane'in üvey kardeşleri,
— WEX, on iki yaşında dilsiz bir çocuk, Sargon'un piç oğlu, Theon Greyjoy'un yaveri,
— WALDON WYNCH, Demir Yuva Lordu,
— Harlaw'da:
— RODRIK HARLAW, nam-ı diğer OKUYUCU, On Kule Lordu, Harlaw'un Harlaw'u,
— LEYDİ GWYNESSE, büyük kız kardeşi,
— LEYDİ ALANNYS, küçük kız kardeşi, Kral Balon Greyjoy'un dulu,
— SIGFRYD HARLAW, nam-ı diğer GÜMÜŞSAÇLI SIGFRYD, büyük amcası, Harlaw Kalesi efendisi,

— HOTHO HARLAW, nam-ı diğer KAMBUR HOTHO, kuzeni, Işıltılı Kule'den,
— SÖR HARRAS HARLOW, nam-ı diğer ŞÖVALYE, kuzeni, Boz Bahçe Şövalyesi,
— BOREMUND HARLAW, nam-ı diğer MAVİ BOREMUND, Yaşlıkadın Tepesi efendisi,
— Lord Rodrik'in sancak beyleri ve yeminli kılıçları:
— MARON VOLMARK, Volmark Lordu
— MYRE, STONETREE ve KENNING,
— Lord Rodrik'in hanesi:
— ÜÇ DİŞLİ, yaşlı bir kadın, kâhya,
— Blacktyde'da:
— BAELOR BLACKTYDE, Blacktyde Lordu, *Gece Kuşu*'nun kaptanı,
— KÖR BEN BLACKTYDE, Boğulmuş Tanrı'nın rahibi,
— Eski Wyk'te:
— DUNSTAN DRUMM, Davul, *Gök Gürleten*'in kaptanı,
— NORNE GOODBROTHER, Kırıktaş'tan,
— STONEHOUSE,
— TARLE, nam-ı diğer ÜÇ KEZ BOĞULMUŞ TARLE, Boğulmuş Tanrı'nın rahibi,
— Büyük Wyk'te:
— GOROLD GOODBROTHER, Çekiçboynuz Lordu,
— Gorold'ın üçüz oğulları GREYDON, GRAN ve GORMOND,
— Gorold'ın kızları, GYSELLA ve GWIN,
— ÜSTAT MURENMURE, hoca, şifacı ve danışman,
— TRISTON FARWYND, Fokderisi Burnu Lordu,
— SPARR,
— oğlu ve vârisi, STEFFARION,
— MELDRED MERLYN, Çakıltaşı Lordu,
— Orkmont'ta:
— ORKMONT'TAN ORMUND,
— LORD TAWNEY,
— Tuz Uçurumu'nda:
— LORD DONNOR SALTCLIFFE,
— LORD SUNDERLY,
— daha küçük adalarda ve kayalarda:

— GYLBERT FARWYND, Issız Işık Lordu,
— YAŞLI GRİ MARTI, Boğulmuş Tanrı'nın rahibİ,

Eski Wyk'te düzenlenen kral şûrasında Deniztaşı Tahtı'na talip olanlar:
— GYLBERT FARWYND, Issız Işık Lordu,
— Gilbert'ın müdafileri: Oğulları GYLES, YGON, YOHN,
— ERİK DEMİRYAPAN, nam-ı diğer ERİK ÖRS-KIRAN ve ADİL ERİK, yaşlı bir adam, vaktiyle meşhur bir kaptan ve akıncıydı,
— Erik'in müdafileri: Torunları UREK, THORMOR, DAGON,
— DUNSTAN DRUMM, Eski Wyk Lordu, Davul, Kemik El,
— Dunstan'ın müdafileri: Oğulları, DENYS ve DONNEL, ayrıca, GÜLÜMSEMEZ ANDRIK, devasa bir adam,
— ASHA GREYJOY, Balon Greyjoy'un tek kızı, *Kara Rüzgâr*'ın kaptanı,
— Asha'nın müdafileri: BAKİR QARL, TRISTIFER BOTLEY ve SÖR HARRAS HARLAW,
— Asha'nın kaptanları ve destekçileri: LORD RODRIK HARLAW, LORD BAELOR BLACKTYDE, LORD MELDRED MERLYN, HARMUND SHARP,
— VICTARION GREYJOY, Balon Greyjoy'un kardeşi, *Demir Zafer*'in efendisi ve Demir Donanma'nın Lord Kaptanı,
— Victarion'ın müdafileri: KIRMIZI RALF STONEHOUSE, TOPAL RALF ve BERBER NUTE,
— Victarion'ın kaptanları ve destekçileri: HOTHO HARLAW, ALVYN SHARP, GÜÇLÜ FRALEGG, ROMNY WEAVER, WILL HUMBLE, KÜÇÜK LENWOOD TAWNEY, RALF KENNING, MARON VOLMARK, GOROLD GOODBROTHER,
— Victarion'ın mürettebatı: TEKKULAK WULF, RAGNOR TURNA,
— Victarion'ın yatak arkadaşı: esmer bir kadın, sağır ve dilsiz, Victarion'ın ağabeyi Euron'dan bir hediye,
— EURON GREYJOY, nam-ı diğer KARGAGÖZ, Balon Greyjoy'un kardeşi ve *Sükûnet*'in kaptanı,
— Euron'ın müdafileri: GERMUND BOTLEY, ORKMONT ADASI'NDAN ORKWOOD, DONNOR SALTCLIFFE,
— Euron'ın kaptanları ve destekçileri: KARADİŞLİ TORWOLD, ÇİMDİKSURAT JON MYRE, KIZIL KÜREKÇİ, SOLAK LUCAS

CODD, QUELLON HUMBLE, HARREN HOARE, PİÇ KEMMETT TURNA, KÖLE QARL, TAŞYUMRUK, ÇOBAN RALF, LORD LİMANI’NDAN RALF.

Büyük ve Küçük Diğer Hanedanlar

Arryn Hanedanı

Arrynler'in kökleri, Vadi ve Dağ Kralları'na uzanır.
Arryn Hanedanı'nın arması, gök mavisi zemin üstünde ay ve şahindir.
Arryn Hanedanı'nın sözü: *Onur Kadar Yüksek.*

ROBERT ARRYN, Kartal Yuvası Lordu, Vadi'nin Savunucusu, annesi tarafından Doğu'nun Meşru Muhafızı ilan edildi, sekiz yaşında hasta bir çocuk, zaman zaman TATLIBÜLBÜL olarak anılır,
— annesi, Tully Hanedanı'ndan {LEYDİ LYSA}, Lord Jon Arryn'in dulu, Ay Kapısı'ndan ölüme itildi,
— üvey babası PETYR BAELISH, nam-ı diğer SERÇEPARMAK, Harrenhal Lordu, Üç Dişli Mızrak Azam Lordu ve Vadi'nin Lord Savunucusu,
— ALAYNE TAŞ, Lord Baelish'in nüfusuna kabul ettiği gayrimeşru kızı, on üç yaşında, gerçek kimliği Sansa Stark,
— SÖR LOTHOR BRUNE, Lord Petyr'ın hizmetinde bir paralı asker, Kartal Yuvası muhafızlarının kumandanı,
— OSWELL, Lord Petyr'ın hizmetindeki yaşlı bir adam, zaman zaman KARAKAZAN olarak anılır,
— Lord Robert'ın Kartal Yuvası'ndaki ahalisi:
— MARILLION, genç ve yakışıklı bir şarkıcı, Leydi Lysa'nın gözdesi ve leydiyi öldürmekle itham ediliyor,
— ÜSTAT COLEMON, danışman, şifacı ve hoca,
— MORD, zalim bir zindancı, altın bir dişi var,
— GRETCHEL, MADDY ve MELA, hizmetçi kadınlar,
— Lord Robert'ın sancak beyleri, Vadi Lordları:
— LORD NESTOR ROYCE, Vadi Baş Vekilharcı ve Ay Kapıları'nın kale kumandanı,
— SÖR ALBAR, Lord Nestor'ın oğlu,
— MYRANDA, nam-ı diğer RANDA, Lord Nestor'ın kızı, az kullanılmış bir dul,
— MYA TAŞ, katır bakıcısı ve rehber, Kral I. Robert Baratheon'ın gayrimeşru kızı,
— OSSY ve HAVUÇ, katır bakıcıları,

— LYONEL CORBRAY, Yürek Ocağı Lordu,
— SÖR LYN CORBRAY, Lyonel'ın kardeşi ve vârisi, meşhur kılıç Meyus Leydi'nin taşıyıcısı,
— SÖR LUCAS CORBRAY, Lyonel'ın küçük kardeşi,
— JON LYNDERLY, Yılan Ormanı Lordu,
— TERRANCE, Jon'un oğlu ve vârisi, genç bir yaver,
— EDMUND WAXLEY, Dişbudak Şövalyesi,
— GEROLD GRAFTON, Martı Kasabası Lordu,
— GYLES, en küçük oğlu, bir yaver,
— TRISTON SUNDERLAND, Üç Kız Kardeş Lordu,
— GODRİC BORRELL, Tatlı Kız Kardeş Lordu,
— ROLLAND LONGTHORPE, Uzun Kız Kardeş Lordu,
— ALESANDOR TORRENT, Küçük Kız Kardeş Lordu,

— İstidacı Lordlar, genç Lord Robert'ı savunmak adına güç birliği yapan Arryn Sancak beyleri:
— YOHN ROYCE, nam-ı diğer BRONZ YOHN, Taşyazı Lordu, Royce Hanedanı'nın en üst dalından,
— SÖR ANDAR, Bronz Yohn'un hayatta kalan tek oğlu ve Taşyazı vârisi,
— Bronz Yohn'un hane ahalisi:
— ÜSTAT HELLIWEG, hoca, şifacı ve danışman,
— RAHİP LUCOS,
— SÖR SAMWELL TAŞ, nam-ı diğer GÜÇLÜ SAM TAŞ,
— Bronz Yohn'un sancak beyleri ve yeminli kılıçları:
— ROYCE COLDWATER, Soğuksu Yanığı Lordu,
— SÖR DAMON SHETT, Martı Kulesi Şövalyesi,
— UTHOR TOLETT, Gri Vadi Lordu,
— ANYA WAYNWOOD, Demirmeşe Kalesi Leydisi,
— SÖR MORTON, Leydi Anya'nın büyük oğlu ve vârisi,
— SÖR DONNEL Leydi Anya'nın ikinci oğlu, Kapı Şövalyesi,
— WALLACE, Leydi Anya'nın en küçük oğlu,
— HARROLD HARDYNG, Leydi Anya'nın vesayetinde, ekseriyetle VÂRİS HARRY olarak anılan bir yaver,
— BENEDAR BELMORE, Keskin Şarkı Lordu,
— SÖR SYMOND TEMPLETON, Dokuzyıldız Şövalyesi,

— {EON HUNTER}, Uzunyay Kalesi Lordu, yakın zamanda vefat etti,

— SÖR GILWOOD, nam-ı diğer GENÇ HUNTER, Lord Eon’ın en büyük oğlu ve vârisi,

— SÖR EUSTACE, Lord Eon’ın ikinci oğlu,

— SÖR HARLAN, Lord Eon’ın en küçük oğlu,

— Genç Lord Hunter’ın hane ahalisi:

— ÜSTAT WILLAMEN, danışman, şifacı ve hoca,

— HORTON REDFORT, Kızılhisar Lordu, üç kez evlendi,

— SÖR JASPER, SÖR CREIGHTON, SÖR JON, Horton’ın oğulları,

— SÖR MYCHEL, Horton’ın en küçük oğlu, yeni, şövalye, Taşyazı’dan Ysilla Royce ile evli,

— Ay Dağları’ndaki kabile şefleri:

— TAŞ KARGALAR’DAN DOLF OĞLU SHAGGA, şu anda Kral Ormanı’nda bir çetenin lideri,

— YANIK ADAMLAR’DAN TIMETT OĞLU TIMETT,

— KARA KULAKLAR’DAN CHEYK KIZI CHELLA,

— AY KARDEŞLERİ’NDEN CALOR OĞLU CRAWN.

Florent Hanedanı

Parlaksu Kalesi'nin Florentler'i Tyrell sancak beyleridir. Beş Kralın Savaşı patlak verdiğinde, Lord Alester Florent metbu lordunu takip ederek Kral Renly'nin yanında yer alırken, Sör Axell, yeğeni Selyse'in kocası Stannis'i seçti. Renly'nin ölümünün ardından, Lord Alester, Parlaksu Kalesi'nin bütün kuvvetiyle birlikte Stannis'in tarafına geçti. Stannis, Lord Alester'ı Kral Eli ilan etti ve donanmasının komutasını karısının kardeşi Sör Imry'ye verdi. Donanma ve Sör Imry, Karasu Savaşı'nda kaybedildi. Sör Alester'ın yenilginin ardından barış görüşmeleri yapması, Kral Stannis tarafından ihanet olarak değerlendirildi. Sör Alester, kırmızı rahibe Melisandre'ye teslim edildi ve yakılarak R'hllor'a kurban verildi.

Stannis'e gösterdikleri destek nedeniyle, Florentler Demir Taht tarafından da hain ilan edildi. Arazilerine ve gelirlerine el konuldu. Parlaksu Kalesi ve bütün arazileri, Sör Garlan Tyrell'e bahşedildi.

Florent Hanedanı'nın arması, bir çiçek çemberinin içindeki tilki başıdır.

{ALESTER FLORENT}, Parlaksu Kalesi Lordu, bir hain olarak yakıldı,
— karısı, Crane Hanedanı'ndan LEYDİ MELARA,
— çocukları:
  — ALEKYNE, haklarından yoksun bırakılmış Parlaksu Lordu, Yüksek Kule'ye sığınmak üzere Eski Şehir'e kaçtı,
  — LEYDİ MELESSA, Lord Randyll Tarly ile evli,
  — RHEA, Lord Leyton Hightower ile evli,
— kardeşleri:
  — SÖR AXELL, kraliçenin adamı, Kıyıdaki Doğugözcüsü'nde yeğeni Kraliçe Selyse'in hizmetinde,
  — {SÖR RYAM}, attan düşerek öldü,
    — SELYSE, Sör Ryam'ın kızı, Kral I. Stannis Baratheon'ın karısı ve kraliçesi,
      — SHIREEN BARATHEON, Stannis ve Selyse'in tek çocuğu,
    — {SÖR IMRY}, Sör Ryam'ın büyük oğlu, Karasu Savaşı'nda öldü,

— SÖR ERREN, Sör Ryam'ın ikinci oğlu, Yüksek Bahçe'de tutsak,

— SÖR COLIN, Parlaksu Kalesi kale kumandanı,

— DELENA, Sör Colin'in kızı, SÖR HOSMAN NORCROSS'la evli,

— EDRIC FIRTINA, Delena'nın Kral I. Robert Baratheon'dan olan gayrimeşru oğlu,

— ALESTER NORCROSS, Delena'nın en büyük meşru oğlu, dokuz yaşında,

— RENLY NORCROSS Delena'nın ikinci meşru oğlu, üç yaşında,

— ÜSTAT ÖMER, Sör Colin'in en büyük oğlu, Eski Meşe'de hizmet veriyor,

— MERRELL Sör Colin'in en küçük oğlu, Arbor'da yaver,

— RYLENNE, Lord Alester'ın kız kardeşi, Sör Rycherd Crane'le evli.

Frey Hanedanı

Freyler, Tully Hanedanı’nın sancak beyleridir fakat görevlerini yerine getirmek hususunda her zaman sebatkâr olmamışlardır. Beş Kralın Savaşı patlak verdiğinde, Robb Stark, Lord Walder’ın kızlarından ya da torunlarından biriyle evleneceğine söz vererek lordun ittifakını kazanmıştır. Robb, sözünden dönüp Leydi Jeyne Westerling ile evlendiğinde, Freyler, Roose Bolton’la birlikte bir komplo kurmuş ve tarihe Kırmızı Düğün olarak geçen ziyafette Genç Kurt’u ve takipçilerini katletmişlerdir.

WALDER FREY, Geçit Lordu,
— ilk karısından, {Royce Hanedanı’ndan LEYDİ PERRA}:
— {SÖR STEVRON}, Öküzağzı Mücadelesi’nden sonra öldü,
— karısı, {CORENNA SWANN}, hastalıktan öldü,
— Stevron’ın büyük oğlu, SÖR RYMAN, İkizler vârisi,
— Ryman’ın oğlu, EDWYN, Janyce Hunter’la evli,
— Edwyn’in kızı, WALDA, dokuz yaşında,
— Ryman’ın oğlu, WALDER, nam-ı diğer KARA WALDER,
— Ryman’ın oğlu, {PETYR}, nam-ı diğer SİVİLCELİ PETYR, Eski Taş’ta asıldı, Mylenda Caron ile evli,
— Petyr’ın kızı, PERRA, beş yaşında,
— Stevron’ın oğlu, AEGON, yarım akıllı, nam-ı diğer ÇINGIRAK, Kırmızı Düğün’de Catelyn Stark tarafından öldürüldü,
— Stevron’ın kızı, {MAEGELLE, doğum sırasında öldü}, Sör Dafyn Vance ile evliydi,
— Maegelle’in kızı, MARIANNE,
— Maegelle’in oğlu, WALDER VANCE, yaver,
— Maegelle’in oğlu, PATREK VANCE,
— karısı, {MARSELLA WAYNWOOD}, doğum sırasında öldü,
— Stevron’ın oğlu, WALTON, Deana Hardyng’le evli,
— Walton’ın oğlu, STEFFON, nam-ı diğer ŞEKER,
— Walton’ın kızı, WALDA, nam-ı diğer GÜZEL WALDA,
— Walton’ın oğlu, BRYAN, yaver,

— SÖR EMMON, Lord Walder'ın ikinci oğlu, Lannister Hanedanı'ndan Genna'yla evli,

— Emmon'ın oğlu, {SÖR CLEOS}, Jeyne Darry'yle evliydi, Bakire Havuzu yakınlarında haydutlar tarafından öldürüldü,

— Cleos'un oğlu, TYWIN, on iki yaşında, yaver,

— Cleos'un oğlu, WILLEM, Külizi'nde yaver çömezi, on yaşında,

— Emmon'ın oğlu, SÖR LYONEL, Melesa Crakehall'la evli,

— Emmon'ın oğlu, {TION}, Nehirova'da tutsakken Rickard Karstark tarafından öldürüldü,

— Emmon'ın oğlu, WALDER, nam-ı diğer KIRMIZI WALDER, Casterly Kayası'nda yaver,

— SÖR AENYS, Lord Walder'ın üçüncü oğlu, doğum sırasında ölen {Tyana Wylde} ile evliydi,

— Aenys'in oğlu, AEGON KANLIDOĞAN, bir haydut,

— Aenys'in oğlu, RHAEGAR, hastalıktan ölen {Jeyne Beesbury} ile evliydi,

— Rhaegar'ın oğlu, ROBERT, on üç yaşında,

— Rhaegar'ın kızı, WALDA, nam-ı diğer BEYAZ WALDA, on bir yaşında,

— Rhaegar'ın oğlu, JONOS, sekiz yaşında,

— PERRIANE, Lord Walder'ın kızı, Sör Leslyn Haigh'le evli,

— Perriane'nin oğlu, SÖR HARYS HAIGH,

— Harys'in oğlu, WALDER HAIGH, beş yaşında,

— Perriane'nin oğlu, SÖR DONNEL HAIGH,

— Perriane'nin oğlu, ALYN HAIGH, yaver,

— ikinci karısından, {Swann Hanedanı'ndan LEYDİ CYRENNA}:

— SÖR JARED, büyük oğulları, {Alys Frey} ile evliydi,

— Jared'ın oğlu, {SÖR TYTOS}, Kırmızı Düğün sırasında Sandor Clegane tarafından öldürüldü, Zhoe Blanetree'yle evliydi,

— Tytos'un kızı, ZIA, on dört yaşında,

— Tytos'un oğlu, ZACHERY, on iki yaşında, İnanç'a yeminli, Eski Şehir Septi'nde eğitim alıyor,

— Jared'ın kızı, KYRA, Kırmızı Düğün sırasında öldürülen {Sör Garse Goodbrook} ile evliydi,

— Kyra’nın oğlu, WALDER GOODBROOK, dokuz yaşında,
— Kyra’nın kızı JEYNE GOODBROOK, altı yaşında,
— RAHİP LUCEON, Yüce Baelor Septi’nde görevli,
— üçüncü karısından, {Crakehall Hanedanı’ndan LEYDİ AMAREI}:
— SÖR HOSTEEN, Bellena Hawick’le evli,
— Hosteen’in oğlu, SÖR ARWOOD, Ryella Royce’la evli,
— Arwood’un kızı, RYELLA, beş yaşında,
— Arwood’un ikiz oğulları, ANDROW ve ALYN, dört yaşındalar,
— LYTHENE, Lord Walder’ın kızı, Lord Lucias Vypren’le evli,
— Lythene’in kızı, ELYANA, Sör Jon Wylde’la evli,
— Elyana’nın oğlu, RICKARD WYLDE, dört yaşında,
— Lythene’in oğlu, SÖR DAMON VYPREN,
— SYMOND, Braavoslu Betharios’la evli,
— Symond’ın oğlu, ALESANDER, şarkıcı,
— Symond’ın kızı, ALYX, on yedi yaşında,
— Symond’ın oğlu, BRADAMAR, on yaşında, Braavos’ta, Oro Tendyris isimli tacirin vesayetinde,
— SÖR DANWELL, Lord Walder’ın sekizinci oğlu, Wynafrei Whent’le evli,
— {Çok sayıda düşük ve ölü doğum},
— {MERRETT}, Eski Taş’ta asıldı, Mariya Darry’yle evliydi,
— Merrett’in kızı, AMEREI, kısaca AMI olarak anılır, on altı yaşında bir dul, Sör Gregor tarafından öldürülen Mavi Çatal’dan {Sör Pate} ile evliydi,
— Merrett’in kızı, WALDA, nam-ı diğer ŞİŞKO WALDA, Dehşet Kalesi Lordu Roose Bolton’la evli,
— Merrett’in kızı, MARISSA on üç yaşında,
— Merrett’in oğlu, WALDER, nam-ı diğer KÜÇÜK WALDER, sekiz yaşında, Ramsay Bolton’ın hizmetinde,
— {SÖR GEREMY, boğuldu}, Carolei Waynwood’la evliydi,
— Geremy’nin oğlu, SANDOR, on iki yaşında, yaver,
— Geremy’nin kızı, CYNTHEA, dokuz yaşında, Leydi Anya Waynwood’un vesayetinde,
— SÖR RAYMUND, Beony Beesbury’yle evli,

— Raymund'ın oğlu, ROBERT, on altı yaşında, Hisar'da kalfa,
— Raymund'ın oğlu MALWYN, Lys'te bir simyacının hizmetinde,
— Raymund'ın ikiz kızları SERRA ve SARRA,
— Raymund'ın kızı CERSEI, altı yaşında, nam-ı diğer KÜÇÜK ARI,
— Raymund'ın ikiz oğulları JAIME ve TYWIN,
— dördüncü karısından, {Blackwood Hanedanı'ndan LEYDİ ALYSSA}:
— LOTHAR, Lord Walder'ın on ikinci oğlu, nam-ı diğer AKSAK LOTHAR, Leonella Lefford'la evli,
— Lothar'ın kızı, TYSANE, yedi yaşında,
— Lothar'ın kızı, WALDA, beş yaşında,
— Lothar'ın kızı, EMBERLEI, üç yaşında,
— Lothor'ın kızı, LEANA, yenidoğan,
— SÖR JAMMOS, Lord Walder'ın on üçüncü oğlu, Sallei Paege'le evli,
— Jammos'un oğlu, WALDER, nam-ı diğer BÜYÜK WALDER, sekiz yaşında, yaver, Ramsay Bolton'ın hizmetinde,
— Jammos'un ikiz oğulları, DICKON ve MATHIS, beş yaşındalar,
— SÖR WHALEN, Lord Walder'ın on dördüncü oğlu, Sylwa Paege'le evli,
— Whalen'ın oğlu, HOSTER, on iki yaşında, Sör Damon Paege'in yaveri,
— Whalen'ın kızı, MERIANNE, kısaca MERRY diye anılır, on bir yaşında,
— MORYA, Lord Walder'ın kızı, Sör Flement Brax'le evli,
— Morya'nın oğlu, ROBERT BRAX, dokuz yaşında, Casterly Kayası'nda yaver çömezi,
— Morya'nın oğlu, WALDER BRAX, altı yaşında,
— Morya'nın oğlu, JON BRAX, üç yaşında,
— TYTA, Lord Walder'ın kızı, nam-ı diğer BAKİRE TYTA,
— beşinci karısından, {Whent Hanedanı'ndan LEYDİ SARYA}:
— çocukları olmadı,

— altıncı karısından, {Rosby Hanedanı'ndan LEYDİ BETHANY}:
— SÖR PERWYN, Lord Walder'ın on beşinci oğlu,
— {SÖR BENFREY}, Lord Walder'ın on altıncı oğlu, Kırmızı Düğün'de aldığı bir yara sebebiyle öldü, kuzeni Jyanna Frey'le evliydi,
— Benfrey'nin kızı, DELLA, nam-ı diğer SAĞIR DELLA, üç yaşında,
— Benfrey'nin oğlu, OSMUND, iki yaşında,
— ÜSTAT WILLAMEN, Lord Walder'ın on yedinci oğlu, Uzunyay Kalesi'nde görevli,
— OLYVAR, Lord Walder'ın on sekizinci oğlu, Robb Stark'ın eski yaveri,
— ROSLIN, on altı yaşında genç kız, Kırmızı Düğün'de Lord Edmure Tully ile evlendi,
— yedinci karısından, {Farring Hanedanı'ndan LEYDİ ANNARA}:
— ARWYN, Lord Walder'ın kızı, on dört yaşında,
— WENDEL, Lord Walder'ın on dokuzuncu oğlu, on üç yaşında, Denizgözcüsü'nde yaver çömezi,
— COLMAR, Lord Walder'ın yirminci oğlu, İnanç'a söz verildi, on bir yaşında,
— WALTYR, Lord Walder'ın yirmi birinci oğlu, kısaca TYR diye anılır, on yaşında,
— ELMAR, Lord Walder'ın son oğlu, kısa bir süre Arya Stark'la nişanlıydı, dokuz yaşında,
— SHIREI, altı yaşında, kız,
— sekizinci karısı, Erenford Hanedanı'ndan LEYDİ JOYEUSE, Hamile,
— Lord Walder'ın muhtelif annelerden doğma gayrimeşru çocukları,
— WALDER NEHİR, nam-ı diğer PİÇ WALDER,
— Piç Walder'ın oğlu, SÖR AEMON NEHİR,
— Piç Walder'ın kızı, WALDA NEHİR,
— ÜSTAT MELWYS, Rosby'de hizmetli,
— JEYNE NEHİR, MARTYN NEHİR, RYGER NEHİR, RONEL NEHİR, MELLARA NEHİR, diğerleri.

Hightower Hanedanı

Eski Şehir'in Hightowerlar'ı, Batıdiyar'ın en eski ve en gururlu hanedanlarından biridir, kökleri İlk İnsanlar'a kadar uzanır. Bir zamanlar krallar olarak hüküm süren Hightowerlar, Günlerin Şafağı'ndan bu yana Eski Şehir ve çevresini yönetmektedir. Andallar'a direnmek yerine onları hoş karşılamış ve daha sonra taçlarından feragat ederek Menzil Kralları'na diz çökmüşledir fakat kadim imtiyazlarını muhafaza etmişlerdir. Son derece kuvvetli ve varlıklı olmalarına rağmen, Hightowerlar ticaret yapmayı savaşmaya tercih etmiş ve Batıdiyar'ın savaşlarında nadiren büyük roller almışlardır. Hisar'ın kuruluşuna katkıda bulunmuş ve Hisar'ı bugüne kadar korumaya devam etmişlerdir. Mahir ve muttali Hightowerlar, her daim eğitimin ve İnanç'ın hamisi olmuşlardır. Bazılarının simyacılık, nekromansi ve diğer büyü sanatlarıyla da ilgilendiği söylenir.

Hightower Hanedanı'nın arması; duman grisi bir zeminde, taraçalı beyaz bir kuledir, kulenin tepesinde ateşten oluşmuş bir taç vardır. Hightowerlar'ın sözü: *Biz Yolu Aydınlatırız.*

LEYTON HIGHTOWER, Eski Şehir'in sesi, Liman Lordu, Yüksek Kule Lordu, Hisar'ın Koruyucusu, Güney'in Feneri, nam-ı diğer ESKİ ŞEHİR'İN YAŞLI ADAMI,

— LEYDİ RHEA, Hightower Hanedanı'ndan, Leyton'ın dördüncü karısı,

— SÖR BAELOR, nam-ı diğer BAELOR PARLAK TEBESSÜM, Lord Leyton'ın en büyük oğlu ve vârisi, Rhonda Rowan ile evli,

— MALORA, nam-ı diğer ÇILGIN BAKİRE, Lord Leyton'ın kızı,

— ALERIE, Lord Leyton'ın kızı, Lord Mace Tyrell ile evli,

— SÖR GARTH, nam-ı diğer GRİÇELİK, Lord Leyton'ın oğlu,

— DENYSE, Lord Leyton'ın kızı, Sör Desmond Redwyne ile evli,

— Denyse'in oğlu DENYS, bir yaver,

— LEYLA, Lord Leyton'ın kızı, Sör Jon Cupps ile evli,

— ALYSANNE, Lord Leyton'ın kızı, Lord Arthur Ambrose ile evli,

— LYNESSE, Lord Leyton'ın kızı, Lord Jorah Mormont ile evli, şu anda Lysli Tregar Ormollen'in baş metresi,

— SÖR GUNTHOR, Lord Leyton’ın oğlu, yeşil elmalı Fossowayler’den Jeyne Fossoway ile evli,
— SÖR HUMFREY, Lord Leyton’ın en küçük oğlu,
— Lord Leyton’ın sancak beyleri:
— TOMMEN COSTAYNE, Üç Kule Lordu,
— ALYSANNE BULWER, Karataç Leydisi, sekiz yaşında,
— MARTYN MULLENDORE, Yukarı Topraklar Lordu,
— WARRYN BEESBURY, Bal Kalesi Lordu,
— BRANSTON CUY, Günebakan Kalesi Lordu,
— Eski Şehir’in insanları:
— EMMA, kadınların hafifmeşrep ve elma şarabının korkunç sert olduğu Telek ve Maşrapa’da bir hizmetçi kadın,
— ROSEY, Emma’nın kızı, on beş yaşında, bekâreti bir altın ejderhaya mal olacak,

— Hisar’ın aliüstatları:
— ALİÜSTAT NORREN, bu yılın Yargıç’ı, yüzüğü, asası ve maskesi altın ve gümüş alaşımı,
— ALİÜSTAT THEOBALD, gelecek yılın Yargıç’ı, yüzüğü, asası ve maskesi kurşun,
— ALİÜSTAT EBROSE, şifacı, yüzüğü, asası ve maskesi gümüş,
— ALİÜSTAT MARWYN, nam-ı diğer SİHİRBAZ, yüzüğü, asası ve maskesi Valyria çeliği,
— ALİÜSTAT PERESTAN, tarihçi, yüzüğü, asası ve maskesi bakır,
— ALİÜSTAT VAELLYN, nam-ı diğer SİRKE, yıldız gözlemcisi, yüzüğü, asası ve maskesi bronz,
— ALİÜSTAT RYAM, yüzüğü, asası ve maskesi sarı altın,
— ALİÜSTAT WALGRAVE, aklı gidip gelen yaşlı bir adam, yüzüğü, asası ve maskesi siyah demir,
— GALLARD, CASTOS, ZARABELO, BENEDICT, GARIZON, NYMOS, CETHERES, WILLIFER, MOLLOS, HARODON, GUYNE, AGRIVANE, OCLEY, diğer aliüstatlar,
— Hisar’ın üstatları, kalfaları ve çırakları:
— ÜSTAT GORMON, sık sık Walgrave’in yerine hizmet veriyor,
— ARMEN, nam-ı diğer KALFA, dört halkalı bir kalfa,
— ALLERAS, nam-ı diğer SFENKS, üç halkalı bir kalfa, usta bir okçu,

— ROBERT FREY, on altı yaşında, iki halkalı bir kalfa,
— LORCAS, dokuz halkalı bir kalfa, Yargıç’ın hizmetinde,
— LEO TYRELL, nam-ı diğer TEMBEL LEO, soylu bir çırak,
— MOLLANDER, bir çırak, düztaban doğmuş,
— PATE, Aliüstat Walgrave’in kuzgunlarla ilgilenmesine yardım ediyor, umut vadetmeyen bir çırak,
— ROONE, genç bir çırak.

Lannister Hanedanı

Casterly Kayası'nın Lannisterlar'ı, Kral Tommen'ın Demir Taht'a dair iddiasının baş destekçileridir. Köklerinin, Kahramanlar Çağı'nın efsanevi düzenbazı Akıllı Lann'den gelmesiyle övünürler. Casterly Kayası ve Altın Diş'teki altın madenleri, onları Büyük Hanedanlar'ın en zengini yapmıştır.

Lannister Hanedanı'nın arması, kırmızı zemin üstünde altın bir aslandır. Lannister Hanedanı'nın sözü: *Beni Kükrerken Duyun!*

{TYWIN LANNISTER}, Casterly Kayası Lordu, Batı Muhafızı, Lannis Limanı Kalkanı ve Kral Eli, cüce oğlu tarafından tuvalet odasında öldürüldü,

— Lord Tywin'in çocukları:

— CERSEI, Jaime'nin ikizi, Casterly Kayası Leydisi,

— SÖR JAIME, Cersei'nin ikizi, nam-ı diğer KRAL KATİLİ,

— TYRION, nam-ı diğer İBLİS, cüce, akraba katili,

— Lord Tywin'in kardeşleri ve onların çocukları:

— SÖR KEVAN LANNISTER, Swyft Hanedanı'ndan DORNA ile evli,

— LEYDİ GENNA, Sör Emmon Frey'le evli, Emmon şu anda Nehirova Lordu,

— Genna'nın en büyük oğlu {SÖR CLEOS FREY}, haydutlar tarafından öldürüldü,

— Cleos'un büyük oğlu, SÖR TYWIN FREY, kısaca TY olarak anılır, şimdi Nehirova vârisi,

— Cleos'un ikinci oğlu, WILLEM FREY, bir yaver,

— Genna'nın ikinci oğlu, SÖR LYONEL FREY,

— Genna'nın üçüncü oğlu, {TION FREY}, bir yaver, Nehirova'da tutsakken öldürüldü,

— Genna'nın en küçük oğlu, WALDER FREY, nam-ı diğer KIRMIZI WALDER, Casterly Kayası'nda yaver çömezi,

— BEYAZGÜLÜŞLÜ WAT, Leydi Genna'nın hizmetindeki bir şarkıcı,

— {SÖR TYGETT LANNISTER}, çiçek hastalığından öldü,

— TYREK, Tygett'in oğlu, kayıp, ölmüş olmasından endişe ediliyor,
— LEYDİ ERMESANDE HAYFORD, Tyrek'in çocuk karısı,
— {GERION LANNISTER}, denizde kayboldu,
— JOY TEPE, Gerion'ın gayrimeşru kızı, on bir yaşında,
— Lord Tywin'in diğer yakın akrabaları:
— {SÖR STAFFORD LANNISTER}, Lord Tywin'in kuzeni ve karısının kardeşi, Öküzağzı'ndaki mücadelede öldürüldü,
— CERENNA ve MYRIELLE, Stafford'ın kızları,
— SÖR DAVEN LANNISTER, Stafford'ın oğlu,
— SÖR DAMION LANNISTER, bir kuzen, Leydi Shiera Crakehall ile evli,
— oğulları SÖR LUCION,
— kızları, LANNA, Sör Antario Jast ile evli,
— LEYDİ MARGOT, bir kuzen, Lord Titus Peake ile evli,
— Casterly Kayası'ndaki hane ahalisi:
— ÜSTAT CREYLEN, şifacı, hoca ve danışman,
— VYLARR, muhafızların kumandanı,
— SÖR BENEDICT BROOM, silah ustası,
— BEYAZGÜLÜŞLÜ WAT, bir şarkıcı,
— sancak beyleri ve yeminli kılıçlar, Batı'nın Lordları:
— DAMON MARBRAND, Külizi Lordu,
— SÖR ADDAM MARBRAND, Damon'ın oğlu ve vârisi, Kral Topraklarının Şehir Muhafızları Kumandanı,
— ROLAND CRAKEHALL, Crakehall Lordu,
— Roland'ın kardeşi, {SÖR BURTON}, haydutlar tarafından öldürüldü,
— Roland'ın oğlu ve vârisi SÖR TYBOLT,
— Roland'ın oğlu SÖR LYLE, nam-ı diğer GÜÇLÜDOMUZ,
— Roland'ın en küçük oğlu SÖR MERLON,
— SEBASTON FARMAN, Güzel Ada Lordu,
— Sebaston'ın kız kardeşi JEYNE, Sör Gareth Clifton ile evli,
— TYTOS BRAX, Boynuzvadi Lordu,
— SÖR FLEMENT BRAX, Tytos'un kardeşi ve vârisi,
— QENTEN BANEFORT, Afet Kalesi Lordu,
— SÖR HARYS SWYFT, Sör Kevan Lannister'ın kayınbabası,

— Sör Harys'in oğlu SÖR STEFFON SWYFT,
— Sör Steffon'ın kızı JOANNA,
— Sör Harys'in kızı SHLERLE, Sör Melwyn Sarsfield ile evli,
— REGENARD ESTREN, Sokak Kalesi Lordu,
— GAWEN WESTERLING, Sarpkaya Lordu,
— Gawen'ın karısı LEYDİ SYBELL, Spicer Hanedanı'ndan,
— Sybell'in ağabeyi SÖR ROLPH SPİCER, yakın zamanda Castamere Lordu ilan edildi,
— Sybell'in kuzeni SÖR SAMWELL SPİCER,
— Gawen ve Sybell'in çocukları:
— SÖR RAYNALD WESTERLING,
— JEYNE, Robb Stark'ın dulu,
— ELEYNA, on iki yaşında bir kız,
— ROLLAM, dokuz yaşında bir oğlan,
— LORD SELMOND STACKSPEAR,
— Selmond'ın oğlu, SÖR STEFFON STACKSPEAR,
— Selmond'ın küçük oğlu, SÖR ALYN STACKSPEAR,
— TERRENCE KENNING, Tetik Lordu,
— TETİK'İN SÖR KENNOS'U, Terrence'in hizmetindeki bir şövalye,
— LORD ANTARIO JAST,
— LORD ROBIN MORELAND,
— LEYDİ ALYSANNE LEFFORD,
— LEWYS LYDDEN, Derin İn Lordu,
— LORD PHILIP PLUMM,
— Plumm'ın oğulları SÖR DENNIS PLUMM, SÖR PETER PLUMM ve SÖR HARWYN PLUMM nam-ı diğer SERTTAŞ,
— LORD GARRISON PRESTER,
— Garrison'ın kuzeni SÖR FORLEY PRESTER,
— SÖR GREGOR CLEGANE, nam-ı diğer YÜRÜYEN DAĞ,
— Gregor'un kardeşi SANDOR CLEGANE,
— SÖR LORENT LORCH, arazi sahibi bir şövalye,
— SÖR GARTH GREENFIELD, arazi sahibi bir şövalye,
— SÖR LYMOND VIKARY, arazi sahibi bir şövalye,
— SÖR RAYNARD RUTTIGER, arazi sahibi bir şövalye,
— SÖR TYBOLT HETHERSPOON, arazi sahibi bir şövalye,

— Tybolt’un kızı, {MELARA HETHERSPOON}, Casterly Kayası’nda bir kuyuda boğuldu.

Martell Hanedanı

Dorne, Demir Taht'a bağlılık yemini veren Yedi Krallık'ın sonuncusudur. Kan, gelenek, coğrafya ve tarih; Dornelular diğer krallıklardan ayırır. Beş Kralın Savaşı patlak verdiğinde, Dorne taraf tutmadı. Myrcella Baratheon'ın Prens Trystane ile nişanlanmasının ardından, Güneş Mızrağı, Kral Joffrey'yi destekleyeceğini duyurdu ve sancak beylerini çağırdı.

Martell Hanedanı'nın arması, altın mızrak saplanmış kızıl güneştir. Martell Hanedanı'nın sözü: *Eğilmez, Bükülmez, Kırılmaz.*

DORAN NYMEROS MARTELL, Güneş Mızrağı Lordu, Dorne Prensi,
— karısı, Özgür Şehir Norvos'tan MELLARIO,
— çocukları:
— PRENSES ARIANNE, Güneş Mızrağı vârisi,
— GARIN, Arianne'in süt kardeşi ve arkadaşı, Yeşilkan'ın öksüzlerinden,
— PRENS QUENTYN, yeni şövalye, uzun zamandır Demir Ormanı Lordu Yronwood'un himayesinde,
— PRENS TRYSTANE, Myrcella Baratheon'la nişanlı,
— Prens Doran'ın kardeşleri:
— {PRENSES ELLA}, Kral Toprakları'nın İşgali sırasında tecavüze uğradı ve katledildi,
— {RHAENYS TARGARYEN}, Elia'nın küçük kızı, Kral Toprakları'nın İşgali sırasında katledildi,
— {AEGON TARGARYEN}, sütten kesilmemiş bir bebek, Kral Toprakları'nın İşgali sırasında katledildi,
— {PRENS OBERYN}, nam-ı diğer KIZIL YILAN, bir dövüşle yargılama sırasında Sör Gregor Clegane tarafından öldürüldü,
— ELLARIA KUM, Prens Oberyn'in metresi, Lord Harmen Uller'ın gayrimeşru kızı,
— KUM YILANLARI, Prens Oberyn'in gayrimeşru kızları:
— OBARA, yirmi sekiz yaşında, annesi Eski Şehirli bir fahişe,

— NYMERİA, LEYDİ NYM olarak anılır, yirmi beş yaşında, annesi Volantisli soylu bir kadın,
— TYENE, yirmi üç yaşında, annesi bir rahibe,
— SARELLA, on dokuz yaşında, annesi *Yumuşak Öpücük*'ün kadın kaptanı,
— ELLA, on dört yaşında, annesi Ellaria Kum,
— OBELLA, on iki yaşında, annesi Ellaria Kum,
— DOREA, sekiz yaşında, annesi Ellaria Kum,
— LOREZA, altı yaşında, annesi Ellaria Kum,
— Prens Doran'ın Su Bahçeleri'ndeki maiyeti:
— AREO HOTAH, Norvoslu, muhafızların kumandanı,
— ÜSTAT CELEOTTE, danışman, şifacı ve hoca,
— bazısı soylu bazısı alt tabaka doğumlu altmış çocuk; lordların kızları ve oğulları; şövalyelerin, tacirlerin ve köylülerin öksüzleri; hepsi Doran'ın himayesinde,
— Prens Doran'ın Güneş Mızrağı'ndaki maiyeti:
— PRENSES MYRCELLA BARATHEON, Doran'ın himayesinde, Prens Trystane ile nişanlı,
— SÖR ARYS OAKHEART, Myrcella'nın yeminli kalkanı,
— ROSAMUND LANNISTER, Myrcella'nın yatak eşlikçisi ve arkadaşı, uzak bir kuzen,
— RAHİBE EGLANTINE, Myrcella'nın rahibesi,
— ÜSTAT MYLES, danışman, şifacı ve hoca,
— RICASSO, Güneş Mızrağı'nın baş kâhyası, yaşlı ve kör bir adam,
— SÖR MANFREY MARTELL, Güneş Mızrağı kale kumandanı,
— LEYDİ ALYSE LADYBRIGHT, lord hazineci,
— SÖR GASCOYNE, Yeşilkan'dan, Prens Trystane'in yeminli kalkanı,
— BORS ve TIMOTH, Güneş Mızrağı'ndaki hizmetkâr adamlar,
— BELANDRA, CEDRA, MORRA ve MELLEI, Güneş Mızrağı'ndaki hizmetkâr kadınlar,
— Prens Doran'ın sancak beyleri, Dorne Lordları:
— ANDERS YRONWOOD, Demir Ormanı Lordu, Taş Yol Muhafızı, Asilkan,
— SÖR CLETUS, Anders'in oğlu, şaşı gözüyle tanınır,
— ÜSTAT KEDRY, şifacı, hoca ve danışman,

— HARMEN HULLER, Cehennem Çukuru Lordu,
- — ELLARIA KUM, Harmen'in gayrimeşru kızı,
- — SÖR ULWYCK ULLER, kardeşi,

— DELONNE ALLYRION, İnayet Leydisi,
- — SÖR RYON, Delonne'nin oğlu ve vârisi,
  - — SÖR DAEMON KUM, Ryon'ın gayrimeşru oğlu, İnayet Piçi,

— DAGOS MANWOODY, Kral Mezarı Lordu,
- — MORS ve DICKON, Dagos'un oğulları,
- — SÖR MYLES, Dagos'un kardeşi,

— LARRA BLACKMONT, Blackmont Leydisi,
- — JYNESSA, Larra'nın kızı ve vârisi,
- — PERROS, Larra'nın oğlu, bir yaver,

— NYMELLA TOLAND, Hayalet Tepesi Leydisi,

— QUENTYN QORGYLE, Kumtaşı Lordu,
- — SÖR GULIAN, Quentyn'in en büyük oğlu ve vârisi,
- — SÖR ARRON, Quentyn'in ikinci oğlu,

— SÖR DEZIEL DALT, Limon Ormanı Şövalyesi,
- — SÖR ANDREY, Deziel'in kardeşi ve vârisi, DREY olarak anılır,

— FRANKLYN FOWLER, Yüksek Sema Lordu, nam-ı diğer YAŞLI ŞAHİN, Prens Geçidi Muhafızı,
- — JEYNE ve JENNELYN, Franklyn'in ikiz kızları,

— SÖR SYMON SANTAGAR, Benekli Orman Lordu,
- — SYLVA, Symon'ın kızı ve vârisi, nam-ı diğer BENEKLİ SYLVA,

— EDRIC DAYNE, Kayanyıldız Lordu, bir yaver,
- — SÖR GEROLD DAYNE, nam-ı diğer SİYAH YILDIZ, Yüksek Dergâh Şövalyesi, Edric'in kuzeni ve sancak beyi,

— TREBOR JORDAYNE, Tor Lordu,
- — MYRIA, Trebor'un kızı ve vârisi,

— TREMOND GARGALEN, Tuz Kıyısı Lordu,

— DAERON VAITH, Kızıl Kumullar Lordu.

Stark Hanedanı

Starklar’ın kökleri, Mimar Brandon’a ve kadim Kış Kralları’na uzanır. Binlerce yıl boyunca Kuzey Kralları olarak Kışyarı’ndan hükmettiler. Hükümdarlıkları, Diz Çöken Kral olarak anılan Torrhen Stark’ın, savaşmak yerine Ejderha Aegon’a bağlılık yemini etmesiyle son buldu. Kışyarı Lordu Eddard Stark, Kral Joffrey tarafından infaz edildiğinde, kuzeyli adamlar Demir Taht’a verdikleri bağlılık yeminini geri çektiler ve Lord Eddard’ın oğlu Robb’u Kuzey Kralı ilan ettiler. Kral Robb, Beş Kralın Savaşı boyunca bütün mücadeleleri kazandı fakat ihanete uğradı ve dayısının düğünü sırasında, İkizler’de Freyler ve Boltonlar tarafından öldürüldü.

Stark arması, buz beyazı zeminde koşan gri bir ulu kurttur. Starklar’ın sözü: *Kış geliyor.*

{ROBB STARK}, Kuzey Kralı, Üç Dişli Mızrak Kralı, Kışyarı Lordu, Stark Hanedanı’nından Lord Eddard’ın ve Tully Hanedanı’ndan Leydi Catelyn’in en büyük oğulları, nam-ı diğer GENÇ KURT, Kırmızı Düğün’de öldürüldü,

— {BOZ RÜZGÂR}, Robb’un ulu kurdu, Kırmızı Düğün’de öldürüldü,

— Robb’un kardeşleri:

— SANSA, Robb’un kız kardeşi, Lannister Hanedanı’nda Tyrion ile evli,

— {LEYDİ}, Sansa’nın ulu kurdu, Darry Kalesi’nde öldürüldü,

— ARYA, Robb’un küçük kız kardeşi, on bir yaşında, öldüğü düşünülüyor,

— NYMERIA, Arya’nın ulu kurdu, nehir topraklarında dolaşıyor,

— BRANDON, Robb’un erkek kardeşi, kısaca BRAN olarak anılır, dokuz yaşında sakat bir çocuk, Kışyarı vârisi, öldüğüne inanılıyor,

— YAZ, Bran’ın ulu kurdu,

— Bran’ın refakatçileri ve dostları:

— MEERA REED, on altı yaşında, Bozsu Gözcüsü Lordu Howland Reed’in kızı,

— JOJEN REED, Meera’nın erkek kardeşi, on üç yaşında,

— HODOR, yarım akıllı bir seyis yamağı, iki metre boyunda,

— RICKON, Robb'un küçük erkek kardeşi, dört yaşında, öldüğüne inanılıyor,

— TÜYLÜKÖPEK, Rickon'ın ulu kurdu, siyah ve vahşi,

— Rickon'ın dostu OSHA, bir zamanlarda Kışyarı'nda tutsak olan yabanıl bir kadın,

— JON KAR, Robb'un gayrimeşru üvey kardeşi, Gece Nöbetçileri'nin adamı,

— HAYALET, Jon'un ulu kurdu, beyaz ve sessiz,

— Robb'un yeminli kılıçları:

— {DONNEL LOCKE, OWEN NORREY, DACEY MORMONT, SÖR WENDEL MANDERLY, ROBIN FLINT}, Kırmızı Düğün'de öldürüldüler,

— HALLIS MOLLEN, Eddard Stark'ın kemiklerini Kışyarı'na götüren muhafızların kumandanı,

— JACKS, QUENT, SHADD, muhafızlar,

— Robb'un amcaları, dayısı, teyzesi ve kuzenleri:

— BENJEN STARK, amcası, Sur'un ötesine yapılan bir keşif gezisinde kayboldu, öldüğü varsayılıyor,

— {LYSA ARRYN}, teyzesi, Kartal Yuvası Leydisi, Lord Jon Arryn ile evliydi, yüksekten aşağı itilerek öldürüldü,

— Lysa ve Jon'un oğlu ROBERT ARRYN, Kartal Yuvası Lordu ve Vadi'nin Savunucusu, hasta bir çocuk,

— EDMURE TULLY, dayısı, Nehirova Lordu, Kırmızı Düğün'de esir alındı,

— LEYDİ ROSLIN, Frey Hanedanı'ndan, Edmure'un karısı,

— SÖR BRYNDEN TULLY, nam-ı diğer KARABALIK, Robb'un annesinin amcası, Nehirova kale kumandanı,

— Genç Kurt'un sancak beyleri, Kuzey Lordları,

— ROOSE BOLTON, Dehşet Kalesi Lordu, dönek,

— {DOMERIC}, Roose'un meşru oğlu ve vârisi, mide rahatsızlığından öldü,

— RAMSAY BOLTON, (eskiden RAMSAY KAR), Roose'un nüfusuna kabul ettiği gayrimeşru oğlu, nam-ı diğer BOLTON PİÇİ,

— {LEŞ}, pis kokusuyla meşhur bir silahlı asker, Ramsay'nin kılığına girdiğinde öldürüldü,
— "ARYA STARK", Lord Roose'un tutsağı, Ramsay'yle nişanlandırılan sahte bir kız,
— WALTON, nam-ı diğer ÇELİKİNCİK, Roose'un kumandanı,
— BETH CASSEL, KYRA, ŞALGAM, PALLA, BANDY, SHYRA ve YAŞLI DADI, Dehşet Kalesi'nde esir tutulan Kışyarı kadınları,

— JON UMBER, nam-ı diğer İRİ JON, Son Ocak Lordu, Dehşet Kalesi'nde tutsak,
— {JON}, nam-ı diğer KÜÇÜK JON, İri Jon'un en büyük oğlu ve vârisi, Kırmızı Düğün'de öldürüldü,
— MORS, nam-ı diğer KARGAYEMİ, İri Jon'un amcası, Son Ocak kale kumandanı,
— HOTHER, nam-ı diğer FAHİŞEFELAKETİ, İri Jon'un amcası, Son Ocak kale kumandanı,

— {RICKARD KARSTARK}, Karhold Lordu, bir tutsağı öldürmek ve ihanet suçlarından kafası kesilerek infaz edildi,
— {EDDARD}, Rickard'ın oğlu, Fısıltılı Orman'da öldürüldü,
— {TORRHEN}, Rickard'ın oğlu, Fısıltılı Orman'da öldürüldü,
— HARRION, Rickard'ın oğlu, Bakire Havuzu'nda tutsak,
— ALYS, Rickard'ın kızı, on beş yaşında,
— Rickard'ın amcası ARNOLF, Karhold kale kumandanı,

— GALBART GLOVER, Derinorman Kalesi Efendisi, bekâr,
— ROBETT GLOVER, Galbart'ın kardeşi ve vârisi,
— Robett'in karısı SYBELLE, Locke Hanedanı'ndan,
— çocukları:
— GAWEN, üç yaşında erkek çocuk,
— ERENA, sütten kesilmemiş bebek,
— LARENCE KAR, Galbart'ın vesayetinde, {Lord Halys Hornwood}'un nüfusuna kabul ettiği gayrimeşru oğlu,

— HOWLAND REED, Bozsu Gözcüsü Lordu, adalı,
— Howland'ın karısı JYANA, adalı,
— çocukları:
— MEERA, genç bir dişi avcı,
— JOJEN, yeşilgörüşlü genç bir çocuk,

— WYMAN MANDERLY, Beyaz Liman Lordu, son derece şişman,

— SÖR WYLIS MANDERLY, Wyman'ın en büyük oğlu ve vârisi, çok şişman, Harrenhal'da tutsak,

— Wylis'in karısı LEONA, Woolfield Hanedanı'ndan,

— WYNAFRYD, kızları, on dokuz yaşında,

— WYLLA, kızları, on beş yaşında,

— {SÖR WENDEL MANDERLY}, Wyman'ın ikinci oğlu, Kırmızı Düğün'de öldürüldü,

— SÖR MARLON MANDERLY, Wyman'ın kuzeni, Beyaz Liman'daki garnizonun kumandanı,

— ÜSTAT THEOMORE, danışman, hoca ve şifacı,

— MAEGE MORMONT, Ayı Adası Leydisi,

— {DACEY}, Maege'in en büyük kızı ve vârisi, Kırmızı Düğün'de öldürüldü,

— ALYSANE, LYRA, JORELLE, LYANNA, Maege'in kızları,

— {JEOR MORMONT}, Maege'in ağabeyi, Gece Nöbetçileri Lord Kumandanı, kendi adamları tarafından öldürüldü,

— SÖR JORAH MORMONT, Lord Jeor'un oğlu, eski Ayı Adası Lordu, hüküm giymiş ve sürülmüş bir şövalye,

— {SÖR HELMAN TALLHART}, Torrhen Kalesi Efendisi, Gölgeli Vadi'de öldürüldü,

— {BENFRED}, Helman'ın oğlu ve vârisi, Taşlı Kıyı'da demiradamlar tarafından öldürüldü,

— EDDARA, Helman'ın kızı, Torrhen Kalesi'nde tutsak,

— {LEOBALD}, Helman'ın erkek kardeşi, Kışyarı'nda öldürüldü,

— Leobald'ın karısı BERENA, Hornwood Hanedanı'ndan, Torrhen Kalesi'nde tutsak,

— oğulları BRANDON ve BEREN, Torrhen Kalesi'nde tutsaklar,

— RODRIK RYSWELL, Dereler Lordu,

— BARBREY DUSTIN, Rodrik'in kızı, Höyükler Leydisi, {Lord Willam Dustin}'in dulu,

— ROGER RYSWELL, RICKARD RYSWELL, ROOSE RYSWELL, tartışmalı kuzenleri ve sancak beyleri,

— {CLEY CERWYN}, Cerwyn Kalesi Lordu, Kışyarı'nda öldürüldü,

— JONELLE, Cley'in ablası, otuz iki yaşında bir bakire,

— LYESSA FLINT, Dulkadın Gözcüsü Leydisi,
— ONDREW LOCKE, Eskikale Lordu, yaşlı bir adam,
— HUGO WULL, nam-ı diğer KOCA KOVA, kendi kabilesinin şefi,
— BRANDON NORREY, NORREY olarak anılır, kendi kabilesinin şefi,
— TORREN LIDDLE, LIDDLE olarak anılır, kendi kabilesinin şefi.

Tully Hanedanı

Nehirovalı Lord Edmyn Tully, Fatih Aegon'a bağlılık yemini veren ilk nehir lordu idi. Fatih Aegon, bütün nehir topraklarının hâkimiyetini Tully Hanedanı'na vererek Edmyn Tully'yi ödüllendirdi.

Tully arması, dalgalı mavi ve kırmızı zemin üstünde zıplayan gümüş bir alabalıktır. Tully Hanedanı'nın sözü: *Aile, Görev, Onur.*

EDMURE TULLY, Nehirova Lordu, kendi düğününde Freyler tarafından esir alındı,
— LEYDİ ROSLIN, Frey Hanedanı'ndan, Edmure'un genç karısı,
— {LEYDİ CATELYN STARK}, Edmure'un ablası, Kışyarı Lordu Eddard'ın dulu, Kırmızı Düğün'de öldürüldü,
— {LEYDİ LYSA ARRYN}, Edmure'un kız kardeşi, Vadi'den Lord Jon Arryn'in dulu, Kartal Yuvası'ndan aşağı atılarak öldürüldü,
— SÖR BRYNDEN TULLY, nam-ı diğer KARABALIK, Edmure'un amcası, Nehirova kale kumandanı,
— Lord Edmure'un Nehirova'daki hane ahalisi:
  — ÜSTAT VYMAN, danışman, şifacı ve hoca,
  — SÖR DESMOND GRELL, silah ustası,
  — SÖR ROBIN RYGER, muhafızların kumandanı,
    — UZUN LEW, ELWODD, DELP, muhafızlar,
  — UTHERYDES WAYN, Nehirova kâhyası,
— Lord Edmure'un sancak beyleri, Üç Dişli Mızrak Lordları:
  — TYTOS BLACKWOOD, Kuzgunağaç Kalesi Lordu,
    — {LUCAS}, Tytos'un oğlu, Kırmızı Düğün'de öldürüldü,
  — JONOS BRACKEN, Taş Çit Lordu,
  — JASON MALLISTER, Denizgözcüsü Lordu, kendi kalesinde hapis,
    — PATREK, Jason'ın oğlu, babasıyla birlikte tutsak,
    — SÖR DENYS MALLISTER, Lord Jason'ın amcası, Gece Nöbetçileri'nin adamı,
  — CLEMENT PIPER, Pembekız Kalesi Lordu,
    — SÖR MARQ PIPER, Clement'in oğlu ve vârisi, Kırmızı Düğün'de esir alındı,

— KARYL VANCE, Yolcu Durağı Lordu,
- — LIANE, Karyl’ın büyük kızı ve vârisi,
- — RHIALTA ve EMPHYRIA, Karyl’ın küçük kızları,

— NORBERT VANCE, kör Atranta Lordu,
- — SÖR RONALD VANCE, nam-ı diğer HABİS, Norbert’ın en büyük oğlu ve vârisi,
- — SÖR HUGO, SÖR ELLERY, SÖR KIRTH ve ÜSTAT JON, Nobert’ın diğer oğulları,

— THEOMAR SMALLWOOD, Pelit Kalesi Lordu,
- — Theomar’ın karısı LEYDİ RAVELLA, Swann Hanedanı’ndan,
- — Theomar’ın kızı CARELLEN,

— WILLIAM MOOTON, Bakire Havuzu Lordu,

— SHELLA WHENT, haklarından yoksun bırakılmış Harrenhal Leydisi,
- — SÖR WILLIS WODE, Shella’nın hizmetindeki bir şövalye,

— SÖR HALMON PAEGE,

— LORD LYMOND GOODBROOK.

Tyrell Hanedanı

Tyreller, soylarını İlk İnsanlar'ın bahçıvan kralı Garth Greenhand'e dayandırmalarına rağmen, Menzil Kralları'nın vekilharçları olarak yükseldiler. Gardener Hanedanı'nın son kralı Ateş Tarlası'nda katledildiğinde, kralın baş vekilharcı Harlen Tyrell, Yüksek Bahçe'yi Fatih Aegon'a teslim etti. Aegon kaleyi ve Menzil'in hâkimiyetini Harlen'e bağışladı. Beş Kralın Savaşı patlak verdiğinde, Mace Tyrell, Renly Baratheon'ı destekleyeceğini duyurdu ve kızı Margaery'yi Renly'yle evlendirdi. Renly'nin ölümü üzerine, Yüksek Bahçe, Lannister Hanedanı'yla ittifak yaptı ve Margaery, Kral Joffrey ile nişanlandı.

Tyrellller'in arması, çimen yeşili zeminde altın bir güldür. Tyrellller'in sözü: *Güçlenerek Büyür.*

MACE TYRELL, Yüksek Bahçe Lordu, Güney Muhafızı, Hudutlar'ın Savunucusu ve Menzil'in Yüksek Mareşali,
— karısı, LEYDİ ALERIE, Eski Şehir'in Hightower Hanedanından,
— çocukları:
  — WILLAS, Mace'in en büyük oğlu, Yüksek Bahçe vârisi,
  — SÖR GARLAN, nam-ı diğer YİĞİT GARLAN, Mace'in ikinci oğlu, yakın zamanda, Parlaksu Kalesi Lordu ilan edildi,
    — Garlan'ın karısı, LEYDİ LEONETTE, Fossoway Hanedanı'ndan,
  — SÖR LORAS, nam-ı diğer ÇİÇEK ŞÖVALYESİ, Mace'in en küçük oğlu, Kral Muhafızları'nın Yeminli Kardeşi,
  — MARGAERY, Mace'in kızı, iki kez evlendi ve iki kez dul kaldı,
    — Margaery'nin refakatçileri ve leydileri:
      — kuzenleri MEGGA, ALLA ve ELINOR TYRELL,
        — Elinor'un nişanlısı ALYN AMBROSE, bir yaver,
      — LEYDİ ALYSANNE BULWER, LEYDİ TAENA MERRYWEATHER, MEREDYTH CRANE, RAHİBE NYSTERICA, refakatçileri,
— Mace'in dul annesi, Redwyne Hanedanı'ndan LEYDİ OLENNA, nam-ı diğer DİKEN KRALİÇESİ,

— ARRYK ve ERRYK, Olenna'nın ikiz muhafızları, SAĞ ve SOL olarak anılırlar,
— Mace'in kız kardeşleri:
— LEYDİ MINA, Arbor Lordu Paxter Redwyne ile evli,
— çocukları:
— HORAS REDWYNE, nam-ı diğer DEHŞET, Hobber'ın ikizi,
— SÖR HOBBER REDWYNE, nam-ı diğer SALYA, Horras'ın ikizi,
— DESMERA REDWYNE, on altı yaşında bir kız,
— LEYDİ JANNA, Sör Jon Fossoway ile evli,
— Mace'in amcaları ve kuzenleri:
— GARTH, nam-ı diğer KOCAMAN, amcası, Yüksek Bahçe'nin Lord Kâhyası,
— Garth'ın gayrimeşru çocukları GARSE ve GARRETT ÇİÇEK,
— SÖR MORYN, amcası, Eski Şehir Muhafızları Lord Kumandanı,
— Moryn'in oğlu {SÖR LUTHOR}, Leydi Elyn Norridge ile evliydi,
— Luthor'ın oğlu SÖR THEODORE, Leydi Lia Serry ile evli,
— Theodore'un kızı ELINOR,
— Theodore'un oğlu LUTHOR, yaver,
— Luthor'ın oğlu, ÜSTAT MEDWICK,
— Luthor'ın kızı ÖLENE, Sör Leo Blackbar'la evli,
— Moryn'in oğlu LEO, nam-ı diğer TEMBEL LEO, Hisar'da çırak,
— ÜSTAT GORMON, amcası, Hisar'da hizmet veriyor,
— {SÖR QUENTIN}, kuzeni, Ashford Kalesi'nde öldü,
— Quentin'in oğlu SÖR OLYMER, Leydi Lysa Meadows'la evli,
— Olymer'in oğulları RAYMUND ve RICKARD,
— Olymer'in kızı MEGGA,
— ÜSTAT NORMUND, kuzeni, Karataç'ta hizmet veriyor,
— {SÖR VICTOR}, kuzeni, Kral Ormanı Kardeşliğinden Gülümseyen Şövalye tarafından öldürüldü,

— Victor'ın kızı VICTARIA, yaz ateşinden ölen {Lord Jon Bulwer} ile evliydi,
— Victaria'nın kızı LEYDİ ALYSANNE BULWER, sekiz yaşında,
— Victor'ın oğlu SÖR LEO, Leydi Alys Beesbury ile evli,
— Leo'nun kızları ALLA ve LEONA,
— Leo'nun oğulları, LYONEL, LUCAS ve LORENT,
— Mace'in Yüksek Bahçe'deki hane ahalisi:
— ÜSTAT LOMYS, danışman, şifacı ve hoca,
— IGON VYRWEL, muhafızların kumandanı,
— SÖR VORTIMER CRANE, silah ustası,
— YAĞTOPARI, soytarı, son derece şişman,
— Mace'in sancak beyleri, Menzil Lordları:
— RANDYLL TARLY, Boynuz Tepe Lordu,
— PAXTER REDWYNE, Arbor Lordu,
— SÖR HORAS ve SÖR HOBBER, Paxter'ın ikiz oğulları,
— Lord Paxter'ın şifacısı ÜSTAT BALLABAR,
— ARWYN OAKHEART, Eski Meşe Leydisi,
— Leydi Arwyn'in en küçük oğlu SÖR ARYS, Kral Muhafızları'nın Yeminli Kardeşi,
— MATHIS ROWAN, Altınbahçe Lordu, Redwyne Hanedanı'ndan Leydi Bethany ile evlendi,
— LEYTON HIGHTOWER, Eski Şehir'in sesi, Liman Lordu,
— HUMFREY HEWETT, Meşe Kalkan Lordu,
— FALLA ÇİÇEK, Humfrey'nin gayrimeşru kızı,
— OSBERT SERRY, Güney Kalkanı Lordu,
— SÖR TALBERT, Osbert'ın oğlu ve vârisi,
— GUTHOR GRIMM, Gir Kalkan Lordu,
— MORIBALD CHESTER, Yeşil Kalkan Lordu,
— ORTON MERRYWEATHER, Uzunmasa Lordu,
— LEYDİ TAENA MERRYWEATHER, Orton'ın karısı, Myrli bir kadın,
— RUSSEL, Taena'nın oğlu, sekiz yaşında,
— LORD ARTHUR AMBROSE, Leydi Alysanne Hightower ile evli,
— Mace'in şövalyeleri ve yeminli kılıçları,
— SÖR JON FOSSOWAY, yeşil elmalı Fossowayler'den,

— SÖR TANTON FOSSOWAY, kırmızı elmalı Fossowayler'den.

Asiler, Haydutlar, Sıradan İnsanlar ve Yeminli Kardeşler

Küçük Lordlar, Göçebeler ve Sıradan Adamlar

— SÖR CREIGHTON LONBOUGH ve SÖR METELİKSİZ ILLIFER, vasıfsız şövalyeler ve dostlar,
— HIBALD, korkutucu ve cimri bir tacir,
    — KARANLIK VADİ'DEN SÖR SHADRICK, nam-ı diğer DELİ FARE, Hibald'ın hizmetindeki vasıfsız bir şövalye,
— BRIENNE, TARTH BAKİRESİ, BRIENNE GÜZELLİK olarak da anılır, arayışa çıkmış bir kız,
    — LORD SELWYN AKŞAMYILDIZI, Tarth Lordu, Brienne'in babası,
    — {SÖR RICHARD FORROW, KILLI BÜYÜK BEN, LEYLEK WILL}, SÖR HYLE HUNT, SÖR MARK MULLENDORE, SÖR EDMUND AMBROSE, SÖR HUGH BEESBURY, SÖR RAYMUND NAYLAND, HARRY SAWYER, SÖR OWEN INCHFIELD, ROBIN POTTER, Brienne'in eski talipleri,
— RENFRED RYKKER, Gölgeli Vadi Lordu,
    — SÖR RUFUS LEEK, Renfred'in hizmetindeki tek bacaklı bir şövalye, Gölgeli Vadi'deki Boz Kale'nin kale kumandanı,
— WILLIAM MOOTON, Bakire Havuzu Lordu,
    — ELEANOR, William'ın kızı ve vârisi, on üç yaşında,
— RANDYLL TARLY, Boynuz Tepe Lordu, Kral Tommen'ın Üç Dişli Mızrak'taki kuvvetini komuta ediyor,
    — DICKON, Randyll'in oğlu ve vârisi, genç bir yaver,
    — SÖR HYLE HUNT, Tarly Hanedanı'na bağlılık yemini vermiş bir şövalye,
    — SÖR ALYN HUNT, Sör Hyle'ın kuzeni, o da Lord Tarly'nin hizmetinde,
    — DICK CRABB, nam-ı diğer CEVVAL DICK, Kırıkpençe Burnu'ndan bir Crabb,
— EUSTACE BRUNE, Ulu Mağara Lordu,
    — BENNARD BRUNE, Kahverengi Çukur Şövalyesi, Eustace'in kuzeni,
    — SÖR ROGER HOGG, Domuz Boynuzu Şövalyesi,
— RAHİP MERIBALD, çıplak ayaklı bir rahip,

— KÖPEK, rahibin köpeği,
— KIDEMLİ KARDEŞ, Sessiz Ada'dan,
— KARDEŞ NARBERT, KARDEŞ GILLAM, KARDEŞ RAWNEY, Sessiz Ada'nın kefaretçi kardeşleri,
— SÖR QUINCY COX, Tuzçukuru Şövalyesi, yaşlı ve bunak bir adam,

— yol ağzındaki handa:
— JEYNE HEDDLE, nam-ı diğer UZUN JEYNE, hancı, on sekiz yaşında,
— WILLOW, Jeyne'in kız kardeşi,
— TANSY, PATE, JON PENNY, BEN, handaki öksüzler,
— GENDRY, çırak demirci ve Kral I. Robert Baratheon'ın gayrimeşru oğlu, soyunun farkında değil,
— Harrenhal'da:
— RAFFORD nam-ı diğer TATLI RAFF, BOKAĞIZLI, DUNSEN, garnizonun adamları,
— BEN KARAPARMAK, silah ve zırh ustası,
— PIA, bir hizmetçi kız, bir zamanlar güzeldi,
— ÜSTAT GULIAN, şifacı, hoca ve danışman,
— Darry'de:
— LEYDİ AMEREI FREY, nam-ı diğer KAPIKULUBESİ AMİ, Lord Lancel Lannister'la nişanlı, şehvetli ve genç bir dul,
— Leydi Amerei'nin annesi LEYDİ MARIYA, Darry Hanedanı'ndan, Merrett Frey'in dul karısı,
— Leydi Amerei'nin kız kardeşi, MARISSA, on üç yaşında,
— SÖR HARWYN PLUMM, nam-ı diğer SERTTAŞ, garnizonun kumandanı,
— ÜSTAT OTTOMORE, şifacı, danışman ve hoca,
— Dizçöken Adam Hanı'nda:
— SHARNA hancı, aşçı ve ebe,
— Sharna'nın kocası, KOCA olarak anılır,
— ÇOCUK, savaş öksüzü,
— AL TURTA, bir fırıncının oğlu, artık öksüz.

Haydutlar ve Iskartalar

{BERIC DONDARRION}, bir zamanların Karaliman Lordu, altı kez öldürüldü,

— EDRIC DAYNE, Kayanyıldız Lordu, on iki yaşında, Lord Beric'in yaveri,
— ÇILGIN AVCI, Taşlı Sept'ten, bir süredir Beric'in müttefiki,
— YEŞİLSAKAL, Tyroshlu bir paralı asker, Beric'in muamma dostu,
— YAYCI ANGUY, Dorne Hudutlarından bir yaycı,
— AY KASABASI'NDAN MERRIT, DEĞİRMENCİ WATTY, BATAK MEG, ODALIK KÖYÜ'NDEN JOY, Beric'in çetesindeki haydutlar,

LEYDİ TAŞYÜREK, başlıklı bir kadın, nam-ı diğer SESSİZ RAHİBE, CELLAT KADIN, MERHAMET ANA,

— LİM, nam-ı diğer LİM LİMONCÜBBELİ, eski asker,
— MYRLİ THOROS, bir kırmızı rahip,
— HARWIN, Hullen'ın oğlu, bir zamanlar Kışyarı Lordu Eddard'ın hizmetinde olan kuzeyli bir adam,
— ŞANSLI JACK, aranan bir adam, tek gözü eksik,
— YEDİÇAY'IN TOM'U, nam-ı diğer YEDİTELLİ TOM ve YEDİLER'İN TOM'U, müphem bir şarkıcı,
— GÜZEL LUKE, NOTCH, MUDGE, SAKALSIZ DICK, haydutlar,

SANDOR CLEGANE, nam-ı diğer TAZI, Kral Joffrey'nin eski yeminli kalkanı, daha sonra Kral Muhafızları'nın Yeminli Kardeşi, son olarak Üç Dişli Mızrak'ın kıyısında ölmek üzereyken görüldü,

{VARGO HOAT}, nam-ı diğer KEÇİ, Özgür Şehir Qohor'dan, peltek konuşmalı bir paralı asker, Harrenhal'da Sör Gregor Clegane tarafından öldürüldü,

— Vargo'nun Cesur Dostları, Kanlı Oyucular olarak da anılırlar,

— URSWYCK, nam-ı diğer SADIK, Vargo'nun teğmeni,
— {RAHİP UTT}, Lord Beric Dondarrion tarafından asıldı,
— DORNELU TIMEON, ŞİŞMAN ZOLLO, RORGE, ISIRIK, PYG, SOYTARI SHAGWELL, Ibbenli TOGG JOTH, ÜÇ BAŞPARMAK, dağılıp kaçtılar,

— Şeftali'de olanlar, Taşlı Sept'te bir genelev:
— PAPATYA, kızıl saçlı sahibe,
— ALYCE, CASS, LANNA, JYZENE, HELLY, ÇANLI, Papatya'nın şeftalileri,
— Pelit Kalesi'nde olanlar, Smallwood Hanedanı'nın makamı:
— LEYDİ RAVELLA, Swann Hanedanı'ndan, Lord Theomar Smallwood'un karısı,
— Muhtelif yerlerde olanlar:
— LORD LYMOND LYCHESTER, aklı gidip gelen yaşlı bir adam, bir zamanlar Sör Maybard'ın köprüsünü savunmuş,
— ÜSTAT ROONE, Lymond'ın genç bakıcısı,
— Yüce Yürek'in hayaleti,
— Yaprakların Leydisi,
— Sallydance'teki rahip.

Gece Nöbetçileri’nin Yeminli Kardeşleri

JON KAR, Kışyarı Piçi, Gece Nöbetçileri’nin dokuz yüz doksan sekizinci Lord Kumandanı,

— HAYALET, Jon’un ulu kurdu,

— EDDISON TOLLETT, nam-ı diğer EFKÂRLI EDD, Jon’un kâhyası,

— Kara Kale’nin adamları:

— BENJEN STARK, Baş Korucu, uzun zamandır kayıp, öldüğü varsayılıyor,

— SÖR WYNTON STOUT, yaşlı bir korucu, aklı zayıf,

— KEDGE AKGÖZ, BEDWYCK nam-ı diğer DEV, MATTHAR, DYWEN, GARTH BOZTÜY, KRAL ORMANI’NDAN ULMER, ELRON, PYPAR, GRENN nam-ı diğer YABAN ÖKÜZÜ, BERNARR nam-ı diğer KARA BERNARR, GOADY, TİM TAŞ, KARA JACK BULWER, GEOFF nam-ı diğer SİNCAP, SAKALLI BEN, korucular,

— BOWEN MARSH, Lord Kâhya,

— ÜÇPARMAK HOBB, kâhya ve baş aşçı,

— {DONAL NOYE}, tek kollu zırh ustası ve demirci, Kudretli Mag tarafından kapıda öldürüldü,

— OWEN nam-ı diğer ÖKÜZ, TİM DÜĞÜMDİL, MULLY, CUGEN, DONNEL TEPE nam-ı diğer ŞEKER DONNEL, SOLAK LEW, JEREN, WICK WHITTLESTICK, kâhyalar,

— OTHELL YARWYCK, Baş İnşaatçı,

— EKSİK ÇİZME, HALDER, ALBETT, FIÇI, inşaatçılar,

— CONWY, GUEREN, acemi toplayıcılar,

— RAHİP CELLADOR, sarhoş bir mütedeyyin,

— LORD JANOS SLYNT, Kral Toprakları Şehir Muhafızları’nın eski kumandanı, kısa bir süre için Harrenhal Lordu,

— ÜSTAT AEMON (TARGARYEN), şifacı ve danışman, kör bir adam, yüz iki yaşında,

— CLYDAS, Aemon’ın kâhyası,

— SAMWELL TARLY, Aemon’ın kâhyası, kitaplara düşkün şişman bir delikanlı,

— DEMİR EMMETT, Doğugözcüsü'nün eski adamı, silah ustası,
— HARETH nam-ı diğer AT, ikizler ARRON ve EMRICK, SATEN, ZIPZIP ROBIN, eğitimdeki acemiler,

— Gölge Kule'nin adamları:
— SÖR DENYS MALLISTER, Kumandan,
— WALLACE MASSEY, Denys'in kâhyası ve yaveri,
— ÜSTAT MULLIN, şifacı ve danışman,
— {QHORIN YARIMEL}, baş korucu, Sur'un ötesinde Jon Kar tarafından öldürüldü,
— {YAVER DALBRIDGE, EGGEN}, korucular, Çığlık Geçidi'nde öldürüldüler,
— TAŞYILANI, korucu, Çığlık Geçidi'nde kayboldu,

— Kıyıdaki Doğugözcüsü'nün adamları:
— COTTER TURNA, Kumandan,
— ÜSTAT HARMUNE, şifacı ve danışman,
— YAŞLI TUZLUÇAPUT, *Karakuş*'un kaptanı,
— DAREON, kâhya ve şarkıcı,

— Craster Kalesi'ndekiler (Hainler):
— KAMA, ev sahibi Craster'ı öldürdü,
— OLLO KESİKEL, lord kumandanı Jeor Mormont'u öldürdü,
— YEŞİLYOL'DAN GARTH, MAWNEY, GRUBBS, ROSBY'DEN ALAN, eski korucular,
— DÜZTABAN KARL, ÖKSÜZ OSS, MIRMIR BILL, eski kâhyalar.

Yabanıllar ya da Özgür İnsanlar

MANCE RAYDER, Sur'un Ötesindeki Kral, Kara Kale'de tutsak,
— {DALLA}, Mance'in karısı, doğum sırasında öldü,
— oğulları, savaşta doğdu, henüz isimlendirilmedi,
— VAL, Dalla'nın kız kardeşi, "yabanıl prenses", Kara Kale'de tutsak,
— yabanıl şefleri ve kumandanları:
— {HARMA}, nam-ı diğer KÖPEKBAŞLI, Sur'un altında öldürüldü,
— HALLECK, Harma'nın erkek kardeşi,
— KEMİK LORDU, ÇINGIRAKLI olarak alaya alınır, bir akıncı ve bir savaş çetesinin lideri,
— {YGRITTE}, genç bir mızrak karısı, Jon Kar'ın sevgilisi, Kara Kale'ye düzenlenen saldırı sırasında öldürüldü,
— RYK, nam-ı diğer UZUNMIZRAK, Kemik Lordu'nun çetesinin bir üyesi,
— RAGWYLE, LENYL, Kemik Lordu'nun çetesinin üyeleri,
— {STYR}, Thenn Magnarı, Kara Kale'ye düzenlenen saldırı sırasında öldürüldü,
— SIGORN, Styr'in oğlu, yeni Thenn Magnarı,
— TORMUND, Al Kale'nin Şarap Kralı, nam-ı diğer DEVFELAKETİ, MÜBALAĞACI, BORUCU, BUZ KIRICI, ayrıca YILDIRIMYUMRUK, AYILARIN KOCASI, TANRILARLA KONUŞAN, ORDULARIN BABASI,
— UZUN TOREGG, MUNİS TORWYRD, DORMUND ve DRYN, Tormund'ın oğulları,
— MUNDA, Tormund'ın kızı,
— AĞLAK, akıncı ve bir savaş çetesinin lideri,
— {KARGAKATİLİ ALFYN}, bir akıncı, Gece Nöbetçileri'nden Qhorin Yarımel tarafından öldürüldü,
— {ORELL, nam-ı diğer KARTAL ORELL}, Çığlık Geçidi'nde Jon Kar tarafından katledilen bir deridеğiştiren,
— {MAG MARTUN DOH WEG}, nam-ı diğer KUDRETLİ MAG, bir dev, Kara Kale'nin kapısında Donal Noye tarafından öldürüldü,

— VARAMYR, nam-ı diğer ALTIDERİ, bir derideğiştiren, altı kurdun, bir gölgekedisinin ve bir kar ayısının efendisi,
— {JARL}, genç bir akıncı, Val'in sevgilisi, Sur'dan düşerek öldü,
— KEÇİ GRIGG, ERROK, BODGER, DEL, İRİ ÇIBAN, KENDİR DEN, MİĞFER HENK, LENN, BAŞPARMAK, yabanıllar ve akıncılar,

{CRASTER}, Craster Kalesi'nin efendisi, Gece Nöbetçileri'nden Kama tarafından kendi çatısının altında öldürüldü,
— ŞEBBOY, Craster'ın kızı ve karısı,
— Şebboy'un yeni doğan oğlu, henüz isimlendirilmedi,
— DYAH, FERNY, NELLA, Craster'ın on dokuz karısından üçü.

Dar Deniz’in Ötesinde

Dar Deniz'in Karşısındaki Kraliçe

DAENERYS TARGARYEN, Bu İsimle Anılan İlk Kraliçe, Meereen Kraliçesi, Andallar'ın, Rhoynarlar'ın ve İlk İnsanlar'ın Kraliçesi, Yedi Krallık Lordu, Diyar'ın Koruyucusu, Büyük Çim Denizi'nin *Khaleesi*'si, nam-ı diğer FIRTINADADOĞAN, ATEŞ GEÇİRMEZ, EJDERHALARIN ANASI,

— ejderhaları, DROGON, VISERION, RHAEGAL,

— {RHAEGAR}, ağabeyi, Ejderha Kayası Prensi, Üç Dişli Mızrak'ta Kral Robert tarafından katledildi,

— {RHAENYS}, Rhaegar'ın kızı, Kral Toprakları'nın İşgali sırasında katledildi,

— {AEGON}, Rhaegar'ın oğlu, Kral Toprakları'nın İşgali sırasında katledildi,

— {VISERYS}, ağabeyi, Hanedanından Bu İsimle Anılan Üçüncü Kişi, nam-ı diğer YALVARAN KRAL, erimiş altınla taçlandırıldı,

— {DROGO}, lord kocası, Dothrak *Khal*'ı, iyileşmeyen bir yaradan öldü,

— {RHAEGO}, ölü doğan oğlu, ana rahminde *maegi* Mirri Maz Duur tarafından katledildi,

— kraliçe muhafızları:

— SÖR BARRISTAN SELMY, nam-ı diğer CESUR BARRISTAN, eskiden Kral Robert'ın Kral Muhafızları'nın Lord Kumandanı'ydı,

— JHOGO, *ko* ve kansüvarisi, kamçı,

— AGGO, *ko* ve kansüvarisi, yay,

— RAKHARO, *ko* ve kansüvarisi, *arakh,*

— GÜÇLÜ BELWAS, hadım ve eski dövüşçü köle,

— kumandanları:

— DAARIO NAHARIS, gösterişli bir adam, Tyroshlu paralı asker,

— BEN PLUMM, nam-ı diğer ESMER BEN, kırma bir paralı asker,

— GRİ SOLUCAN, bir hadım, hadımlardan oluşan bir piyade birliği olan Lekesizler'in kumandanı,

— GROLEO, Pentoslu, büyük göke *Saduleon*'ın eski kaptanı, şimdi donanmasız bir amiral,

— hizmetçileri:

— IRRI ve JHIQUI, on altı yaşında iki Dothraklı kız,
— MISSANDEI, Naathlı bir kız, kâtibe ve tercüman,
— bilinen ve şüphelenilen düşmanları:
— GRAZDAN MO ERAZ, Yunkaili soylu bir adam,
— KHAL PONO, Drogo’nun eski *ko*’su,
— KHAL JHAQO, Drogo’nun eski *ko*’su,
— MAGGO, Jhaqo’nun kansüvarisi,
— QARTH’IN ÖLÜMSÜZLERİ, bir grup büyücü,
— PYAT PREE, Qarthlı bir büyücü,
— ÜZGÜN ADAMLAR, Qarthlı bir suikast loncası,
— SÖR JORAH MORMONT, eski Ayı Adası Lordu,
— {MIRRI MAZ DUUR}, ebe ve *maegi*, Lhazar’ın Yüce Çoban’ının hizmetkârı,
— müphem müttefikleri, mevcut ve geçmiş:
— XARO XHOAN DAXOS, Qarthlı bir tacir prens,
— QUAITHE, Asshai’den maskeli bir gölge bağcısı,
— ILLYRIO MOPATIS, Özgür Şehir Pentos’tan bir yargıç, Daenerys’in Khal Drogo’yla evlenmesine aracılık etti,
— MUHTEŞEM CLEON, Astapor’un kasap kralı,
— KHAL MORO, Khal Drogo’nun eski müttefiki,
— RHOGORO, Moro’nun oğlu ve *khalakka*’sı,
— KHAL JOMMO, Khal Drogo’nun eski müttefiki.

Targaryenlar ejderhanın kanıdır. Kökleri, Valyria’nın kadim Özgür Kale’sinin soylu lordlarına uzanır. Leylak, çivit mavisi ve menekşe gözler ile platin saçlar, irsiyetlerinin işaretçileridir. Targaryen Hanedanı, kanının saflığını korumak amacıyla kardeşi kardeşle, kuzeni kuzenle, dayı ve amcayı yeğenle evlendirmiştir. Hanedanın kurucusu olan Fatih Aegon iki kız kardeşiyle evlenmiş ve her ikisinden de birer oğul sahibi olmuştur.

Targaryen Hanedanı’nın arması, siyah zemin üstünde üç başlı kırmızı bir ejderhadır. Ejderhanın başları Aegon ve kız kardeşlerini temsil eder. Targaryen Hanedanı’na ait söz: *Ateş ve Kan.*

Braavos'ta

FERREGO ANTARYON, Braavos'un Deniz Lordu,

— QARRO VOLENTIN, Braavos'un Baş Kılıcı, Ferrego'nun koruyucusu,

— BELLEGERE OTHERYS, nam-ı diğer SİYAH İNCİ, aynı ismi taşıyan bir korsan kraliçenin soyundan gelen bir zaniye,

— PEÇELİ LEYDİ, MERLING KRALİÇESİ, AY GÖLGESİ, AKŞAMIN KIZI, DİŞİ ŞAİR, meşhur zaniyeler,

— TERNESIO TERYS, *Titan'ın Kızı*'nın tacir kaptanı,

— YORKO ve DENYO, kaptanın iki oğlu,

— MOREDO PRESTAYN, *Dişi Tilki*'nin tacir kaptanı,

— LOTHO LORNEL, eski kitaplar ve parşömenler satan bir tüccar,

— EZZELYNO, bir kırmızı rahip, çoğunlukla sarhoş,

— RAHİP EUSTACE, gözden düşmüş ve rahiplikten menedilmiş,

— TERRO ve ORBELO, eşkıyalar,

— KÖR BEQQO, bir balık satıcı,

— BRUSCO, bir balık satıcısı,

— TALEA ve BREA, Brusco'nun kızları,

— MERALYN, kısaca MERRY diye anılır, Paçavracı Limanı civarındaki bir genelev olan Mutlu Liman'ın sahibesi,

— DENİZCİNİN KARISI, Mutlu Liman'daki bir fahişe,

— ALYANAKLI BETHANY, TEKGÖZ YNA, IBBENLI ASSADORA, Mutlu Liman'daki fahişeler,

— KIRMIZI ROGGO, GYLORO DOTHARE, GYLENO DOTHARE, TELEK olarak anılan bir kâtip, ATEŞ SİHİRBAZI COSSOMO, Mutlu Liman'ın müdavimleri,

— TAGGANARO, yankesici ve hırsız,

— CASSO, FOKLARIN KRALI, Tagganaro'nun eğitimli fok balığı,

— KÜÇÜK NARBO, Tagganaro'nun eski ortağı,

— MYRMELLO, KEDERLİ JOSS, QUENCE, ALLAQUO, SLOEY, Gemi'de sahne alan oyuncular,

— S'VRONE, cinayet geçmişi olan bir rıhtım fahişesi,

— SARHOŞ KIZ, huyu değişken bir fahişe,

— MANTAR JEYNE, cinsiyeti şüpheli bir fahişe,
— NAZİK ADAM ve KÜÇÜK KIZ, Siyahın ve Beyazın Evi'nde Çok Yüzlü Tanrı'nın hizmetkârları,

- — UMMA, tapınağın aşçısı,
- — YAKIŞIKLI ADAM, ŞİŞMAN ADAM, SERT YÜZLÜ ADAM, AÇLIKTAN KIRILAN ADAM, ŞAŞI ADAM, Çok Yüzlü Tanrı'nın gizli hizmetkârları,

— ARYA, Stark Hanedanı'ndan, demir sikkesi olan bir kız, ARRY, NAN, GELİNCİK, GÜVERCİN, TUZLU ve CAT olarak da bilinir,
— QUHURU MO, Yaz Adaları'nın Uzun Ağaçlar Kasabası'ndan, *Tarçın Rüzgâr*'ın tacir efendisi,

- — KOJJA MO, kaptanın kızı, kırmızı okçu,
- — XHONDO DHORU, *Tarçın Rüzgâr*'ın ikinci kaptanı.

Haritalar

KUZEY
Kale
Şehir
Harabe Kale
Kasaba
K
Donuk Kıyı
Ayazdiş
Tekinsiz Orman
Sur
Gölge Kule
Kara Kale
Lütuf
Skane
Fok Körfezi
Skagos
Buz Koyu
Ayı Adası
Son Ocak
Uzungöl
Karhold
Son Nehir
Yalnız Tepeler
Dehşet Kalesi
Ağlayan Su
Taşlı Kıyı
Derinorman Kalesi
Kurt Ormanı
Kayarı
Kral Yolu
Beyaz Bıçak
Torrhen Kalesi
Kırık Dal
Hendek Mezarlar
Dereler
Şahmerdan Kapısı
Beyaz Liman
Dulkadın Gözcüsü
Tuzlumızrak
Hendek Mezarlar
Moat Cailin
Ateşsu Koyu
Eskikale
Isırık
Kızkardeşler
Boğaz
Çakıl
Küspe
Deniz Canavarı Burnu
Bozsu Gözcüsü
Üç Kız Kardeş
Uçurumu
İkizler
Demir Adaları
Kartal Burnu
Denizgözcüsü
Deniradamı Koyu
Kartal Yuvası
Yeşil Çatal
Mavi Çatal
Kanlı Kapı
Pyke
Kızıl Çatal
Tökeztaş

GÜNEY
Kale
Şehir
Harabe Kale
Kasaba
Sept
K
Üç Kız Kardeş
Soğuksu
Çakıl
Kral Yolu
Yeşil Çatal
Kartal Burnu
Denizgözcüsü
Demir Adaları
Eski Wyk
Demiradam Koyu
Büyük Wyk
Pyke
Harlaw
Afet Kalesi
Eski Taş
Panayır Pazarı
Han
Mavi Çatal
Kızıl Çatal
Üç Dişli Mızrak
Uzunyay Kalesi
Arryn Vadisi
Kartal Yuvası
Demirmeşe
Kanlı Kapı
Kızılhisar
Eski Çapa
Martı Kasabası
Nehirova
Yüce Yürek
Lord Harroway'ın Kasabası
Tuzçukuru
Dişbudak
Sarpkaya
Güzel Ada
Güzel Kale
Kolizi
Nehir Yolu
Altın Diş
Pelit Kalesi
Harrenhal
Sessiz Ada
Bakire Havuzu
Pençe Adası
Kırıkpençe Burnu
Yüzler Adası
Boynuzvadi
Taşlı Sept
Tanrı Gözü
Gölgeli Vadi
Akıntıtaşı
Ejderha Kayası
Kanal
Tetik
Casterly Kayası
Derin İn
Şölen Ateşi
Lannis Limanı
Gümüş Kale
Altınyol
Kral Toprakları
Rosby
Massey Kancası
Menzil
Crakehall
Sahil Yolu
Harap Kale
Kral Ormanı
Bronz Kapı
Kızıl Göl
Altınbahçe
Acı Köprü
Gül Yolu
Eski Meşe
Uzunmasa
Kesik Orman
Tarth
Fırtına Burnu
Akşamgünü Kalesi
Şura Kalesi
Akbaba Tüneği
Gemikıran Koyu
Kalkan Adaları
Midye Deresi
Ashford
Yüksek Bahçe
Yaz Kalesi
Yağmur Kalesi
Gece Şarkısı
Yağmur Ormanı
Taşmiğfer
Sisli Orman
Parlaksu Kalesi
Gazap Burnu
Estermont
Bandallon
Bal Kalesi
Yukarı Topraklar
Şahin Tüneği
Wyl
Dorne Denizi
Ballı Şarap
Eski Şehir
Prens Geçidi
Kral Mezarı
Gri Dehşet
Üç Kule
Yüksek Dergâh
Demir Ormanı
Hayalet Tepesi
Tor
Fısıltılı Ses
Kayanyıldız
Dorne
Kırık Kol
Güneş Evi
Cehennem Çukuru
İnayet
Vaith
Yeşilkan
Güneş Mızrağı
Kumtaşı
Limon Ormanı
Arbor
Tuz Kıyısı

DEMİR ADALARI
Eski Wyk
Blacktyde
Orkmont
On Kule
Harlaw
Büyük Wyk
Tuz Uçurumu
Pyke
Kartal Burnu
İkizler
Yeşil Çatal
Kral Yolu
Denizgözcüsü
Demiradam Koyu
Mavi Çatal
Eski Taş
Panayır Pazarı
Kızıl Çatal
Dizçöken Adam
Afet Kalesi
Tökeztaş
Nehirova
Sarpkaya
Külizi
Yüce Yürek
Pelit Kalesi
Güzel Ada
Güzel Kale
Altın Diş
Pembekız
Nehir Yolu
Sarsfield
Boynuzvadi
Taşlı Sept
Tetik
Casterly Kayası
Derin İn
Şölen Ateşi
Lannis Limanı
Karasu Nehri
Altın Yol
Gümüştepe
Mısır Tarlası
Menzil
Crakehall
Harap Kale
K
Sahil Yolu
Kızıl Göl
Mander

Dipnotlar

[1] Yazar, “Siyah, kara, karanlık” gibi anlamlar taşıyan “Dark” sıfatının arkaik yazılışlarından biri olan “Darke” sözcüğüyle kelime oyunu yapmış. (ç.n.)

[2] Yazar, sözlük anlamı “kanlı” olan ve İngiliz argosunda öfke belirtmek (lanet olası, kahrolası vb.) ya da söylenen şeyi kaba bir ifadeyle vurgulamak için kullanılan “bloody” sözcüğüyle kelime oyunu yapmış. (ç.n.)

[3] Yazar, hem “tecrübe edinme” hem de “baharatlama” anlamına gelen “seasoning” sözcüğüyle kelime oyunu yapmış. (ç.n.)

[4] Yazar, “head” (baş) ve “maidenhead” (bekâret) sözcükleriyle kelime oyunu yapmış. (ç.n.)

[5] Yazar, “kedi” anlamına gelen ve aynı zamanda “Catelyn” isminin kısaltılmış hali olan “Cat” sözcüğüyle kelime oyunu yapmış. (ç.n.)

[6] “Hogg” domuz familyasından iri ve yabani bir hayvandır. (ç.n.)

[7] İngilizcede, gemilerden söz ederken, üçüncü dişil tekil şahıs belirten “she” zamiri kullanılır. Bu zamir tek başına kullanıldığında, bağlama göre “kız” ya da “kadın” anlamı verebilmektedir. (ç.n.)

[8] “Merry”nin Türkçedeki karşılığı, “hayat dolu, neşeli”dir. (ç.n.)

[9] Joy’un Türkçe karşılığı “neşe”dir. “Raynald’ın neşesi”nden kastedilen, Joy isimli gayrimeşru kızdır. (ç.n.)